

Viễn Cổ Y Điện

Contents

Viễn Cổ Y Điện	2
1. Chương 1: Chương 01	2
2. Chương 2: Chương 02	7
3. Chương 3: Chương 03	10
4. Chương 4: Chương 04	13
5. Chương 5: Chương 05	16
6. Chương 6: Chương 06	20
7. Chương 7: Chương 07	24
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	55
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	121
36. Chương 36	125
37. Chương 37	128
38. Chương 38	132
39. Chương 39	135
40. Chương 40	139
41. Chương 41	142

42. Chương 42	145
43. Chương 43	149
44. Chương 44	151
45. Chương 45	156
46. Chương 46	159
47. Chương 47	162
48. Chương 48	166
49. Chương 49	169
50. Chương 50	174
51. Chương 51	176
52. Chương 52	182
53. Chương 53	188
54. Chương 54	191
55. Chương 55	195
56. Chương 56	198
57. Chương 57	200
58. Chương 58	205
59. Chương 59	210
60. Chương 60	213
61. Chương 61	216
62. Chương 62	220
63. Chương 63: Cái Đuôi Chó (Một)	228
64. Chương 64: Cái Đuôi Chó 2	235

Viễn Cổ Y Điện

Giới thiệu

Mộc Thanh bị sét đánh đến tiền sử vạn năm trước. Bắt đầu thời gian chung sống với người tiền sử. I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-co-y-dien>

1. Chương 1: Chương 01

Edit: Sakura Hime Mộc Thanh 25 tuổi, đang làm hướng dẫn viên du lịch ột công ty du lịch.

Ngày hôm nay cũng giống như những ngày bình thường khác. Cô và một người đồng nghiệp mang một đoàn du khách đến chỗ tham quan trong rừng rậm nguyên thủy nào đó. Chưa tới mấy năm, mà phần ven rừng đã bị khai phá làm đường đi để phục vụ du lịch. Khi đặt mình vào trong rừng, dưới chân giẫm phải lá rụng trên thảm rêu xanh mềm mại, mũi ngửi thấy hương thơm ẩm ướt trong không khí, tai nghe tiếng lá thông reo và tiếng chim hót, gió núi rừng hoang vu quất trên người, trong mắt nhìn thấy cây rừng xanh tốt, quần

tự giống như đi vào một thế giới khác, có mấy người hô to tình nguyện xây một cái nhà gỗ để ở lâu dài, không bao giờ quay trở về đô thị toàn thép, xi măng kia nữa.

Sau khi Mộc Thanh nghe thấy thì khẽ cười. Đối với tình huống này cô đã sớm tập thành thói quen rồi. So với mấy vị kia, trên thực tế nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện bây giờ mình đang ngồi trên ghế ở quảng trường trong thành thị, nhàn nhã nhìn xem mấy con bò câu đứng ở giữa mái vòm thủy tinh trong sân rộng lớn kêu to.

Mộc Thanh mệt mỏi cả ngày, buổi tối trở lại lữ quán ở ven rừng rậm, dường như thân thể muốn rũ ra. Đi tắm rửa, làm khô tóc xong vừa nằm xuống chưa được một lát, thì đã thấy có người ngoài cửa đang gõ.

Trong đoàn có một bà già mang tới một thằng cháu trai, đứa trẻ đó lên chuồn đi, đến bây giờ còn chưa thấy trở về. Bà già lo lắng đến độ nước mắt lưng tròng.

Mộc Thanh lập tức gọi điện thoại báo cho biên phòng tuần tra ở phụ cận rừng rậm. Dùng tất cả vốn liếng để an ủi bà già, nói nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

“Không phải là cháu trai của cô nên cô không lo lắng.”

Một câu của bà già kia làm cô ghen không thở nổi. Cô cảm thấy mình cũng nên đi ra ngoài tìm, không có biện pháp nên đành phải đi mặc quần jean, đeo balo của mình rồi cùng đi, đồng thời cô an ủi những đoàn viên khác, nói trời tối không nhìn rõ đường, thì đừng tùy ý đi ra ngoài, miễn cho lạc đường càng tăng thêm phiền toái.

Trong ba lô của cô ngoại trừ túi tiền, điện thoại, chỉ có đèn pin bằng năng lượng mặt trời, còi cứu mạng, một con dao quân đội của Thụy Sĩ, tuy thân thể hơi nhỏ, nhưng thị lực là 10/10. Những đồ vật này cô luôn để trong balo, có khả năng chỉ dùng đến đèn pin nhưng theo thói quen cô vẫn mang tất cả đi.

Mộc Thanh quanh năm dẫn đội nên hết sức quen thuộc đường đi. Cùng với bà già tìm một hồi thì đụng phải đội viên tuần tra, đằng sau dắt theo một đứa trẻ, đúng là cháu trai của bà già kia, nói là nghịch ngợm chính mình vùng trộm chạy đi chơi. Thấy bà già cứ ôm cháu trai yêu quý mà gọi, Mộc Thanh cũng thở dài. Đang muốn đi về thì thấy mấy tia sét xẹt qua chân trời, vòng quanh rừng rậm, lập tức tiếng sấm rầm rầm nặng nề vang lên.

Vốn là mùa hè thường xuyên có cơn dông, hướng chỉ nơi này là khu vực rừng rậm.

Mộc Thanh thấy đám người bà già đã đi về phía trước, mà chính mình cũng muốn chạy về lữ quán, tự dưng có một tia chớp chói mắt như u linh chụp xuống đỉnh đầu, đợi khi Mộc Thanh nghe được thanh âm quỷ dị thì lương y hết như không khí bị xé rách thì đã muộn.

Tia chớp nện xuống mặt đất, biến mất ngay sau đó. Nghe thấy tiếng sấm thì đội viên tuần tra và bà già đồng thời ngã ra như phỗng.

Mộc Thanh biến mất rồi, Giống như giọt nước bốc hơi theo tia chớp kia.

Mộc Thanh khôi phục lại ý thức. Cô bị tia chớp đánh trúng và hiện tại đã tỉnh.

Cô mạnh mẽ mở mắt ra, lần đầu tiên nhìn thấy không phải là cái đèn tuýt trên trần nhà của phòng bệnh trong bệnh viện mà là bầu trời. Bầu trời màu xanh lam ở trên cao. Màu lam quỷ dị, màu xanh da trời không mang theo một tia tạp chất. Lại vô cùng cao, dường như cao đến mức tận cùng của vũ trụ.

Hơn nữa, cô đang là ếch xanh ngồi dưới đáy giếng. Mộc Thanh chậm rãi ngồi dậy, nhìn xuống tình cảnh vây khốn chính mình, đường kính của đáy giếng dài không đến hai mét, xem bộ dạng tường đất thì càng giống như người móc ra làm bẫy dùng để bắt thú, miệng giếng lấp đầy bụi cỏ dại.

Coi như cô may mắn, thợ săn không có cảm cọc sắt nhọn ở dưới đáy giếng, nếu không hiện tại cô sẽ không ngồi thư thái như vậy.

Cô cúi đầu kiểm tra chính mình, ngoại trừ áo sơ mi và quần có mấy lỗ rách bị đốt cháy, đúng là trên người lông tóc không có hao tổn gì, ngay cả lông mi cũng không mất một sợi.

Đúng là kỳ lạ. Cô bị sét đánh, hiện tại lông tóc vô thương mà ở trong đáy giếng tĩnh lại. Mộc Thanh không có sức dựa vào vách giếng, động đến balo ở sau lưng thì mới nhớ vội còng gỡ balo ra.

Balo làm từ vải bạt rất bền, nhưng mặt ngoài lại có dấu vết cháy xém. Mộc Thanh móc điện thoại ra. Điện thoại vẫn hoàn hảo như cũ, có điện nhưng không có tín hiệu. Mộc Thanh chưa từ bỏ ý định, đóng mở mấy lần, vẫn không có sóng.

Cô ném di động đi, lấy còi cứu mạng, đưa vào môi, nhẹ nhàng thổi, tiếng còi bén nhọn liên truyền ra ngoài.

Còi cứu mạng chỉ là cái huyết sáo quân dụng, nhưng lại là đồ tốt. Người bình thường nếu có ý định dùng tiếng kêu khiến cho nhân viên cứu viện chú ý đến thì tối đa mười lăm phút sau sẽ khàn cả giọng. Nhưng một cái còi nhựa nho nhỏ này chỉ cần một hơi có thể thổi ra âm thanh so với tiếng người còn truyền đi xa hơn.

Mộc Thanh lấy mật mã SOS của tiếng còi. Cô thổi thật lâu nhưng không nghe thấy bên ngoài có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả tiếng gió cũng không có. Mộc Thanh miệng đắng lưỡi khô, cô bắt đầu hồi hận tại sao không nhét bình nước vào trong balo.

Cô tựa vào thành giếng, còi huyết dần dần trở nên lúc có lúc không. Thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến mức quỷ dị. Mộc Thanh vừa rồi nhìn xuống đồng hồ trên điện thoại di động, đang làm mười hai giờ trưa. Cô nhớ không nhầm hiện tại đã ba giờ trôi qua. Cô huyết còi yếu dần, cuối cùng thì im lặng.

Từ bầu trời ban ngày màu xanh lam biến thành màu xám của buổi tối, đồng hồ trên điện thoại di động của cô đã hiện 6h tối rồi.

Điện thoại di động không có điện, tự động tắt nguồn.

Bụng của Mộc Thanh rất đói, cái này còn có thể chịu được, không thể... chịu được nhất chính là khát nước.

Cô thật cảm thấy mình khát muốn chết rồi, khổ sở muốn nghi cầm dao găm Thụy Sĩ cắt tay mình.

Uống máu của mình, không biết có thể đỡ khát hay không.

Rốt cục cô vẫn phải bỏ qua, không hạ thủ tàn nhẫn được.

Mộc Thanh nắm cái còi kia, nhét vào trong miệng, hai mắt nhắm nghiền, dùng hết toàn bộ khí lực, lần nữa liều mạng thổi lên.

Khi cô cảm giác cái tai của mình sắp bị đâm thủng bởi âm thanh bén nhọn này, thì đột nhiên từ miệng giếng bay xuống cái đồ gì đó, va phải đầu của cô, phốc một tiếng mà rơi xuống đất.

Là khối bùn.

Mộc Thanh chợt ngẩng đầu, thấy phía trên miệng giếng, lại là khuôn mặt của một người đàn ông đang thò vào nhìn.

Người đàn ông này có mái tóc rất dài, thắt lại chung một chỗ rủ xuống miệng giếng, trên mặt có chòm râu rất dày, căn bản không thấy rõ bộ dáng, chỉ còn lại có một đôi mắt nhìn Mộc Thanh, nháy mắt cũng không nháy mắt.

Mộc Thanh cảm thấy đàn ông này hết sức xấu, chẳng những xấu, hơn nữa còn rất quái dị. Nhưng mà giờ phút này, người vừa xấu vừa quái dị ở trong mắt cô cũng giống như vị thần từ trên trời giáng xuống.

Cô không biết lấy sức ở đâu, nhảy lên một chút giữa đầu quơ tay, hưng phấn hét lớn: “Cứu tôi, mau cứu tôi đi ra ngoài!”

Đàn ông kia sững sốt, trong miệng không biết phát ra cái âm thanh gì, thoáng cái liền biến mất.

Mộc Thanh ngây dại, lấy mảnh bùn vừa rơi của người nọ bỏ lại, dùng sức ném đi ra ngoài, cao giọng nói: “Nè, anh đừng đi, anh mau trở lại!”

Một hồi lâu không có động tĩnh.

Trong tuyệt vọng đột nhiên dần hiện ra hi vọng, nhưng hi vọng này rồi lại trong nháy mắt tan biến, đả kích như vậy càng tàn khốc hơn.

Mộc Thanh yếu ớt ngã ở đáy giếng, trong lòng đã đem gã đàn ông xấu xí lồi thối kia nguyên rửa một vụn lần.

Trong lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng, thì đột nhiên từ trên miệng giếng thông xuống một sợi thừng.

Nghiêm khắc mà nói, cũng không phải là dây thừng ni lông chuyên dùng cho leo núi mà bình thường Mộc Thanh hay nhìn thấy, thậm chí không phải là sợi dây.

Đó là dây thừng dùng vỏ cây xoắn lên, xem dấu vết trên vỏ cây, giống như là mới cắt đi rồi xoắn tạm thời.

Cái đầu của người đàn ông mới vừa rồi lại thò vào dò xét, há mồm nói mấy câu với cô.

Hắn là hắn ta đang nói chuyện với cô. Nhưng mà Mộc Thanh căn bản nghe không hiểu, không phải là tiếng Trung, không phải là tiếng Anh, cái gì cũng không phải là, hoàn toàn một chuỗi ký hiệu xa lạ.

Mộc Thanh bất chấp tất cả, nhanh chóng lấy balo của mình, đeo lên trên vai, hai tay nắm chặt lấy dây thừng. Vốn đang có chút bận tâm người đàn ông kia có đầy đủ sức lực để kéo mình lên hay không, nhưng mà dường như chỉ một chớp mắt, cô đã ra khỏi miệng giếng, thoáng một phát ngã ở trên mặt đất.

Mộc Thanh ngồi dậy, ngẩng đầu vội vàng nói cảm ơn với đàn ông kia, chỉ là lời nói còn không có ra khỏi miệng, thì bị sợ đến ngây người.

Dùng sợ đến ngây người để hình dung một chút cũng không có khoa trương.

Giờ phút này người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô, tạm thời xưng là đàn ông đi, vì đầu rất lớn, cao đến nỗi cô phải ngược nhìn lên, toàn thân xích – lỏa, lộ ra da thịt màu râm nắng vô cùng rắn chắc, bộ ngực và bụng dưới giăng đầy bộ lông màu đen rất đậm, ở hạ thể có che bằng khối da thú.

Những thứ này vẫn còn tốt, cũng không đến mức làm cô kinh ngạc đến ngây người.

Chân chính hù sợ cô là tay của hắn, bàn tay vô cùng thô dày, móng tay nhọn hoắt trên năm ngón tay dày sặc sền như cái móc sắt, phía trên còn sót lại một chút vỏ cây.

Mới vừa rồi cái dây thừng vỏ cây kia, chính là người đàn ông này dùng móng tay tước từ trên cây xuống sao.

Ánh mắt Mộc Thanh theo dõi hắn, một hồi lâu cũng không thu ánh mắt trở về.

Đây là địa phương nào, tại sao sẽ xuất hiện một người quái dị như thế?

Người đàn ông kia khẽ cúi người xuống, vươn cái tay giống hệt như quạt hương bồ ra, dễ dàng vác cô lên đầu vai của mình rồi cực kỳ nhanh chóng chạy về phía trước.

Bụng Mộc Thanh bị bả vai cứng rắn của hắn chạm đến cơ hồ muốn nôn mửa, khó chịu nhắm hai mắt lại, bên tai đều là tiếng gió vù vù, khi hắn rút cục nặng nề đặt cô xuống mặt đất, thì sắc trời đã hoàn toàn đen lại.

Mộc Thanh nhìn xuống bốn phía, thấy mình đã bị người đàn ông kia dẫn tới trong rừng rậm, ngồi ở trên lá rụng và cành cây mục phủ kín mặt đất. Trăng là trăng rằm, ánh sáng xuyên thấu qua bóng cây chiếu xuống, hoàn toàn có thể nhìn thấy mọi vật. Bên cạnh khắp nơi đều là cây không biết tên, trong đó một cây lớn cần năm sáu người trưởng thành hợp lực mới có thể ôm hết, một đoạn chạc cây phân nhánh, dựng lên một cái chóp nhìn như dùng vỏ cây và đầu gỗ xây dựng qua loa tạo lên nhà gỗ đơn sơ.

Người đàn ông kia bỏ lại Mộc Thanh, rồi tự mình rời đi.

Hai tay Mộc Thanh chống đất, từ từ bò dậy trên mặt đất, nhìn bốn phía một vòng.

Mặc dù người đàn ông kia bắt cóc cô tới đây, nhưng trước mắt tạm thời, không có ý muốn tổn thương cô.

Nên thừa dịp cơ hội này chạy trốn sao?

Mộc Thanh đang có chút ít do dự, thì nhìn thấy người đàn ông kia đã từ phía sau đại thụ vòng trở lại, trên tay ôm một đồng củi cùng mấy lá cây to để gói đồ. Sau khi để xuống, thì dùng tay đào lỗ trên mặt đất, bỏ mấy cái đồ được gói trong lá cây to vào trong lỗ, đắp lên một tầng đất thật mỏng, sau đó xếp củi đã mang từ trước đó thành hình chữ thập. Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, thò tay vào trong hốc cây của cây cổ thụ phía sau móc ra một đồ vật làm bằng gỗ khô, chồng cái đám củi hình chữ thập vào chính giữa lỗ, dùng hai

khối đá lửa ở trong tay đánh vào nhau, tia lửa văng khắp nơi, đung phải vài chục cái, đồng cỏ khô kia liền kêu một tiếng rồi cháy lên.

Người đàn ông cúi đầu xuống, cẩn thận thổi lửa, rất nhanh đồng lửa liền bùng hực thiêu đốt . Đốt ước chừng mười phút đồng hồ , liền thấy hắn dùng cành cây đem đồng lửa dời qua một bên, hất ra khỏi lỗ. Chờ hơi nguội chút ít, liền đem mấy bao nướng này đưa đến trước mặt Mộc Thanh.

Mộc Thanh nghe thấy được một mùi thịt khét lẹt. Căn bản cô không có khẩu vị.

Trước mặt mấy cái bao đồ bày ra, một khối lớn đen thui, phía trên còn lưu lại một tầng của bộ lông bị nướng cháy , một đồng nhìn giống như là con giun sâu lông.

Mộc Thanh chỉ muốn uống nước.

Cô ngẩng đầu, thấy đàn ông kia đang gắt gao nhìn mình chằm chằm.

Mộc Thanh khua lên dừng khí, làm động tác uống nước .

Đàn ông sững sờ một lát, rất nhanh liền đứng dậy, chờ hắn trở lại, trên tay có thêm mấy đồ tròn trịa.

Giống như là cây dừa, nhưng có thể khẳng định không phải là cây dừa.

Người đàn ông dùng sức một cái, vật kia liền nứt ra khe hở, sau đó đưa tới trước mặt cô.

Mộc Thanh vội vàng nhận lấy, từng ngậm từng ngậm mút lấy nước chảy từ trong khe hở , hơi có chút ngây ngô, nhưng không sao.

Cô quá khát, một hơi hút ba bốn trái, lúc này mới thở ra thật dài.

Người đàn ông chia về mấy bao đồ phía trước mặt cô, ý bảo cô ăn.

Mộc Thanh bất chấp bị bỏng tay, cầm khối thịt nướng nhỏ, bỏ vào trong miệng từ từ ăn lên, mặc dù cô căn bản không muốn ăn.

Cũng may, so với mới vừa rồi cảm giác khát nước muốn chết, hiện tại thứ gì cô đều có thể nuốt xuống.

Người đàn ông giống như là hài lòng, lúc này mới tự mình quơ lấy khối thịt lớn còn lại ở trước mặt, rất nhanh liền ăn sạch, rồi cầm lấy một đồng còn tròn nướng chín, đưa đến bên miệng cô.

Mộc Thanh vội vàng lắc đầu, chỉ chỉ mình bụng, tỏ vẻ ăn no.

Đàn ông nhìn cô một cái, cũng không còn miễn cưỡng, tự mình hơi ngửa đầu, đem mấy cái đồng đồ kia đều nhai nuốt xuống. Đứng dậy đi tắt lửa.

Mộc Thanh có chút lo sợ , không biết kế tiếp hắn muốn làm cái gì.

Nhưng rất nhanh cô cũng biết.

Người đàn ông liền vút cô lên lưng của mình, tứ chi bám lên cây cổ thụ, rất nhanh bò tới nhà gỗ.

Mộc Thanh lần nữa bị đặt trong một cái ổ dùng cỏ khô và lá cây trải lên trên mặt đất.

Trong nhà gỗ rất tối, phải chốc lát, Mộc Thanh mới nhìn thấy hình dáng của người đàn ông này .

Dường như hắn đối với cô có chút ngạc nhiên, quỳ gối trước mặt cô chăm chú nhìn một lúc lâu.

Mộc Thanh ngừng thở, không nhúc nhích.

Hắn rốt cục không hề nhìn nữa, chỉ dùng sợi dây trói chặt tay chân cô lại, còn mình nằm chết dí bên cạnh cô.

Tiếng ngáy rất nhanh vang lên.

Mộc Thanh rốt cục thở phào một cái thật dài, chỉ thấy phía sau lưng có chút toát mồ hôi.

2. Chương 2: Chương 02

Edit: Sakura Hime Beta: Tiểu Tuyền Cả đêm Mộc Thanh không ngủ được, mới đầu là híp mắt giả vờ ngủ say, sau nửa đêm là mở to mắt nhìn mơ hồ vào mấy tác ánh trăng ở trên nóc nhà.

Dường như cô suy nghĩ cả đêm, muốn biết tại sao mình bị tia sét đánh sau đó lại rơi vào một tình cảnh như vậy, nơi này rốt cuộc lại là nơi nào? Chẳng lẽ đang ở trong trung tâm rừng rậm nguyên thủy, hiện nay vẫn còn người hoang dã sinh sống, người đang buông tay trái chân nằm ở bên cạnh mình, chính là cái loại người hoang dã trong truyền thuyết sao? Về phần cô tại sao lúc tỉnh lại ở trong cạm bẫy, quả thật chỉ có trời biết.

Cuối cùng cô cũng chấp nhận cái giải thích này. Mặc dù cái giải thích này ngay cả chính cô đều cảm thấy gượng ép.

Lúc trời gần sáng, cô rốt cuộc đã ngủ. Đợi đến khi cô tỉnh lại, thì ở phía ngoài đã sáng rồi.

Cô vẫn nằm ở trên đồng cỏ chất đồng và tay chân vẫn bị trói. Người đàn ông kia ngồi ở bên người cô, đang lục lọi balo của cô.

Mặc dù tay chân của Mộc Thanh có chút cứng ngắt, hận không được lập tức dãn ra, nhưng cũng không dám nhúc nhích, chỉ khẽ mở mắt ra len lén đánh giá.

Chỗ khóa kéo kín trên ba lô của cô còn có một lớp vải để che đường khóa lại. Mộc Thanh nhìn thấy người đàn ông này đem nó giật xuống, cố gắng kéo nó ra, nhưng vẫn không nhúc nhích, lại dùng tay tách bên dưới và không ngừng loay hoay, vào lúc cô cho là hắn sẽ cậy mạnh mà phá hỏng yếm khóa, thì cách một tiếng, nút thắt đã bị hắn tháo ra. Hắn nắm được cái chuỗi khóa kéo, thuận thế một chút liền mở ba lô ra, đem đồ tất cả đồ vật bên trong ra, rơi lả tả trên mặt đất.

Người đàn ông kia lộ ra vẻ vô cùng tò mò. Trước hết là nhặt cái còi cứu mạng mà chính cô từng thổi qua lên, bắt chước bộ dáng của cô bỏ vào trong miệng, dùng sức thổi một cái, tựa hồ cảm thấy chơi thật hay, nên không ngừng thổi vài chục cái, lúc này mới chịu ngừng lại. Rồi nhặt la bàn và đèn pin lên, nhìn một hồi, lại vứt bỏ, điện thoại di động và ví tiền chỉ lật ra sau đó thì không động tới nữa, hắn chỉ lấy thanh dao găm Thụy Sĩ kia lên, lục lọi hồi lâu, cuối cùng nắm được lưỡi dao bật ra khỏi vỏ, hắn là bị hắn kéo ra khỏi vỏ dao.

Hắn đem lưỡi dao dán vào lòng bàn tay mình vuốt một cái, lộ ra vẻ mặt tương đối hưng phấn, rất nhanh liền đem cái nhíp còn dư lại, cây kéo, dao cạo vẩy, miếng cửa dùng phương thức giống nhau từng cái lôi ra ngoài, sờ một lúc lâu, lúc này mới cẩn thận từng tí một đẩy trở về.

Làm như chú ý tới ánh mắt nhìn coi ở phía sau, hắn chợt quay đầu lại nhìn xuống Mộc Thanh. Mộc Thanh cả kinh, vội vàng nhắm hai mắt lại. Đợi cô lần nữa mở mắt ra, thì nhìn thấy người đàn ông kia đã nhắc kính viễn vọng lên để ở trong tay lặn qua lộn lại mà nhìn. Rốt cuộc, hắn đem ánh mắt đưa vào hai lỗ thủng phía trước, tựa hồ là muốn nhìn vào bên trong. Chỉ là hắn cầm ngược hướng, khẽ ồ lên một tiếng, nghĩ một chút, rồi lại lộn ngược lại, từ một phương hướng khác nhìn lại, lúc này rõ ràng hắn lấy làm kinh hãi, kính viễn vọng từ trên tay hắn rơi xuống đất.

Thân của kính viễn vọng làm bằng hợp kim nhôm, nhẹ nhàng mà kiên cố. Một cái ném như vậy đương nhiên không có ảnh hưởng gì. Mộc Thanh nhìn thấy hắn nhanh chóng nhặt lên, khom lưng ra khỏi cửa nhà gỗ, hắn là đứng ở phía ngoài chạc cây bên trên nhìn ra bên ngoài.

Cô nghe được phía ngoài truyền đến một tiếng kêu to của hắn. Cái tiếng kêu kia cực kỳ hoảng sợ, rồi lại cực kỳ hưng phấn. Chờ hắn quay trở về thì đã treo kính viễn vọng ở trên ngực của mình rồi, vẻ mặt thoạt nhìn vô cùng hài lòng.

Mộc Thanh bắt gặp ánh mắt của hắn về nhìn phía mình, liền vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại. Đột nhiên cảm thấy cái miệng truyền đến cảm giác đau nhói, thì ra người nọ đã thò tay ra đập vào nó, cô đành phải mở mắt ra ngồi dậy.

Trong miệng người đàn ông kia huyền truyền ra một chuỗi lời nói, Mộc Thanh một trận mờ mịt, nhìn thấy trong mắt hắn làm như có chút không vui, thì vội vàng gật đầu một cái.

Lúc này người đàn ông mới lộ ra vẻ có chút buông lỏng, cởi dây thừng trên tay chân cô ra. Chỗ cổ tay hiện một vòng bầm tím thật sâu. Hắn vẫn còn ở đó nên Mộc Thanh không dám xoa nắn.

Người đàn ông kia dùng dây thừng trói chân cô vào một cái cọc gỗ ở trong nhà. Nhà gỗ có chút hơi thấp, hắn đứng dậy cũng phải khom người, nói cái gì đó với Mộc Thanh rồi chỉ chỉ ra phía ngoài.

Mộc Thanh lúc này có chút hiểu, xem chừng ý là hắn muốn đi ra ngoài, hẳn là ra lệnh cô đang hoảng sợ ở chỗ này, không cho chạy trốn ... linh tinh

Mộc Thanh vội vàng dùng sức gật đầu.

Trong cổ họng của người đàn ông này phát ra một tiếng ừ, rồi xoay người đi ra ngoài.

Mộc Thanh rất cục thở phào một cái thật dài, vội vàng dùng sức xoa cổ tay bị trói đã sưng ngứa đến mức không chịu nổi. Đang suy nghĩ kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, thì đột nhiên ánh sáng trong phòng tối sầm lại, người đàn ông kia đang cúi người xuất hiện ở cửa ra vào.

Mộc Thanh trì chệch, không nhúc nhích mà nhìn thẳng hắn. Thấy hắn ném tới cái đồ vật giống như cây dùi mà đêm qua cô đã uống, ngoài ra còn có mấy loại quả dại. Làm xong những thứ này, thì đàn ông kia mới biến mất.

Lúc này hẳn là rời đi thật.

Mộc Thanh chờ thêm giây lát, bốn phía không hề có động tĩnh nữa, bên tai chỉ còn các loại tiếng chim hót trong rừng rậm bị ánh nắng mặt trời buổi sáng đánh thức.

Cô lập tức đưa tay cởi trói trên chân mình, xoa nắn một hồi, chờ đến khi cảm thấy huyết khí đã thông suốt rồi, lúc này mới thử đứng lên. Nóc nhà gần ngang bằng với cô.

Mộc Thanh ra khỏi cửa gỗ, đứng ở chạc cây nhìn về bốn phía, bốn bề tất cả đều là rừng rậm nhìn không thấy điểm cuối, trên mặt đất có cây dương xỉ cao hơn cả cô và một số bụi cỏ mà cô cũng không biết tên, ánh sáng cũng không rõ lắm.

Không khí vô cùng mới mẻ ướt át, kèm theo mùi hơi tanh, đó là mùi vị của thi thể động vật ở trong đất và thực vật bị thối.

Mộc Thanh nhanh chóng làm ra quyết định.

Cô không cách nào trao đổi với người hoang dã kia, cho dù có thể trao đổi, cô cũng nhìn không ra hắn có thể đưa cô quay trở về thế giới văn minh.

Cô thấy mình đang ở trung tâm của rừng nguyên sinh, nếu như vậy, cô chỉ dựa vào la bàn, cùng với sự may mắn, nếu như gặp may mắn. . . , trên đường không bị mãnh thú rắn độc ăn tươi nuốt sống, cứ thẳng hướng nam mà đi, thì chắc hẳn cô có thể đi ra khỏi rừng rậm, trở lại ven rừng rậm lúc trước gặp chuyện không may đó.

Thay vì ngồi ở chỗ này làm tù binh cho người hoang dã, cô tình nguyện thử một chút, cho dù có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc dù có ở tại chỗ này, cô cũng không dám bảo đảm người hoang dã kia sẽ không giết cô.

Cô khom lưng trở về nhà gỗ.

Cũng may, người đàn ông kia chỉ mang kính viễn vọng đi. Đồ vật khác thì vẫn còn, nhất là la bàn, nó mới là đồ vật quan trọng nhất bây giờ của cô.

Cô cất hết đồ đạc vào trong balo, cũng cất cả mấy cái trái cây vào. Ra khỏi nhà gỗ, cúi đầu xuống nhìn lại, lúc này mới chú ý tới cái chỗ chạc cây phân nhánh này thật ra cao hơn so với sự tưởng tượng của cô, độ cao ước chừng năm sáu mét, tuy nói mặt đất cũng không cứng, nhưng cô không muốn mạo hiểm bị thương mà nhảy đi xuống.

Cô cầm dây trói buộc chặt vào một cành cây, rồi chính mình bám vào sợi dây, giẫm phải chỗ lõm của cây khô thô từ từ bò đi xuống.

Mộc Thanh nhìn theo la bàn trực chỉ hướng nam mà đi.

Mặt đất không có đường, khắp nơi đều là dương xỉ và cây cỏ thụ đan xen lẫn nhau rất khó gỡ ra, thậm chí còn chồng chất lên nhau tạo thành một tòa núi nhỏ, phía trên cỏ xỉ rêu bám vào thật dày và trơn trượt, con kiến có hình thù kỳ quái thường đi qua đi lại ở giữa. Mộc Thanh chậm chạp cố hết sức mà đi.

Gần tới buổi trưa, trong rừng rậm trở nên vô cùng nóng bức, Mộc Thanh mỗi khi đi một bước, thì mồ hôi chảy không ngừng, dường như thở không ra hơi. Một đường đi tới, trải qua vô số động vật có hình thù kỳ quái, cô thấy cô từ trước đến nay chẳng bao giờ nhìn thấy qua, tựa như... Cô thỉnh thoảng có nhìn quyển sách có chuyên mục khoa học nói về các loại động vật thời tiền sử đã sớm bị tuyệt chủng trên trái đất. May mà hình thể đều nhỏ hơn cô, nên phần lớn đều bị cô hù dọa, nhanh chóng bỏ chạy đi.

Mộc Thanh đã sớm cảm thấy khát nước rồi, quá nhiều mồ hôi nên trong cơ thể cô đã sớm mất nước, quần áo dính sát người, vô cùng khó chịu, ngay vào lúc miệng đang khô cháy, thì đột cụt cô cũng ngừng lại, tựa vào một rễ cây trồi ra từ cây đại thụ, từ trong ba lô lấy ra một quả dừa.

Cô không có sức mạnh như người đàn ông kia, có thể dùng tay tách ra. Cô có dao. May là người đàn ông đó chỉ mang kính viễn vọng đi.

Cô dùng mũi dao đâm vào lớp vỏ cứng rắn bên ngoài, mất sức rất lâu, cô mới mở ra một khe hở nhỏ. Thế này là đủ rồi.

Cô dùng miệng kề sát khe hở, từ từ mút lấy nước bên trong chảy ra. Mặc dù cô rất muốn uống đủ một hơi, nhưng nếu như vậy, thân thể sẽ đem nước hấp thu dư thừa sau đó bài tiết hết ra, hoàn toàn là phí rất nhiều nước. Lãng phí này cô không chịu nổi.

Cô đã uống vài ngụm, ngậm ở trong miệng từ từ nuốt xuống, một lát sau, uống vài hớp nữa, nhắm mắt lại cảm thụ sự thoải mái dễ chịu từ trong miệng lưỡi cổ họng của mình được nước chảy qua.

Cô cất quả dừa vẫn còn nước cho vào trong ba lô. Trải qua nghỉ ngơi mới vừa rồi, thân thể cũng đã khôi phục chút ít khí lực, đang muốn đứng dậy lại hướng nam mà đi, đột nhiên nghe thấy được một mùi nồng đậm, giống như một trận gió đánh về phía cô.

Trong rừng rậm trước mặt cô, không biết từ nơi nào chui ra một con chim khổng lồ.

Từ trước đến giờ nằm mơ cô cũng sẽ không nghĩ đến, trên đời lại có con chim khổng lồ như thế. Toàn thân màu xám tro, nó đứng ở nơi đó cao ít nhất hai mét, đầu to bằng con ngựa, trên hai cánh có cánh tay và bộ vuốt sắc bén, mỏ chim còn to và thô hơn cánh tay cô mấy phần.

Cô chú ý tới bụng của nó hình như bị thương, có chút vết máu màu đỏ sẫm đang chảy dọc xuống chân mà cái chân này còn to hơn cả eo của cô. Nhưng này hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc nó có thể lao tới đây, dùng móng vuốt đè mình lại, rồi sử dụng cái mỏ dài cong như móc câu xé nát cô.

Mộc Thanh có chút sợ hãi. Con chim to kia đã phát hiện ra cô, một đôi mắt âm u lạnh lẽo đang nhìn chăm chú vào cô, từ từ đi về phía cô.

Trên tay cô chỉ có con dao quân đội kia. Nhưng chuôi dao này, mà dùng để đối phó con chim kia, thì khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm.

Cô vừa mới cảm thấy miệng có chút dễ chịu thì lại trở nên khô ráo.

Mộc Thanh từ từ đứng lên, tận lực không để cho con chim to phát hiện cô có mưu đồ chạy trốn. Sau đó, khi cô chuẩn bị xong, cô chợt xoay người cướp đường mà đi.

Cô hướng chỗ có cây cỏ sum xuê mà chạy.

Cơ thể của con chim to quá lớn, có lẽ sẽ bị cỏ cây sum xuê ngăn cản bước tới, mà cô có thể băng vào ưu thế cơ thể nhỏ mà chạy trốn.

Nhưng mà cô đoán sai rồi.

Quái đản mở rộng hai cánh giống như là hai cánh sắt, các chạc cây dọc đường bị nó quét ngang mà gãy hết.

Chắc nó cũng rất đói bụng, giờ phát hiện ra con mồi, cho nên liều mạng đuổi theo.

Mộc Thanh liêu mạng lẩn trốn, nhưng hiển nhiên tốc độ không sánh bằng con chim vốn linh hoạt ở trong này, cô đã nghe được âm thanh phía sau càng ngày càng gần, cái ót thậm chí bị một nhánh cây mà con chim to dùng cánh chim bẻ gãy nện mạnh vào.

Dưới chân của Mộc Thanh còn bị một rễ cây lòi ra làm cho trượt chân, cả người ngã lăn xuống mặt đất.

Con chim to nhanh chóng chạy tới.

Cô liền ngửi thấy mùi tanh hôi của con chim, sau đầu liền cảm thấy có lực nén của một vật nặng đánh úp lại.

Cô dùng hết sức lực cuối cùng, nhanh chóng lăn sang bên cạnh.

Con chim to mổ đến đó, rễ cây nát ra mảnh gỗ vụn văng tung tóe.

Mặc dù Mộc Thanh tránh thoát một kích mới vừa rồi, nhưng mà lại bị kẹt ở trong rễ cây, không thể động đậy.

Chim to đánh một kích không trúng, quá thật có chút tức giận, nó giơ cái mỏ chim lên mổ tới Mộc Thanh.

Mộc Thanh không né tránh được.

Cô đột nhiên có chút hối hận, mới vừa rồi hẳn là mình nên đợi ở trong nhà gỗ . Có lẽ người đàn ông kia sẽ thương tổn tới mình, nhưng nói không chừng còn có thể giữ được tánh mạng.

Nhưng bây giờ muộn.

Cô hét ra một tiếng chói tai.

Có một âm thanh như vật bén nhọn xé rách không khí, sau đó là nặng nề phụp một tiếng.

Chim to không có mổ trúng cô, ngược lại nó đứng thẳng không nhúc nhích.

Mộc Thanh run rẩy ngẩng đầu, thấy bộ ngực của chim to bị một cây giáo cắm xuyên qua ngực, giống như con gà bị cắm ở trên bển nướng.

Chim to mềm nhũn ngã xuống, rầm một cái ngã xuống chỗ rễ cây, vừa vịn đề lên người Mộc Thanh.

Mộc Thanh chỉ cảm thấy một trận đau nhức, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy nữa, trong mũi tràn ngập mùi thối trên bộ lông của con chim to.

3. Chương 3: Chương 03

Mộc Thanh hoài nghi xương sườn của mình đã bị đè gãy, lúc cô đang cảm thấy thở không thông, thì trên người chợt nhẹ bẫng, chỉ thấy con chim to đã bị ném ra ngoài ngã xuống mặt đất, dường như cô bị người ta tóm lấy cổ lòi ra từ chỗ lõm rễ cây.

Là người đàn ông kia. Giờ phút này chỉ thấy trong ánh mắt hắn nhìn cô tràn đầy tức giận, giống như là một loại. tức giận gấp phải phản bội ?

Hắn hướng về phía cô càng không ngừng gầm rú. Âm thanh chấn động cả các vùng lân cận và các loài chim đang nghỉ ngơi ở trong rừng, phành phạch nổi lên tiếng đập cánh loạn xạ.

Đương nhiên Mộc Thanh không hiểu hắn đang nói cái gì. Nhưng mà đột nhiên cô có hiểu một chút. Buổi sáng người đàn ông này cỡi trời tay, ném quả đại cho cô, hàm nghĩa của phen hành động này là....

Hắn cảm thấy mình tín nhiệm cô, nhưng cô lại phản bội tín nhiệm của hắn, cho nên giờ phút này hắn mới tức giận như vậy?

Chỉ là hắn vẫn không quên trời chân cô bằng một sợi dây thừng, mặc dù sợi dây kia dùng tay mở một chút là có thể cởi ra.

Khi trong tiềm thức của hắn, cô chính là con mồi hoặc là tù binh, đồ vật của mình hắn, hiện tại tù binh chạy, đương nhiên là hắn phải giận.

Trong lòng Mộc Thanh oán thầm. Nhưng trên mặt cũng không dám hiện ra. Chẳng qua là ngồi dưới đất cúi đầu nghe hắc gào thét, tay của mình chạm vào xương sườn từ từ sờ xem.

Cô sợ vạn nhất thật bị cán gãy cái xương sườn, vậy thì không phải là nói giỡn.

Sờ soạng một vòng, không có đau đớn như mới vừa rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Hắn là gã đàn ông kia chú ý tới động tác của cô, nên ngừng rống, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Tay mộc thanh vội vàng rời khỏi xương sườn, thoáng cái liền đứng lên, lúc này cô mới phát hiện chân mình còn có chút run. Nhưng vẫn có thể đứng được.

Người đàn ông thấy cô như vậy, cũng tự mình đứng lên, đi tới chỗ con quái đỉu, ngồi xổm xuống.

Mặc dù bộ ngực của quái đỉu bị đâm thủng một lỗ, nhưng không có tắt thở, nó vẫn còn đang trên mặt đất không ngừng phịch cánh, nhìn thấy có người đi tới gần mình, có lẽ vì cứu hận khắc sâu nên hồi quang phản chiếu, nó chợt giơ đầu lên, mỏ chim nhanh chóng mổ vào mặt hắn.

Hắn phản ứng rất nhanh nhẹn, đầu lập tức nghiêng về một bên, chỉ có bả vai là bị mổ ra một lỗ rất sâu, máu tươi lập tức bắn ra.

Quái đỉu một kích không trúng, một cái cánh sắt lại quét ngang qua.

Người đàn ông vội vàng không kịp chuẩn bị, lúc này nặng nề ngã xuống mặt đất, gục ở chỗ này, bộ dáng thoát nhìn có chút tức cười. Mộc Thanh bật thốt lên một tiếng kêu sợ hãi, thì thấy hắn nhanh chóng bò dậy, gào lên giận dữ, phốc một tiếng, hắn rút cây giáo dài ra khỏi người con quái đỉu, rồi phốc một tiếng, lần nữa nặng nề đâm xuyên qua ngực nó.

Quái đỉu phát ra một tiếng kêu rất thê lương, rốt cục đã không nhúc nhích nữa.

Trên mặt người đàn ông này tràn đầy vẻ dữ tợn, hung ác giống như lệ quỷ từ trong địa ngục chui ra.

Lúc này Mộc Thanh thật sự có chút ít bị dọa, nhất là lúc hai con người màu xanh da trời hiện lên tia sáng quét về phía mình, cô không tự chủ mà khẽ lui về phía sau một bước.

May mà người đàn ông kia cũng không để ý tới cô, chẳng qua là tự mình đến bên cạnh chỗ rễ cây đại thụ chống chọi, từ nơi hẻo lánh ngắt ra một đám cỏ gì đó, nhét vào trong miệng nhai, rồi nhổ vào tay đập vào miệng vết thương trên bả vai của mình. Sau đó lại trở về trước mặt quái đỉu, khẽ ngồi chồm hổm xuống, mượn cây giáo, dùng sức đem nó đặt trên vai mình, sải bước đi về hướng nhà gỗ. Khi đi ngang qua chỗ Mộc Thanh, trong miệng phát ra mấy âm tiết. Mộc Thanh suy đoán ý là “Đi theo ta”, hoặc là “Người không đi thì ở tại chỗ này chờ chết”. Nói xong cũng mặc kệ cô, rồi đi thẳng.

Mộc Thanh lúc này không do dự, lập tức đi theo.

Mặc dù trên vai của người đàn ông kia gánh một con chim to ước chừng nặng hai trăm cân, nhưng đi rất nhanh, hắn đi một bước, Mộc Thanh phải đi hai bước.

Cô vẫn rất cố gắng theo sát, nhưng dần dần lại rút ra khoảng cách 20m.

Khoảng cách như vậy ở trong rừng rậm, một cái nháy mắt thì có thể bị mất dấu.

Mộc Thanh có chút nổi giận, cắn răng một cái dứt khoát chạy đuổi theo phía trước.

Hắn là hắn nghe thấy được tiếng bước chân giẫm qua cành khô lá héo úa ở phía sau, xoay người lại nhìn cô một cái, lúc này cước bộ có chút chậm lại.

Mộc Thanh tự nói với mình, chắc là hắn cũng hơi mệt một chút, lúc này mới thả chậm cước bộ.

Mộc Thanh đầu tiên cho là mình đã chạy được một quãng đường rất xa, lúc này đi một chuyến trở về, cô mới phát hiện vừa rồi thật ra thì không có chạy xa lắm. Đoán chừng ngay cả một cây số cũng chưa tới.

Chờ khi thấy được nhà gỗ xây ở trên đại thụ kia, Mộc Thanh chạy nhanh vài bước, dừng lại trên lá khô trùng trùng điệp điệp dưới mặt đất, dựa lưng vào cái cọc gỗ, thở ra một hơi thật dài.

Trở lại chỗ mà đêm qua cô đã ở, cô cảm thấy rất kỳ quái, dường như trong lòng mình có một loại cảm giác an toàn. Tự đứng lại cảm thấy khát nước.

Lúc này cũng không cần uống tiết kiệm nữa, cô dứt khoát đem toàn bộ trái cây trong ba lô ra, dùng dao cố gắng cắt vỏ, uống một hơi cho thống khoái. Dem mấy cái quả đại cọ cọ ở áo sơ mi rồi ăn vào.

Thời điểm cô ăn uống, người đàn ông kia một mực bận rộn ở bên người cô, đợi khi cô ăn uống no đủ mới ngẩng đầu lên, lại phát hiện không thấy hắn.

Mộc Thanh ngồi ở tại chỗ đợi một lát, còn không thấy hắn trở lại, trong lòng dường như có chút nôn nóng. Từ trên mặt đất đứng lên, đang do dự là có nên đến phụ cận tìm xem hay không? Chỉ mà rất nhanh cô liền bỏ ý niệm trong đầu này đi. Ngửa đầu nhìn nhà gỗ trên chạc cây. Trong lòng nghĩ tới hay là bò đến bên trong nhà gỗ thì an toàn một chút.

Lúc tay chân cô vụng về mà cố gắng leo lên chỗ lồi lõm của vỏ cây, cố gắng bò lên đến một nửa, thì đột nhiên phía sau cảm thấy có thứ gì đâm vào hông mình, tay chân run lên, “bịch” một cái rồi ngã trên mặt đất. Mặc dù trên mặt đất có tầng lá khô thật dày, nhưng mà lúc rơi xuống đất, cánh tay quơ loạn nên khi bị ngã xuống, thì hơi đau một chút.

Cô chột vọt ngẩng đầu, thấy người đàn ông kia đang đứng ở trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống nhìn mình.

Trong lòng Mộc Thanh mắng mấy lần, cau mày bò dậy, vỗ vỗ bùn đất và lá khô ở trên người.

Người đàn ông xoay người lại đi về một phía, trên vai vác con vật nhìn giống như là con hươu nai, bên cạnh còn treo mấy con mồi khác.

Mộc Thanh đang do dự là có nên theo sau hay không, thì hắn đã dừng bước lại, không nhìn được mà quay đầu lại nhìn cô một cái.

Mộc Thanh hiểu, lập tức chạy trước đuổi theo.

Cô đi theo hắn ước chừng mấy trăm mét, bên tai dần dần làm như nghe được trận tiếng nước chảy.

Trước mặt là một hàng cây, khoảng cách ở giữa mỗi cây chỉ mười mấy centimet, mà cây khô lại có đường kính vượt qua một thước, không có lá cây, cao ngất giương lên trời, chạc cây ở độ cao cách mặt đất ước chừng hơn mười tầng lầu, bên trên nó mọc ra lá cây rậm rạp, nhánh cây đan vào nhau, nên căn bản không thể phân biệt ra đâu nào thuộc về cành cây nào. Trong không khí âm u ẩm ướt, truyền đến từng trận âm thanh gào thét làm cho người sờn hết cả gai ốc..

Mộc Thanh nghĩ tới ma cà rồng trong phim Hấp Huyết Biên Bức.

Trên người cô một trận da gà nổi lên, vội vàng nhanh chóng đi vài bước, vượt qua người đàn ông này.

Sau khi xuyên qua hàng cây này, loáng thoáng nghe được tiếng nước bắn văng ở phía trước, tầm mắt cũng rộng mở sáng choang.

Trước mặt Mộc Thanh thành linh xuất hiện một con sông đang chậm rãi chảy, mặt sông rộng lớn. Phía dưới một cây đại thụ cạnh bờ sông, có một chiếc thuyền đang buộc, cái thuyền này là dùng cả khối gỗ thô khổng lồ, ở chính giữa bị đào đục tạo ra thuyền độc mộc.

Mũi thuyền đang trói con quái đản, đuôi thuyền thì chất đống mấy loại quả cùng với mấy thi thể động vật khác, phía trên còn đọng lại một ít vệt máu.

Mộc Thanh nhìn người đàn ông nhảy xuống thuyền, đem con mồi trên người chồng chất lên thuyền, sau đó ngẩng đầu ra hiệu bảo cô cũng xuống.

Mộc Thanh liếc nhìn mặt nước phản chiếu màu bùn đất đục ngầu ở lòng sông rộng lớn, trong lòng có chút do dự, vạn nhất vật này đến giữa sông mà bị lật úp thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà cũng không phải do cô. Người đàn ông kia đã có chút ít không nhìn được mà nhú mào.

Mộc Thanh không thể làm gì khác hơn là vịn bộ rễ to của cây đại thụ mọc ở trong nước , cẩn thận từng li từng tí bò lên trên thuyền độc mộc, ngồi ở trong một đồng thi thể động vật đang tỏa mùi nồng đậm, mặt thì ngó người đàn ông kia.

Anh ta cởi bỏ dây thừng cố định trụ thuyền gỗ , lấy ra hai mảnh mái chèo, đẩy xuống bờ, thuyền liền xuôi dòng mà đi.

Đã là lúc xế chiều rồi, không có rừng rậm che đậy, mặt trời chói chang vẫn là nhô lên cao, nhiệt độ cao đến thiêu đốt người, nó hoàn toàn khác so với sự oi bức ở trong rừng.

Mộc Thanh cảm thấy mình sắp bị nướng đến chảy mỡ luôn.

Bờ sông dần dần lùi xa, thuyền vẫn vững vàng chạy nhanh về phía trước. Tâm tư Mộc Thanh lo lắng nó có lật úp không cũng dần dần phai nhạt đi. Bởi vì người đàn ông ở đối diện thoát nhìn là một thủy thủ rất giỏi.

Sau khi cô tiêu diệt hai quả dừa, rốt cục đã có chút tâm tư đi xem cảnh sắc bốn bề. Nếu như không phải tình cảnh hiện tại của cô bất đắc dĩ như thế..., là một hướng dẫn du lịch, cô thừa nhận cảnh sắc nơi này thật sự rất đẹp, không giống tầm thường nhưng rất đẹp.

Hai bờ sông đều là cây cối cao lớn chọc trời, thoát nhìn giống như từng bức tường màu xanh biếc sâm nghiêm, thỉnh thoảng cô cũng nhìn thấy vách đá màu đỏ kỳ dị mà mình chưa từng thấy qua được gọt thẳng tắp, cắm vào trong nước, mặt nước màu nâu đỏ, lá rụng lộ ra vẻ vô cùng dài rộng, trên dưới đều treo đầy những dây leo giống như những con rắn nước hiện đầy trên cây cối hai bờ sông. Mỗi khi bọn họ đi qua một đảo nhỏ, thì ngàn vạn con chim bị kinh hãi đồng loạt bay lên trời cao, che khuất bầu trời, đông nghịt một mảng lớn, chung quanh thỉnh thoảng có vài con chim to có màu sắc diễm lệ đang vuốt cánh, một đám bọ cánh cứng núp ở trong lá cây phá ra âm thanh xiiii, nhìn như giống như loài thú quái vật ăn kiến ở trên chạc cây bên bờ bờ qua bờ lại để tìm kiếm thức ăn.

Cảnh sắc thật sự rất đẹp.

Gần tới hoàng hôn, mặt nước vốn là màu nâu đỏ cũng bị trời chiều phủ lên biến thành màu đỏ, cô bắt đầu chửi mắng nữa rồi.

Từng đàn từng đàn muỗi, giống như mây đen ong ong kêu, điên cuồng đánh về phía cô, đuổi cũng không đi. Đập một cái, thì lòng bàn tay liền dính mười mấy xác muỗi. Đầu rất to gấp mấy lần đầu con muỗi mà cô hay nhìn thấy, miệng vừa nhọn vừa dài, thậm chí có vài con còn muốn tiến vào trong lỗ tai, lỗ mũi của cô.

Kỳ quái chính là con muỗi lại chỉ tập kích cô, còn người đàn ông kia chỉ đứng cách cô có một thước lại không phải lo lắng cái vấn đề này, ngược lại rất có hứng thú ngó chừng bộ dạng chật vật của cô, khi cô dùng tay chân quơ loạn xạ chống đỡ đám muỗi .

Mộc Thanh thật quá căm tức rồi, há mồm mắng một câu thô tục, thì trong miệng nuốt phải mấy con muỗi vào, thoáng cái lọt tới cổ họng, cô không nhin được mà sặc ra, ho đến dừng không được .

Người đàn ông kia lại rất vui vẻ, Mộc Thanh thật sự thấy hắn đang cười, nhếch miệng lên cười.

4. Chương 4: Chương 04

Edit: Sakura Hime Beta: Tiểu Tuyền Mộc Thanh phì phì mà phun con muỗi từ trong miệng ra.

Vì động tác kịch liệt vừa rồi của cô nên cái ghe độc mộc lắc lư, thậm chí có một ít nước văng vào, làm ướt quần áo của cô,

Cô có chút khản trương, không dám động tí nào, muỗi bự cũng thừa cơ đánh tới, cái trán giống như là bị châm mấy cái, lập tức đau đớn vô cùng.

Bắp đùi của cô như bị thứ gì đập xuống, nhìn lại thấy cái đó đúng là quả dừa mà cô đã uống rất nhiều. Giương mắt nhìn về phía đối diện, thấy người đàn ông kia đang làm động tác bơi loạn lên người

Mộc Thanh vội vàng nhặt lên.

Vỏ dừa đã bị hắt tách ra, Mộc Thanh dùng sức nhẹ một cái là tách được hai nửa, đưa tay vào chỗ cùi dừa ẩm ướt ở bên trong bóp ra nước, bôi loạn lên mặt và cổ của mình, tay cũng bôi luôn.

Quả nhiên hữu dụng. Muối bự không hề công kích diện mạo của cô nữa.

Nhưng mà rất nhanh cô phát hiện vẫn không ổn, chất liệu vải áo sơ mi hơi mỏng cần bản không chống cự nổi cái miệng dài bén nhọn của muối bự, thậm chí đến cả bắp đùi được bao bọc bởi quần jean cũng thỉnh thoảng truyền đến cảm giác bị châm này.

Mộc Thanh cẩn thận xoay người qua, cởi áo sơ mi, đưa tay vào lau toàn bộ trên người. Về phần thân dưới chỉ có thể dùng chân tay xua đuổi.

Cô không có quay người lại đối mặt với người đàn ông kia.

Vào lúc ánh nắng chiều mùa thu rút đi tia sáng cuối cùng thì bọn họ lên bờ.

Người đàn ông cố định cái ghế độc mộc rồi phủ lên một tầng cành lá dày, sau đó cầm lấy con mồi rồi đi vào bờ.

Mộc Thanh yên lặng đi theo vào một cái huyệt động ở bên bờ. Bên trong không có quá sâu, nhưng nhìn ra được dấu vết có người sinh hoạt.

Cô biết đây là nơi tối nay cô và hắt tạm thời qua ở đêm.

Giống như đêm qua, người đàn ông kia đốt lên một đồng lửa ở trước cửa động, dùng đầu gỗ nhọn xuyên qua chân sau mà vừa rồi hắt xé từ trên mình con nai, rồi treo ở trên lửa để nướng.

Mộc Thanh thì chỉ ngồi ở cửa huyệt động nhìn xem.

Hắt xoay ngược lại nướng chốc lát, sau đó quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, ngoắc ý bảo cô tới đây.

Mộc Thanh đi tới.

Hắt đưa chân con nai tới tay cô, ý bảo cô tiếp tục nướng, còn mình thì đứng dậy biến mất ở trong rừng rậm.

Bốn phía đã hoàn toàn tối đen. Nhưng mà cách đó không xa trên mặt sông, bầu trời đêm vẫn còn một mảnh màu lam âm u, khiến ánh sao chiếu sáng có chút chói mắt. Nước sông lẳng lặng chảy xuôi, trong sông thỉnh thoảng có đồ vật gì đó nhảy lên thò đầu ra, rồi rất nhanh chui vào đáy sông, tiếng nước chảy và sóng gợn còn chưa kịp bắn lên bờ thì nó đã biến mất tiêu.

Động vật hắt cũng e ngại ánh lửa. Cho nên giờ phút này, Mộc Thanh không lo lắng gì cả.

Cái chân nai kia hơi nặng, Mộc Thanh lật qua lại nướng một hồi, thì cảm thấy có chút không chịu nổi. Vốn định đặt ở trên mặt đất rồi. Nhưng nghĩ lại, nếu đây cũng là bữa ăn tối của mình thì dù như thế nào cũng phải cố gắng làm mình có khẩu vị ngon một chút, cho nên cô mới tiếp tục dùng hai tay quay một vòng.

Chân nai chảy mỡ xèo xèo..., có giọt bắn vào trong lửa, khiến lửa cháy càng to, Mộc Thanh cảm thấy toàn thân cũng bị nướng đến nóng lên, nhất là làn da đã từng bôi qua lớp chất lỏng kia thì càng khó chịu hơn.

Khi cô đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghe được trận âm thanh soẹt soẹt kỳ quái, theo tiếng động nhìn lại, khối thịt nai đang ở trên tay bịch cái rơi xuống mặt đất.

Một con rắn to bằng cái bát tô đang bơi về phía cô giống như phát điên.

Mộc Thanh quát to một tiếng, dùng hết sức lao về phía trước mà bỏ chạy.

Chạy được chừng mười mét, thì cảm thấy có cái gì đó không đúng, phía sau truyền đến âm thanh lộp bộp, giống như là nước lạnh tưới vào trong lửa.

Mộc Thanh không nhận được quay đầu lại, nhìn thấy con rắn đó đang ở trong đồng lửa không ngừng lăn qua lăn lại phát ra tiếng phì phì, đồng lửa gần tắt, một làn khói trắng gay mũi bốc lên.

Mộc Thanh trợn mắt hốc mồm.

Người đàn ông kia lúc này đã chạy rất nhanh từ trong rừng ra, chắc là nghe được tiếng kêu ầm ĩ của cô. Chờ đến khi nhìn thấy cô không có bị sao, thì thần sắc buông lỏng, đảo mắt nhìn thấy cái đồng trong lửa, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng vui mừng.

Khi con rắn kia làm gần tắt lửa, thì lúc này mới giống như chú ý tới bên cạnh có người, nó dựng cổ lên một chút, làm ra bộ dạng công kích.

Người đàn ông bước qua, dùng cái cây gỗ đánh vào đầu rắn, thoáng một cái đã nắm được cái cổ rắn, nhấc lên cao. Con rắn dùng sức đung đưa thân thể một lát, cái đuôi đập bùm bụp xuống đất, trong miệng phát ra tiếng kêu tê tê ghê người, rồi từ từ thẳng tắp rủ mình xuống.

Người đàn ông bỏ con rắn lại, lắc mình vào trong huyết động, chờ hấn đi ra ngoài thì trên tay đã cầm thêm một lưỡi dao làm từ đá đã được mài mòn.

Mộc Thanh nhìn thấy hấn mở miệng con rắn ra, lấy tay sờ soạng dưới răng con rắn, trên mặt hiện vẻ như là nhặt được chí bảo. Sau đó hấn dùng cái thanh đao đá cắt đầu rắn.

Mộc Thanh có chút hiểu, hấn đang lấy độc rắn.

Con rắn lớn lên vô cùng xấu xí, đầu đầy bướu thịt bao trùm bởi vảy rắn, trên thân rắn còn có cái bớt hình thoi đen, giống như hình lập phương trên bài xì phé.

Dao đá hơi cùn, khi cắt đầu rắn tạo ra tiếng vang làm cho toàn thân Mộc Thanh nổi da gà. Cô không nhịn được móc ra con dao quân đội từ trong ba lô của mình, rồi đưa cho hấn.

Người đàn ông kia ngẩng ra, lập tức nhận lấy, kéo lưỡi dao ra khỏi vỏ, rồi cắt đầu rắn.

Lúc này đã nhanh hơn rất nhiều, đầu rắn rất nhanh cùng thân rắn chia lìa, hấn tiểu tâm dực dực dùng vài lá cây to bọc vào để ở một bên. Tiếp theo sau đó dùng dao mổ từ bụng rắn đến đuôi rắn, lột ra vỏ rắn máu chảy đầm đìa.

Mộc Thanh nhìn hấn một lần nữa đốt lửa, lấy khối thịt vừa nãy đã nướng gần chín rồi, sau đó hấn gác thịt rắn ở trên lửa mà bắt đầu nướng.

Cuối cùng bọn họ ăn một bữa thịt rắn.

Mộc Thanh ăn không có mùi vị gì. Chờ hơi nguội chút ít, xé một cái rồi bỏ vào trong miệng nuốt vào.

Nhai nuốt sẽ làm cô càng có chương ngại tâm lý.

Người đàn ông này tựa hồ đối với thu hoạch ngoài ý muốn của đêm nay mà hết sức hài lòng, sau khi vào trong huyết động trải một tầng lá cây, ý bảo cô đi vào.

Mộc Thanh từ từ đi qua.

Người đàn ông kia đối với sự lễ mễ của cô dường như hết sức không kiên nhẫn, vươn tay tóm lấy chân cô, thoáng cái liền kéo cô qua.

Nhờ ánh lửa vẫn còn đang cháy ở cửa động, Mộc Thanh nhìn thấy hấn giống như đêm qua nhìn mình chăm chăm chỉ chốc lát, nhưng mà lúc này, cô không có may mắn như đêm qua.

Thoáng cái hấn đã giật áo sơ mi của cô ra, cúc áo đứt ra rơi khắp mọi nơi, sau đó đưa tay sờ vào ngực cô mấy cái.

Cô đi theo bà già ra ngoài tìm cháu, trong lúc vội vàng đã đem đồ ngủ đổi thành áo sơ mi, cho nên cũng không mang áo lót.

“Tại sao con rắn kia lại chui vào trong lửa?”

Mộc Thanh đột nhiên mở miệng hỏi.

Người đàn ông ngẩng ra, động tác trên tay chậm lại.

“Tôi tên là Mộc Thanh, anh tên là gì?”

Tay của hấn ngừng lại, nhưng mà vẫn đặt ở trên bộ ngực của cô.

“Tôi đang nói, mẹ của anh gọi anh là gì? nếu như tôi là mẹ anh, sẽ đặt tên là khốn kiếp cho anh, rất thích hợp với anh đó”

Mộc Thanh nói tiếp, giọng điệu giống như đang kể chuyện xưa.

“Mẹ.”

Trong cổ họng của đàn ông kia phát ra âm tiết tương tự .

Mộc Thanh ừ một tiếng.

Hắn dời tay đi.

Mộc Thanh hơi thả lỏng một tí, lại phát hiện tay hắn đã đưa đến chỗ cạp quần, giật quần ra, móng tay trượt qua eo của cô, làm cho cô rất đau.

Mộc Thanh kẹp chặt chân lại.

Tay của đàn ông kia chui vào trong khe hở giữa hai đùi.

“Khốn kiếp, người nhớ kỹ, mẹ người gọi người là khốn kiếp, cha người, con của người cũng là khốn kiếp, một ổ nhà người cũng là khốn kiếp.”

Mộc Thanh vừa nói, vừa bị hắn tách chân ra.

Hắn cúi xuống, ghét sát vào người một lát, rồi trong cổ họng phát ra trận âm thanh trầm thấp.

Mộc Thanh không biết điều này đại biểu có ý gì.

Khi tay của người đàn ông kia buông lỏng tìm kẹp trên đùi cô, như cái gì cũng không phát sinh qua, rồi nằm xuống ngủ.

Ánh lửa ở trước cửa động dần dần dập tắt.

Mộc Thanh quay người vào phía trong, nhắm mắt lại ép chính mình ngủ đi.

Và cô đã làm được.

Ngày thứ hai, Mộc Thanh đứng dậy, cẩn thận tìm mấy cục áo đêm qua bị hắn giật ra, chỉ nhặt lấy mấy cái rồi nhét vào trong túi quần. Tự mình dùng dao cắt lấy một cái cành mềm từ trên cây, rồi buộc vào áo, có chút ít còn hơn không, về phần thất lưng có vết máu cạo xước, cô không nhìn đến.

Người đàn ông kia vẫn ở bên cạnh mắt lạnh mà nhìn. Hai người lên thuyền độc mộc tiếp tục xuôi dòng xuống. Hắn mang theo da rắn và đầu rắn đêm qua .

5. Chương 5: Chương 05

Mộc Thanh ngồi ở ghe độc mộc trôi nổi như thế này cả buổi sáng, khi mặt trời lên đỉnh đầu phơi nắng đến lúc nóng không chịu nổi, thì người đàn ông kia ngừng ở dưới bóng cây có tán lá khổng lồ bên bờ sông. Hắn lấy ra một miếng thịt nai đã nướng chín từ đêm qua chưa ăn, sau đó xé một khối , ném tới chỗ Mộc Thanh.

Mộc Thanh nhớ tới khối thịt này trải qua nguy hiểm thế nào, nói không chừng phía trên miếng thịt còn dính dịch nhờn của con rắn, kéo căng một cái rồi ném lại cho hắn.

Người đàn ông kia cũng không miễn cưỡng, ăn miếng kia của mình, rồi đứng dậy đi vào trong rừng .

Mộc Thanh cẩn thận bò tới vị trí của hắn, phía sau một đồng con mồi có để mấy quả đại ở bên cạnh. Lật ra thì phát hiện chỉ còn mấy quả dưa thôi, mấy quả khác đã hết .

Cô có chút thất vọng, cầm một quả dưa, rồi từ từ bò trở về.

Loại ghe độc mộc này, tính cân bằng của nó không tốt lắm, hướng chỉ phía trên lại chở nhiều con mồi. Cô phải rất cẩn thận mới có thể giữ vững thăng bằng.

Khi cô đang cố hết sức để cây vỏ dừa ra, thì người đàn ông kia đã trở lại, trên tay ôm một cái bọc màu xanh biếc. Bỏ vào trước mặt cô.

Khi mở ra lá cây to bè hình vuông ra, thì thấy ở bên trong gói mấy quả đỏ, vàng chín mọng. Thoạt nhìn làm cho người ta thèm thuồng, nhất là sau khi đối diện với miếng thịt nai kia.

Mộc Thanh có chút ngoài ý muốn. Ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã ngồi trở về mái chèo đối diện, do dự là có nên hướng hẳn biểu thị lòng biết ơn của mình hay không? Dĩ nhiên suy nghĩ này ở trong đầu chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, biến mất rất nhanh. Cô quyết định không để ý tới loại văn minh đối trá này của mình. Rõ ràng trong lòng không được tự nhiên muốn chết, thì có biểu đạt ra lòng biết ơn cũng sẽ không thật lòng.

Cô cầm lấy áo của mình lau vỏ ngoài của quả đại, sau đó ăn hết một quả, mùi vị chua chua ngọt ngọt, nước đầy đặn, cũng không tệ lắm.

Lúc lau đến quả thứ hai, thì đột nhiên cô thấy có chút buồn cười. Hiện tại quần áo trên người cô còn bẩn hơn nước sông đục ngầu ở bên cạnh mà tay có thể chạm vào. Cô chỉ làm theo bản năng, tình nguyện lau ở trên quần áo của chính mình, cũng không nguyện ý đưa xuống sông để rửa.

Kế tiếp cô liền trực tiếp lấy tay xoa xoa, sau đó bỏ vào trong miệng.

Ít nhất trải qua hai ngày trước, cô phát hiện da dày của mình cũng không có yếu ớt như mình tưởng. Điều duy nhất làm cho cô có chút buồn bực chính là dò xét vụng trộm đi giải quyết sinh lý bài tiết, còn phải cẩn thận đề phòng bốn phía, để phòng trường hợp đột nhiên có một con rắn xông tới, về sau không muốn vì công tác vệ sinh mà buồn phiền nữa.

May là thiên nhiên tạo vật thần kỳ, tiện tay là có thể lợi dụng tài nguyên.

Cô an ủi mình như vậy.

Cô bị mặt trời phơi đến thật sự có chút đau đầu, liếc nhìn người đàn ông đối diện kia, hẳn đang hết sức chuyên chú dùng hai mái chèo ở trong tay mà tăng tốc, cái trán và da thịt phồng lên trên người tràn đầy nước, cũng không biết là mồ hôi hay là bị mái chèo mang theo nước sông bắn lên.

Cô hiện tại không tâm tình đi thưởng cơ bắp, ngồi nhìn như vậy cũng không giúp được hancái gì, liền dứt khoát từ từ nằm xuống, cuộn chân lại, rồi cầm cái lá to vừa rồi che mặt và nửa người trên để không bị cháy nắng.

Mặc dù vẫn rất nóng, nhưng còn tốt hơn là trực tiếp phơi dưới mặt trời.

Cô rất nhanh liền ngủ say.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, thì mặt trời đã ngã về phía tây.

Làm cho cô có chút bất mãn chính là đàn ông kia không phải là đánh thức cô, hoặc là đẩy cho cô tỉnh hay cái gì đấy. Mà hẳn chỉ dùng chân đá

Hắn đá cũng không nặng, nhưng cô cảm thấy bị vũ nhục.

Chẳng qua cảm giác này rất nhanh thì đã bị chính mình cười nhạo.

Mình chỉ là tù binh của dã nhân thôi, trong hai ngày nay người này không có ngược đãi cô, không có bắt cô làm khổ sai, lại còn cô ăn uống no đủ, lúc mới đầu dù bị xâm phạm nhưng ngay sau đó hẳn cũng lặng lẽ đình chỉ, hơn nữa còn từ miệng và móng vuốt của con quái đản cứu cô một mạng.

Nếu cô lại không biết đủ, nói không chừng ông trời sẽ đánh thêm một tia sét nữa, bỏ cô từ nơi này tới thế giới khủng long.

Mộc Thanh lập tức bò dậy, xoa nhẹ hai mắt, ngẩng đầu thấy hẳn đã mang hết đồ trên thuyền đến bên bờ. Da rắn phơi khô quấn lên cổ hẳn. Kính viễn vọng và cái balo của mình đã không thấy.

Hắn đưa tay để vào trong miệng, huyết lên tiếng sáo vang dội.

Mộc Thanh hẳn là bị mặt trời phơi đến có chút choáng, ngơ ngác đứng ở nơi đó nhìn, không biết hẳn muốn làm gì. Cho đến một lát sau, chợt nhìn thấy từ cánh rừng phía sau chui ra bốn, năm người mặc trang phục giống như hẳn lần trước, lúc này cô mới tỉnh ngộ ra.

Bọn họ đều là đồng loại của hẳn!

Hẳn đã mang cô về rồi để lại đây, hiện tại chờ ở chỗ này, nhưng bởi vì con mồi trên mặt đất quá nhiều, một mình hẳn vận chuyển thì cũng không thể chuyển được hết, lúc này mới gọi đồng bạn tới đây hỗ trợ.

Cái nhận thức này lại làm cho cô hơi có chút bất an. Đã trải qua hai ngày, cô vốn cho rằng hẳn chẳng qua chỉ sống một mình, có lẽ cũng chậm chậm chấp nhận thói quen như vậy. Hiện tại chợt biết sau lưng của hẳn còn có một đám người, vừa mới sinh ra một chút cảm giác thói quen thì sau đó đã biến mất.

Cô có chút lo sợ cho tương lai của chính mình.

Nhất là khi cô nhìn thấy mấy người này dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá cô từ trên xuống dưới, loại lo sợ này càng thêm mãnh liệt hơn.

Cô yên lặng nhìn bọn đàn ông này mỗi người vác một con mồi, đi vào trong rừng. Chính mình cũng đi theo ở phía sau.

Hẳn không thèm nói chuyện với đồng bạn của hẳn. Ánh mắt của mấy người kia nhìn vào hẳn, đều giống như có chút ít tôn kính và hâm mộ ở bên trong, một trong số đó còn đưa tay sờ da rắn ở dưới cổ của hẳn.

Cô suy đoán rằng con rắn kia vô cùng hiếm thấy, có thể bắt được nó đối với bọn họ mà nói là một loại may mắn khó mà có được, cho nên mấy người đó mới có vẻ mặt như thế?

Đi ước chừng chỉ mấy trăm mét đường, Mộc Thanh liền nhìn thấy một mảnh đất bằng phẳng rất lớn.

Nơi này vốn cũng là một mảnh rừng cây rậm rạp, chẳng qua sau đó mới được mở mang ra để làm khu quần cư. Mộc Thanh phỏng đoán như thế, bởi vì cô nhìn thấy có không ít gốc cây còn sót lại ở bên trong, có dấu vết chặt phá lộ ra ở phía trên. Trên đất bằng xây dựng mấy chục lều cỏ nhỏ đơn sơ, trong những căn lều đó có đàn ông, đàn bà và trẻ con đi đi lại lại. Lúc này đúng là thời gian nấu cơm, thỉnh thoảng có thể thấy mấy người đàn bà cúi đầu đang bận rộn, ở bên cạnh cái bếp rất lạc hậu thổi hơi để ngọn lửa bên trong bốc cháy đồng thời bay ra từng làn khói trắng. Giống như cảnh tượng lúc trước cô và đồng nghiệp ra ngoài nấu cơm dã ngoại.

Toàn bộ bọn họ đều hỏ thân người phía trên, làn da có màu nâu đậm khỏe mạnh, bất kể nam, nữ hay trẻ con đều cúi đầu, thậm chí Mộc Thanh còn nhìn thấy mấy thiếu niên mười mấy tuổi cũng giống trẻ con.

Cô bắt đầu bị chú ý, mấy người tới quan sát từ từ vây quanh cô. Đối với cô chỉ chỗ.

Cô đột nhiên cảm thấy chính mình bị bao vây chặt chẽ, thật sự là quái dị. Giống như ngoại tộc đi lạc vào đây. Trong đầu hiện ra tình cảnh đêm qua lúc người đàn ông kia xé quần áo mình.

Hiện tại cô bắt đầu hoài nghi, đêm qua sở dĩ đàn ông này có phen cử động kia, có phải chẳng qua là từ lòng hiếu kỳ muốn nghiệm chứng bộ ngực ở dưới vật che chắn kia, rốt cuộc có mọc ra mấy cái nhũ hoa hay không? Được rồi, cô thừa nhận ý nghĩ trong đầu cô thật sự có chút quái dị, không chỉ có quái dị, hơn nữa còn buồn cười. Nhưng mà bây giờ nhìn lại cũng không phải là không có khả năng.

Mộc Thanh đứng ở tại chỗ, nhìn người đàn ông kia cùng đồng bạn của hẳn cười nói đi về phía trước, càng có nhiều người lao về hướng bọn họ, trên mặt đeo nụ cười, giống như là nghênh đón.

Sau đó, cô nghe thấy từ trong miệng một thiếu nữ la hét âm điệu tương tự như “Ly Mang”, cười vui chạy tới chỗ hẳn. Vậy chắc đó là tên của hẳn.

Đàn bà ở nơi này hơi gầy, Mộc Thanh nhìn thấy mấy người đang nấu cơm, tuổi cũng không lớn, nhưng bộ ngực phần lớn đã có chút rũ rạc xuống, chỉ có người thiếu nữ này cùng người khác là thoát nhìn không giống nhau. Trên đầu đội mũ lông rất đẹp, cổ và trên cổ tay buộc có đeo trang sức nhìn giống như vỏ hạt dẻ, bộ đồ đeo trên người thoát nhìn tốt hơn so với người khác một chút. Không chỉ như vậy, cô ta rất to mọng, bộ ngực đầy đặn theo cô chạy tới không ngừng lắc lư, thấy vậy Mộc Thanh kinh tâm động phách, thậm chí có chút ngại ngùng.

Cô suy đoán nếu nơi này là đám người ở chung, như vậy thiếu nữ này thoát nhìn hơi khác những người khác, rất có thể là có địa vị tương đối cao. Mà vật chất của dã nhân ở khu quần cư này tương đối bần cùng trong nhóm những dã nhân, hoặc là nói rằng ta là người to mọng hiếm thấy trong đám dã nhân này. Nói một cách khác, cô ta hẳn là một vị mỹ nhân tôn quý trong khu quần cư.

Thiếu nữ đến trước mặt người đàn ông đó, trong mắt lóe ánh sáng hưng phấn, trong miệng nói ra một chuỗi lời nói rất nhanh.

Sau đó, Mộc Thanh chú ý tới ánh mắt của cô ta nhìn chăm chăm vào mảnh da rắn dưới cổ hẳn, lộ ra ánh sáng khác thường. Tựa như Hepburn nhìn đá Tiffany trong tủ cửa hàng châu báu vậy.

Mộc Thanh suy đoán cô ta hẳn là muốn dùng miếng da vuông này làm nên một cái váy da mới.

Nhưng mà người đàn ông kia không cho cô ta, không biết nói cái gì, nhưng miệng thiếu nữ kia có chút cong lên.

Lúc này một đàn ông thoát nhìn ước chừng hơn năm mươi tuổi đi tới.

Người đàn ông này, trên đầu cũng đội một cái mũ lông, dĩ nhiên không hoa lệ như cô gái kia, chẳng qua là mũ lông ngắn màu xám tro.

Hình như người chung quanh đối với ông ta hết sức tôn kính, thấy ông ta tới, lập tức nhường ra một con đường.

Chỉ có cô gái kia vẫn quật cường đứng thẳng bất động, ánh mắt chăm chú nhìn Ly Mang.

Ly Mang vẫn không nhúc nhích.

Người đàn ông đội mũ lông làm như đối với thiếu nữ này cũng có chút bất đắc dĩ, nhướng mày nói mấy câu, thiếu nữ lúc này mới có chút ủy khuất dường như định quay đầu chạy đi.

Mộc Thanh lần nữa suy đoán, người đàn ông đội mũ hẳn là thủ lĩnh nơi này, mà cô gái kia, từ vẻ mặt của hai người mà suy đoán, rất có thể là con gái của ông ta.

Mũ lông hẳn là một loại tượng trưng cho quyền lực. Ít nhất là Mộc Thanh không thấy trên đầu người khác có đội.

Ly Mang hướng thủ lĩnh biểu hiện con mồi của mình, bao gồm cái đầu rắn dùng lá cây gói lại.

Mộc Thanh chú ý tới, hẳn cũng không có đưa cái balo kia của mình ra.

Thủ lĩnh thoát nhìn rất thỏa mãn, không gật đầu chỉ nói câu gì đó, đám người kia đều hoan hô, rồi rút mang mấy con mồi kia đi.

Hẳn là nói cầm đi phân chia?

Mộc Thanh đang len lén quan sát, đột nhiên cứng đờ vì người đàn ông tên Ly Mang, đều quay đầu nhìn về phía cô, tựa hồ chờ đợi một chút, sau đó rất nhanh liền chia về phía cô đối với thủ lĩnh nói cái gì đó.

Chuyện tình Mộc Thanh lo lắng đã xảy ra.

Thủ lĩnh đi tới trước mặt cô, đi vòng quanh cô một vòng, sau đó đưa tay dò bộ ngực của cô và ngất ngây cô một phát. Về mặt bắt đầu có chút kinh ngạc rồi biến mất, hiện ra bộ dạng rất hài lòng, nhếch miệng nở nụ cười. Mộc Thanh thấy ông ta lộ ra hàm răng đen nhánh, da nhão trên mặt bởi vì cười mà mặt nhăn thành một đoàn.

Gã đàn ông gọi là Ly Mang kia, hẳn đã coi cô là con mồi tốt nhất để hiến tặng cho gã thủ lĩnh này.

Mộc Thanh giương mắt nhìn về phía Ly Mang.

Lưng hẳn cong lấy trời chiều, Mộc Thanh không thấy rõ mặt của hẳn.

Nhưng cô biết, sắc mặt của cô giờ phút này nhất định vô cùng khó coi.

6. Chương 6: Chương 06

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Tiểu Tuyền Mộc Thanh bị một người phụ nữ to con mang đi, dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người xuyên qua khu quần cư, đi về phía cánh rừng.

Thời điểm đi qua bên người Ly Mang, cô ngừng lại, đứng ở nơi đó tàn bạo nhìn chăm chăm hắn.

Hắn cũng nhìn cô, gương mặt tìm không ra chút tâm tình dao động nào.

Mộc Thanh đột nhiên hơi nổi giận.

Cô vốn là tù binh của hắn, hoặc cái bẫy rập cô rơi vào kia, rất có thể là do hắn đào. Hắn hứng thú với đồng đồ trong ba lô của cô hơn con mồi như cô rất nhiều, cho nên dấu riêng ba lô, đem cô giao nộp cho thủ lĩnh nơi này.

Từ lập trường của hắn mà nói, Logic như vậy hoàn toàn không sai. Cô không thể van xin hắn buông tha con mồi.

Nghĩ vậy, Mộc Thanh rốt cục thu hồi ánh mắt, sát vai đi qua hắn.

Người phụ nữ kia tựa hồ sợ cô chạy trốn nên khi đi qua cánh rừng vẫn rất đề phòng. Mộc Thanh đoán chừng mình hẳn đánh không lại người phụ nữ này, mặc dù có đánh gục được cô ta, thì nơi này cách khu quần cư kia rất gần, người phụ nữ này chỉ cần gào thét một tiếng, lập tức tộc nhân của đối phương sẽ ồ ạt tới càng nhiều chế trụ cô.

Cô yên lặng đi theo người phụ nữ này, không tới một lát liền bị dẫn tới bờ suối.

Mộc Thanh có chút không hiểu nhìn về phía cô ta, thấy trong miệng cô ta nói một hồi, sau đó chỉ chỉ nước, lúc này mới chợt hiểu ra chút chút.

Là bảo cô đi xuống tắm.

Trước khi ngủ cùng thủ lĩnh còn cần tắm rửa sạch sẽ chút ít. Hành động này làm cho cô tương đối bất ngờ. Nhưng bất kể thế nào, có thể tắm, đối với cô mà nói cũng không phải là một chuyện xấu.

Cô đã sớm ngửi thấy mùi chua phát ra từ đầu tóc và quần áo của mình.

Mộc Thanh cởi bỏ quần áo, chỉ còn quần lót.

Người phụ nữ kia nhìn thấy quần lót của cô, thì thầm trong miệng cái gì đó. Mộc Thanh làm bộ như không nghe thấy, lội xuống nước.

Cô gội đầu rồi tắm rửa. Mặc dù bởi vì không có xà phòng, nên cảm thấy có chút không sạch sẽ, nhưng so với lúc trước đã sáng khoái hơn không biết bao nhiêu. Lại giặt áo sơ mi chìm vào nước vò vò.

Cô giặt rất chậm, vừa giặt, vừa nghĩ đến phương pháp chạy trốn.

Nhưng không đợi cô kịp nghĩ ra biện pháp gì, thì người phụ nữ trên bờ đã lộ ra vẻ vô cùng không nhin nổi nữa, phát ra âm thanh thúc giục cô.

Cô đành phải lên bờ.

Người phụ nữ kia cầm áo sơ mi cùng quần của cô, thậm chí còn kéo quần lót của cô. Chỉ có cặp giày thể thao kia, Mộc Thanh mới vừa rồi nhìn thấy cô ta đi vào, nhưng có lẽ bí chân, nên liền quăng ra ngoài.

Mộc Thanh dùng số từ ngữ thô tục mà trước nay bất kể thế nào cũng không nói ra miệng mà hung hăng mắng cô ta, một tay đoạt lại quần áo của mình, đẩy cái tay đang kéo quần lót của mình ra, dùng hết toàn lực đẩy cô ta ra, sau đó trốn mất nhìn.

Người phụ nữ kia bất ngờ không kịp chuẩn bị, lui về phía sau mấy bước, đặt mông ngồi trên mặt đất, bò dậy lộ ra vẻ vô cùng căm tức, trong miệng lầu bầu nói rất nhanh. Nhưng lại không dám đoạt lại quần áo của cô.

Mộc Thanh biết cô ta đang chửi mình. Nhưng không sao cả. Mới vừa rồi cô cũng mắng cô ta.

Cô vắt khô áo sơ mi, cứ để ướt như vậy mặc vào người, vắt kiệt nước trên quần lót, rồi mặc quần jean, đi giày, sau đó mặc áo sơ mi lại.

Cô không cách nào tưởng tượng mình cũng trần truồng chạy đầy đất như họ.

Người phụ nữ vô cùng bất mãn mang cô trở về chỗ vừa rồi, sau đó dừng lại trước một căn phòng.

So với những căn phòng khác, có vài cái thậm chí chỉ là dựng lên bốn cái cọc gỗ, phía trên bao trùm chút ít cành lá, bên cạnh vây quanh một vòng da thú linh tinh, thì gian phòng gỗ này thoạt nhìn có phong thái hơn chút ít, cũng lớn hơn rất nhiều, ở chính giữa treo một khối da thú rất lớn, hẳn là cửa ra vào.

Đây chính là phòng của thủ lĩnh, tân chủ nhân của cô.

Mộc Thanh đang đánh giá, thì người phụ nữ kia ở phía sau đưa tay đẩy cô đi vào, có chút thô bạo. Mộc Thanh cơ hồ là bổ nhào vào khối da thú, lảo đảo đi vào trong. Người phụ nữ cũng đi vào theo.

Mộc Thanh đứng vững lại quay đầu cảm tức nhìn người phụ nữ kia, cô cũng nhếch miệng cười một tiếng, cười đến có chút không có ý tốt cùng mập mờ.

Mộc Thanh đè nén cảm giác chán ghét đang nổi lên trong lòng, nhìn đánh giá bên trong, trên mặt đất phủ một tầng cỏ khô thật dày, phía trên bao trùm da thú bằng phẳng, ở giữa có lẽ bởi vì thường xuyên có người nằm, nên bị mài tới vừa đen vừa sáng. Bên cạnh đặt mấy cái chậu và chén sứ màu đen thoạt nhìn rất thô ráp, bên trong có chút ít quả dại cùng mấy khối thịt nướng. Trên tường gỗ treo đầu lâu của động vật, nhìn từ hai cái sừng lớn đó hẳn là đầu hươu nai, chẳng qua sừng kia to đến có chút quá khổ. Góc phòng bày vài cái xẻng và dao giống như dùng để mài xương cốt, bên cạnh có mấy cây gỗ vót nhọn, trên mặt đất là một đồng dây thừng, kích cỡ không giống nhau. Trong nhà dựng mấy cây gỗ thô, chống đỡ trần nhà.

Mộc Thanh đang đánh giá, thì màn cửa da thú bị nhấc lên, một người phụ nữ đi vào, một tay cầm đuốc, một tay bưng chén sứ thô. Trong nhà thoáng chốc sáng bừng lên. Đáy chén là một chất lỏng trong suốt nhìn không ra thứ gì, cảm giác có chút dính. Người phụ nữ cầm cây đuốc lên một cái hốc sâu trong phòng, sau đó dùng đầu ngón tay chấm vào đáy chén, rồi bôi lên môi Mộc Thanh.

Mộc Thanh kinh hãi, vừa định né tránh thì hai cánh tay đã bị người phụ nữ to con kia ép ra phía sau, đau đến không dám giãy dụa, chỉ đành mặc cho người phụ nữ kia đưa ngón tay bôi lên khóe miệng mình. Người ra một mùi xạ hương nhàn nhạt mang theo chút mùi tanh, Mộc Thanh chỉ đành phải nín hơi. Người phụ nữ kia giật vạt áo cô, lúc này chấm nhiều hơn, bôi đến trên ngực, tựa hồ khá bất mãn đối với y phục cô mặc, trong miệng nói thảm mấy câu.

Mộc Thanh cố nén cảm giác quái dị trong lòng, cho là xong rồi, không ngờ người phụ nữ buông xuống cái chén trong tay, dùng sức giật quần cô.

Mộc Thanh hơi hiểu được ý đồ của đối phương, hẳn là chỗ nào cũng xoa vật này.

Trong lòng cô nổi lên lửa giận, chân đi giày nặng nề dẫm lên chân trần của người phụ nữ phía sau, người phụ nữ sợ hãi kêu một tiếng, buông lỏng tay cô ra, Mộc Thanh lập tức nhấc lên một cây còn gỗ ở góc tường, làm bộ muốn đánh tới.

Hai người phụ nữ bị cô đột nhiên làm khó dễ, có chút kinh hoảng, lại thấy vẻ mặt cô hung ác nên cũng không dám tới đây nữa. Liếc nhìn nhau một cái xong liền nhặt cái chén trên mặt đất lên, mắng một tràng dài rồi đi ra ngoài.

Mộc Thanh nhổ ra ngụm nước miếng vì bị mùi quái dị trong miệng kích thích, đưa ống tay áo dùng sức chùi miệng, rồi lau ngực. Nhưng mùi vị vẫn không tản đi, phần da bị vẽ loạn có chút nóng lên, ngay cả nhũ – tiêm cũng bắt đầu rất.

Mộc Thanh nghĩ tới có lẽ vừa rồi mình bị bôi lên hẳn là thứ có tác dụng tương tự với thôi tình, trong lòng càng buồn bực. Bàn tay dùng sức ép xuống hai hạt đang nổi lên trên ngực, thấy không có hiệu quả gì, liền bỏ qua, chỉ buộc chặt vạt áo hơn chút ít. Sau đó đến bên cạnh màn cửa, nhấc một góc lên, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Phía ngoài sắc trời đã hơi tối xuống, mấy đồng lửa lẻ tẻ được đốt lên, xung quanh có từng đám người vây quanh, mấy đứa trẻ thì cười đùa chạy tới chạy lui. Biết gần đây không có người canh chừng. Mộc Thanh không do dự, đang định lặng lẽ chuẩn bị thì lại thấy vị thủ lĩnh cùng Ly Mang đã đi về phía này, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Mộc Thanh không nhìn nữa, nhanh chóng buông da thú xuống, đi loanh quanh phòng hai vòng, trong lòng có chút nôn nóng.

Tiếng nói chuyện của hai người kia đã đến cửa. Đường như dừng ở đó rồi.

Mộc Thanh không nhịn được lại đi đến đó, xuyên qua khe hở trên màn cửa nhìn ra bên ngoài, thấy thủ lĩnh đang dùng sức vỗ vai Ly Mang, vẻ mặt Ly Mang thoát nhìn rất là kính cẩn.

Thủ lĩnh ý bảo Ly Mang rời khỏi. Ly Mang liền xoay người đi. Mộc Thanh có cảm giác trước khi hắn đi hình như có nhìn thoáng qua phía này.

Mộc Thanh ở trong lòng mắng một câu. Thấy tên thủ lĩnh định tiến vào thì vội vàng lắc mình lui về phía sau, chân lại vướng vào mớ dây thừng trên mặt đất, ngã nhào xuống.

Mộc Thanh chợt có một chủ ý.

Cô không biết chủ ý này rốt cuộc có được hay không. Nhưng hết cách rồi, đã không cho phép cô suy nghĩ nhiều hơn. Thử một chút bất kể thế nào cũng tốt hơn so với việc bị đặt lên tấm da thú bóng nhoáng kia.

Lúc tên thủ lĩnh tiến vào thì sững sốt một chút.

Mộc Thanh đang ngồi bên cạnh cây đuốc, cầm một đoạn dây, ở trên tay vòng tới vòng lui, trên mặt mang nụ cười.

Cô biết mình ở trong mắt đám người này không phải mỹ nữ. Mỹ nữ hẳn nên mập mập to con như người phụ nữ kia. Cảm giác bọn họ đối với cô, hẳn là tương tự với phản ứng của mọi người thời Mãn Thanh khi lần đầu tiên trông thấy gái Tây mắt xanh tóc vàng, ngực mông đầy đặn. Nhưng hiện tại, cô cần đầu độc tên đàn ông làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu này.

Cô ngăn chặn tim đập có chút cuồng loạn, trên mặt tận lực nặn ra nụ cười làm cho người ta nhìn thoải mái dễ chịu, tay phải khéo léo quấn sợi dây nhỏ vừa lấy vào ngón giữa bên tay trái của mình, thoát nhìn rõ ràng vướng víu, lôi kéo đầu dây, sợi dây theo ngón tay thoát ra, lại quấn vài vòng, ngón tay nhẹ búng, sợi dây liền tạo thành nút thắt.

Đây là ảo thuật dây mà lúc trước cô thỉnh thoảng có học qua, cũng không khó, chú trọng thủ pháp, nhưng ở trong mắt người không biết lại nghĩ mãi không thông.

Cô lại đi lặp lại động tác này một lần, sau đó ngẩng đầu nhìn thủ lĩnh.

Thủ lĩnh hiển nhiên cũng bị hấp dẫn, đi tới bên người cô ngồi xổm xuống, ánh mắt chăm chú nhìn, vẻ mặt rất là quái dị.

Mộc Thanh lại làm một lần.

Thủ lĩnh kéo tay cô, lật qua lật lại nhìn mấy cái, sau đó nhìn cô, trong miệng nói ra một đoạn cực nhanh.

Mộc Thanh khẽ cười, từ từ lặp lại động tác của mình, biểu diễn cho thủ lĩnh nhìn, sau đó đem sợi dây đưa cho hắn.

Thủ lĩnh nhận lấy, bộ dạng rất có hứng thú, cũng thử tự mình quấn quanh. Mộc Thanh dạy hắn, sau khi hắn thất bại mấy lần, rốt cục có thể giống cô đem sợi dây từ trên ngón tay kéo xuống, tiếp tục tạo ra một nút thắt.

Trong cổ họng hắn phát ra tiếng cười khanh khách, lực chú ý đã hoàn toàn bị trò chơi mới lạ này hấp dẫn. Cúi đầu quấn quanh nhiều lần, càng không ngừng kéo tới kéo lui vô cùng khoái trá.

Mộc Thanh đứng lên, đổi một sợi dây thô hơn một chút, quấn lên cột thắt lại.

Thượng cổ không dùng chữ viết nên dùng thắt nút dây để ghi nhớ công việc, người Trung Quốc Peru Ấn Độ đều có thói quen này, cho dù đến thời cận đại thì một số dân tộc không có chữ viết, vẫn chọn dùng thắt nút để ghi nhớ công việc và truyền bá tin tức.

Mộc Thanh không tin đám dã dân này có chữ viết riêng, cho dù hiện tại đã là thế kỷ hai mươi mốt. Cô đánh cuộc bọn họ hẳn sẽ cảm thấy hứng thú đối với thắt nút ghi nhớ này, huống chi sợi dây kia đối với bọn họ mà nói cũng xem như một loại vật liệu sản xuất rất quan trọng.

Lúc trước công ty an bài hướng dẫn du lịch trải qua khóa huấn luyện dã ngoại, vào lúc vị thầy chuyên nghiệp kia giảng dạy cách buộc lều vải, có thuận tiện dạy qua một số thủ pháp thắt nút thường dùng khác. Nghe nói chỉ riêng tên gọi của cách thắt nút đã có hơn một trăm loại, ngoài ra còn rất nhiều các thắt nút lợi hại thậm chí ngay cả tên cũng không ai biết. Cô không học được nhiều như vậy, chỉ biết một số là một chút ít nút thắt thường dùng. Nhưng thoát nhìn cũng đủ rồi.

Đầu tiên cô thắt nút bố lâm, sau đó là nút thông lọng, tiếp theo là nút Đinh Hương, nút song bộ, cuối cùng là nút mặc thủy.

Thủ lĩnh quả nhiên thoáng cái lại bị hấp dẫn lực chú ý, nhích lại gần nhìn cô thắt, sau đó tháo ra. Mộc Thanh kiên nhẫn dạy hẳn.

Sau mười mấy lần, thủ lĩnh rốt cục học xong sơ sơ, tự mình ngồi xổm trước cột nghiêm túc ghi nhớ cách thắt nút dây.

Mới vừa rồi Mộc Thanh hướng dẫn hẳn đã cố ý đứng quay lưng về phía màn cửa da thú.

Hắn thắt vô cùng chuyên tâm, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra vài tiếng hàm hồ, toàn bộ tâm thần đều bị nút buộc hấp dẫn.

Mộc Thanh vốn định thừa dịp hẳn chưa chuẩn bị, dùng côn gỗ đánh vào gáy hẳn rồi chạy trốn. Nhưng hiện tại, cô thay đổi chú ý.

Cô không thể bảo đảm mình có thể một kích đúng chỗ, thuận lợi khiến người đàn ông này té xỉu. Nếu như làm hẳn thẹn quá thành giận bẻ đầu chảy máu sau đó gọi tới một đám người thì không bằng không đánh.

Cô tạm thời sửa lại chú ý. Lui về phía sau từ từ bước đến trước màn cửa, lặng yên không một tiếng động vén khỏi da thú lên đi ra khỏi phòng.

Đống lửa bên ngoài cháy đến chỉ còn tro bụi, thỉnh thoảng gió thổi ra hiện lên đốm sáng màu đỏ. Mọi người đã sớm không thấy đầu, hẳn là đã trở về chỗ của mình ngủ.

Mộc Thanh lên về phía những căn lều thưa thớt, rón ra rón rén đi qua.

Khi cô rốt cục bỏ khu quần cư này ra phía sau, thời điểm nhắc chân sải dài chạy vào rừng, trái tim nhảy vô cùng kịch liệt.

Cô lúc trước căn bản không có thời gian suy nghĩ đến hoàn cảnh sau khi trốn vào cánh rừng, cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này rời khỏi đám người kia. Cô biết mình rất có thể một lần nữa đụng phải quái điều giống vậy, hoặc là mãnh thú còn đáng sợ hơn cả nó, hoặc là cuối cùng vì bị lạc đường mà chết trong khu rừng này. Nhưng so với mất đi tự do, từ nay về sau bị cái lão già có hàm răng đen như vỏ cây thông đặt phía dưới còn tốt hơn.

Huống chi trong lòng cô vẫn mong ngóng một chút may mắn. Vận nhất cô vận khí tốt thì sao? Ví dụ như đụng phải một đội nhân viên khoa học vào rừng thăm dò gì đó.

Cô vẫn luôn là người rất lạc quan.

Đang lúc cô sắp lao vào trong rừng, thì cô phát hiện vận khí của mình thật sự không tốt.

Phía sau cô đột nhiên thò ra một cái tay, nặng nề kèm chặt eo cô.

Cô bị làm cho sợ đến cơ hồ thất thanh kêu to, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại thì phát hiện cư nhiên là Ly Mang, đôi mắt trong bóng đêm thoát nhìn phát ra ánh sáng xanh như cửa dã thú.

Chẳng lẽ mới vừa rồi hắn vẫn ở gần đó, chẳng qua là mình quá mức khẩn trương cho nên không có phát giác?

Trung tâm khu quần cư đột nhiên sáng lên ánh đuốc, có người đang liên tục vung nó, không ngừng phát ra tiếng kêu, trong ban đêm yên tĩnh càng thêm kinh tâm động phách.

Là giọng của gã thủ lĩnh kia.

Nghĩ đến sẽ bị đưa về căn phòng đó, giờ phút này Mộc Thanh mới cảm thấy oán hận tên này. Ngay cả lúc trước khi hắn giao nộp cô cho gã thủ lĩnh thì cô cũng không có oán hận giống như bây giờ.

Cô không hề nghĩ ngợi, cúi đầu hung hăng cắn một ngụm lên cánh tay của hắn.

7. Chương 7: Chương 07

Mộc Thanh cảm thấy trong miệng nồng đậm mùi tanh hôi.

Ly Mang vùng thoát ra khỏi miệng của cô.

Mộc Thanh lại dùng sức đập về phía nơi bị da thú che chắn kia của hắn.

Ly Mang kêu rên một tiếng, khẽ khom người xuống.

Mộc Thanh không chút do dự, xoay người liều mạng chạy về phía cánh rừng. Nhưng cô còn chưa chạy được hai bước thì da đầu đã truyền tới một cơn đau đớn, mái tóc dài phía sau bị hắn một tay túm lấy.

Mộc Thanh đau đến nước mắt cũng muốn chảy ra, vừa định chửi ầm lên, miệng đã bị hắn bịt kín.

Mộc Thanh phản ứng không kịp. Hắn che miệng cô lại không để cho cô lên tiếng, điều này đại biểu cái gì?

Cô vừa giãy dụa, vừa ngẩng đầu nhìn Ly Mang.

Ánh trăng sáng tỏ, hắn đang nhìn mình chằm chằm, thần sắc thoát nhìn có chút quái dị.

Bên trong khu quần cư phía trước, tiếng gã thủ lĩnh quát tháo hù dọa rất nhiều người, cây đuốc càng tụ càng nhiều, sau đó tán ra tứ phía.

Mộc Thanh nhìn thấy có bảy tám nam nhân đi về hướng này.

Tim cô đập cuồng loạn, không giãy dụa nữa. Chỉ hít vào một hơi, lại ngẩng đầu nhìn Ly Mang, ưỡn bộ ngực bởi vì bị bôi loại chất lỏng kia mà vẫn hơi trướng đau, dán lên trên người hắn.

Cô đối mặt với hắn nở nụ cười, rồi nói: “Ly Mang, giúp ta, van xin anh.”

Giọng nói khê của cô hơi khàn, còn có chút run rẩy cũng giống như thân thể lúc này đang dính sát vào người hắn.

Cô ngửa đầu, nháy nháy mắt nhìn hắn, cô đang cố gắng làm ra tất cả điệu bộ quyến rũ mà cô có thể làm được, cùng cầu xin thương xót.

Nếu đã chạy trốn vô vọng, thay vì một lần nữa bị bắt về dâng cho gã thủ lĩnh kia, cô thà rằng tạm thời ở lại bên cạnh hắn.

Cô đang đánh cược. Dùng tiền vốn nguyên thủy nhất của nữ nhân, cùng việc hắn với mình chung đụng ba ngày hai đêm mà đánh cược.

Cô đã thắng.

Cô bị Ly Mang vác lên vai, nhanh chóng biến mất vào trong rừng.

Tóc dài mềm mại rũ xuống, theo nhịp bước chân hắn chạy trốn rơi tán loạn sau lưng hắn, cảm giác ngứa ngứa khiến hắn hơi phân tâm, nhưng nghe được âm thanh nói chuyện cùng tiếng bước chân mơ hồ truyền đến từ phía sau thì tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Mộc Thanh lần nữa bị xóc đến choáng váng đầu, não trưởng, đợi cô rút cuộc được hấn đặt xuống đất, thì đã sớm không phân rõ đông tây nam bắc nữa rồi, chốc lát sau mới phát hiện, nơi này hẳn là một hang động của hấn.

Hấn ngồi chồm hổm, nâng mặt cô lên nói mấy câu cực nhanh, sau đó sờ soạng tóc cô giống như cô trước kia sờ soạng con chó nhỏ trong nhà, sau đó xoay người đi ra ngoài. Rất nhanh, Mộc Thanh liền nhìn thấy hấn xuất hiện một lần nữa ở cửa động, tiếng xột xoạt phát ra từ những nháy cây xếp dựng lên nhau, chờ cửa động gần như bị che hết, Mộc Thanh lúc này mới nghe thấy tiếng bước chân của hấn rút cuộc dần dần rời đi.

Trước mắt Mộc Thanh là một mảnh đen nhánh, bên tai chỉ còn tiếng gió nhẹ thổi qua khe hở cánh rừng cùng các loại tiếng ô liên tiếp của các động vật hoạt động ban đêm phát ra.

Tim mới vừa đập mạnh bây giờ đã từ từ bình tĩnh lại, cô cảm thấy toàn thân rất mỏi mệt, liền tựa vào vách sơn động, nhắm mắt lại nghĩ xem ngày mai rút cuộc nên làm thế nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi cô một lần nữa bị một loạt tiếng xột xoạt đánh thức, liền phát hiện mình đã tựa vào trên vách đá mà ngủ.

Mặt trời ngày mới lại mọc lên, ánh sáng chiếu rọi vào chói mắt khiến mắt của cô có chút không mở ra nổi.

Tiếng động kia là khi Ly Mang di chuyển nhánh cây ở cửa động phát ra .

Mộc Thanh hoạt động phần gáy của chút đau xót của mình, đứng lên hướng hấn nghênh đón.

Về mặt của Ly Mang thoát nhìn không có gì khác biệt với lúc trước. Hấn chỉ nhìn cô một cái liền xoay người đi về phía trước.

Mộc Thanh thấy may mắn là mình không có nở nụ cười với hấn.

Mới vừa rồi vô văn đang do dự xem rút cuộc có nên cười với hấn hay không.

Bắt lấy mái tóc rối tung của mình, cô tiện tay lấy một dây leo tinh tế mềm nhũn mềm nở đầy hoa nhỏ màu vàng, xem như da gân mà buộc mái tóc ra sau đầu, rồi cũng đi tới.

Nơi này trên mặt đất phủ kín tầng tầng lá rụng, dẫm lên trên nó phảng phất giống như dẫm trên bọt biển. Bên trong rễ cây giăng khắp nơi, nở đầy hoa có hình dáng kỳ dị và mùi thơm quyến rũ, nhánh dây quanh co khúc khuỷu, bóng loáng giống như thân rắn, rồi lại thô ráp giống như có răng cưa, lan tràn một mảnh, quần thành một đoàn từ cây này leo tới cây khác, quần quýt lấy vô số hoa kí sinh màu sắc lộng lẫy, xa xa nhìn lại tựa như măng xà treo trên cây, làm cho người ta lông tóc dựng đứng. Khắp nơi đều là màu xanh, ngay cả ánh mặt trời cũng bị nhuộm thành vàng sáng xanh, thoát nhìn không giống như thế giới thật.

Mộc Thanh vừa phỉ sức theo sát cước bộ của hấn, vừa cẩn thận để không bị những nhánh dây thô sáp kia đâm vào người.

Dần dần cô có chút chần chờ.

Cô thật giống như bị hấn mang về cánh rừng bên cạnh dòng suối mà ngày hôm qua tắm rửa. Xa hơn nữa, chính là khu quần cư của tộc nhân hấn. Cô thậm chí nghe thấy được tiếng cười khanh khách của các nữ nhân hòa cùng âm thanh dòng suối phát ra ở xa xa.

Mộc Thanh dừng bước, tay bắt lấy một thân cây bên cạnh, theo dõi bóng lưng hấn.

Ly Mang cũng dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người đi tới trước mặt cô, không nói lời gì kéo lấy cánh tay cô đi phía trước.

Tay của hấn nắm hơi chặt, cánh tay cô hơi có chút khó chịu, cô liền giật mấy cái, thấy hấn không có ý buông ra, nên cô không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Tim cô đập hơi nhanh hơn. Tên này rút cuộc có ý gì?

Đêm qua hấn rõ ràng giấu cô đi, đang lúc cô cho là hấn sẽ tiếp tục giúp cô lẩn trốn, thì hấn lại muốn đem cô trở về tộc cư.

Chẳng lẽ hấn thay đổi chú ý, muốn tiếp tục đem cô dâng cho gã thủ lĩnh kia?

Một loại lửa giận vì bị lừa gạt thiêu đốt trong lòng. Cô cảm thấy bị sỉ nhục vì tối hôm qua đã đi câu dẫn hấn.

Cô đưa tay không bị túm quàng lấy thân cây bên cạnh, gắt gao dừng bước chân, ngẩng đầu cảm tức nhìn hấn.

Trên mặt Ly Mang cực nhanh xuất hiện một vẻ mặt kì quái mà cô không sao hiểu được.

Giống như là cười nhạo, hoặc là không nhìn được.

Mộc Thanh còn chưa kịp phản ứng, đã bị hấn khiêng lên vai một lần nữa, bước nhanh đi về phía trước.

Mộc Thanh dùng hết toàn lực, dùng cả tay chân lung tung đâm đá hấn.

Hấn giống như có chút nổi giận, chọt một cái tát nặng nề đập lên mông cô, vừa nóng rất vừa đau nhức.

Mộc Thanh có chút tuyệt vọng nhìn mình lại bị hấn khiêng trở về nơi hôm qua cương quyết trốn đi, cúi đầu ai oán một tiếng.

Bốn phía bên phòng thỉnh thoảng có người đi tới đi lui. Mộc Thanh ngưng giây dựa, cố gắng làm ình bỏ qua đủ loại ánh mắt nhìn sang cửa đám người bên cạnh,

Cô lại một lần nữa bị ném xuống đất nặng nề, rơi không nhẹ trên một khối da thú, đợi cô hoãn khí ngẩng đầu nhìn lại, thì người nọ đã vén rèm cửa rồi đi, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Mộc Thanh giương mắt nhìn bốn phía rồi ngậy ngấn cả người. Nơi này không phải gian phòng mình đợi gã thủ lĩnh hôm qua. So với nơi đó thì chỗ này nhỏ hơn rất nhiều, trên mặt đất trải tấm da thú vừa bị cô ngã lên, thì không có vật gì khác. Sau đó cô nhìn thấy trên tường treo tấm da rắn hình vuông quen thuộc.

Cô sững sốt một chút rồi bất chấp đau đớn, nhanh chóng bò dậy, xuyên qua khe hở trên màn cửa nhìn ra bên ngoài.

Ly Mang đã sớm không thấy đâu. Các nam nhân cầm trên tay đủ loại công cụ, lục tục rời đi, một vài nữ nhân cũng tốp năm tốp ba đi ra ngoài, trong khu quần cư chỉ còn lại mấy nữ nhân phải trông coi con nít.

Cô giống như bị người ta quên lãng ở nơi này.

Đêm qua Ly Mang đem giấu cô đi, sáng nay lại quang minh chính đại mang cô trở về như thế. Nơi này thoát nhìn hấn là chỗ hấn ở. Như vậy khả năng lớn nhất, chính là đêm qua hấn đã trở lại thuyết phục gã thủ lĩnh kia, đem cô – con mồi vốn thuộc về thủ lĩnh này, trở về trên tay hấn.

Hấn rốt cuộc làm cách nào?

Mộc Thanh ngồi trên mặt đất, khó nhọc suy nghĩ cả buổi nhưng vẫn bó tay, cuối cùng cô quyết định không nghĩ nữa.

Bữa ăn cuối của cô chính là trưa hôm qua cùng Ly Mang ở trên ghe độc mộc. Cho tới bây giờ, bụng đã sớm trống rỗng đến khó chịu. Trong nhà lại không có nửa thứ có thể ăn, cô thậm chí có chút nhớ nhung miếng thịt hươu kia.

Mộc Thanh ngồi một lúc, đói bụng đến có chút tâm hoảng khí đoán, rốt cục quyết định lặng lẽ đi ra ngoài tìm xem có cái gì có thể nuốt vào bụng hay không.

8. Chương 8

Edit: Tiểu Tuyền

Mộc Thanh vén rèm lên chui ra ngoài, đứng ở đó nhìn một vòng chung quanh. Cô thấy chỗ mình mới đi ra ngoài là một giải đất nằm ngoài mảnh đất cư ngụ của bộ tộc, cách túp liều của thủ lĩnh mà ngày hôm qua cô ở hơi xa một chút. Có lẽ người trong bộ tộc để cho những người trẻ tuổi thân thể cường tráng ở phía

ngoài, còn thủ lĩnh cùng một vài người lớn tuổi thể lực yếu ở phía trong, như vậy vạn nhất ban đêm có địch nhân hoặc là dã thú tập kích, cũng là một loại bảo vệ đối với người ở bên trong.

Mộc Thanh nhìn thấy phía trước có một người phụ nữ đang khom lưng ở trên một đồng lửa đốt nấu thứ gì đó, phía bên ngoài bình gốm đang bốc lên một làn sương trắng, mà ở bên cạnh còn có mấy đứa trẻ chạy tới chạy lui, cô đang do dự không biết có nên mặt dày đi qua đó xin chút đồ ăn gì không, thì người phụ nữ kia đã ngẩng đầu nhìn thấy cô, liền hướng về phía cô vẫy vẫy tay.

Mộc Thanh vội vàng đi tới. Người phụ nữ đó đã đưa cho cô một cái chén xem ra giống như là cháo rau dại. Mộc Thanh đợi nó hơi nguội một chút rồi uống một hớp, cũng giống như một ít thịt nướng mà mấy ngày hôm trước cô ăn được, mùi vị nhạt nhẽo, không có tí muối nào. Nhưng được như thế này cô cũng đã mãn nguyện, một người mà sau mấy ngày liên tiếp chỉ ăn quả dại cùng thịt thô, thì chén cháo rau này đối với đầu lưỡi của cô mà nói, đã tương đối mỹ vị rồi. Cô gần như là tham lam uống cạn sạch súp, liếm một viên vàng vàng cuối cùng nhìn sơ qua giống như là hạt ngô ở đáy chén sứ thô.

Cô vẫn còn rất đói, chỉ có điều không tiện để biểu hiện ra, cô hướng về phía người đàn bà kia mỉm cười gật đầu một cái, đang muốn để chén xuống, thì người phụ nữ kia đã cười ha hả, nhận lấy chén trong tay cô, dùng một ống trúc nhỏ màu vàng từ trong bình gốm múc ra một chén khác đưa cho cô, rồi chỉ xuống một thứ gì đó đen thùi nằm trong phiến lá đặt ở trên mặt đất.

Mộc Thanh nhận lấy, chú ý cái vật bên cạnh có bộ dáng không giống chiếc đĩa là bao, nó chỉ là mấy nhánh cây lớn nhỏ không đều nhau. Cô liền cầm một nhánh cây đâm xuống vật đó, đâm rách lớp da cháy đen bên ngoài xong, liền có chút vui mừng khi phát hiện nó có bộ dạng giống như là khoai tây hoặc là khoai lang. Đợi cô lột bỏ lớp da đi rồi đưa vào trong miệng cắn một cái, liền hủy bỏ ý nghĩ mới vừa rồi của mình. Mấy cái cục này hẳn là tương tự với rễ khoai ở hiện đại, nhưng ăn vào miệng thì thô ráp hơn rất nhiều, nhai đến miếng cuối cùng ở trong miệng, còn mang theo chút vị đắng nhàn nhạt.

Mộc Thanh ăn hai miếng rễ khoai xong, chịu đựng mà đem tất cả nuốt xuống, lại uống cạn sạch món cháo trong chén, lúc này mới cảm thấy có chút no. Trong dạ dày cũng ấm áp và thư thích vô cùng. Mặc dù người phụ nữ kia nghe không hiểu lời của cô nói, nhưng cô vẫn mở miệng nói cảm ơn.

Người phụ nữ vừa cười, vừa dùng ngón tay chỉ vào cái liều mà cô vừa bước ra, trong miệng nói một chuỗi từ ngữ. Mộc Thanh quay đầu liếc mắt nhìn lại, cũng không thấy cái gì khác thường, chờ quay đầu về thì đột nhiên có chút hiểu, chẳng lẽ là Ly Mang trước khi rời đi đã dặn dò qua người phụ nữ này, cho nên lúc này mình mới có đồ để ăn chắc bụng sao? Hoặc là, cô nghĩ đến nếu như không phúc hậu mà nói..., hẳn có thể có còn dặn dò qua người phụ nữ này là phải trông chừng mình.

Cô hướng người phụ nữ thân thiện gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đã biết.

Sáng nay mặc dù Ly Mang đã công khai đem cô mang trở về, nhưng mà Mộc Thanh vẫn có chút lo lắng là mình sẽ gặp phải gã thủ lĩnh nữa. Người mà hiện tại cô không muốn thấy nhất chính là ông ta. Mới vừa rồi cô phải đi ra ngoài là bởi vì bị đói bụng đến khó chịu, hiện tại đã giải quyết nhu cầu sinh lý xong, cô cũng không muốn ở tại cái nơi mà mình không rõ là có thiện ý hay địch ý với mình mà đi dạo tới dạo lui.

Cô sờ sờ mặt cô bé đứng ở trước mặt đang có chút ngạc nhiên mà nhìn mình, cô khẽ cười cười xong, sau đó trở về túp liều vừa rồi mình đi ra.

Cô bé rất gầy, toàn thân trần như nhộng, nhưng lại có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, so với ánh mắt của những đứa bé cô đã gặp được ở thế giới bên ngoài, cũng trong suốt thuần khiết như vậy.

Mộc Thanh ở lì trong liều, vẫn nhìn đến khi mặt trời ngã một chút ít về phía Tây.

Trong thời gian một ngày này, đầu tiên là cô nằm trên miếng da thú trải dưới đất suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng không thể không thừa nhận tình thế trước mắt quả thật hồng бет, cô nghĩ không ra kế tiếp nên làm như thế nào mới tốt. Sau đó cô lại nghĩ tới tên bạn trai mà mình vừa đá cách nay không lâu, sao khi biết cô bị sét đánh mất đi tin tức, rốt cuộc hẳn có thể vì cô mà cảm thấy một chút khổ sở hay không? Rồi sau đó cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, bỗng nhiên từ trên mặt đất ngồi bậc dầy.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì cô và tất cả con mồi hiện tại đã thuộc về Ly Mang. Như vậy kế tiếp, thậm chí ngay sau khi mặt trời xuống núi hôm nay, cô có nhất định phải phát sinh quan hệ nam nữ cùng

hắn hay không?

Tối hôm trước, hắn đề cô xuống rồi sau đó bỏ qua. Cho đến nay cô có chút nghĩ mãi mà không rõ tại sao giữa đường hắn bỗng dừng lại. Là bởi vì trong lòng hắn đã nhận định cô là con mồi tốt nhất nên lần đầu tiên phải hiến tặng cho thủ lĩnh, vì vậy mới không có mệnh mẽ phát sinh quan hệ cùng cô? Hoặc là. Cô thậm chí ác ý mà suy đoán, có phải bởi vì chính mình bốc mùi hôi do ở trong rừng mấy ngày không có tắm, nên chỗ đó cũng có mùi khó ngửi, đây mới là nguyên nhân hắn buông tha cho cô?

Cô vì ý nghĩ này của mình mà cảm nhận được một trận thú vị đầy vui sướng, không nhận được mà tự mình cười toe toét.

Màn cửa da thú bị cái tay nhỏ bé vén lên. Tiến vào chính là cái cô bé mới vừa rồi.

Cô bé dường như có chút sợ cô, nhưng trong cặp mắt nhìn về phía cô lại tràn ngập tò mò.

Mộc Thanh lúc này mới phát hiện một cái chân của cô bé hơi cà thọt, bước chân đi có chút cao thấp không đều nhau.

Trong lòng cô tràn đầy thương tiếc, cô từ trên mặt đất ngồi dậy, hướng về phía cô bé đi tới, sau đó bế cô bé đưa lên cao.

Lực cánh tay của cô rất yếu, bình thường hít đất cũng không chịu nổi ba cái. Nhưng mà cô bé này lại quá nhẹ, cô chỉ mất tí sức là có thể nâng cô bé qua đỉnh đầu.

Cô bé tựa hồ chẳng bao giờ chơi đùa loại trò chơi này với người lớn, nên ban đầu có chút sợ, nhưng chỉ một lúc sau liền cười khanh khách lên, cười rất là vui vẻ.

Mộc Thanh đem cô bé bỏ vào trên da thú. Thấy cô bé đang nhìn mình với một đôi mắt tràn đầy mong đợi, cô suy nghĩ một chút, liền đi ra phía ngoài vách liều rút ra một cuộn dây nhỏ rồi đi vào. Phía trên kia dây treo rất nhiều, thoát nhìn các phụ nữ từng ở nơi này khi có thời gian nhàn rỗi đã dùng tay chà nghiền vỏ cây hoặc dây mây cho nó mềm hơn.

Mộc Thanh đem sợi dây đan lại, sau đó dạy cô bé chơi trò chơi thắt kết dây thừng. Mộc Thanh kiên nhẫn dạy cô bé, lập đi lập lại từng cách chơi một, cô bé sau nhiều lần thấy cô biểu diễn, cuối cùng từ đầu đến đuôi đã học xong khoản mười loại thắt dây mà Mộc Thanh đã dạy. Cô bé lộ ra vẻ thập phần vui vẻ, vừa cùng Mộc Thanh chơi, vừa không ngừng cười khanh khách.

Mộc Thanh từ trước đến nay vẫn cho rằng mình là một người không có lòng kiên nhẫn. Nhưng hiện tại cô phát hiện mình thật ra rất có kiên nhẫn. Ít nhất hiện tại, cô vừa cùng cô bé này mặt đối mặt ngồi dưới đất, chơi dây thừng ít nhất hơn hai giờ đồng hồ.

Phụ nữ kia bỗng từ bên đường chạy tới, kêu một tiếng Do Do sau đó vén màn cửa da thú lên nhìn một hồi, biểu hiện trên mặt dường như có chút vui vẻ.

Do Do hẳn là tên của cô bé này.

Vào lúc ánh mặt trời khẽ nghiêng về phía tây, chiếu những tia sáng vào trong liều, thì Mộc Thanh đột nhiên nghe thấy phía ngoài vang lên một loạt tiếng kèn trầm thấp.

Cô cùng Do Do đồng thời ngưng động tác trên tay. Cô bé đột nhiên từ trên mặt đất bò dậy, hướng về phía Mộc Thanh huyền thuyên nói gì đó, rồi về mặt lưng phần mà lôi kéo cô đi ra ngoài.

Thời điểm Mộc Thanh đi ra ngoài, cô kinh ngạc phát hiện miếng đất trống ở chính giữa khu quần cư, chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập từng nhóm đàn ông và phụ nữ, thoát nhìn có chút như dốc toàn bộ lực lượng, lực tục không ngừng có nhiều người đi vào gia nhập hơn. Giữa đất trống trên cái cọc ở dưới cây đại thụ, là gã thủ lĩnh đang đứng vững trên nó.

Mộc Thanh cứng người.

Cô nhìn thấy cái ống dòm của mình hiện đang đeo trên cổ của thủ lĩnh.

Cô bị Do Do lôi kéo, hướng trong đám người nhích tới gần một chút, lúc này mới nhìn thấy bên tay trái và tay phải của thủ lĩnh đang đứng hai người. Một người là Ly Mang, kẻ còn lại là một người đàn ông thoạt nhìn có chút cường tráng, rất là trẻ tuổi.

Mặt của Ly Mang phần lớn đều bị râu tóc che kín, nên Mộc Thanh chỉ có thể từ vóc người cùng da thịt căng cứng của hắn để phán đoán, hắn không phải là quá già. Nhưng người đàn ông này thì không giống, trên mặt của hắn cơ hồ là không có râu gì để che đậy, liếc một cái là có thể nhìn ra tuổi của hắn cùng hùng tâm bừng bừng trên mặt hắn.

Trước mắt, ở chỗ này Mộc Thanh chỉ mới nhìn thấy công cụ tiên tiến nhất chính là đồ đá hoặc là đồ xương. Cô suy đoán râu mép trên mặt hắn chẳng lẽ cũng là dùng dao đá cạo từ từ?

Nghĩ tới đây, cô không nhin được mà nhìn về phía Ly Mang ở bên cạnh.

Nếu như hắn ngày nào đó cũng muốn đưa mặt ra..., cô có thể nhắc nhở hắn dùng dao găm Thụy Sĩ mà hắn đoạt của cô để thay thế dao đá cạo râu.

Ánh mắt của cô cùng Ly Mang ở trong đám người gặp nhau.

Mộc Thanh liền nhàn nhạt dời đi ánh mắt của mình, nhìn về phía đám người bên cạnh hắn.

Đám người này thoạt nhìn không khác gì hợp chợ. Mộc Thanh đại khái suy đoán, tổng cộng không tới hai trăm người, đàn ông so với phụ nữ thì nhiều hơn một chút, mà người có tuổi giống như thủ lĩnh cũng không nhiều.

Thủ lĩnh đứng ở trên mặt cọc gỗ, hướng phía đám người bên dưới phát tay, trong sân lớn như thế lập tức yên tĩnh không tiếng động, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía ông ta. Ông ta bắt đầu nói chuyện, chờ ông ta nói xong rồi, trong đám người liền nổi lên tiếng hoan hô vang dội. Sau đó, Mộc Thanh nhìn thấy một số người hướng trong sân mang theo chút ít con mồi đi vào, có con mồi tươi mới còn thắm đầy máu, cũng có con mồi đã bị lột da, từng người một liền đem chúng xếp ở bên cạnh Ly Mang cùng người tuổi trẻ kia, rất nhanh đã được xếp thành hai đống. Mộc Thanh thấy cái đống bên cạnh Ly Mang, phần lớn chính là con mồi mấy ngày hôm trước đã cùng cô chở về chung một thuyền, bao gồm cả đầu quái diệu có dáng vóc to cùng đầu rắn nữa. Cô đoán chừng thân thể quái diệu và một ít con mồi khác đã bị lột da, cắt thành miếng thịt để phơi lâu rồi.

Do Do ở bên cạnh cô càng không ngừng ra dấu để giải thích, Mộc Thanh ừ mấy tiếng, nhưng nhìn vẫn có chút không hiểu. Cho đến khi nàng thấy đám người kia từ từ di động, trên tay mỗi người đều cầm một hòn đá nhỏ, sau đó theo thứ tự hướng về phía dưới chân Ly Mang hoặc là người tuổi trẻ kia để một hòn đá.

Rất nhanh, cục đá ở trước mặt hai người đã xếp thành một ngọn núi nho nhỏ, thoạt nhìn thì cái đống đá của Ly Mang cao hơn chút ít.

Sắc mặt của Ly Mang không nhìn ra buồn vui gì, nhưng thần sắc của người tuổi trẻ bên cạnh đã dần dần có chút thay đổi.

Khi người phụ nữ cuối cùng đem hòn đá để xuống, chính là người phụ nữ hôm nay cho Mộc Thanh ăn, cũng là mẹ của Do Do, thời điểm cô ấy đem cục đá trên tay bỏ vào trước mặt Ly Mang, Do Do ở bên cạnh Mộc Thanh đột nhiên phát ra một trận cười khanh khách vui vẻ, mọi người cơ hồ đồng loạt quay đầu nhìn về phía cô bé.

Mộc Thanh thấy thủ lĩnh kia cũng nhìn cô, thì trong lòng có chút khẩn trương.

Rất nhanh cô nghĩ cô đã chân chính tránh được một kiếp rồi. Vì thủ lĩnh đó chỉ nhìn cô một cái liền thu hồi ánh mắt, bộ dạng cho thấy ông ta không quá hứng thú.

Cô nghĩ Ly Mang hẳn đã dùng ống dòm của cô để thuyết phục thủ lĩnh đem cô và con mồi một lần nữa trả lại cho hắn.

Đồ đó vốn thuộc về chính cô, lại đem cô từ trên tay một người đàn ông đổi sang tay một người đàn ông khác.

Cô đột nhiên cảm thấy rất là hoang đường.

Đám người rất nhanh không hề nhìn về phía cô nữa. Lực chú ý của mọi người đều bị hai đồng đá ở giữa hấp dẫn.

Có người tiến lên, đem hai đồng đá dựa theo số 10 mà chia làm từng đồng nhỏ, cuối cùng đã đếm đồng đá trước mặt Ly Mang so với trước mặt người trẻ tuổi nhiều ra hai đồng, ngoài ra còn dư lại bốn hòn đá nữa.

Bất kể là bọn họ lựa chọn một người trong hai người đàn ông này làm cái gì, thì rất rõ ràng, Ly Mang đã thắng được.

Rất nhanh, Mộc Thanh rốt cục hiểu bọn họ đang làm cái gì.

Thủ lĩnh để cho Ly Mang cũng đứng lên trên mặt cọc gỗ lớn, từ trên đầu mình rút ra một cọng lông vũ, lè lưỡi liếm qua, rồi từ từ điểm trên trán Ly Mang một cái.

Sau đó, người ở phía dưới vang lên một trận hoan hô, nhiệt liệt giống như là hoan nghênh dũng sĩ chiến thắng trở về vậy.

Mộc Thanh suy đoán, người trong khu quần cư, giờ phút này hẳn là dựa theo một phương thức truyền thống, để chọn lựa một người kế nhiệm, trước khi thủ lĩnh tuổi già sức yếu. Nhưng mà người kế nhiệm này cũng không có gánh vác chức trách thủ lĩnh vào lúc này, mà phải đợi thủ lĩnh trước kia chết đi. Đây cũng là lý do vì sao thủ lĩnh chỉ nhờ một vài cọng lông vũ đeo lên trên đầu Ly Mang mà không phải là đem toàn bộ đưa qua.

Mấy ngày hôm trước, lúc Ly Mang đi ra ngoài săn thú đã gặp phải cô, người tuổi trẻ kia hẳn cũng đã hành động như hắn. Tựa như thi đua giữa vận động viên mà Mộc Thanh đã biết vậy, xem ai có thể ở trong thời gian quy định đạt được càng nhiều con mồi, cộng thêm uy vọng thường ngày, cuối cùng mới do toàn thể tộc nhân lựa chọn ra thủ lĩnh kế nhiệm thích hợp nhất trong suy nghĩ của bọn họ.

Do Do ở bên cạnh Mộc Thanh lộ ra vẻ thật vui mừng, tránh thoát khỏi tay Mộc Thanh hướng ở giữa khắp khênh chạy đi, trong miệng không ngừng phát ra âm điệu Ly Mang.

Ly Mang nghe được, tách ra khỏi đám người bước nhanh về phía Do Do, sau đó một tay đem cô bé bế lên, giơ cao khỏi đầu, giống như hôm nay Mộc Thanh đã làm vậy

Do Do phá lên cười.

Ánh mắt của Mộc Thanh cùng Ly Mang gặp nhau lần nữa.

Lần này, cô từ trong mắt của hắn thấy được một tia sáng khoái trá.

Hắn đối với chiến thắng hôm nay của bản thân, chắc là hết sức sung sướng.

Mộc Thanh mím miệng, xoay người hướng túp liều của hắn đi vào.

Vào lúc bóng đêm phủ xuống, Mộc Thanh núp ở phía sau rèm da thú, nhìn phía ngoài nổi lên từng đồng từng đồng lửa, bên trên còn nướng các loại thịt, từng nhóm người vây quanh đồng lửa cao giọng cười nói. Xem ra giống như đang ăn mừng thủ lĩnh hạ nhiệm đã ra đời. Bên người Tiểu Bàn Nữ, vậy tự không ít nam tử trẻ tuổi, bộ dáng của Tiểu Bàn Nữ thoát nhìn rất sung sướng.

Mộc Thanh sung sướng không nổi. Cô lại cảm thấy đói bụng rồi. Buổi sáng ăn hai chén cháo cùng mấy cái rễ khoai, sớm đã bị dịch dạ dày của cô tiêu hóa hết.

Cô không hề nhìn nữa, xoay người trở về nằm chết dí trên tấm da thú. Nằm mới là phương pháp tiết kiệm thể lực nhất.

Thời điểm cô đang nuốt nước bọt, thì màn cửa bị vén lên rồi một cái bóng nho nhỏ tiến vào.

Là Do Do.

Cô bé đưa cho cô một lá cây gói lại, bên trong là một cục thịt nướng chín còn nóng, và mấy cái quả dại.

Mộc Thanh nhận lấy xong, đang muốn ôm lấy Do Do hôn một cái, thì cô bé hướng cô đưa ra một cái tay.

Mượn ánh lửa ở phía ngoài nhìn xem, Mộc Thanh mơ hồ nhìn thấy đó một vật có màu nâu, không biết là cái gì.

Cô có chút chần chờ nhìn Do Do, nhưng cô bé lại phát ra trận tiếng cười như chuông bạc, đem vật đó đưa đến bên miệng cô.

Mộc Thanh có chút không quá nguyện ý nếm thử, nhưng ở dưới ánh mắt lấp lánh của cô bé, đành phải lè lưỡi nhẹ nhàng liếm xuống.

Cô nếm thấy mùi vị ngọt ngào thơm thơm khá kỳ hoặc. Đây là mùi vị mà mấy ngày qua trừ mùi vị chua ngọt mà quả dại mang đến ra, thì đầu lưỡi của cô lần đầu nếm được mùi vị vui thích này.

Hắn là một phần mật ong rừng lấy từ tổ ong.

Mộc Thanh không biết nơi này tại sao phải kén kín đến tìm không ra một chút tung tích của nền văn minh hiện đại. Cô lúc trước có xem du ký, họ nói cho dù là bộ lạc Châu Phi nguyên thủy trong rừng, thì cư dân bản xứ trong đó cũng sớm bị văn minh hiện đại ăn mòn, tỷ như đồng hồ đeo tay vân vân. Nhưng nơi này, những món đồ mà cô ăn được ngay cả vị mặn cũng không có. Ở nơi này ngay cả vị mặn cơ bản nhất cũng không có thể nếm ra, như vậy vị ngọt này trân quý đến bậc nào, cô tự nhiên là rõ ràng.

Cô hơi liếm xuống một cái nữa, rồi gật đầu cười, làm ra bộ dạng rất ngon, sau đó đem tay Do Do khép lại đẩy trở lại khoe miệng của cô bé.

Do Do do dự một chút, lúc này mới tự mình lè lưỡi liếm mấy cái, trong cổ họng phát ra tiếng ừ, đó là âm thanh thỏa mãn.

Do Do đem miếng tổ ong kia liếm đến không còn chút ngọt nào, lúc này mới vui vẻ rời đi.

Mộc Thanh ăn hết khối thịt nướng kia, phát giác so với lần trước thì mềm hơn chút ít. Mấy ngày trở lại đây, cô đã có chút ít thói quen đem miếng thịt nhai nhéo nhai nát ở trong miệng, sau đó nuốt xuống thực quản. Lại ăn hết quả dại, Mộc Thanh lúc này mới ngồi ở trên da thú, lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài. Sau đó cô cảm thấy ngồi xuống đất lâu như vậy, chân có chút tê dại, cho nên nằm xuống.

Cô vẫn không dám ngủ. Cô đang chờ Ly Mang trở lại, sau đó suy đoán chuyện sẽ xảy ra kế tiếp.

9. Chương 9

Tiếng động phía bên ngoài dần dần lắng xuống, bên tai của Mộc Thanh chỉ còn lại tiếng gió lướt trên những ngọn cây cao trong rừng rậm, vang lên như tiếng nước vỗ nhẹ nhàng.

Một trận tiếng bước chân dần dần truyền đến, càng ngày càng gần.

Màn cửa da thú bỗng chốc bị vén lên rồi một cái bóng cao lớn khom lưng tiến vào, Mộc Thanh cảm giác được một trận gió theo tấm da thú mới vừa rồi bị vén lên tràn vào, mang theo một mùi hương khô của rừng rậm đặc biệt chỉ có trên người của hắn.

Mộc Thanh đem bộ dáng của mình cong lại như con tôm, ngoảnh mặt khép lại tứ chi, nằm đó không nhúc nhích, phẳng phất như cô đã ngủ say, nhưng lỗ tai vẫn lưu ý đến động tĩnh của Ly Mang.

Cô nhớ tới tối nay nhìn thấy tình cảnh Tiểu Bàn Nữ kia vây bắt Ly Mang xoay quanh, trong lòng âm thầm hi vọng mới vừa rồi hai người họ, cô nam quả nữ xích lỏng đã đến bên cạnh rừng hoàn thành chuyện tốt, nói như vậy tối nay cô có thể ngủ ngon giấc rồi.

Nhưng mà cô rất nhanh liền thất vọng.

Cô cảm giác được hắn nằm ở bên người mình, sau đó, từ phía sau liền đem mái tóc dài nắm ở trên tay hắn.

Tóc của cô vừa dày vừa mềm mại, trước kia có đồng nghiệp đã cười đùa nói rằng cô có thể đi đóng quảng cáo dầu gội đầu, và chính cô cũng rất thích tóc như thế, nên luôn bảo vệ rất cẩn thận.

Hắn tựa hồ rất có hứng thú đối với tóc của cô, nên không ngừng vuốt ve, nơi lòng bàn tay kéo xuống rồi buông ra.

Vậy còn chưa tính, vấn đề là hần rõ ràng không khống chế được sức lực của bàn tay.

Da đầu của Mộc Thanh bị kéo đến có chút phát đau.

Cô nhin một hồi, rốt cục không nhin được nữa, tung mình bậc dậy túm tóc của mình kéo trở về, sau đó thở mạnh một tiếng rồi ngồi dậy, quay đầu nhìn chăm chăm hần.

Bên trong liều có chút tối, nhưng mượn ánh trăng chiếu vào từ những khe hở và lỗ thủng, Mộc Thanh vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy bộ dáng của hần.

Hần đang nằm ở bên người cô và nhìn cô, lúc này bộ dáng dường như có chút kinh ngạc. Sau đó rất nhanh, Mộc Thanh nhìn thấy hần đưa ra một cái tay về phía mình, đem cô kéo xuống nằm chết dí bên cạnh hần xong, bàn tay lập tức mờ qua, cách một lớp quần áo không ngừng dao động ở trên người cô.

Mộc Thanh lại đang nhin, cho đến khi cô cảm giác nơi mình bị hần đụng chạm qua đều nổi lên một tầng da gà.

Nếu chuyện nhất định phải xảy ra, vậy bắt đầu sớm một chút để kết thúc sớm. Nhưng dù có xảy ra chuyện này, thì cô sẽ coi như mình bước đi không cẩn thận rơi xuống hầm cầu là được rồi. Huống chi, bên hông cô vết thương bị cạo rách đến bây giờ còn không có khỏi hẳn. Cô không muốn ở trên người mình lại có thêm mấy vết thương nữa, càng không muốn cái quần lót còn lại duy nhất của mình cũng bị xé vỡ.

Mộc Thanh đẩy tay hần ra, tự mình cởi bỏ áo sơ mi, sau đó là quần, cuối cùng là quần lót. Rồi tách chân ra nằm ngang xuống không nhúc nhích.

Cô biết nhìn thấy phụ nữ cởi bỏ quần áo trên người đối với hần mà nói tựa như ăn cơm uống nước vậy. Vì ở nơi này, phụ nữ cùng đàn ông trưởng thành dầu gì cũng chỉ che lại chỗ đáng thẹn thôi. Cô như bây giờ giang tay giang chân nằm ở đó, cho dù tiếng nói không thông nhưng hần cũng sẽ biết được ý của cô.

Hần đối với cử động của cô tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhìn cô một hồi lâu, sau đó vươn tay ra nhéo mấy cái lên bộ ngực của cô, rồi rất nhanh hần đè lên người cô.

Hần có chút nặng, hơn nữa, trên người có chút cảm giác ươn ướt. Có thể là mới vừa ở trong nước tắm qua?

Bàn tay của hần có chút thô ráp khi lướt qua toàn thân của cô, thì cô có cảm giác không thích, khi hần ma sát mạnh một chút, da của cô thậm chí cảm thấy khá đau. Từ từ, hần cũng giống như lần trước, đem đầu đưa tới nơi đó của cô, sau đó như ngửi cái gì đó.

Mộc Thanh đột nhiên có một loại rất cảm giác quỷ dị.

Cô không biết hần rốt cuộc đang ngửi cái gì, hay hoặc là, chẳng lẽ đàn ông ở khu tự cư đều làm như vậy trước khi làm chuyện đó, đây chẳng lẽ là truyền thống mà tổ tông bọn hần lưu truyền xuống sao?

Cô có chút lúng túng, muốn khép chân lại, nhưng đã bị hần dùng hai tay nắm thật chặt.

Trong cổ họng của hần phát ra một tiếng kêu, nghe giống như là có chút thất vọng. Sau đó hần buông lỏng chân của cô ra, lại giống như lần trước, đem mình nằm ở phía ngoài của cô rồi ngủ. Chỉ có điều lần này, hần đem đầu của cô đặt ở trên cánh tay của mình, rồi ôm lấy cô, một cái tay khác tiếp tục bao trùm lên bộ ngực của cô. Hần tựa hồ rất thích sờ chỗ này.

Mộc Thanh vừa bắt đầu đã tưởng tượng như mình rơi xuống hầm cầu, cho nên cũng không có quá nhiều khẩn trương. Hiện tại cô bị ôm không nhúc nhích được, trái tim nằm ở dưới bộ ngực bị tay của hần bao trùm đang đập có chút tăng nhanh.

Hành động của người đàn ông này rốt cuộc đại biểu cái gì? Hần đến cùng muốn ngửi cái gì?

Ngày thứ hai lúc cô tỉnh lại, thì phát hiện hần đã rời đi, còn mình vẫn thân thể trần truồng nằm ở trên da thú, nhưng mà dưới hạ thể đã được đắp bằng áo sơ mi của cô, sau đó cô phát hiện trong cái chén bên cạnh có gì đó, thoát nhìn giống như mảnh tổ ong ngày hôm qua Do Do đã cho cô ăn, cũng lấy xuống từ vật này.

Mộc Thanh đang có chút ít ngẩn người, thì màn cửa đột nhiên bị người ta vén lên. Cô theo bản năng lấy tay che lại bộ ngực, quay đầu nhìn lại lúc này mới phát hiện là Do Do tiến vào. Mặc dù thở phào nhẹ nhõm,

nhưng vẫn có chút lúng túng, cô nhanh chóng quay lưng lại vội vã mặc xong quần áo của mình, lúc này mới xoay người hướng về phía Do Do cười một cái.

Cô chỉ xuống mảnh tổ ong trong chén, muốn hỏi có phải Do Do đưa tới hay không? Nhưng rất nhanh cô đã hủy bỏ cái ý nghĩ này, vì trong đôi mắt Do Do tỏa ra ánh sáng vui mừng, Mộc Thanh nhìn thấy cô bé vươn đầu lưỡi ra liếm môi của mình.

Mộc Thanh cười, đem cái chén kia đưa cho Do Do, Do Do mới đầu không chịu nhận, cho đến khi Mộc Thanh không ngừng chỉ vào miệng mình rồi khoát tay, Do Do hẳn là hiểu cô không thích ăn cái này hoặc là ăn không hết cái này, lúc này mới cẩn thận nhận lấy, hướng về phía cô lộ ra nụ cười rục rịch, sau đó kéo tay cô đến trước liêu của nhà cô bé.

Mẹ của Do Do nhìn thấy chén tổ ong kia, thì lộ ra vẻ có chút kinh ngạc. Do Do chỉ vào Mộc Thanh nói vài lời, Mộc Thanh thấy cô ấy nhìn về phía mình liền gật đầu cười. Cô ấy tựa hồ đang do dự muốn khước từ, nhưng khi quay đầu nhìn thấy ánh mắt có chút khát vọng của Do Do, lúc này mới nhận lấy cái chén cầm đi vào, chỉ từ phía trên đó chia thành mấy mảnh nhỏ chia cho Do Do và mấy chị em của cô bé.

Cô ấy để cho Mộc Thanh ăn thức ăn giống như ngày hôm qua, sau đó dặn dò Do Do mấy câu, hẳn là bảo cô bé trông nom chị em cẩn thận, còn mình thì chui vào bên trong của cái liêu, lúc đi ra ngoài trên tay đã cầm theo cái sọt, bên trong là dao đá, xẻng đá. Sau đó cô ấy cùng phụ nữ ở nhà lều bên cạnh chào hỏi mấy câu, bốn năm phụ nữ liền cùng nhau đi ra ngoài. Đi được vài bước, thì mẹ của Do Do quay đầu lại nhìn xuống Mộc Thanh, nói câu gì đó rồi ngoắt ngoắt tay với cô. Mộc Thanh suy đoán hẳn là hỏi cô có muốn đi cùng hay không? Cô gật đầu đi qua theo.

Thay vì chờ ở chỗ này cả ngày không có việc gì làm, cô tình nguyện cùng những phụ nữ này đi dạo chung quanh, ít nhất có thể đối với địa hình quanh đây tìm hiểu rõ ràng. Cô không muốn ngày nào đó thật sự có thể thoát đi, chạy ra đi mới phát hiện trước mặt mình là một con sông đang chảy qua.

Ngày hôm qua cô đã tìm khắp cả căn liêu, nhưng cũng tìm không được cái ba lô của mình. Không biết đã bị Ly Mang giấu tới nơi nào đi. Trong lúc này la bàn đối với cô mà nói là vô cùng quan trọng.

Mộc Thanh đi bên cạnh đám phụ nữ kia, một đường hướng phía nam đi một hồi, là xuyên qua phiến rừng. Các phụ nữ đều là áo rách quần manh, tóc dài khô héo gấp gáp kết lại, da có chút thô ráp lở lóe ra bên ngoài, ở bên trên thậm chí còn có ít mụn. Nhưng các cô đều rất sung sướng, phẳng phất như đang đem cô làm đề tài trung tâm, nên thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, sau đó phát ra tiếng cười khanh khách, Mộc Thanh chỉ nghe được rõ ràng phát âm “Ly Mang” thôi.

Mộc Thanh có chút lúng túng. Cũng may mẹ của Do Do đã nhìn thấu tâm tư của cô, nên kịp thời ngăn trở các cô. Lúc này các cô mới ngừng lại.

Mộc Thanh mới phát hiện thì ra là bọn họ ở cánh đồng trồng đồ, đồ được trồng một mảng lớn, bốn phía dùng hàng rào vây quanh.

Cô không nhận ra đây rốt cuộc là thực vật gì, nhưng thoát nhìn thực vật màu vàng mà cô mới uống vừa rồi trong chén cháo thì ra là trồng ở nơi này.

Mộc Thanh còn đang nhìn chung quanh, thì mấy người phụ nhân bên cạnh đã phát ra tiếng kêu sợ hãi, rồi nhanh chóng chạy về phía trước. Nơi đó một mảnh hàng rào đã bị xô ngã, đồ vật trồng ở bên cạnh cũng bị ngã xuống tại chỗ, xem ra giống như đã bị giẫm đạp gặm cắn qua. Hẳn là đêm qua bị dã thú gì đó xông tới.

Các phụ nữ vừa không ngừng mắng, vừa đỡ hàng rào lên, bắt đầu sửa chữa.

Mộc Thanh giúp đỡ chuyển cành cây các loại, chờ hàng rào dựng lên rồi, lại cùng các cô ấy đào cỏ dại trong đất lên, sau đó thì các cô ấy phân tán nhau đến phụ cận cánh rừng hái quả dại và rau dại. Mộc Thanh liền theo mẹ của Do Do cùng nhau đi ra khỏi nơi đó rất xa, chờ khi quay trở về thì trời đã sụp tối.

Người nơi này hẳn là chỉ ăn hai buổi sáng chiều. Nên vào giữa trưa Mộc Thanh bị đói bụng đến khó chịu, vốn định ăn mấy quả dại hái được ở trong sọt, nhưng nhìn thấy mẹ của Do Do không chút nào có ý định ăn, nên mình cũng không dám duỗi tay ra. Sau đó vì quá đói, lúc này mới đem áo sơ mi nhét vào trong quần, len lén đem mấy trái cây mình hái được nhét vào thắt lưng, rồi thừa dịp cô ấy không chú ý trốn ra phía sau cây dại thụ cần vài miếng nuốt vào.

Lúc Mộc Thanh đi theo mẹ của Do Do trở lại, thì thấy tất cả những phụ nữ khác cũng đã lục tục quay về. Mộc Thanh chú ý thấy các cô không có đem đồ hôm nay mình hái được mang vào lều của mình, mà phần lớn đều giao đến chỗ người phụ nữ ngày đó giám sát cô đi tắm rửa, số lượng đem trở lại lều của mình không nhiều lắm. Mấy người đàn ông còn không có trở về.

Mẹ của Do Do bận rộn nổi lửa làm cơm tối. Lúc này mây tía ở cuối đường chân trời bị ánh nắng hoàng hôn tô vẽ lên những đường viền vàng, giống như cầu vồng năm màu đang bị thiêu đốt, đẹp như cảnh sắc ảo ảnh.

Hôm nay là ngày thứ tư mà cô bị sét đánh. Trong thời gian bốn ngày này, cô chỉ tắm qua có một lần và cũng không có đánh răng, lúc buổi sáng thậm chí ngay cả rửa mặt cũng không có.

Hôm nay lúc đi hái quả dại, cô phát hiện ra một loại thực vật kỳ quái, cành của nó to bằng đầu ngón tay, phía trên còn mọc ra mấy sợi lông xù, hơn nữa những sợi lông đó có chút cứng, sờ sờ nhiều lần lên đầu lông cũng không đâm rách tay. Cô cảm thấy có thể dùng làm bàn chải đánh răng, nên cắt một mảng lớn mang về. Mẹ của Do Do nhìn thấy, thì có chút khó hiểu, nhưng cũng không có ngăn cản.

Cô hôm nay cũng coi như ở bên ngoài làm lao động thủ công một ngày, nên hơi mệt chút. Nhưng mà toàn thân thấm đẫm mồ hôi khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cô nhớ tới chỗ ngày hôm trước đã tắm qua một lần, liền do dự nhưng rốt cục vẫn không nhịn được mang theo đoạn bàn chải đánh răng vừa mới tạo, nhắm hướng đó mà đi

10. Chương 10

Edit: Tiểu Tuyền

Mộc Thanh đến bên bờ con suối chảy lần trước, giờ phút này nơi đây không có một bóng người. Cô suy nghĩ một chút rồi cố ý đi dọc theo dòng suối lên thượng nguồn ước chừng khoảng cách 200m, chọn lấy chỗ có khối đá nhám thạch lớn che chắn, để cởi quần áo ra rồi xuống nước. Đầu tiên là cô đem áo sơ mi và quần lót ngâm vào trong nước rồi chà xát để giặt, cố gắng vắt cho khô xong rồi giữ ra, sau đó phơi ở trên khối nhám thạch. Mặc dù phơi không được ánh mặt trời chiếu đến, nhưng bởi vì vào ban ngày tảng đá kia đã hấp thu nhiệt lượng nên hiện tại đưa tay sờ vào cũng rất nóng, đoán chừng đợi cô tắm xong, nó đã bị hong đến khô rồi.

Mộc Thanh thử đem đoạn nhánh cây kia làm bàn chải đánh răng, hiệu quả rất đáng hài lòng, trừ việc dễ bị rụng lông ra. Đánh răng sút miệng xong, Mộc Thanh liền gội đầu, sau đó chà lau thân thể, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy những đám mây bông bồng bênh trôi nổi trên bầu trời màu xanh, bên cạnh cô cũng tụ lại không ít đom đóm đang bay múa... nhớ tới lần trước ở lòng sông gặp phải con muỗi đặc biệt lớn, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi nên vội vàng đứng dậy đi ra khỏi mặt nước, nắm lấy áo sơ mi lau khô qua loa nước ở trên người, rồi quay người đi trở về. Chỉ có cái quần lót vải bông vẫn còn có chút ẩm ướt, cô do dự một chút sau đó chỉ mặc có quần jean, đem quần lót gấp lại cẩn thận nhét vào túi quần, định trở về giặt phơi ở trong lều, sáng mai hẳn có thể mặc, lúc này đầu ngón tay chạm đến mấy viên nút trong túi quần.

Mộc Thanh sợ sắc trời tối xuống sẽ đụng phải dã thú gì đó, nên vừa vội vàng hướng về phía khu tụ cư mà đi, vừa đi vừa nghĩ ngày mai có thể hướng mẹ của Do Do mượn một ít kim chỉ hay không? Đem mấy nút áo vá lại trên y phục. Cô chú ý tới đồ vây quanh bao lấy hạ thân của họ có dấu vết may vá, chỉ có điều sợi chỉ giống như là được kéo sợi từ vỏ cây.

Mộc Thanh đi được vài bước, bên tai đột nhiên nghe thấy một chuỗi tiếng nói, dừng lại một chút, cô theo tiếng nói nhìn qua, lúc này mới phát hiện phía trước cách bờ suối chảy khoảng vài chục bước, có hai người đang giằng co. Lại còn là một nam một nữ. Mặt của người đàn ông quay về phía cô, nên cô nhận ra chính là người tuổi trẻ ngày hôm qua vừa cùng Ly Mang đối chọi, mà phụ nữ, thì Mộc Thanh từ bóng lưng của cô cũng nhận ra được, chính là Tiểu Bàn Nữ. Cô ta tựa hồ có chút không muốn, nên không ngừng giằng dụa, người đàn ông kia thì không ngừng thấp giọng như đang nói gì đó, sau đó rốt cục cũng đem cô ta đè

xuống một bụi cỏ bên cạnh giòng suối. Có thể là do quá mức chuyên tâm với chuyện của mình, nên bọn họ không nghe thấy tiếng bước chân của cô.

Mộc Thanh bị sợ hết hồn, trực giác đầu tiên chính là không thể để hai người kia phát hiện ra mình, cô bối rối không nhìn xuống phía dưới, sau đó ngồi xổm xuống đồng cỏ đại bên cạnh cao hơn bả vai cô, rồi không nhúc nhích.

Có thể nhìn ra được, Tiểu Bàn Nữ vẫn có chút không muốn, chỉ là không chịu nổi thể công của gã kia, rất nhanh, nơi đó liền truyền đến một trận tiếng ừ a liên tục không ngừng.

Mộc Thanh đang nghĩ có phải nên thừa cơ hội dịp này, lén lút đi vòng qua họ hay không? Nhưng cô không dám bảo đảm mình sẽ không kinh động hai người này. Thay vì bị phát hiện, còn không bằng cứ đợi ở chỗ này, chờ bọn hắn rời đi trước, dù sao loại chuyện thân mật nơi dã ngoại này sẽ không kéo dài quá lâu.

Mộc Thanh mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, vừa cẩn thận xua con muỗi đang bay lượn bên cạnh mình, vừa tận lực không phát ra tiếng vang. Cũng may là có dòng suối róc rách rung động, âm thanh của nó cũng giúp cô phần nào.

Thời gian người đàn ông kia kéo dài không ngắn, cho đến khi sắc trời hoàn toàn đen lại, thì âm thanh kia mới ngừng lại, hai người trước sau đứng lên.

Mộc Thanh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm hi vọng hai người này mau chút ít rời đi.

Nhưng mà, cô lại không tưởng được chuyện xảy ra tiếp theo. Người đàn ông đó lại nhắm hướng Mộc Thanh đang ẩn nấp đi tới. Mộc Thanh nhìn khắp mọi nơi, lúc này mới phát hiện trên một tảng đá lớn bên cạnh bụi rậm này hẳn là nơi hắn bỏ cung tên. Có lẽ lúc trước hắn đã đặt nó ở nơi này. Vậy mà vừa rồi mình vẫn không có phát hiện.

Trong lòng Mộc Thanh quay cuồng một trận. Nhìn trộm người khác vụng trộm từ đầu tới cuối, còn bị người trong cuộc phát hiện, cái này thật sự không phải là một chuyện tốt, nhưng mà hiện tại cho dù cô muốn lui về phía sau nữa cũng đã không còn kịp rồi. Người đàn ông kia đã một cước giẫm vào trong bụi cỏ, cúi người đang muốn cầm lấy cung tên trên tảng đá. Đột nhiên hắn phát hiện ra Mộc Thanh, cúi đầu nhìn rồi ồ lên một tiếng.

Phía sau, bộ dạng của Tiểu Bàn Nữ có chút không kiên nhẫn, nên gọi mấy tiếng "Dĩ Gia", ngày hôm qua thời điểm những người đó hướng về phía trước mặt hắn và Ly Mang đặt mấy cục đá, cô cũng nghe được qua âm thanh này, hẳn là tên hắn.

Ánh mắt của Dĩ Gia ngó chừng cô chằm chằm, nhưng không phát ra một âm thanh nào, Mộc Thanh cũng có chút ít hoảng sợ. Cô không biết người này sau khi biết chuyện mình cùng nữ nhi thủ lĩnh vụng trộm bị người thứ ba phát hiện, sẽ xử trí cô này như thế nào. Cô hiện tại vô cùng hối hận tại sao mình lại chạy đến cái chỗ này tắm.

Tiểu Bàn Nữ đã có chút ít bất mãn hướng chỗ này đi tới.

Mộc Thanh hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm dù sao cũng tránh không khỏi, cô đang muốn từ trên mặt đất đứng lên, thì đột nhiên, cô nghe thấy ở dưới hạ du của dòng suối truyền đến mấy tiếng thét gọi, nghe giống như là tiếng của mẹ Do Do, mà cô ấy đang gọi tên của cô.

Sắc mặt Dĩ Gia khẽ biến đổi, hắn nhanh chóng đi qua lấy cung tên, rồi đột nhiên hướng Mộc Thanh nở nụ cười âm u, sau đó mới xoay người lại kéo lấy Tiểu Bàn Nữ đi vào trong rừng, bóng dáng của hai người họ liền biến mất rất nhanh.

Mới vừa rồi trái tim của Mộc Thanh nhảy thiếu chút văng ra ngoài, lúc này đã đập chậm lại một chút. Cô nghe thấy âm thanh gọi tên của mình dần dần trở nên yếu đi, có lẽ là mẹ của Do Do thay đổi phương hướng, đi qua bên rừng rậm tìm cô. Nhanh chóng đứng lên, cô hướng về nơi phát ra âm thanh kia hô đáp lại, vừa vội vã đi về phía khu tụ cư. Đi không đến khoảng cách chừng mười thước, thì cánh rừng bên tay phải đột nhiên lại nhảy ra một bóng đen, cánh tay của cô bỗng chốc bị nắm lấy thật chắc, một trận đau nhức truyền đến, như muốn chặt đứt cánh tay.

Mộc Thanh lại bị làm cho sợ đến không nhẹ, kinh hô lên một tiếng, chăm chú nhìn lại thì thấy là Ly Mang, lúc này mới thở dài một hơi.

Trên mặt Ly Mang lộ ra vẻ rất tức giận, kéo lấy cánh tay cô lớn tiếng nói chuyện, bộ dáng giống như đang chất vấn cô.

Mộc Thanh không cách nào nói cho hắn biết tại sao cô phải chậm chạp không về, mặc dù cô biết nói tiếng nói của bọn họ, chuyện như vậy, cô cũng muốn lập tức quên đi, tuyệt sẽ không nhắc tới với người khác, hy vọng duy nhất hiện tại của cô chính là hắn mau buông cô ra, cổ tay của cô sắp bị đứt rồi, không nhịn được nữa liền dùng tay trái chỉ tay phải đang bị hắn nắm lấy của mình, vẻ mặt đầy thống khổ.

Ly Mang bỏ tay cô ra. Hắn cũng ý thức được giữa hắn và cô tồn tại chướng ngại trong việc trao đổi, nên không nói gì nữa, chỉ nhíu lông mày nhìn cô.

Mộc Thanh xoa cổ tay giống như bị bóp nát của mình, trong lòng dâng lên giận dữ, hừ một tiếng quay đầu liền đi về hướng khu quần cư. Ly Mang đi theo phía sau cô được mấy bước, rồi hướng trong rừng hô lên vang dội, hẳn là báo ẹ của Do Do biết đã tìm được người rồi.

Mộc Thanh trở lại khu quần cư, Do Do vừa nhìn thấy cô, liền kêu to một tiếng hướng về phía cô chạy tới. Mộc Thanh sợ cô bé đi lại bất tiện, vội vàng xông về phía trước mấy bước cô bé lên. Do Do ôm cổ cô, trong miệng không ngừng thì thầm cái gì đó, vẻ mặt rất là vui mừng. Mẹ của Do Do cũng trở về rất nhanh, thấy cô bình yên vô sự, trên mặt liền lộ ra nụ cười. Điều này làm cho Mộc Thanh có chút bồn chồn, cô cảm thấy mình đã tạo ra phiền toái cho họ. Vài hợp ăn xong cơm tối chừa lại cho cô. Bắt gặp Ly Mang vẫn đứng ở một bên nhìn mình, gương mặt dưới ngọn lửa nhấp nháy lộ ra vẻ sáng tối khó đoán, nhớ tới cử động đêm qua hẳn đối với mình, trong lòng thật sự có chút không muốn trở về.

Do Do cùng mấy chị em bị mẹ của cô bé bắt vào nhà lều đi ngủ, đóng lửa có chút tối xuống, sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông đi về hướng này, nhìn dáng dấp hẳn là người đàn ông của nhà lều này.

Mộc Thanh đành bất đắc dĩ đứng lên, trở về nhà lều của Ly Mang, thời điểm đi qua bên cạnh hắn, mặt của cô nhăn lại.

Hắn tựa hồ đối với việc cô mất tích mới vừa rồi rất là bất mãn, sức xoa nắn da thịt cô so sánh với đêm qua nặng hơn một chút, khi đầu của hắn lần nữa trượt tới nơi, Mộc Thanh đột nhiên cong một chân lên, hướng bả vai hắn nặng nề đập tới.

Chỗ đó của hắn, là vết thương đã kéo màn mấy ngày hôm trước bị con quái điều mỡ trúng, nhưng còn không có khỏi hoàn toàn.

Mộc Thanh nghe thấy hắn phát ra âm thanh đau đớn, lúc này cô mới ý thức được mình làm cái gì.

Cô cũng không biết mới vừa rồi tại sao mình phải vọng động như vậy, cứ thế mà một cước đạp tới.

Mấy ngày nay phải chịu cuộc kiêu dã nhân không giải thích được, trên cổ tay bị đau, rồi nụ cười âm u của Dĩ Gia trước khi đi, còn có mới vừa rồi cảm giác không thư thích mà hắn mang tới ỉnh, đều kích thích thần kinh của cô. Cô cơ hồ dưới sự vọng động của đại não, một cước này đã hung hăng đạp đi ra ngoài.

Cô đá xong, lúc này mới ngồi dậy, cung đầu gối ôm quanh người, ngó chừng người đàn ông rõ ràng đang hét sức tức giận ở trước mặt cô.

Rất kỳ quái, cảm giác hiện tại của cô chẳng những không có e ngại, ngược lại còn rất là thống khoái, phảng phất như uất khí chồng chất trong lòng mấy ngày nay đều theo một cước này phát tiết ra ngoài. Nếu như có thể, cô thật muốn ở chỗ miệng vết thương nặng của hắn đập thêm mấy cái nữa.

Cô chắc chắn người đàn ông này sẽ không làm gì cô.

Hắn quả nhiên không làm gì, chẳng qua chỉ cúi đầu rống lên một tiếng, rồi mãnh liệt đem cô đẩy trở về da thú, lúc này hắn có chút thô bạo giạng chân ở trên eo cô, hai tay đè lại bả vai cô, tàn bạo đưa mắt nhìn xuống cô.

Mộc Thanh hơi vùng vẫy một chút rồi bỏ cuộc, cô không đẩy được người đàn ông như ngọn tháp sắt đặt ở trên người mình, chẳng qua ánh mắt vẫn nhìn hắn chằm chằm giống như trước, không một chút ý tứ muốn

thối lui. Hai người không nói lời nào, chỉ còn lại tiếng hít thở càng ngày càng nặng của hân.

Hân đột nhiên cúi người đi xuống, lè lưỡi liếm bộ ngực của cô, sau đó đổi thành dùng hàm răng gặm cắn, một cảm giác vừa đau vừa ngứa hướng cô đánh tới, cô cúi đầu a một tiếng, rồi vươn hai tay ra tùy tiện bắt được mái tóc trên đầu hân hướng bên cạnh đẩy đi. Hân hơi ngẩng đầu, đem hai tay cô gắt gao đặt trên mặt đất ở đỉnh đầu, lưỡi lướt qua nách cô rồi lần nữa trở lại bộ ngực, sau đó thì trượt dần xuống dưới.

Mộc Thanh tức giận cực kỳ, lúc này cong cạp chân lên bởi vì mới vừa rồi dần co mà nó được tự do, chỉ là cô còn chưa kịp đạp ra ngoài, hân đã dùng một cái tay bắt được hai cái cổ chân của cô, mạnh mẽ nhấc lên. Mộc Thanh sợ hãi kêu lên một tiếng, nửa thân thể đã nằm trên không. Sau đó hân đem đầu gối của cô mạnh mẽ đẩy đến bụng, một cái tay khác của hân đã nặng nề đánh lên mông của cô.

Dù Mộc Thanh không giãy dụa, thì tay của hân cũng không có dừng lại, trong màn đêm yên tĩnh, tiếng bành bạch không ngừng vang lên, nghe hết sức vang dội, lại mang theo chút mùi vị sắc tình.

Mộc Thanh cảm nhận được sỉ nhục cùng cực.

Cô rốt cục ngừng giãy dụa, nước mắt chảy ra, chảy tới khoan tai của cô, có cảm giác lạnh lạnh .

“Khốn kiếp, anh là tên khốn kiếp, con rùa khốn kiếp, ngày mai ra cửa bị sét đánh chết, bị xe đụng.”

Cô vừa nức nở, vừa không ngừng mắng.

Tay của hân rốt cục ngừng lại, bàn tay như gông cùm xiềng xích ở chân cô cũng thả ra.

Mộc Thanh một khi đạt được tự do, lập tức xoay người hướng phía bên trong, đem mình co lại thành một đoàn, càng không ngừng nức nở.

Chỗ bị hân đánh qua có chút rất đau, nhưng đây không phải là nguyên nhân làm cô khóc. Cô chẳng qua là cần phát tiết tâm trạng hoảng sợ và bất lực ở sâu trong nội tâm của cô, mặc dù chính cô cũng không có ý thức được, nhưng mà trong lòng cô đúng là hoảng sợ và bất lực, hiện tại vừa vặn có một cơ hội làm cho cô khóc mà thôi.

Người đàn ông kia không có làm gì cô nữa, cho đến khi tiếng nức nở của cô ngừng lại, liềm kéo áo sơ mi của mình loạn xạ lau đi nước mắt trên mặt, lúc này mới cảm giác có một cái tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng cô, mang theo chút ít cảm giác thăm dò.

Mộc Thanh không quay đầu lại, chỉ nặng nề hất tay của hân ra, sau đó đem áo sơ mi che ngang hông mình, che luôn cái mông.

Hân không có đưa tay đụng cô nữa, Mộc Thanh cảm giác được hân ở bên cạnh mình lẩn qua lộn lại, qua một lúc lâu, hân rốt cục cũng ngừng lại, hân là đã ngủ.

11. Chương 11

Hân mặc dù đã trở thành thủ lĩnh kế nhiệm, nhưng trước mắt vẫn không nhìn thấy có chỗ nào khác biệt với lúc trước. Vẫn là đi sớm về trễ .

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi bị hân đánh, Mộc Thanh đã tỉnh lại, có điều mặt vẫn hướng vào trong nằm bất động. Bên ngoài hân đã ngồi dậy, do dự một hồi, sau đó thò người ra đem đầu tiến tới trước mặt cô nhìn xuống, thấy cô mặc dù nhắm hai mắt, nhưng mí trên lại có chút sưng vù, liền đưa tay ra làm như muốn sờ mặt cô, Mộc Thanh đột nhiên mở mắt ra, tránh qua, né tay của hân, tung mình ngồi dậy lạnh lùng nhìn hân.

Tay Ly Mang dừng ở giữa không trung một hồi rồi rút trở về. Sau đó hân rất nhanh đứng lên chỉnh lý tốt chính mình, sau đó vén rèm cửa lên đi ra ngoài. Đến thời điểm buổi tối, hân mang đến cho cô một bao trái cây dùng chiếc lá lớn gói lại, có một vài loại trái mà cô từ trước đến giờ chưa từng gặp , thoạt nhìn rất hấp

dẫn, hơn nữa cũng đã rửa qua, liên tiếp mấy ngày đều là như vậy. Có một lần còn mang đến vật khác là tổ ong dính đầy mật ong .

Lúc hấn làm điều này, thoát nhìn có chút che che giấu giấu, phải đợi trời tối xuống sau mới lấy ra vứt xuống trước mặt cô . Mộc Thanh phỏng đoán hấn hấn là sợ bị tộc nhân của hấn nhìn thấy. Dĩ nhiên những thứ này phần lớn đến ngày thứ hai cũng bị Do Do cùng với mấy em trai em gái của cô bé ăn hết .

Hấn dường như đã nhìn ra cô đang tức giận, cho nên những thứ hành động này có thể lý giải thành việc đang lấy lòng cô. Nhưng buổi tối lúc ngủ vẫn muốn đem cô kéo đến bên cạnh mình, chỗ khác biệt duy nhất là cô cảm giác lực đạo trên tay đã nhẹ đi chút ít, có khi còn lưu ý quan sát thần sắc của cô.

Trông cậy vào hấn không động vào mình thoát nhìn là chuyện không thực tế, hơn nữa vài đêm này so với vài đêm trước quả thật cho cô cảm giác tốt hơn chút ít. Duy nhất làm cho cô cảm thấy bất đắc dĩ như trước chính là hấn ít nhất cách một hai ngày là sẽ ngủ nơi đó của cô .

Lúc ban đầu cô đối với hành động của hấn cảm thấy rất mờ mịt, từ từ, rồi cô lại cảm thấy hấn dường như đang đợi cái gì đó. Về phần là cái gì thì cô vẫn không giải thích được.

Trên thực tế, ý nghĩ này ở trong đầu cô cũng là chợt lóe lên rồi biến mất, về sau vì lặp đi lặp lại nhiều lần nên cô đối với hành động này của hấn cũng không để ý mấy, bởi vì hấn trước sau chỉ là ngủ qua mà không có cùng cô tiến thêm một bước phát sinh quan hệ. Điều này làm cho cô cảm thấy an ủi một chút, mặc dù trong lòng có khi cũng hiểu loại an ủi này thật ra thì ra cũng là lừa mình dối người mà thôi.

Trong thời gian mấy ngày qua, cô dần dần đối với cách sống của khu tự cư ở đây càng thêm hiểu rõ. Dựa theo quan sát của cô, trong lúc này phương thức sống căn bản hấn là một người đàn ông cùng một phụ nữ tạo thành gia đình tương đối ổn định rồi sanh con dưỡng cái. Nhưng mà cũng có ngoại lệ, cô chú ý tới có vài nhà lều bên trong chỉ có một nữ nhân, nhưng mà ra ra vào vào lại có hai nam nhân. Mộc Thanh suy đoán, có lẽ là bởi vì phái nữ tương đối ít, cho nên điều kiện tiên quyết là nếu bản thân tự nguyện thì phương thức gia đình như vậy cũng được cho phép .

Cô đi theo bên người Do Do cùng mẹ cô bé, hiện tại vốn chỉ nghe mang máng đã có thể đoán biết một chút phát âm đơn giản , tỷ như ăn cơm uống nước, tốt hoặc là không tốt ..., cô cũng biết mẹ của Do Do tên gọi là Na Đóa. Mỗi ngày đồ cô ăn đều có hương vị nhạt nhẽo , muối ở chỗ này hấn tài nguyên vô cùng hiếm có. Nhưng người ở bên trong khu quần cư thoát nhìn lại không có người nào quanh thân có dấu hiệu bị phù thũng, rất nhanh cô liền hiểu nguyên nhân. Bọn họ không có làm rơi hay lãng phí bất kì một giọt máu nào của con mồi mới săn bắt được, mỗi ngày đều tập trung lại nhỏ giọt vào trong thùng, rồi nấu chín, sau đó mọi người cùng chia nhau ăn sạch . Cô đã đến chia mấy lần, nếm thấy mùi vị muối bên trong.

Mộc Thanh thử hướng Na Đóa nói liên tục cùng khoa tay múa chân mà hỏi chuyện may vá, cuối cùng khi cô thấy cây kim bằng xương kia so với lỗ nút áo của cô còn muốn thô hơn, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua ý niệm vá lại nút cài trong đầu. Chẳng qua là dùng kim cùng chỉ gai đem hai vạt áo sơ mi may dính liền cố định lên, chỉ để lại một phần chỗ cổ áo, biến thành bộ áo trông đầu dễ dàng mặc và cởi. Điều này làm cho cô cảm thấy gánh nặng nhẹ đi không ít, ít nhất vạt áo không cần mỗi một lần lại theo động tác của cô mà thường xuyên bị mở rộng ra.

Ly Mang đối với hành động này của cô mang theo chút ít vẻ châm chọc, nhất là đối với cái vật nhỏ cô treo ở trên đầu gió của màn cửa, đó là quần lót cô giặt xong, sau đó dùng nhánh cây làm giá áo treo lên. Hấn tựa hồ không hiểu tại sao cô thích mặc cô vật này, sau đó còn không sợ người nào đó bực mà đem giặt sạch rồi hong khô, phơi xong lại giặt. Có khi tâm tình tốt hấn liền đi qua kéo xuống xem thậm chí còn ngửi mùi vị. Mộc Thanh nhìn quen cũng không trách, chỉ làm như không nhìn thấy.

Nhưng mà rất nhanh, Mộc Thanh liền nghĩ đến một vấn đề tương đối phiền toái là kinh nguyệt của phụ nữ.

Khiến cho cô nghĩ tới vấn đề này là do nhìn thấy một nữ nhân trong bầy đàn có kinh nguyệt. Cô không biết nữ nhân kia ở bên trong kẹp cái gì để che chắn hay không, nhưng mà cô chứng kiến một vũng máu đỏ sẫm dọc theo bên đùi chảy xuống, sau đó người đàn bà kia như không có việc gì dùng vỏ cây cạo cho sạch sẽ, dù con để lại một dấu vết ngắn đỏ thật dài.

Mộc Thanh có chút kinh ngạc, hoặc là nói xác thực hơn là khiếp sợ. Sau đó rất nhanh cô liền chú ý tới phụ nữ khác cũng là loại tình huống này. Rốt cục có một ngày cô đi đến một cái chiến hào bên cạnh khu quần

cư, đó là địa phương mở ra chuyên dùng để bài tiết, ngẫu nhiên nhìn thấy người phụ nữ kia từ bên dưới kéo ra một đầu dây lưng hẹp hẹp giống như là dùng nhánh cỏ bện ra, phía trên còn một bãi cỏ khô có hình dạng đồ vật.

Cảnh tượng này để cho Mộc Thanh trải qua một hồi khó quên. Cô chợt nghĩ tới lúc kinh nguyệt mình đến thì nên làm cái gì bây giờ. Cô nhớ được lần trước có kinh nguyệt là hai mươi bốn tháng trước, bốn ngày sau đó là ngừng, sau ngày đó, cô đã bị sét đánh đến nơi này, mà hôm nay là ngày thứ mười cô đến chỗ này, nói cách khác là còn có ước chừng thời gian nửa tháng, cô cũng phải gặp phải quần cảnh giống nữ nhân nơi này.

Buổi tối lúc cô nằm trên da thú ở mặt đất trong nhà lều, trong đầu hiện lên toàn là cảnh tượng ban ngày nhìn thấy kia. Cô suy nghĩ thật lâu, cảm thấy chỉ có thể hạ thủ từ vạt áo sơ mi, và trên dưới hai tầng băng vệ sinh ở giữa đổ đầy tro rơm rạ. Trước mắt chỉ có phương pháp xử lý cổ xưa này thoát nhìn là tốt nhất. Cô không muốn mình cũng một đường vừa đi vừa cầm lá cây hoặc là vỏ cây cạo lau chất lỏng chảy xuống.

Cô nhớ tới con dao găm Thụy Sĩ của mình bị hấn cầm đi, có chút không nhịn được liền đẩy Ly Mang đang liếm cắn mình ra, thấy hấn ngẩng đầu nhìn, liền khoa tay múa chân diễn tả hình dáng cái ba lô của mình với hấn, sau đó vừa bắt chước động tác hấn lần đầu tiên kéo ra lưỡi dao cạo ở lòng bàn tay, trong miệng nói chữ "dao" .

Nhìn ánh mắt hấn, hấn là hiểu ý trong lời nói của cô . Nhưng hấn không một chút ý tứ nào là để ý tới, liền cúi đầu lo tuốt xuống đến bụng cô.

Mộc Thanh có chút tức giận, giơ chân lên ở sau lưng hấn dùng sức đập thùng thùng mấy cái, cố gắng khiến cho hấn chú ý.

Cô hàng đêm cùng hấn ngủ, mặc dù vẫn không có thói quen có người bên cạnh, nhưng so với mấy ngày đầu, hai người chung đụng thì đã thoải mái rất nhiều. Mỗi khi cô bị hấn khiến cho có chút không thoải mái, sẽ nắm tóc hấn, hoặc là đá hấn mấy cái. Hấn không những không hề nổi nóng, thoát nhìn thì ngược lại có chút hưởng thụ loại phương thức biểu đạt tâm tình này của cô, có khi thậm chí cố ý ở trên người cô làm ra chút ít cử động, khiến cô không vui, phảng phất là vì muốn nhìn cô có vẻ tức giận.

Mộc Thanh ý thức được giữa hai người có loại biến hóa tế nhị này, càng nghĩ lại càng cảm thấy được hành động của mình có chút giống nữ nhân đang làm nũng với người đàn ông của mình. Điều này làm cho cô có chút chịu không được. Cho nên đêm qua cùng đêm trước cô liền thay đổi phương thức, mặc hấn làm sao chuẩn bị cô khép hai chân lại thật chặt, không thềm để ý tới hấn. Hấn tựa hồ có chút thất vọng, nhưng cũng không có mạnh bạo tách hai chân cô ra giống như trước , cuối cùng đành ẩm ướt nằm xuống ngủ .

Giờ phút này hấn lại bị Mộc Thanh dùng chân ra sức đánh sau lưng, trong cổ họng phát ra tiếng cười trầm trầm, thuận thể tách chân cô ra, rồi đưa lên cao. Mộc Thanh thậm chí cảm thấy chóp mũi cùng đôi môi hấn đụng chạm tới mình, một mảnh nóng nóng giống như là hơi thở của hấn phun tới đây.

Mộc Thanh có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phải nằm bất động, chờ hấn tự động kết thúc giống như trước vậy. Nhưng mà lần này có chút khác biệt so với trước, hấn dừng lại thời gian rất dài, làm Mộc Thanh có chút chịu không được rồi, đang muốn đứng dậy nắm lấy đầu tóc hấn ngăn lại, thì hấn đột nhiên bỏ nhào trở về đến trên người cô một chút , trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, một đôi mắt lờ lờ tỏa sáng ở trong bóng đêm.

Mộc Thanh còn không có hiểu rõ tại sao hấn phải lộ ra vẻ mặt như vậy, thì phát hiện hấn lúc này quả thật muốn tới thật . Đợi cảm giác khiếp sợ và khó chịu lúc cô bị dị vật bỗng nhiên xâm nhập qua đi, mới vừa sợ vừa giận, không chịu đựng được nên nắm kéo mái tóc dài của hấn, liều mạng giãy dụa. Nhưng mà hiển nhiên hấn không hề tôn trọng ý kiến của cô, chỉ đem hai tay cô kìm chế lại, thoáng một cái liền không chút kiêng kỵ.

Mộc Thanh chỉ từ chối một lúc, liền buông tha. Trên thực tế ngay từ đêm đầu tiên, lúc nằm ở phía trên khối da thú này, thì đã cô chuẩn bị tâm lý, chỉ vì lúc trước hấn chậm chạp bất động đã tạo cho cô ảo giác, cảm thấy hấn thật giống như vĩnh viễn chỉ biết đánh sát biên như vậy. Hiện tại hấn đột nhiên phát thể tấn

công, đối với cô mà nói, chỉ chứng minh được mình chuẩn bị tâm tư đã không vô ích, chẳng qua là bị trì hoãn mấy ngày mà thôi.

Mộc Thanh không nhúc nhích, cho đến khi cô nghe được trong cổ họng của Ly Mang đang ở trên người cô phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong cơ thể liền cảm thấy một dòng nước xiết đang nặng nề bắn vào, tay cô không tự chủ mà bầu chặc sau lưng của hắn.

Trái tim của hắn đập thật nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng giống như đang gõ lên khoang ngực của cô.

Bị hắn đè ép lâu như vậy, cô cảm thấy có chút thở không được, làm xong việc còn không chịu ý đi xuống, bèn níu lấy mái tóc tán loạn của hắn đang che ở trên cổ và mặt của mình, dùng sức kéo sang một bên. Chắc là bị cô nắm đau nên hắn kêu lên một tiếng, cử động thân mình ngó chừng cô một hồi, thấy cô há mồm bộ dáng tựa hồ đang cố hô hấp, đột nhiên đưa một tay qua, nắm chặt trên gương mặt của cô kéo qua lại mấy cái, sau đó cúi đầu liền cười một tiếng, lúc này mới tung mình lặn xuống.

Mộc Thanh xoa nhẹ gương mặt bị hắn nắm có chút đau của mình, oán hận phun ra một ngụm thở dài, nghiêng người theo thói quen liền quay vào trong ngủ. Nhưng mà lúc này cô không có sóng yên ổn bao lâu, Ly Mang liền xoay mạnh mặt cô trở về hướng của hắn, rồi đem đầu của cô gối lên trên cánh tay mình như thường ngày, một tay kia đặt ở eo của cô, lúc này mới giống như là đã hài lòng, không đến một lúc liền vang lên tiếng ngáy.

Quá nửa đêm gần về sáng, khó khăn lắm mới đi ngủ Mộc Thanh lại bị hắn đè ép đến tỉnh một lần. Ngày thứ hai đợi cô từ trong khốn đốn tỉnh lại, mới phát hiện sắc trời đã sáng choang, ánh mặt trời từ giữa khe hở nhà lều rọi vào, sáng rõ làm ánh mắt của cô có chút không mở ra được.

12. Chương 12

Edit: Mèo

Mộc Thanh đưa tay lên che mắt của mình chờ cho hơi thích ứng với ánh sáng, sau khi mù mờ ngấn ngủ qua đi, trong đầu lập tức nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, vội vàng nghiêng đầu nhìn lại đã thấy bên cạnh đã trống không.

Bình thường Ly Mang hay thức dậy sớm hơn so với cô. Sáng nay cũng không ngoại lệ.

Mộc Thanh ngồi thần ra, sau đó lấy quần áo tối mặc vào. Cô có chút không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện xảy ra đêm qua. Hiện tại cảm giác duy nhất chính là chỗ đó dính dính, rất không thoải mái.

Cô đứng dậy, từ hốc tường của nhà lều rút ra một chồng phiến lá. Sờ thử phiến lá thấy tính chất không quá cứng, độ mềm và dai không tồi, cô nhìn thấy Na Đóa dùng nó để làm giấy chùi, so với lúc đầu tiên cô tạm thời tìm đến lá cây dùng tốt hơn nhiều lắm, vì cảm thấy không tệ nên cũng hái một ít, rửa sạch phơi khô làm đồ dự bị.

Mộc Thanh cầm một tờ, lau sạch nhè nhẹ, chạm tới da thịt nơi đó vẫn hơi có chút sưng đau nhói. Cô vừa nhướn mày, vừa cẩn thận dọn dẹp. Đột nhiên dừng động tác trên tay lại.

Cô đang nhớ lại mấy ngày qua đúng là ngày thụ thai kỳ của mình.

Trước đây cô có bạn trai, mỗi lần đều nhất định bắt hắn dùng áo mưa, cho nên vẫn không để ý nghĩ cái vấn đề này. Sau này phát hiện đàn ông kia lăng nhăng liền chia tay, từ đó về sau đối với tình cảm cô nản lòng thoái chí, trống vắng hơn một năm, thì càng không suy nghĩ quá nhiều về loại chuyện này. Đêm qua lần đầu tiên, cô chỉ coi mình như vật hy sinh trên tế đàn; còn lần quá nửa đêm, thì đang là lúc kiệt sức nửa mê nửa tỉnh, trong lòng chỉ hận hắn hành hạ không ngừng, ước gì xong chuyện mau chút, sau khi ngã đầu liền ngủ mất, căn bản cũng không có nghĩ đến phương diện này. Lúc này đột nhiên nghĩ đến, trong lòng lần nữa nhanh chóng tính thời gian, còn phía sau lưng thì đã thấm mồ hôi.

Sắc mặt Mộc Thanh cơ hồ là trắng bệch, nhanh chóng chạy đến nơi có chiến hào đó, dùng sức muốn bài xuất thứ mà đem qua hắt để lại trong cơ thể mình . Chính cô cũng biết cử động như vậy cho dù là lúc vừa phát sinh xong lập tức tiến hành, cũng không có tác dụng lớn, huống chi là hiện tại đã qua gần một đêm? Nhưng mà cô không nhận được vẫn muốn làm như vậy.

Trong suy nghĩ của cô cảm thấy mình dù sao cũng phải làm chút ít chuyện này, ở chỗ này tại sao lại không có biện pháp khác để bổ cứu chứ?

Lúc Mộc Thanh trên đường đi trở về, cả người có chút sợ sệt, ngay cả Do Do gọi mình mà cũng không nghe thấy, đợi đến khi cô bé tiến lên kéo tay Mộc Thanh lại, lúc này cô mới phản ứng, miễn cưỡng cười nói: “Chị không đói bụng.”

Cô cho là Do Do đang gọi cô đi ăn điểm tâm, nên dùng thổ ngữ mình vừa mới học để trả lời cô bé.

Giờ phút này cô hoàn toàn không có thêm muốn ăn cái gì.

Do Do cười hì hì rung cả đầu, kéo cô đi về phía bên trong nhà lều của mình. Mộc Thanh theo cô bé khom lưng đi vào, lúc này mới nhìn thấy Na Đóa đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, từ từ dùng một khối đá cuội được mài hết sức bóng loáng vẽ vẽ nhẹ nhẹ một món đồ trên tay .

Là miếng da rắn Ly Mang treo ở bên trong nhà lều . Giờ phút này Na Đóa đang dùng tảng đá kia vẽ vẽ nhẹ nhẹ tăng trong mặt ngoài.

Na Đóa thấy cô đã tới, trên mặt lộ ra nụ cười, ngoắc ngoắc tay ý bảo cô đến trước mặt mình, lúc này mới đem mảnh da rắn đã bị cô ấy xoa hết sức mềm mại từ trên tay hướng về phía trên thắt lưng cô mà khoa tay múa chân.

Mộc Thanh có chút hiểu, xem ra ý này hẳn là sáng nay Ly Mang đem vật này đưa cho Na Đóa, kêu cô ấy làm ỉnh váy da rắn?

Cô vội vàng khoát tay lui về phía sau một bước.

Vài ngày trước cô vẫn chưa có giặt tẩy quần jean, sợ nó trong một đêm không khô được, ngày thứ hai mình sẽ không có quần mặc, cộng thêm khí trời nóng bức, trong lòng cũng quả thật cũng nghĩ mặc váy ngắn giống nữ nhân nơi này, thay đổi với quần trên người sẽ tốt hơn. Nhưng miếng da rắn này, mặc dù ngày ngày cô nhìn thấy nó treo nơi đó, còn chưa bao giờ đánh chủ ý với nó. Lúc Tiểu Bàn Nữu lần đầu tiên nhìn thấy vật này, ánh mắt lộ ra vẻ nào cô nhớ được rất là rõ ràng.

Na Đóa mạnh mẽ kéo cô lại gần rồi đo người cô. Thấy cô còn đang khước từ, liền cười híp mắt chỉ chỉ Do Do, lại đuổi người đưa tay ở phần bụng cô nhẹ nhàng sờ soạng mấy cái, sau đó nói một từ, Mộc Thanh đoán chừng ý tứ là em bé.

Thật lâu sau này, Mộc Thanh mới biết được, ở nơi mảnh đất cư trú của các bộ tộc, rắn là biểu tượng cho sự sinh sôi nảy nở. Khi các nữ nhân hi vọng mình có em bé, thì các cô sẽ nắn nỉ người đàn ông của mình đi săn một miếng da rắn mẹ tới đây, làm thành váy đeo ở trên người mình, tin tưởng như vậy sẽ làm các cô cũng có thể như rắn có năng lực sinh sôi đầy đàn. Mà loại da rắn này, chính là một loại ước mơ tha thiết của các cô. Trong ngày thường rất khó nhìn thấy, phương pháp săn bắt chính là ở tại chỗ bọn nó có thể thường lui tới đốt một đồng lửa, rắn mẹ cảm giác được ánh lửa, từ thiên tính sợ lửa, sẽ bơi đến đồng lửa , dùng một tầng chất nhầy bên ngoài thân của mình tiết ra đi dập tắt đồng lửa. Chỉ có lúc này mới là cơ hội săn bắt thật tốt, nhưng ngẫu nhiên cơ hội có thể đưa ra cũng không nhiều, cho nên mỗi một tấm da rắn như vậy đích thật rất trân quý .

Mộc Thanh lúc này tự nhiên là không biết rõ lắm ý nghĩa bao hàm trong da rắn này, cô chỉ cảm thấy đây coi như là loại đồ xa xỉ phẩm. Nhưng cô đối với hành động này của Na Đóa cũng mơ hồ đoán được một chút ý tứ. Rõ ràng Na Đóa đang nói chuyện cô mang thai.

Chung sống nhiều ngày như vậy, cô phỏng đoán Na Đóa hẳn là tỷ tỷ của Ly Mang hoặc là thân nhân có liên hệ máu mủ gần , cho nên bình thời quan hệ mới thân cận như vậy . Nhưng chuyện này cũng không đại biểu cô có thể thần nhiên tiếp nhận ý tốt của Na Đóa. Vừa nghĩ tới người đàn ông kia đêm qua vừa đối với cô làm chuyện như vậy, sáng sớm hôm nay liền khẩn cấp mang da rắn nói cho Na Đóa, sau đó kêu cô ấy chuẩn bị váy da rắn ỉnh, cô đã cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, hơn nữa có một loại cảm giác bị vũ nhục .

Cô cảm thấy tấm da răn này rất giống như là tiền thù lao sau khi giao dịch da thịt, hoặc nói cách khác là khách hàng khen thưởng.

Mộc Thanh không muốn ở trước mặt Do Do và Na Đóa thể hiện mình không vui. Cô chẳng qua là cười từ trong tay Na Đóa cầm da răn cùng với cây kim xương kia qua, làm động tác khâu lại. Na Đóa thấy cô muốn tự mình làm, nên cũng không còn kiên trì nữa, chẳng qua chỉ sờ soạng dưới bụng cô một chút, thật giống như hiện tại nơi đó đã có một tiểu sinh mệnh.

Mộc Thanh trở về nhà lều, trong lòng vẫn mang theo một chút tức giận. Ánh mắt ngó chừng xem da răn, càng xem càng cảm thấy có chút chói mắt.

Phía sau vang lên trận âm thanh do màn cửa chuyển động. Mộc Thanh cho là Do Do đi theo tới đây, khi quay đầu nhìn lại thì lại phát hiện là Tiểu Bàn Nữ con gái của thủ lĩnh, cô hiện tại đã biết nó có một tên nghe rất khả ái là “Nao Nao” .

Mộc Thanh có chút kinh ngạc.

Nơi này mỗi một nhà lều đều không có cửa, nhưng mà trong ngày thường, người nơi này trừ phi chủ nhân có ở đây, nếu không bình thường sẽ không tùy ý tiến vào nhà lều người khác. Nao Nao hàng ngày không giống các phụ nữ khác trong khu tự cư là phải gánh vác các loại lao động khác nhau. Mộc Thanh có khi gặp được cô ta đang đi dạo hoặc là chơi đùa, nhưng bộ dạng cô ta hiển nhiên là không có hảo cảm đối với mình, cho nên cô cũng chỉ là xa xa né tránh mà thôi.

Nao Nao đứng ở nơi đó, ánh mắt chăm chú nhìn mảnh da răn trên tay Mộc Thanh.

Mộc Thanh từ trên mặt đất đứng lên, hướng cô gật đầu khẽ cười .

Nao Nao không để ý đến cô, cô ta tiến lên phía trước mấy bước, chỉ vào mảnh da răn trên tay Mộc Thanh, trong miệng không ngừng la hét cái gì đó, đôi mắt thì tràn đầy vẻ phẫn nộ, rồi nhanh chóng chộp lấy mảnh da răn, dùng sức xé rách . Da răn rất mềm dẻo, cô xé không được, liền hung hăng quăng trên mặt đất, dùng bàn chân của mình liều mạng mà giẫm đạp.

Mộc Thanh nhìn cô, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cô ta lúc ánh mắt nóng bỏng của cô ta nhìn miếng da răn trên cổ Ly Mang, hơi có chút động dung, cũng không có đi ngăn cản, hướng chỉ căn bản cô đối với vật này không có hảo cảm.

Nao Nao ngừng giẫm đạp, đột nhiên xoay người cực kỳ nhanh vén rèm cửa lên đi ra ngoài. Mộc Thanh cho là cô rời đi, nên ngó chừng da răn trên mặt đất nhìn một hồi rồi thở dài, đang muốn khom lưng nhặt lên mang trở về, thì Nao Nao liền như một trận gió lướt đi vào, lần này trên tay có thêm một con dao do xương mài chế thành. Cô đẩy Mộc Thanh ra, đem dao hướng về phía miếng da răn kia dùng hết sức rạch mấy dao, vừa rạch, vừa ngẩng đầu nhìn Mộc Thanh, khóe miệng mang một tia cười nhạo.

Na Đóa hẳn là phát hiện bên này dị thường cho nên đi theo tới đây, nhìn thấy một màn như vậy, biểu tình trên mặt vừa sợ vừa giận, hét to một tiếng rồi cực kỳ nhanh tiến lên giành giật đoạt lại con dao trên tay Nao Nao , móng tay cào lên trên tay của Nao Nao. Nao Nao tức giận hét lớn. Na Đóa liền hơi chần chờ một chút, Nao Nao lại một lần nữa dùng sức ở trên da răn cắt ra một vết cắt thật dài, từ đầu kéo dài đến đuôi. Sau đó cô ta vứt bỏ con dao, có chút đắc ý nhìn Mộc Thanh và Na Đóa một cái, rồi hất đầu nghênh ngang đi.

Nao Nao vừa đi, Na Đóa liền ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhặt lên miếng da răn đã bị phá thành mảnh nhỏ, đôi môi hơi có chút run rẩy.

Mộc Thanh đối với miếng da răn thật sự là không thích, nên dù bị nó Nao Nao cắt nát, đối với cô mà nói không có chút ảnh hưởng nào. Chỉ là có chút không đành lòng khi thấy bộ dạng đau lòng của Na Đóa, nên ngồi xổm xuống trước mặt cô ta, muốn an ủi cô ta mấy câu. Đến lúc há miệng ra, mới phát hiện mình cái gì cũng nói không ra, chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ bàn tay có chút thô ráp của cô ta.

Na Đóa ngẩng đầu nhìn cô một cái, cầm ngược tay cô, trong miệng không ngừng nói chuyện, thoát nhìn ngược lại giống như là đang an ủi cô .

Mộc Thanh có chút cảm động, liền đối với cô cười , nói: “Tôi không sao.”

Đây là một câu nói gần đây cô mới học được.

Na Đóa đột nhiên từ trên mặt đất nhặt lên từng mảnh da rắn nhỏ cùng với kim xương, đặt ở trên tay mình, rồi nói một câu với Mộc Thanh, sau đó xoay người ra khỏi nhà lều.

Mộc Thanh đã đem chuyện này quảng ra khỏi đầu rất nhanh. Nao Nao có địch ý đối với cô, quả thật làm cho cô có chút bất đắc dĩ. Nhưng hiện tại chuyện cô nhức đầu nhất không phải là việc này, mà là chuyện phiền phức sáng nay cô vừa mới ý thức được. Vừa nghĩ tới mình có thể bởi vì chuyện đêm qua mà mang thai, thì lòng của cô tựa như đeo chì, nặng trĩu, ép tới cơ hồ thở không nổi.

Màn cửa lều này lại bị vén lên, Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn thấy Do Do nho nhỏ đang đứng ở một bên màn cửa nhìn mình, trong đôi mắt thật to tràn đầy lo lắng cùng e sợ.

Cánh rừng bên ngoài khu quần cư trồng một mảng lớn cây trồng mấy ngày hôm trước bắt đầu kết hạt rồi, nên kéo đủ loại chim tới đây mổ. Nhóm đàn bà con gái có chuyện bận rộn riêng của mình, nên nhiệm vụ đuổi chim liền rơi vào trên người mấy đứa nhỏ. Na Đóa không để cho Mộc Thanh đi theo làm việc tay chân, chỉ cho cô cùng Do Do đi xem thu hoạch. Do Do hiện tại tới đây, hẳn là tìm cô cùng đi.

Mộc Thanh biết Do Do còn đang vì chuyện mới vừa rồi mà lo lắng, nên đứng lên sờ soạng đầu cô bé, dắt tay cô bé cùng nhau đi ra ngoài.

Mảnh đất trồng lương thực nằm bên ngoài cánh rừng, tất cả bọn nhỏ đều để thân thể trần truồng, cầm nhánh cây trên tay, nhìn thấy có chim dừng lại sà xuống, liền cười đùa như ong vỡ tổ chạy đi qua mà xua đuổi. Mộc Thanh ngồi xuống bóng râm ở bên cạnh một cây đại thụ, nhìn thấy Do Do cũng xen lẫn ở giữa bọn nhỏ, cô bé chạy không nhanh bằng người khác, nhưng cũng lộ ra vẻ rất vui, không nhịn được cười.

Mộc Thanh cảm giác tâm tình của mình cũng bị những tiếng cười không chút kiêng kỵ này làm cho tốt hơn.

Bọn nhỏ đuổi theo một hồi, liền lộ ra vẻ hết hứng thú rồi, có chim tới đây cũng chỉ hướng phía đó mà ném đá, chờ đến sau giờ Ngọ (giữa trưa), người cũng dần dần tản đi, chỉ còn lại có Do Do cùng mấy đứa bé nhỏ hơn một chút còn ở lại giữ.

Hạt kê ngày càng lớn đưa tới bầy chim so với mấy ngày hôm trước còn nhiều hơn, bọn chúng liên tiếp không ngừng sà xuống. Nhưng mà mỗi một hạt gạo kê đối với người nơi này mà nói là vô cùng trân quý. Mộc Thanh cùng mấy đứa bé còn dư lại chạy hồi lâu, cộng thêm buổi trưa chỉ ăn mấy quả đại từ quanh đây tìm về, nên chờ mặt trời xuống núi bầy chim về rừng đã có chút kiệt sức. Cùng Do Do và mấy đứa ở trong khe nước tẩy đi mồ hôi và bụi bặm cả ngày, cô nghĩ tới ngày mai phải đi làm mấy con bù nhìn mà khi mình còn bé đã từng gặp ở trong đồng ruộng nông thôn. Nơi này chim chưa từng thấy loại vật này, không biết có thể hù dọa được bọn chúng hay không, như vậy mình và mấy đứa nhỏ như Do Do cũng có thể dùng ít sức một chút.

Mấy người đàn ông hôm nay trở về hơi sớm. Lúc Mộc Thanh trở lại khu quần cư thì sắc trời mới vừa vặn tối đen, nhưng Ly Mang đã cùng cha của Do Do ngồi ở trước đống lửa ăn bữa ăn tối hôm nay. Mộc Thanh bưng chén của mình, cùng mấy chị em của Do Do ngồi ở phía xa. Cô phỏng đoán Na Đóa hẳn không nói chuyện xảy ra hôm nay cho Ly Mang biết. Hai người đàn ông đang nói chuyện, Ly Mang lộ ra vẻ tâm tình không tệ, thỉnh thoảng còn bộc phát một trận cười to, nhưng ánh mắt hắn cũng không ngừng cách đống lửa nhìn về phía cô.

Vào ban ngày tạm thời quên mất chuyện kia, hiện giờ cảm giác trầm trọng lại nổi lên trong lòng của cô, nhất là giờ phút này hắn đang dùng ánh mắt như vậy nhìn cô chăm chăm. Điều này làm cho cô không thể tránh khỏi mà nghĩ đến chuyện sắp xảy ra vào buổi tối kế tiếp. Cô mất thời gian một ngày, rốt cục đã thuyết phục được mình tin tưởng rằng đêm qua hẳn là may mắn không có chuyện gì. Cô sẽ không xui xẻo như vậy. Cho nên tối nay cùng vài đêm kế tiếp, cô tuyệt đối sẽ không thể để cho chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

13. Chương 13

Na đóa cầm trên tay cái bình gốm, rót vào trong chén trước mặt cho Ly Mang và người đàn ông của cô chất lỏng có màu hạnh nhân hơi mờ. Loại nước uống này Mộc Thanh đã uống qua một lần, hơi cay chất, nhưng dư vị lại ngọt, có chút cảm giác của vị rượu. Nhưng nó không phải là rượu, mà là một loại chất lỏng của cây và vỏ cây bị cắt chảy ra. Đàn ông nơi này ở buổi tối thích uống chút thức uống loại này.

Ly Mang đem chất lỏng trong chén của mình uống một hơi cạn sạch sau đó đứng dậy. Lúc hắn đứng lên rồi đi, liền quay đầu lại nhìn Mộc Thanh một cái, ánh mắt hai người vừa lúc gặp nhau. Mộc Thanh hiểu ý tứ của ánh mắt kia, là đang thúc giục cô cùng hắn trở về, nhưng cô giống như không phát hiện rồi cực nhanh đem ánh mắt của mình về một bên khác, tiếp tục thấp giọng học Do Do ngồi đối diện mình nói chuyện, vừa theo cô bé chơi tết dây thừng. Kể từ khi Do Do học được cái này cũng có chút mê muội, những lúc không làm gì liền lôi kéo Mộc Thanh theo cô bé chơi, tự mình cũng nghĩ ra vài trò chơi mới, ngay tiếp theo trong khu quần cư các cô bé liền học xong cái này và cũng bắt đầu trở nên thịnh hành.

Mộc Thanh vẫn ngồi bên đồng lửa cháy sắp hết, ngay cả Na Đóa cũng bắt đầu đuổi cô đi, lúc này mới bắt đầu đi đứng dậy, chậm chạp hướng về bên trong nhà lều mà đi. Cô mới vừa rồi suy nghĩ, nghĩ ra phương pháp rất ngốc, hơn nữa không quản dùng được hay không.

Cô vừa tới gần màn cửa chỗ nhà lều, bên trong liền thò ra một cái tay, đem cô lôi đi vào có chút thô bạo. Mộc Thanh thấp giọng la một tiếng, cơ hồ là lão đạo đi vào, mắt thấy sẽ phải ngã trên mặt đất, Ly Mang bên trong đã vững vàng ôm eo cô, đem cô kéo vào trong ngực của mình.

Mộc Thanh nghe thấy được hơi thở của hắn mang theo mùi rượu nhàn nhạt. Tay hắn ghì chặt eo cô sức lực có chút lớn, phẳng phất như mang theo chút tức giận bị đè nén.

Tim của Mộc Thanh đập bịch bịch. Nhưng cô còn chưa kịp giãy dụa, liền bị Ly Mang bế lên khẩn cấp bỏ trên tấm da thú. Áo sơ mi của cô bỗng chốc bị đẩy lên, bộ ngực truyền đến một trận ẩm ướt, đó là môi lưỡi của hắn cuốn lấy làm cho da thịt cô có chút nóng lên, như là bị đem bỏ lên trên đồng lửa nướng.

Mộc Thanh giãy dụa một chút, hắn liền cúi đầu há miệng ngậm nụ hoa của cô, mang theo trừng phạt mà hút gặm cắn, một cái tay khác cầm một bên khác dùng sức vuốt ve.

Mộc Thanh cảm thấy một trận đau đớn đánh úp tới, đè nén hết lên một tiếng, hai tay dùng sức vỗ vào ót hắn, kéo tóc của hắn.

Lúc này hắn mới tựa hồ có chút thỏa mãn mà bắt đầu, ngậm lấy nụ hoa của cô động tác trở nên mềm nhẹ và khiêu khích, đầu lưỡi ngay trên đỉnh mà liếm láp, một cái tay đã đi xuống đưa tới lưng quần của cô.

Hắn bây giờ đối với chuyện cởi bỏ nút đồng cùng khóa kéo đã vô cùng quen thuộc, không giống lần đầu tiên chỉ biết dùng sức mạnh, thậm chí cào rách da thịt của cô.

Quần đã bị hắn kéo xuống một chút.

Mộc Thanh nhìn xuống cảm giác tê dại khác thường từ chỗ ngực truyền đến, vươn tay bắt được tay hắn đang cởi quần cô.

“Ta đau bụng.”

Cô dùng ngón tay khác để vào giữa khe hở chỗ hai thân thể tiếp xúc, che ở trên bụng của mình, khẽ nhíu mày nhìn hắn, ở bên trong tiếng nói có tia âm thanh lạnh lạnh mềm mềm, tội nghiệp mà nhìn hắn.

Đây là một câu nói cô mới vừa cùng với Do Do học qua. Do Do hiện tại đã rất ăn ý cùng cô rồi, hơn nữa thoát nhìn vô cùng vui lòng làm thầy dạy cô nói. Cô chỉ vào cây, Do Do liền dạy cô phát âm cây, cô chỉ vào chim, Do Do sẽ dạy cô phát âm chim. Mới vừa rồi cô ở trước mặt Do Do ôm lấy bụng làm ra vẻ thống khổ, cho nên học được những lời này.

Ly Mang sửng sốt, động tác trên tay dừng lại, từ trên người cô khẽ khởi động thân mình, có chút hồ nghi mà ngó chừng cô.

Trên mặt Mộc Thanh hiện ra thần sắc càng thêm thống khổ, hai tay ôm lấy bụng, cúi đầu trong cổ họng phát ra tiếng rên rĩ.

Ly Mang không hề ngăn chặn cô nữa, lập tức ngồi dậy quỳ bên cạnh cô, đưa tay dò bụng cô, xoa nắn mấy cái.

Hắn hẳn là tin nên thần sắc thoát nhìn có chút lo âu, chân tay mang theo luống cuống .

Mộc Thanh nhắm hai mắt lại, tiếng rên rỉ lại càng to hơn.

Ly Mang đột nhiên đứng lên, vén lên màn cửa ra đi ra ngoài. Mộc Thanh từ trên mặt đất bò dậy, thò đầu ra nhìn xuống, thấy hắn vội vã đi về phía nam khu quần cư, thân ảnh cao lớn rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm .

Mộc Thanh không biết hiện tại hắn muốn làm cái gì, nhưng việc mình làm bộ đau bụng lại nổi lên hiệu dụng, ngăn trở chuyện kế tiếp hắn vốn cần làm, điều này làm cho cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm, may mắn người đàn ông này còn không có dã man đến cùng. Cô không biết một chiêu này của mình có thể sử dụng tới khi nào, cô chỉ hy vọng chờ mấy ngày qua giai đoạn nguy hiểm, đến tháng sau nếu vận khí tốt mà nói..., nói không chừng sẽ cầm lại được la bàn bị hắn giấu đi, lúc đó có thể nghĩ biện pháp rời đi thôi.

Mộc Thanh để ý tốt y phục của mình, nghiêng người co rúc ở trên da thú, không nhúc nhích.

Phía ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, nghe giống như là có hai người đang hướng nơi này mà tới . Mộc Thanh đem mình co càng chắc hơn, trong cổ họng tiếp tục phát ra tiếng kêu rên đứt quãng.

Màn cửa bị vén lên, có người tiến vào. Ly Mang đang nói chuyện cực kỳ nhanh cùng người khác, giọng nói nghe rất là lo lắng.

Mộc Thanh đột nhiên có chút cảm giác áy náy vì lừa gạt. Nhưng ý niệm này trong đầu chỉ là thoáng qua. Chỉ cần nghĩ đến mình có thể bởi vì hành động của hắn mà mang thai, cô liền hận không được cắn rứt một miếng thịt của hắn. Ban ngày thời điểm tựa vào dưới bóng cây nhìn Do Do đuổi chim, cô đột nhiên nhớ lại một chuyện xưa mà mình đọc trước đó, nói có một phụ nữ bị dã nhân bắt vào núi sâu sinh con, mấy năm sau cô tìm được thời cơ trốn thoát, dã nhân kia mang đứa trẻ đuổi theo, cuối cùng thấy không đuổi kịp vì thẹn quá thành giận mà đem đứa bé kia xé thành hai nửa. Cô lúc ấy bị chuyện xưa tự mình nghĩ đến làm cho sợ không nhẹ, thậm chí có loại cảm giác không rét mà run.

Phía sau có người nhích tới gần, một đôi tay lạnh như băng từ sau đặt lên bụng cô , dùng sức đè xuống. Cho dù cách y phục, Mộc Thanh vẫn cảm thấy tia lạnh lẽo. Da cô bị chạm qua nhanh chóng nổi lên tảng da gà, Mộc Thanh không nhịn được, khẽ mở mắt ra nhìn lên.

Cô sợ hết hồn.

Trong phòng đã đốt cây đuốc, một người gầy trơ cả xương ngồi chồm hổm bên người của cô, gầy đến mỗi một cây xương của bộ ngực đều có thể thấy được rõ ràng. Mộc Thanh chỉ có thể từ bộ ngực khô quắt chỉ còn một tầng da rủ xuống phán đoán bà ta là nữ nhân.

Ở bên trong khu quần cư tuổi tác như thủ lĩnh cũng không có nhiều người, nhưng cô xem người này so với thủ lĩnh còn muốn già hơn, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, một đôi mắt cúi xuống đã bị mí mắt cơ hồ che kín một nửa, thoát nhìn đi thường quỷ dị.

Mộc Thanh liền tiếng rên rỉ cũng quên giả bộ, chỉ lẳng lẳng nhìn bà ta.

Lão bà nhìn cô một cái rồi quay đầu đối với Ly Mang phía sau nói câu gì đó, giọng nói thô ráp khàn khàn, giống như hạt cát ở bên trên thủy tinh mài qua.

Mộc Thanh suy đoán bà ta nói vấn đề của cô không lớn, bởi vì sau khi Ly Mang nghe xong thì vẻ mặt liền nhẹ nhõm rất nhiều.

Mộc Thanh đang suy nghĩ có phải biểu hiện nổi thống khổ của mình hay không, thì một lát đã trợn mắt há hốc mồm.

Cô nhìn thấy cái bà già kia bưng cái chén từ trên mặt đất phía sau lưng lên, bên trong chén là một chất lỏng đen thui không biết là thứ gì. Bà ta đem ngón trỏ của mình đưa vào khuấy , sau đó hướng lên trời cầu khẩn một hồi, cuối cùng đã đem chén đưa tới trước mặt Mộc Thanh.

Mộc Thanh thoáng cái liền hiểu được. Vị lão bà Ly Mang mời tới này, rất có thể chính là Vu Y trong bảy tộc nhân ở chỗ này. Theo như hiểu biết của cô, thì bọn họ hẳn là loại người, vừa có thể liên lạc quỷ thần, kiêm thêm y được, thậm chí ở chỗ này rất có thể sẽ đảm nhiệm làm bà mụ lúc các nữ nhân sinh sản.

Mộc Thanh theo bản năng liền hướng bên trong co rụt lại, cô không dám uống này chén thuốc này.

Bà lão nhìn cô nhếch miệng cười, trong miệng nói câu nói. Chẳng qua là cây đuốc chiếu sáng nụ cười của bà ấy thoát nhìn càng thêm kinh người.

Mộc Thanh liếc mắt lắc đầu.

Ly Mang đi tới ngồi xổm bên người cô, thấp giọng nói với cô, nghe giọng giống như là dỗ hài tử.

Mộc Thanh thật sự không muốn uống, nhưng một cái tay của Ly Mang đã mạnh mẽ đỡ cô ngồi dậy, một tay kia từ trên tay lão bà nhận lấy cái chén kia, đưa đến bên miệng của cô.

May là người cũng không phải rất thói, chỉ là một loại mùi vị thảo dược nồng đậm, cô cảm giác mình còn có thể tiếp nhận.

Mộc Thanh nhắm mắt lại, ra lệnh mình không thêm nghĩ quá trình làm ra chén đồ này, cùng mới vừa rồi bà lão còn đưa ngón tay vào quấy nữa, nhận lấy chén một hơi uống vào. Trong miệng vừa nhắm lại chất.

Ly Mang thoát nhìn có chút yên lòng rồi, tự mình đưa bà lão đi ra ngoài. Hắn trở lại rất nhanh sau đó nằm ở bên cạnh Mộc Thanh, vừa thấp giọng nói với cô, vừa nhẹ nhàng xoa bụng cô, giống như đang an ủi cô.

Mộc Thanh không cần phải làm bộ đau bụng nữa, hoặc là lo lắng mình giả bộ không đủ giống. Bởi vì không tới một lúc, cô liền đau thật, cái loại quặn đau kia....

Một đêm này cô đi ra chiến hào năm sáu lần. Thời điểm một lần cuối cùng, lúc cô đứng dậy thì bị một trận hoa mắt choáng váng đầu, lòng bàn chân như nhũn ra, cuối cùng vẫn là Ly Mang đi theo tới mới ôm được cô trở về.

Ly Mang thoát nhìn còn muốn đi tìm cái lão bà kia tới đây, đã bị Mộc Thanh hữu khí vô lực giữ chặt.

Trận này đi tả tới rất kịp thời, chính như cô muốn, nhưng cô không muốn bởi vì liên tục tiêu chảy không ngừng đến cuối cùng mất nước mà chết.

Ly Mang dứt cô uống chút ít nước, vào ban ngày chính cô nấu lên rồi trữ lại bên trong bình gốm, sau đó liền một tay ôm cô, một tay xoa bụng cô. Hai người cũng giăng co một đêm, chờ trời sắp sáng, lúc này mới ngủ.

Trận đi tả này của Mộc Thanh cho đến ngày thứ ba mới ngừng lại được. Nơi này không có gương, nhưng cô không cần nhìn cũng biết đôi mắt của mình đã so với trước lớn ít nhất một phần hai, ngay cả khí lực nói lời cũng bị rút cạn sạch. Lúc ban ngày, Do Do theo ở bên người cô, Na Đóa cũng chốc lát lại xem cô, lúc buổi tối thì Ly Mang mang đến cho cô các loại trái cây mới mẻ, Mộc Thanh phát hiện mình lại có thêm hạng mục phúc lợi. Hắn đối với y phục cô mặc ngủ luôn luôn rất chán ghét, lúc trước nhất định sẽ muốn cô lột sạch theo hắn một ngủ, nhưng mấy đêm này, Mộc Thanh hơi chút kiên trì, hắn cũng không có bắt buộc, chẳng qua là ôm cô ngủ, có khi đem tay đưa vào trong quần áo cô lục lọi mà thôi.

Nơi này thường ngày chia muối ăn thu lấy không nhiều lắm, Mộc Thanh đi tả mấy ngày, chờ sức lực thật vất vả mới khôi phục chút ít, đã nghĩ hẳn phải bổ sung chút ít muối trở về. Cho nên cô uống một loại súp có hương vị quái dị nhất trong cuộc đời, trong nước có đủ loại máu tươi động vật cùng khối tổ ong, mang nấu chín, sau đó quấy nắm lỗ mũi uống vào. Đây là phương pháp duy nhất cô có thể ở chỗ này làm ra nước muối.

Bệnh đau bụng của Mộc Thanh rốt cục khỏi. Nhưng cô tính ra giai đoạn nguy hiểm còn có ba bốn ngày mới đi qua. Cô không biết tới nay Ly Mang có thể bắt đầu hay là có thể tiếp tục bỏ qua cho cô. Hoặc là mình làm bộ đau bụng nữa? Cô thậm chí có chút buồn bực mà nghĩ có nên đi tìm bà lão cầu xin bà ta làm lành uống một chén kia nữa hay không.

14. Chương 14

Edit: Mèo

Đây là ngày thứ mười ba sau khi Mộc Thanh gặp chuyện không may, cũng là ngày thứ mười cô đến khu quần cư này. Người nơi này, trừ hải tử rất nhỏ cùng Nao Nao, vào ban ngày cô căn bản nhìn không thấy người không có làm việc ở đây, ngay cả thủ lĩnh kia cũng thường xuyên cùng các đàn ông đi ra ngoài. Cho nên mặc dù sáng nay lúc Ly Mang rời đi, nhìn ý là muốn cô nghỉ ngơi thêm một ngày, nhưng cô cảm giác tinh thần mình đã khôi phục, liền lại cùng mấy đứa trẻ đi khu đất trồng trọt.

Thời gian mấy ngày, khu đất trồng trọt hạt kê đã no đủ rất nhiều, đưa tới bầy chim so với lần trước cô thấy được nhiều hơn. Mộc Thanh gọi mấy nam hải tử nhỏ chút ít nhánh cây dây leo tới đây, chính mình động thủ dựng thẳng con bù nhìn có hai cánh tay. Vì gia tăng hiệu quả đe dọa, cô đem lá cây so với lá cây chuối tây còn lớn hơn xé thành giống lá cây cọ cột ở trên tay trái và tay phải của con bù nhìn. Gió thổi qua, phiến lá ào ào lay động.

Các đứa trẻ cũng chỉ nhìn cô bận rộn, đưa cho cô cành cây, chờ nhìn thấy đồ bộ dạng kì quái có vẻ giống con người kia cắm ở trong đất, chung quanh quả thật không có bầy chim đậu xuống nữa, thoáng chốc liền vui vẻ, tự mình động thủ làm rồi rút học làm ra bù nhìn kia, rồi ở trong đất dựng Đông một cái Tây một cái, thoạt nhìn rất là thú vị.

Bầy chim hẳn là do chưa từng thấy qua bù nhìn, nên hiệu quả đe dọa thật là không tệ, vì thế hôm nay đuổi chim so với vài ngày trước thì dùng ít sức hơn. Mấy ngày nữa, chờ bầy chim phát hiện những thứ này đối với chúng cũng không có tính chất uy hiếp thực tế, thì đoán chừng cũng đã đến thời điểm thu hoạch.

Các đứa trẻ bởi vì phát hiện đồ vật hết sức mới mẻ mà bọn họ chưa từng thấy, tinh thần lộ ra vẻ không tệ, hoặc giả là bị cha mẹ của mình dạy dỗ qua, cho nên hôm nay cũng không có chạy nhảy trên đường như ngày thường.

Mộc Thanh ngồi chốc lát, đứng dậy đi theo hướng Nam.

Cô vẫn cố chấp cảm thấy, hiện tại cô hẳn là đang ở bên trong rừng rậm nguyên thủy nơi cô gặp chuyện không may trước kia, chỉ cần cô đi về phía nam, là có thể tìm được đường trở về. Mấy ngày trước lúc cô còn bảo trì thân thể khỏe mạnh, bởi vì nơi này cũng không có người cố ý đi xem cô, Ly Mang tựa hồ cũng cảm thấy cô sẽ không trốn chạy khỏi mình, cho nên trừ cùng Na Đóa đi ra ngoài làm việc tay chân hoặc là đuổi chim, cô cũng đi về phía nam trong rừng dò xét đường về, hy vọng có thể tìm được dấu vết người bên ngoài lưu lại. Nhưng mà vẫn luôn thất vọng, trước mặt cô trừ rừng rậm vẫn là rừng rậm, nhìn không ra có dấu hiệu nửa điểm mà vẫn minh hiện đại từng có.

Mộc Thanh có đôi khi cũng sẽ toát ra một cái ý niệm trong đầu, giống như cô sẽ vĩnh viễn không đi ra khỏi cánh rừng rậm này, không thể quay về thế giới cô quen thuộc nữa. Trước kia bởi vì yếu tố nghề nghiệp nên ít nhiều gì cô cũng biết một chút, hiện tại cho dù là bộ lạc dân bản xứ nguyên thủy nhất trên địa cầu, thì đã bị ngoại giới phát hiện từ lâu và quấy nhiễu qua. Trong rừng rậm nơi này, một đoàn người sinh sống thời gian lâu dài như vậy, làm sao có thể đến bây giờ cũng chưa từng có bất kỳ trao đổi cùng bên ngoài, còn sử dụng công cụ sau thời kì đồ đá mới có? Hơn nữa, cô phát hiện có phụ nữ sử dụng phương pháp sản xuất thô sơ chế ra thuốc màu có thói quen bôi mặt mũi mình, nhưng mà một vài người thì lại không có, từ chuyện này nói rõ các cô có thể không phải tới từ cùng một tộc đàn. Mấy trăm người của một Bộ Lạc nguyên thủy, còn có đồng thời tồn tại những bộ lạc khác, mục tiêu lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ lại không ngoại giới phát giác liên lạc qua, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Lại nghĩ tới lúc cô mới tới gặp phải quái đản lớn hơn hình tượng chim thủy tổ chỉ ở sách giáo khoa mới có thể nhìn thấy, những con nai đầu to đến không hợp lẽ thường, bốn phía là loài dương xỉ cao lớn điên cuồng lan tràn, còn ngày đó nghĩ đến cảnh tượng quỷ dị cô gặp phải sét đánh, cô có một loại cảm giác hoang đường, giống như mình bây giờ là xuyên qua thời không, bị sét đánh đến thời tiền sử.

Ý nghĩ như vậy làm cho cô vô cùng hoảng sợ, thậm chí là tuyệt vọng. Cho nên khi ở trong đầu nảy ra một lần, cô liền ép mạnh chính mình không suy nghĩ thêm nữa. Điều duy nhất có thể làm, chính là một lần lại một lần tự nói với mình, đây bất quá là do cô suy nghĩ lung tung, nơi này vẫn là cái thế giới kia cùng song song tồn tại ở trên địa cầu của cô, là nơi va chạm của kinh độ và vĩ độ cho nên cô nhất định có thể trở về.

Mộc Thanh lần này lại thất vọng tiếp, tâm tình so với mấy ngày hôm trước trầm trọng hơn. Cô theo dấu hai lần trước dùng mũi nhọn của đá sắc bén khắc dấu vết ở trên vỏ cây, dọc theo hướng nam liền đi về phía trước một hồi, nhưng giống như lúc trước, vẫn không có chút thu hoạch nào.

Cô biết mình cần phải trở về, thừa dịp còn có thể nhìn thấy dấu vết mới vừa rồi vẽ ra mà trở về. Trong rừng rậm ánh sáng biến mất rất mau, một khi tối xuống, cô sẽ bị lạc ở chỗ này.

Mộc Thanh vội vã trở lại nơi trồng trọt, phần lớn bọn trẻ cũng đã đi trở về, chỉ có Do Do một mình ở chỗ này đợi cô, thần sắc rất là lo lắng. Nhìn thấy cô xuất hiện, Do Do lộ ra nụ cười mừng rỡ, hướng cô chạy tới.

Mấy ngày hôm trước Mộc Thanh hữu khí vô lực, nên không có tắm rửa qua, hôm nay lại ra không ít mồ hôi, vì vậy liền cùng Do Do chỉ xuống phương hướng dòng suối. Thấy Do Do gật đầu, dẫn cô đi đến chỗ cố định của các phụ nữ thường đi tắm, chính là dòng suối lần đầu tiên cô bị dẫn đến. Thời điểm cô đi qua, xa xa đã nghe tiếng cười nói, đã có vài phụ nữ khác sau một ngày làm việc tay chân trở về, đang tắm rửa trong đó.

Do Do rất nhanh nhảy phịch xuống nước, các phụ nữ không ngừng nói chuyện đáp lời với cô bé. Mộc Thanh đến địa phương hẻo lánh, cởi quần áo rồi lội nước đi xuống. Sáng nay cô phát hiện bộ ngực mình có dấu vết đêm qua bị Ly Mang để lại, trên da thịt trắng nõn có vài vết đỏ sẫm, thoát nhìn rất là chói mắt, cô sợ bị mấy người phụ nữ nhìn thấy chê cười, cho nên đưa lưng về phía những người khác, nghĩ vội vã tắm rửa rồi lên bờ trở về.

Mộc Thanh đang ở trong nước chà xát mái tóc dài, thì thình lình nghe phía sau mình phốc một tiếng, bọt nước tung tóe một mảnh rất lớn. Quay đầu lại, liền nhìn thấy Dĩ Gia đang đứng trên bờ, mới vừa rồi hòn đá kia chính là hấn quăng tới. Giờ phút này hấn hai tay ôm ngực, cười hì hì nói chuyện cùng mấy phụ nữ ở trong nước, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng quét về phía cô. Mấy phụ nữ vừa hướng hấn hắt nước xua đuổi, vừa cười khanh khách, hoàn cảnh rất là náo nhiệt.

Mộc Thanh đã có chút thói quen cùng các phụ nữ nơi này tắm rửa, nhưng chuyện này cũng không tỏ vẻ cô giống các cô ấy, có thói quen vừa để thân thể trần truồng vừa cùng người đàn ông khác đùa giỡn. Cô nghiêng đầu, đem thân thể của mình chìm ở trong nước.

Mộc Thanh nghe Dĩ Gia cùng các phụ nữ trong khe nước nói giỡn một hồi, tiếng nói biến mất dần, cô quay đầu nhìn lại bắt gặp hấn rút cục đã rời đi, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông này thoát nhìn là người có tướng mạo anh tuấn nhất trong khu quần cư, nhưng Mộc Thanh đối với hấn không có hảo cảm. Không biết có phải nguyên nhân do lần trước núp ở bụi cỏ bị hấn phát hiện, lúc đó hấn còn lộ ra nụ cười u ám hay không? Cô đến nay nhớ tới nó vẫn cảm giác không thoải mái.

Sắc trời dần tối, các phụ nữ rồi rít từ trong nước đứng lên để lên bờ, mặc lại váy của mình rồi lục tục rời đi, Mộc Thanh và Do Do cũng cùng nhau lên bờ.

Cô đưa tay lấy quần áo mình cởi ra đặt ở trên tảng đá liền giặt mình.

Quần lót của cô không thấy.

Cô nhớ được rất rõ ràng mình cởi ra, sau đó giặt sạch rồi vắt khô liền bày quần áo bên trên tảng đá. Hiện tại quần áo cũng vẫn còn, nhưng quần lót thì không thấy, mà trên tảng đá lưu lại một vết nước đọng nhàn nhạt.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là mấy người phụ nữ tắm mới vừa rồi có ai cầm nhầm đi rồi sao? Nhưng rất nhanh liền hủy bỏ ý nghĩ này. Các phụ nữ nơi này không có thói quen mặc quần lót, hơn nữa trừ Nao Nao cùng người phụ nữ giám sát cô tắm đối với cô có chút địch ý ra, thì những người phụ nữ khác đối với cô cũng coi như là tốt, nên sẽ không cầm trộm quần lót mà các cô ấy không dùng được.

Cô liền giữ quần áo của mình lần nữa, vẫn tìm không được.

Cô nghĩ tới Dĩ Gia. Mới vừa rồi hấn tựa hồ đứng tại vị trí cách nơi này không xa. Chẳng lẽ là hấn thừa dịp người khác không chú ý nên thuận tay cầm đi?

Mộc Thanh không dám hoàn toàn khẳng định, nhưng đây cũng là một loại khả năng. Nếu quả thật là hắc cầm đi, mục đích hắc làm như vậy rốt cuộc là cái gì?

Do Do thấy cô kinh ngạc không nói, thì nhẹ nhàng chọc dưới bắp đùi cô, nói một chuỗi, vẻ mặt thoát nhìn rất là mong đợi còn có bộ dạng khẩn cấp phải đi về. Lúc này Mộc Thanh mới kịp phản ứng, bỏ xuống ý niệm không vui mới vừa rồi trong đầu, vội vã mặc lại quần áo của mình, cùng Do Do trở về.

Cô rất nhanh biết nguyên nhân mới vừa rồi Do Do thúc giục cô. Buổi tối nơi này sẽ có cử hành một hoạt động tương tự với Lễ bái.

Sự náo nhiệt của đêm hôm nay cùng với đêm Ly Mang bị chọn làm hạ nhiệm thủ lĩnh giống nhau. Ở trước nhà liêu của thủ lĩnh chính là trung tâm khu quần cư, đang đốt lên một đồng lửa rất lớn, trước đồng lửa bày đặt một dãy đồ gốm khổng lồ, có chậu, cũng có loại tương tự với bình cổ dài, trong chậu đầy áp các loại trái cây và gạo kê, cùng chất lỏng màu hổ phách giống như rượu đổ đầy ở trong bình. Trên mặt đất ở giữa là một con nai khổng lồ bị trói bốn vó. Con nai vẫn còn sống nó đang không ngừng giãy dụa, phát ra tiếng kêu to ô ô.

Mấy cái chậu gốm so với mấy cái thường dùng để đựng cơm đựng nước cô thấy ngày thường chẳng những lớn hơn rất nhiều, hơn nữa có vẻ rất là tinh xảo, thân chậu điêu khắc các loại hoa văn trang sức. Cả nam nữ già trẻ của khu tụ cư, toàn bộ mọi người cơ hồ đều phóng mạnh về hướng đồng lửa quỳ xuống, làm thành một vòng tròn khổng lồ. Đang đứng ở giữa vòng tròn, là bà lão đem đó trị bệnh cho Mộc Thanh. Trên tay của bà ta cầm một đồ vật thật dài giống như là cành cây khô, trên đầu cây điêu khắc thành hình dạng đầu chim, mỏ dựng thẳng hướng về bầu trời, phía dưới rủ xuống một chuỗi chuông gốm, kịch liệt đong đưa theo thân thể bà ta, khiến chuông gốm không ngừng phát ra tiếng.

Mộc Thanh dần dần có chút hiểu, đây là một hoạt động cúng tế bọn họ dùng tế phẩm thức ăn thịnh soạn cùng thành kính hướng thần linh cầu cho Bộ Lạc thịnh vượng. Cho nên khi cô nhìn thấy người khác cùng Na Đóa, Do Do bên cạnh cô tứ chi vũ động theo bà lão cùng vẻ mặt lớn tiếng cầu khẩn thành kính quỳ xuống, cô cũng yên lặng quỳ xuống.

Bà lão cầu khẩn kéo dài trong một thời gian ngắn, rồi bắt một nắm trái cây và gạo kê ném vào trong đồng lửa, sau đó từ bên eo của mình rút ra một thanh đao màu nâu xanh, giơ lên cao trên đỉnh đầu.

Cây đao này toàn thân phát sáng, trơn bóng rọi người. Mộc Thanh trong nháy mắt có ảo giác, cho rằng đó là một thanh đao bằng sắt. Nhưng rất nhanh cô cũng biết là mình đoán sai rồi, đây không phải là thép, đây là một thanh đao dùng Ngọc Thạch mài chế ra.

Ly Mang từ trong đám người đứng dậy đi về phía đồng lửa, đến trước mặt bà lão, hắc quỳ xuống hai tay nhận lấy Ngọc đao, sau đó đến đó trước mặt con nai khổng lồ. Kèm theo một tiếng kêu thê lương của nai, đao trên tay hắc đã đâm thật sâu vào cổ con nai, sau đó hắc rút đao ra, một đường máu đỏ sậm phun cao tung tóe ra ngoài, ánh lửa chiếu đến, nhìn giống như là một đường màu hồng lưu động.

Tiếng rên rỉ của Nai rất nhanh đã bị tiếng hoan hô vang lên bốn phía che mất. Máu Nai được hứng vào bên trong cái bình gốm cực lớn, bà lão giống như ngày đó cho Mộc Thanh uống thuốc, đem tay mình đưa vào quấy rồi cầu khẩn một phen.

Ly Mang đang cầm bình máu tươi này, đến trước mặt thủ lĩnh. Thủ lĩnh uống một ngụm, Ly Mang chính mình cũng uống một hớp, sau đó theo thứ tự đi xuống, từng người quỳ có thể uống đến một ngụm máu tươi từ trong thân thể con nai mới vừa rồi.

Mộc Thanh quỳ gối trong đám người, ánh mắt theo thân ảnh Ly Mang từ từ di động. Sau đó ánh mắt của cô dừng lại, cô nhìn thấy Dĩ Gia.

Thời điểm Ly Mang đem máu nai đưa tới trước mặt Dĩ Gia, trên mặt Dĩ Gia lộ ra tia bất mãn mà cười, nhẹ nhàng hớp một ngụm, tiếp theo ánh mắt của hắc xuyên qua đám người, nhìn về phía Mộc Thanh.

Mộc Thanh đã có thể kết luận rồi, Dĩ Gia chính là người lấy đi quần lót của mình. Bởi vì trong ánh mắt hắc quăng tới tràn đầy ranh mãnh, hoặc là nói có vui vẻ khi khiêu khích.

Ly Mang dường như cũng cảm thấy có cái gì khác thường, nên quay đầu cực kỳ nhanh nhìn về phía Mộc Thanh.

Mộc Thanh đã sớm thu hồi ánh mắt. Giờ phút này chẳng qua là mặt kéo căng, không chút biểu tình liền nhìn chăm chú vào con nai đang nằm trên mặt đất trước mặt cô.

Nó sắp chết, chỉ còn khê co quắp, một đôi mắt tròn trịa phẳng phất đang cùng cô nhìn nhau.

Cuối cùng Ly Mang đã tới bên cạnh cô.

Bên người cô Na Đóa, Do Do và những người khác cũng mặt đầy thành kính mà uống một hớp máu nai. Đến phiên cô, Ly Mang đem cái bình gốm đưa đến trước mặt cô.

Cô do dự, giương mắt nhìn Ly Mang. Trên người của hắn bị máu nai phun tung toé, xem giống như là mấy đóa hoa đang nở.

Ánh mắt Ly Mang nhìn xuống cô, trong mắt mang theo một tia ôn hòa vui vẻ không dễ thấy .

Mộc Thanh hít vào một hơi thật dài, đưa tới khê liếm một ngụm.

Máu nai vẫn ấm áp, mang theo một mùi vị nồng đậm máu tanh.

15. Chương 15

Mộc Thanh chỉ là hơi nhấp một ngụm liền nghiêng đầu, lỗ mũi bởi mùi vị khác thường đột nhiên kích thích thoáng qua mà nhú lại. Ly Mang chú ý tới nét mặt của cô, cũng không miễn cưỡng cô uống nữa, chỉ đem máu nai chuyển qua trước mặt người kế tiếp, nhưng tâm mắt hắn thế nhưng vẫn dừng lại ở trên mặt của cô, nụ cười trong mắt kia càng rõ ràng hơn.

Mộc Thanh là lần đầu tiên nhìn thấy hắn lộ ra nụ cười như vậy đối với mình, ấm áp, nhưng lại mang theo nhàn nhạt ý mập mờ không rõ. Mới vừa rồi cô cũng không có uống bao nhiêu máu nai, lưỡi chỉ dính chút mà thôi, nhưng cô lại đột nhiên sinh ra cảm giác có chút say rượu, phẳng phất như máu động vật vừa mới vào cô miệng cô giờ phút này cũng đã nóng rang lên ở trong cơ thể cô. Trong đầu cũng không biết vì sao liền xẹt qua tình cảnh đêm hai người chung đụng. Cô phỏng đoán hắn hẳn là bị cô làm ra tư thái mê hoặc, cảm thấy cô bệnh nặng mới khỏi mảnh mai không chịu nổi, cho nên đêm qua chỉ ôm cô, nằm sấp trên người cô mà vuốt ve một trận, thấy cô có chút ý khước từ nên cũng không có mạnh mẽ thượng cung (ép buộc cưỡng bức trích trong câu “ Bá vương ngạnh thượng cung”).

Mộc Thanh phát hiện thật ra thì Ly Mang không hề giống bề ngoài thoát nhìn thô bỉ của hắn. Ban ngày cô cảm thấy hắn rất xa lạ, nhưng ban đêm, thời điểm chỉ còn cô cùng hắn hai người, cô cảm giác mình dần dần có chút tìm kiếm được con đường cùng hắn chung đụng. Khi cô đối với hắn không phản ứng chút nào, thì hắn thấy không vui nhất . Những lúc này, hắn sẽ cố ý trêu chọc thậm chí là làm đau cô, so với hồ hững, hắn tựa hồ càng muốn thấy cô có phản ứng đối với hành động của hắn, cho dù đó là phản ứng đối với hắn vô cùng bất mãn. Hơn nữa cô phỏng đoán, mình ở trong mắt của hắn hẳn là vật nhỏ yếu ớt không chịu nổi, thậm chí hắn hơi chút dùng thêm chút sức có thể bóp chết, cho nên khi hai người bọn họ dần dần đối với thân thể nhau có chút quen thuộc, cô để ý thấy chỉ cần ở trước mặt hắn ra vẻ mảnh mai hoặc là bộ dạng thống khổ ủy khuất, thì hắn sẽ có chút chân tay luống cuống, thậm chí toát ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn có dấu hiệu này bởi vì mấy ngày qua cô đi tả làm cho hữu khí vô lực cùng suy yếu càng thêm rõ ràng .

Mộc Thanh vừa nghĩ tới mình ở trước mặt hắn giả dạng nhỏ yếu hoặc ủy khuất thống khổ lợi dụng một người đàn ông như vậy, chỉ vì để tránh cho bị hắn cưỡng ép mà đưa đến việc có thể mang thai, liền nhin không được khinh bỉ mình. Trước kia cô chưa bao giờ biết mình ở phương diện này lại vô sự tự thông như thế.

Tối nay cùng hai đêm kế tiếp, cô không biết mình có còn vận khí như vậy hay không? Mấy đêm này, cô đã tính ra ngày cuối cùng trong giai đoạn nguy hiểm, mặc dù khả năng thụ thai không cao như mấy ngày hôm trước, nhưng khả năng vẫn tồn tại . Nếu như có thể, cô thật không muốn mạo hiểm cầm tương lai và chuyện mang thai của mình đi đánh cược .

Chỉ cần chịu đựng qua vài đêm cuối cùng này là tốt rồi. Cô tự an ủi mình như vậy.

Lễ cúng vẫn kéo dài thật lâu, cuối cùng giữa phần tế là đem con nai treo giữa đồng lửa, bà lão quay quanh đồng lửa không ngừng khiêu vũ, trên tay tế trượng đánh một chuỗi chuông gồm không ngừng phát ra tiếng vang chấn động. Nghe lâu một chút cũng thấy một tia mùi vị mang phong cách nghiêm nghị cổ xưa. Phần tế trôi qua, tất cả đồ vật hẳn là thuộc về thần linh, cho nên Mộc Thanh cũng không nhìn thấy bọn họ xé ăn thịt nai, chỉ tùy ý nó bị thiêu đốt, cho đến khi co lại thành một đồng nám đen, chỉ có thể từ trên đầu thấy hai cái sừng hươu khổng lồ đã nám đen mới có thể phân biệt rốt cuộc đây là động vật gì.

Lễ cúng tế kết thúc. Nhưng người vẫn vây chung quanh đồng lửa nói chuyện, bọn nhỏ khó được trể như thế mà không bị bắt đi ngủ, cũng đuổi theo chạy đi giương oai. Mỗi một khuôn mặt đều bị lửa ánh chiếu đỏ bừng, lộ ra vẻ hết sức phấn khởi. Cho đến khi ánh trăng lên giữa trời, đám người lúc này mới từ từ tản đi.

Na Đóa đợi đến lễ cúng tế vừa kết thúc, liền lặng lẽ kéo Mộc Thanh, chỉ hướng nhà lều của mình đi. Mộc Thanh có chút không giải thích được, chỉ cũng theo đi qua. Chờ vào bên trong, Na Đóa đem cây đuốc trên tay cắm vào cái lỗ trên mặt đất, sau đó lấy ra món đồ vật, cười mỉm mà đưa cho cô.

Mộc Thanh nhận lấy, phát hiện là tạp dề dùng da rắn bị cắt hư làm ra. Chỉ bất quá lần trước bị phá nát trên dưới hai tầng chỗ nối cùng với nơi khác có chút ít chỗ tổn hại, cũng bị cô ấy dựa theo đường vân vốn có của da rắn dùng chỉ gai khéo léo khâu nối lại, nếu như không nhìn kỹ, thì từ chính diện nhìn vào sẽ không thấy.

Mộc Thanh có chút ngoài ý muốn. Miếng da rắn kể từ ngày Na Đóa cầm đi sau khi bị Nao Nao cắt rách, bởi vì Ly Mang tựa hồ cũng không hỏi tới chuyện này, còn cô thì càng vứt ra sau ót. Lúc này thấy nó đột nhiên xuất hiện, cầm ở trên tay nhất thời có chút sững sờ.

Na Đóa đẩy cô, ý bảo mặc lên đi. Mộc Thanh không có ý trái lại ý tốt của cô ta, liền mặc vào trên người mình.

Da rắn rất mềm mại, Na Đóa càng chu đáo hơn là ở thắt lưng không có vá chét, mà chừa lại một vòng tròn khâu, dùng sợi dây nối nhau xuyên ở phía trên, hẳn là nghĩ đến cần cứ vòng eo lớn nhỏ mà mình có thể điều chỉnh.

Na Đóa lại đi kéo quần của cô. Mộc Thanh cười làm theo ý của cô ấy bỏ quần của mình để ở một bên. Thấy Na Đóa tường tận xem xét mình, trên mặt lộ ra ý cười thỏa mãn, vừa chỉ chỉ quần của cô, vừa nói gì đó, trên mặt vừa hiện ra thần sắc chán ghét, cô liền hiểu ý của cô ấy.

Na Đóa dường như đối với việc cô vẫn mặc quần rất không ưa, cho nên hiện tại ý tứ hẳn là kêu cô sau này giống các cô mặc loại váy này.

Mộc Thanh hé miệng cười cảm tạ cô ấy, tỏ vẻ lòng biết ơn của mình. Mặc như vậy lộ ra ít nhất hai phần ba bắp đùi quả thật so với quần cụt thì mau lạnh rất nhiều, nhưng cô hiện tại đã mất quần lót, cởi quần cũng cảm giác nơi đó một mảnh trống rỗng, hướng chi là trên người tạp dề dài như vậy, càng không có cảm giác an toàn. Cô sau này vẫn là mặc quần của mình, về phần tạp dề, ít nhất phải đợi đến lúc cô chuẩn bị tìm được quần lót của mình về hoặc là tìm đến được vật thay thế ương đối.

Mộc Thanh nghe thấy tiếng người ở phía ngoài dần dần hơi nhỏ xuống, sợ phụ thân Do Do sẽ trở về, liền cầm quần của mình làm bộ trở về, lúc này màn cửa bị vén lên, người khom lưng tiến vào là Ly Mang.

Ly Mang hẳn là đang tìm Mộc Thanh, cho nên thời điểm khi hắn gặp cô, trên mặt lộ ra vẻ mặt cao hứng. Sau đó ánh mắt của hắn rơi trên người của cô, nhìn xuống phía dưới. Đầu tiên là lộ ra chút kinh ngạc, tiếp theo đó là ngơ chằm chằm không buông.

Mộc Thanh thấy ánh mắt hắn nhìn soi mói nên hơi có chút mất tự nhiên.

Nơi này các nữ nhân ở mùa nóng bức bởi vì đem phần lớn da thịt thân thể lộ ra dưới ánh mặt trời thời gian lâu, cho nên da mỗi người thoát nhìn đều mang theo màu rám nắng. Nhưng cô không giống, giờ phút này hai chân cô bị ánh lửa chiếu rọi dưới váy ngắn, tỏa ra một tầng màu sắc mật ong nhàn nhạt, đem trọn đoạn chân lộ ra bên ngoài vô cùng trơn bóng mà thon dài.

Màu mật ong là một loại màu da hấp dẫn tình dục, nhất là loại da vốn trắng nõn bởi vì ánh lửa chiếu rọi mà phát ra ánh sáng màu mật ong như màu hổ phách.

Tới nơi này đại đa số ban đêm, cô mặc dù cùng hấn cũng khóa thân đối mặt, nhưng khi đó dù sao ánh sáng cũng tối, không sáng ngời giống như bây giờ, hơn nữa điều làm cô khó chịu chính là không có thói quen, bởi vì chỗ kín của cô dưới cái váy ngắn, giờ phút này không có bất kỳ bảo vệ nào.

Cô đứng khệp hai chân thật chắc, ngẩng đầu thấy hấn vẫn nhìn mình chăm chú như vậy, ngay cả ánh mắt cũng dần dần nóng lên, tựa hồ bị lây nhiễm bởi ánh lửa đang cháy, tim cô đập đột nhiên tăng nhanh chút ít, nhất thời cảm giác không biết như thế nào cho phải.

Na Đóa cũng hấn là chú ý tới dị thường ở giữa hai người, thấp giọng nở nụ cười ha hả, từ phía sau Mộc Thanh nhẹ nhàng đẩy một cái. Mộc Thanh thấp đầu, thừa cơ khom lưng ra khỏi nhà lều của cô.

Cô đi rất nhanh, nhưng hấn ở phía sau lập tức liền chạy tới, theo sát khoảng cách ở phía sau cô một bước. Rất nhanh về đến nhà lều, bên cạnh đã không có người, ánh lửa ở giữa giải đất cũng chiếu không tới nơi này, thoát nhìn rất là tối.

Lúc này Ly Mang lại liền khẩn cấp lấy tay từ dưới cho vào váy của cô, nắm lấy cái mông tròn đầy đặn của cô.

Mộc Thanh cứng người lại, dừng bước, theo bản năng có chút hoảng sợ quay đầu lại nhìn hấn.

Ly Mang thoát nhìn đối với việc mới vừa rồi đánh lên mình thành công rất là thỏa mãn, dù trong ánh sáng mờ mờ vẫn thấy được ánh mắt lấp lánh của hấn.

Mộc Thanh cảm giác được hấn cũng không có ý buông tay, liền khẽ uốn éo người cầm cổ tay của hấn muốn đẩy ra. Nhưng hấn chẳng những không có thu tay lại, ngược lại còn dùng sức hơn để mà vuốt ve. Sau đó hấn đột nhiên ngưng động tác trên tay.

Mộc Thanh biết hấn nhất định là đột nhiên nhớ tới mình hôm nay cũng không giống như bình thường là mặc quần lót bất ly thân, cho nên lúc này mới nhất thời trở mặt.

Phía sau vang lên một trận tiếng nói, đó là người ở bên cạnh bọn hấn muốn trở về .

Cô thừa cơ bỏ rơi tay của hấn, nhưng còn không có đi được một bước, thì hấn đã đem cô bế lên, khom lưng nhanh chóng vào nhà lều của bọn họ.

Mơ hồ trong tiếng thở của hấn có chút hào hển nghe hết sức rõ ràng.

Cô bị hấn đặt ở trên tấm da thú kia.

Mộc Thanh không dám phát ra tiếng vang quá lớn, cắn môi cùng hấn dây dưa một hồi, nhưng rất hiển nhiên, cùng hấn so khí lực mà nói..., cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của hấn.

Y phục và váy của cô rất nhanh đã bị cởi ra.

Thời điểm hấn nằm ở trên người cô, trên da của Mộc Thanh có xúc cảm ẩm ướt. Hấn và cô chung sống chừng mười ngày, đại khái đã biết cô ưa thích sạch sẽ hơn so với người khác, mà trên người mình bị dính máu nai cho nên mới vừa rồi rất có thể đã đi đến bên dòng suối tắm rửa qua.

Thành thật mà nói Mộc Thanh cũng không ghét hấn mang cho của mình loại này cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh này. Nếu như mấy ngày nữa, trong hoàn cảnh sinh hoạt phụ thuộc ở tại đây, cô hấn là sẽ theo hấn, nhưng hiện tại, nếu như có thể cô vẫn là nghĩ hết sức để tránh khỏi .

“Mấy ngày nữa . Hôm nay không được.”

Mộc Thanh giơ tay lên giữ đầu của hấn, nhìn vào ánh mắt hấn, khiến giọng nói của mình tận lực ôn hòa đi.

Cô biết hấn nghe không hiểu lời nói của mình, cô cũng không biết nên dùng tiếng nói của bọn họ để biểu đạt ý tứ này như thế nào. Nhưng mà tiếng nói cô mềm mại , giọng nói nhu hòa, giọng điệu mang theo chút năn nỉ, cô cảm thấy hấn biết ý của cô.

Hấn sững sờ, yên lặng nhìn Mộc Thanh.

Mộc Thanh hít một hơi thật sâu, dùng sức đưa người từ trên mình đẩy xuống. Hấn không có phản kháng, chẳng qua là thuận theo ý của cô nằm ngửa xuống.

Mộc Thanh lập tức bò dậy ngồi xuống trên đùi của hấn, đưa tay đi qua dò vào chỗ bị da thú che lại vào ban ngày của hấn.

Hấn giống như là rất giật mình, trong cổ họng phát ra tiếng rên rĩ trầm trầm, rồi thở hào hển mấy lần muốn đứng dậy đem cô áp chế, nhưng đều bị cô kiên quyết nhấn trở về.

May là mới vừa rồi hấn đã tắm rửa xong, điều này làm cho thời điểm Mộc Thanh cúi người xuống ở trong lòng cảm thấy thư thái chút ít.

Hấn chịu đựng không được cô hấp dẫn như vậy, không bao lâu liền phóng ra ngoài, hai người đều có chút thở gấp gay gắt.

Mộc Thanh lấy giấy chùi chính mình dùng phiến lá làm ra dọn dẹp dấu vết trên mình hai người.

Hấn vẫn nằm ở nơi đó im lặng không lên tiếng mà nhìn cô bận rộn, thỉnh thoảng đưa tay kéo cô nằm chết dí trên khủy tay của mình.

Trên tay Mộc Thanh còn cầm phiến lá chưa kịp vứt bỏ, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị khẽ a một tiếng.

Đại khái có lẽ hấn cảm thấy phản ứng của cô rất là buồn cười, nên từ trên tay cô lấy phiến lá ném xa xa ra ngoài, sau đó ôm cô thấp giọng mà nở nụ cười.

16. Chương 16

Edit: Tuyết Y

Mộc Thanh tựa lên cằm của hấn, lúc hấn cười, cô cảm thấy lồng ngực của hấn hơi hơi rung động.

Một cánh tay của hấn từ cổ cô hạ xuống vắt qua ôm lấy cô áp sát vào bên cạnh thân người hấn, một cái tay khác ôm lấy eo ếch của cô, từng chút từng chút một khẽ nhẹ nhàng vuốt vuốt tấm lưng vì cử động vừa rồi mà đổ mồ hôi ẩm ướt của cô.

Thật ra thì Mộc Thanh cảm thấy hai người dính sát như vậy rất nóng nực, nhưng dường như hấn rất thích cho nên cô cũng không đẩy hấn ra.

Cô nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say, cố gắng hết sức không nghĩ về một màn vừa rồi nữa.

Từ sau khi cô tỉnh lại phát hiện mình lọt vào trong bẫy thú, sau đó bị cái gã đàn ông bên cạnh giờ phút này đang ôm mình, xem như là con mồi mà mang về đây, cô liền phát hiện tất cả đều vượt qua khỏi nhận thức và phạm vi khống chế của cô. Cô đối với việc này cảm giác vô lực sâu sắc, nhưng lại không thể làm gì. Giống như hành động mới vừa rồi của mình. Đây thật ra cũng không phải là kế hoạch cô lập ra trước, trước một giây lúc bị hấn ôm vào trong nhà lều, cô căn bản cũng không nghĩ tới kế tiếp chính mình lại có hành động lớn mật như thế. Chỉ là lúc hấn ngăn cô lại, trong đầu cô đột nhiên lại nảy ra ý niệm to gan này. Sau đó cô hầu như là không chút do dự liền đi làm, mặc dù đó là lần đầu tiên trong đời cô làm chuyện như vậy vì một đàn ông.

Cô suy đoán Ly Mang có phải cũng là lần đầu tiên gặp phải một người khác giới lại đối xử với hấn như thế hay không? Bởi vì ban đầu hấn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí không thua gì lần đầu tiên hấn nhìn thấy đồ vật trong ba lô kia của cô. Nhưng ít ra, cuối cùng hấn xem như là rất hài lòng, mà cô cũng đạt được mục đích của mình.

Cô dán khuôn mặt có chút nóng lên của mình vào chỗ hõm vai hấn mà cọ xát, tìm cái vị trí thoải mái dễ chịu nhất cuộn mình lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc qua nửa đêm, cô bị một trận lằn mòm nơi ngực đánh thức, phát hiện mình không biết lúc nào đã đổi thành tư thế đưa lưng về phía hấn ngủ. Một cái tay của hấn từ sau lưng cô đưa qua, đang phủ lên nơi đầy đà của cô.

Hấn hấn là cảm giác được cô tỉnh lại, đưa tay từ dưới ngực cô chuyển qua chỗ bụng dưới, dùng sức kéo cô về hướng mình, hai người áp sát nhau thật chặt chẽ. Mộc Thanh lập tức cảm thấy vật cứng rắn của hấn dán thật chặt vào phía sau của cô, sau đó cô đã bị lật người lại mặt hướng về phía hấn.

Ly Mang tìm kiếm được tay cô, cầm nó đưa đến chỗ cứng rắn của hấn, sau đó dè xuống.

Mộc Thanh cơ hồ thở dài gần như là không nghe thấy. Cô vốn còn đang cho rằng một đêm này có thể yên ổn đến hừng đông chứ.

Cô đành thuận theo ý hấn.

Hô hấp của hấn lại lần nữa dồn dập lên.

Nhưng vào lúc cô đang tính có thể thành công lập lại chiêu cũ, đột nhiên hai người đều dừng lại một chút, đình chỉ động tác.

Bên tai của bọn vang lên một trận âm thanh tiếng tù và trầm thấp u u. Màn đêm yên lặng bỗng chốc bị âm thanh này phá vỡ.

Chỗ xa xa bên ngoài khu quần cư này bị đào ra một đường mương rất sâu, hơn nữa thoai nhìn thì có vẻ là mới đào không bao lâu. Vào ban ngày, ở mấy cửa ra vào sẽ đặt cái thang là một dạng thanh gỗ ngang bên trên để cho người qua lại, đến khi trời tối thì sẽ thu vào. Thiết kế như vậy, có chút giống như sông đào bảo vệ thành ở cổ đại. Hơn nữa vào ban đêm, những người đàn ông nơi này sẽ thay nhau gác đêm. Nếu vạn nhất có tình huống gì ngoài ý muốn, thì bọn họ sẽ thổi tù và để đánh thức toàn bộ người trong quần tộc. Điểm này là vài đêm trước Mộc Thanh được Ly Mang dẫn đi vệ sinh mới phát hiện được.

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng tù và, hấn là đã xảy ra biến cố gì đó.

Mộc Thanh còn đang bị vây trong sự sững sốt, thì Ly Mang đã nhanh chóng đứng lên thu thập xong, quơ lấy vũ khí trên mặt đất. Hấn vén màn cửa lên đang muốn đi ra bên ngoài, rồi lại quay đầu lại nhìn xuống Mộc Thanh, thấy cô vẫn ngồi ở đó ngơ ngác nhìn hấn như vậy, liền xoay người trở lại ôm cô đặt lên mảnh da thú, lại cực kỳ nhanh chóng cúi người hôn lên trán cô một cái, thấp giọng nói câu nói gì đó, lúc này mới bước nhanh ra khỏi phòng.

Cái trán bị hấn hôn qua có chút nóng lên, dường như còn giữ lại độ ấm trên đôi môi của hấn. Nghe khẩu khí vừa rồi của hấn, có lẽ có ý an ủi bảo cô đừng sợ gì đó.

Mộc Thanh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dựng thẳng lỗ tai lên nghe tiếng bước chân có chút dồn dập lộn xộn truyền đến, một vài phụ nữ và trẻ con dường như cũng bị đánh thức, cô loáng thoáng nghe được tiếng nói của bọn họ.

Ly Mang vừa đi ra ngoài, cô liền mặc quần áo của mình vào lại, một mình nằm xuống trong chót lát, rồi có chút kềm nén không được đứng dậy ra nhìn ra bên ngoài, trông thấy mọi người đã tản đi chút ít rồi, chỉ còn lại mấy người đang đứng ở nơi ấy bàn luận về cái gì đó. Cô nghe không hiểu, nên liền lui về bên trong nhà lều.

Mộc Thanh mơ mơ màng màng, chờ đến lúc trời sắp sáng, nhưng Ly Mang vẫn không trở lại.

Cô cảm giác mình dường như đang lo lắng cho hấn.

Phát hiện này làm cho cô có chút không quen.

Cô nghĩ một lát, cảm thấy cái loại lo lắng này của cô càng nhiều thì cũng chỉ vì hấn là một người thân thiết nhất với cô ở chỗ này, là người duy nhất cô có thể dựa vào. Sự hiện hữu của hấn trực tiếp quyết định tình hình sinh hoạt kế tiếp của cô trước khi cô rời khỏi nơi đây thôi. Cho nên cô mới lo lắng cho an nguy của hấn, chứ ngoài ra không còn nguyên nhân nào khác.

Vì nghĩ như vậy, cô mới cảm thấy có chút thoải mái, nhìn thấy cái mảnh vấy đêm qua bị Ly Mang cởi xuống vẫn còn nằm trên mặt đất, liền nhặt lên lộn lại rồi đặt ở trên da thú, sau đó cô bò dậy khỏi mặt đất, đi về hướng nhà lều của Na Đóa.

Sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, ngày thường thì đa số mọi người đều chưa thức dậy vào lúc này. Nhưng hôm nay có chút khác thường, trên đường cô đi qua nhà lều của Na Đóa, gặp phải vài phụ nữ đã ở một bên trên tay vừa làm việc, vừa nói chuyện. Mặc dù Mộc Thanh nghe không hiểu, nhưng lại nổi lên cảm giác, các cô ấy có lẽ vẫn đang bàn luận về chuyện phát sinh đêm qua, sắc mặt có một chút vẻ lo lắng không che giấu được.

Mộc Thanh chưa từng mong mỗi mình có thể hiểu được các cô ấy đang nói gì giống như bây giờ, vậy thì cô cũng không cần phải suy nghĩ lung tung đầu đầy câu hỏi thế này. Nhưng cô chỉ có thể từ trong thần sắc của các cô ấy để suy đoán ra, đêm qua hẳn là xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, cho nên mấy người đàn ông, bao gồm cả Ly Mang ở bên trong, mới đi suốt đêm không về.

Cô bước đi nhanh hơn.

Na Đóa ngồi ở trước đồng lửa vừa nấu bữa ăn sáng, vừa nói chuyện cùng một người phụ nữ ngồi bên cạnh cô ấy. Người phụ nữ này ở nhà lều bên cạnh cô, cũng coi như là tương đối quen thuộc với Mộc Thanh. Thoạt nhìn thần sắc cô ấy rất bi thương, còn bộ dáng của Na Đóa thì như đang khuyên nhủ cô ấy.

Mộc Thanh không thấy cha của Do Do, có lẽ hiện tại hắn đang cùng đi chung với Ly Mang. Cô yên lặng ngồi xuống trước đồng lửa, thêm củi vào đồng lửa.

Trên mặt Na Đóa mặc dù vẫn mang theo nụ cười, nhưng lúc lơ đãng trong ánh mắt vẫn toát ra một tia lo lắng, giống như những người phụ nữ khác ở chỗ này. Ngay cả cái vạc nấu canh trên đồng lửa trước mặt cô ấy sôi rồi cũng không hay biết, cho đến khi sôi sùng sục tràn cả ra ngoài phát ra tiếng vang xù xì, lúc này cô ấy mới có chút luống cuống tay chân mở nắp vạc ra.

Tâm tình Mộc Thanh đột nhiên trở nên trầm trọng. Cô lại suy đoán lần nữa, Ly Mang cùng mấy người đàn ông khác trong bộ lạc rốt cuộc đi làm gì vào tối hôm qua? Là theo dõi kẻ thù, hay hoặc giả là đuổi theo dấu vết của con mồi?

Mặt trời dần dần lên cao, những người đàn ông còn lại trong khu quần cư ăn cơm sáng xong, từng người đều tản đi, các phụ nữ tốp năm tốp ba tụ lại chung một chỗ nói chuyện cũng từ từ đi làm chuyện của mình. Mộc Thanh cùng mấy đứa nhỏ vẫn cùng nhau đi trông coi cây trồng.

Ngày hôm đó Mộc Thanh vẫn luôn chú ý động tĩnh phương hướng khu quần cư, hy vọng có thể nghe được thanh âm gì đó. Nếu như bọn người Ly Mang trở lại, cô tin rằng chỗ đó nhất định sẽ có động tĩnh. Nhưng cuối cùng cô rất thất vọng, vì một ngày dài dằng dặc đã qua nhưng Ly Mang vẫn chưa trở về.

Vào lúc ăn cơm tối, thoạt nhìn Na Đóa vẫn có chút bộ dạng lo lắng, nhưng thần sắc so với lúc sáng cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Có lẽ cô ấy nhìn ra được Mộc Thanh không yên lòng, nên vỗ vỗ tay cô, nở một nụ cười an ủi với cô.

Màn đêm buông xuống.

Đây là đêm đầu tiên Mộc Thanh sống ở đây mà không có Ly Mang.

17. Chương 17

Mộc Thanh vẫn không cách nào ngủ được, chỉ lặn qua lộn lại trên mảnh da thú kia, cảm giác bề mặt da nhẵn bóng dính chặt sau lưng mình. Cô chuyển người, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng “tê” rất nhỏ, đó là thanh âm phát ra khi cái lưng ẩm ướt của cô rời khỏi bề mặt miếng da thú.

Thiếu đi cái ôm có chút bá đạo và quấy rầy, vậy mà cô lại cảm thấy có chút không quen.

Nhưng hiện tại cô không có tâm trạng để đi suy nghĩ tỉ mỉ cái sự không quen của mình nữa, mà cô chỉ đứng thẳng lỗ tai lên chú ý động tĩnh bên ngoài, hi vọng nghe được tiếng bước chân hắn trở lại.

Hắn vẫn chưa trở về. Mộc Thanh hết sức mệt mỏi, cuối cùng cũng ngủ mất, chỉ là giấc ngủ vô cùng bất an. Thậm chí gió thổi bên ngoài làm gãy nhánh cây phát ra âm thanh rất nhỏ cũng có thể khiến cô bỗng chốc choàng tỉnh.

Trời lần nữa lại sáng. Lúc cô thức dậy, cảm thấy đầu có chút căng lên và choáng váng. Mộc Thanh ngồi yên trên da thú một lúc, một ý niệm nảy lên trong đầu: nếu như vạn nhất Ly Mang không trở về?

Ý nghĩ này của cô dọa cô nhảy dựng.

Dù dưới tình huống cô không hoàn toàn tự nguyện mà phát sinh quan hệ tình dục với hắn, dù đến bây giờ cô vẫn không thôi việc mong mỗi trở về thế giới ban đầu của mình, nhưng cô cũng hi vọng hắn có thể bình an trở về, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Cô nhanh chóng đuổi cái ý niệm đó ra khỏi đầu mình, cô muốn ở cùng Na Đóa, không muốn một mình chờ đợi ở chỗ này.

Na Đóa hẳn là người thân cận nhất của Ly Mang ở nơi này. Gặp được cô ấy, Mộc Thanh cảm giác trong lòng mình cũng an ổn hơn một chút.

Lúc cô đi ra, thật bất ngờ là cô lại nhìn thấy thủ lĩnh của nơi này. Ông ta đang đứng trước cái mương xa xa bên ngoài khu quần cư, một mình lặng yên mà nhìn về hướng tây của rừng rậm. Nơi đó có lẽ là phương hướng đêm trước bọn người Ly Mang đã rời đi.

Kể từ sau lần đó – lần cô lừa ông ta chạy trốn, mặc dù biết sau đó có lẽ là Ly Mang đã thuyết phục ông ta không truy cứu mình nữa, nhưng cô vẫn hết sức cẩn thận tránh né ông ta. Hiện tại cũng thế, cô cẩn thận đi về hướng nhà lều của Na Đóa, nhưng tiếng động phát ra vẫn kinh động thủ lĩnh. Ông ta quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Mộc Thanh hơi có chút khấn trương, không biết mình nên tỏ vẻ tôn kính với ông ta hay là như thế nào. Nhưng mà không cần cô suy nghĩ nhiều, thủ lĩnh mắt cũng không liếc một cái mà đi qua trước mặt cô, dường như là không nhìn thấy cô vậy.

Mộc Thanh nhẹ nhàng thở ra, đưa mắt nhìn thấy ông ta đứng cách mình hơi xa, đang muốn tiếp tục đi về hướng đó của Na Đóa, thì lại đột nhiên thấy ông ấy ngừng lại, xoay người vẫy vẫy tay với cô, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Bên cạnh cô không có người khác, nên đối tượng ông ta vẫy tay nhất định là mình rồi.

Mộc Thanh do dự, có chút thấp thỏm không yên đi theo ông.

Ông ta là thủ lĩnh nơi này, Ly Mang lại không có ở đây, cô cũng không thể phản kháng ý muốn của ông ta được. Hơn nữa cách đó không xa Na Đóa đang từ trong nhà đi ra, cũng vừa đúng lúc chú ý tới một màn này, và đang nhìn mình. Điều này khiến cho cô ít nhiều cảm thấy có chút an lòng.

Mộc Thanh chậm chạp theo thủ lĩnh đi vào nhà của ông ta, cô đã hoàn toàn thả lỏng khẩu khí.

Ông cũng không có làm gì cả, chỉ vút đoàn dây thừng đến trước mặt cô rồi làm động tác thất lại.

Thì ra chỉ gọi cô đến dạy vài cách thắt nút dây để ghi nhớ mà thôi.

Lần trước Mộc Thanh làm cũng đều là nút buộc cố định, lần này lại vất hết óc liền nhớ lại vài loại thắt nút dây thừng để ghi nhớ và cách giữ gìn nút thắt, từ từ biểu diễn cho thủ lĩnh xem.

Đầu óc của thủ lĩnh này cũng coi như thông minh, ông ta nhìn vài lần, thì chính mình liền bắt tay luyện tập hết sức chăm chú.

Mộc Thanh ngừng thở, từ từ lui ra ngoài, vừa tới cửa, thì suýt chút nữa liền đâm sầm vào Nao Nao.

Có lẽ nguyên nhân là đêm qua Nao Nao không có ngủ ngon, nên một đôi mắt tròn bóng ngày thường bây giờ nhìn thấy lại có chút sưng phù lên. Cô ta tựa hồ có chút ngoài ý muốn khi gặp phải Mộc Thanh ở chỗ

này, liếc cô một cái rồi đẩy cô ra, bản thân thì vừa kêu gào vừa đi vào bên trong. Lúc Mộc Thanh bước nhanh rời đi, mơ hồ còn nghe thấy lúc cô ta nói chuyện có la hét tên của Ly Mang.

Đa số nửa ngày thời gian này, Mộc Thanh đều theo bên cạnh Na Đóa. Cùng cô ấy đi hái chút ít trái cây, lấy bình gomm nước dự trữ, nhìn cô ấy phơi nắng dây mây đan sọt rổ, sau đó cô cũng bắt đầu thử tự làm. Ngay vào lúc cô đang có chút vụng về bên được một nửa, thì cô đã nghe thấy phía tây cánh rừng truyền đến mấy tiếng hô thật dài.

Cô đã từng nghe qua loại âm thanh này rồi. Vào ngày đầu tiên lúc Ly Mang mang cô đến nơi này, liền dùng loại tiếng hô này để kêu gọi tộc nhân của hắn cùng nhau đi vận chuyển con mồi.

Cô chợt ngẩng đầu nhìn về hướng Na Đóa ở bên cạnh, nhìn thấy trên mặt cô ấy đã lộ ra nụ cười thoải mái.

Hắn là bọn người Ly Mang trở về rồi!

Mộc Thanh gần như nhảy dựng lên, ném đồ trên tay xuống rồi rất nhanh chạy về hướng nơi phát ra âm thanh.

Cô chạy được mấy bước thì có chút do dự ngừng lại.

Bên người cô đã tuôn ra không ít người, đều chạy về hướng kia. Nao Nao gần như lướt qua bên người cô nhanh như gió chạy ở phía trước nhất.

Mộc Thanh bước trở về, nhặt lên cái giỏ mới vừa rồi bị cô vứt bỏ, bắt đầu tiếp tục chậm rãi mà đan.

Na Đóa chưa từng rời đi, vẫn ngồi ở chỗ cũ của mình. Mộc Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của cô ấy đang nhìn mình, bỗng chốc lại chợt dạ giống như bị nhìn thấy tâm sự, nên vội vàng cúi đầu.

Trong rừng truyền đến một trận tiếng hoan hô ồn ào náo động. Tiếng hoan hô càng ngày càng gần, bọn họ đã trở lại! Mộc Thanh kiểm chế không được, rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn tới.

Ly Mang và Dĩ Gia cùng nhau dẫn đầu đi ở phía trước, đang trò chuyện vui vẻ với người bên cạnh, bộ dáng thoát nhìn tâm tình cũng rất tốt. Phía sau bọn họ có một người đàn ông đang nằm sấp ở trên băng ca dùng cây gỗ thô sơ cột lại được nâng tới đây, móng của hắn dường như là bị thương, máu tươi đầm đìa, nhưng thoát nhìn hắn cũng không có gì đau đớn, mà ngược lại không ngừng nói chuyện với những người vây quanh bên cạnh, nhìn về mặt hắn giống như bị thương như thế là chuyện tình vinh quang vậy.

Nao Nao đã chạy như bay đến trước mặt bọn họ, Mộc Thanh vốn tưởng rằng cô sẽ bỏ nhào về phía Ly Mang như lần trước. Nhưng có chút kỳ quái là cô lại chỉ dừng lại ở trước mặt bọn họ, dường như là đang do dự chuyện gì đó.

Ánh mắt Ly Mang lướt nhẹ xẹt qua Nao Nao nơi đó rồi nhìn về phía trước. Hắn rất nhanh liền tìm được Mộc Thanh, xa xa nhếch miệng cười với cô một chút.

Ánh mặt trời sáng lạn không hề giữ lại mà chiếu vào nụ cười này của hắn, trong nháy mắt, thậm chí Mộc Thanh cảm thấy được có một loại cảm giác lóa mắt.

Cô nhanh chóng cúi đầu, tay lại hơi hơi run lên, một rễ cây mây bên trên còn chưa cạo sạch gai nhọn thoáng cái liền đâm vào ngón tay cô.

Cô đã hiểu. Trong đêm hôm trước là bọn họ đuổi theo một con thú dữ, mãi đến giờ mới thắng lợi quay về. Mới vừa rồi thoáng nhìn, cô trông thấy một cái xác của một con hổ dữ cực lớn và sắc sảo bị bọn họ khiêng tới nặng nề ném trên đất, chung quanh lập tức có không ít người vây tới nhìn, một khu đất liền đầy tiếng ồn ào huyên náo.

Na Đóa đột nhiên đứng dậy. Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn lên, thì nhìn thấy người phụ nữ nét mặt rất bị thương ngày hôm qua nói chuyện với, cô ấy đang ra sức đẩy đám người ra vọt tới trước xác con hổ kia, giống nhau phát điên chém lung tung vào tứ chi con hổ bằng một con dao đá trên tay, hai mắt tròn tròn, nhìn giống như có thù hận khắc cốt với con hổ này vậy. Na Đóa đang cùng một số người khác đi đến gần cản khuyên nhủ cô ấy, người phụ nữ kia đột nhiên vứt bỏ con dao đá trên tay, tựa vào vai Na Đóa khóc rống lên, thoát nhìn vô cùng bi thống.

Ban đầu Mộc Thanh còn có chút khó hiểu. Lúc nửa đêm cho dù có thú dữ vào nhả nơi này, thì bọn họ đuổi đi là được, tại sao lại phải mạo hiểm truy đuổi đến cùng thậm chí còn có nguy cơ bị thú dữ vồ lấy nhưng cũng không bỏ, mãi cho đến mấy ngày sau giết được nó thì mới trở về? Hiện tại cô mơ hồ có chút hiểu được, cái con hổ khổng lồ này có lẽ có mối thù cũ với người của bộ lạc này, chắc là nó đã tổn thương người thân của người phụ nữ kia. Con mương rất rộng bọn hắc mới đào kia, nói không chừng cũng là dùng để ngăn chặn nó. Cho nên vào cái đêm đám thợ săn trong bộ lạc phát hiện nó lần nữa, liền truy đuổi tận cùng không buông đến tận khi diệt trừ được tai họa ngầm này.

Do Do cũng chen chúc vào trong đám người, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, không ngừng hét lên với Mộc Thanh, vẫy tay bảo cô tới đó. Mộc Thanh sợ cô bé bị chen lấn đẩy ngã, đứng dậy muốn kéo cô bé về. Lúc cô đi qua đất Do Do, vì xuất phát từ sự hiếu kỳ, nên cô nhìn thoáng qua cái xác của con hổ kia. Sau đó cô lập tức cứng đờ người.

Hai bên hàm trên của con cạp, có hai cái răng nanh cực lớn hình dáng như dao găm dài ngoằng, chìa thẳng ra khỏi quai hàm của nó.

Mộc Thanh có một loại cảm giác như bị bóp chặt cổ họng không cách nào hô hấp.

Trước đây khi cô đến trường mặc dù cũng không nghiêm túc học môn sinh học, nhưng mà cho dù mọi người có học không xong cái môn này thì cũng phải biết được ít nhiều là, con hổ có một đôi răng nanh hình dạng như dao găm mọc chìa ra ngoài như thế, đã sớm tuyệt chủng trên địa cầu này rồi. Dựa vào bộ phim hoạt hình Kỷ băng hà kia, cô mới biết nó là cạp răng kiếm Diego hung bạo [Diego: con cạp răng kiếm trong phim hoạt hình kỷ băng hà]. Mà giờ phút này cái xác động vật đã chết đang nằm trước mặt cô, nếu như lúc này cô không phải gặp ảo giác mà nói, đây chính là cái loại thú dữ khổng lồ chừng một vạn năm trước vì thiếu hụt thức ăn và loài người quá nhiều mà đã hoàn toàn biến mất trên địa cầu, họ hàng của cạp Diego.

Trong tai Mộc Thanh vẫn không ngừng khuếch đại truyền đến đủ loại tiếng ồn ào những người xung quanh phát ra, nhưng hết thảy đều lộ ra có chút xa xôi trống rỗng. Cô chỉ cứng đờ nhìn chằm chằm bộ răng nanh thật dài của con cạp trên mặt đất kia, trong đầu xẹt qua đủ loại tình hình khác thường sau khi mình đến chỗ này: quái đản này, con muỗi to đến không bình thường, rừng rậm nguyên thủy dày đặc mệnh mông, còn có. người sống ở chỗ này còn đang sử dụng công cụ đồ đá, bộ lạc tìm không được nửa điểm dấu hiệu văn minh hiện đại.

Nếu như con hổ này không phải có gen quay về thời cụ tổ của nó, thì như vậy nơi này. Chính là thời đại tiền sử, lúc trước cô đã từng hoài nghi mơ hồ tới rồi. Mười lăm ngày trước, cô bị tia sét quỷ dị kia đánh trở về thời tiền sử.

Sắc mặt Mộc Thanh trắng bệch, thần sắc cứng ngắc, ánh mắt trống rỗng giống như trúng tà. Do Do bị cô túm lấy có chút đau đớn, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng của cô, bị dọa sợ đến mức kêu lên một tiếng, không ngừng lung lay tay cô, khiến cho người bên cạnh cũng rối rít nhìn tới đây.

Lúc này Mộc Thanh mới giật mình, buông lỏng tay Do Do ra. Cô vô thức ngẩng đầu, thấy Ly Mang đang nhìn cô, trong thần sắc hắc có chút lo lắng. Nhưng rất nhanh, hắc đã bị người vây chặt cùng khiêng con cạp kia đi vào bên trong khu quần cư. Hắc quay đầu lại mấy lần, cho đến khi nhìn thấy Na Đóa đi tới đỡ lấy bà vai cô, thì có chút khó hiểu mà vỗ vỗ khuôn mặt cô.

Mộc Thanh miễn cưỡng nở nụ cười với cô ấy, lên tiếng nói “Em không sao” , sau đó dùng sức xoa nhẹ mặt mình.

Na Đóa cười, lúc này mới buông lỏng cô ra, đi về hướng của mọi người, vì chồng cô cùng đi với Ly Mang.

Mộc Thanh cảm giác thân thể mình đang không ngừng toát mồ hôi lạnh ra ngoài, toàn thân ảm ướt giống như vừa mới vớt ra từ trong nước. Mặt trời nóng rất chiếu rọi lên làn da đầy mồ hôi của cô, nhưng cô lại cảm thấy sau lưng vừa ảm ướt vừa lạnh lẽo. Đợi đến khi cô giật mình, cô mới phát hiện mình đã đến bên dòng suối ngoài cánh rừng kia rồi.

Đêm qua trên thượng du có lẽ đã đổ một trận mưa lớn, nước chảy siết hơn bình thường không ít.

Trước đây sau khi đến đây, cô chú ý tới Na Đóa các cô ấy đều trực tiếp lấy nước lã trên thượng du dòng suối này để làm nước uống. Mặc dù nước nơi này thoạt nhìn trong suốt thấy đáy, nhưng cô vẫn quen đun

sôi lên uống, hơn nữa cũng định bảo bọn người và Do Do cũng cùng uống nước đun sôi giống mình, nhưng hiệu quả không quá lớn, vì thế nói được mấy lần thì cô cũng liền thôi.

Hiện tại cô cảm giác mình rất khát, nếu như không uống nước, cô thật sự sẽ giống như con cá trong sông mắc cạn bị mặt trời trên đỉnh đầu chiếu rọi đến mức chết khô.

Cô nhào người vào bờ suối, up mặt vào trong dòng nước chảy róc rách, uống nước từng ngụm từng ngụm, cho đến khi bụng trướng lên đến mức chịu không nổi nữa, lúc này mới vùi toàn bộ đầu mình vào trong nước, không nhúc nhích.

Trong màng nhĩ một mảnh yên lặng, chỉ còn tiếng vang trầm đục của dòng nước chảy xiết. Cô cảm giác được một trận mát mẻ, đầu óc bỗng chốc cũng thanh tỉnh rất nhiều.

Vào lúc phổi của cô sắp nổ tung ra, đột nhiên cô ngẩng đầu lên khỏi dòng nước, ngửa mặt lên trời thở ra một hơi thật dài.

Nước vừa rồi cô uống, là nước của ít nhất một vạn năm trước, không khí cô hô hấp, là không khí của ít nhất một vạn năm trước, còn có bầu trời vô cùng cao xa trên đỉnh đầu này, cũng là bầu trời bao la của ít nhất một vạn năm trước.

Nhưng mà cô vẫn sống, đã sống yên ổn mười lăm ngày nay rồi. Cô không có lý do gì mà không tiếp tục sống sót.

Cô nhắm hai mắt lại, lau đi những giọt nước đọng đầy trên mặt và đầu cổ mình.

Cô đã rời khỏi khu quần cư một lúc rồi, nếu không trở về, để cho Ly Mang phát hiện không thấy cô, có thể hẳn lại sẽ đi tìm.

Lúc cô đứng lên xoay người qua chỗ khác, thì phát hiện phía sau mình không biết lúc nào lại nhiều hơn một người.

Dĩ Gia đứng ở sau lưng cô giống như âm hồn, nụ cười treo trên khuôn mặt giống như đúc nụ cười lúc gặp hẳn ở bờ suối ngày đó, ngả ngớn mà tùy tiện.

Mộc Thanh bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị dọa nhảy dựng lên.

Nhưng sự tức giận của cô lập tức liền dâng cao, vì lúc cô đang nhìn hẳn thì từ phía sau hẳn lấy ra một món đồ, sau đó dùng hai đầu ngón tay nắm lấy, giống như đùa giỡn mà không ngừng lắc lư trước mặt cô.

Đó chính là cái quần lót cô bị trộm đi.

Mộc Thanh cảm thấy nếu sau này cô còn mặc cái quần này, nhất định sẽ có chuyện ngại tâm lý. Nhưng mà cho dù cô không muốn thứ này nữa thì mảnh vải này cũng không thể tiếp tục để trong tay Dĩ Gia.

Ly Mang biết đó là đồ trong người cô. Nếu như cô không lấy lại, sau đó có một ngày vạn nhất bị hẳn biết nó rơi vào trong tay Dĩ Gia, vậy thì nhất định không phải là một việc tốt. Bằng quan sát nửa tháng nay của cô đối với sinh hoạt tập quán của người nơi này, đồ vật đàn ông đặt được mặc dù đại bộ phận đều nhập vào sử dụng chung, nhưng cái này cũng không bao gồm cả người phụ nữ của bọn hắn. Cho dù là vài cái gia đình một nữ hai nam số ít kia, cũng không phải hoàn toàn chung sống hòa bình được, mấy ngày hôm trước vừa mới phát sinh chuyện hai người đàn ông đánh nhau, cuối cùng vẫn là thủ lĩnh đi ra dẹp loạn trận ẩu đả. Nhưng ánh mắt hai người đàn ông kia nhìn đối phương trong lúc mọi người đang cười vang, hoàn toàn là một bộ dạng không đội trời chung. Đối với khát vọng đời sau có huyết thống thuần khiết hoàn toàn thuộc về mình, đây có lẽ là khát vọng trời sinh của động vật giống đực, một khi có đủ điều kiện, loại khát vọng này liền biểu hiện ra bằng hình thức độc chiếm.

Trước ngày hôm nay, có lẽ Mộc Thanh đối với cái quần lót bị mất này còn không có để ý như vậy, hoặc là nói, cô còn chưa hết sức để ý đến sự tồn tại của Ly Mang. Nhưng hiện tại đã không giống với lúc trước nữa. Cô đã biết tình trạng của mình. Từ nay về sau, chỉ cần cô còn muốn sống sót một cách lành lặn, cô nhất định phải lệ thuộc về Ly Mang, người đàn ông này là người duy nhất trước mặt cô có thể bầu vùi được. Việc này mặc dù có chút bi ai, nhưng cô phải đối mặt với thực tế. Cô không muốn bởi vì gã đàn ông trước mắt rõ ràng chỉ muốn khiêu khích đùa bỡn mình mà khiến cho Ly Mang hiểu lầm mình, nhất là dưới tình huống cô căn bản là không có cách nào mở miệng giải thích được.

Mộc Thanh không nhìn đồ vật trên tay hắn, mà nhĩ nhìn chăm chăm vào Dĩ Gia, trên mặt từ từ nở ra một nụ cười.

Dĩ Gia vốn cho rằng khi cô nhìn thấy món đồ bị hắn lấy đi, hắn là sẽ lập tức xông lên cướp lấy, hắn đã sớm chuẩn bị trêu đùa cô một phen thật khoái trá giống như lúc đùa bỡn với con mồi vậy.

Nhưng phản ứng hiện tại của cô lại khiến cho hắn nhất thời có chút sững sờ.

Mộc Thanh cười với hắn, đột nhiên giơ tay lên, dùng ngón tay chỉ về sau lưng của hắn vui sướng mà kêu lên “Ly Mang!”

Dĩ Gia theo bản năng quay đầu, phát hiện sau lưng không có một bóng người. Chờ hắn quay đầu trở lại lần nữa, thì món đồ kia trên tay mình đã bị người phụ nữ đối diện nhanh nhẹn đoạt lại.

Lúc này hắn mới phản ứng lại được, muốn đoạt lại lần nữa, nhưng mà đã chậm rồi. Vật kia bị cô cực kỳ nhanh chóng thất lạc, vụt ra phía xa vào trong dòng nước, rất nhanh đã bị dòng nước chảy xiết cuốn đi mất.

Hắn có chút tiếc hận, lắc đầu, nhìn về phía người phụ nữ mới vừa rồi rất dễ dàng lừa gạt được hắn. Thấy cô đang đứng ở đó, lạnh lùng nhìn mình.

18. Chương 18

Edit: Tuyết Y

Dĩ Gia thu lại nụ cười hay đeo trên mặt, lần đầu tiên cẩn thận nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt mình giờ phút này.

Cô có một mái tóc dài đến eo, đen nhánh suôn thẳng, bây giờ bị nước thấm ướt, dán ở trên cổ cô, giống như một mảnh rong đen lớn, sờ vào nhất định sẽ hết sức mềm mại. Làn da cô bóng loáng nhẵn mịn, tính chất giống như..... một dạng chất dịch đậm đặc do một loại cây trong rừng bài tiết ra như sữa của phụ nữ, những người phụ nữ trong bộ lạc vào lúc thời tiết trở nên hanh khô đều thích thu loại dịch sữa này bôi lên da của mình.

Tầm mắt của hắn rơi xuống bộ ngực cô.

Người trong bộ lạc nghị luận sau lưng rằng cô là ngoại tộc, phần lớn nguyên nhân vẫn là thân thể cô không trần truồng giống như những người phụ nữ khác chỉ che lại bộ phận của họ. Hiện tại hắn đột nhiên cảm thấy, phụ nữ có lẽ nên giống như cô vậy, vào ban ngày che giấu đi thân thể của mình, đến khi trời tối thì lại do người đàn ông của các cô cởi bỏ đi những vật che đậy này để nhìn thấy tất cả thuộc về hắn, như vậy đối với người đàn ông mà nói có lẽ càng có tính hấp dẫn hơn. Hắn nhớ tới một thoáng kinh hồng khi mình xuất hiện bên bờ suối mấy ngày trước, mặc dù lúc ấy cô rất nhanh đã giấu thân thể đi, nhưng hắn vẫn nhìn thấy hơn phân nửa đường cong của cô lộ trên mặt nước, không hề giống cảm giác mảnh mai gầy yếu như ngày thường cô vẫn cho người khác. Hình dáng kia giống như quả đào no đủ dụ hoặc người ta ngắt lấy. Những phụ nữ khác trong bộ lạc đều không có một bầu ngực có hình dáng như vậy, có lẽ Nao Nao còn lớn hơn vài phần so với cô, nhưng không có hình dạng đường cong xinh đẹp như cô. Phía trên bọn chúng mơ hồ còn có vài điểm đỏ, rất có thể chính là dấu vết đêm trước Ly Mang để lại trên người cô. Lúc ấy hắn đột nhiên nổi lên một trận ghen tỵ không thể ức chế với Ly Mang, cho nên lúc này mới nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô, cố ý xuất hiện ném đá sau lưng cô, vui đùa với những người phụ nữ khác, sau đó lặng lẽ lấy đi vật nhỏ cô cởi xuống kia.

Mộc Thanh thấy Dĩ Gia chỉ nhìn chăm chăm vào ngực mình, mặc dù cô không biết hắn đang suy nghĩ gì, nhưng chắc chắn cũng không phải là chuyện gì tốt cả. Vì thế sắc mặt cô lạnh xuống, liền vòng qua hắn tự mình đi về phía khu quần cư.

Dĩ Gia không nhanh không chậm đi theo sau cô – chỗ cách cô chỉ vài bước.

Nửa tháng trước, hần và Ly Mang đồng thời đi ra ngoài săn thú, nhưng tách ra hành động một mình. Phiến rừng rậm mênh mông này, còn vùng đồng bằng rộng lớn vô biên bên ngoài rừng rậm kia, đây chính là môi trường hần sinh sống từ nhỏ đến lớn, nghiêm khắc tàn khốc, mạnh được yếu thua, nhưng tự đáy lòng hần yêu thương tha thiết hết thảy điều đó. Với tư cách một trong những thợ săn cường tráng nhất ưu tú nhất, hần đương nhiên biết rõ lực lượng thân thể trước mặt tự nhiên và mãnh thú là nhỏ bé bực nào. Nhưng mà hần không hề sợ hãi. Đây một trận khảo nghiệm cuối cùng của cuộc thi đua tiến hành dài đến mấy năm vì cạnh tranh vị trí thủ lĩnh Bộ Lạc hạ nhiệm [ý chỉ thủ lĩnh kỳ sau] giữa hần và Ly Mang, hai người bạn chơi chung từ nhỏ đến lớn, hoặc có thể nói là anh em. Vô luận là sức mạnh, kỹ thuật tài nghệ, đầu óc, hay là uy vọng bên trong với những người trong tộc, hần cảm giác mình và Ly Mang cũng không phân cao thấp, cho nên một lần thi đua cuối cùng này, hần thề với thần Mặt trời trong lòng hần rằng, hần nhất định phải thắng được Ly Mang để trở thành thủ lĩnh hạ nhiệm. Khi đó, hần chẳng những muốn ỏi người trong bộ lạc đều được sống một cuộc sống càng tốt hơn càng an ổn hơn, mà hần còn muốn dẫn dắt những người đàn ông trong bộ lạc đi thảo phạt sát nhập tất cả mười mấy bộ lạc lớn nhỏ đông đúc khác ở trên mảnh đất này, để không còn phải giống như bây giờ chỉ phải nằm trong trạng thái chống cự bị động. Hần có một khát vọng vĩ đại là sẽ có một ngày, hần muốn hoàn toàn kết thúc tranh đấu đổ máu nhiều lần phát sinh giữa các Bộ Lạc chỉ vì tranh đoạt lương thực và phụ nữ, hần muốn mọi người lật đổ thần tượng bọn họ vốn sùng bái, chuyển sang sùng bái hần và thần Mặt trời trong lòng hần, hần, Dĩ Gia, muốn trở thành vua chúa thống trị mảnh đất rộng lớn này.

Hần nhiệt huyết sôi trào vì lí tưởng này của mình. Hần và Ly Mang vẫn luôn cạnh tranh công bằng. Tất cả việc hần làm đều không thẹn với lương tâm, trừ một chuyện, là Nao Nao.

Nao Nao là con gái của lão thủ lĩnh, cũng là mỹ nhân được công nhận trong tộc. Ba người bọn hần cùng nhau lớn lên từ nhỏ. Cô trẻ tuổi xinh đẹp, thân thể nóng bỏng của cô tràn đầy sức hấp dẫn với những người đàn ông. Hần cũng bị cô hấp dẫn, nhưng trừ dục vọng thân thể, điều hần càng nhìn trúng cô chính là quan hệ huyết thống với lão thủ lĩnh. Tuy trong Bộ Lạc thi hành chính sách tuyển cử công bằng, nhưng đến thời khắc máu chốt, nếu như lão thủ lĩnh đồng ý nói chuyện vì hần, vậy thì tương đương với ưu thế hạng nhất không thể khinh thường, một câu nói của lão có khả năng trực tiếp chi phối cách nghĩ của đại đa số người trong Bộ Lạc. Cho nên rất sớm hần đã muốn đoạt lấy cô ấy, dù cho người cô nhìn trúng ngay từ đầu chính là Ly Mang. So với Ly Mang không hiểu phong tình, thì hần tự tin sự dịu dàng quan tâm và cố ý lấy lòng của hần sẽ cảm động được Nao Nao. Hần quả nhiên đã thành công, Nao Nao rất dễ dàng bị hần nắm vào tay, từ trước đến nay vẫn luôn duy trì quan hệ qua lại lén lút với hần. Cô ấy không chỉ một lần oán trách trước mặt hần rằng Ly Mang chỉ biết chọn ra vài ngày ngủ cùng cô, điều này khiến cho cô vô cùng không vui, rồi lại không thể làm gì được. Sau khi hần nghe xong, thì đã cười đến thiếu chút nữa không thở nổi. Hần và Ly Mang đều có khứu giác bén nhạy giống như báo, có thể nhạy bén ngửi ra được cái loại mùi vị khác biệt kia, cái mùi vị mà cứ cách một đoạn thời gian lại tỏa ra từ trong thân thể người phụ nữ, đó là mùi vị nhắc nhở người đàn ông thời điểm cô ta thích hợp để sinh sản. Hần và Ly Mang lớn lên cùng nhau, biết hần ta làm người luôn luôn cứng nhắc nghiêm cẩn, nhưng chỉ sợ cũng chỉ có một mình Ly Mang là có thể tuân thủ một cách nghiêm chỉnh quy củ của thợ săn sớm đã như thùng rỗng kêu to lưu truyền từ nhiều thế hệ đến nay trong bộ lạc thôi. Vì thế hần đã cười rất nhiều ngày.

Loại quan hệ vụng trộm giữa hần và Nao Nao vẫn giữ vững thật lâu, hần cảm giác mình thậm chí có chút thích cô. Điều duy nhất khiến hần không vui chính là dường như Nao Nao cũng không nghiêng nhiều về phía hần một chút nào. Cô lui tới với hần, dường như chỉ vì đạt được càng nhiều hơn sự thỏa mãn về nhục thể mà cô không chiếm được ở chỗ của Ly Mang. Mà hần nhất định phải khiến cho Nao Nao một lòng đi theo hần, đây không chỉ là vì quyền lực, mà cũng là vì sự tự tôn của đàn ông. Cho nên có một ngày, hần cố ý thiết kế để cho Ly Mang biết hần và Nao Nao vụng trộm. Lấy hiểu biết của hần về Ly Mang, với niềm kiêu ngạo của hần ta nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ ột người phụ nữ không hoàn toàn thuộc về hần. Hần quả nhiên đã đạt được mục đích. Biểu hiện vội vàng của Nao Nao lại càng giúp hần, lúc cô giải thích với Ly Mang, lại còn nói sau này có thể đồng thời lui tới cùng hai người bọn họ, sẽ giống như mấy cái gia đình nào đó trong bộ lạc. Nhưng lúc cô nói lời này, hần là cũng không biết, đối với đàn ông mà nói việc có cùng chung một người phụ nữ chính là tượng trưng cho sự bất lực và ô nhục. Nếu như điều kiện cho phép, hần tin chắc rằng mỗi người đàn ông trong bộ lạc đều khát vọng có thể cùng lúc chiếm được nhiều người phụ nữ như thủ lĩnh.

Bộ dạng rút lui khỏi trận cạnh tranh kia của Ly Mang quả nhiên giống như hần đã đoán trước. Tên đó đối

với lời giải thích của Nao Nao đầu tiên có chút phẫn nộ và kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền quay đầu rời đi. Từ đó thỉnh thoảng tên đó vẫn sẽ chăm sóc Nao Nao, đây là một loại thói quen từ nhỏ đến lớn hình thành rồi, nhưng tên đó cũng không ngủ cùng cô nữa, nói cách khác, tên đó không hề xem cô là phụ nữ của mình nữa. Bởi vì mỗi lần Nao Nao đi làm phiền tên đó nhưng không thuận lợi thì liền trút giận vào hắn. Đây là chuyện của gần một năm trước rồi. Chuyện này cũng tổn thương đến quan hệ giữa hai người hắn và Ly Mang. Nên từ đó bọn họ cũng không có cách nào thân mật khăng khít giống như trước đây được. Dù hắn có chút tiếc nuối, nhưng hắn cũng không hối hận. Vì trên thực tế là vào lúc đó cho dù không có Nao Nao thì cuối cùng cũng có một ngày hắn và Ly Mang cũng sẽ rạn nứt. Ly Mang là một thợ săn ưu tú, thậm chí ưu tú hơn hắn, hắn thừa nhận điểm này, nhưng tên kia tuyệt đối không phải là người được lựa chọn tốt nhất cho vị trí thủ lĩnh của Bộ Lạc. Dưới sự lãnh đạo của Ly Mang tộc nhân có thể sẽ có một cuộc sống an ổn tự bảo vệ mình, nhưng chỉ có hắn, Dĩ Gia, mới là người có khả năng thực sự dẫn dắt Bộ Lạc phát triển cường thịnh.

Trong bộ lạc lúc đó, giữa đàn ông và phụ nữ, chỉ cần chưa sinh con thì đều được tự do lấy nhau hoặc chia tay, sẽ không có ai đi can thiệp quá nhiều vào chuyện đó, cho dù là thủ lĩnh cũng vậy. Đã hơn một năm trôi qua rồi, hắn biết Nao Nao vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng với Ly Mang. Hơn nữa dường như không muốn công khai quan hệ giữa hai người bọn họ trước mặt người trong tộc. Điều này khiến cho hắn ít nhiều có chút cảm giác sai lầm và thất bại. Nhưng những cái đó chỉ là chuyện râu ria, quan trọng nhất là ..hắn nhất định phải nắm lấy cơ hội lần này để trừ hoạch cho cuộc đấu cuối cùng chọn thủ lĩnh bộ lạc hạ nhiệm. Cũng chính là lần đó, sau khi hắn một mình đi săn thú trở về, lần đầu tiên hắn nghe nói một vài chuyện liên quan đến người phụ nữ đang đứng đối diện với hắn đây.

Các tộc nhân nghị luận sau lưng rằng cô là một thứ khác loài, nhưng những thứ này đều không khơi dậy nổi sự chú ý của hắn. Mà điều duy nhất khiến cho hắn cảm thấy hứng thú chính là, hắn nghe nói Ly Mang vì đoạt được nữ tù binh vốn phải dâng tặng cho thủ lĩnh này, đã dùng một dạng đồ vật kỳ lạ gần giống như là vật thần kỳ có thể nhìn được ngoài ngàn dặm để đổi lại cô, lão thủ lĩnh xem vật kia như là châu báu vậy, đến cả Nao Nao cũng không được đụng vào nhiều. Ban đầu hắn còn không tin, nhưng có lần Nao Nao lén lấy ra cho hắn xem, hắn mới tin trên đời này quả nhiên có vật như vậy, cảnh tượng nhìn hết tầm mắt cũng không cách nào nhìn thấy được lại có thể trông thấy rất rõ ràng thông qua hai cái lỗ tròn kia, dường như được kéo đến trước mắt vậy. Hắn lập tức nhạy bén nghĩ nếu như sau này hắn đi chinh phạt các bộ lạc khác, trong chiến tranh vật này sẽ khiến hắn như hổ thêm cánh. Cái này càng khiến quyết tâm muốn trở thành thủ lĩnh của hắn càng thêm kiên định. Nhưng đồng thời hắn cũng vô cùng hiếu kỳ, Ly Mang từ đâu có được vật này chứ? Nếu tên kia chiếm được vật này, chắc chắn cũng sẽ vô cùng yêu thích, nhưng hiện tại, tên đó lại dùng đồ vật thần kỳ như trên trời thế để đi đổi một nữ tù binh không đáng gì?

Vào ngày thứ hai trên đại hội tuyển cử của Bộ Lạc hắn mới lần đầu tiên gặp được người phụ nữ này. Khi đó hắn đang thất vọng không phục, Dĩ Gia hắn vì thế lực non kém nhỏ bé mà bại vào tay Ly Mang, Ly Mang sẽ trở thành thủ lĩnh hạ nhiệm. Sau đó hắn nghe được âm thanh trẻ con gọi từ ngoài đám người, nên theo bản năng nhìn lại về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy Do Do và người phụ nữ kia ở bên cạnh con bé.

Ngay cái nhìn đầu tiên, hắn đã cảm thấy loại đồ vật mà Ly Mang dâng lên thủ lĩnh chắc chắn có liên quan để cô gái này. Thoạt nhìn thì cô gái này vô luận là bề ngoài quần áo hay là ánh mắt đều quá khác biệt với những người phụ nữ ở đây. Hắn vẫn luôn tin tưởng vào trực giác của mình. Nhưng lúc đó hắn quá chán nản, chỉ lo đắm chìm trong cảm xúc khi bị thất bại của mình, nên không có thừa suy nghĩ đi chú ý người khác quá nhiều.

Hắn rất nhanh nhanh liền phản chấn nâng cao tinh thần, đối với điểm này của chính mình hắn vẫn rất hài lòng, giống như dã thú vậy, khi nó bị thương thì sẽ tự liếm miệng vết thương cho đến khi khỏi hẳn, và hắn cũng thế. Chỉ trong một đêm, hắn liền tự nói với chính mình, Ly Mang vẫn chưa thực sự trở thành thủ lĩnh Bộ Lạc này, mà cho dù là rồi, vậy cũng không sao cả, hắn đang chờ, chờ đến cơ hội thích hợp sẽ lật ngược lại cục diện. Mà việc nhận được ủng hộ của Nao Nao và cha cô ấy, điểm này chưa bao giờ bắt đầu cấp bách như bây giờ, phương pháp trực tiếp nhất chính là khiến cho Nao Nao có con của hắn, thực sự trở thành người phụ nữ của hắn.

Nhưng vô luận là cùng với Ly Mang trước đây hay là cùng với hắn sau này, Nao Nao mãi cũng không mang thai. Nhưng hắn cũng không thêm quan tâm trái tim cô ta có rào cản hay không, bởi vì thoạt nhìn trong bộ lạc không còn có phụ nữ khác thích hợp sinh dục [sinh con và dưỡng dục] đời sau hơn cô ấy. Hắn tin

tưởng bắt đầu từ bây giờ trở đi mình chỉ cần cố gắng cày cấy, thì sẽ giống như thu hoạch – Nao Nao nhất định sẽ kết ra trái cây của hấn [ý là chỉ có thai]. Cho nên hấn lấy kinh nghiệm lần trước, đợi đến thời điểm đoạn thời gian kia của Nao Nao phải tới, liền hẹn cô đến bờ suối bên ngoài cánh rừng. Khi đó cô ấy cũng không vui vẻ gì, còn có chút bực bội với hấn, nhưng không sao, cô ấy rất nhanh liền phục tùng dưới thể công của hấn, cũng giống như trước đây. Lúc hấn đang chuẩn bị rời khỏi đó, lại phát hiện cô gái này trốn đằng sau bụi cỏ. Ngay lúc đó trong nháy mắt, hấn dám dùng mười mảnh da rắn đánh cuộc với người khác, trong ánh mắt cô hấn thấy được sự hoảng hốt và sợ hãi. Nhưng mà gần như chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, những thứ tâm tình kia đã biến mất, xem ra cô cũng không quá sợ hãi hấn. Mà hấn gần như là vô thức ngăn trở cô lộ diện, mang Nao Nao đi trước khi cô ấy phát hiện sự khác thường.

Sau đó hấn nhớ lại hành động gần như là vô ý thức của mình lúc đó, cuối cùng cũng rút ra được kết luận, hấn nảy sinh hứng thú với cô, cho nên ý chí chiến đấu cũng liền theo đó mà đến. Hơn nữa, hấn gần như đùa dai mà suy đoán, nếu như Ly Mang biết được người phụ nữ vốn thuộc về hấn ta, chỉ biết ngủ với hấn ta lại bị chính mình cướp đi, thì hấn ta sẽ phản ứng như thế nào đây? Việc này có phải là một đả kích thể diện và lòng tự tin của hấn ta – người xem như là thủ lĩnh hạ nhiệm của Bộ Lạc không? Loại ý nghĩ này khiến cho hấn cảm thấy vô cùng hưng phấn, ngay cả máu trong mạch máu dường như cũng chảy nhanh hơn.

Hấn vẫn luôn là người tràn đầy tinh lực, đối với sự vật mới lạ chưa biết tới thì hấn vĩnh viễn tràn đầy hứng thú và ý chí chiến đấu. Tựa như lúc hấn còn là một thiếu niên muốn biết thế giới bên ngoài mảnh rừng to lớn này rốt cuộc là như thế nào, nên đã xúi dục Ly Mang cùng hấn giấu diếm người trong bộ lạc, hai người liền dựng đuề mâu trong tay lên, dọc theo dòng sông rộng lớn bắc ngang qua rừng rậm kia, đi về phía hạ du gần một tháng trời, rốt cục cũng đi ra khỏi rừng rậm, nhìn thấy dòng sông chảy vào một vùng đồng bằng rộng lớn vô biên, ở nơi đó tự do chạy băng băng theo các bộ lạc không ngừng di cư khắp nơi vì mùa di trú của các loại động vật. Người trong bộ lạc nói cho bọn hấn biết, mảnh đồng bằng này sẽ là quá khứ, nơi kết thúc của dòng sông sẽ chảy về chỗ ở của thần Mặt trời, ở nơi đó nước và trời đều mệnh mệnh như nhau, thực sự là vô biên vô hạn. Bọn họ cũng chưa bao giờ đến đó, tất cả đều là do tổ tiên mấy đời của bọn họ từ nơi đó truyền miệng đến giờ. Và cũng chính vào một khoảnh khắc kia, hấn đã có suy nghĩ dẫm mảnh đất này dưới chân mình.

Dĩ Gia trông thấy cô gái đang đi trước mặt hấn đột nhiên bước nhanh hơn, lập tức sắp xuyên qua cánh rừng này trở lại khu quần cư rồi. Trong lòng hấn khẽ động, có chút kềm nén không được, mà lập tức chạy tới, một tay dùng sức bắt lấy vai cô, buộc cô xoay người đối diện với hấn, một cái tay khác đã từ phía sau dò xét lên trên ngực cô.

Gần như trong nháy mắt khi bị hấn xoay người cô lại, một cái tát của Mộc Thanh nặng nề mà giáng lên mặt hấn.

“Đồ lót của phụ nữ không thể tùy tiện lấy đi! Ngực của phụ nữ cũng không thể tùy tiện đụng vào! Đây là một bài học nho nhỏ cho anh!”

Mộc Thanh lạnh lùng nói, gạt bỏ cánh tay vì sợ hãi mà ngừng lại trên vai cô, rồi xoay người nhanh chóng đi về phía khu quần cư.

Cô chắc chắn hấn không dám gây khó dễ cho cô, bởi vì người đứng phía sau lưng cô là Ly Mang.

Một tay Dĩ Gia vẫn giữ tư thế như vừa rồi, một tay che lại một bên mặt nóng rát đau đớn của mình, có chút không thể tin nhìn bóng lưng nhanh chóng biến mất của cô.

Vừa rồi hấn nghe không hiểu cô đang nói gì, nhưng lúc cô nhìn hấn, hấn nhìn vẫn hiểu trong một đôi mắt trắng đen rõ ràng toát ra sự khinh thường và coi rẻ..

19. Chương 19

Mộc Thanh trở về, đúng là lúc gần ăn cơm tối, trong mảnh đất trống khu quần cư, trên mỗi đồng lửa khói bếp đều đang lượn lơ bốc lên trên. Na Đóa nhìn thấy cô thì ánh mắt sáng lên, vẫy tay ra hiệu bảo cô đi qua

ngồi ở bên cạnh, rồi nói chuyện, Mộc Thanh chỉ bắt được hai âm tiết “Ly Mang”. Cô nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Ly Mang, liền suy đoán Na Đóa hẳn là nói hắn đang đi tìm mình đi.

Sắc trời dần tối, nước canh bên trong cái vạc bằng sành bị ngọn lửa đun đến mức sôi trào sùng sục bốc hơi dần dần ít đi. Mộc Thanh thêm vào một chút nước, rồi nó bắt đầu sôi lên lần nữa. Chờ đến khi củi lửa tắt ngóm, Mộc Thanh mở cái nắp bên trên vạc ra cho nó nguội tự nhiên. Lúc nước canh nóng hơi hồi đã nguội bớt rồi cuộc đã có thể uống, thì ở xa xa cô nhìn thấy thân ảnh Ly Mang trở về, xem ra giống như là mới từ trong rừng đi ra và đang vội vã qua hương bên này.

Bốn phía ánh sáng có chút u ám, khoảng cách xa như vậy, cô nhìn không rõ vẻ mặt của hắn lắm, nhưng vẫn có thể cảm giác được phần lo lắng toát ra từ người hắn.

Mộc Thanh đang muốn khua tay với hắn, đột nhiên nhớ tới lần trước hắn cũng đi tìm mình giống như lần này, sau khi tìm được lại rất là tức giận, lúc ấy suýt chút nữa là vặn gãy luôn cổ tay của mình rồi. Không biết lúc này có phải cũng sẽ nổi giận với cô không. Vì thế nhất thời có chút do dự, cánh tay vốn đã giơ lên cũng chậm chậm buông xuống.

Ly Mang rất nhanh đã nhìn thấy được cô, bỗng chốc tỏ ra buông lỏng. Ngoài dự liệu của cô, lúc hắn xoay bước nhanh chạy tới cũng không có phát giận, mà chỉ là ngồi xổm trước mặt cô, khoác tay lên bả vai cô, kéo người cô lại gần như dán trước mắt hắn, lúc này mới cẩn thận xem xét cô, trong ánh mắt toát ra một chút ý ân cần.

Không tiếng nói nào mà chỉ một động tác đơn giản và ánh mắt tự nhiên như vậy, lại làm cho đáy lòng Mộc Thanh bỗng chốc hơi nhũn ra. Cô nhớ tới lúc xế chiều khi hắn bị các tộc nhân vây quanh đi phía trước vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn, nhất định là chú ý tới bộ dạng giống như thất hồn lạc phách của cô lúc ấy, sau đó không thấy cô ở khu quần cư, nên lúc đó mới đi tìm mình.

Mộc Thanh giơ tay lên, kéo kéo tóc dài rủ xuống ở trên trán của hắn, rồi khẽ cười với hắn.

Ly Mang hình như là không ngờ cô sẽ làm hành động như vậy với hắn, nên sững sờ nhìn cô, nhất thời không có phản ứng.

Lúc nào có cơ hội thì cô sẽ dụ dỗ hắn cạo cái chòm râu um tùm trên mặt đi, hắn có lẽ cũng không phải là rất khó coi.

Mộc Thanh nhìn gương mặt của hắn phóng đại trước mặt mình, trong đầu đột nhiên lại toát ra ý nghĩ như vậy, bản thân cô cũng cảm thấy có chút không đúng lúc, vội vàng xoay người qua, chỉ chỉ vào cái vạc canh vẫn gác ở trên đồng lửa đã cháy hết và mấy khối thịt nướng để trong cái chậu sành cô cố ý để lại cho hắn, cô suy nghĩ rồi nhìn hắn từ từ lại nghiêm túc nói: “Ăn cơm.”

Ly Mang nghe cũng rõ ràng biết là cô mới học được những câu này, tỏ ra rất bất ngờ và cao hứng, nhếch miệng ha ha cười với cô, cầm lấy cái chén sành lớn trên mặt đất kia bắt đầu ăn như hổ đói.

Mộc Thanh vẫn ngồi ở bên cạnh nhìn hắn ăn, khi hắn sắp mắc nghẹn thì đưa qua một chén canh.

Hắn rất nhanh đã ăn xong thức ăn, chùi tay dính chút dầu mỡ lung tung lên cái khố ở trên người mình.

Mộc Thanh hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, đứng lên khỏi tảng đá cô đang ngồi.

Có lẽ cô sẽ phải cùng sinh sống trong một thời gian rất dài với người đàn ông trước mặt này. Cho nên đối với một số thói quen cô cảm thấy không tốt, sau này có cơ hội thích hợp để nói thì cô sẽ từ từ nhắc nhở hắn sửa đổi. Nhưng việc cấp bách hiện tại, vẫn là cô phải làm sao nhanh chóng học được ngôn ngữ của bọn họ, ít nhất phải cố gắng hết mức để tránh khỏi tình huống gà vịt nói chuyện với nhau đã phát sinh vô số lần trước đây.

Cô cho rằng hắn đang chuẩn bị đi trở về nhà lều, nên cô đang muốn đi về hướng kia, nhưng không ngờ hắn đột nhiên bắt lấy một cánh tay của cô, đi về hướng dòng suối bên cạnh cánh rừng.

Hắn bước đi theo thói quen mà xoay bước rất dài, Mộc Thanh phải đi thật nhanh mới có thể đuổi kịp, trên đường đi theo cô thấy hắn không có ý định hoãn bước chân, lại không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, nên không nhịn được mà dừng bước.

Ly Mang quay đầu lại, dựa vào sắc trời nửa sáng nửa tối, nhìn thấy một tay cô mặc dù bị mình kéo đi, nhưng người thì vẫn đứng yên ở đó không đi, môi thoáng nhếch lên, trong đôi mắt đang nhìn mình thoáng lộ ra chút vẻ bất mãn.

Ly Mang không nói lời nào, đột nhiên cúi thấp xuống, vác cả người cô lên vai mình, thật nhanh đi vào trong rừng, hành động giống như khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô rồi kéo cô ra khỏi cái bẫy thú.

Mộc Thanh sợ hết hồn, vùng vẫy mấy cái, đột nhiên nhớ tới dưới tình huống này hắn đã từng đánh vào hông cô để đối phó với cô, vì thế bỗng chốc lại không dám động đậy nữa, chỉ là thử vòng một cánh tay qua cổ hắn rồi cuốn lấy thật chặt, như vậy cô cảm thấy thoải mái hơn một chút so với việc máu nhanh chóng dồn xuống mặt khi bị dốc ngược xuống vừa rồi.

Khi bên tai Mộc Thanh nghe được hồi thanh âm tiếng nước chảy róc rách quen thuộc kia, mới biết được hắn đã dẫn cô tới dòng suối cô vừa mới đến lúc chiều. Chỉ là đoạn suối này so với chỗ ngày thường cô thường đi thì rộng hơn rất nhiều, nhìn nước cũng sâu hơn một chút.

Ly Mang thả cô ngồi xuống trên mặt một tảng đá bằng phẳng. Tự mình cởi xuống mảnh da thú bên hông, tiện tay vứt xuống bên người cô, cả người nhìn một cái là không sót gì ở trước mặt cô. Điều này khiến cho Mộc Thanh vẫn cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, mặc dù ban đêm hai ngày trước cô vừa mới ngồi lên người hắn, làm hành động thân mật như thế với hắn.

Mộc Thanh rất nhanh liếc qua bốn phía, thấy không có người khác gần đây, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ là ánh mắt cũng không chịu nhìn lên nữa, mà nhìn xuống đôi giày thể thao có chút bẩn trên chân mình, nghĩ tới ngày mai có nên bắt đầu học cách đi chân trần giống như người ở nơi này hay không đây, để tránh làm thủng đôi giày duy nhất này, nếu vậy thì đến mùa đông chỉ sợ chân sẽ phải chịu tội thôi.

Ly Mang dường như nhìn ra được khó khăn của cô, liền cười hai tiếng trầm thấp, xoay người nhảy vào một cái chỗ sâu ở trong dòng suối phía trước, tóe lên một đồng bọt nước lớn. Thoạt nhìn hắn rất quen thuộc với địa thế nơi này, hắn là thường xuyên tới đây bơi lội hoặc tắm rửa rồi.

Lúc này ánh tà dương đã hoàn toàn chìm về phía tây, sắc trời đã tối xuống, một mặt trăng tròn đầy nhô lên cao treo ở phía chân trời hướng Đông Nam, tỏa xuống một vòng sáng nhàn nhạt, mà khắp cả bầu trời trên đỉnh đầu chỉ còn lại một mảnh màu xanh sâu thẳm, xanh thẳm đến mức khiến cho người ta không dám nhìn chăm chú quá lâu, dường như là nhìn lâu thì ngay cả linh hồn cũng sẽ bị hút vào.

Vầng trăng thay nhau treo trên bầu trời đêm này, thoạt nhìn giống y như đúc vầng trăng thay nhau treo trên trời đêm quen thuộc trước đây, nhưng nó lại là mặt trăng của ít nhất một vạn năm trước.

Mộc Thanh đề xuống một trận ý nghĩ chưa xốt phát ra trong lòng, không hề nhìn bầu trời đêm nữa, chỉ là nhìn qua hắn vẫn đang vật lộn bơi lội ở trong dòng nước chảy xiết, nhìn đến mức có chút ngẩn ngơ.

Hắn và những người bạn thợ săn của hắn vì truy kích con hổ rừng kiếm có uy hiếp quá nặng với bộ lạc, hắn là đã vài ngày không có tắm rửa nghỉ ngơi thật tốt rồi? Ánh trăng chiếu vào tấm lưng và cánh tay thỉnh thoảng lộ ra khỏi mặt nước của hắn, lờ lờ tỏa sáng, cô có thể nhìn thấy rõ ràng cơ bắp săn chắc theo động tác của hắn mà không ngừng căng lên hoặc co lại.

Ly Mang bơi một trận ở trong dòng suối, rồi ngừng lại liếc nhìn cô một cái, đột nhiên lộ nước đi về phía cô, ánh mắt và làn da của hắn ở trong nước đều giống nhau, thoạt nhìn hơi hơi lờ lờ tỏa sáng.

Mộc Thanh chú ý tới ánh mắt hắn nhìn qua mình, bỗng chốc có chút bối rối. Cô muốn đứng lên lui về phía sau mấy bước, nhưng mà đã chậm, nửa thân thể Ly Mang đã trườn tới, cánh tay dài kéo lấy một chân cô, hơi dùng sức, cả người Mộc Thanh liền nhào vào dòng suối.

Mộc Thanh sợ hãi kêu một tiếng, quần áo toàn thân lập tức ướt đẫm, dán vào trên người cô. Nước chảy xiết hơn rất nhiều so với thường ngày, cho dù là ở bên bờ suối, cô vẫn là bị nước đánh đến mức chân có chút đứng không vững, cuống quýt bám vào người hắn.

Một đôi tay của Ly Mang lập tức ôm thật chặt hông cô, cười lên ha ha, tỏ ra rất vui vẻ

20. Chương 20

Edit: Tuyết Y

Mộc Thanh có chút chật vật, lại hơi có chút tâm hoảng ý loạn, dùng sức giãy dụa thoát khỏi tay hắn, xoay người bám chặt đám rong um tùm bên bờ suối, dùng cả tay chân muốn bò lên bờ. Ly Mang ở phía sau lại duỗi tay ra dễ dàng bắt lấy vòng eo của cô, cô bỗng chốc lại bị hắn kéo trở lại dòng nước, lưng cô dính sát vào ngực hắn.

Mộc Thanh cảm thấy hắn có chút như đang trêu chọc mình, nên lúc này thực sự tức giận, quay đầu hung hăng trừng hắn. Vừa mới xoay đầu, hai gò má lại gần như áp vào mặt hắn khi hắn đang cúi thấp xuống, chòm râu trên mặt hắn nhẹ nhàng đụng chạm vào da thịt của cô, đau đau ngứa ngứa.

Cảm giác được mặt của hắn vẫn đang tiếp tục cúi xuống, đôi môi sắp chạm vào mặt cô rồi, Mộc Thanh mới vội vàng quay đầu tránh ra, nhưng đôi môi của hắn đã nhân tiện áp vào mái tóc dài đang buông xõa sau cổ cô.

Mặt Ly Mang dính sát trên phần gáy của Mộc Thanh, cọ xát vào mái tóc đã ướt đầm của cô, cảm thụ nhận sự mềm mại như tơ của nó, một lát sau, hắn hôn vào phần da thịt bị tóc dài che lại của cô. Đường như thấy cô còn chưa đủ cao, hắn nắm chặt eo cô nâng lên, Mộc Thanh bỗng chốc treo lơ lửng trong nước.

Một tay hắn ôm eo cố định cô lại, không ngừng hôn vào gáy cô, một tay đã dò xét vào trong vạt áo sơ mi vì bị ngâm trong nước mà phồng lên, dễ dàng chiếm lĩnh được bầu ngực của cô.

Tay của hắn mở ra rất lớn, cơ hồ có thể đồng thời ôm trọn lấy bầu ngực cũng tính là không nhỏ của cô. Đầu tiên chỉ là từ từ vuốt ve, dần dần, Mộc Thanh cảm giác được hắn đang dùng ngón cái không ngừng mà ma sát vân vê đỉnh quả đào của cô.

Da ngón tay và bàn tay hắn thô ráp như nhau, chỗ mềm mại kia chịu đựng không được sự tra tấn như vậy, rất nhanh liền bắt đầu dựng thẳng lên. Hắn dường như rất hài lòng phản ứng của thân thể cô, trong cổ họng phát ra thanh âm rên rỉ vui sướng, rồi lại dò tìm phía bên kia.

Mũi chân Mộc Thanh không cách nào chạm đất, cả người vốn là dựa vào vòng ôm của Ly Mang phía sau mới không bị dòng nước xô ngã, giờ phút này toàn thân lại càng như nhũn ra, tay chân như nhũn ra không ngừng, ngay cả trong lòng cô dường như cũng dần dần nổi lên một trận ngứa ngáy tê dại như có như không giống như phần gáy của cô giờ phút này, ngứa đến mức cô vô cùng khổ sở, nhưng lại không cách nào chạm tới được. Cô nghe được một tiếng rên rỉ, khác với thanh âm vừa rồi Ly Mang phát ra, thanh âm này, nhỏ nhẹ mềm mại lại mơ hồ, tràn đầy dư âm trêu chọc.

Cô bị Ly Mang ôm lấy mạnh mẽ xoay ngược lại, lợi nước đến trên mặt một tảng đá bằng phẳng nằm ngang bên cạnh bờ suối vẫn còn chút ẩm, lúc này mới giật mình tỉnh ngộ âm thanh khiến người xấu hổ vừa rồi kia lại do chính mình phát ra. Nhưng còn không kịp hiểu rõ sự xấu hổ này, áo sơ mi cùng quần jean ướt đầm của cô đã bị Ly Mang gần như là lộn ra lộn khỏi người cô, ngay cả đôi giày cô mang theo có thể mang đi nuôi cá cũng bị cuốn thành một đoàn qua loa nhét vào dưới chân cô.

Ánh trắng chiếu vào da thịt trên toàn thân cô, trắng mịn như dòng sữa chảy xuống nhẹ nhàng. Không chút nào che dấu mà hoàn toàn nằm bên dưới ánh trắng như vậy, khiến cho cô khấn trương và gần như là bắt đầu sợ hãi, sợ có người đột nhiên xông vào. Huống chi Ly Mang lúc này đang ngồi chồm hổm ở trước chân cô, đang dùng loại ánh mắt gần như là y hết gặp ma gắt gao chặt chẽ nhìn cô chăm chú, cái này khiến cô càng thêm tâm hoảng ý loạn, vội vàng bò dậy, thò tay cầm lấy một đồng quần áo ẩm ướt nhăn nhúm lộn xộn cuốn lại với nhau của mình.

Ly Mang chặn tay cô ngăn cô lại, lại một lần nữa đặt cô trên mặt đá. Khi hắn đè xuống, động tác rất mềm nhẹ, giống như sợ đè đau cô.

Thân thể Mộc Thanh gần như bị thân thể của hắn hoàn toàn che phủ. Được che phủ như vậy khiến cô đột nhiên cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, trái tim nhảy loạn xạ vừa rồi cũng dần dần bình tĩnh lại. Lưng, eo và hông cô cảm nhận được mặt đá ẩm áp khô ráo bên dưới người, trên thân thể Ly Mang lại mang theo hơi nước mát lạnh ẩm ướt của dòng suối, ẩm áp và mát mẻ, khô ráo và ẩm ướt, sự đối lập mãnh liệt như vậy khiến cho cô nhận không được toàn thân run rẩy một trận, đưa tay ra ôm chặt lấy phía sau lưng của hắn.

Ly Mang cùng ngày thường giống nhau, hôn môi cô, vuốt ve mơn trớn trước ngực và phần bụng dưới của cô. Lúc hấn tách chân cô ra, Mộc Thanh thuận theo nhắm hai mắt lại.

Hôm nay cô đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi. Cô cầu nguyện, chỉ cần cô có thể may mắn thoát khỏi sự xâm chiếm ngoài ý muốn lần trước của hấn mà không trúng đạn, thì cô nghĩ cô có thể khiến cho chính mình thử dụng tâm để tiếp nhận chuyện phải phát sinh kế tiếp, cố gắng hết sức mình có thể để cho hấn có được sự vui vẻ lớn nhất. Mặc dù lúc này dưới người cô nằm lên chính là một cái giường đá dưới ánh trăng, mà cô gặp hấn cùng chỉ mới nửa tháng ngắn ngủi. Dù sao, chuyện như vậy phát sinh giữa nam nữ, ngoại trừ vì để sinh con, còn phần lớn thời điểm vẫn là vì đạt được sự vui vẻ và hưởng thụ.

Cái bộ dạng kia của Ly Mang giống như trước đây đã làm rất nhiều lần, cuối cùng cúi đầu đến chỗ đó của cô. Lần này, cô thậm chí cảm thấy đầu lưỡi của hấn nhẹ nhàng liếm qua phần da thịt non mềm nhạy cảm ở đùi trong của cô, cô không nhịn liền run rẩy một cái, ngay cả đầu ngón chân cũng bắt đầu quắp chặt lại.

Cô quá bất ngờ. Nhưng lúc đó Ly Mang lại đột nhiên phát ra một tiếng thở dài thật dài như là buồn rầu, sau đó lưu luyến vuốt ve hôn lên thân thể cô lần nữa, cuối cùng cũng chỉ là nằm sấp xuống lại trên người cô trong chốc lát, rồi đột nhiên trở mình, bản thân nằm ở trên mặt tảng đá, cho cô nằm nhào trên ngực hấn, một đôi tay giữ chặt ở hông của cô, ghì chặt cô về phía mình, còn hấn lại vẫn không nhúc nhích.

Mộc Thanh hoàn toàn chìm vào mộng lung. Phản ứng đầu tiên chính là cô nghĩ hấn không được. Nhưng rất nhanh liền phủ định cái ý nghĩ này. Vì bên cạnh bắp đùi của cô vẫn còn bị vật cứng rắn của hấn chọc vào, nhất là dưới loại tư thế này, cảm giác kia lại càng mãnh liệt.

Mộc Thanh thật sự không nhịn không được sự hiếu kỳ trong lòng mình, hai cánh tay chống trên lồng ngực hấn, khẽ nhòm người dậy, sau đó thử thăm dò duỗi ngón tay ra, chọc xuống lồng ngực của hấn.

Có lẽ hấn lý giải động tác này của cô thành một loại khiêu khích, bởi vì trên thực tế cũng là vậy, bộ ngực của cô theo cử động của cô mà khẽ lắc lư, đè xuống người hấn, mà chính cô lại hồn nhiên chưa tỉnh.

Ly Mang lại phát ra tiếng rên rỉ ồ ồ, bỗng nhiên lại lần nữa ép cô vào trong ngực mình rồi ôm lấy thật chặt, chặt đến mức dường như muốn khảm cô vào trong thân thể mình vậy.

Mộc Thanh mặc dù vẫn khó hiểu, nhưng vẫn thuận theo nằm gục vào trên người hấn, cảm giác nhịp đập nhịp nhàng mạnh mẽ có lực của trái tim hấn.

Hấn rút cuộc thả cô ra, đỡ cô ngồi ở trên tảng đá, còn mình lại đứng lên, một lần nữa lại nhảy xuống chỗ dòng nước sâu. Đến lúc hấn đi lên lần nữa, hấn chỉ yên lặng vẩy lại mảnh da thú kia của mình xong, sau đó ngồi xổm trước mặt Mộc Thanh, gỡ ra đồng quần áo của cô mới vừa rồi bị hấn làm rối loạn, vắt khô nước bên trong rồi giũ ra, nhưng hiển nhiên tạm thời đã không thể mặc nữa.

Hấn nâng mắt nhìn Mộc Thanh, vẻ mặt thoát nhìn có chút bối rối, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó sợ bị trách cứ. Đột nhiên ánh mắt hấn sáng ngời, vòng hai tay Mộc Thanh lên cổ của mình, vươn ra một tay ôm lấy eo của cô, lại ra hiệu cô tách hai chân ra quần vào eo của hấn, một tay khác che chiếc áo sơ mi rộng thùng thình trên lưng cô, sau đó nâng mông cô đứng lên.

Mặc dù Mộc Thanh vẫn còn đầy bụng nghi ngờ vì một phút trước hấn đột nhiên bỏ dỡ, nhưng gặp phải động tác như vậy vẫn khiến cô có chút dở khóc dở cười. Hấn biết đại khái cô không có thói quen phô bày thân thể trước mặt người khác, thế nên cho là như vậy có thể giúp che chắn cho thân thể cô, lúc trở về mặc dù gặp phải người khác cũng không đáng ngại.

Mộc Thanh vội vàng lắc đầu, buông lỏng đôi tay lúc này vòng trên cổ hấn ra, vắn vẹo người, ý bảo hấn để mình xuống.

Ly Mang lần nữa cảm nhận được thân thể mềm mại không xương trơn trượt của cô đang cọ xát hấn, dục vọng mới vừa rồi xuống nước thật vất vả mới hạ xuống đột nhiên bộc phát lên, buồn bực hừ một tiếng, do dự chốc lát, lúc này mới có chút không tình nguyện buông cô xuống.

Mộc Thanh vừa đứng xuống, lập tức liền mặc vào chiếc áo sơ mi và chiếc quần ẩm ướt. Mặc dù không quá thoải mái, nhưng so với việc bị hấn dùng cái loại tư thế vừa rồi nâng về, thì cô thà mặc một bộ quần áo ướt sũng còn hơn, dù sao thời tiết cũng nóng, thân thể cô thời gian qua cũng không tệ, không đến mức lo sợ bị cảm lạnh gì gì đó. Duy nhất chỉ có đôi giày ẩm ướt còn đang nhỏ nước kia là thứ không mang vào được,

Mộc Thanh dứt khoát xách trên tay, quay đầu lại nhìn Ly Mang khi mắt hần còn đang sững sờ nhìn mình, bản thân cô leo xuống tảng đá trước.

Trăng sáng đã treo cao trên bầu trời đêm, chiếu lên dòng suối trắng lóa một mảnh. Cô đi chưa được mấy bước, đã bắt đầu nghi ngờ quyết tâm học đi chân trần vì để tiết kiệm, giữ giày lại dành đi vào mùa đông mà mình nghĩ tới trước kia. Hoặc là nói mình quá vô dụng, không giống bọn họ đều có một đôi chân dày đến mức đều đủ để làm đế giày. Lòng bàn chân cô dẫm lên trên đá vụn bên dòng suối, không được vài bước liền đau nhức, không nhìn được mà dừng bước, một cái chân đặt lên mu bàn chân còn lại, rồi cọ xát mấy cái, để làm dịu cảm giác đau nhức vừa rồi.

Ly Mang đã chạy tới, ngồi xổm bên chân cô, nâng một chân cô lên đặt trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng bóp nhẹ mấy cái, xong lại đổi một cái chân khác, sau đó bẻ ngang cô lên, đi về phía khu quần cư.

Lúc hần ngồi chồm hổm xuống dùng bàn tay thô ráp nghiêm túc vuốt ve lòng bàn chân của cô, Mộc Thanh ngoại trừ thấy ngứa, thì trong lòng cũng hơi có chút xúc động. Lúc này bị hần ôm bước đi như vậy, không nhìn được vượn tay quàng trên cổ hần, vùi mặt vào chỗ bộ lông trên ngực hần, giống như mèo mà hơi hơi cọ cọ vài cái, cảm nhận được nơi đó mềm mại lại quần bện thô ráp.

Trong khu quần cư lúc này đại đa số mọi người đều đã đi ngủ. Lúc Ly Mang ôm cô trở lại, cũng không khiến cho người nào chú ý. Mộc Thanh đem quần áo và giày phơi ở trước nhà lều của bọn họ nơi có gió lùa tới, hi vọng sáng mai tỉnh lại thì bọn chúng đã có thể tạm thời mặc được, cô cũng đang tìm thứ có thể thay thế cái quần lót lúc trước, có đánh chết cô cô cũng sẽ không mặc cái quần vậy ngăn đến mức chỉ một cái xoay eo cũng có thể lộ ra nửa cái mông kia đâu.

Lúc Mộc Thanh nằm ở bên cạnh Ly Mang, hần vẫn luôn vuốt ve thân thể của cô, thậm chí là cầm chặt tay của cô lần nữa. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, hần giống như đang nhẩn nhẩn, động tác cũng không có tiến thêm nước nữa, mãi cho đến khi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Mộc Thanh cảm thấy hô hấp của hần bên cạnh dần dần ổn định, cô biết hần đã ngủ, lúc này mới từ từ rút tay về khỏi bàn tay có chút cứng rắn của hần, lại nhẹ nhàng dịch chuyển cánh tay đang đặt ở trên phần bụng của mình ra, còn mình thì hơi chút dịch xuống hướng về phía trong, nghiêng người gối lên một cánh tay rồi nhắm hai mắt lại.

Từng cảnh tượng lúc ban ngày lại đang lóe lên trước mặt cô. Chỉ có một ngày thời gian, cô lại cảm thấy như đã trải qua một cảnh trong mơ. Đầu tiên là phát hiện mình bị sét đánh lần đó lại xuyên thẳng trở về thời không ít nhất một vạn năm trước, sau đó là Dĩ Gia đột nhiên hiện thân quấy rối làm loạn cô, lại có một trận thân thiết da thịt dờ dang ở một khoảnh khắc trước đó với người đàn ông viên cổ vốn kém cô ít nhất một vạn năm thời không giờ phút này đang ngủ ở bên cạnh cô.

Cô không thừa nhận bản thân mình có ý tiếc nuối gì đó với trận dã chiến dờ dang bên dòng suối kia, cô chỉ thật sự có chút khó hiểu, trong cái đêm vài ngày trước kia, hần đã không chỉ một lần muốn cô, tại sao đêm nay đột nhiên nửa đường lại phanh lại, cũng giống như đực tình huống phát sinh mấy lần trước đó?

Mộc Thanh nghĩ một lát, cũng nghĩ không ra câu giải thích gì hợp lý, thậm chí một tiếng, nghĩ thầm anh không chộc tôi thì tôi còn ước gì chứ, để khỏi như mấy hôm trước lo lắng cả ngày vì kỳ nguy hiểm như vậy, cảm giác trên đỉnh đầu mình giống như treo một quả bom, bất cứ lúc nào đều có thể nổ tung bị thảm. . . .

Mộc Thanh đột nhiên mở mắt, trong lòng cực kỳ nhanh xẹt qua một cái ý nghĩ.

Hàng đêm hần động tay động chân với mình, nhưng trong thời gian nửa tháng dài, chỉ một lần duy nhất sủng thật đặc biệt cũng là ở trong giai đoạn nguy hiểm của cô! Cái đêm kế tiếp kia, nếu như không phải gặp phải chuyện thú dữ quấy nhiễu nửa đêm, nhìn dáng vẻ của hần có lẽ cũng sẽ giống như đêm trước. Liên tưởng tới lúc trước gần như là mỗi đêm hần không ngừng ngửi mùi vị thân thể cô cùng với hành động khác thường ở bên dòng suối vừa rồi, trong đầu cô đột nhiên nhớ lại lúc trước cũng không biết là từ nơi nào nghe qua một câu nói: thông thường những động vật trong thiên nhiên thường chọn giống cái đang trong thời kỳ động dục tiến hành giao – phối, để đảm bảo tỷ lệ sinh sản đời sau.

Mặc dù cô vẫn không rõ ràng lắm vì sao hần lại có thể nắm giữ chuẩn xác những biến hóa rất nhỏ như thế trong cơ thể cô, cũng không biết vì sao hần lại có hành động khác thường như thế, nhưng ý nghĩ vừa rồi của

cô là cách giải thích hợp lý duy nhất đối với những hành vi khác thường trong những đêm nửa tháng này của hắn. Chẳng lẽ người đàn ông sinh sống trong rừng rậm ở thời viễn cổ lại vẫn giữ được đặc tính nguyên thủy của giống đực, xem cô như là giống cái dùng để sinh sản đời sau?

Trong bóng đêm mờ mịt, Mộc Thanh không thể tin nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang nằm ngửa mặt ngay o o bên cạnh mình, cô phải mất sức lực rất lớn mới nhìn được không đập hấn một cước cho tỉnh lại.

21. Chương 21

Edit: Leticia

Mộc Thanh chịu đựng cảm giác rối rắm nhìn đến nửa đêm về sáng, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý. Trùng hợp đúng lúc này Ly Mang trở mình, trong lúc ngủ mơ lại vất cánh tay lên người cô.

Nếu là lúc trước cô sẽ không làm gì cả, cảm thấy nặng hoặc là nóng thôi, nhiều nhất chỉ là nhẹ nhàng dịch chuyển tay hắn ra mà thôi. Nhưng lúc này cũng không biết thế nào lại cảm thấy có chút buồn bực, chẳng những thở một tiếng rồi quăng cánh tay hắn ra, thuận thể còn nhắc chân dùng sức đẩy hắn ra bên ngoài.

Ban đêm, khi ngủ Ly Mang luôn luôn rất cảnh giác, hơi có chút động tĩnh là sẽ tỉnh lại. Bị cô hành hạ như vậy, tự nhiên là tỉnh giấc. Hắn đâu biết được tâm tư của cô vào giờ phút này, còn tưởng rằng nửa đêm cô ngủ không được nên đùa giỡn cùng mình, vì thế hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm mấy tiếng, rồi xoay người ôm cô vào trong lồng ngực của mình, nặng nề ngủ say.

Mộc Thanh uốn éo hai cái ở trong lồng ngực hắn, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, trong đáy lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác bất đắc dĩ và thất bại. Nghĩ lại, trừ coi mình là công cụ sinh con, cùng hắn chung đụng trong nửa tháng này, hắn đối với mình đúng là thẳng tính, tốt đến mức thậm chí làm cô sinh ra một loại cảm giác được bảo hộ và nuông chiều, đây là cảm giác mà từ trước đến giờ cô chẳng bao giờ cảm nhận được. Cô không thể quá tham lam, khát khe với đàn ông đang ôm cô nằm ngủ ở bên cạnh lúc này, có thể hoàn toàn chiều theo tâm ý của cô mà làm việc. Cho dù cô trở lại xã hội văn minh kia, thì có người đàn ông nào có thể đạt tới tiêu chuẩn để cho phụ nữ hoàn toàn hài lòng hay không?

Nghĩ như vậy, tia ám ức mà trong đáy lòng Mộc Thanh mới cảm thấy đã bị hòa tan chút ít, cộng thêm thật sự có chút mệt nhọc nên ngáp hai cái, uốn trong lồng ngực của hắn nhắm mắt chậm rãi đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai có chút việc nhỏ phát sinh, làm cho cô có chút ngoài ý muốn, cũng có chút hối hận. Thời điểm cô được Ly Mang ở bên cạnh lấy tay lay tỉnh, vừa mở mắt ra lại nghĩ tới chuyện phiền lòng kia. Mặc dù trong đêm qua đã tự khuyên mình một hồi, nhưng lúc này nhìn thấy khuôn mặt kia của hắn, không biết tại sao trong lòng vẫn có cảm giác tức giận, hừ một tiếng đẩy tay của hắn đang đặt trên ngực cô ra.

Ly Mang hẳn là có chút ngoài ý muốn, không biết tại sao đột nhiên cô lại trở mặt, thoát nhìn về mặt mờ mịt, ngượng ngùng rút tay về, có chút ngơ ngác nhìn cô thoáng nhú chân mày..

Mộc Thanh thấy bộ dạng này của hắn, lại có chút không đành lòng. Nhớ tới đêm qua mình phơi quần áo ở ngoài, liền đẩy hắn ra, hướng ra bên ngoài kêu gào bằng miệng.

Ly Mang hiểu ý rồi, lập tức đứng lên bọc thân mình bằng da thú, đi cực kỳ nhanh ra bên ngoài lấy quần áo cho cô. Chờ hắn mang về mặt đau khổ đi vào, Mộc Thanh phát hiện áo sơ mi bị hỏng do gió thổi một đêm, quần bất hạnh bởi vì dày cộm nặng nề, nên vẫn còn ẩm ướt, giầy thì càng không cần phải nói.

Ly Mang ngồi chồm hổm ở bên người cô, thấy thần sắc cô tựa hồ không vui, thì cảm thấy có chút xấu hổ, đại khái đang nhớ lại đây là kiệt tác của mình đêm qua.

Mộc Thanh mặc y phục lên, nghĩ thầm đợi chút nữa mặt trời mọc, nhiệt độ sẽ nhanh chóng lên cao, cô mặc quần ở dưới ánh mặt trời phơi một hồi, đoán chừng không bao lâu sẽ khô. Nghĩ như vậy nên đang muốn mặc quần lên, Ly Mang ở bên cạnh đột nhiên đè tay cô xuống, lấy qua cái váy bằng da rắn mà lần trước cô gấp để trên mặt đất, đưa tới trước mặt cô, trên mặt lộ ra nụ cười.

Mộc Thanh liếc nhìn, lắc đầu, tự mình đứng lên mặc quần.

Ly Mang lộ ra vẻ mặt có chút thất vọng, ẩm ức nhét tạp dề vào trong da thú, lộ ra dấu vết đã được may vá qua. Mộc Thanh tay mắt lanh lẹ nghĩ muốn giặt lại, nhưng Ly Mang đã chú ý tới, giặt mình ồ lên một tiếng, thoáng cái đã cầm về, lật lại mặt bên kia của tấm da, rõ ràng có thể thấy được dấu vết da rắn bị cắt rồi được khâu vá lại.

Hắn nhú lông mày lại một chút.

Mộc Thanh có chút hối hận về sự sơ ý của chính mình. Mặc dù cô không rõ ràng lắm điểm then chốt trong vấn đề này, nên chỉ nghĩ rằng ôm nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù mơ hồ đã cảm thấy chuyện của Nao Nao lần trước tốt nhất không nên để cho Ly Mang biết, hơn nữa xem ý tứ của Na Đóa, hiển nhiên cũng có suy nghĩ giống cô, nếu không cô hẳn đã sớm nói với Ly Mang rồi.

Mộc Thanh đoạt lại tạp dề từ trong tay hắn, ngồi chồm hổm gấp lại một lần nữa rồi đứng lên cất kỹ. Đợi cô ngẩng đầu lên, đã không thấy Ly Mang đâu rồi. Trong lòng có chút lo sợ, vội vàng vén rèm cửa lên thò người ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy hắn đang đi về phía nhà của Na Đóa.

Còn rất sớm, bốn phía khu quần cư trong rừng còn bao phủ một tầng sương mù dày đặc, người cũng không nhiều. Thời điểm Mộc Thanh đuổi kịp đến trước lều nhà Na Đóa, thì thoát nhìn về mặt Ly Mang rất là tức giận, Na Đóa đang ngồi ở trước mặt hắn, trợn to hai mắt, lộ ra vẻ vừa kinh ngạc lại vừa sợ sệt, hai người giống như đang tranh chấp cái gì. Một bên, Do Do và đàn ông nhà Na Đóa đang nhìn nhau ngơ ngác.

Mộc Thanh không biết hai người bọn họ đang nói cái gì, nhưng cũng đoán được, tám chín phần mười là vì chuyện lần trước Nao Nao cắt phá da rắn, nhìn dáng dấp thật giống như Ly Mang muốn đi tìm Nao Nao chất vấn? Sau đó Na Đóa liếc mắt cảnh cáo?

Na Đóa nhìn thấy Mộc Thanh, thì ánh mắt sáng lên, vội vàng chỉ về phía cô rồi nói một tràng cực kỳ nhanh, Mộc Thanh nghe được cô ta nhắc tới tên mình.

Ly Mang quay đầu lại, nhìn cô một cái.

Mộc Thanh đứng ở phía sau hắn, cách đó không xa, trên mặt mang vẻ tươi cười, trong tươi cười là trấn an trong yên lặng.

Ly Mang nhìn cô một lúc, vẻ tức giận trên mặt dần dần tiêu tan, bỏ lại Na Đóa còn đang túm tay của hắn, bước nhanh đến trước mặt cô, bắt được tay cô xăm xăm đi trở về lều nhà mình. Đi vài bước thì cúi đầu nhìn thấy cô vẫn đi chân không, hắn dừng lại suy nghĩ một chút, ý bảo cô đứng yên đừng nhúc nhích, còn mình thì quay đầu lại đi đến nhà Na Đóa gia lần nữa.

Mới vừa rồi Mộc Thanh có chút nóng lòng, vội vàng hấp tấp nên lúc chạy đến cũng không có cảm giác gì, hiện tại quả thật bản thân cũng thấy có chút lạnh. Đứng đợi một lúc, thấy hắn rất nhanh khom lưng từ trong nhà Na Đóa đi ra ngoài, trên tay cầm một đôi giày.

Đây đúng là một đôi giày, cả đôi đều là dùng da lông của động vật tạo thành, thoát nhìn vô cùng dày cộm nặng nề, hẳn là để đi trong mùa đông có tuyết rơi. Mộc Thanh lật xem đế giày, đế cũng được làm bằng da động vật không thấm nước, được khâu với mặt trên của giày, đường may tỉ mỉ, vừa nhìn cũng biết hẳn là tay nghề của Na Đóa.

Mộc Thanh có chút cười khổ không được, trời rất nóng lại bảo cô đi loại “Giày tuyết” này, nhưng so với chân trần hoặc là đi đôi giày thể thao vừa bước vừa tạo ra tiếng lép bép của nước, đôi giày này đối với cặp chân yếu ớt của cô mà nói, thoát nhìn là phương pháp duy nhất.

Ly Mang đã ngồi xổm xuống, cho chân của cô vào giày. Mặc dù có chút nặng nề, kích thước cũng hơi lớn so với chân cô, nhưng coi như chắc chắn, nhắc chân cũng sẽ không bị tuột chân ra. Thấy bộ dạng hắn ngẩng đầu đang nhìn mình tựa hồ có chút áy náy, thì không nhịn được đưa tay xoa nhẹ mái tóc rối bời trên đầu hắn, cười khẽ.

Ly Mang đứng lên, cười ha hả ngây ngô theo cô, trong mắt cực kỳ nhanh xẹt qua một tia vui mừng.

Trận phong ba nhỏ này đã qua mấy ngày, ban đêm Mộc Thanh để ý quan sát hành động của Ly Mang, càng thêm xác nhận suy nghĩ đầu tiên của mình. Hắn vẫn ôm cô hôn môi cô, nhưng đến cuối cùng lại thủy chung

không phát sinh loại chuyện tình đó.

Đối với chuyện mình lưu lạc thành bộ máy sinh đẻ, Mộc Thanh chỉ xoắn xuýt mấy ngày, rồi cũng không để ở trong lòng. Ngược lại có khi thấy hần rõ ràng là động tình rồi, nhưng lại cố chịu đựng, thì cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, thậm chí tâm không đành lòng, sợ hần vạn nhất ghen xảy ra vấn đề thì cô có lỗi rồi, nhiều lúc đùa dai mà nghĩ ngày nào đó nếu thật sự xem không được lại đi cầu dẫn hần, thì không biết sẽ phát sinh tình huống gì?

Điều này cũng chỉ là thỉnh thoảng cô muốn khỏa lấp nỗi buồn nên nghĩ thôi. Nếu Ly Mang không có ý tứ kia, cô cũng sẽ không đi chủ động làm cái gì, ít nhất trước mắt là sẽ không. So với loại chuyện này thì hiện tại cô càng quan tâm hơn chính là có một số chuyện liên quan chặt chẽ đến sinh hoạt hàng ngày của mình, mặc dù lúc trước đều coi là chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì, nhưng đến nơi này, thật sự sẽ thấy cũng không tính là chuyện nhỏ rồi.

Đầu tiên là vấn đề giày trên chân cô. Đi đôi giày da lông vừa dày vừa nặng kia hai ngày, rốt cục Mộc Thanh có thể cởi ra đổi lại giày của mình. Chỉ có điều cô được đôi giày kia gợi ý, cô đi hái rất nhiều dây mây về, nấu qua trong nước, đây là vì gia tăng tính bền dẻo cùng độ mềm mại, chờ hong khô rồi thì cầm đi tìm Na Đóa hỗ trợ, dùng vốn từ ít ỏi đến thương cảm mà mình mới học được nói liên tục cùng khoa tay múa chân cộng thêm vẽ tranh trên mặt đất, Na Đóa mới coi là hiểu ý của cô, giúp cô bện ra được một đôi đế giày. Mộc Thanh tự mình dùng dây mây mảnh tết thành một bím rồi xuyên qua đế giày (kiểu dép xỏ ngón), dùng kim chỉ may cố định bền chắc lại, một đôi giày đi mùa mát đã xuất hiện. Tay của Na Đóa rất khéo léo, đế giày được thêu rất bền chắc. Mộc Thanh đi thử vài bước, cảm giác rất nhẹ, chân lại mát mẻ, trừ tương đối dễ dàng bị mòn, thì những thứ khác cô đều vô cùng hài lòng, vấn đề đi lại coi như tạm thời được giải quyết. Trong bộ lạc có vài phụ nữ nhìn cảm thấy mới mẻ, cũng học làm để đi, nhưng vì các cô có thói quen đi chân trần, nên không đến hai ngày đã quăng giày mát đi rồi. Mộc Thanh dứt khoát nhặt lại những đôi giày mà các cô vứt, giữ lại chờ đôi giày của mình bị mòn hỏng thì đổi.

Vấn đề giày được giải quyết, Mộc Thanh lại vì tóc mình mà buồn rầu. Từ trước mặc dù cô không đến nỗi giống như loạn thể giai nhân được Hắc ma ma dạy bảo muốn xinh đẹp thì phải chải đầu một trăm cái, nhưng mỗi ngày trước khi đi ngủ chỉ cần có tinh thần, đều biết dùng cây lược gỗ đàn hương chải cho hết rối mới đi ngủ. Đến đây hơn nửa tháng, không thấy phụ nữ nào có lược, cô thấy các cô tựa hồ cũng không quá để ý đến vấn đề đầu tóc, hoặc là tùy ý dùng cành xiên và túm lên rồi vấn lên đỉnh đầu, hoặc là buộc qua loa ở sau gáy, tóc dài ra cảm thấy bất tiện, liền cầm một phiến đá vừa mài qua để cắt. Mộc Thanh không có biện pháp, chỉ có thể dùng ngón tay chải tóc miễn cưỡng gỡ rối thôi, rồi ở sau lưng bện thành bím gì đấy, cũng thấy mát mẻ, chỉ cảm thấy có chút khuyết điểm là đầu mình hơi bù xù và bẩn. Hôm nay Ly Mang cùng đồng bạn của hần trở lại, cũng không biết ở chỗ nước nào xiên được một con cá lớn, nhìn chừng nặng khoảng mười mấy cân, rồi họ dùng bình gốm nấu canh cá, mỗi nhà được phân một chén canh và một khúc cá. Mộc Thanh không có hứng thú với canh cá cùng thịt cá nhạt nhẽo, ngày thứ hai nhìn thấy xương cá bị vứt trên mặt đất, cũng là cô nhanh trí. Lấy đoạn xương cá ở lưng vừa thô vừa rắn chắc rồi đem rửa sạch sẽ, sau đó dùng tảng đá mài những gai nhọn hoắt đến bóng loáng, cuối cùng làm ra được một chiếc lược xương cá chải đầu. Thử chải đầu tóc dài, mặc dù không dùng tốt như cây lược gỗ trước kia, nhưng so với nắm đầu ngón tay thì không biết dễ dùng hơn bao nhiêu lần. Buổi tối trước khi ngủ cô lại lúi nó ra, định chải đầu rồi mới ngủ. Ly Mang liền chú ý tới đồ mới này, đầu tiên hần không biết là dùng làm gì nên có chút ngạc nhiên, đợi cô làm mẫu một chút cho hần nhìn xong thì lập tức đã không còn hứng thú nữa rồi, tự nằm xuống vì buồn ngủ. Mộc Thanh cũng không thuận theo, cứng rắn lời hần ngồi dậy, còn mình quỳ gối ở phía sau hần, chải tóc cho hần. Hóa ra là cô đã sớm không quen nhìn đầu tóc rối bời của hần, lúc trước không có biện pháp, hiện tại có công cụ, tự nhiên là muốn chải mái tóc rối bời của hần cho chỉnh tề, ít nhất mình nhìn cũng sẽ cảm thấy thuận mắt hơn một chút.

Ly Mang hiển nhiên không quá cảm kích, mỗi lần cô chải lược xuống, hần liền nhe răng khoe miệng giật giật, uốn qua uốn lại thoát nhìn rất không tình nguyện, mắt thấy chỉ còn vài lần chải nữa là sẽ đại công cáo thành, hần đột nhiên quay đầu lại ôm lấy eo cô, chiếc lược xương cá mới của Mộc Thanh bỗng chốc bị gãy một răng, cô tức giận đến mức không ngừng đánh bả vai hần. Ly Mang cười lên ha hả, vẻ mặt tựa như đứa trẻ đùa dai thành công vậy.

Đảo mắt vài ngày đã qua, cây hạt kê ở trên mảnh đất kia ngày mai có thể thu hoạch được rồi. Mộc Thanh tính ra hôm nay đã là ngày thứ hai mươi mình đến đây.

Kể từ từ khi biết mình không thể quay về, bây giờ cô cũng chỉ có hết hi vọng mà cứ ở lại chỗ này thôi. Cho nên so với lúc mới đầu còn lo được lo mất, những ngày qua ngược lại cô cảm thấy cuộc sống vừa yên ổn lại vừa đơn giản. Chỉ cần không thêm nghĩ đến tương lai xa xôi, hoặc là nó, cô cảm thấy cuộc sống của mình trôi qua cũng khoái hoạt, nhất là thời điểm ở chung một chỗ với Ly Mang. Nhưng bắt đầu từ tối ngày hôm qua, tâm tình Mộc Thanh lại có chút sa sút.

Lúc ấy sau một lúc Ly Mang cùng cô thân mật, muốn cô dùng tay cô đi nắm thật chặt chỗ đáy của hân, đại khái như vậy sẽ làm cho hân có cảm giác thoải mái. Tựa như lúc trước đã làm rất nhiều lần như thế này rồi. Cô cố ý trêu chọc hân một hồi, nghe hân thở hổn hển, lúc này mới làm theo. Thời điểm cười ha hả, đột nhiên nhớ tới, thời gian cô hành kinh còn có ba bốn ngày nữa là đến, điều kiện tiên quyết là trong hai kỳ nguy hiểm của cô lần trước, Ly Mang gieo giống không thành công. Nhưng vạn nhất hân thành công thì sao?

Bỗng chốc tâm tình của Mộc Thanh bị làm cho rối loạn, cảm xúc lại nhớ tới những chuyện trong mấy ngày sau khi phát sinh chuyện kia liền thấp thỏm bất an.

Ly Mang rất tốt, cô thậm chí cảm thấy được mình có chút thích hân. Nhưng hiện tại bảo cô sinh con cho hân , cô căn bản không có cách nào tưởng tượng được.

22. Chương 22

Edit: Leticia Bắt đầu thu hoạch cây kê trong đất rồi. Ban đầu Mộc Thanh cho rằng đây là chuyện của đàn ông. Nhưng cô phát hiện mình nghĩ sai rồi. Mấy người đàn ông vẫn đi ra ngoài săn thú như cũ, một bộ phận các phụ nữ vẫn đi ra ngoài hái quả đại như bình thường, một bộ phận thì cầm dao đá hoặc là dao làm bằng xương đi thu hoạch. Mộc Thanh cũng theo Na Đóa đi thu hoạch. Rất nhanh cô sẽ biết nguyên nhân tại sao lại là phụ nữ đi thu hoạch. So về sức lực, tại đây loại chuyện lật vật này càng cần phải kiên nhẫn. Lưỡi dao do không quá sắc nên nhất định phải một tay nắm chặt, một tay kia dùng dao cắt thân cây kê bảy tám lần, mới có thể cắt được một nắm cây kê, hơn nữa cách một lúc lại đem dao cầm qua một bên mài trên đá mới có thể sử dụng tiếp. Cho nên có mấy người phụ nữ dứt khoát không dùng dao cắt, mà là trực tiếp lấy tay đi vuốt hạt kê xuống. Tiến độ rất chậm, một ngày qua đi, một mảng lớn cây kê, còn chưa thu hoạch được một phần năm, cứ theo tốc độ này, ít nhất phải năm sáu ngày nữa mới có thể thu hoạch xong.

Mộc Thanh đi theo Na Đóa xuống đất cắt một lúc, đã cảm thấy xương sống thắt lưng đều đau, nhất là lòng bàn tay, bị thân cây thô cứng cọ xát vào nên có chút đau nhức nóng rát, chẳng qua là ngại lười nhác, cần rằng kiên trì. Buổi trưa thời điểm mặt trời lên tới đỉnh đầu, các phụ nữ dừng công việc, ngồi ở dưới bóng cây bắt đầu hóng mát, uống nước hoặc là ăn trái cây. Mộc Thanh không nghĩ xả hơi, đội mũ bện bằng dây mây trở về khu quần cư.

Buổi sáng cô đã nghĩ đến lưới liềm. Cho dù không có liềm bằng sắt, hình dáng của lưới liềm so với dao bằng xương là hình dáng thẳng của nơi này thì hiệu suất sẽ cao hơn một chút, cho nên hiện tại cô muốn tìm xương động vật có thể mài thành hình dáng lưới liềm. Nơi này mỗi lần giết con mồi, xương còn thừa lại sẽ không bị tùy ý vứt đi, mà đều chồng chất tại một nơi hẻo lánh trong khu quần cư. Mộc Thanh đi qua tìm nhặt một hồi, chọn được một khối xương ưng ý, định chờ buổi tối Ly Mang trở về bảo hân cầm đi gia công, ngày mai thử lại lần nữa xem hiệu quả như thế nào.

Kết thúc một ngày làm việc tay chân, Mộc Thanh đi theo các phụ nữ đến bờ suối tẩy đi một thân mồ hôi, đi giày mát về khu quần cư. Cô đang đợi Ly Mang mang dao găm Thụy Sĩ mang về cho cô. Sáng nay thời điểm hân đi ra ngoài, cô cố ý đứng ở trước mặt hân khoa tay múa chân động tác dao xẹt qua lòng bàn tay, lại phát âm ra từ dao. Lúc trước cô đã xin qua một lần, nhưng hân bỏ mặc. Mộc Thanh tin tưởng lúc này có lẽ hân sẽ nghe cô.

Lúc Ly Mang trở về, quả nhiên mang dao găm về cho cô. Tthoạt nhìn là hân muốn lưu lại bên người cô nhìn xem rốt cuộc là cô muốn làm gì. Nhưng không chịu được Mộc Thanh vừa dấm vừa xoa, cuối cùng chỉ

đánh phải theo cô, mắt nhìn hình cô vẽ trên mặt đất rồi cầm mảnh xương kia đi ra ngoài mài cải tạo lại, có đều về mặt đường như có chút buồn bực vậy.

Mộc Thanh chờ hần vừa đi, liền cởi áo sơ mi trên người. Cô thật sự là không nỡ đem bộ y phục duy nhất của mình hôm nay cắt bỏ một vòng, nhưng nhớ tới bộ dạng kinh hãi của phụ nữ nơi này khi kinh nguyệt đến, cô lại cảm thấy đáng giá. Cho dù Ly Mang nhìn, tám chín phần mười cũng không biết cô đang làm đồ gì, nhưng ở trước mặt hần làm bằng vệ sinh quả thật khiến cô cảm thấy có chút không thoải mái, vì vậy vừa rồi đầu tiên là cô làm nũng sau đó thì trốn mất đuổi hần đi.

Mộc Thanh dùng dao găm cắt một mảnh vải rộng bằng lòng bàn tay chỗ vạt áo sơ mi. Sau đó mặc lại áo, cô cúi đầu nhìn xuống, may quá chiều dài vẫn còn dài từ lưng áo trở xuống. Dùng cốt châm(kim bằng xương) cùng với sợi chỉ khâu tỉ mỉ theo chiều dài vải bằng vệ sinh, chừa lại khe hở để thắt nút thông lưng, để sau này dễ dàng đổ tro rơm rạ ra, lại khâu dây buộc dài nhỏ ở bốn góc, như vậy là đại công cáo thành rồi. Tuy nhìn có chút sơ sài, nhưng sử dụng hần là không thành vấn đề. Suy nghĩ đến vấn đề tắm rửa, thấy vải vóc còn thừa liền lại làm một cái nữa. Làm xong sợ Ly Mang nhìn thấy tò mò, nên xếp dưới chõng gối mà cô mới làm.

Khi Ly Mang trở về, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Hần mài ra lưỡi liềm quả thật không tệ, mũi nhọn lưỡi cũng rất sắc. Mộc Thanh rất cao hứng, kiễng mũi chân ôm cổ, hôn lên chóp mũi của hần. Ly Mang lộ ra vẻ có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười, ôm hông nâng cô lên để hôn cô. Nhưng không phải là hôn mặt, mà là cách y phục liếm hôn bộ ngực cô. Mộc Thanh bị hần trêu chọc có chút ngứa, cười tránh né, hai người nào loạn một hồi, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng vỗ vỗ bả vai hần ý bảo để mình xuống, từ trên da thú nhốt dao găm lại, lôi kéo tay Ly Mang, vén rèm cửa lên rồi ẩn hần ngồi xuống trên một cái cọc gỗ lớn trước cửa lều. Ly Mang có chút không hiểu, nhưng vẫn biết điều ngồi bất động ở chỗ đó.

Trong khoảng đất trống này còn đang đốt mấy chõng cỏ khô đuổi muỗi, đại đa số mọi người đã trở về phòng nghỉ ngơi đi, còn một số người thì nằm ở ngoài bên ngoài át mẻ, cộng thêm chỗ ở của bọn nàng ngay bên cạnh, cho nên thật sự cũng không khiến cho người khác chú ý quá nhiều. Lúc này trăng sáng đã bò qua ngọn cây, chiếu rọi ra một mảnh ánh sáng trong vắt nhẹ nhàng. Tới nơi này chưa đến vài ngày, Mộc Thanh liền phát hiện ánh trăng ở đây so với lúc trước, thật sự là sáng hơn không ít, chỉ cần không phải là ngày trăng lưỡi liềm, thì ánh trăng đủ để cho người ta thấy rõ đồ vật.

Mộc Thanh giơ tay Ly Mang lên, mượn ánh trăng nhìn xuống. Móng tay của hần dày sắc bén, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy khiến cô sợ hết hồn, trên bụng vẫn còn lưu lại dấu vết bị hần cào qua, đến nay vẫn còn chưa khỏi, chính là kiệt tác lúc đầu của hần. Sau đó hần phát hiện mình làm cô bị thương, cũng lộ ra có chút tự trách, thời điểm vuốt ve thân thể cô, sẽ không làm tổn thương cô nữa. Nhưng mỗi lần nhìn nó cô đều cảm thấy không thuận mắt như khi nhìn đầu tóc rối bời của hần, cho nên thừa dịp có kéo, muốn giúp hần tu bổ lại móng tay.

Ly Mang phát giác ý đồ của cô, có bộ dạng không muốn, dùng sức rút bàn tay trở về, muốn giấu ở sau lưng, nhưng bị cô túm lấy không bỏ, rốt cuộc không thoát ra được, chỉ đành phải để cô cắt.

Mộc Thanh từ từ cắt bỏ móng tay quá dài của hần. Suy nghĩ đến cắt cụt thì hần sẽ không quen, cho nên không cắt tận gốc mà giữ lại một đoạn ngắn, nhưng được cắt sửa thật chỉnh tề. Nhân tiện còn giúp hần cắt móng chân.

Người nơi này không có công cụ riêng biệt để cắt móng tay, cho nên bình thường đều là để tùy ý móng tay dài cho đến khi bị gãy. Mộc Thanh giúp Ly Mang cắt sửa móng tốt rồi, nghĩ thầm chờ qua mấy ngày bận rộn, rảnh rỗi sẽ cắt sửa móng tay giúp mấy đệ muội của Do Do.

Ly Mang nắm tay thành quả đầm rồi lại buông ra, làm mấy lần, thoát nhìn rất không quen, vẻ mặt cũng không thoải mái. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Thanh đứng ở trước mặt đang cười dài nhìn mình, một trận gió đêm thổi qua, khiến vài lọn tóc dài phía sau cô bay về trước, chạm vào mặt hần, như cào vào tim khiến hần cảm thấy ngứa ngứa, không nhịn được, mạnh mẽ lên ôm cô chui vào trong phòng.

Ngày thứ hai Mộc Thanh mang lưỡi hái mới làm bằng xương xuống đất thử nghiệm, quả nhiên so với hôm qua thì thuận tay rất nhiều. Hơn nữa cô phát hiện Ly Mang rất thông minh, chỗ nắm tay được quấn thật chặt bằng một loại vỏ cây mềm mại, không biết lột ra từ loại cây nào, như vậy cho dù trên tay có mồ hôi cũng sẽ không bởi vì trơn mà trượt ra khỏi tay.

Lưỡi liềm mới này rất nhanh khiến Na Đóa và phụ nữ khác chú ý, lần lượt cầm đi dùng, trên mặt đều lộ ra bộ dạng tươi cười vui mừng, cả đám thay nhau đoạt lấy dùng. Na Đóa cười híp mắt đẩy Mộc Thanh ra ngoài, chỉ chỉ đám tiểu hài tử trong bộ lạc đi theo tới đây ngồi giương oai đầy trên mặt đất ở bên cạnh, nói với cô mấy câu. Mộc Thanh nghe hiểu được mấy từ, đại khái là bảo cô không cần xuống đất làm việc, trông mấy đứa trẻ là được. Cô hoài nghi hẳn là Ly Mang ngầm nhờ Na Đóa chiếu cố cô. Tối hôm qua nhìn thấy tay cô bị mài đến sưng đỏ, vẻ mặt của hắn lúc đó tựa hồ có chút đau lòng.

Mộc Thanh xem chừng thấy mình ở trong đất quả thật không thể giúp được bao nhiêu, cũng không từ chối, dẫn theo mấy đứa trẻ đi phụ cận tìm kiếm hái quả dại rau dại, cô tới đây hơn hai mươi ngày rồi, dần dần cũng có thể phân biệt được những thứ gì có thể ăn, những không thể ăn. Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, mặc dù người nơi này không có thói quen ăn cơm Trung quốc, nhưng mọi người vẫn ăn những súp mà cô mang theo tiểu hài tử hái trái cây và rau dại nấu được, thoạt nhìn vẫn rất cao hứng.

Ngày kế, Mộc Thanh phát hiện cơ hồ trên tay mỗi người phụ nữ đều cầm liềm bằng xương tương tự như của cô. Xem ra tối hôm qua khi trở về các cô cũng bảo mấy người đàn ông nhà mình phỏng theo đi làm. Tốc độ so với hai ngày trước nhanh hơn không ít, đến ngày thứ ba đã thu hoạch xong toàn bộ, bắt đầu đến bước đập hạt kê.

Mộc Thanh cảm giác được, trong bộ lạc, phần lớn các phụ nữ bởi vì phát minh này của cô, mà thái độ đối với cô so sánh với lúc trước thì thân cận hơn không ít. Từ trước có thể họ cảm thấy cô là ngoại tộc, mặc dù ngại Ly Mang, cũng rất khách khí với cô, nhưng đó là một loại khách khí không thân thiện. Hiện tại gặp mặt có thể lộ ra nụ cười rộ rỡ với cô, cũng không ngăn cấm trẻ con nhà mình tìm cô chơi. Trừ chơi thất nút dây, cô còn có thể dạy bọn nhỏ chơi nhảy ô vuông, chơi điều hâu bắt con gà con, thậm chí ở dưới đại thụ còn làm bàn đu dây. Trò chơi mới này thoắt chốc đã trở thành trò hài tử thích nhất, chẳng những nữ hài tử, kể cả nam hài tử cũng cướp chơi, Mộc Thanh nghiễm nhiên trở thành Vua hài tử trong bộ lạc.

Hiện tại, ngoại trừ Nao Nao thoạt nhìn còn có nhiều địch ý với cô, thì hết thảy đều phát triển theo phương hướng tốt. Nhưng Mộc Thanh lại cao hứng không nổi, ngược lại, tâm tình của cô càng ngày càng trầm trọng, bởi vì cô đợi không thấy kinh nguyệt của cô đến.

Mộc Thanh từ lúc thiếu nữ có kinh lần đầu về sau, vẫn cảm thấy kinh nguyệt đối với phụ nữ mà nói thì thật sự là chuyện phiền toái. Nhưng hiện tại, cô hy vọng thứ này tới đúng hạn, tựa như lúc trước, cuối tháng hy vọng được phát tiền lương, thậm chí so với tiền lương thì càng lo lắng hơn. Ít nhất tiền lương sẽ không có quá nhiều thay đổi, nhưng thứ này. thì khó nói.

Vốn là dựa theo thời gian, ngày hôm qua nên là ngày có kinh của cô, nhưng cho đến khuya hôm nay, vẫn chậm chạp không có động tĩnh.

Kinh nguyệt của cô luôn luôn rất chuẩn, thỉnh thoảng có đến trước một ngày, nhưng cơ hồ không bị chậm bao giờ.

Mộc Thanh bắt đầu cuộc sống hàng ngày mà khó có thể không suy nghĩ lung tung. Đến cuối cùng, cô thậm chí nghĩ, nếu quả thật cô cứ như vậy mang thai sinh hạ hài tử, để cho đứa bé giống người nơi này, ngày qua ngày năm qua năm trải qua loại cuộc sống mặc da thú ngủ nhà lều thời khắc vì muốn no bụng mà ngược xuôi vất vả săn dã thú, cô nhất định sẽ vô cùng đau lòng. Cô cũng không phải là xem thường cuộc sống này, ngược lại hiện tại cô cảm giác được mình đã bắt đầu học thích ứng được. Nhưng vừa nghĩ tới con của mình cũng không tránh khỏi như vậy, cô đã cảm thấy quả thực là một loại tội lỗi, cô có không cách nào tiếp nhận được.

Ly Mang hiển nhiên không rõ ràng lắm tại sao đột nhiên hai ngày nay tâm tình của cô lại đại biến như thế, nhưng hắn phát hiện biến hóa này của cô, hơn nữa cố gắng cẩn thận từng li từng tí để dành để cô cao hứng, dùng chính phương thức của hắn. Tối ngày hôm qua hắn vụng trộm mang thức ăn ngon cho cô, hiện tại lại móc ra một chuỗi vòng cổ dùng hàm răng động vật mài ra, mặt đầy tươi cười đưa tới trước mặt cô, mong đợi cô lộ ra nụ cười. Cái này ở đây coi như là trang sức xa xỉ phẩm của phụ nữ rồi, cô chỉ thấy ở trên cổ của Nao Nao thôi. Nhưng Mộc Thanh thật sự không có tâm tình, tùy ý nhìn sang, liền mệt mỏi nằm chết dí ở chỗ mình hay ngủ. Trong nội tâm cô thậm chí có chút trách cứ lên người hắn, trách hắn làm ỉn mang thai.

Mộc Thanh nằm một hồi, không nghe thấy phía sau có động tĩnh, liền không nhịn được quay đầu lại nhìn. Mượn ánh trăng ở phía ngoài chiếu vào, thấy chuỗi dây chuyền kia đã rơi trên mặt đất, nhưng hắn vẫn đứng

ở nơi đó ngơ ngác đang nhìn mình, trên mặt hiện ra vẻ mặt mờ mịt lại bi thương .

Trong lòng Mộc Thanh đột nhiên giống như là bị cái gì hung hăng kéo một cái. Rốt cục vẫn phải không nhìn được, tung mình ngồi dậy, vầy vầy tay với hân.

Ly Mang cơ hồ là nhào tới trước mặt cô, chợt ôm chặt lấy cô, ở bên tai cô thấp giọng nói chuyện, cuối cùng chỉ là không ngừng lặp một âm tiết "Thái tất khách mục" .

Mộc Thanh nghe không hiểu, nhưng trong lòng không khỏi nổi lên một trận cảm động, cúi đầu thở dài, tùy ý để hân ôm. Chờ hân rốt cục buông lỏng mình ra, lúc này mới mỉm cười hôn lên trán hân. Đây là nụ cười đầu tiên của cô với hân trong hai ngày nay.

Trên mặt Ly Mang lập tức lộ ra vui mừng, cô đơn mới vừa rồi đã bị quét sạch, xem bộ dáng là muốn ôm cô đi ngủ. Mộc Thanh ngăn cản hân, thò người đi ra ngoài lấy chuỗi dây chuyền vừa nãy rơi trên mặt đất, đưa tới trên tay hân.

Ly Mang không hiểu, Mộc Thanh cười nói: "Đàn ông tặng dây chuyền cho phụ nữ, không phải là còn muốn đeo cho cô đấy sao?" Vừa nói vừa làm động tác đeo dây chuyền .

Ly Mang chợt hiểu ra, đem dây chuyền đến cổ cô, lại vén mái tóc dài của cô ra ngoài. Chiều dài của dây chuyền vừa đến khe ngực của cô. Bóng loáng mát lạnh, cảm giác thật thoải mái. Hân là hân mất không ít thời gian để mài.

Mộc Thanh cúi đầu nhìn xuống, cười nói: "Rất đẹp, ta rất thích. Cảm ơn anh, Ly Mang."

Cô hiện tại không những dụng tâm học ngôn ngữ của bọn họ mà còn thường xuyên cố ý ở trước mặt Ly Mang nói ngôn ngữ của cô. Có lẽ trong tiềm thức, cô vẫn hi vọng có một ngày không những mình có thể dùng ngôn ngữ của bọn họ để trao đổi, Ly Mang cũng có thể dùng ngôn ngữ của cô để trao đổi với cô.

Ly Mang tựa hồ nghe hiểu lời của cô, hắc hắc nở nụ cười, trong mắt lóe lên tia vui vẻ.

Một đêm này, Mộc Thanh nằm ngủ ở trong khuỷu tay của Ly Mang, yên lặng nói với chính mình, nếu như hài tử thật sự không thể chờ được cứ như vậy mà đến rồi, cô cũng chỉ có thể cho là trời cao tại đây ban cho cô một bảo bối. Cô sẽ tận lực sáng tạo ra điều kiện vật chất tốt hơn cho con, cô cũng sẽ dạy hân tất cả những kiến thức mình có thể dạy. Nếu như là nam hài, hân sẽ là chiến sĩ cường tráng dũng mãnh nhất trong rừng rậm, nếu như là nữ hài, vậy nhất định sẽ là công chúa thông minh xinh đẹp nhất.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộc Thanh bị bừng tỉnh do ở dưới thân tuôn ra một luồng nhiệt nóng .

Kinh nguyệt bị trễ bất ngờ tới, hơn nữa hồng huyết chính là lại làm bắn mạnh da thú phía dưới.

23. Chương 23

Mộc Thanh cảm giác mình bị trêu đùa. Cô lo lắng đợi chờ, nó chậm chạp không đến. Đến khi cô cho là nó sẽ không tới nữa, hơn nữa đã chuẩn bị tâm lý xong, trong lúc ngủ mơ nó lại đột nhiên đến. Cô hân nên thật cao hứng. Dù sao hiện tại mang thai, đối với cô mà nói thật sự không phải là tin tức tốt. Nhưng thật ra thì cô cũng không có cảm giác cao hứng như mình đã tưởng tượng, chẳng qua là hơi thở phào nhẹ nhõm mà thôi. Sau đó cô cũng có chút lúng túng, không muốn bị Ly Mang phát hiện cô làm bẩn da thú.

Mộc Thanh nhẹ nhàng dịch chuyển khỏi cánh tay hân đang vòng qua người của mình, lấy một cái băng vệ sinh từ lỗ hồng trong cái gói ở bên cạnh. Cô đem thứ này cùng thanh dao găm giấu ở bên trong gói. Sau đó rón ra rón rén đến bên tường, nơi đó có một cái bình, bên trong đó là tro mà mấy ngày trước cô đã thu gom. Cẩn thận đặt vào, rồi thắt chặt lại cái lỗ bỏ phân tron, sau đó buộc vào trên người mình.

Trước khi băng vệ sinh được phát minh ra, các phụ nữ cũng xử lý mấy ngày bị trong một tháng như vậy . Chỉ cần mỗi ngày tắm rửa, có lẽ coi như là vệ sinh.

Mộc Thanh cột chắc dây lưng, xoay người đi lấy váy mà mấy ngày trước cô may bằng dây mây nấu mềm. Cô chỉ có một cái quần, sợ đến lúc đó vạn nhất bị thấm ra, rửa không sạch, cho nên cô làm một chiếc váy dài đến dưới đầu gối, mấy ngày nay mặc cũng thuận tiện hơn chút ít. Lúc xoay người, thì sợ hết hồn, không

biết từ lúc nào Ly Mang đã tỉnh lại hần đang ngồi ở trước vết bản kia, yên lặng nhìn chăm chăm vào cô, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Mộc Thanh thiếu chút nữa nhảy dựng một cái, mặt thoáng chốc đỏ bừng lên. Mặc dù cô đã có thói quen lỏa lồ trước mặt hần, nhưng bị hần nhìn thấy quá trình của việc này, giống như lúc phụ nữ vụng trộm mặc nội y sexy rồi bày ra tư thế thường thức bị người phát hiện thì không sai biệt lắm, cực kỳ lúng túng. Cuống quýt đưa tay đi lấy vớ dây mây. Động tác của Ly Mang nhanh hơn so với cô, quơ lấy vớ đưa cho cô. Sau đó vươn tay, cẩn thận chọc vào cái bao vải căng phồng giữa hai chân của cô.

Mộc Thanh hoàn toàn bó tay rồi. Chỉ coi như mình không nhìn thấy, cực kỳ nhanh mặc vớ lên.

Theo lý thuyết người kia rất khát vọng con nối dòng đời sau, thậm chí ngay cả làm chuyện kia cũng chăm chăm vào thời gian thụ thai của cô, bây giờ nhìn thấy kinh nguyệt của cô tới, chắc hẳn sẽ có chút ít thất vọng. Nhưng nhìn bộ dáng mới vừa rồi, thì tò mò chiếm đa số. Điều này làm cho cô có chút khó hiểu. Lại nghĩ, nơi này không có giờ học về sinh lý, đoán chừng cũng không có người từng trải nào cố ý đi nói cho hần biết về phụ nữ có kinh nguyệt thì sẽ không mang thai được, nhìn hần trong ngày thường tính tình hơi tùy tiện, đoán chừng căn bản không đi chú ý những thứ này, lúc này mới tỉnh tỉnh mê mê không biết chút nào?

Mộc Thanh đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, trên mặt lại không hiện ra, chỉ cầm miếng lá khô dùng để làm giấy chùi, dùng sức lau về bản trên da thú. Dùng xong miếng lá, không còn ẩm ướt nữa, chỉ là vết bản kia, vẫn còn ở đó. Mãnh liệt ngẩng đầu, thấy Ly Mang nghiêng đầu nhìn mình bận rộn. Đã không thấy vẻ mặt hiếu kỳ như vừa rồi, thay vào đó là bộ dạng xem kịch vui. Cô không khỏi có chút thẹn quá thành giận, lườm hần một cái, đẩy hần, cuốn cả khối da thú lại, có ý định mang ra bờ suối, vừa vặn nhân cơ hội giặt sạch tất cả một lần rồi phơi nắng.

Ly Mang cười hì hì, lấy đoàn da thú từ trong tay cô gánh ở trên vai, cùng cô hướng phương hướng dòng suối đi tới.

Trong không khí còn mang theo mùi vị ẩm ướt, Mộc Thanh đi giày mát, bàn chân dẫm vào những giọt sương vương trên lá cây ven đường còn chưa bị ánh mặt trời làm cho bốc hơi, cảm giác một trận mát lạnh.

Ly Mang đi đường thì luôn nhanh hơn so với cô, hiện tại cũng thế, rất nhanh đã bỏ xa cô ở phía sau. Mộc Thanh từ từ theo ở phía sau, nhìn bóng lưng cao lớn của hần, tâm tình cô cảm thấy rất là thư thái hòa hoãn.

Ly Mang phảng phất cảm giác được cô ở phía sau nhìn mình thì dừng bước, xoay người cười với cô. Mộc Thanh đang muốn đi nhanh vài bước vượt qua hần, thì đột nhiên chần chờ.

Cô nhìn thấy Dĩ Gia cùng Nao Nao đột nhiên từ phía đường mòn đối diện đi tới, thoát nhìn tựa hồ đi về phía khu quần cư. Cảm giác thấy Nao Nao có chút đầu bù tóc rối. Cô ta thường ngày dậy tương đối trễ, đựng phải sớm như vậy, đây là lần đầu tiên.

Nao Nao liếc mắt liền thấy được bọn hần, thoáng cái vẻ mặt đã trở nên rất khó coi, cô ta đứng bất động ở nơi đó, đôi mắt đen nhánh nhàn nhạt liếc xéo Mộc Thanh. Dĩ Gia bên cạnh cô ta thì trên mặt mang theo nụ cười thờ ơ trước sau như một, nhìn thấy Mộc Thanh, nụ cười kia càng đậm hơn một chút, nhanh chóng nháy mắt với cô.

Ly Mang thấy Mộc Thanh đứng bất động, cho là cô trách hần bước đi quá nhanh không đợi cô, lại đang cùng mình đùa bỡn tiểu tính tình, ha hả cười, bước nhanh trở về bên người cô. Tầm mắt Mộc Thanh đột nhiên bị hần che mắt. Chờ Ly Mang lúi kéo tay cô xoay người tiếp tục đi về phía trước thì đã không thấy hai người bọn họ, đột nhiên biến mất giống như ma quỷ.

Hai bên đường mòn hai bên đều là rừng cây rậm rạp, bọn họ hẳn là nghiêng mình đi đường khác rồi, nếu như không muốn đối diện đụng nhau với Ly Mang như vậy.

Mộc Thanh đi qua chỗ bọn họ mới vừa rồi đứng yên, nếu như không phải là cành cây bên cạnh vẫn còn đang khẽ lay động, cô cho rằng mới vừa rồi là mình bị hoa mắt.

Tâm tình tốt của Mộc Thanh biến mất rồi. Vừa nãy cô bị Nao Nao liếc xéo, bị đôi mắt đen kia của cô ta quấy nhiễu, tâm tình không khỏi có chút sa sút.

Ly Mang rất nhạy cảm, cảm thấy được cô khác thường liền cúi đầu nhìn kỹ mặt cô. Mộc Thanh ngẩng đầu cười với hắn, thuận tay giúp hắn gỡ mảnh lá khô dính trên tóc. Ly Mang lập tức không nghi ngờ gì nữa, nắm tay cô, hai người cùng nhau đến bờ suối rửa sạch da thú, vẩy khô một lần nữa, rồi cuộn lại mang về phơi khô.

Mộc Thanh rất nhanh đem cuộc gặp vô tình vào buổi sáng hôm đó vớt ra sau gáy. Thời gian hành kinh của cô cũng đã qua. Hôm nay, lúc chạng vạng tối, cùng Na Đóa đi ra bờ suối. Na Đóa đến thượng nguồn gánh nước nấu cơm, lấy nước xong liền đi trở về. Cô thì ngồi xổm ở bên dòng suối, rửa thay băng vệ sinh.

Ở nơi này không có gì có thể trợ giúp giặt đồ, ngay cả bồ kết cũng không có. Ban nãy cô không thể làm gì khác hơn là dùng cái bát phân tro mà mình mang tới, coi nó là chất tẩy rửa, tận lực giặt sạch vải vóc một chút, như vậy mới có thể kéo dài tuổi thọ sử dụng của nó.

Mộc Thanh đang ở trong nước giặt vải vóc, nhưng trong đầu không nhận được hiện ra tai nạn xấu hổ mà mấy ngày hôm trước Ly Mang làm ra. Thời điểm buổi tối thứ nhất, hắn lộ ra thói cũ, lại muốn đi qua ngửi thấy mùi vị, bị cô níu tóc nghiêm nghị cấm, cuối cùng mặc dù không giải quyết được gì, nhưng nhìn bộ dáng của hắn là rất không vui. Hai đêm kế tiếp, giữa hai người lại lặp lại một màn lúng túng này. Mộc Thanh thể sau này cô sẽ tiếp tục cấm hắn làm như vậy, tránh cho hắn dưỡng thành thói quen không có chuyện gì lại đi làm chuyện xấu này, lường trước hiện tại hắn cũng không dám đối với cô như thế nào. Chờ đến đêm qua, hắn biết đại khái cô sẽ không để cho hắn được như ý, lại chuyển lực chú ý lên băng vệ sinh của cô. Lúc cô thay băng mới, hắn chẳng những giằng lấy để giúp cô nhét tro rơm rạ vào, còn không để cho cô tự mặc vào. Mộc Thanh không lay chuyển được, không thể làm gì khác hơn là để hắn giày vò. Kết quả chính là sáng nay lúc thức dậy, phát hiện da thú cùng trên thân hai người đều dính đầy tro rơm rạ đen sẫm. Thì ra là đêm qua hắn buột miệng vải không chặt, tro bên trong rơi ra ngoài khi cô xoay người trong đêm, khiến cho khắp nơi đều là tro. May là đã là đêm cuối cùng, bằng không cảnh tượng này thật quá lừng lẫy rồi. . .

Mộc Thanh nhớ tới lúc sáng nay hắn bị mình nhìn chằm chằm thì có bộ dáng không ngừng vò đầu quần bách, cô liền không nhận được cúi đầu cười ra tiếng.

Phía sau vang lên trận tiếng bước chân, Mộc Thanh cho là phụ nữ khác tới đây nên không quay đầu lại. Nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy không được bình thường. Một bóng đen che phủ lấy người cô. Đợi cô muốn quay đầu lại thì đã bị một người từ phía sau ôm lấy.

Đó là cánh tay của một người đàn ông, nhưng không phải là Ly Mang .

Mộc Thanh chợt quay đầu lại, cơ hồ cùng Dĩ Gia mặt đụng mặt.

Mộc Thanh vùng vẫy vài cái, Dĩ Gia chẳng những không buông ra, ngược lại càng ôm chặt hơn, cô nghe được phía sau hắn cười khanh khách, phảng phất đây là chuyện rất thú vị.

Hắn đại khái là đã quên cái tát tai lần trước rồi.

Mộc Thanh cúi đầu, liếc thấy bên chân là cái bát vẫn còn phân tro, cô không chút suy nghĩ, đưa tay túm lấy, quay đầu lại mạnh mẽ vung tay hất vào mặt hắn.

Dĩ Gia kêu một tiếng, đột nhiên buông lỏng kiềm chế với cô. Trong mắt hắn hẳn là có tro dính vào, trong miệng cũng có chút ít. Vừa kịch liệt ho khan, vừa cúi người áp mặt vào trong dòng suối cọ rửa đôi mắt.

Mộc Thanh đi giày mát vào, ngay cả bát cũng không cần cầm, xoay người, chạy cực kỳ nhanh về phương hướng khu quần cư. Nhưng tình huống này không thuận lợi như lần trước, cô chưa chạy được xa thì Dĩ Gia cũng đã đứng dậy đuổi theo, trong miệng tức giận la hét cái gì đó.

Mộc Thanh trên chân đi giày mát, chạy trốn không nhanh, Dĩ Gia chân dài, chỉ cần mấy bước đã đuổi tới. Mộc Thanh quay đầu lại, thấy phía sau cách đó không xa mặt hắn ướt nhẹp một mảnh, phía trên còn dính chút nước ướt nhẹp chưa kịp rửa sạch dấu vết của tro, một mảng đen, một mảng trắng, thoát nhìn rất là chật vật. Mặc dù có thể mở mắt ra, nhưng hắn vẫn rất không thoải mái, cộng thêm vẻ mặt tức giận, cho nên vẻ mặt của hắn thoát nhìn rất dữ tợn.

Mộc Thanh hoảng sợ, cô không nghĩ tới Dĩ Gia lại to gan như vậy, ở nơi này là chỗ các phụ nữ của khu quần cư thường xuyên lui tới, tại dòng suối cũng dám đuổi theo, cô quát to một tiếng rồi quay đầu tiếp tục chạy

trốn, hết lần này tới lần khác lại đập vào một cục đá trên đường, một trận đau đớn như kim châm truyền đến, trọng tâm cả người không vững, ngã nhào trên mặt đất.

Chân của cô hẳn là đã bị trẹo rồi. Nhưng giờ phút này cô không cảm giác được đau đớn, bởi vì Dĩ Gia đã thừa cơ bổ nhào lên người cô, có chút thô bạo mà lật người cô lên, sau đó quỳ áp lên trên người cô, trợn mắt tròn xoe nhìn chằm chằm cô.

Mộc Thanh đưa tay đi lần mò cục đá bên cạnh, hẳn lập tức chú ý tới, mạnh mẽ đè hai tay của cô xuống.

Rất rõ ràng, người đàn ông thường ngày luôn cười hì hì đã bị cô chọc giận.

Mộc Thanh bị hắn ép tới không cách nào nhúc nhích được. Nhưng rất kỳ quái, kinh hãi ban nãy ngược lại chậm rãi biến mất. Cô cố gắng đè lại tâm trạng cuồng loạn vừa rồi, lạnh lùng nhìn chằm chú vào hắn, mang theo chút khinh thường cùng khinh bỉ.

Dĩ Gia ở trên cao nhìn chằm chằm vào cô một hồi, tức giận trên mặt dần dần biến mất. Hắn đột nhiên dùng sức dụi mắt, đại khái vẫn cảm giác rất không thoải mái. Sau đó thu hồi tay của mình, dùng sức xoa nắn, nhiều lần mở mắt ra rồi nhắm lại.

Nếu như không phải là tình huống hiện tại của cô rất gay go, Mộc Thanh sẽ cảm thấy bộ dáng của hắn như vậy thoát nhìn có chút tức cười. Cô cau mày dùng sức đẩy hắn.

Ngay tại thời điểm cô cảm thấy vẻ mặt Dĩ Gia có chút buông lỏng, tựa hồ đang do dự, đột nhiên nghe thấy từ phương hướng trên đỉnh đầu của mình cách đó không xa truyền đến tiếng gầm giận dữ. Một thân ảnh cao lớn giống như một trận gió lốc lao đến, bịch một tiếng, Dĩ Gia ngồi ở trên người cô bị quật ngã trên mặt đất thật nặng.

Là Ly Mang đã tới.

Mộc Thanh đã nhận được tự do, lập tức tung mình bò dậy ngồi dưới đất, nhìn Ly Mang tức giận từng nắm đấm nặng nề rơi vào trên mặt cùng trên người Dĩ Gia.

Lần đầu tiên Mộc Thanh mới biết đàn ông đánh nhau có thể đáng sợ như vậy, cùng với lúc phụ nữ đánh nhau túm tóc, dùng móng tay hoàn toàn là hai loại khái niệm khác nhau. Nhất là hiện tại, đối mặt trọng quyền của Ly Mang, Dĩ Gia chỉ bảo vệ diện mạo mà không có ý đánh lại.

Ly Mang lộ ra vẻ càng tức giận hơn, nặng nề đánh ra một quyền khiến Dĩ Gia ngã sấp trên mặt đất, sau đó ngồi xổm, tức giận mà hướng về hắn gào thét cái gì đó.

Dĩ Gia chậm rãi từ trên mặt đất ngồi dậy nhìn thẳng Ly Mang, đưa tay lau vết máu rỉ ra ở khóe miệng, đột nhiên cũng rống lớn.

Hắn nói thật nhanh, thần sắc càng ngày càng kích động, đến cuối cùng, cả khuôn mặt thoát nhìn đã đỏ bừng một mảnh, trên mặt vẫn còn dấu vết của phân tro cùng vết máu mới vừa rồi bị Ly Mang đánh nhìn vô cùng quái dị.

Mộc Thanh không biết Dĩ Gia đang nói cái gì, nhưng hiển nhiên Ly Mang là bị lời của hắn ta gây chấn động. Cô thấy lông mày của Ly Mang càng nhăn càng chặt, thần sắc hung ác nham hiểm giống như đầy trời mây đen trước khi bão tuyết, tay nắm chặt đến mức kêu rần rắc, dính thật chặt trên mặt đất, tựa hồ cố nén không đánh nữa.

Nhưng Dĩ Gia lại đột nhiên động thủ. Hắn đang nói đến chỗ kích động, đột nhiên hung hăng đánh một quyền lên mặt Ly Mang. Ly Mang nghiêng đầu né tránh, nhưng lực của quyền quá lớn, phảng phất ngưng tụ toàn bộ sự tức giận của Dĩ Gia, hắn vẫn bị đánh cho ngã mặt ngã trên mặt đất.

Mộc Thanh mơ hồ cảm thấy hai người đàn ông này đánh nhau, bắt đầu là vì cô. Nhưng đến hiện tại, trận đánh này hẳn là đã không quan hệ cùng cô.

Cô sợ hãi kêu một tiếng, theo bản năng mà nghĩ đi đỡ hắn, nhưng vừa thử đứng thẳng, cổ chân truyền đến một trận đau đớn, cúi đầu rên rỉ một tiếng, thoáng chốc rồi lại ngồi trở lại trên mặt đất.

Ly Mang nghe được âm thanh của cô, rất nhanh tung mình đứng lên đến bên người cô, thoáng cái đã chú ý tới cổ chân phải hơi có chút sưng của cô, hắn cau mày đưa tay nhẹ nhàng sờ nắn, ước chừng biết cũng

không ảnh hưởng đến xương, lúc này thần sắc mới hơi nói lỏng hơn một chút, đưa tay bế cô lên, sải bước đi về phía quần cư mà không quay đầu lại nhìn Dĩ Gia.

Mộc Thanh núp ở trong lồng ngực của hắn, hoàn toàn buông lỏng xuống, lúc này mới giật mình trên tay mình vẫn luôn nắm chặt cái mảnh vải nhỏ gây ra chuyện. Cô không nhìn được liền giương mắt lên lên nhìn lại Dĩ Gia bị ném ở phía sau. Thấy hắn ta vẫn ngồi ở chỗ đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng Ly Mang dần dần đi xa, bộ dáng thoát nhìn chật vật không chịu nổi, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tia bướng bỉnh, kiêu ngạo cùng cô đơn.

24. Chương 24

Edit: Leticia Lúc Ly Mang ôm Mộc Thanh về, trong khu quần cư thời điểm hoàng hôn chính là lúc náo nhiệt nhất, xa xa là có thể nhìn thấy khói bếp lượn lờ trên khoảng đất trống.

Mộc Thanh uốn éo ở trong lồng ngực hắn, ý bảo hắn để mình xuống. Cô không muốn cứ như vậy bị hắn ôm vào trong ổ trước mắt của bao người.

Một đường tới đây, vẻ hung ác nham hiểm cùng tức giận trên mặt Ly Mang dần dần có chút tiêu tan đi, chẳng qua là chân mày vẫn nhíu lại. Cảm giác được cô giãy dụa trong ngực hắn cúi đầu nhìn thoáng qua một cái nhưng không có để ý đến, tự lo sải bước đi thẳng về phía trước.

Mộc Thanh nhìn thấy vô số ánh mắt nhìn về phía mình, cô có chút lúng túng. Cũng may bước chân của hắn dài, rất nhanh đã bỏ mặc ánh mắt của mọi người sau lưng, ôm cô vào phòng đặt ở trên da thú, xoay người đi ra ngoài. Một lát sau, hắn lại tiến vào, cầm trên tay một cái bát, bên trong là chút ít thảo dược đã được giã nát. Hắn đứng ở bên người cô, cẩn thận đắp thảo dược cho cô, sau đó dùng mảnh da thú buộc chặt lại, nhẹ nhàng xoa nắn. Làm xong những việc này, hắn liền đi ra ngoài.

Mộc Thanh ăn hết cơm mà Na Đóa mang tới cho cô, nghe cô nói liên miên cần nhả một hồi, thỉnh thoảng dùng những âm tiết đơn giản mình học được đáp một tiếng, sắc trời dần dần tối xuống.

Na Đóa đã đi về rồi, nhưng Ly Mang vẫn không trở lại.

Mộc Thanh chờ hắn, vẫn đợi đến ánh trăng đã chiếu đến trước chỗ chân cô ở khoảng cách hơn một tấc. Dựa theo kinh nghiệm ngày thường, lúc này hắn là đã là sau mười giờ tối rồi. Ở chỗ này như thế là đã muộn rồi.

Mộc Thanh không ngừng hồi tưởng đến một màn phát sinh ở bên dòng suối lúc chạng vạng tối kia.

Ly Mang ôm cô trở lại, thời điểm rít thuốc cho cô động tác dịu dàng, giống như là sợ làm đau cô, nhưng cô thủy chung không thấy hắn giãn chân mày qua.

Hắn giống như đang trốn tránh ánh mắt của cô.

Trong thời gian chung đụng một tháng cùng hắn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn có vẻ mặt như vậy. Huống chi lại chậm chạp không trở về. Từ trước cho dù cái gì cũng đều không làm, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ bám dính ở bên người cô.

Cô biết có lẽ hắn đang rất phẫn nộ.

Đầu tiên cô vẫn cảm thấy hắn vì hành động của Dĩ Gia mà phẫn nộ, có lẽ hắn cần một mình để tĩnh táo lại.

Nhưng chờ tới bây giờ, cô đột nhiên sinh ra ý niệm trong đầu, Ly Mang, hắn có thể cũng sinh ra hiểu lầm với cô hay không? Dù sao, lúc ấy tình cảnh hắn chứng kiến là Dĩ Gia ngồi ở trên người cô, mà cô cũng không phản kháng, rơi vào trong mắt người bên ngoài, thoát nhìn bộ dạng của hai người giống như là bốn mắt nhìn nhau.

Trong nội tâm Mộc Thanh chậm rãi bất an. Cô vì ý nghĩ này của mình mà cảm thấy lo lắng.

Nếu như Ly Mang thật sự cho rằng cô phản bội hắn, hắn có thể vứt bỏ cô không để ý hay không? Mất đi sự che chở của hắn, những thay đổi sau này cũng không phải là cô có thể đoán trước rồi, ít nhất, so với cuộc sống hiện tại thì cô sẽ khó khăn hơn gấp trăm lần.

Mộc Thanh từ trên da thú bò dậy, cô muốn đi ra ngoài tìm hắn trở về.

Thời điểm cô đang dẫm chân phải lên trên mặt đất thì màn cửa được vén ra, một bóng người cao lớn tiến vào.

“Ly Mang!”

Mộc Thanh cơ hồ là rất kinh hãi thốt lên.

Nghe được âm thanh của mình mang theo chút run rẩy, cô mới giật mình, lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô gọi tên của hắn, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi mà bật thốt lên. Lúc trước, khi hai người ở cùng một chỗ, thời điểm cô muốn khiến cho hắn chú ý thì luôn theo thói quen dùng chân đá vào hắn, hoặc là nói “ai” một tiếng mà thôi.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt Ly Mang.

Mộc Thanh không thấy hắn đáp lại. Chỉ chú ý tới hắn đang nhìn mình chằm chằm, trong mắt dường như là có ánh sáng màu lam chớp động, giống như bộ dạng lúc trước cô được chứng kiến một lần

Có lẽ đó thật ra chỉ là ánh trăng mà thôi, nhưng làm cho cô cảm thấy lãnh đạm mà xa lạ.

Cảm xúc mừng rỡ khi mới vừa thấy hắn trở về đã không cánh mà bay. Cô khẽ co rúm bả vai lại, cúi thấp đầu xuống, tóc dài rơi xuống che khuất nửa bên mặt. Cô từ từ ngồi vào vị trí ngủ thường ngày.

Nhưng sau một khắc, cô phát hiện mình nghĩ sai rồi.

Ly Mang cơ hồ giống như trận gió thổi đến trước mặt cô, ôm thật chặt lấy cô vào trong ngực, vừa lung tung hôn hít lên mặt của cô, vừa hàm hàm hồ hồ thấp giọng lặp lại cái câu mà lần trước nghe cô qua một lần: Thái tát khách mục.

Tóc của hắn nhỏ ra nước, làn da mát lạnh, giống như là mới từ trong nước đi ra ngoài. Môi của hắn cũng thế, lạnh đến mức làm cho da thịt cô khi bị hắn chạm qua nhanh chóng nổi lên một tầng da gà. Hắn hôn có chút thô bạo, thậm chí cắn đau vành tai của cô, nhưng trong nội tâm cô sinh ra tia vui mừng. Ý vui mừng lúc đầu còn như bị thứ gì đó ngăn chặn, nhưng theo từng tiếng khàn khàn “Thái tát khách mục” kia, nhanh chóng vỡ toang đi ra ngoài, giống như linh xà chạy qua tứ chi bách hải của cô.

Cô nghĩ hắn đang nói “Đừng rời bỏ ta” hoặc là “Vĩnh viễn cùng ta ở chung một chỗ”. Đó là lần trước lúc cô đi tìm Do Do học nói, thử thăm dò ở trước mặt cô nói câu này, đầu tiên Do Do có chút kinh ngạc, tiếp theo cô dùng sức gật đầu với Mộc Thanh, lặp lại một lần, sau đó ôm chặt lấy cô. Cô nghĩ có lẽ là có ý nghĩa tương tự với như vậy.

Mộc Thanh đưa tay ra, ôm lấy hông của hắn, dán mặt vào bộ ngực dày rộng của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hắn.

Có lẽ hắn quả thật có chút hiểu lầm cô, nhưng cũng không tức giận với cô, hơn nữa, hắn đang sợ cô rời khỏi hắn.

Cảm giác như thế thật tốt.

Mộc Thanh yên lặng nở nụ cười. Một ý niệm đột nhiên nảy ra trong đầu cô.

Cô buông lỏng hông của hắn ra, gỡ cánh tay đang ôm lấy mình của hắn, ở trước mặt hắn chậm rãi cởi áo, sau đó tiếp tục cởi váy rơm của cô ra.

Ở trước mặt hắn, thân thể của cô không hề có chút che đậy nào. Nhưng lại rất khác với ngày thường, bây giờ, từ đầu đến chân cô đều hàm chứa một cỗ hương vị hấp dẫn, hơn nữa khi cô quỳ trước mặt hắn, khẽ uốn ngực lên, mà tóc dài phía sau lưng rơi lả tả chạm đến vòng eo tinh tế của cô, nửa che nửa đậy bộ ngực đang rung rung của cô, da thịt tuyết trắng làm nổi bật một mảnh đen nhánh và trên đó có hai quả đầu hồng kiêu diễm như ẩn như hiện, thoát nhìn vô cùng động lòng người.

Thoáng cái hô hấp của Ly Mang đã bắt đầu dồn dập lên, nhìn không nháy mắt vào trên người cô.

Hắn động tay rồi lại dừng lại.

Mộc Thanh thở dài một cách kiêu mi. Thò người ra đến trước mặt hắn, đưa tay cởi vật che đậy trên người hắn, vứt sang một bên, sau đó vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm hai hạt nhỏ đã cương cứng trên ngực hắn.

Cô nghe thấy âm thanh hầu kết nhấp nhô cao thấp của hắn, không nhận được cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười ngọt lịm tựa như sô cô la được hòa tan trong ngày hè, khiến hắn không tự chủ được mà liếm bờ môi khô khốc của mình.

Mộc Thanh tiếp tục liếm hắn, khiến cho hắn trơn ướt một mảnh, sau đó cô cảm thấy còn chưa đủ, lại dùng hàm răng mà tỉ mỉ gặm cắn.

Cô nghe thấy tiếng tim đập của hắn như đang run run.

Đó chính là điều cô muốn .

Hắn đột nhiên kéo lấy mái tóc dài của cô, nặng nề đặt cô ở trên mặt đất.

Tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ trong biển rộng, cô bị mưa to gió lớn mang theo, quần vào bụng sóng, trong nháy mắt lại bị đưa lên đám mây cao nhất. Thoải mái phập phồng, cô phát ra âm thanh trầm thấp, nói không ra lời là thống khổ hay là vui vẻ, âm thanh này còn chưa dứt, lại bị đợt gió bão tiếp theo khiến cô phát ra tiếng ngậm nga mới. Theo hắn không ngừng tiến công, hai chân của cô không tự chủ được mà quần lấy cổ hắn thật chặt, đùi cũng bị kéo căng thẳng tắp. Cô đã quên cái cổ chân bên phải bị đau kia, khối bao thảo được bằng da thú cũng đã sớm không biết bị vứt đi nơi nào rồi. Cô giống như mỹ nhân xà, quần Ly Mang càng ngày càng chặt, cho đến khi hắn không hô hấp nổi.

Hắn thở hổn hển ngừng lại, đem đôi chân dài xinh đẹp của cô từ cổ hắn dịch chuyển, dời đến cái hông của hắn, để cho cô bám thật chặt vào đó, sau đó bắt đầu tiến công càng ngày càng mãnh liệt.

Tóc của hắn không còn dính nước nữa, nhưng mồ hôi từ trán của hắn và phía sau lưng chảy xuôi xuống, nhỏ giọt lên trên thân thể nóng hổi của cô, vừa đọng vào đã bắn ra vô số tia lửa kích tình mãnh liệt. Bàn tay to của hắn sờn trớn lồng ngực của cô, nơi đó cũng có một tầng mồ hôi tinh mịn hột, trơn trượt khác thường, tựa như nơi mà giờ phút này hắn và cô đang kết hợp vậy.

Không biết qua bao lâu, ngay khi Mộc Thanh cảm giác trong cơ thể mình bị khoát hoạt liên tục không ngừng hành hạ đến sắp sụp đổ rồi, hắn đột nhiên ngừng lại, phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó nặng nề trút xuống tất cả của mình tại chỗ sâu nhất của cô, cảm thụ được lúc cô đạt được cao trào dùng sức xoắn lấy khoái hoạt của mình.

Mộc Thanh cực kỳ mệt mỏi, động cũng không muốn động, chỉ nhắm mắt lại, chôn mặt ở cổ của hắn, cho đến khi cô cảm giác một cái tay của hắn vòng qua vòng eo mềm mại của cô, sau đó di động lên bên trên, vén một mảnh tóc dài đầy mồ hôi, ẩm ướt trên khuôn mặt cô.

Cô mở mắt, đối diện với cái nhìn chăm chú của Ly Mang.

Cô dụ dỗ hắn, để cho hắn không thể không làm. Nhưng cô nhìn ra được, giờ phút này, trong mắt hắn tràn đầy nhu tình cùng không buông bỏ.

Mộc Thanh cảm giác mình cũng giống thế, mặc dù hiện tại cô mệt mỏi chỉ muốn uốn người ngủ trong lồng ngực hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai Mộc Thanh đã hiểu được hậu quả của Eva dụ dỗ Adam phạm tội.

Có thể là bởi vì đêm qua lúc quần lấy hắn, cô dùng sức quá mức khiến chân bị kéo căng, hiện tại cổ chân phải của cô sưng đau đến đến lợi hại, sưng to giống như một khối bánh bao.

Ly Mang tỉnh lại, tựa hồ có chút không dám nhìn Mộc Thanh, vẻ mặt hơi có chút ngượng ngùng, hoặc nói là hối hận? Vì đêm qua chính hắn không kiềm chế được sao? Mộc Thanh đang suy đoán. Nhưng khi nghe thấy cô phát ra một tiếng rên rỉ, rồi sau khi nhìn cổ chân cô, rõ ràng hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, cơ hồ là lẫn lộn lóc mà ngồi dậy, lo lắng ấn lên cổ chân cô.

Mộc Thanh quả thật là rất đau, lúc bị hắn ấn lên, hơn nữa cô cũng thích nhìn thấy bộ dáng hắn vì mình mà gấp đến độ hoang mang lo sợ, cho nên trong lỗ mũi phát ra tiếng kêu càng lớn.

Ly Mang tựa như trấn an sờ soạng đầu của cô, quần da thú lên người, xoay người cực kỳ nhanh đi ra ngoài.

Mộc Thanh biết hắn đi già thuốc ỉn, nên ngừng rên rỉ, đứng dậy mặc quần áo vào, ngồi ở chỗ đó chờ hắn trở lại.

Cổ chân của cô phải dưỡng đúng mười ngày mới khỏi. Ly Mang trừ ban ngày đi ra ngoài, về đến nhà thì đều ở bên người cô, chăm sóc cô vô cùng cẩn thận. Mộc Thanh thậm chí còn có chút quên mất cảm giác bước đi là như thế nào rồi.

Đợi đến lúc cô có thể bước đi bình thường thì ban ngày trở nên dần dần có chút ngán đi, mặc dù thời điểm giữa trưa vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng sớm tối đã có chút chuyển sang lạnh. Trong rừng rậm khắp nơi đều có quả dại ra trái.

Mùa thu tới.

Những người đàn ông trong bộ lạc thừa dịp mùa này tận lực mà đi săn bắn, Mộc Thanh cũng cả ngày đi theo các phụ nữ trong khu quần cư hái trái cây rau dại ở bên ngoài, mang về phơi khô, sau đó cất giữ ở một chỗ trong hầm, nơi đó đã có miếng thịt phơi khô cùng cá khô. Càng nhiều thức ăn còn đang được đưa vào liên tục không ngừng.

Người nơi này tương đối thông minh, biết đào hầm thật sâu, ở bên trong phủ lên đất và phân tro để hút ẩm, để bảo tồn thức ăn của bọn họ.

Bọn họ đã bắt đầu thu thập dự trữ đồ ăn và da lông chống lạnh cùng với củ chuẩn bị ủa đông.

Trong lòng Mộc Thanh có chút mâu thuẫn, nhìn Ly Mang cứ theo lẽ thường đi ra ngoài vào sáng sớm ngày hôm đó.

Giờ cao điểm nguy hiểm của cô lại đến. Mặc dù hiện tại Ly Mang không được phép đi ngủ ở chỗ đó của cô, nhưng tựa hồ hắc vẫn nhạy cảm mà cảm thấy được sự biến hóa trong thân thể cô. Cho nên đêm qua hắc vẫn giống như vài đêm trước đòi cầu hoan với cô, nhưng bị cô cự tuyệt.

Hắc lộ ra vẻ vô cùng buồn bực, nghĩ mãi mà không rõ tại sao lúc trước cô đều tốt đấy, thậm chí còn đi dụ dỗ mình, nhưng bây giờ lại cự tuyệt hắc.

Sáng nay hắc mang theo bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng mà đi ra ngoài. Tuy nhìn nét mặt của hắc không có gì là không vui, nhưng nhìn ra được, hắc có chút bối rối, hơn nữa trước khi chia tay còn nhìn cô bằng một bộ dáng không cam lòng và như muốn nói đêm nay cô đừng mơ tưởng chạy thoát.

Hiện tại cô nên chuẩn bị tốt tâm lý để mang thai với Ly Mang sao? Đã biết rõ là không quay về được thế giới kia rồi mà.

Mộc Thanh thở dài, rèm cửa ở bên cạnh khẽ lay động trong chốc lát.

“Mộc Thanh, đi ra ngoài.”

Cô xoay người trở về trong phòng, lúc đang muốn cầm lấy cái sọt đi ra ngoài tìm Na Đóa, thì nghe thấy phía ngoài có người kêu tên của mình.

Hiện tại cô đã có thể nghe hiểu một vài từ đơn giản, dùng âm tiết ngắn trao đổi với bọn họ.

25. Chương 25

Người gọi cô là một người đàn ông, giọng nói hơi có chút già nua.

Cô nhận ra giọng nói này, là thủ lĩnh, bọn họ đều kính trọng gọi ông là Đạt Ô. Mộc Thanh phỏng đoán Đạt Ô có thể là tôn hiệu của thủ lĩnh hoặc vương ở nơi này.

Mộc Thanh đáp một tiếng, từ bên trong đi ra. Nhìn thấy ông ta chéo tay ở phía sau lưng, lẳng lặng nhìn mình.

Trừ lần đầu tiên gặp mặt, ông ta đến bên người cô, ngất vào thân thể của cô một cái rồi lộ ra hàm răng đen làm cho cô cảm thấy buồn nôn, trong khoảng thời gian kế tiếp, không biết có phải là do quan hệ với Ly Mang hay không, ngược lại ông ta cũng không đối với cô thế nào cả, ngoại trừ thỉnh thoảng tìm cô để học cách thắt nút dây để ghi nhớ. Mộc Thanh tận lực đem chuyện đó xem như là đại phẩm đi chợ rau mua thức ăn lựa chọn gà vịt mập hay gầy, cho nên cảm giác chán ghét với ông ta cũng dần dần tiêu tán đi chút ít, dù sao mình cũng là kiếm sống ở trên địa bàn của ông ta.

Gần đây tần suất ông ta tìm cô nhiều hơn một chút, nguyên nhân là có quan hệ đến một chuyện ngẫu nhiên vài ngày trước đó. Ngày đó thời điểm cô và Na Đóa trở lại giao số lượng mình thu hoạch được, nhìn thấy người phụ nữ phụ trách quản lý đếm số lượng những đồ trong giỏ xách mà những người phụ nữ phía trước đoạt được, sau đó dùng sợi dây làm các ký hiệu khác nhau, loay hoay đến bể đầu sứt trán, tốc độ rất chậm, các phụ nữ phía sau phải chờ, đại khái rất vội vã trở về nấu cơm chờ người đàn ông nhà mình trở lại nên tiếng oán giận vang lên một mảnh.

Nơi này mặc dù đem các vật mà mọi người đoạt được thành vật của công, nhưng đồ đạc mà họ đoạt được mỗi ngày sẽ cộng gộp lại, dùng ký hiệu chia ra ghi chép ở trên tường. Mộc Thanh đoán chừng đây đại khái là đợi mùa đông đến sẽ dùng cái này để tham khảo phân phối đồ ăn ôi gia đình, ý tứ là làm nhiều được hưởng nhiều, cho nên mỗi ngày làm việc các phụ nữ đều rất ra sức. Mọi người đã có khái niệm về số chữ, nhưng nếu tính toán vượt qua mười thì có chút chậm chạp, hơn trăm thì càng không được, nhất định phải chia đồ vật làm mười cái một vũng, chờ đầy mười vũng, lại dùng dây thắt nút để ghi nhớ làm dấu hiệu, biểu thị khái niệm một trăm, chờ đến mười cái một trăm, lại dùng một nút thắt khác để biểu thị một nghìn, dùng cái này để mở rộng ra.

Mặc dù vừa mới bắt đầu Mộc Thanh và người phụ nữ kia đã kết ân oán sống chết rồi, nhưng nhiều ngày đã qua, trừ lúc gặp mặt người phụ nữ kia bày ra sắc mặt khó coi một chút, thì cũng bình an vô sự. Hiện tại thấy cô ta luống cuống tay chân, liền tiến lên giúp đỡ đếm vài cái, rất nhanh đã kiểm kê ra được số lượng trái cây trong một giỏ xách, một trăm hai ba viên, sau đó cô dùng nút buộc biểu thị một trăm và hai mươi, rồi nộp cho người phụ nữ dây nút buộc kia, bên cạnh vẽ ba gạch nữa. Cô đếm xong, người phụ nữ này có tỏ vẻ trăm nút buộc, có thể bỏ mười nút buộc này ra được rồi, đổi thành nút buộc biểu thị một ngàn được rồi.

Rất nhanh đội ngũ đã ngắn dần. Các phụ nữ nộp xong đồ trên tay, sờ sờ cái trán của Mộc Thanh, vô cùng cao hứng mà thẳng bước đi. Ở chỗ này sờ cái trán là tỏ vẻ cảm tạ.

Mộc Thanh vốn có chút bận tâm người phụ nữ quản sự kia sẽ trách mình nhiều chuyện. Nhưng nhìn cô ta chẳng qua chỉ thở phào nhẹ nhõm, nhìn mình trên mặt lộ ra biểu lộ quái dị, giống như là khâm phục, hoặc như là có chút không phục, cũng không có nhiều ác ý, nên cũng yên tâm, cười với cô ta xong thì nộp đồ của cô và Na Đóa rồi cùng nhau trở về.

Đại khái là chuyện cô tinh thông tính toán đã truyền ra ngoài, cho nên mấy ngày qua mọi chuyện tính toán đều là do cô và vị quản sự nữ kia làm đấy, thái độ của người phụ nữ kia đối với cô cũng càng ngày càng khách khí. Sau đó Ly Mang biết chuyện này, nhìn vào mắt cô cứ như là lần đầu tiên nhìn thấy cái kính viễn vọng vậy, lần đầu tiên trong đời Mộc Thanh có cảm giác tư vị được sùng bái, hơn nữa còn được đàn ông cường tráng mạnh mẽ như vậy sùng bái. Mặc dù có chút xấu hổ mình chiếm tiện nghi vì được học toán học nhiều hơn một chút so với bọn hắn, nhưng tâm tình đúng là không tệ. Cô thậm chí nghĩ tới, qua một đoạn thời gian nữa, đợi khi cô có thể thuận lợi trao đổi với bọn họ, sẽ dạy những hài hài tử ở đây học tập số Ả Rập và số học đơn giản, dù sao đối với sinh hoạt hàng ngày vẫn rất có trợ giúp.

Gần đây Đạt Ô thường xuyên tìm đến cô, chính là muốn cô dạy cho ông ta càng nhiều biện pháp để thắt nút dây ghi nhớ. Thật ra thì cô đã sớm không có chiêu mới gì để dạy, nhưng hình như ông ta không tin, Mộc Thanh không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là dạy ông ta số Ả Rập một hai ba mươi trăm. Đầu tiên ông ta có chút không hiểu, chờ từ từ hiểu ra đây là một loại phương pháp khác biểu thị con số, hơn nữa so với biện pháp thắt nút dây để ghi nhớ lưu truyền xuống ở thời đại này thì thoát nhìn đơn giản, thực dụng hơn, thoáng chốc hứng thú của ông ta đã bị kích phát đi ra. Có đôi khi Mộc Thanh thậm chí cảm thấy được lão đầu bướng bỉnh này cũng có chút đáng yêu, ít nhất ông ta yêu thích học tập, làm cho hảo cảm của cô đối với ông ta tăng lên không ít.

Ngay từ đầu cô cho rằng hiện tại ông ta tới đây là để học con số, nhưng nhìn lại cảm thấy không giống.

Đạt Ô nhìn chăm chú cô trong chốc lát, đột nhiên lộ ra nụ cười nói: “Đi theo ta.” Vừa nói vừa gác tay ra sau lưng, xoay người rồi đi về hướng bên ngoài khu quần cư.

Mộc Thanh đi theo.

Ông ta tiến vào cánh rừng, đi về phương hướng chính bắc.

Đường trước mặt càng ngày càng khó đi, đến cuối cùng đã không có dấu vết của đường đi rồi, cô có chút

hối hận lúc mình đi ra ngoài không đi giày, đôi dép lê trên chân không đủ để bảo vệ hai chân của cô không bị bụi gai trên mặt đất quét đến. Trên mu bàn chân của cô đã có vài dấu máu. May là mặc quần jean, chân mới có thể được bảo hộ.

Đạt Ô còn đang đi phía trước, mấy lần Mộc Thanh do dự muốn xoay người quay về, nhưng tựa hồ ông ta cảm thấy ý đồ của cô nên luôn dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, cười với cô, dùng ngón tay chỉ phía trước.

Ông ta cười rất tự nhiên, nhưng mang theo chút hương vị mệnh lệnh. Trong lòng cô vô ý thức mơ hồ cảm thấy có chút bất an, nhưng đến cuối cùng, tình huống biến thành cô không thể không theo sau, bởi vì cho dù lúc này cô quay đầu trở lại, cô cũng không tìm được đường trở về.

Thời điểm cô dừng bước không chịu đi tiếp về phía trước thì Đạt Ô vuốt cút dao ở hông của ông ta, lạnh lùng nhìn cô.

Cô biết mình đã không còn lựa chọn. Chỉ có thể tiếp tục đi theo ông ta tiến về phía trước, vừa lo lắng nhìn bốn phía và mảnh rừng cây rậm rạp ở trên đỉnh đầu, nhưng vô dụng, cô hoàn toàn không tìm được phương hướng rồi.

Ngay tại khi cô sắp thở gấp không đi nổi nữa, Đạt Ô ở phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

“Người đi đi. Không nên trở lại nữa.”

Ông ta nhìn cô nói, thần sắc trên mặt đều là hờ hững.

Mộc Thanh cho rằng mình nghe lầm. Khi cô vẫn đang trở mắt thì Đạt Ô lặp lại lời ông ta vừa nói một lần nữa, lần này nói rất chậm, từng âm tiết phun ra từ trong miệng ông ta.

Lần này Mộc Thanh tin chắc mình không nghe lầm.

Trong chớp mắt, cô đột nhiên hiểu rõ ra.

Ông ta muốn đuổi mình rời khỏi bộ lạc của ông ta, thừa dịp thời điểm Ly Mang không có ở đây. Mới vừa rồi bọn họ đi ra ngoài, cũng không có người nào trong bộ lạc nhìn thấy, cho dù có người nhìn thấy thì ngoại trừ Na Đóa, cô nghĩ ai cũng không dám làm trái ý của thủ lĩnh đi nói cho Ly Mang biết là cô đi ra ngoài theo ông ta, sau đó một đi không trở lại. Ly Mang chỉ cho rằng cô chạy trốn một mình.

Về phần nguyên nhân, cô nghĩ cô đã biết rồi.

Cô cũng không tính toán đau khổ cầu khẩn ông ta, đảm bảo với ông ta sau này mình nhất định sẽ cách Ly Mang thật xa, chỉ cần ông ta không ném cô một người trong rừng rậm mịt mờ này. Đừng nói cô bây giờ còn không nói được những lời phức tạp như vậy, cho dù biết, ông ta cũng sẽ không mềm lòng. Bởi vì ở trong mắt ông ta cô thấy được một tia tinh quang, trộn lẫn tàn nhẫn và xảo hoạt, đây là biểu lộ mà từ trước cô chưa bao giờ chú ý tới.

Cô chỉ hối hận mình quá mức dễ tin, chỉ coi ông ta thành một ông già bình thường sắp sửa từ chức. Cô đã quên, khi còn trẻ nhất định ông ta cũng là một người đàn ông anh dũng nhất thậm chí là tàn nhẫn nhất trong bộ lạc, đàn ông như vậy mới có thể dẫn dắt tộc nhân của ông ta ngoan cường sinh tồn trong rừng, hơn nữa còn đạt được quy mô như vậy trong hiện tại.

Mà bây giờ, ông ta vì nữ nhi của mình mà diệt trừ đối thủ.

Trên người Mộc Thanh đổ mồ hôi, hiện tại chỉ cảm thấy một mảnh lạnh như băng, mà mồ hôi vẫn tuôn ra không ngừng, tóc dính sát vào cổ của cô và phía sau lưng, cả người tựa như mới đi ra từ trong nước vậy.

Cô xem chừng sức lực của mình không đủ để đối kháng với ông ta, nếu như ông ta muốn giết chết cô ở chỗ này. Mặc dù ông ta già rồi, nhưng đi đường nhiều như vậy, vẫn không một chút dấu hiệu mệt mỏi thở hổn hển, khớp xương nổi bật trên bàn tay, mu bàn tay có rất nhiều gân xanh, hướng chỉ ngang hông ông ta còn có cút dao bén nhọn, dư dả đối phó cô.

“Đi tiếp về phía trước có một bộ lạc, một mình người đi tìm đi. Sau này không bao giờ...quay trở về nữa, nếu không ta sẽ giết người.”

Đạt Ô nhìn cô, từ từ nói, sau đó chỉ về hướng chính bắc.

Mộc Thanh không hiểu tất cả, nhưng cũng hiểu đại khái ý tứ của ông ta. Điều duy nhất cô cảm thấy may mắn là bây giờ ông ta còn không có ý niệm muốn mạng của cô, chỉ đuổi cô đi.

Cô không muốn chọc giận ông ta để khiến mình sau một khắc sẽ trở thành một cỗ thi thể nằm ở nơi này bị con kiến hay dã thú cắn nuốt, sau đó từ từ thành hài cốt cô đơn hư thối.

Nhưng cho dù cô may mắn có thể tránh thoát được sự săn bắt của dã thú, cuối cùng tìm được dân bản địa khác, bọn họ có nhận cô và đối xử tử tế với người ngoại lai dị tộc như cô không? Hơn nữa, Ly Mang, sau khi nghĩ cô chạy trốn, sẽ khổ sở một chút, sau đó từ từ quên mất cô, hoàn toàn khôi phục cuộc sống như trước đây sao?

Tim của Mộc Thanh giống như thắm đầy nước lạnh như băng, nặng nề không ra ngoài, rơi đến chỗ sâu nhất trong thân thể cô.

Trong mắt Đạt Ô nhanh chóng xẹt qua một tia thần sắc có chút phức tạp, nhưng rất nhanh héch cảm lên, đi vòng qua Mộc Thanh, quay về phương hướng lúc đi đến.

Mộc Thanh nhìn thân ảnh của ông ta biến mất ở trong khu rừng rậm rạp.

Một tia sợ hãi sinh ra trong lòng cô, giống như côn trùng chậm rãi cắn nuốt lòng cô.

Cô cảm thấy có chút không thở nổi, không nhịn được ôm đầu từ từ đứng lên trên mặt đất. Cuối cùng cô cảm thấy thư thái hơn một chút, rốt cục đứng lên một lần nữa nhìn chung quanh là một mảnh mờ mịt.

Cô nhìn về phương hướng Đạt Ô vừa đi, hay là đi trở về?

Hướng Bắc, cô có thể sẽ bị dã thú ăn thịt, có thể bị lạc trong rừng rồi chết, cũng có thể có thể tìm được Đạt Ô và Bộ Lạc, vào lúc này cô không biết vận mệnh của mình sẽ như thế nào?

Đi về phía nam, cô cũng có thể chết trong rừng, hoặc là vận khí tốt gặp được Ly Mang. Nhưng sau đó thì thế nào, cô trông cậy vào Ly Mang như thế nào? Vì cô mà cùng thủ lĩnh, thậm chí là cả Bộ Lạc đối địch sao?

Trong khi cô đang do dự, thì đột nhiên cô nghe thấy phía sau vang lên một trận âm thanh xột xoạt, đó là tiếng vang rừng cây bị tách ra.

Phản ứng đầu tiên của cô đó chính là dã thú, trái tim cuồng loạn muốn nhảy ra khỏi cổ họng, mạnh mẽ quay đầu lại, kinh hãi địa nhìn thấy trong rừng rậm lộ ra mấy khuôn mặt đàn ông.

Những người kia rõ ràng là chủng tộc người khác với Ly Mang. Vóc người nhỏ thấp hơn một chút, trên bộ ngực của mỗi người đều in dấu một đầu thú dữ to bằng miệng chén ăn cơm cỡ vừa, vẻ mặt hung bạo.

Da đầu Mộc Thanh tê dại, sợ hãi kêu một tiếng bỏ chạy, nhưng mấy người đàn ông phía sau lập tức chui ra từ trong rừng cây, trong miệng xèo xèo kêu loạn, đi mấy bước đã bắt được cô.

Mộc Thanh cơ hồ không có khả năng phản kháng. Trong đó một người khiêng cô lên đầu vai, tựa như lần đầu tiên cô bị Ly Mang bắt được vậy.

Bọn họ chạy trốn trong rừng thật nhanh, gặp phải khe rãnh thì nhảy lên mà qua, Mộc Thanh bị xóc nảy cơ hồ muốn nổi điên.

Sắc trời tối xuống, bọn họ đi vào huyết động, vứt Mộc Thanh ở trên mặt đất, sau đó đốt lên một đồng lửa.

Mộc Thanh cẩn thận đánh giá chung quanh, thấy nơi này thoạt nhìn không giống khu quần cư. Hẳn là bọn họ còn chưa về nơi ở của họ, tối nay tạm thời ở chỗ này qua đêm mà thôi. Một người đàn ông đem con mồi có hình dáng giống con hươu xuống, xé rách ra, máu văng khắp nơi, gác lên trên bếp lửa nướng lung tung một hồi, rồi cùng với đồng bạn bỏ miếng thịt vẫn còn máu chảy đầm đìa vào trong miệng cắn nuốt. Ăn một hồi, một người trong đó quay đầu lại nhìn Mộc Thanh, kéo một miếng thịt xuống, đi tới bên người cô, đưa tới bên miệng cô.

Thịt còn da lông, kèm thêm máu đầm đìa và gân mạch màu trắng. Mộc Thanh không muốn ăn, cũng không dám phản kháng, chỉ dám ngửa đầu ra phía sau.

“Ăn!”

Người đàn ông kia cầm thịt trong tay mạnh mẽ nhét miếng thịt vào miệng Mộc Thanh, há mồm nói câu giống với Ly Mang hay nói.

Mộc Thanh ngửi thấy được từ trong miệng gã phun ra mùi hôi thối nồng đậm, cộng thêm khối thịt kia đã vào trong miệng cô. Một trận buồn nôn khiến cô không nhin được mà cúi người nôn ra ngoài, mặc dù hôm nay cô chưa ăn cái gì, ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống.

Những người đàn ông kia nhìn thấy, cười lên ha hả. Một tên đàn ông trên mặt có khối sẹo đen vứt bỏ thịt trên tay, cười hì hì đi về phía Mộc Thanh, trong mắt bắn ra tia sáng màu xanh đậm.

Mộc Thanh nhìn thấu ý đồ của gã nên không nhìn được lui về sau, một mực thối lui đến vách tường của huyệt động thì không có cách nào nhúc nhích người được nữa.

Một đôi tay đầy lông dơ bẩn mò tới trên người của cô.

Khi cô cho rằng y phục của mình sẽ bị xé rách, thì rầm một tiếng, người mới vừa rồi nhét thịt và trong miệng cô đập một cước vào tên đàn ông có sẹo đen, gằm lên một tiếng.

Gã nói vừa vội vừa nhanh, Mộc Thanh nghe không hiểu lắm. Nhưng tựa hồ những người này bị trấn trụ. Gã đàn ông có sẹo đen nhìn thoáng qua Mộc Thanh, không cam lòng mà trở về bên cạnh đồng lứa, nhặt lên khối thịt mới vừa rồi gã bỏ lại, tiếp tục ăn.

Bọn họ ăn xong thịt rồi, tất cả xương còn lại cũng dùng hòn đá đập nát, liếm hết máu đỏ và cốt tủy bên trong.

Mộc Thanh tựa vào góc tường, cả người run lên, cơ hồ cả hàm răng cũng không thể khép lại được, hồi lâu mới thoáng ngừng lại.

Từ cửa huyệt động lại vang lên một trận tiếng bước chân hỗn độn, mấy gã đàn ông đi ra ngoài xem xét, rất nhanh liền vui vẻ ra mặt khi có càng nhiều người tiến vào hơn nữa.

Bọn họ hẳn là cùng một phe.

Để cho Mộc Thanh trợn mắt hốc mồm chính là, Đạt Ô lại ở trong số đó, chỉ là thoát nhìn tình hình còn chật vật hơn so với cô. Vết thương trên đầu vẫn còn đang rỉ máu, cả khuôn mặt đặc biệt dữ tợn, tay bị dây thừng trói chặt chệch ở phía sau lưng.

Rất rõ ràng, Đạt Ô cũng giống cô, cũng thành tù binh của đám người này, hơn nữa hẳn là chuyện xảy ra không lâu sau khi rời khỏi cô.

26. Chương 26

Edit: Nguyệt Nha Beta: Tiểu Tuyên Đạt Ô nhìn thấy Mộc Thanh thì lộ ra vẻ rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh, ông ta đã bị đẩy một cách thô bạo ngã trên mặt đất cách chỗ Mộc Thanh mấy bước.

Người đàn ông trông có vẻ là đầu lĩnh chính đến trước mặt Đạt Ô nói liên tục, Đạt Ô trợn mắt nhìn, thoát nhìn giống như đang mắng chửi. Người đàn ông kia cũng không nhiều lời, chẳng qua là rút cốt đao bên hông Đạt Ô ra, một tay kéo lấy lỗ tai ông ta, chọt dùng sức cắt xuống, trong nháy mắt một lỗ tai liền chia lìa cùng thân thể.

Lưỡi dao Cốt đao còn không lợi hại đến mức một nhát liền cắt đứt lỗ tai kia cái này rõ ràng là nửa cắt nửa xé rách rồi kéo xuống. Đạt Ô thét ra một tiếng kêu thảm thiết giống như từ dưới đáy địa ngục, bả vai nhanh chóng bị máu tươi nhuộm thắm.

Mộc Thanh sợ đến nỗi không phát ra được âm thanh nào rồi, chẳng qua chỉ tận lực giấu mình ở trong góc huyệt động. Cô muốn nhắm mắt lại nhưng ánh mắt lại giống như đã mất đi không chế, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm Đạt Ô té trên mặt đất co rút không dứt.

Đầu lĩnh bọc lỗ tai kia ở bên trong một khối da thú rồi ném cho người đàn ông sẹo đen bên cạnh. Người đàn ông sẹo đen nhận lấy, lập tức liền đứng dậy, mang theo người khác cùng nhau biến mất trong đêm tối

bên ngoài hang động. Trong mắt những kẻ khác lóe ra ánh sáng hưng phấn, họ tụ tập chung một chỗ không ngừng đàm luận. Mộc Thanh thỉnh thoảng nghe được từ “da lông”, “hạt kê”. Những từ kia khi ở bên trong khu quần cư thường xuyên được nhắc tới.

Ánh lửa dần dần lụi tắt. Tiếng ngáy vang lên. Trừ một người ngồi dựa vào cửa động gác đêm, những người đàn ông khác đều đã nằm ngổn ngang trên mặt đất ngủ.

Đạt Ô lúc đầu còn thấp giọng dứt quãng rên rĩ, dần dần đã lặng yên không một tiếng động, nằm ở trên mặt đất không nhúc nhích. Mộc Thanh đoán chừng hẳn là bởi vì mất máu quá nhiều nên ngất đi, tánh mạng thì chắc không đáng ngại.

Trong bóng tối đầu óc của cô dần dần có chút trấn tĩnh. Hồi tưởng đến hành động của đám người kia mới vừa rồi cô có thể hiểu được đôi câu vài lời, rất có thể là bọn họ sai người đàn ông sọc đen và đồng bạn hắn đi bộ lạc Ly Mang truyền tin, yêu cầu dùng da lông cùng lương thực để đổi lại thủ lĩnh của bọn họ. Mà tin vật chính là một lỗ tai của Đạt Ô.

Bộ tộc này rất bạo lực và hung tàn. Từ đồ vật bọn họ ăn cũng có thể thấy được. Bọn họ sẽ nướng thịt ở trên lửa, nhưng không nướng chín. Rất có thể chỉ là bởi vì bọn họ có thói quen ăn đồ có vị huyết tinh mà thôi. Cô không biết vì sao lại trùng hợp như thế, bọn họ vừa lúc xuất hiện ở gần chỗ cô và Đạt Ô, thoát nhìn càng giống như là bám theo một đoạn. Nhưng là bất kể như thế nào, bây giờ nhìn lại hai tánh mạng của cô cùng Đạt Ô tạm thời không cần lo ngại, hơn nữa từ lúc người đàn ông sọc đen kia đến nhìn cô bị đá văng đi, cô tạm thời cũng không cần vì chính mình sẽ bị xâm phạm mà lo lắng, mặc dù cô nghĩ không ra đây rốt cuộc là tại sao.

Lúc hừng sáng, cơn mưa to rớt xuống. Đoàn người này cũng không bởi vì khí trời ác liệt mà tạm hoãn hành trình, họ tiếp tục mang theo Mộc Thanh và Đạt Ô lên đường. Cho đến khi sắc trời trở về đêm đen lần nữa, bọn họ mới đến nơi bởi vì lơ mơ nhìn thấy có rất nhiều người ra nghênh đón.

Mộc Thanh còn chưa kịp nhìn thêm mấy lần, đã bị mang theo cùng Đạt Ô, một lần nữa bị giam vào chỗ giống như là huyết động. Bên trong một màu đen nhánh, nhưng vẫn có thể cảm giác được không lớn lắm, mùi hôi thối xông đầy vào mũi.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Mộc Thanh cũng chưa có được ăn gì. Cũng may hôm nay trời mưa, ở trên đường cô đã há mồm uống không ít nước mưa, nên hiện tại cũng không khát nước, cái cảm giác cực kỳ đói bụng cũng đã không còn như lúc này, cộng thêm mùi không khí hôi thối ở nơi này, cô cũng không thấy đói, chẳng qua là cả người không còn chút sức lực nào, hơn nữa y phục ướt đầm dính thật chặt ở trên người cô, vô cùng khó chịu. Giầy sớm đã không biết mất ở nơi nào rồi, hiện tại hai chân trống không.

Cô không biết tình huống Đạt Ô ra sao, hiện tại cho dù cô muốn nhìn cũng không có biện pháp vì bên trong là một màu đen nhánh. Cô chẳng qua là thử kêu mấy tiếng thăm dò, một lúc lâu thì nghe được cách đó không xa có mấy tiếng đáp lại từ ông ta, mặc dù không có khí lực, nhưng nghe được nhất thời vẫn không chết được.

Trong bóng tối cô cởi quần áo mình ra, dùng khí lực lớn nhất của cô vắt nước, sau đó mặc trở lại. Cô cảm thấy mệt mỏi, muốn dựa vào bên thành động nghỉ ngơi, chờ ngủ thiếp đi rồi thì thời gian sẽ trôi qua mau chút ít. Ngồi dưới đất chậm rãi lục lọi thụt lùi bóng phía sau lưng như đụng phải cái gì, phát ra một loạt tiếng vang, giống như là một đồng đồ sụp xuống. Đưa tay sờ, mò tới được vật thể bộ dáng hình trụ bóng loáng, cũng không biết là cái gì, liền ném đi, một lần nữa mò tới góc khác trống trải hơn, tựa vào nơi đó từ từ nhắm mắt lại.

Cô nghĩ đến Ly Mang rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc Mộc Thanh mở mắt ra, sắc trời đã khê sáng, cảm thấy đầu có chút nặng. Mượn ánh sáng xuyên qua cửa động nhìn bốn phía chung quanh, quả nhiên là huyết động thấp bé không sâu, thoát nhìn vô cùng đơn giản, trên mặt đất một mảnh đen sẫm, giống như là tầng dây mỡ dính vào đồ vật, không phân biệt ra là cái gì. Nhích tới gần cửa động nhìn thấy một bãi vết máu đỏ sẫm, mới chợt hiểu ra vậy hẳn là máu tích lại nhiều năm thành một tầng tầng dây. Không trách được đêm qua bị ném đi vào lại người thấy được mùi vị hôi thối như vậy. Hơn nữa cô cũng biết đêm qua mình đụng vào là vật gì rồi. Một đồng lớn hải cốt động vật. Thoạt nhìn nơi này giống như là chỗ chuyên dùng để giết mổ.

Đạt Ô đang ngồi trên mặt đất gần cửa động mắt nhắm lại. Vết máu ngày hôm qua trên người ông ta đã được nước mưa cuốn đi, nhưng vết thương trên đầu và lỗ tai bắt đầu trắng bệch sưng lên. Sắc mặt kém đến giống như người chết.

Mộc Thanh do dự, rốt cục vẫn không có nhích tới gần. Trên thực tế cho dù nhích tới gần, cô cũng không giúp được ông ta chút nào.

Đạt Ô dường như cảm giác được cô đang nhìn mình nên đột nhiên mở mắt.

Mộc Thanh có chút kinh ngạc, cô vốn cho là ông ta sắp chết, nhưng bây giờ nhìn lại thì không giống. Ánh mắt của hắn vẫn hết sức hữu thần, ít nhất so với tướng tượng của cô tốt hơn nhiều.

Với trình độ này mà nói, có lẽ người này rất có kiên nhẫn và ương ngạnh, là loại người mà người hiện đại như cô hoàn toàn không cách nào bằng được.

Đạt Ô chỉ thản nhiên nhìn cô, liền nhắm hai mắt lại.

Mộc Thanh cũng không để ý tới ông ta nữa, chỉ tiếp tục đánh giá nơi này.

Cô đột nhiên sợ run lên.

Cô nhìn thấy trong động hải cốt động vật tựa hồ giống như là có đầu lâu loài người, lập tức lựa ra ngoài.

Có lẽ cô nhận thức không được xương người cùng những bộ phận khác, nhưng đây đúng là đầu lâu người, mấy lỗ trống rỗng trên mặt sọ đang âm u đối mặt với cô.

Mộc Thanh ném cái đầu lâu trên mặt đất cực kỳ nhanh, trong lòng một trận tê dại.

Xương người và hải cốt động vật hỗn tạp ở chỗ này, đây là không phải là chứng minh, nếu như thiếu hụt thức ăn, người bộ tộc này cũng sẽ đem tù binh làm thức ăn mà ăn hết sao? Trên mặt đất những khúc xương ống bị bẻ gãy, rất rõ ràng là vì ăn cốt tủy bên trong mà làm gãy.

Cô có một loại trực giác, lúc người ở nơi này đi đưa tin chắc là không nhắc tới cô. Nếu như Đạt Ô bị chuộc trở về, chỉ còn một mình cô ở chỗ này. Điều kiện tiên quyết là Ly Mang không biết hành tung của cô, cô căn bản cũng sẽ không trông cậy vào Đạt Ô chủ động mở miệng đi nói cho hắn biết chuyện này.

Như vậy cuối cùng cô cũng chỉ còn dư lại hai con đường, không phải vì người đàn ông nơi này sanh con, thì cũng sẽ bị đem làm thức ăn ăn hết.

Mộc Thanh cảm giác mình không thể suy nghĩ tiếp nữa, cho nên giẫm lên mặt đá trơn trượt bèn nhón đi tới hướng miệng huyệt động.

Cô cần phân tán ý nghĩ vì nếu còn tiếp tục nghĩ như vậy..., thật sẽ điên mất.

Mặc dù mưa đã ngừng, nhưng bên ngoài sắc trời vẫn là một mảng âm u.

Bên ngoài hang động là phần đất trống trụi lủi cùng mấy hòn đá chông chênh, nhìn qua như là phiến rừng nhiệt đới. Hơn nữa có hai người đứng phụ cận, là đang trông chừng.

Thật sự không nhìn ra đang làm trò gì.

Lúc ban ngày, người trông chừng có một lần đưa đồ tới đây. Là hai khối thịt thoạt nhìn đã nướng qua trên lửa, nhưng xé bỏ tầng ngoài, bên trong còn có máu thịt.

Đạt Ô từ trên mặt đất cầm lên một khối thịt lớn chút, cơ hồ là gió cuốn mây tan nuốt vào. Sau đó ông ta có chút tham lam nhìn miếng thịt trên tay Mộc Thanh, vẻ mặt rõ ràng là thấy không đủ.

Ông ta cần giữ vững thể lực đợi chờ bộ lạc đến cứu viện, Mộc Thanh cũng vậy, cô cũng cần năng lượng để duy trì tánh mạng của mình, tìm kiếm cơ hội cầu sinh thích hợp.

Cho nên cô làm bộ như không nhìn thấy, ngồi xuống cách xa chỗ ông ta, tận lực mau mà đem miếng đồ trên tay ăn vào trong bụng. Vì để ngừa vạn nhất, cô thậm chí thừa dịp lúc Đạt Ô mệt mỏi ngủ thiếp đi, ắp dấu một đoạn xương gãy trong góc ngồi quen thuộc của mình. Khớp xương thô dày, mặt vỡ sắc bén.

Ba ngày qua lần đầu tiên ăn vào có thể làm cho dạ dày cảm giác no đầy, điều này làm cho cô hoàn toàn có thể bỏ qua thị giác và vị giác của mình.

Lại qua một đêm, lại một buổi sáng đến, Đạt Ô bị dẫn đi ra ngoài. Người trông chừng cũng chỉ còn dư lại một người.

Mộc Thanh suy đoán bọn Ly Mang hẳn là đã mang theo đồ chuẩn bị chuộc Đạt Ô chạy tới nơi này.

Cái này chắc cũng không dễ dàng trao đổi con tin, cho nên người đàn ông đó đã điều nhiều người đi qua để gia tăng thêm lực lượng.

Trong lòng cô thoáng cái như có lửa đốt.

Cô và Ly Mang cách nhau gần như thế, nhưng hẳn cũng không biết cô ở nơi đây.

Cô vốn đang do dự nếu như thấy Ly Mang, Ly Mang có thể vì cô mà lâm vào tình cảnh lưỡng nan hay không. Nhưng hiện tại cô không quan tâm được nhiều như vậy. Cô nhất định phải nhìn thấy Ly Mang, dù là lại để cho Ly Mang vì cô mà lựa chọn.

Cô không muốn ở chỗ này bị buộc vì người đàn ông khác sinh sôi đời sau, càng không muốn bị hút đi tủy não, đập vỡ xương cánh tay liếm sạch chất dinh dưỡng bên trong.

Cô nhất định phải vì mình liều một lần, cho dù làm như vậy rất ích kỷ.

Cô đã sớm chú ý tới người trông chừng cô ở cửa động, ở chỗ này chỉ còn lại có hai người là gã và cô, đang ngồi trông cô. Ban đầu ánh mắt gã còn có chút né tránh, hiện tại đã không chút kiêng kỵ rồi, chậm rãi hướng cô đi tới.

Cô ngồi trở lại góc trống trải bình thường mình vẫn hay ngồi, kéo áo cổ áo đi xuống chút ít, sau đó phủ dưới tóc của mình, hướng hẳn khẽ cười.

Lúc Mộc Thanh lần nữa đứng dậy, người đàn ông kia đã ngã ngửa té trên mặt đất, nơi cổ họng bị đoạn xương thật sâu cắm vào, máu từ trong miệng không ngừng trào ra ngoài, ánh mắt trợn tròn, cứng đờ nhìn chằm chằm bóng lưng Mộc Thanh, nhưng tánh mạng của hắn đang theo máu chảy ra mà đi.

Mộc Thanh nhanh chóng sửa sang lại y phục trên người mình, tay khẽ phát run.

Cô vốn cho là mình sẽ rất sợ, dù sao cô đã giết một người. Mà từ trước đến giờ ở trong phòng bếp ngay cả con cá sống cô cũng không dám giết.

Nhưng hiện tại cô phát hiện giết người thật ra thì cũng không có bao nhiêu khó khăn như trong tưởng tượng. Suy nghĩ đến kết cục sau này của mình.

Cô hết sức chà xát tay còn đang run run ở hai bên bắp đùi mấy cái. Phảng phất cảm nhận được nhiệt lượng đến từ thân thể, tay rốt cục ngừng run rẩy.

Cô cúi bỏ trôi buộc chân, rất nhanh trốn khỏi cửa động, tận lực làm ình bỏ qua cảm giác đau đớn dưới bàn chân do giẫm phải những tảng đá nhọn.

Ly Mang không có ở đây bên người cô, cô chỉ có thể một thân một mình chịu cảm giác đau này.

27. Chương 27

Edit: Nguyệt Nha Beta: Tiểu TuyềnMộc Thanh rất dễ dàng biết phương hướng mà Đạt Ô bị mang đi.

Cô dọc theo đường bởi vì nước mưa mà bị giẫm đạp lầy lội không chịu nổi đi thẳng về phía trước. Địa thế nơi này rất không giống chỗ cô ở cùng với Ly Mang hơn một tháng, xem ra giống như là một sườn dốc thoải theo sát chân núi.

Cô sợ đụng phải người trong bộ tộc của họ, nên bước đi cơ hồ là nhanh như mèo ở trong bụi cỏ, hi vọng cỏ bên cạnh cao đến thắt lưng cùng rừng cây dày đặc có thể chống đỡ che dấu mình không bị người ta phát hiện. Rất nhanh cô phát hiện, người nơi này tựa hồ thoáng cái đều đi hết sạch, bất kể nam nữ lão ấu, đi

ngang qua mấy nhà lều đều không có một bóng người, đồng lửa ở cửa sơn động mới vừa bị dập tắt còn chưa tắt hết và phả ra khói xanh bay lên.

Cô nghĩ hẳn là toàn bộ mọi người nơi này đều chạy tới chỗ trao đổi con tin.

Mộc Thanh lại càng nôn nóng, cơ hồ là vung chân dọc theo đường bị người giẫm đạp qua mà chạy tới.

Rất nhanh liền đến chỗ một khúc ngoặt, cô nghe được phía trước truyền đến một loạt giọng nói huyền ảo, cô lập tức dừng bước, ẩn thân ở sau thân một gốc cây khổng lồ rồi cẩn thận hơi thò đầu ra.

Góc rẽ là một mảng cánh rừng thoáng đãng, giờ phút này chỉ chít đứng đầy người. Quay lưng về phía cô là người bộ tộc này, toàn bộ tăng lên đại khái năm sáu chục người, phía trước là đàn ông, đứng phía sau không tới hai mươi nữ nhân, có mấy người trên tay còn ôm đứa trẻ. Thanh âm ong ong chính là từ chỗ các cô vọng lại vì đang chỉ vào đối diện bàn luận xôn xao.

Đối diện đứng gần hai mươi người đàn ông, cũng là những người cường tráng nhất Mộc Thanh biết trong khu quần cư. Dĩ Gia, người đàn ông nhà Na Đóa bên trái, còn một người lần trước bị rắn hổ làm tổn thương, sau này tất cả mọi người gọi hắn Hồ Xỉ, tiếp đến là Đồ Lỗ, hẳn là con Đạt Ô, còn có, Mộc Thanh ở trong đám người liếc mắt liền thấy được Ly Mang. Hắn đứng đầu ở giữa. Ánh mắt âm trầm, cả người tựa hồ chụp xuống một tầng lệ khí.

Chỉ mấy ngày không gặp, nhưng Mộc Thanh cảm thấy giống như đã trải qua thật lâu. Ly Mang hiện tại, cùng người đàn ông trong trí nhớ sáng sớm quay đầu lại nhìn cô rồi đi ngày đó, hoàn toàn như hai người. Cô cảm thấy có chút xa lạ.

Các nữ nhân im lặng. Bởi vì phía trước đã bắt đầu trao đổi.

Đạt Ô bị đám người đẩy từ phía sau đến phía trước. So với bộ dáng thường ngày, bây giờ nhìn lại thật sự chật vật không chịu nổi, thậm chí đáng thương. Tất cả tộc nhân đều nhen nhóm tức giận, nhưng mạnh mẽ nhịn xuống, nhìn đối phương, đưa bọn chúng một chồng da thú được xếp lại cùng lương thực đựng trong túi da mà họ vận chuyển tới.

Đây là bọn họ chuẩn bị ulla đông, nhưng bây giờ phải chấp tay đưa cho người khác. Trên khuôn mặt của Dĩ Giacùng mấy người đàn ông khác xẹt qua một tia tiếc nuối không thôi, Ly Mang chỉ theo dõi địch thủ đối diện của hắn là Cương Đột và Đạt Ô còn đang trên tay hắn. Chỉ có Đồ Lỗ là mặt không chút thay đổi, thoạt nhìn ngược lại không tỏ ra lo lắng cho cha mình chút nào.

Mộc Thanh nghe thấy các nữ nhân nơi này phát ra một tiếng hoan hô. Mùa đông này của các cô vì những thứ này so với trước kia sẽ tốt hơn một chút.

Đạt Ô trở lại chỗ tộc nhân của hắn.

Không có gì ngoài ý muốn, hết thấy đều rất thuận lợi.

Cô nhìn thấy Ly Mang tiến lên tháo dây thừng trói tay Đạt Ô, giống như thấp giọng nói chuyện với ông ta, sau đó đoàn người bọn họ xoay người nổi đuôi nhau muốn rời đi.

Mộc Thanh gấp đến độ cơ hồ là muốn cắn nát hàm răng.

Đây là cơ hội cứu trợ cuối cùng của cô. Nếu như Ly Mang cứ như vậy mà đi, thì cô cũng không cách nào nhìn thấy hắn nữa.

Hắn giống như là cảm thấy cái gì, đột nhiên quay đầu lại nhìn xuống. Nhưng rất nhanh quay đầu đi.

Hắn không có nhìn thấy cô.

Nước mắt Mộc Thanh đều sắp rớt ra. Cô cũng nhịn không được nữa. Cho dù sẽ làm hư cục diện, cho dù sẽ khiến hai phe ẩu đả chảy máu, cô cũng không cách nào khống chế được mình cứ trơ mắt nhìn hắn rời đi như vậy.

Cô chợt lắc mình từ sau đại thụ đi ra ngoài, đang muốn cao giọng kêu to tên của hắn, đột nhiên, máu của cô giống như cứng lại.

Cô nhìn thấy trên tay một người đàn ông đang giương lên một cây cung, một mũi tên đã được ráp vào. Đầu tên là màu đen, rõ ràng cho thấy có nhúng độc .

Phương hướng đầu tên nhắm tới là ngay phía sau lưng Ly Mang.

Đồ Lỗ đang không ngừng quay đầu lại, hần thấy được người giương cung, nhưng hần lại giống như không có chuyện gì mà quay đầu đi.

“Ly Mang, cẩn thận!”

Mộc Thanh cơ hồ là theo bản năng diên cuồng hét to ra tiếng. Cô gọi chính là tên hần, bật thốt lên “Cẩn thận” cũng là tiếng mẹ đẻ của cô.

Nhưng vậy cũng đã đủ rồi, Ly Mang nghe được cô la lên, giống như là bị điện giật mãnh liệt quay đầu lại.

Lần này, hần lập tức ở trong đám người thấy được cô. Trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ mừng như điên .

“Ly Mang, cẩn thận!”

Mộc Thanh lần nữa lo lắng hô to, mấy người ở gần đó phát hiện trong miệng cô kêu lên từ quái dị , thì nhanh chóng chạy tới phía cô muốn chế phục cô.

Sắc mặt Ly Mang trầm xuống, giống như là báo đi sẵn nhanh nhẹn lắc mình, cái mâu (giáo) sắc bén trong tay của hần tựa như tia chớp ném mạnh tới người người đàn ông kia, nặng nề xuyên vào lồng ngực của hần. Người đàn ông liên tục lui về phía sau năm sáu bước, ngửa mặt ngã trên mặt đất, phần đuôi trường mâu cắm ở bộ ngực hần càng không ngừng rung động.

Một màn này đột nhiên phát sinh cũng không có để cho cục diện yên tĩnh xuống, cơ hồ là cùng một thời gian, thủ lĩnh Cương Đột chỗ này cũng đã hét lớn một tiếng, mang theo các tộc nhân của hần phát động tiến công diên cuồng bọn Ly Mang.

Mộc Thanh bị mấy người phụ nữ chạy tới mạnh mẽ đè cô xuống trên mặt đất. Bọn họ khí lực quá lớn, lúc bị trở tay trở lại, cô căn bản không cách nào nhúc nhích. Sườn gần hông cô thậm chí bị hung hăng đá vài cái.

Nhưng cô bất chấp đau đớn của mình, cô chỉ ngẩng đầu trên mặt đất, lo lắng tìm kiếm thân ảnh Ly Mang trong đám người hỗn chiến.

Cô nhìn thấy hần, trên người của hần đã nhiễm máu, không biết là của người khác hay là của hần, cả người thoát nhìn giống như là đầu sư tử dữ dần mạnh mẽ khát máu.

Người của hai bên không ngừng té xuống.

Một cuộc máu chảy đầm đìa chân thật trình diễn trước mặt Mộc Thanh. So với cảnh máu tanh cô xem thấy trong điện ảnh và kịch truyền hình trước kia, còn kinh khủng hơn. Cô không dám nhìn nữa, cơ hồ là đem đầu vùi trên mặt đất, cái loại run rẩy quen thuộc lại kéo tới, cho dù cô cũng vừa mới tự tay giết chết qua một người.

Cô đột nhiên nghe thấy được tiếng gầm lên giận dữ. Đó là âm thanh của Ly Mang.

Mộc Thanh bỗng ngẩng đầu, thấy trên tay Ly Mang đã nắm chắc Cương Đột. Tay của hần bị bẻ thành một hình dáng quái dị gấp ở phía sau gáy, một cánh tay thoát nhìn đã bị bẻ gãy. Dường mũi thương trên tay đặt trước cổ họng của hần.

Hỗn chiến rốt cục ngừng lại, người còn có thể bước đi của hai phe nhanh chóng vây gom lại trận doanh riêng của mình.

Ly Mang không có mang đến nhiều người hơn đối thủ nơi này, triển đấu đi xuống, lỗ lã nhất định là bọn họ. Bất giác phải bắt vua trước, có lẽ không có ai dạy hần đạo lý này, nhưng bản tính trời sinh trong rừng rậm đã cho hần biết như thế nào mới là đối với mình có lợi nhất .

Mộc Thanh nhìn thấy Ly Mang nhìn về phía phương hướng của mình, ánh mắt của hai người lần nữa đối diện với nhau.

Trong nháy mắt này cô đột nhiên có cảm giác buông lỏng, bởi vì nhìn trong mắt của hần cô thấy tràn đầy ân cần, lo âu, an ủi cùng nhẫn nại.

Cô cảm giác mình an toàn, mặc dù bây giờ tư thế còn chật vật như vậy, bị mấy người phụ nữ chân trần dẫm ở trên mặt đất.

Ly Mang nói chuyện với Cương Đột bị hần chế trụ.

Cách chút ít khoảng cách, cô nghe thanh âm không rõ ràng lắm, nhưng biết hần là có liên quan với mình, bởi vì ánh mắt của mọi người cơ hồ đều hướng cô nhìn tới.

Bọn họ nói chính là trao đổi tù binh.

Ly Mang đầu tiên yêu cầu dùng hần đổi lại Mộc Thanh và da thú lương thực vốn thuộc về bọn họ.

Nhưng bị cự tuyệt.

Ở chỗ này, nữ nhân đối với một bộ lạc mà nói cũng trân quý giống như da thú lương thực, Ly Mang chỉ có thể lựa chọn một, nếu không gả thà rằng bị giết chết, để cho tộc nhân mình một lần nữa lựa chọn thủ lĩnh mới.

Gả từ trước đến giờ là một người tàn bạo lãnh khốc, đối với mình cũng vậy.

Ly Mang không do dự, lập tức lựa chọn Mộc Thanh.

Nhưng hiển nhiên trên mặt một phần những người đàn ông phía sau lưng Ly Mang hiện ra vẻ mặt không đồng ý.

Bọn họ hần cảm thấy cầm lại lương thực cùng da lông quan trọng hơn. Chẳng qua là ngại thái độ Ly Mang nên không có nói ra phản đối mà thôi.

Mộc Thanh bị ôm lên từ trên mặt đất, trong lúc cô cho là mình có thể rất nhanh trở lại bên cạnh Ly Mang thì chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đạt Ô lần nữa rơi vào trong tay người bộ tộc Cương Đột.

Dù sao thì ông ta cũng bị thương nặng trong thời gian dài, lúc trước vẫn dựa vào ý chí chống đỡ, nhưng khi trở lại bên cạnh tộc nhân của ông ta, thì chút ít kiên trì lập tức liền tan rã. Lúc xảy ra đánh nhau, vốn là có một tộc nhân bảo vệ ông ấy nhưng hiện tại cục diện khổng chế được rồi, lực chú ý của mọi người cũng bị hấp dẫn đến chính giữa nơi này, lại không có chú ý tới cánh rừng phía sau lưng, người Cương Đột lặng lẽ ẩn nấp nên không cần tốn nhiều sức đã bắt lại được tù binh đang ngồi dựa vào cái cọc gỗ bên trên hần.

Đạt Ô bị áp giải cùng Mộc Thanh cùng nhau đứng đối diện Ly Mang.

Tình hình hiện tại xảy ra biến hóa.

Nữ nhân, da thú lương thực, cùng thủ lĩnh bọn họ, chỉ có thể lựa chọn một thứ dùng để trao đổi.

Mặt âm trầm Ly Mang giống như bão tố tiến đến trước bầu trời, bẻ tay Cương Đột đến trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, mặt Cương Đột vặn vẹo, mồ hôi lạnh cuộn cuộn tuôn ra, nhưng đầu vẫn thủy chung không có thấp xuống.

Vô luận là lúc nào, trung thành đối với thủ lĩnh, điểm này đối với bọn hần mà nói là không có gì phải nghi ngờ. Ly Mang chậm chạp không nói liên tiếp làm cho các người đàn ông phía sau hần rất không hài lòng, rốt cục họ đã không nhịn được phải lên tiếng thúc giục.

Ánh mắt Ly Mang quét qua trên mặt Mộc Thanh, lại nhìn thoáng qua Đồ Lỗ, trên mặt hiện lên một tia sáng mang theo chút phức tạp, nhưng rất nhanh mím thật chặt miệng.

Tim Mộc Thanh dần dần buộc chặt, ở phía sau Ly Mang cơ hồ là tiếng ồn ào cãi vã càng lúc càng lớn.

Ly Mang. . . Hần rốt cục vẫn bị buộc lựa chọn giữa chính mình cùng bộ tộc của hần.

Chẳng qua là so với dự đoán của cô muốn trước thời gian, hơn nữa, lúc trước mặc dù cô nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tình huống như thế cũng đang ngoài dự liệu của cô.

Không có lo lắng. Mộc Thanh biết.

Mặc dù trong nháy mắt cô có loại thương cảm bị ném bỏ, nhưng cảm giác thương thế kia không nghiêm trọng lắm.

Vô luận là người nào, dưới tình huống như thế, đều chỉ có thể lựa chọn như vậy. Cô hiểu điều này. Huống chi hiện tại, các tộc nhân của hắc đã thay thế hắc làm ra lựa chọn.

Đạt Ô lần nữa bị đổi trở về.

Lần này không có chuyện ngoài ý muốn nữa.

Bọn họ mang theo Đạt Ô và đồng bạn bị thương rời đi.

Mộc Thanh vẫn buông xuống suy nghĩ, thủy chung không có nhìn Ly Mang. Cô cảm giác mình không có dũng khí nhìn hắc thêm một lần. Nhìn sẽ chỉ làm cô càng thêm một phần tuyệt vọng mà thôi.

Lúc tiếng rên rỉ chung quanh bắt đầu dứt quãng vang lên, cô mới hơi mờ mịt ngẩng mắt lên nhìn.

Chỗ đó đã trống rỗng rồi, tựa như tim cô giờ phút này.

Người nơi này tại sao phải bắt được cô và Đạt Ô, tại sao lại có ý đồ hạ thủ sau lưng Ly Mang đưa hắc vào chỗ chết, lại thêm thần sắc quái dị, còn có Đồ Lỗ rõ ràng nhìn thấy cung tên phía sau nhưng mặt lại không chút thay đổi, hết thấy hiện tại cũng không trọng yếu.

Mộc Thanh lần nữa bị mang về huyết động. Không phải là cái lúc đầu tiên ở.

Nhưng cô tình nguyện trở lại chỗ có đầy mùi vị huyết tinh kia.

Nơi này là huyết động của thủ lĩnh Cương Đột ở.

Hiện tại cô rất sợ, toàn thân dính đầy bùn, lòng bàn chân bị rách nát, đau đến chết lặng.

Nhưng người Cương Đột kia thoát nhìn không để ý những thứ này.

Ban đêm khi hắc đi vào, trong ánh mắt nhìn Mộc Thanh chớp động nổi lên ánh sáng gần như là điên cuồng.

Đó là một loại ánh sáng trả thù.

Trong trận trao đổi con tin kinh tâm động phách ban ngày kia, cuối cùng hắc mặc dù đạt được da thú cùng lương thực, nhưng cái giá lớn là một cánh tay hắc cùng năm thi thể tộc nhân, cộng thêm người trông coi cũng không biết làm sao lại bị nữ nhân này giết chết. Kết quả này cách hắc dự đoán quá xa. Nhân khẩu bộ tộc của hắc vốn là đã ít, bỗng chốc thiếu nhiều chiến sĩ như vậy, đây là đả kích vô cùng trầm trọng đối với hắc.

Có một ngày hắc sẽ đập nát đầu Ly Mang, sau đó từng ngụm hút tủy não tên đó.

Hiện tại trước tiên hắc muốn đoạt lấy nữ nhân của tên đó, làm cho cuộc sống sau này của cô sẽ không ngừng mà gia tăng nhân khẩu cho bộ lạc mình.

Dựa theo mật ước đầu tiên, hắc từng đáp ứng đối phương không động cô, canh chừng cho đến khi trả lại. Nhưng tình huống bây giờ vượt ra khỏi năng lực hắc nắm trong tay, bắt đầu từ lúc Ly Mang không có bị ám tiễn ngâm độc được bắn chết.

Hắc cần phát tiết lửa giận cùng cừ hận của mình.

Cái này thoát nhìn có chút quái dị, nữ nhân giết chết một tộc nhân của hắc, thì hắc sẽ tiến hành phát tiết. Mặc dù cô bây giờ nhìn bắn chết được, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới công năng của cô.

Mộc Thanh từng bước lui về phía sau, cho đến khi thối lui đến thành động, thì không đường thối lui nữa.

Cô đã sớm lục soát từng cái góc khắp nơi này nhưng không tìm được bất kỳ đồ gì có thể dùng để làm vũ khí hộ thân.

Cô nhìn Cương Đột hướng mình ép tới, một cánh tay của hắn giờ phút này đang vô lực rũ ở bên hông, so sánh với gương mặt dữ tợn của, thậm chí có mấy phần quái dị buồn cười. Nơi này không có điều kiện chữa bệnh gì, cái tay này của hắn rất có thể bị phế bỏ như vậy.

Ly Mang không ném mặc kệ cô như vậy, nhất định sớm muộn gì hắn sẽ trở lại cứu cô đi ra ngoài. Đây là ý nghĩ khi cô bị nhốt một mình bên trong cái huyết động này, chống cự lại ánh nắng buổi trưa dài buồn chán không ngừng nói lặp lại với chính mình. Hắn nhìn thấy cô, trong đôi mắt phát ra cái loại cảm giác mừng như điên và vô cùng ân cần, trở thành nguồn gốc âm áp duy nhất của cô. Cô giống như người hút nha phiến, một lần lại một lần tham lam nhớ lại vẻ mặt lúc đó của hắn.

Cô nhất định phải làm ình tin tưởng điều này, như vậy cô mới có dũng khí tiếp tục sống sót.

Muốn chết rất dễ dàng, trên vách cái huyết cư này khắp nơi là cái hố nham thạch góc cạnh, đầu đụng qua đó là được rồi.

Sống sót mới khó khăn.

Thời điểm cô vừa tới nơi này, cho là mình sớm muộn gì mình cũng có thể trở về, cho nên dù khó khăn thế nào cô cũng không có ý niệm phí hoài bản thân mình trong đầu, sau này mặc dù trở về vô vọng rồi, nhưng Ly Mang đối với cô tha thứ cùng sùng ái, cơ hồ đã trở thành toàn bộ cuộc sống của cô. Hiện tại, nếu như cô không làm ình tin tưởng Ly Mang sẽ đến cứu cô, cô thật không cách nào kiên trì rồi nữa, ở nơi này làm cho chỗ sâu nhất từ đáy lòng người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Cô có chút hối hận lúc sau vì sao mình không có ngẩng đầu nhìn Ly Mang. Ly Mang lúc ấy nhất định quay đầu lại không ngừng nhìn cô. Như vậy, hiện tại cô càng thêm có lòng tin.

Phía sau lưng Mộc Thanh chống đỡ ở trên vách động, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn người ở trước mặt mình.

Vô luận gặp phải cái gì, sống sót thì Ly Mang nhất định sẽ tìm đến cô.

Cô tự nói với mình như vậy.

28. Chương 28

Edit: Nguyệt Nha

Beta: Tiểu Tuyền

Sắc trời đã tối lại, sọc đen và tộc nhân của hắn ngồi dưới đất, vừa oán trách mình bị thương còn phải gác đêm, vừa thấp giọng nghị luận người phụ tù binh mấy ngày hôm trước mới bắt được.

“Nhìn không ra cái móng vuốt của con sói nhỏ kia lại lợi hại như vậy, cổ họng vững chắc cũng bị đâm ra thành lỗ lớn. Nhất định là hắn không quản được trứng chim của mình, trứng kê của con sói nhỏ kia. Cương Đột hiện giờ một cái tay đã không thể cử động, buổi tối còn muốn cậy mạnh đi ngủ cùng con sói cái kia, không biết sáng mai trứng ở phía dưới còn hay không.”

Sọc đen vừa nói, vừa cùng đồng bạn hèn mọn cười phá lên.

Trong rừng rậm chết người là chuyện thường xảy ra. Hắn cũng không cảm thấy ít tộc nhân đi thì có gì là khổ sở. Lúc trước thời điểm vào mùa đông, đói bụng không nhịn được, bọn họ thậm chí xé xác thi thể đồng bạn đã chết để ăn bởi vì chống cự không nổi trời đông giá rét.

Tiếng cười vang lên không nghỉ, trong bụi cây phía sau truyền đến loạt một âm thanh sột sột soạt soạt. Hôm nay Sọc Đen bị thương trên đùi nên thúc dục đồng bạn đi qua xem. Qua hồi lâu cũng không thấy trở lại, hắn bắt đầu dĩ chỉ đành phải tự mình đứng dậy, vừa dùng cột mâu trong tay chống xuống đất, vừa hùng hùng hổ hổ đi qua thăm dò nhìn xem, thấy cũng không có gì khác thường, chẳng qua là đồng bạn kia lại không thấy đâu. Trong lòng hắn hơi có chút thấp thỏm, quay đầu lại đang muốn đi tìm người gọi tới nữa, thì nơi cổ họng đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo. Hắn thậm chí còn chưa kịp phát ra âm thanh nào, thì đã ngã trên mặt đất, máu từ trên cổ họng bị cắt thành lỗ hồng dài nhỏ ồ ồ chảy ra.

Ly Mang nhìn cũng chưa từng nhìn hấn cái nào, lập tức hướng về phía có ánh lửa mờ hồ trước mặt lên đi trong âm thầm kín đáo.

Thân hình của hấn cao lớn, song động tác lúc này lại nhạy bén giống như một con báo.

Ban ngày từ bên trong rừng đi ra không bao xa, hấn liền dừng bước. Đạt Ô và các tộc nhân của hấn đều cố gắng phản đối. Nhưng không ai có thể dao động được quyết định của hấn, Đạt Ô cũng không được. Lúc trước hấn hết mình trung thành và tận trách nhiệm đối với thủ lĩnh, hiện tại hấn nhất định phải vì tìm mình mà hành động. Cuối cùng bọn họ thì tiếp tục đi về phía trước, còn một mình hấn quay lại trở lại núp ở nơi này, lẳng lặng chờ bóng đêm phủ xuống.

Đang trong thời gian chờ đợi buồn tẻ, hấn biết mình hấn nên thừa dịp này mà nghỉ ngơi trước khi bắt đầu chiến đấu, cũng để khôi phục thể lực mấy ngày hôm trước bởi vì vô cùng luống cuống bất an và lặn lội đường xa mà hấn đã tiêu hao hết. Nhưng vừa nhắm mắt lại, trong óc của hấn đã không ngừng hiện ra tên, cùng bộ dạng của Mộc Thanh, người phụ nữ của hấn.

Trước đây thật lâu cô bị đào ra trong cạm bẫy mà hấn và đồng bạn đã thiết lập. Lúc ấy hấn đang sẵn thú ở phụ cận, nhớ tới miệng bẫy rập kia thật lâu rồi không có đi nhìn, cho nên đi xem vận khí ra sao, muốn nhìn một chút bên trong có con mồi nào trượt chân rơi xuống hay không. Không nghĩ tới lại lấy được một phụ nữ.

Lúc ấy cô nằm rạp trên mặt đất và ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cực độ kinh ngạc mà nhìn mình, thật ra thì ngay lúc đó hấn cũng kinh ngạc không thua kém gì cô. Cô thật không giống với các phụ nữ hấn nhìn quen lúc trước, đầu tóc, màu da, ánh mắt, còn có vật kỳ quái bao lấy che đậy thân thể cô. Ngay lúc đó thậm chí phản ứng đầu tiên của hấn là muốn giật ra vật che đậy trên thân cô, nhìn xem ngực của cô có hai cái núm giống phụ nữ khác hay không? Nếu không tại sao lại che dấu như vậy? Nhưng hấn vẫn nhịn được. Cho đến buổi tối ngày thứ hai, hấn mới làm như vậy thật.

Thời điểm lộ ra thân thể cô, hấn cảm giác mình khê thở phào nhẹ nhõm. Cô không có gì khác biệt với phụ nữ khác. Nhưng là. . . quả thật cũng có chút khác. Thời điểm đưa tay qua nhéo ngực cô, cảm thấy rất là mềm nhắn cùng hình dáng xinh đẹp của nó mà hấn chưa từng nhìn thấy. Hấn thấy rất thích.

Hiện tại nhớ lại, hấn còn vì hành vi thô bạo của mình lúc đó mà cảm thấy hối hận. Lúc ấy nhất định là cô rất sợ, nhưng lại giả ra một bộ dạng trấn định nhìn mình, trong miệng vừa nói lời hấn nghe không hiểu. Lúc ấy hấn cũng không có cảm giác gì, nhưng hiện tại thì hấn biết rồi, lấy tính tình Tinh Linh cổ quái của cô như vậy, cô nhất định là đang chờ hấn.

Mắng thì cứ mắng chửi đi. Bị cô mắng mấy câu hấn hoàn toàn không để ý. Thậm chí chỉ cần cô cao hứng, hấn cũng thích để cho cô đá đánh vài cái, cắn mấy cái. Sau lại chung đụng cùng cô trong cuộc sống, mỗi khi nhìn cô đối với mình khê trừng mắt, bĩu môi, cũng như thời điểm tức giận hoặc như lúc làm nũng, hấn đã cảm thấy từ trong đáy lòng bắt đầu như nhũn ra, mềm đến không có chút lực chống đỡ nào, so với ở dưới ánh mặt trời chói chan khốc nhiệt hoặc lúc nhảy vào sâu trong suối bơi lội, toàn thân còn muốn thoải mái hơn. Đây là một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, hấn thích loại thể nghiệm này, thậm chí có khi vì cố ý muốn thấy cô như vậy mà đi chọc cho cô tức giận.

Hấn từng một mực nghĩ trong vòng vài ngày, tại sao lại đem cô mang về bộ lạc, vì dựa theo quy củ trong bộ lạc, thì phải đem cô hiến tặng cho Đạt Ô, nhưng sau đó chính mình tâm thần lại có chút không tập trung, thậm chí mượn cớ đến gần Đạt Ô, đưa ông ấy trở lại phòng, sau đó còn mượn bóng đêm lẳng lẽ ở bốn phía bồi hồi không muốn rời đi? Hiện tại hấn đã biết rồi, đó là bởi vì lực hấp dẫn đến từ chính cô, loại hấp dẫn này khi hấn cùng cô chung đụng trong vòng vài ngày, đã từ từ tiến vào và sanh ra trong thân thể của hấn, từ đó thì không cách nào dứt bỏ được nữa.

Đây đối với hấn mà nói là một loại khoái cảm hoàn toàn mới. Hấn trầm mê trong cảm giác cô mang đến ỉnh, dần dần có chút không cách nào tự kiềm chế.

Lúc ban đầu hấn đã cảm thấy cô là phụ nữ thần bí, vô luận là trên người cô hay là các loại đồ ly kỳ trong cái túi kia, hoặc là cảm thụ do chính cô mang đến cho hấn. Mới vừa rồi hấn cắt đứt cổ họng của người kia, cũng dùng chính cây đao của cô. Trước kia hấn nằm mơ cũng không nghĩ đến lại có công cụ lấy đi tính mạng như vậy, lạnh băng, sắc bén, kiên cố lại linh xảo. Dùng để cắt vỡ cổ họng con mồi vô cùng thuận tay.

Hắn không biết cô từ nơi nào xuất hiện. Có đôi khi hắn hoài nghi cô chính là lễ vật tốt nhất mà thần ở trên trời ban cho hắn. Thời điểm cô cười lên lộ ra hàm răng trắng nõn, ánh mắt cong cong như vầng trăng đầu tháng trên bầu trời, hắn nhìn thấy vậy sẽ ngẩn người, thậm chí có cảm thấy tự ti mặc cảm vì mình; lúc tâm tình cô tốt nằm ở trong khuỷu tay hắn, sẽ thấp giọng ngâm nga một loại làn điệu mà hắn chưa bao giờ tưởng tượng qua, mặc dù hắn không biết cô hát cái gì, nhưng lại cảm thấy ưu mỹ lại êm tai, hi vọng cô sẽ hát tiếp; cô biết đủ loại nút buộc mới lạ, và dạy rất nhiều trò chơi cho hài tử trong bộ lạc, cũng nghĩ ra nhiều phương pháp công cụ dùng để thu hoạch, gần đây hắn thậm chí biết cô có một loại phương pháp tính toán mới, được cho là so với bất luận kẻ nào trong bộ lạc cũng mau hơn, ngay cả Đạt Ô thông minh nhất trong bộ lạc cũng hướng cô thỉnh giáo. Hắn cảm thấy cô quả thực là không gì làm không được. Cô như vậy lại có thể trở thành người phụ nữ chỉ thuộc về hắn, ban đêm nằm ở bên cạnh để cho hắn ôm ấp vuốt ve, hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô cao hứng. Tự như móng tay của hắn, thiếu nó, hắn leo cây có chút chậm, nhưng cô thoát nhìn không thích nó, hơn nữa hắn cũng sợ mình nhất thời vô ý lại làm xước bị thương thân thể mềm mại của cô, cho nên thời điểm cô muốn hắn cắt đứt móng tay, mặc dù hắn có chút không muốn, nhưng vẫn thuận theo.

“Phụ nữ là dùng để kéo dài huyết mạch. Gần gũi chỉ vì để các cô ấy có thể vì con mà sinh sôi nảy nở đời sau. Hãy đem tất cả tinh lực còn dư lại của con đều quăng đến trong rừng rậm, nó vĩnh viễn sẽ không phản bội con.”

Làm thợ săn tốt nhất trong rừng rậm, làm chiến sĩ anh dũng nhất, là mơ ước từ nhỏ đã có của hắn. Cho nên hắn vững vàng nhớ lấy lời cha dạy khi còn bé. Cho dù sau này hắn có Nao Nao, hắn cũng chưa từng có vượt qua quá một bước. Hắn luôn có thể ước thúc chính mình rất tốt. Đây cũng là lý vì sao khi hắn biết chuyện giữa Nao Nao và Dĩ Gia, tức giận ngăn ngừa rất nhanh liền tan thành mây khói.

Phụ thân nói rất đúng, chỉ có rừng rậm mới sẽ không phản bội hắn, vĩnh viễn lặng lẽ yên tĩnh chờ đợi tại đó.

Nhưng hết thấy đến trước mặt cô, đã hoàn toàn sụp đổ. Hắn chẳng những vốn nên đưa dòng giống vào thân thể ấm áp của cô thì lại cho ra bên ngoài, thậm chí không chịu được hấp dẫn của cô, ở ban đêm của mấy ngày không phải là cơ hội thụ thai cũng cùng cô làm loại chuyện tình đó. Mỗi một buổi sáng khi tỉnh lại, có khi hắn sẽ hối hận, cảm giác mình đã phản bội lời cha dạy. Nhưng cái sợ tơ hối hận hoàn toàn đánh không lại cảm giác cô mang đến cho hắn ... cảm thấy vui sướng tột cùng, đến đêm kế tiếp, hắn lại không thể chờ đợi được mà sa vào ở trong đó rồi.

Hắn nghĩ hắn đã sa đoạ rồi. Nhưng mà hắn cam tâm tình nguyện. Tiếc nuối duy nhất chính là, cô thoát nhìn vẫn có chút không muốn sanh con cho hắn.

Nhưng hiện tại, chuyện này đã không quan trọng nữa. Trải qua mấy ngày không có cô lúc trước, hắn cơ hồ là ngày đêm không ngủ không nghỉ. Hiện tại chỉ cần cô có thể bình an trở lại bên cạnh hắn, hắn nhất định cũng sẽ không bắt buộc cô.

Ngày đó khi hắn trở về, đến trước nhà lều kêu tên cô, hắn cho là cô sẽ như bình thường mỉm cười vén rèm cửa lên đi ra ngoài phụ giúp, rồi bắt mình đi rửa mặt rửa tay trước.

Nhưng không có gì cả. Không thấy cô.

Tìm toàn bộ khu quần cư cùng phụ cận phía sau chỗ cô có khả năng đi, vẫn không có bóng dáng cô. Na Đóa nói sáng sớm đã không thấy tăm hơi của cô, cô ta cũng đã tìm cô rất lâu.

Hắn cảm giác máu mình cứng lại. Phản ứng đầu tiên chính là cô lại đào tẩu, khi hắn đã đem cô bỏ vào ngực mình.

Trong nháy mắt đó hắn tức giận cơ hồ không thể tự chủ.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng biết ngay cả Đạt Ô cũng không thấy.

Cơ hồ là xuất động tất cả mọi người trong bộ lạc, đốt đuốc tìm suốt một đêm.

Nhưng không có chút thu hoạch nào.

Thời điểm hừng sáng, hấn mỗi một không chịu nổi phải trở lại phòng của mình, liếc mắt liền thấy được trên da thú là cái gối lể loi troi. Đó là do chính cô bận, rồi dứt hoa cỏ phơi khô vào bên trong làm ra.

Ban đầu hấn còn ngẫm cười cô nhiều chuyện. Nhưng hiện tại, một món đồ nho nhỏ như vậy cô vật lưu lại, cũng có thể làm cho hấn cảm thấy vô lực.

Hấn ngửa mặt nằm xuống, đem gối cô làm ra đặt thật chặt ở trên mặt mình, cố gắng tìm kiếm một luồng hương thơm cô lưu lại .

Mã tấu từ bên trong lỗ hổng rớt ra ngoài.

Hấn phát hiện hai mảnh vải được nhét ở bên trong gấp thật chỉnh tề.

Hấn lập tức hủy bỏ ý nghĩ đầu tiên của mình .

Cô không muốn chạy trốn cách xa hấn.

Nếu như cô muốn chạy trốn, cô ít nhất sẽ mang theo hai thứ đồ này. Sau đó hấn mới chú ý tới giày của cô vẫn thật chỉnh tề đặt ở một góc phòng.

Cô không phải tự mình rời đi, như vậy, cô chính là bị buộc rời đi ?

Liên tưởng đến Đạt Ô cùng nhau mất tích. Mặc dù còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng là máu của hấn đột nhiên lại di chuyển tăng nhanh, thoáng cái lòng như lửa đốt.

Người canh gác cơ hồ thở không ra hơi chạy tới đây thông báo Cương Đột phái người truyền lời tới, đưa lỗ tai vẫn còn lây dính vết máu của Đạt Ô qua.

Bọn họ không có nói tới cô.

Nhưng mà việc này cũng làm hấn dấy lên một ngọn lửa hi vọng. Tựa như người vốn đang hăm thân trong bốn bề bóng tối thấy được một tia ánh lửa phía trước, mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn là một tia hy vọng.

Huống chi hấn có một loại trực giác, cô mất tích nhất định có liên quan đến Đạt Ô.

Hấn lập tức chuẩn bị đầy đủ đồ người Cương Đột muốn, tuyển trong bộ lạc hai mươi người đàn ông cường tráng nhất , ngày đêm đi gấp mà hướng phía này chạy tới.

Cô quả nhiên cũng rơi vào trong tay Cương Đột.

Tất cả chuyện xảy ra vào ban ngày hết thấy xẹt qua trong đầu óc của hấn.

Lúc hấn ở dùng Cương Đột ở trong tay đổi lại Đạt Ô lần thứ hai, trong nháy mắt đó hấn đột nhiên có một loại cảm giác phần hận .

Đây là phần hận mình không cách nào tùy tâm, lại chỉ có thể nghe theo trách nhiệm sai sử.

Thời điểm hấn xoay người rời đi, đã không ngừng quay đầu lại nhìn về cô ở phía nơi xa, hi vọng cô có thể nhìn lại ánh mắt của mình, đọc hiểu lời hấn muốn nói cho cô biết..., hấn sẽ rất nhanh trở lại cứu cô ra ngoài.

Nhưng cô vẫn chỉ cúi thấp đầu. Hấn nghĩ lúc ấy cô nhất định rất hận hấn.

Lần này, chờ hấn đoạt lại người phụ nữ của mình, hấn tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như hôm nay xảy ra lần nữa, vĩnh viễn, vô luận là cái giá phải trả lớn thế nào.

Trong mắt Ly Mang hiện lên một tia sáng gần như lãnh khốc.

Hấn bí mật hướng huyết phòng Cương Đột mà đi.

Trên đường hấn chế phục được một người mà mình gặp phải, hỏi chỗ ở của Cương Đột, sau đó giết chết tên kia.

Lúc trước hấn tận lực không giết người, cho dù là lúc phát sinh xung đột với bộ lạc khác.

Nhưng hiện tại nhất định phải như vậy. Càng sớm diệt trừ một người thì hi vọng có thể cứu người phụ nữ của hấn ra càng lớn hơn.

Một khắc trước, khi nằm ở sau rừng cây nghe được hai người canh gác nói chuyện hèn mọn kia, hấn trừ tức giận ra còn dư lại duy nhất chính là cảm giác thống hận sự bất lực của mình, vì đã không có bảo vệ cô cho tốt. Phải là tình huống như thế nào, mới có thể làm cho người phụ nữ bình thường mềm mại yếu ớt như cô mà cũng phải giết người.

Mộc Thanh bị một tay của Cương Đột nắm lấy gờ lên cao, rồi thô bạo vút xuống trên mặt đất. Phía sau lưng cô đụng vào mặt đất nhấp nhô, đau đến như muốn đứt gãy.

Thuận theo hấn thì trong thời gian ngắn tánh mạng cô không đáng ngại.

Phản kháng hấn thì cho dù hiện tại, mình tay không tắc sắt mà một cánh tay hấn không thể nhúc nhích, thì cũng không nhất định có thể đánh lại hấn.

Trong miệng truyền đến một mùi vị mặn tanh, lúc này cô mới giật mình là chính mình đã đem bờ môi cắn nát.

Cô nuốt máu trong miệng xuống, hít vào một hơi thật dài.

Cương Đột cũng chưa cho cô cơ hội trì hoãn, trừng con mắt màu đỏ đang muốn đánh tới cô lần nữa, thì phía ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét.

29. Chương 29

Cương Đột ngẩn ra, động tác ngừng lại, quay đầu lại nhìn xuống, trên mặt nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc hấn đang muốn xoay người đi ra ngoài nhìn xem là chuyện gì, thì Mộc Thanh sợ đến ngất người.

Cô nhìn thấy một người xuất hiện dưới ánh lửa mờ mờ trong huyết động dơ bẩn.

Hấn giống như đang chạy vội mà đến, trong mắt lóe lên ánh sáng phản nộ và khát máu.

Như một vị thần đến báo thù.

“Ly Mang!”

Cảm xúc mừng như điên từ đáy lòng cô nhanh chóng tràn ra ngoài, cô chột tung mình đứng dậy khỏi mặt đất, tận lực chạy tới một góc cách xa Cương Đột.

Trên tay Cương Đột không có vũ khí, cô phải phòng ngừa mình bị hấn bắt được, trở thành vũ khí uy hiếp Ly Mang.

Sau thời gian kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, quả nhiên Cương Đột lập tức quay trở về, đưa tay muốn bắt lấy Mộc Thanh, nhưng mà vô ích.

Ở trong nháy mắt này, Ly Mang đã đánh tới.

Cuộc chiến đấu kết thúc rất nhanh, Ly Mang đã chế trụ Cương Đột.

Hấn dùng thanh đao sắc bén kia chống trên cổ họng Cương Đột, sắc mặt âm trầm.

Lưỡi đao dần dần dời lên trên.

Hấn không có do dự gờ tay chém xuống,

Một tiếng kêu gào thê thảm có thể so với tiếng kêu địa ngục giữa nhân gian, lỗ mũi Cương Đột bị gọt sạch, máu tuôn chảy ra.

Tộc nhân Cương Đột nghe thấy tiếng kêu liền chạy tới, tức giận kêu gào lên.

Ly Mang bỏ qua Cương Đột, tránh khỏi cây mâu của người đầu tiên xông lên phía trước, tay trái túm lấy duệ mâu của hấn, tay phải nặng nề mà xẹt qua cổ của hấn.

Lại là một tiếng hét thảm, người nọ té xuống mặt đất vùng vẫy một hồi liền bất động, vũng máu lớn không ngừng trào ra từ trong miệng và trên cổ hần, thấm ướt mặt đất.

Trong không khí tràn đầy mùi máu tanh.

Các tộc nhân Cương Đột sợ đến ngây người, bọn họ chưa từng thấy qua ai có thể giết chết một người nhanh như vậy, thậm chí còn không thấy rõ hần rốt cuộc là động thủ như thế nào. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ không thể tin.

Ly Mang bước lên trước một bước, bọn họ liền lui về phía sau một bước, dần dần thối lui đến miệng huyết động.

Ly Mang xoay người sải bước đến trước mặt Mộc Thanh, mạnh mẽ cầm lấy tay cô.

Ánh mắt hần nhìn cô giống như là nhìn bảo vật trân quý nhất. Ánh mắt như vậy làm ùi cô chua lên trong nháy.

Cô rất muốn nhào tới trong lòng ngực của hần mà khóc thỏa thích, muốn nghe tiếng hần an ủi mình.

Nhưng cô nhịn được, bây giờ bọn họ còn không có an toàn.

Ly Mang so sánh với cô càng rõ điều này hơn, cho nên hần rất nhanh buông lỏng tay cô ra, ý bảo cô đi theo phía sau mình.

Hần ôm Cương Đột bị thương còn đang giãy dựa trên mặt đất lên tay, đem đao chống ở miệng cổ họng hần, hướng cửa động từ từ đi.

Cương Đột đã đau đến nói không ra lời, trong cổ họng phát ra tiếng vang ô ô, giống như ác quỷ.

Các tộc nhân của hần từ từ lui về phía sau, rốt cục cũng lộ ra một cái lối đi, nhưng vẫn không muốn cứ như vậy mà thả bọn họ rời đi.

Mộc Thanh theo sát Ly Mang, đi tới miệng huyết động.

Đột nhiên cô nhìn thấy phía trước cách đó không xa có ánh lửa chớp động, còn mơ hồ truyền đến tiếng chửi rủa thét chói tai của các nữ nhân .

Các tộc nhân Cương Đột cũng chú ý tới, biểu cảm trên mặt lập tức đại biến, sợ hãi kêu lên, cơ hồ là không chút do dự lập tức hướng nơi đó chạy đi.

Mặc dù ngày hôm qua trời mưa, nhưng một ngày hôm nay mặt trời chói chang thiêu đốt, đến trưa thì một ngọn lửa nho nhỏ đủ để biến thành đại hỏa. Bình thường bọn họ vô cùng chú ý đến điểm này, phụ cận nơi đó tuyệt đối không có mỗi lửa thiêu đốt. Hiện tại lại bị cháy, thật sự có chút kỳ hoặc.

Đó là chỗ bọn họ dự trữ lương thực và da thú, nếu như bị đốt rụi, thì đồng nghĩa với mùa đông này sẽ có thêm một số người chết.

Ly Mang nhìn thoáng qua phương hướng ánh lửa, tựa hồ như suy nghĩ điều gì đó rồi vứt bỏ Cương Đột trên tay .

Hần công Mộc Thanh, nhanh chóng rời đi cánh rừng lúc ban ngày.

Cô an toàn.

Ly Mang thật sự đã trở lại cứu cô, hơn nữa còn tới nhanh như vậy.

Đôi tay Mộc Thanh bám vào hần thật chặt, dán mặt trên vai tựa vào tấm lưng rộng của hần, lệ rơi lã chã, thấm ướt phía sau lưng của hần.

Ly Mang chạy trốn thật nhanh, công trên lưng một người có sức nặng giống như cô, đối với hần mà nói là chuyện dễ dàng.

Hần một mực lên đường, không có ngừng nghỉ.

Bộ tộc Cương Đột từ trước đến giờ nổi danh tàn khốc bên bể, Cương Đột còn hơn thế. Sở dĩ mới vừa rồi hần không có giết chết tên đó, chỉ vì không muốn làm cho bộ tộc của mình chịu tai họa báo thù cho đầu

lĩnh của bọn họ. Nhưng thù này nhất định đã kết rồi. Bởi vì cứ như vậy bỏ qua cho Cương Đột, hắn làm không được. Cắt mũi của gã, chỉ vì phải trừng phạt việc gã động đến nữ nhân của hắn.

Mãi cho đến nơi hắn cảm thấy đã an toàn rồi, hắn mới ngừng lại.

Vùng này là vùng núi, có rất nhiều huyết động thiên nhiên. Hắn tìm được một huyết động thích hợp, để Mộc Thanh xuống. Dùng đá lửa bỏ trong túi da trên người đánh lấy lửa, đốt lên một đồng lửa. Sau đó hắn đến cửa động, bẻ gãy rất nhiều cành lá mềm mại rồi tìm khối đất bằng phẳng, lót một tầng thật dày.

Mộc Thanh nhìn hắn, cô biết chính hắn có thể cứ như vậy ngủ ở trần trường trên mặt đất cứng rắn, hắn chỉ tận lực muốn làm cho cô thoải mái để chịu chút ít thôi.

Làm xong những thứ này, hắn ôm Mộc Thanh đến chỗ đồng cỏ lá vừa trải lên.

“Đói không?”

Hắn nhìn Mộc Thanh hỏi.

Mộc Thanh lắc đầu, túm tay của hắn.

Hiện tại cô cái gì cũng không muốn ăn, cô chỉ muốn để cho hắn ôm chặt lấy mình, làm cho cô cảm nhận được lực lượng đến từ chính thân thể của hắn.

“Ôm lấy em.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong giọng nói gần như đầy vẻ khẩn cầu..

Nếu như hiện tại có cái gương, để Mộc Thanh thấy rõ bộ dáng chật vật của mình, cô nhất định sẽ xấu hổ chết mất, sao còn dám như vậy nói chuyện với hắn.

Nhưng Ly Mang không quan tâm. Giờ phút này mặt cô bần thỉu, tóc rối tung, y phục dính đầy bùn bẩn, còn có nước mắt chưa khô của cô, rơi vào trong mắt hắn chỉ làm cho hắn đau lòng, và lần nữa nhắc nhở mình cô đã từng bị qua thương tổn như thế nào.

Hắn ôm cô trong ngực thật chặt, dùng lời nói ôn nhu nhất mà hắn có thể nghĩ đến an ủi cô, hắn thậm chí gọi cô là “Bảo bối”, đó là từ mà trước đó có đánh chết hắn cũng cảm thấy không thốt ra khỏi miệng được, nhưng bây giờ tự nhiên bật thốt lên như vậy, một lần tiếp một lần.

Nước mắt Mộc Thanh tràn ra. Hắn càng an ủi cô, cô càng cảm giác mình muốn khóc, đến cuối cùng thậm chí khóc đến nức nở, thở không ra hơi.

Tay chân Ly Mang lộ ra vẻ luống cuống. Hắn nôn nóng bất an không ngừng ở sau lưng vỗ về cô, hôn lên nước mắt đang rơi xuống của cô, nhưng không có tác dụng.

Đột nhiên hắn nghĩ đến đêm đó cô nằm dưới thân thể mình, đến cuối cùng còn lộ ra vẻ mặt vui vẻ, đột nhiên hắn có loại cảm giác đã nghĩ ra cách.

Hắn cởi bỏ quần áo của cô, làm cho thân thể trần truồng của cô cùng mình kề nhau thật chặt, sau đó tiến vào cô.

Hắn phát hiện quả nhiên cô từ từ ngừng nức nở, chẳng qua là mắt nhắm lại ôm sau lưng của mình thật chặt, trong miệng nhẹ giọng lầm bầm kêu tên của hắn.

Lần đầu tiên hắn cảm giác tên mình được cô dùng âm thanh thấp như vậy gọi, đúng là êm tai dễ nghe như thế, thậm chí gây ra cho hắn một loại khoái cảm run rẩy.

Hắn một mực dây dưa cùng cô, dùng sức rong ruổi trong cô, nghe cô lần lượt thét chói tai kêu lên tên của hắn, như si như say, cho đến cuối cùng cô kiệt sức, bắt đầu lắc lắc thân thể nhỏ giọng cầu khẩn hắn, lúc này hắn mới dùng sức đem lửa nóng của mình phun vào đất đai màu mỡ của cô.

Mộc Thanh trong lúc hết sức khoái cảm và mỗi một liên ngữ thật say. Sáng sớm ngày thứ hai khi cô tỉnh lại, lúc này mới nhận thấy toàn thân đau nhức.

Ly Mang còn đang ngủ, một cánh tay khoắc thật chặt lên hông của cô.

Cô cần môi dưới có chút sưng của mình, cái đầu chôn trong ngực của hắn không nhúc nhích, len lén cười.

Sáng sớm khi tỉnh lại có thể nhìn thấy hắn đầu tiên, cảm giác như thế thật quá tốt.

Cô nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi, ngủ hết sức an ổn. Mấy ngày hôm trước vì cực độ khẩn trương và khủng hoảng, cộng thêm đêm qua điên cuồng tiêu hao quá nhiều tinh lực của cô, hiện tại Ly Mang ở bên người cô rồi, cô có thể thỏa thích phóng túng mình ngủ đủ.

Cô ngủ thẳng tới gần buổi trưa mới tỉnh lại, thỏa mãn duỗi thật dài cái lưng mỏi, đột nhiên nghĩ đến Ly Mang cô lập tức mở mắt.

Ly Mang đang ở bên người cô, hai mắt không chớp không nháy mà nhìn cô.

Hắn đã sớm tỉnh lại, chỉ là thấy cô dựa vào ngực mình ngủ rất sâu, sợ đánh thức cô, cho nên vẫn bất động phụng bồi cô ngủ, thấy cô rốt cục tỉnh lại nên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô.

Đột nhiên Mộc Thanh nhớ tới mình đêm qua khi khóc thê thảm trong ngực hắn giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, lúc này hắn mới cùng mình quan hệ, thì cảm thấy có chút quẫn, mặt có chút nóng lên, từ từ ngồi dậy, không dám nhìn hắn.

Ly Mang cười nhẹ một tiếng, ngồi dậy theo, thu thập mình thỏa đáng rồi cảm y phục của cô giúp cô mặc vào.

Lúc Mộc Thanh đứng lên, không nhịn được mà phát ra tiếng kêu đau.

Ngày hôm qua quá mức khẩn trương, cô không có cảm giác. Một đêm nghỉ ngơi cùng tinh thần buông lỏng, hiện tại cô mới chú ý tới chân mình vết thương chong chát, đau đến quả thực không dám dẫm lên trên mặt đất.

Ly Mang đỡ cô, ngồi chồm hổm nhìn chân của cô xem xét.

Một đôi chân vốn mềm mại của cô, hiện tại đã thê thảm không nỡ nhìn, khắp nơi là dấu vết bị cạo xước, lòng bàn chân sưng đến lợi hại.

Hắn không để cho cô đi thêm một bước nào trên đường nữa, vẫn luôn công cô đi lại, dọc theo phương hướng lúc đến.

Thời điểm hoàng hôn, bọn họ nhìn thấy một bờ suối, tìm chỗ ngồi xuống. Mộc Thanh thống khoái tắm rửa sạch sẽ, đem y phục chà sạch sẽ rồi phơi lên trên đồng đá hong cho khô, Ly Mang đã đem cá mà hắn dùng cây gỗ vót nhọn xiên được trong nước bỏ lên trên đồng lửa nướng.

Ngửi thấy mùi thơm của cá nướng, lúc này Mộc Thanh mới cảm giác bụng mình đã sớm đói kêu vang, chút ít quả dại ăn vào ban ngày đã sớm tiêu hóa hết.

Ly Mang nướng cá ăn thật ngon. Mặc dù không có muối, nhưng mà bên ngoài giòn bên trong mềm, Mộc Thanh ăn một hơi mấy con.

Ban đêm bọn họ qua đêm bên trong một hòn đá ở bờ suối, nơi đó có khối đá bằng phẳng bị lõm vào trong, bốn bề được hòn đá cao hơn che chắn, nằm cũng không tệ lắm.

Trên chân Mộc Thanh đắp thảo dược đã được đập nát mà Ly Mang tìm được, cảm giác có chút mát mẻ nên đã thư thái rất nhiều.

Bị đặt trên mặt đá cứng rắn thân mật, hắn không phải là chuyện rất thoải mái. Mộc Thanh từ chối một hồi lại chống cự không nổi nhiệt tình tiến công của hắn phải liên tục bại lui.

Nhưng cô nghĩ ra phương pháp tương đối có lợi ình.

Cô để Ly Mang nằm trên mặt đá còn mình thì ngồi xuống trên người của hắn. Như vậy thì cô có đệm thịt thật dày rồi.

Ly Mang rất vui lòng khi làm đệm thịt cho cô. Khi hai tay hắn nắm ở vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, đem cô đang không ngừng lắc lư như lá cây trong gió mà nắm lại, tư thế như vậy còn có thể để cho hắn tận tình thưởng thức phong cảnh bộ ngực xinh đẹp của cô.

Hắn cảm giác mình đã gặp ma, chìm đắm trong mê say mà cô mang đến cho hắn, có chút không cách nào tự kiềm chế.

Mộc Thanh cuối cùng đã biết một điểm, thật ra thì tư thế như vậy mới là mệt mỏi nhất, đối với cô. Bởi vì đến cuối cùng, cô cảm giác hai chân mình đã mỏi đến không chống đỡ nổi thể trọng của mình rồi, không nhìn được mà muốn nằm ở trên người hắn để nghỉ một chút nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng không bỏ qua cho cô, cầm thật chặt vòng eo cô, lần lượt bắt buộc cô nâng lên hạ xuống.

Cô tức giận đầu hàng, cuối cùng vẫn là để cho hắn áp bức mình tùy ý dong ruổi. Như vậy tương đối đỡ một người hơn một chút.

Cuối cùng thời điểm cô đi đến bờ suối muốn rửa lại thân thể thì chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, vẫn là hắn ôm cô đi qua, rồi ôm trở lại.

Cô càng ngày càng thích loại cảm giác bị hắn vuốt ve này.

Cô nghĩ cô đã hoàn toàn không thể rời bỏ hắn.

30. Chương 30

Edit: Nguyệt Nha

Vào ban đêm của ngày thứ hai, bọn họ trở lại khu quần cư.

Vốn là bọn họ có thể trở về sớm hơn chút ít, nhưng hai người tựa hồ cũng có chút không nỡ bỏ đi cảm giác tạm thời vứt bỏ hết tất cả này, cho nên lên đường không có nhanh nhanh, vì vậy mới trì hoãn chút thời gian.

Hết thấy thoát nhìn cùng lúc trước vẫn giống nhau, nhưng rồi lại phảng phất có chút ít không giống với lúc trước.

Trừ Na đó cùng Do Do vẫn mang khuôn mặt tươi cười chân thành tha thiết thì mỗi người ở nơi này, ánh mắt nhìn nàng và Ly Mang đều có chút khác thường. Nhất là đối với cô.

Cô có cảm giác, đoạn thời gian lúc trước mình thật vất vả mới tạo dựng lên quan hệ thân mật hơn một chút với bọn họ, hiện giờ đã thụt lùi tới trạng thái như lúc mới đến, thậm chí còn không bằng. Các nữ nhân một lần nữa quát tháo con của bọn họ, không cho phép chúng tìm cô chơi. Thu trái cây lúc tính toán công việc cũng không cần cô, thà rằng đội ngũ sắp xếp bực tức một hồi.

Cô cảm thấy có chút cô đơn. Càng thêm hy vọng đến ban đêm. Ban đêm Ly Mang sẽ ở bên người cô, ôm cô ngủ, điều này làm cho cô cảm giác an tâm rất nhiều.

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủn, cô vui mừng phát hiện giữa cô và Ly Mang đã trao đổi thông thuận không ít. Không chỉ là cô đã có thể sử dụng câu văn vô cùng đơn giản để diễn tả phần lớn ý mình, ngay cả lời của hắn nói, cho dù chỉ có thể hiểu được trong đó mấy âm tiết, cô cũng có thể hiểu được tám chín phần.

Cô cảm giác mình cùng tim của hắn xích tới gần hơn rất nhiều.

Trên thực tế kể từ khi qua khỏi chuyện ngoài ý muốn này, cô biết tâm tình Ly Mang cũng có chút xuống thấp, chẳng qua là hắn không có biểu hiện ra trước mặt mình quá nhiều mà thôi.

Hắn vốn là chiến sĩ, thợ săn cực kỳ có uy vọng nhất trong bộ lạc, là nhân tuyển làm Đạt Ô kế tiếp. Nhưng bởi vì cô mà danh vọng của hắn ở trong tộc nhân hoặc ít hoặc nhiều đã bị ảnh hưởng. Nhất là tại thời điểm bắt Đạt Ô trao đổi, hắn đã bỏ qua da thú cùng lương thực có quan hệ đến sinh tồn trong mùa đông của toàn tộc, lựa chọn đổi lại cô, điều này làm cho bọn họ có chút bất mãn cùng thất vọng. Thời điểm một ngày đi ra ngoài làm việc chân tay, Na đó thậm chí còn gây lộn với những người phụ nữ khác, cô nghe thấy nguyên nhân chính là hồ nghi luận chuyện này ở sau lưng.

Ngược lại với Ly Mang, danh vọng của Dĩ Gia nhanh chóng tăng lên. Nguyên nhân chủ yếu là ban đêm hôm ấy hắn dẫn theo mấy tộc nhân lên về bộ lạc Cương Đột đánh lên thành công, đoạt lại toàn bộ da thú cùng một bộ phận lương thực, cuối cùng còn phóng hỏa đốt đi đồ còn dư lại không mang hết. Đối với người ở bên trong khu quần cư mà nói đúng là tin tức lớn bằng trời, khi bọn hắn một lần nữa cho rằng đồ mình mất đi sẽ không bao giờ lấy lại được.

Trở về trong mấy ngày nay, Mộc Thanh vẫn ở lật qua lật lại cả câu chuyện để suy nghĩ. Trong đêm Ly Mang cứu cô về, đã từng hỏi cô tại sao lại rời đi khu quần cư để bị bắt cùng lúc với Đạt Ô. Cô nghe xong liền mơ hồ đoán biết ý của hắn, cơ hồ là cô muốn nói Đạt Ô đã lừa gạt mình đi ra ngoài. Có điều rất cục cựa cũng nhin được. Dù sao Đạt Ô vẫn là thủ lĩnh nơi này, cô sợ Ly Mang biết rồi sẽ cùng hắn phát sinh xung đột chính diện, đây là chuyện cô không muốn nhìn thấy. Ly Mang thì cho là cô không nghe hiểu lời của mình, lúc ấy cũng chỉ xoa nhẹ tóc của cô mà không có hỏi gì nhiều hơn nữa.

Làm cho cô cảm thấy có chút kỳ quái chính là, Đạt Ô đã gặp phải trọng thương như thế nhưng sau khi trở về, đối với cả sự kiện một chữ cũng không nói đến. Cô biết Ly Mang sau đó cũng đi tìm qua ông ta, chắc là hỏi cùng cái vấn đề đã từng hỏi của mình. Nhưng là nhìn về mặt từ sau khi hắn trở về, hiển nhiên Đạt Ô cũng không có nói cho hắn đáp án rõ ràng thỏa mãn gì, bởi vì hắn lộ ra vẻ vừa buồn bực lại không vui.

Đạt Ô vì Nao Nao, muốn đuổi cô rời đi khỏi đây, đây là chuyện tình rõ ràng. Sau đó thì gặp được người bộ lạc Cương Đột, hai người bọn họ trở thành tù binh. Chuyện như vậy, nếu như không có hành động muốn ám sát Ly Mang của Cương Đột, cùng cái loại biểu hiện quý dị của Đồ Lỗ, có lẽ cô cũng sẽ làm tình tin tưởng đây quả thật chính là trùng hợp. Nhưng hiện tại, rất có thể đó cũng không phải là việc trùng hợp gì.

Mộc Thanh cảm giác mình đã hiểu đã mạch lạc chút ít. Cô dần dần lớn mật thảo ra một bức tranh quan hệ: Đạt Ô quyết định lừa gạt mình đi ra ngoài đuổi đi nhưng bị Đồ Lỗ biết. Do một nguyên nhân nào đó, hắn quyết định thừa cơ hội này làm một ít chuyện. Liên cấu kết với Cương Đột, giúp hắn giết chết Ly Mang trong lúc trao đổi con tin mà không hề phòng bị, điều kiện chính là chút ít da thú cùng lương thực. Lúc ấy tên đó liên tiếp quay đầu lại, có lẽ chính là ám hiệu hoặc thúc giục Cương Đột. Lão Đạt Ô thật ra chính là một lão hồ ly. Mặc dù ông ta nhất thời khinh thường mà rơi vào trong tay Cương Đột phải chịu không ít đau khổ. Nhưng nhất định cũng hoài nghi giống cô. Có phải là ông ta cảm thấy được dấu vết gì, cho nên sau khi trở về mới ngậm miệng không đề cập tới cả sự kiện đó không? Dĩ nhiên là chưa nhắc đến chuyện ông ta không có hảo ý đối với mình.

Mộc Thanh cảm giác mình phỏng đoán rất có đạo lý. Hiện tại điều duy nhất cô có chút suy nghĩ không thông là tại sao lúc tên Sẹo Đen đối với mình có điều bất chính, lại bị Cương Đột ngăn trở. Lúc ấy rõ ràng hắn đã nói cái gì đó, nhưng cô nghe không có hiểu. Cô không tin tư tưởng những người này đã nâng cao tới trình độ, cho rằng trước mặt mọi người mà làm trò bỉ ổi thậm chí cưỡng gian một nữ tù binh thì có cái gì không ổn. Đó chính là có nguyên nhân. Chẳng lẽ trước đó Đồ Lỗ đề cập tới với Cương Đột không cho phép đụng chạm mình? Nhưng tại sao hắn cố ý muốn bảo vệ mình như vậy? Trong ngày thường quan hệ của hắn cùng với Ly Mang rất là lãnh đạm, đối với mình thì càng chưa nói tới giao tình.

Cô cảm thấy có chút hoang mang. Nhưng rất nhanh liền đem cái này ném ra sau óc. So sánh với hoang mang của cô, Ly Mang âm thầm bị nhìn chăm chăm, đây mới là chuyện tình nghiêm trọng nhất. Người bình thường sau khi trao đổi vật chất, sau khi đạt được mục đích thì không thể nào lại đột nhiên phát động ám toán trí mạng. Cô tin tưởng bản thân Ly Mang có lẽ cũng có cảm giác này rồi, từ ngày hôm đó gặp phải cái cung tiễn ngấm độc, cô vẫn có chút không yên lòng, cô cảm thấy vẫn nên nói với hắn mọi chuyện. Cho nên hôm nay chạng vạng tối, thời điểm hắn lần nữa cùng cô đi đến bờ suối lấy nước, Mộc Thanh dùng suy nghĩ thật lâu của mình nói nhắc nhở hắn phải cẩn thận Đồ Lỗ, Đồ Lỗ không phải là người tốt.

Cô lặp đi lặp lại mà chỉ có thể nói hai câu này, còn lại phức tạp hơn thì cô vẫn không biểu đạt được.

Lần đầu tiên cô vì chuyện mình với hắn trao đổi không thể lưu loát mà cảm thấy nổi giận cùng nôn nóng như thế, đến cuối cùng thậm chí còn cà lăm nữa.

Ly Mang đầu tiên còn rất nghiêm túc nghe xem cô đang nói gì. Hắn là hắn nghe hiểu được nên trong mắt khẽ có ánh sáng chớp động. Sau đó hắn chú ý tới mặt cô có chút đỏ lên còn không ngừng xoa tay múa chân tay, liền đưa tay dùng sức vò rối tóc của cô, sau đó nở nụ cười.

Mộc Thanh có chút bất mãn hất tay của hắn ra, liếc hắn một cái rồi, dùng ngón tay vuốt lại tóc của mình.

Ly Mang cười đến càng vui vẻ hơn. Mộc Thanh nhìn thấy cái bàn tay to như quạt hương bồ đưa đến đây, tựa hồ còn muốn chuẩn bị vò loạn đầu mình nữa, liền vội vàng né tránh, lầu bầu nói: “Chớ cản Lã Động Tân. . . .”

Lời nói mới thốt ra khỏi miệng, cô liền ngậm miệng.

Ly Mang đem tay để vào cái trán cô sờ soạng xuống.

Đây là tỏ ý cảm tạ.

Thì ra là mới vừa rồi hắn chỉ trêu đùa mình thôi, tựa như lúc trước hắn đã làm rất nhiều lần vậy. Cô vì chuyện hắn rốt cục nghe lọt được lời của mình mà cảm thấy cao hứng, đang muốn hướng hắn cười thì hắn đột nhiên cúi đầu hôn rất nhanh trên cái trán trơn bóng của cô, sau đó cầm cái bình gốm lớn trên mặt đất, ngồi xổm xuống giúp cô múc nước.

Cái trán bị hắn hôn qua tựa hồ còn giữ cái loại cảm giác ngứa do chòm râu hắn xẹt qua. Gần đây cô có chút mê luyến cảm giác như vậy, cho nên cuối cùng vẫn do dự việc rốt cuộc có muốn sửa sang hoàn toàn râu tóc hắn lại không? Dù sao hiện tại hình tượng hắn cách thẩm mỹ quan của cô quá mức xa xôi.

Ly Mang không biết cô đang đánh chủ ý lên chòm râu của mình, nên sau khi lấy đầy nước liền ôm bình đi trở về.

Hai ngày nay Mộc Thanh đều tự mình nấu cơm cho hắn ăn. Mặc dù Na Đóa tựa hồ có chút không yên lòng, thời điểm cô nổi lửa nấu đồ thường xuyên tới đây chỉ điểm một hai, nhưng Mộc Thanh rất kiên quyết. Nếu cô đã quyết định muốn cùng Ly Mang sống tốt bên nhau, làm người phụ nữ của hắn, về lâu về dài mà cứ mãi ăn chung cùng người khác thì không thỏa đáng lắm. Huống chi trong tư tâm cô cũng hi vọng Ly Mang có thể cái ăn gì đó do chính mình làm cho hắn. Mặc dù ngày hôm trước cô nướng mảng thịt có chút nửa chín nửa sống, ngày hôm qua nấu bình súp đồ hết một nửa trong đồng lửa, thiếu chút nữa đồng lửa cũng bị dập tắt. Nhưng Ly Mang thoát nhìn không hề để ý, cô cho hắn ăn cái gì, hắn sẽ ăn cái đó, hơn nữa bộ dạng ăn như rất ngon.

Đối với việc mình gặp phải người dễ dàng nuôi cho no như thế, Mộc Thanh thật là càng xem càng thỏa mãn. Trên đường cùng hắn quay trở lại, cô vẫn nghĩ đến làm sao mà đem cây nấm tươi mà mình len lén giấu riêng hôm nay nấu được một chút gì dễ ăn, để cho hắn vì mình có một lão bà hiền lành như vậy mà tự hào.

Sắp nhanh đến khu quần cư, chậm mặt dừng phải Dĩ Gia. Bộ dạng hắn như đang chậm rãi đi dạo ở phụ cận. Nhìn thấy bọn họ, hắn lập tức đi tới, cười chào hỏi với Ly Mang.

Ly Mang dừng bước, và hai người nói chuyện với nhau.

Gần đây danh tiếng Dĩ Gia rất lớn. Nhưng Mộc Thanh cảm giác mình nhìn càng thấy không vừa mắt, nhất là lúc thấy nụ cười trên mặt hắn, có đôi khi thật hận không được tiến lên tát một cái xoá sạch cái vẻ đắc ý hả hê kia.

Nhưng trong việc này Ly Mang cùng cô có chút khác nhau. Lần trước sau khi hai người đánh nhau ở bờ suối, vốn là sẽ không có trao đổi qua lại. Nhưng vì trải qua chuyện ngoài ý muốn lần này, đại khái hắn cảm thấy vì Dĩ Gia phóng hỏa chẳng những đoạt lại da lông cùng lương thực trong bộ lạc, hơn nữa còn trợ giúp mình và Mộc Thanh thoát thân, nên trong lòng có ý cảm kích đối với hắn ta, cộng thêm Dĩ Gia tựa hồ có chủ tâm muốn chữa trị quan hệ với hắn, cho nên mấy ngày nay hai người lại bắt đầu nói chuyện.

Mộc Thanh đứng ở một bên, đầu tiên là nghe hai người nói rất sôi nổi, giống như bàn về gần đây trong bộ lạc đã tăng cường nhân thủ tuần tra ban đêm để ngừa chuyện bộ lạc Cương Đột đánh lên ban đêm trả thù, cô liền nhẫn nại đợi một hồi. Vậy mà khi nói xong, lại không biết nhắc đến cái gì, thoát nhìn bộ dạng rất hăng hái, trong lòng cô không vui, liền ho khan mấy tiếng, Ly Mang cũng là mất điếc tai ngơ. Cô có chút tức giận, không nhìn được lại nặng nề ho khan một tiếng rồi tự mình quay đầu đi trước. Lúc này hắn mới giật mình đi qua, ôm lấy bình nước mới vừa rồi đặt ở trên mặt đất, vội vàng chạy tới bên người cô.

Hắn cảm thấy được vẻ mặt cô không vui, nhích tới gần thử thăm dò kêu tên cô một tiếng. Thấy bộ dạng cô lười biếng xa cách, đột nhiên vươn ra một cánh tay trống không của mình, tìm được vòng eo của cô, ngắt một cái xong thì nhanh chóng rút trở về.

Mộc Thanh quay đầu, nhìn thấy hai mắt hấn đang thẳng tắp nhìn phía trước, vẻ mặt trịnh trọng ‘ta không có làm chuyện xấu’ thì nhất thời nhin không được cười lên.

Lúc này Ly Mang mới giống như thở phào nhẹ nhõm, theo cô cười haha.

Trong lòng Mộc Thanh âm thầm mắng câu ngốc tử, cô không nhin được liền đưa tay nhẹ nhàng nhéo da thịt trên cánh tay hấn rồi khẽ thở dài một cái.

31. Chương 31

Edit: Thu

Mộc Thanh nấu canh nấm thịt coi như còn có thể, cơ bản không có làm hỏng nguyên liệu vất vả giấu đi, cô thậm chí còn nêm được một chút vị tươi ngon đã lâu không thấy. Tiếc nuôi duy nhất chính là vẫn không có vị mặn. Lúc uống canh, cô đã suy nghĩ nếu như một ngày nào đó có thể để cho cô làm được muối, vậy cũng tốt.

Ly Mang không có đa sầu đa cảm nhiều như cô, ăn uống rất thoải mái, đến cuối cùng ngay cả nước canh cũng không còn dư lại một giọt. Ăn xong hấn liền vội vã rời đi. Buổi tối đến phiên hấn và mấy tộc nhân khác cùng nhau gác đêm.

Chuyện đã qua chừng mười ngày rồi. Trong bộ lạc chẳng những phái người gác đêm tăng thêm, mỗi người đàn ông trước khi đi ngủ trong tay cũng đều cầm vũ khí để phòng Cương Đột nửa đêm tới đột kích.

Gần đây đã vào thu, nên nhiệt độ ban đêm có chút chuyển lạnh, buổi tối đi ngủ đã phải đắp một tấm da thú rồi.

Mộc Thanh tự mình ngủ một hồi, đến lúc gần nửa đêm thì tỉnh lại. Nhớ tới hôm nay Na Đóa đem đến mấy củ khoai hầy còn dư lại, sợ bụng hấn lúc này sẽ đói, liền đứng dậy bưng chén đem qua.

Ánh trăng ở trên cao, chiếu sáng khắp mọi nơi.

Mộc Thanh đến bên ngoài khu quần cư, lúc dần dần tới gần chỗ Ly Mang, bên tai nghe thấy mấy tiếng nói chuyện theo gió truyền đến, giống như là Ly Mang đang cùng ai đó nói chuyện. Ngẩng đầu theo nơi phát ra tiếng nhìn lại, nhìn cái bóng lưng kia chắc là Đạt Ô.

Kể từ sau khi Đạt Ô trở về, cả người bỗng chốc giống như đã già đi rất nhiều, lại thêm dưỡng thương ,cho nên vào ban ngày cũng rất ít khi thấy hấn từ trong nhà lều đi ra. Bây giờ khuya khoắt, sao hấn lại tới đây?

Mộc Thanh do dự, dừng lại ở phía sau một cây cọc gỗ.

Tiếng nói chuyện của bọn hấn dề xuống rất thấp, lại cách một chút khoảng cách, Mộc Thanh nghe không rõ là đang nói cái gì. Chẳng qua là đến cuối cùng, Ly Mang có vẻ rất kích động, giọng nói cũng hơi lớn.

“ Không cho phép. Thương tổn cô ấy. ”

Mộc Thanh chỉ nghe được loáng thoáng cái này.

Lòng của cô xiết chặt.

Đạt Ô dường như cũng bị phản ứng của Ly Mang làm cho kinh ngạc đến ngây người. Một lát sau, ông ta quay người chậm rãi rời đi. Chỉ là bờ vai trùng xuống, dưới ánh trăng bóng lưng thoạt nhìn có chút tịch liêu vô lực.

Mộc Thanh nhìn về phía Ly Mang, thấy hấn đã ngồi xuống đất, sau lưng tựa vào một đoạn cọc gỗ. Đầu của hấn hơi cúi xuống, khuôn mặt bị che lại trong bóng râm, thấy không rõ vẻ mặt. Nhưng có thể cảm giác được toàn thân hấn cứng đờ, mơ hồ như đang tỏa ra cơn thịnh nộ.

Mộc Thanh do dự, từ từ đi tới trước mặt hấn.

Tính cảnh giác của hắn vẫn rất cao. Nhưng lúc này thì ngay cả cô đi đến gần cũng hoàn toàn không nhận ra. Mãi cho tới khi bóng của cô ở dưới ánh trăng in trước chân của hắn, lúc này hắn mới giật mình tỉnh lại, một tay đột ngột cầm cái mâu sắc bén ở bên cạnh. Khi ngẩng đầu nhìn thấy là cô, lúc này hắn mới thả lỏng xuống.

“Em mang thức ăn cho anh.”

Mộc Thanh hướng về phía hắn khẽ cười một chút, cầm cái chén ở trên tay đưa tới.

Hắn không có nhận lấy, chỉ yên lặng nhìn cô một hồi, sau đó đưa tay giữ tay của cô lại, khẽ dùng sức một cái, cô đã té xuống ngồi ở trên đùi của hắn. Chén cầm không vững, lỡ tay rơi xuống mặt đất làm nó vỡ ra, mấy củ khoai ở bên trong nhanh như chớp lăn ra ngoài.

Mộc Thanh ôi một tiếng, đưa tay muốn nhặt lại thì đã bị hắn ngăn ở trong bàn tay to của hắn.

Hắn từ phía sau ôm thật chặt eo của cô, đem mặt của mình chôn ở trong mái tóc dài sau gáy, không nhúc nhích.

Tim của Mộc Thanh đột nhiên nhảy lên.

Cô cảm thấy một sự kiềm nén ở sau lưng đến từ chính hắn.

Cô không tiếp tục cử động nữa, cứ như vậy tùy ý hắn ôm, vẫn ngồi dựa vào hắn, đem đầu tựa ở trên vai hắn, cảm giác được hơi thở của hắn ở gáy mình. Mãi đến lúc sắp mệt mỏi muốn ngủ, mới cảm thấy hắn ôm mình đứng lên đi về phía nhà lều.

Hắn đem Mộc Thanh nhẹ nhàng đặt ở chỗ ngủ, đắp trên người cô tấm da thú, đưa tay sờ mái tóc của cô một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi hắn kết thúc buổi gác đêm trở về, Mộc Thanh đã nấu xong điểm tâm cho hắn.

Mộc Thanh vừa từ từ uống cháo rau, vừa len lén quan sát thần sắc của hắn.

Hắn ừng ực ở bên trong uống mấy cái là xong, ngẩng đầu nhìn về phía cô ra sức cười một tiếng rồi đứng lên.

Mộc Thanh cảm thấy tâm tình đã khá hơn nhiều.

Hắn lại khôi phục là Ly Mang thường ngày mà cô quen thuộc.

Đưa mắt nhìn hắn và những người đàn ông khác rời đi, Mộc Thanh đi tới chỗ Na Đóa.

Hôm trước Do Do phát sốt, Mộc Thanh sờ trán của cô bé một cái, đoán chừng ít nhất ba chín độ, liền một mực giúp Na Đóa chăm sóc. Nhìn thấy Na Đóa cho cô bé uống nước thuốc lần trước lão bà ỉnh uống trị bệnh đau bụng thì quả thực không yên lòng. Nhưng hết lần này tới lần khác mình lại không làm được cái gì, chỉ có thể dùng tay nhúng nước lạnh bôi lên đầu và tứ chi cô bé, dứt cho cô bé uống nước ấm, hy vọng cách hạ nhiệt độ vật lý như vậy hoặc ít hoặc nhiều có thể giúp cô bé sống qua cửa ải này.

Trẻ con ở đây rất dễ chết yếu. Cô đến đây cũng chỉ hơn một tháng, đã tận mắt nhìn thấy hai đứa trẻ chết đi. Một đứa mới mấy tháng tuổi, một đứa cùng với Do Do không chênh lệch nhiều lắm. Đều là sinh bệnh, chịu đựng không nổi mà chết đi.

Bây giờ tình huống của Do Do thoát nhìn đã tốt hơn một chút, chỉ là tinh thần vẫn có chút không tốt, môi khô đến mức tróc da, đôi mắt thoát nhìn lại càng lớn.

Trong ngày thường phần lớn thời gian cũng là Do Do trông coi em trai em gái, mấy ngày qua cô bé ngã bệnh rồi, Na Đóa đã làm trẻ nãi hai ngày thời gian, hiện tại thấy cô bé tốt hơn chút ít, liền nhờ Mộc Thanh chiếu cố giúp cô bé cùng mấy đứa nhỏ, còn mình thì vội vã cùng các nữ nhân cùng nhau đi ra ngoài hái quả dại rau dại.

Bây giờ là lúc sản vật trong rừng phong phú nhất, qua đoạn thời gian này, kế tiếp sẽ không dễ dàng hái được trái cây thơm ngon to tròn như vậy nữa, cho nên cô có chút nóng vội.

Mộc Thanh sờ trán của Do Do, đã mát hơn. Trong lòng rất là vui vẻ. Cô đặt một miếng tổ ong hoang dã mà mấy ngày trước Ly Mang mang về thả vào trong nước ấm, chờ tới khi mật ong tan ở trong nước rồi thì lắc lắc mấy cái, đút cho Do Do uống.

Do Do uống cạn sạch, liếm liếm môi dưới, hướng về phía cô cười ngọt ngào.

Giữa trưa, Mộc Thanh vì thương Do Do, mở cái nồi nhà cô bé ra, tìm được mấy củ khoai và chén kê ăn còn dư lại, bỏ nước và miếng tổ ong vào trong vại nấu thành cháo ngọt, chia cho bọn chúng ăn.

Lúc cô nhóm lửa nấu cháo, bảy tám người phụ nữ ở lại trong khu quần cư đều liếc mắt nhìn cô. Mộc Thanh biết hẳn là bọn họ không quen nhìn mình nấu đồ ăn vào buổi trưa, cô cũng mặc kệ không để ý.

Do Do ăn nhiều đồ ăn dạng lỏng nên mắc tiểu muốn đi tới nương góc Tây Bắc, Mộc Thanh cùng đi với nó. Lúc sắp đến nơi thì nhìn thấy Hồ Xỉ và một người đàn ông khác đang cầm cán mâu tuần thủ(*).

*Tuần thủ: Tuần tra, phòng thủ.

Vào ban ngày họ thay phiên nhau để lại hai người đàn ông ở khu quần cư để phòng ngừa bất trắc, đây là cách làm gần đây của nơi này.

Mộc Thanh hướng về phía Hồ Xỉ gật đầu nở nụ cười. Hồ Xỉ đứng ở đó bất động, trên khuôn mặt ngăm đen hơi có chút phiếm hồng.

Hắn và Ly Mang quan hệ không tệ, đối với Mộc Thanh vẫn luôn rất thân thiện. Mộc Thanh cũng cảm thấy hẳn là người ngay thẳng hào phóng, cho nên thỉnh thoảng tình cờ gặp cũng sẽ chào hỏi.

Tới gần cái nương thì ngửi thấy ở đó có mùi vị khác thường.

Mộc Thanh đang chờ Do Do, đột nhiên nghe thấy ở một phía của khu quần cư truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân, cực kỳ kinh khủng, ở giữa còn có kèm theo tiếng thét của một người đàn ông lạ lẫm.

Mộc Thanh cả kinh, đột ngột quay đầu lại. Hồ Xỉ quát cô một tiếng “Đừng đi qua”, còn bản thân thì cực kỳ nhanh đi về phía phát ra tiếng gào.

Tiếng gào bất thường liên tục không ngừng truyền tới. Giống như là tiếng gào thét phát ra lúc đánh nhau.

Do Do cũng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, có chút đứng không vững.

Mộc Thanh gần như là kéo cô bé giấu ở trong bụi cỏ bên cạnh, bảo cô bé không được đi ra ngoài, còn mình dọc theo ven rừng bên cạnh khu quần cư, nhanh chóng chạy tới.

Xuyên qua kẽ hở của rừng cây, nhìn thấy một màn này khiến cho hô hấp của cô gần như đã ngừng lại.

Cương Đột đang mang theo tộc nhân của hắn càn quét khu quần cư.

Phụ nữ và trẻ nhỏ đều bị trói thành một đám. Hồ Xỉ đang cùng với mấy người của Cương Đột đánh nhau kịch liệt, bên cạnh, ở trên mặt đất, tộc nhân của hắn đã ngã xuống, phần bụng bị đâm thủng.

Hồ Xỉ tức giận trợn to mắt, giống như nổi điên, cái mâu sắc bén trên tay hắn đâm vào ngực của một kẻ xâm lược, chỉ là cùng lúc đó, ở sau lưng hắn cũng bị đâm vào rất sâu. Hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ, từ từ ngã xuống đất.

Trên khuôn mặt không coi là mặt người của Cương Đột lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Hắn ngẩng đầu nhìn tộc nhân của mình đang áp giải Đạt Ô và Nao Nao đi ra.

Vốn đang tức giận mắng chửi không ngừng, lúc Nao Nao nhìn thấy khuôn mặt của Cương Đột đi tới trước mặt mình thì kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người run rẩy không ngừng, trong cổ họng nức nức nở nở nói không ra một câu nữa rồi.

Đạt Ô tức giận trợn mắt nhìn, khuôn mặt âm trầm của Cương Đột dạo qua một vòng trên mặt hắn, không do dự một chút nào gơ cái cốt đao(*) trên tay nặng nề bổ xuống.

*Cốt đao: đao được làm bằng xương, thường là xương lớn của động vật.

Đám phụ nữ phát ra tiếng gào thét chói tai, đám nhỏ thì khóc lên.

Cương Đột đột nhiên quay đầu lại, đám phụ nữ lập tức im lặng, run rẩy bầy mà đỡ dành con của mình.

Người của hãn lục lợi ra gần như tất cả đồ đạc trong hầm ngầm, cất vào trong túi da, cuối cùng mang theo đám phụ nữ và trẻ con bắt được reo hò rời đi.

Trong khu quần cư bị cướp phá cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, yên tĩnh không giống như là trần gian.

Tay Mộc Thanh run run, lần lượt sờ hơi thở của Hồ Xỉ, tộc nhân của hãn và Đạt Ô ngã ở trên mặt đất.

Đã không còn hơi thở nữa rồi.

Bọn họ chỉ đề phòng vào ban đêm, cho rằng bọn chúng sẽ tập kích vào ban đêm. Ai cũng không ngờ, Cương Đột lại mang người tới tập kích vào ban ngày lúc không có người.

Vào giờ phút này Mộc Thanh đột nhiên rất hận mình.

Cô cảm thấy cô hẳn là phải nhớ tới điểm này, nhưng cô lại vẫn cứ không nghĩ đến.

Lúc Do Do khóc thút thít lấy tay lau mặt của cô, cô mới nhận ra mình cũng đang chảy nước mắt.

“Cứu các cô ấy. Cứu các cô ấy.”

Do Do không ngừng lặp lại những lời này.

Mộc Thanh chợt tỉnh ngộ. Để cho đám người Ly Mang ở bên ngoài biết nơi này đã xảy ra chuyện sớm một khắc, khả năng cứu được những người phụ nữ bị bắt đi và đoạt lại tài sản của bọn họ sẽ càng lớn hơn một chút.

Nhưng mà làm thế nào để cho bọn họ biết đây? Hiện tại cách chạng vạng tối bọn họ thường trở về là một buổi trưa dài đằng đằng.

Mồ hôi ở trên trán càng không ngừng tuôn ra bên ngoài, hội tụ lại với nhau, nhỏ trên chóp mũi của cô.

Chỉ chốc lát sau, trên bãi đất trống nổi lên một đám lửa lớn, Mộc Thanh không ngừng ném củi bị tưới nước vào trong đồng lửa, khói đặc cuộn cuộn, thẳng tắp mà hướng lên trời cao.

Bị khói đen cuộn cuộn bay lên ở phía bầu trời nhà mình gọi về, Ly Mang và các tộc nhân của hãn nhìn thấy chính là cảnh tượng như thế này: Đạt Ô và hai chiến sĩ canh phòng ở nhà bị ngã ở trong vũng máu, phụ nữ và trẻ nhỏ bị bắt làm tù binh, đồ dự trữ trong hầm ngầm để dùng qua mùa đông bị cướp không còn gì. Bên cạnh đồng lửa đang cuộn cuộn khói đen, trên khuôn mặt bị hun khói đen thui của Mộc Thanh và Do Do loang lổ nước mắt.

Tiếng rống giận dữ đòi báo thù cùng với khói đen xông lên bầu trời khi quần cư.

Người ở trong rừng, am hiểu nhất chính là lần theo dấu vết. Từ nhỏ, bọn họ nhất định phải học được cách sử dụng khả năng quan sát nhạy bén nhất, cái mũi nhạy nhất để theo dõi, phát hiện con mồi của mình. Bây giờ, bọn họ phải truy đuổi chính là kẻ địch.

Màn đêm buông xuống, chỉ để lại mấy người ở trạm canh gác, vẫn đắm chìm trong sự đặc ý sau khi cướp đoạt, vào lúc tiếng ngáy của Cương Đột và tộc nhân của hãn nổi lên bốn phía ở nơi dừng chân thì Ly Mang và đám bạn của hãn lén lút tới gần.

Lúc Cương Đột chết, trên khuôn mặt xấu xí mang theo vẻ mặt không thể tin được. Trước khi chết, gã cũng nghĩ không thông, sao Ly Mang và tộc nhân của hãn lại nhận được tin tức nhanh như vậy mà chạy tới nơi này. Dựa vào phỏng đoán trước đó của gã, chờ tới khi buổi tối bọn hãn trở về, biết được tin tức thì dấu vết của đoàn người mình đã bị bóng đêm nuốt chửng rồi. Ít nhất, bọn họ phải chậm hơn mình một đêm hành trình.

Phụ nữ, trẻ em cùng với tài sản của bọn họ bị cướp mất một lần nữa được giành trở về. Trước khi mặt trời dâng lên, bọn họ đã trở về khu quần cư.

Nhưng mà không có ai cười được, ngay cả trẻ nhỏ cũng vậy.

Ly Mang càng hơn thế.

Hắn quỳ gối ở giữa khu đất trống, dường như có chút dờ dẫm mà nhìn về phía trước. Nơi đó, những người phụ nữ vây quanh các thi thể trên đất trống bị thương khóc rống, Nao Nao khóc càng thương tâm hơn.

Thủ lĩnh của hắn và hai tộc nhân anh dũng đã chết ở trong sân nhà. Bởi vì sự sơ suất của hắn.

“Con đàn bà kia là mầm tai họa! Là cô ta dẫn tới tai họa của chúng ta! Đuổi ả đi!”

Một giọng nói sắc bén vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mộc Thanh có chút mờ mịt mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mắt là một bà lão không biết đã trốn tránh ở đâu giờ phút này lại đang đi về phía mình, đào linh phía trên gây chống va chạm phát ra tiếng vang nặng nề, lúc này mới giật mình, người bà ta nói là mình.

Cô vô ý thức hơi lui về phía sau một bước nhưng rất nhanh phải dừng lại, bởi vì nhận ra ở phía sau mình cũng có người đang đứng.

Sau khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, cô nhận ra gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía mình.

Cô nhìn về phía Ly Mang.

Ly Mang từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, hướng về phía cô mà đi tới.

Rất nhiều năm sau này, khi vây quanh Mộc Thanh là những đứa con của mình, nhìn bọn chúng không buồn không lo mà nô đùa âm ỉ, cô nhịn không được liên nghĩ, nếu như khi đó Ly Mang không muốn cô, mà là cái mũ lông chim trên đỉnh đầu Đạt Ô và tộc nhân của hắn, vậy thì bây giờ hết thảy sẽ như thế nào?

Đây là một cái giả thiết về vận mệnh rất khó trả lời.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn đã chọn cô. Cho nên ở một khắc đó, cô đã tự nói với mình, trong cuộc sống sau này, cô nhất định sẽ không khiến cho hắn có cơ hội hối hận vì khi đó mình đã đi mấy bước về phía cô.

32. Chương 32

Edit: Thu

Beta: Tiểu Tuyền

Ly Mang đi tới bên cạnh cô, sóng vai với cô đứng chung một chỗ.

Ở trong tiếng hô “Đuổi cô đi” vang lên liên tục, hắn bước đi về phía lều của mình.

Lúc đi ra, hắn đem cái mũ lông chim Trĩ trả lại trên tay bà lão.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, bao gồm cả Dĩ Gia và Đồ Lỗ.

Nao Nao đột nhiên giống như là phát điên mà đẩy đám người ra, lao tới, ra sức cắn ở trên tay hắn một cái. Dòng máu dọc theo môi của cô từ từ rỉ ra.

Hắn không đẩy miệng của cô ra, chỉ cau mày, giống như là dung nhẫn(*) lại cảm thông mà nhìn cô.

*Dung nhẫn: khoan dung, nhẫn nhịn.

Na Đóa đã lệ rơi đầy mặt, cô hướng về phía chỗ Mộc Thanh mà đi tới một bước, nhưng lại bị người đàn ông của cô kéo lại.

Hắn vì mình, lại tự nguyện bị tộc nhân và bộ lạc của hắn trục xuất. Thời đại này, ở nơi sức mạnh của loài người đối với tự nhiên vẫn còn cực kỳ nhỏ bé, phải có suy nghĩ cố chấp như thế nào, mới có thể khiến cho hắn làm ra hành động hy sinh không khác nào tự sát như vậy?

Mộc Thanh khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại. Trước mắt lại hiện ra một cảnh khác.

Vào lúc cô đi theo hẩn rời khỏi khu quần cư, Do Do đột nhiên giẫy dụa khỏi tay của Na Đóa, nhanh chóng chạy về phía cô.

Nó ôm lấy chân của Mộc Thanh, ngẩng đầu.

Mộc Thanh từ từ ngồi xổm xuống, ngang bằng với nó.

“Thái tát khách mục! Thái tát khách mục! Thái tát khách mục! ...”

Do Do ôm chặt lấy cổ cô, nghẹn ngào mà một lần lại một lần lặp lại những lời này.

“Chị sẽ trở lại thăm em... nhất định sẽ trở lại...”

Cô cũng rơi lệ đầy mắt.

Lúc bọn họ rời đi, Ly Mang cầm theo túi da và cái mâu sắc bén ở trên tay của hẩn, Mộc Thanh ôm theo cái gối của cô, ở bên trong là dao, bằng vệ sinh, tạp dề da rắn, vòng cổ Ly Mang tặng cho cô và một bọc hạt kê mấy ngày trước được chia cho, ăn còn dư lại.

Sau khi khu quần cư ở phía sau dần dần biến mất không thấy gì nữa, Mộc Thanh quay đầu lại nhìn thoáng qua, vài đám khói bếp lượn lờ bay lên trong sương chiều khiến cho cô cảm thấy mấy phần bi thương. Cô ngẩng đầu nhìn bên mặt của Ly Mang ở bên cạnh một cái, cằm của hẩn bị râu tóc che khuất, cô nhìn không rõ có phải là hẩn nhếch môi không, nhưng ánh mắt của hẩn vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt của hẩn thoát nhìn giống như là hai người đang trên đường trở về nhà, mà không phải là vừa mới bị đuổi ra khỏi nhà.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút an tâm, lấy tay của mình vòng qua khuỷu tay của hẩn mà khoác chặt, bắt kịp bước chân của hẩn.

Đêm nay, bọn họ ở trong một cái sơn động cách khu quần cư không xa. Chính là cái sơn động mà lúc mới tới, sau khi cô chạy thoát khỏi chỗ của Đạt Ô thì bị Ly Mang bắt được giấu ở đây một đêm. Nơi đó giống như là nơi hẩn thường xuyên đến. Sau khi hẩn gạt bỏ một đồng đá ở trong góc một hồi thì lộ ra một cái bao màu xanh da trời, sau đó cười đầy tới trước mặt cô.

Mộc Thanh kinh ngạc, vui mừng nhận ra đây chính là cái ba lô của mình, lúc đụng mặt lần đầu tiên đã bị hẩn chiếm làm của riêng, vậy mà lại bị hẩn giấu ở đây. Tiếc nuối duy nhất chính là không có ống nhòm. Vội vàng mở ra, nhìn thấy đồ đạc ở bên trong vẫn còn ở đây, chẳng qua là lúc bật đèn pin, ánh sáng hơi yếu, có lẽ nguyên nhân là đã lâu không có sạc pin, ngày mai đặt ở dưới ánh mặt trời phơi nắng, có lẽ là có thể khôi phục lại cường độ ánh sáng ban đầu đi.

Lúc Mộc Thanh sửa chữa đèn pin, chiếu lên thành động để nhìn, Ly Mang ở bên cạnh đang bận nhóm lửa, cũng không có biểu lộ kinh ngạc gì. Trước đó nhất định hẩn đã đem đồ ở trong ba lô ra nghiên cứu một lần rồi, bây giờ mới lộ ra bộ dạng điềm nhiên như không có việc gì này. Trong lòng chợt sinh ra ý nghĩ nghịch ngợm, cô gọi tên hẩn một tiếng, chờ hẩn ngẩng đầu lên, thì đem ánh đèn chiếu vào trong mắt hẩn.

Ly Mang hiển nhiên là bị sợ hết hồn, rất nhanh đã lấy tay che ở trước mắt, đến trước mặt cô tịch thu đèn pin. Thấy cô thấp giọng bật cười thì có chút bất đắc dĩ đưa tay nheo má cô.

Lúc bọn họ ra đây thì cũng không mang theo cái gì để ăn. Chờ lửa nổi lên, buổi tối khi đi ngủ dùng cây cỏ trải xuống làm giường, Ly Mang bảo cô ngồi ở bên trong chờ hẩn trở về, còn mình thì cầm cung tên mà duệ mâu đi ra ngoài. Trước khi đi còn cẩn thận bẻ gãy những cành cây dày lá che cửa động đi.

Mộc Thanh ngồi ở bên cạnh đồng lửa một mình, thỉnh thoảng cho vào bên trong một, hai cành cây để đốt lửa, trong tiếng nổ lách tách của đồng lửa, da của cô cảm nhận được một chút hơi nóng thiêu đốt.

Đến nơi này đã gần hai tháng, có lẽ là ngoài ý muốn, một việc tiếp một việc hướng về phía mặt cô mà đánh tới, cô dường như không nhớ tất cả mọi chuyện và thân nhân ở nơi đó, hoặc cũng có lẽ là không dám nhớ. Nhưng mà giờ phút này, không biết vì sao cô lại đột nhiên nhớ tới trước kia.

Chỉ là hai tháng ngắn ngủi, trước mặt sau lưng lại có cảm giác giống như là cách một thế hệ.

Bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân xột xoạt. Mộc Thanh tưởng là Ly Mang trở về rồi, có chút vui mừng mà đứng dậy nghênh đón. Cô đi được vài bước, lại nghe thấy giọng nói có chút chần chờ khe khẽ gọi tên Ly Mang và mình.

Là Na Đóa.

Mộc Thanh vội vàng vén đồng cành lá chất ở cửa động lên. Thấy Na Đóa và người đàn ông của cô đang đứng ở đó.

Bọn họ đem tới một bọc khoai và mấy miếng thịt khô đã nướng chín, còn có một tấm da lông.

Mắt của Na Đóa lại có chút hồng hồng, kéo tay của Mộc Thanh không ngừng lẩm bẩm nói “Các người nhất định phải khỏe mạnh”. Người đàn ông của cô ấy thì đứng ở đó không nói gì, nhưng vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Mộc Thanh đột nhiên có một loại cảm giác áy náy. Cô cảm thấy có chút có lỗi với người phụ nữ thiện lương ở trước mặt. Nếu như không có sự xuất hiện của cô, thân nhân của cô ấy là Ly Mang hiện tại hẳn vẫn còn ở trong bộ lạc. Là người đầu tiên đứng sau Đạp Ô khiến cho người ta kính trọng ngưỡng mộ nhất. Mà không phải giống như bây giờ, bị trục xuất vào trong rừng, từ nay về sau phải dựa vào sức mình và làm bạn với trời đất.

Không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được tâm tình của cô bây giờ. Cô chỉ dùng hai tay nắm chặt bàn tay đầy vết chai thô ráp của Na Đóa, kéo đến bên môi mình hôn một cái.

Nước mắt của Na Đóa nhanh chóng rơi xuống, thu tay về lau, hướng về phía cô gật đầu một cái rồi cùng với người đàn ông của mình quay người rời đi.

Lúc Ly Mang trở về, trên tay xách hai con mèo trông bộ dáng giống như gà rừng. Hắn ở nguồn nước bên ngoài đã nhổ lông, tẩy rửa qua. Nhìn thấy đồ ở trên mặt đất thì sững sốt một chút. Chờ tới khi nghe xong những lời của Mộc Thanh chậm rãi kể lại, hắn gật đầu một cái, khẽ cười với cô. Sau đó thuận thực mà xuyên con gà qua cái cành cây rồi nướng.

Mộc Thanh vốn là có chút lo lắng chuyện này sẽ khiến cho hắn buồn bã. Lén nhìn trộm hắn một cái, thì chỉ thấy hắn đang nhìn chăm chăm vào hai con gà đang ở trên ngọn lửa, dần dần ứa ra mỡ bóng nhẫy, vẻ mặt rất là chăm chú. Đường như cảm nhận được cô đang nhìn trộm mình, chợt ngẩng đầu nhìn về phía cô cười một cái, nụ cười ấm áp giống như ánh lửa vậy.

Lúc ngủ, hắn vẫn giống như bình thường để cho cô gối đầu lên một cánh tay của hắn, cánh tay kia thì ôm eo cô, vỗ nhẹ sau lưng cô, tựa như khi còn bé Mộc Thanh được mẹ của cô vỗ vỗ dỗ dành chìm vào giấc ngủ vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy trong mắt như có cơn thủy triều dâng lên nên vội vàng nhắm mắt lại tập trung ngủ.

Mộc Thanh là bị cảm giác lạnh lẽo lúc nửa đêm làm cho tỉnh dậy. Cô nhắm mắt lại, theo thói quen mà hướng về phía nơi phát ra ấm áp ở bên cạnh mình, ở đó lại không có ấm áp. Đưa tay sờ loạn, lúc này mới phát hiện ra tấm da thú kia đang bao bọc lấy cơ thể mình, nhưng Ly Mang ở bên cạnh lại không thấy đâu.

Trái tim của cô bình bịch đập mạnh lên, chợt mở mắt nhìn chung quanh, trong tích tắc này lại có chút cảm giác hoang mang.

Trong sơn động rất tối, ánh trăng ở bên ngoài chiếu không tới, chẳng qua là ở cửa động lơ mờ giống như là có bóng đen. Cô khẽ chống người lên để nhìn, nhận ra quả thực là bóng lưng của Ly Mang.

Hắn đang ngồi một mình ở đó, mặt hướng về phía khu quần cư, không biết là đang nghĩ cái gì. Bóng lưng đó rất lâu không có nhúc nhích, giống như một người hóa đá.

Mộc Thanh ngẩn người nhìn một lúc, muốn đứng dậy đi tới. Nhưng cuối cùng cô vẫn không đi, chỉ từ từ nằm xuống, co người lại ở trong da thú.

Qua rất lâu, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng động, có lẽ là hắn đứng dậy trở về.

Hắn nằm xuống bên cạnh cô.

Mộc Thanh cảm nhận được một chút lạnh lẽo hắt mang đến, đó là cái lạnh của đêm thu ngấm vào.

Dường như hấn sợ cảm giác lạnh lạnh ở trên người mình quá nhiều cô, nên không có vén da thú lên để đắp lên người.

Mộc Thanh giả vờ như vừa mới bị hấn làm cho thức giấc, ngáp một cái, nũng nịu mơ mơ màng màng mà ưm một tiếng, sau đó đưa tay ôm lấy cái eo trần trụi của hấn, dán cơ thể ấm áp mềm mại của mình vào.

Ly Mang không do dự, lập tức đưa tay ôm cô chặt chẽ vào trong lòng, môi dán vào trán cô. Tựa như cô chính là một bộ phận được lấy ra từ trong cơ thể hấn, bọn họ vốn nên chặt chẽ dán ở cùng một chỗ như vậy, chẳng phân biệt ta và người.

Ở trong tia nắng ban mai của sáng ngày thứ hai, hấn dẫn cô đi dọc theo con sông mà lúc trước họ đã chèo thuyền, hướng về phía mặt trời đang nhô lên mà đi.

Mộc Thanh không biết hấn muốn dẫn cô đi đâu. Nhưng cô tin rằng chờ tới khi hấn dừng chân lại, vậy thì đó nhất định sẽ là nơi ở tương lai của gia đình họ.

Vào chạng vạng tối ngày thứ ba, bọn họ dừng lại trú ở trong một cái hang đá nông của vách núi cạnh dòng sông. Lương khô bọn họ đã ăn không ít. Cho nên cần phải đi tìm đồ để bổ sung cho đồ ăn.

Ở đây không có chỗ để có thể ẩn núp, có lẽ Ly Mang không yên tâm khi để cô ở đây một mình, cho nên dẫn cô theo.

Mộc Thanh thấy hấn nhanh nhẹn bò lên cây, tìm thấy một cái tổ chim, lấy mấy quả trứng chim xuống.

Mỗi quả đều to cỡ bàn tay cô.

Hấn lại ở trong mấy cây đại thụ mục, moi ở trong hang ra mấy con chuột đất to bự. Mộc Thanh nhìn cái thứ kêu chi chi, giãy dụa không ngừng ở trên tay hấn, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng mà nghĩ đến ngay cả thịt tươi mình cũng đã ăn rồi, thì cũng bình thường trở lại.

Cuối cùng hấn cũng bắn chết một con xúi quẩy, bởi vì bị hù dọa mà hoảng sợ chạy trốn trước mặt bọn họ. Mộc Thanh lấy cái lá cây đại thụ mà mình thuận tay ngắt lấy, mang theo bọc quả đại lại. Hai người thắng lợi trở về, bây giờ trời cũng sắp tối rồi. Lúc đi được nửa đường, Mộc Thanh đột nhiên nghe thấy ở trong bụi cỏ bên cạnh mình giống như có thứ gì đó đang chuyển động, cô lấy làm kinh hãi, thoáng cái đã chạy tới bên người Ly Mang.

Ly Mang vỗ vỗ tay cô an ủi, tự mình cầm duệ mâu, cẩn thận đẩy bụi cỏ ra, chờ tới khi tìm ra nơi phát ra tiếng vang kỳ lạ thì hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ở đó có một con vật nhỏ kỳ lạ, đang liên tục cố gắng muốn đứng lên, nhưng lại liên tiếp té xuống, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

Nói nó quái dị, bởi vì nó lớn lên có chút giống sư tử, nhưng bộ lông lại màu đen, dáng dấp thoát nhìn so với con cún con không lớn hơn là bao nhiêu, thoát nhìn giống như là mới sinh không được bao lâu.

Mộc Thanh ngồi xổm xuống, mượn sắc trời âm đạm còn sót lại quan sát cẩn thận, phát hiện móng và chân nó có dấu vết bị cắn, máu tươi đầm đìa, phía trên còn bị gai đâm vào, lúc này mới không có cách nào để đứng lên.

Ly Mang duỗi tay, thoáng cái đã thô lỗ xác cổ tiểu gia hỏa kia lên, xem chừng là muốn vặn gãy cổ nó, đưa tiễn cái mạng nhỏ rồi. Mộc Thanh vội vàng kêu một tiếng, đoạt lại từ trên tay hấn.

Con vật nhỏ bị sợ hãi, rúc vào trong ngực Mộc Thanh không ngừng kêu gừ gừ, gắng sức cọ đầu vào ngực của cô.

Ly Mang có chút không hiểu, thấy cô trợn mắt nhìn mình, ôm con vật nhỏ đó đi về phía trước nên đành phải đi theo.

Hai người trở về chỗ đã tìm được lúc đầu, Mộc Thanh mặc kệ những thứ khác, đầu tiên bảo Ly Mang chiếu đèn pin ỳnh, còn mình ôm lấy con vật nhỏ, dùng cái nhíp ở trên dao quân đội cẩn thận rút cái gai đâm ở

trên người nó, còn bảo Ly Mang tới gần đấy nhổ một ít thảo dược, nhai nát rồi đắp ở trên miệng vết thương của nó.

Ly Mang bây giờ mới hiểu ý của cô, thì ra là coi trọng con vật này, muốn dẫn nó đi cùng. Thật ra theo cách nghĩ của hần, mười con chỉ sợ cũng đã bị nướng trên lửa rồi, thấy cô thích như vậy, cũng đành phải thuận theo cô đi.

Mộc Thanh cẩn thận nhai nát thịt đã nướng chín, cùng với nước trái cây đút cho con vật nhỏ ăn. Ăn xong, con vật nhỏ kia lại một mực há miệng ngậm một ngón tay của cô, dùng cái lưỡi mềm mại ôm lấy, không ngừng mút. Mộc Thanh cảm thấy vừa ngứa lại vừa trơn, nhịn không được bật cười ha ha. Ngay cả buổi tối, lúc đi ngủ cũng đặt ở bên cạnh chân, dùng da thú đắp lên, ban đêm còn tỉnh giấc mấy lần, nhìn xem còn ở đó không, khiến cho Ly Mang buồn bực không dứt. Chờ đến khi cô muốn thức dậy lần thứ ba, cuối cùng cũng nhịn không được vừa kéo cô xuống, kiên quyết đặt ở dưới thân mình.

Con vật nhỏ nằm bên cạnh, tròng đôi mắt đen lung liếng nhìn hai bóng người đang dây dưa ở cùng một chỗ lên xuống không ngừng, cùng với tiếng vang hai người bọn họ phát ra, trong cổ họng nó nhẹ nhàng kêu grừ grừ.

33. Chương 33

Vào cuối ngày thứ bảy, bọn họ đi tới phía cuối con sông lớn.

Thật ra thì không tính là phía cuối, chỉ là sông lớn kéo dài đến đây, đột nhiên bị cắt đứt, không còn đường nào có thể đi, liền từ mặt cắt ở trên cao đổ xuống, tiếp tục cuộn cuộn chảy về phía đông.

Mặt trời đang ở trên đỉnh đầu.

Mộc Thanh đang đứng ở phía trước sườn đồi, nghe từng đợt tiếng nước ào ào dội vào tai, trước mặt lại cảm thấy một chút khí lạnh, đó là hơi nước bị gió cuốn lên, lúc ập tới thì mang theo hơi lạnh.

Cô đi đường vốn có chút nóng bức, bây giờ lại cảm thấy vui vẻ thoải mái một trận.

Con vật nhỏ vẫn luôn bị cô ôm ở trong ngực đã có tên của mình, cô gọi nó là Tiểu Hắc. Vốn đang hí mắt lưỡi biếng ngủ, Tiểu Hắc giống như cũng bị tiếng ồn này làm cho tỉnh giấc, chợt mở mắt ra ngẩng đầu lên, tỏ mò nhìn đông nhìn tây.

Phía trước đã không còn đường đi. Xuống dưới chính là vách đá.

Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn Ly Mang.

Hần cười với cô, dẫn đầu rẽ vào lối ngoặt ở bên cạnh đi tới.

Mộc Thanh đi theo phía sau hần, thấy hần dùng mâu và cái búa đá trên tay (mới chế tạo ra vào mấy ngày trước) tách cành lá dây leo mọc dày đặc phía trước mặt ra, mở đường đi về phía trước.

Đây là một cái sườn núi, bọn họ đi xuống có chút khó khăn.

Đi như vậy chừng hơn một giờ, địa thế dần dần bằng phẳng, cố gắng đi tiếp xuống sườn núi.

Đường xuống sườn núi so với trước đó còn dễ đi hơn chút ít.

Bọn họ leo qua một ngọn đồi nhỏ.

Ly Mang tiếp tục đi về phía trước, Mộc Thanh chăm chú đi theo hần.

Tiểu Hắc ở trong ngực cô dường như cảm nhận được sự mệt mỏi của cô, có chút bất an mà grừ grừ kêu lên, cách lớp quần áo đưa lưỡi liếm liếm ngực cô.

Ly Mang quay đầu lại, nhìn cô một cái, ngồi xổm ở trước mặt cô, ý bảo cô đi lên.

Hần muốn công cô đi.

Mộc Thanh cự tuyệt.

Sống ở trong rừng rậm hai tháng, cô đã dần dần học xong sự nhẫn nại. Vào lúc thích hợp, cô đương nhiên sẽ ở trước mặt Ly Mang ăn vạ làm nũng, giành được yêu thương của hắn. Nhưng mà tình huống giống như bây giờ, chỉ cần cô còn có một chút sức lực cuối cùng, cô biết mình nên cắn chặt răng đi theo, mà không phải là trở thành gánh nặng của hắn. Hắn ngoại trừ mở đường ở phía trước, trên lưng còn cộng thêm ba lô của cô, trừ bỏ đồ vốn có ở bên trong, còn chật ních lương khô mấy ngày hôm trước ăn còn dư lại, và mấy hạt dưa cô dùng để uống giải khát.

Ly Mang thấy cô không chịu lên, đứng dậy đưa tay lau mồ hôi trên trán cô. Cúi mắt nhìn thấy Tiểu Hắc còn đang nằm ở trong ngực cô nhẹ nhàng co chân lại, lông mày hơi nhíu, túm da ở trên cổ nó, một tay ôm lấy.

Mộc Thanh cho là hắn muốn nó tự đi đường. Miệng vết thương của Tiểu Hắc mặc dù tốt lên, đã đóng vảy không tề lắm, nhưng xuống đất đi theo bọn họ, đoán chừng còn có chút khó khăn. Đang muốn ôm về, lại thấy hắn đã xách nó lên đặt ở trên vai phải trống không của mình.

Tiểu Hắc đột nhiên rời khỏi ngực của Mộc Thanh, thoảng cái đã đứng ở trên cao cách mặt đất không ít, thoạt nhìn có chút sợ hãi, bốn chân bám ở trên đầu vai Ly Mang chặt chẽ, con mắt đen lúng liếng cứ nhìn về phía Mộc Thanh, ngao ngao mà gọi không ngừng.

Mộc Thanh có chút không đành lòng, muốn ôm nó xuống thì Ly Mang đã đưa tay vuốt vuốt đầu của Tiểu Hắc. Tiểu Hắc ngao một tiếng, phảng phất như đã biết vị nam chủ nhân này không có dễ chọc như nữ chủ nhân, lại không thích mình nên không dám kêu tiếp nữa, chỉ dùng lực bám vào nơi chân mình đứng, để tránh bị té xuống đất, đôi mắt nhỏ nhìn về phía Mộc Thanh phảng phất như có chút uất ức.

Mộc Thanh nhìn hai tên gia hỏa một lớn một nhỏ tỏ ra không hợp nhau, thì nhin cười, đưa tay sờ sờ đầu của Tiểu Hắc, tỏ vẻ an ủi.

Ly Mang hướng về phía cô cười hì hì, kéo tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Hắc đáng thương vịn vào vai hắn, cả người lung lay nhưng từ đầu đến cuối cũng không hề té xuống, thực giống như là kỳ tích, đến cuối cùng ngược lại xem như đã tìm được sự vui thú, lại ngoắc ngoắc cái đuôi hướng về phía Mộc Thanh ở phía sau kêu lên ngao ngao...

Lúc hoàng hôn xuống, sau khi đi qua một cái vực, trước mắt Mộc Thanh đột nhiên mở rộng ra, tuyệt đối không ngờ được ở sau khe núi này lại ẩn giấu một mảnh đất đẹp giống như là đảo nguyên.

Trên sườn núi cách xa cái vực, một cái thác nước trườn xuống, hợp thành một con suối rộng lớn, ngoằn ngoèo ngoào ngoào chảy róc rách qua chân của cô. Đối diện con suối là một mảng thung lũng bằng phẳng lớn, giờ phút này các loại thảo thực vật và hoa dại mọc lan tràn, nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Trong không khí tràn đầy mùi tanh nhàn nhạt của bùn đất, nhưng mùi này lại không khiến cho người ta khó chịu, ngược lại còn khiến cho cô cảm nhận được độ phì nhiêu của đất đai nơi này. Tiếp theo, cách đó không xa vẫn là mảnh rừng nhiệt đới rậm rạp, mãi cho tới khi cảnh tượng như vậy bị ngọn núi ở phía xa cắt đứt.

Lúc này, ánh nắng chiều đang nghiêng nghiêng chiếu lên mảnh đất này, làm cho tất cả đều được bao phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt rực rỡ.

Mộc Thanh gần như là ngạc nhiên, mừng rỡ mà đem hai tay ôm lấy cổ Ly Mang, cả người nhảy lên người của hắn hoan hô.

Tiểu Hắc bị bất ngờ không kịp phòng bị, bị giao động làm rơi xuống mặt đất, đứng ở bên chân cô cúi thấp đầu kêu ngao ngao.

Mộc Thanh rất vui vẻ.

Bôn ba suốt bảy ngày trời, cuối cùng Ly Mang cũng dẫn cô tới nơi dừng chân, dừng lại ở nơi có nước chảy qua thung lũng giống như một mảnh đảo nguyên này.

Ly Mang cũng bị sự hưng phấn này của cô lây nhiễm, thoảng cái đã ôm lấy cô, vượt qua chỗ cạn của dòng suối cao đến thắt lưng cô, đến bờ bên kia.

Tiểu Hắc muốn đi theo, nhưng lại không dám xuống nước, gấp đến độ không ngừng chạy vòng vòng trên mặt đất, ngao ngao kêu lên.

Mộc Thanh quay đầu lại nhìn thấy, cười chột chột ngực Ly Mang. Ly Mang đành phải đặt cô xuống, đem Tiểu Hắc xách tới vớt ở trên mặt đất.

Tiểu Hắc vừa xuống đất, lập tức đã vui vẻ đuổi chân, thoảng cái liền biến mất ở trong thảm thực vật dài đặc.

Mộc Thanh có chút không yên tâm, định đuổi theo gọi tên nó một tiếng nhưng Ly Mang lại nắm tay cô, dẫn về phía trước.

Cô không khỏi cười thầm mình quá mức mẹ già(*). Tiểu Hắc là động vật nguyên thủy trong rừng, không phải là con thú cưng nhỏ cô nuôi trong nhà lúc trước.

*Bà mụ : mẹ già.

Ly Mang cẩn thận tìm kiếm dọc theo vách núi ở dưới chân, giống như đang tìm kiếm cái gì, cuối cùng hắt đẩy một đồng cỏ và dây leo dày đặc mọc ngang dọc vướng víu cao hơn đầu cô ra, lập tức một cái cửa động rất lớn hình linh xuất hiện ở trước mặt cô.

Mộc Thanh đã hiểu, trong một khoảng thời gian tương đối dài tiếp theo, trước khi dựng được cái nhà của mình thì cái sơn động này có lẽ sẽ là chốn dung thân để bọn họ dùng che gió che mưa rồi.

Cô cảm thấy hành động tìm kiếm vừa rồi của Ly Mang, thoát nhìn giống như là biết ở đây vốn có một cái sơn động, không nhìn được chỉ vào cửa động, ngẩng đầu tò mò nhìn hẩn một cái.

Ly Mang nhìn ra sự nghi ngờ của cô nên giải thích ngắn gọn: “Khi còn bé anh đã tới đây, cho nên mới tìm đến đây.”

Mộc Thanh hiểu được lời của hẩn. Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt của hẩn có chút lạnh nhạt, dường như rất không muốn nói nhiều về cái đề tài này, nên liền ngậm miệng. Chỉ quan sát hành động của hẩn.

Hẩn cũng không có đi vào ngay mà ở phụ cận ôm một ít cành lá khô, bó lại thành một bó, sau khi dùng đá lửa ở trong túi da hẩn vẫn mang theo bên người để đánh lửa đốt, sau đó ném vào trong chỗ sâu, tối tăm nhất của hang động, rồi kéo cô né sang một bên cửa động.

Lúc đầu Mộc Thanh không có kịp phản ứng, nhưng rất nhanh đã biết được ý đồ của hẩn. Đại khái là muốn dùng ánh lửa để thăm dò bên trong đó có dã thú ẩn thân hay không.

Bó lửa cháy vẫn bình thường, bên trong cũng không có thứ gì lao ra. Điều này chứng minh họ có thể đi vào bên trong động.

Mộc Thanh đi theo Ly Mang từ từ tiến vào, đèn pin cầm ở trên tay không ngừng chiếu vào bốn phía, đánh giá nơi mình ở sau này.

Sơn động này cũng không phải thẳng tắp cho đến đáy, từ cửa động đi vào khoảng chừng 7-8m là rẽ vào khúc ngoặt, sau đó là động lớn hơn 10m², có vẻ cao cỡ tòa nhà hai tầng.

Trước kia lúc Mộc Thanh làm hướng dẫn viên du lịch, thì đã đặc biệt nghiên cứu qua cách hình thành nên các loại hang động, ở cái hang này bất luận là thành động hay là nóc động, thoát nhìn tương đối bằng phẳng, giống như một cái hang đất. Cũng chính là phần đất ở dưới vách núi dựng đứng có tính thấm nước tốt hơn so với tầng đất cát, dưới tác dụng của nước ngầm hoặc mưa khí quyển, đất cát bị hòa tan, xói mòn dần dần hình thành nên hang động trống. So với hang động đá vôi ẩm ướt thì thích hợp cho người ở hơn.

Mặc dù không phải là hang động đá vôi, nhưng mà cửa động quanh năm bị thảm thực vật che kín nên không khí ở bên trong vẫn mang theo mùi ẩm mốc nồng nặc. Mộc Thanh kéo Ly Mang đi ra bên ngoài, tìm rất nhiều thứ mang về đốt, ở trong các góc của hang động, mỗi người đều đốt lên mấy đồng lửa, để cho không khí lưu động loại bỏ đi các mùi vị khác thường.

Ly Mang tới gần thành động, ở trên chỗ đất bằng cao nhất trải một tầng cỏ khô dày dặn, sau đó quay đầu lại, có chút áy náy mà nhìn cô.

Bây giờ hẳn ngay cả một tấm da thú để có thể kê lót, bảo vệ cơ thể mềm mại của cô vào buổi tối lúc đi ngủ cũng không có. Một tấm duy nhất Na Đóa đem tới còn phải làm cái chăn đắp.

Mộc Thanh giả vờ như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ lấy gối đầu của mình đặt ở một đầu của thảm cỏ khô, thả lỏng tay chân mà nằm ở trên đó, duỗi lưng một cái thật dài, lúc này mới nhìn hắn, dịu dàng cười nói: “Nhà của chúng ta rất đẹp, em rất thích.”

Ly Mang không nói gì, chỉ ngồi xổm ở bên cạnh cô, vuốt vuốt mái tóc cô, ánh mắt lấp lánh.

Vào ban ngày, hắn rất thích vuốt tóc cô, cũng giống như ban đêm lưu luyến vuốt ve cơ thể cô.

Cô biết đây là một cách biểu đạt tình cảm của hắn.

Ly Mang dùng búa đá chặt khoảng hơn mười cây nhỏ to cỡ cái chén ăn cơm, tước bỏ cành lá xong, lại dùng cây bị tước vỏ bó chặt lại với nhau, làm thành một cái giống như bè gỗ.

Bây giờ trời chiều đã xuống núi, sắc trời nhanh chóng chuyển thành màu đen, trăng tròn vàng óng ánh bay lên bầu trời đêm.

Đêm đầu tiên bọn họ đến nhà mình đã lặng lẽ phủ xuống.

Bè gỗ được dùng để che cửa hang động. Giống như lắp đặt thêm cánh cửa. Điều này làm cho Mộc Thanh cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Ly Mang đốt thêm một đồng lửa nữa, lấy khối thịt ở trong ba lô ra gác trên lửa nướng một lần nữa, rồi dùng dao của Mộc Thanh cắt thành miếng nhỏ, đưa tới trước mặt cô.

Mộc Thanh ăn thịt xong, uống mấy ngụm nước ở trong sọ dừa được lấy từ khe suối lên. Mặc dù nước vào miệng trong veo, nhưng cô vẫn hi vọng có thể đun lên rồi uống. Chỉ là bây giờ không có thứ gì có thể dùng để đun nước.

Đồng lửa vẫn còn đang cháy rùng rục, chiếu sáng cả cái hang động thành một mảnh đỏ rực, thoát nhìn ấm áp rất nhiều, ngay cả cái lạnh của đêm thu cũng bị xua đi không ít.

Lúc Mộc Thanh bị Ly Mang ôm nằm ở trên giường của bọn họ, cô vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn do vừa mới có được một ngôi nhà mới hoàn toàn thuộc về mình, từ từ nói với hắn suy nghĩ của mình, ước mơ về cuộc sống sau này.

“Thời tiết lạnh rồi, Ly Mang, anh cứ mãi ở trần như vậy không lạnh sao? Em muốn nghĩ một cái biện pháp thật tốt, làm cho anh một bộ quần áo; ừm, lần sau anh bắt được gà rừng gì đó đừng vội vặt gảy cổ nó, mang về để cho em nuôi nó, để gà đẻ trứng, trứng nở ra gà, sinh sôi không ngừng. Sau đó chờ mùa xuân tới rồi chúng ta khai hoang mảnh đất ở bên ngoài, gieo những hạt kê ta mang theo, lại trồng chút ít thứ gì đó khác. Đúng rồi Ly Mang, hôm nào đó em sẽ giúp anh cạo râu đi, anh lớn lên như thế nào cho đến bây giờ em vẫn còn không thấy rõ đâu...”

Lúc đầu Ly Mang còn ừm ừm thuận miệng trả lời, dần dần không có tiếng nữa, bên tai Mộc Thanh chỉ còn lại có tiếng gáy rất nhỏ của hắn.

Mộc Thanh mượn ánh lửa lúc sáng lúc tối, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ bình thản của hắn, cô nhận không được ở trên môi của hắn in xuống một nụ hôn nhẹ.

Hắn quá mệt mỏi rồi. Những ngày qua, ban ngày phải đi đường, đi săn, buổi tối còn phải gác đêm, dường như hắn chưa có ngủ qua một giấc ngủ ngon.

Vậy để cho hắn ngủ một giấc thật ngon đi, vì rốt cuộc cũng có thể thả lỏng được một đêm.

Lúc đồng lửa dần dần lụi tàn, cô cũng cuộn người ở bên cạnh Ly Mang, nhắm nghiền hai mắt.

Thực ra, trong lòng của cô cũng hiểu rõ, ngày mai khi tỉnh lại, đối với Ly Mang mà nói lại là một ngày vất vả.

Mùa đông sắp tới rồi. Hắn phải chuẩn bị ulla đông đầu tiên sau khi bọn họ có nhà mới.

Đây nhất định sẽ không phải là một mùa đông dễ dàng gì.

Cô cảm thấy có chút may mắn khi bọn họ rời khỏi khu quần cư vào lúc này. May mắn là bây giờ, nếu chậm thêm chút nữa, bọn họ ắt sẽ khó khăn hơn.

Cô nghĩ như vậy, vào lúc đang có chút mơ mơ màng màng, ở cửa động truyền tới một trận tiếng ngao ngao trầm thấp, sau đó là tiếng móng vuốt cào gỗ phát ra roạt roạt.

Là tiểu gia hỏa kia, rốt cục cũng men theo mùi của bọn họ mà tìm được nơi này.

Lại loạt xoạt một hồi, Tiểu Hắc đã từ trong khe hở của góc cửa gỗ lách vào, tiu nghỉu chạy tới bên chân của Mộc Thanh, nằm sấp xuống không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng grừ grừ từ trong cổ họng.

Ngày mai có lẽ sẽ rất khó khăn. Nhưng ngày mai nhất định sẽ là một ngày hoàn toàn mới.

34. Chương 34

Edit: Thu Beta: Tiểu Tuyền

Khi Mộc Thanh tỉnh dậy, thì Ly Mang đã không còn ở bên cạnh cô.

Cô vội vàng xoay người bước xuống thăm cổ đi ra khỏi động. Tiểu Hắc bị giật mình tỉnh giấc cũng vội vàng thở hổn hển chạy sát theo sau.

Trời còn rất sớm, cây cối chung quanh núi đều được bao phủ trong một màn sương mỏng.

Dưới chân của cô đã xuất hiện một con đường nhỏ, thoạt nhìn là đi về phía dòng suối. Hai bên đường đi chất đống những cây cỏ vừa bị phạt đến tận gốc, trong không khí tràn ngập mùi cỏ nhàn nhạt, thơm ngát.

Ly Mang đang ở phía trước, cách đó không xa tiếp tục mở đường nhỏ. Bóng dáng của hắn bị sương sớm che khuất, thoạt nhìn có chút mờ mờ.

Bên ngoài động là chỗ cô định nhóm lửa nấu ăn sau này. Cô muốn nhóm lửa, đem mấy tảng thịt ngày hôm qua còn dư lại sấy nóng, chờ chút nữa cho Ly Mang ăn. Đi tới đặt đồ ở phía trước bệ đá kia, mới phát hiện phía trên đã đặt một bao trái cây vừa mới hái, vẫn còn dính giọt sương, trên mặt đất là mấy con mối vừa mới bắt được.

Mặt trời còn chưa có xuất hiện, trong lúc cô còn đang ngủ thì hắn đã làm được nhiều việc như vậy.

Mộc Thanh dùng đá lửa và ngòi lấy lửa(*) hắn để lại để dẫn lửa, dần dần châm lên một đống lửa.

*Ngòi lấy lửa : hỏa nhung, thường bằng cỏ gai và diêm tiêu (Theo QT Vivien) Bạn có thể tham khảo thêm tại baike.baidu.com/subview/857892/11267850.htm

Mấy ngày trước khi rời khỏi khu quần cư, cô muốn tự mình nấu đồ cho Ly Mang ăn, bây giờ vừa mới học xong nhóm lửa. Trước đó cô đã để ý thấy, người ở đây có hái một loại cỏ, bọn họ gọi là “hỏa thảo”. Thừa dịp lúc nó còn tươi, ướt, kéo một tảng giống sợi bông(*) ở phía sau hỏa thảo xuống, đặt một sợi dài mảnh phơi khô dưới ánh nắng mặt trời, lúc cần dùng thì vo tròn lại để gần đá lửa, sau đó dùng một hòn đá lửa khác đập vào, những tia lửa nhỏ bắn ra có thể đem ngòi lấy lửa đốt lên. Lúc mới bắt đầu cô còn có chút lóng ngạ lóng ngóng, tay còn bị tia lửa tóe ra làm bỏng, nhưng mà bây giờ đã thành thạo hơn rồi.

*Hỏa thảo : mặt sau phiến lá của hỏa thảo có một tầng sợi màu trắng giống như màng mỏng, nó đan lẫn vào nhau không theo thứ tự, có thể kéo xuống để xe sợi. Có thể pha lẫn với sợi đay, hoặc sợi bông tạo thành vải. Thời cổ đại thường dùng sợi của nó làm mũi dẫn lửa. (Theo baike.baidu.com/view/1725556.htm)

*Nhưng miên : nhưng có nghĩa là lông tơ, lông măng, chỉ thêu, vải nhưng... Miên là bông vải, bông kéo sợi, do editor không biết tiếng Trung, dựa vào QT để edit, không tìm ra từ chính xác của nó, nên tạm dịch là “Sợi bông”.

Sấy nóng thịt xong, Mộc Thanh gọi hẩn hai lần, Ly Mang vừa nghe thấy, rất nhanh đã chạy tới đây, hai người liền ăn hết thịt và trái cây còn lại của ngày hôm qua.

Sau khi ăn xong, hai người chậm rãi nói chút chuyện, Mộc Thanh cũng biết chuyện hẩn cần làm ngày hôm nay.

Hẩn muốn ở trên con đường nối liền khe núi với nơi này đào một cái mương, giống như ở bên ngoài khu quần cư vậy. Nhưng mà không cần phải đào một vòng lớn giống như ở đó.

Địa hình ở đáy cốc này rất có tính bảo vệ, hai bên là vách núi dựng đứng, dòng suối và hạ lưu con sông lớn hợp lại cùng một chỗ, trở thành rãnh trời ngăn cách giữa đáy cốc và rừng nhiệt đới ở phía xa, sau khi vòng qua vách núi, nơi đó là một mảnh đất lớn toàn cây Tật Lê. Mảnh đất Tật Lê lớn như vậy, ngoại trừ chim bay, chỉ sợ là không có loài động vật nào tùy tiện dám đi vào. Cho nên chỉ cần ở phía tây hẻm núi này, đặt một cái bẫy cản trở, mãnh thú cỡ lớn bình thường sẽ rất khó xâm nhập vào từ bên ngoài.

Ly Mang ăn đồ rất nhanh rồi đứng lên đi ra ngoài, hẩn nhất định phải nắm chắc thời gian. Chỉ có giải quyết xong vấn đề về an toàn thì khi hẩn đi ra ngoài săn bắn, mới có thể yên tâm để ột mình Mộc Thanh ở đây.

Đào mương phải cần công cụ. Ở đây không có sẵn công cụ. Nhưng chuyện này với Ly Mang mà nói cũng không phải là vấn đề. Ở trong rừng, khắp nơi đều là xác động vật lớn nhỏ. Hẩn đi mang về mảnh xương bả vai dày và đặc ruột nhét được vào ngày hôm qua, bây giờ chỉ dùng để đào đất.

Hẩn lấy đá mài phẳng một đầu của mảnh xương thành hình dáng của lưỡi dao, sau đó ở trong đồng cây còn dư lại mà hẩn chặt được ngày hôm qua chọn lựa lấy một đoạn nhỏ, chắc, phù hợp, dùng búa đá tách đầu ở phía dưới ra, cắm mảnh xương vào chỗ lõm, rồi dùng búa nhọn đập thành một cái lỗ, sau đó dùng mẫu gỗ đóng vào trong khe hở, một cái công cụ giống như cuốc đã ra đời.

Rất đơn giản, nhưng ngưỡng mộ mà nhìn Ly Mang. Cô chỉ có chút tiếc nuối vì ở đây không có công cụ đồng thiết, nếu có thì khi hẩn làm những chuyện này hẩn sẽ ít phí sức hơn.

Ly Mang ngẩng đầu thấy nét mặt của cô, theo thói quen lại đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, cười đi về phía lối vào khe hẹp.

Mộc Thanh đi theo nhìn thấy hẩn dừng lại ở khúc quanh rẽ vào khe hẹp ngày hôm qua. Khoảng cách giữa hai bên ở đó là nhỏ nhất, chiều rộng khoảng bốn, năm người sóng vai, dưới đất tràn đầy cây cỏ dại, hoa dại mềm nát mục rữa. Xem ra hẩn muốn đào mương ở đây rồi.

Mặt trời dần dần lên cao. Mộc Thanh nhìn hẩn đào mương một hồi mới nhớ ra trong sơn động còn mấy con mồi đang chờ xử lý, lên tiếng dặn dò hẩn xong liền đi về.

Sáng sớm Ly Mang đã săn được một con thỏ rừng và một con thú nhin bề ngoài bù xù giống như là báo. Mộc Thanh đoán chừng con thỏ và báo này đều bị bắt lúc đang ở trong hang của mình.

Cũng may bọn chúng cũng không động dậy nữa, cho nên cô mới dám ôm tới bờ suối để giết mổ.

Trước đây, những việc này đều là của Ly Mang. Nhưng mà bây giờ cô muốn học làm.

Mộc Thanh dùng dao ở trong tay mổ bụng nó, lấy nội tạng, sau đó từ từ lột bỏ da lông, rửa sạch vết máu và thịt thừa còn dính lại ở phía trên, đặt sang bên cạnh phơi nắng.

Thời tiết sắp lạnh rồi, bọn họ cần da thú ủa đông. Cho dù giống như da thỏ rừng cũng tốt, tích được mấy tấm cô có thể ghép thành miến lớn.

Động tác của cô rất vụng về, cho nên mất nhiều thời gian mới có thể dọn dẹp xong, đem thịt đặt ở trên hòn đá cạnh dòng suối, cắt thành mấy khối, rồi dùng lá cây bọc lại, mang về trong động đặt ở bên cạnh đồng lửa, giữ lại ăn ngày hôm nay.

Khắp đáy cốc đều là cành khô lá úa, Mộc Thanh nhặt được rất nhiều mang tới đây, rải ra phơi ở trên mặt đất. Đến khi phơi khô rồi là có thể dùng để nhóm lửa.

Trong lúc cô làm những chuyện này thì có chạy tới chỗ Ly Mang vài lần. Dùng cái sọ dừa đưa nước cho hẩn, lau mồ hôi cho hẩn, hoặc vốn không có việc gì, chỉ là muốn nhìn hẩn một chút mà thôi.

Cái mương đã được đào cao đến đầu gối hần, đường kính ước chừng 3-4m.

Mặt trời lên cao, lúc chiếu lên cái lưng trần trụi rắn chắc của hần thì nó tỏa sáng lấp lánh, đó là mồ hôi chiếu xạ ra.

Ly Mang một hơi uống hết nước đựng trong vỏ dừa cô mang tới, phát tay bảo cô về nghỉ ngơi.

Mộc Thanh rất nghe lời đi trở về. Nhưng cô không có nghỉ ngơi, mà đi cắt rất nhiều dây, dùng dao cắt như hình chữ thập để tách ra thành những sợi dây thường nhỏ, kết thành dây thường dài. Chờ đến khi sợi dây mảnh đủ nhiều, cô bắt tay đan thành cái lưới.

*Mộc Thanh cắt cây leo, thân nó là sợi dài, sau khi cắt, dùng dao khía hình chữ thập/dấu ‘+’ ở trên mặt cắt, từ đó chia ra thành bốn sợi nhỏ.

Đan lưới cũng không tính là việc khó, chỉ cần đan một sợi dây theo thứ tự, đan một sợi ngang ở trên, một sợi dọc đan vào thất lại, lặp đi lặp lại là được.

Cô đan được một tấm lưới rất dài.

Vừa này, lúc giết mổ thú rừng, cô chú ý thấy trong dòng suối thỉnh thoảng lại có cá bơi qua, gặp phải chỗ nước chảy xiết còn nổi lên trên mặt nước.

Cô không có bản lãnh của Ly Mang, có thể dùng đầu nhọn của gậy gỗ để xiên cá, nhưng cô biết dùng lưới.

Mộc Thanh xuống nước, đem lưới móc vào trên đầu hai tảng đá ở hai bên bờ suối.

Chờ tới khi cô bố trí xong cái lưới thì phát hiện ra Tiểu Hắc vốn luôn đi theo bên cạnh người cô giờ lại không thấy đâu. Cho là nó lại giống như tối ngày hôm qua, chuồn đi chơi một mình, đợi chút nữa tự nhiên sẽ trở về nên cũng không để tâm, cô đang muốn rời đi, lại mơ hồ nghe thấy ở phía trước truyền tới tiếng ngao ngao, thoát nghe có vẻ có chút thống khổ nên vội vàng tìm đến.

Mộc Thanh men theo vách núi đi tới ngã rẽ cuối cùng, nhìn thấy Tiểu Hắc bị vây ở dưới một mảng cây Tật Lê lớn. Cũng không biết là nó nghịch như thế nào mà lại chui vào đó, bây giờ muốn đi ra, lại bị cây Tật Lê bao vây, cho nên mới vội vàng ngao ngao kêu loạn.

Tiểu Hắc thấy Mộc Thanh tới, kêu càng trầm bổng, con mắt đen nhánh nhìn cô tựa như đang xin rủ lòng thương.

Mộc Thanh vừa tức giận vừa buồn cười, vội vàng bẻ một cánh cây tới, đẩy cây Tật Lê đang dè ở trên lưng Tiểu Hắc ra. Tiểu Hoắc thoát khỏi sự vây hãm, huỳnh huych chui ra một cái, dùng thân thể cọ qua cọ lại ở bên chân của cô.

Mộc Thanh ngồi xổm xuống, thấy sau lưng nó bị mấy cây Tật Lê đâm vào, ngay cả bộ lông màu đen cũng bị cạo mất mấy đám. Cô có chút đau lòng, vội vàng dùng tay nhặt cây Tật Lê ở trên lưng nó, cẩn thận rút ra.

Tiểu Hắc đột nhiên nhảy lên, chồm tới đầu gối của cô, đột nhiên lè lưỡi ra, liếm mặt Mộc Thanh.

Mộc Thanh bị bất ngờ, không kịp phòng bị, bị đầu lưỡi lạnh lạnh ẩm ướt của nó liếm, nửa khuôn mặt đều là nước miếng, vừa ngứa lại vừa trơn, nhìn không được liền bật cười khanh khách.

Cô đột nhiên ngừng cười.

Cô nếm được một ít vị mặn ở trên môi của mình.

Mặc dù vị mặn này rất nhạt, nhưng vị giác ở đầu lưỡi của cô đã trải qua hai tháng ăn nhạt vẫn nhạy cảm nắm được nó.

Cô nhìn không được, một lần nữa đưa lưỡi ra liếm môi của mình một chút.

Mộc Thanh cảm thấy nhịp tim của mình đột nhiên tăng nhanh một chút.

Cô lập tức nắm đầu của Tiểu Hắc, duỗi ngón tay trở ra lau cái miệng còn ướt nhẹp của nó, sau đó đưa tới lưỡi của mình.

Không sai. Là mùi vị của muối.

Một Thanh bất chợt đứng lên, làm Tiểu Hắc bị té ở trên mặt đất lăn vòng vòng, tưởng là nữ chủ nhân đang đùa giỡn với mình nên nó kêu kêu gào gào mà dùng sức dùng chân sau đứng lên muốn lay lay chân cô, nhưng lại chụp hụt.

Mộc Thanh đã đi về chỗ mảnh Tật Lê vừa rồi Tiểu Hắc đã bị bao vây.

Cô nằm sấp ở trên mặt đất, đưa tay cẩn thận tìm cây Tật Lê ở trong đất, gảy ra một ít bùn, đưa đến bên miệng dùng lưỡi liếm.

Mùi vị quen thuộc đã lâu...

Trong nháy mắt này, cô xúc động gần như muốn nhảy dựng lên.

Cô lại có thể tìm ra muối.

Vào ngày thứ hai cô đến nhà mới.

Đây có lẽ có thể xem là một điềm tốt, báo hiệu từ nay về sau cô với Ly Mang nhất định có thể thuận lợi sinh sống ở nơi này.

Cô chợt ôm lấy Tiểu Hoắc vẫn còn đi vòng vòng quanh người cô, ra sức sờ sờ đầu nó, sau đó đứng dậy nhanh chóng đi vào trong sơn động lấy búa đá của Ly Mang ra.

Cô chặt một mảnh Tật Lê, không ngừng đào xuống đất đá cứng rắn.

Cô chú ý tới một lớp sương thể(*) nho nhỏ màu xám đen bám vào mặt ngoài đất đá phía dưới, nếu như không nhìn kỹ, sẽ cho là đó chính là hạt cát.

*Sương thể : nó giống như một lớp bụi phấn.

Cô lấy một viên lên, bỏ vào trên đầu lưỡi của mình.

Tinh thể đã bị nước bọt của cô hòa tan rất nhanh, cái vị mặn mặn chát chát tràn ngập trên đầu lưỡi cô.

Phía sau vách núi, bên dưới một mảnh lớn Tật Lê, rất có khả năng đây chính là một mỏ muối(*) cỡ nhỏ, có lẽ vừa rồi cô nhầm là thạch diêm(*). Thì ra là ngàn vạn năm trước, nước muối bị niêm phong ở trong đây bốc hơi lên, từ từ hình thành mỏ muối.

*Lỗ sàng : đất mặn, mỏ muối (Muối bởi trời sinh ra tự nhiên gọi là lỗ , bởi người làm ra gọi là diêm)

*Thạch diêm : Diêm là muối, Thạch là đá, nhưng “cái gì không dùng được cũng gọi là thạch. Như thạch diên ruộng không cấy cấy được”, do đó, Thạch diêm có thể tạm hiểu là muối này không thể dùng được, phải qua tinh chế mới có thể dùng. (Dựa theo QT Vivien)

Mộc Thanh không cần biết nhiều như vậy, cô biết đây chính là muối. Vậy là đủ rồi.

Cô dùng dao nhỏ của mình cạo lớp sương thể ở mặt ngoài đất đá xuống, bỏ vào trong vỏ dừa cô vừa mới mang tới.

Dần dần, sương thể cô góp nhặt được nửa cái sọ dừa.

Bây giờ những sương thể này bị trộn lẫn rất nhiều tạp chất, cho nên có màu xám đen.

Cô cần phải tìm cách làm cho diêm sương(*) này sạch sẽ một chút.

Cô tìm kiếm ở dưới chân vách núi một hồi, tìm được một phiến đá mỏng, ở giữa bởi vì bị phong hóa(**) mà hơi lõm vào trong một chút.

Mộc Thanh vội vàng trở về sơn động, chọn một cái vỏ dừa lớn hơn, cho vào một ít nước, lấy diêm sương hòa tan vào trong đó, khuấy thành nước chát(***) .

*Diêm sương : diêm sương hoàn toàn khác với sương muối, diêm sương có thể hiểu là lớp muối mỏng như sương, nhưng sương muối lại là hiện tượng hơi nước đóng băng thành các hạt nhỏ và trắng như muối ngay trên mặt đất hay bề mặt cây cỏ hoặc các vật thể khác khi không khí trên đó ẩm và lạnh.

****Phong hóa** : hiện tượng xói mòn do sức gió.

*****Diêm lỗ** : nước chát là dung dịch màu đen còn lại khi nấu muối, vị đắng có chứa chất độc. Có thể làm sữa đậu nành đông lại thành đậu hũ (Theo QT Vivien).

Cô lấy tay chấm một chút bỏ vào trong miệng để nếm, mặn đắng.

Nhưng đây cũng là mùi vị tuyệt vời nhất mà cô có thể cảm nhận được.

Trong nước chát bây giờ vẫn còn rất bẩn, chẳng những màu sắc biến thành màu đen, cô dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tạp chất, đất cát ở bên trong. Cần phải loại bỏ cái này trước.

Không có công cụ để lọc, thứ cô có thể nghĩ đến chính là áo của cô.

Cô cởi áo ra, đến bên bờ suối giặt giũ sạch sẽ, sau đó đi về trong động.

Ở đây ngoại trừ Ly Mang và Tiểu Hắc ra, thỉnh thoảng sẽ gặp một ít động vật nhỏ bị bọn họ mới tới hù dọa, nhanh chóng xẹt qua bụi cỏ, cây cối, thậm chí cô còn không kịp nhìn rõ rốt cuộc đó là con gì, ngoài ra còn có trời đất và rừng nhiệt đới rậm rạp ở xa xa. Cho nên không có quần áo để che đậy thân thể, ngoại trừ cảm giác có chút quái dị, thì cũng không phải là vấn đề lớn.

Cô nằm sấp ở trên mặt đất, dùng một tấm vải ở trên góc áo lọc dần dần, lọc được hai lần, thì nhận ra nước chát ở trong nửa cái sọ dừa đã tương đối sạch sẽ.

Quần áo bị dính nước chát, nếu không giặt sạch sẽ, rất dễ bị giòn, cho nên cô lập tức đến bên cạnh dòng suối giặt sạch quần áo. Sau đó treo lên phơi nắng.

Cô trở về động, nhóm lửa, lấy phiến đá vừa nhặt được gác ở trên đồng lửa.

Chỗ trũng ở trên phiến đá rất nóng, mới đổ một phần ba nước chát ở trong sọ dừa đã đầy rồi. Nhưng không sao, cô có thể đun thêm mấy lần.

Ngon lửa liếm mặt dưới của phiến đá làm nước ở bên trong chỗ trũng từ từ sôi, bốc hơi lên. Đun cạn tất cả nước xong, Mộc Thanh nhìn thấy ở dưới đáy chỗ trũng bám vào một tầng tinh thể màu xám trắng.

Cô đã có được phần muối ăn đầu tiên.

Có muối, chẳng những bọn họ có thể vĩnh biệt cái mùi vị nhạt nhẽo, không cần uống canh máu có mùi tanh nồng nặc, quan trọng hơn chính là cô có thể bảo quản đồ ăn rất tốt.

Cô hưng phấn mà hét to một tiếng, gần như muốn lập tức chạy tới chỗ Ly Mang, nói cho hắn biết cái tin tức tốt này. Người đã chạy ra khỏi cửa động được một đoạn nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Hay là chờ hắn tự mình ăn đồ ăn có tấm muối rồi nói sau. Cô muốn xem phản ứng của hắn với cái loại mùi vị mới lạ này.

Tiểu Hắc chạy vội theo Mộc Thanh một hồi, chợt cứ thế mà thu chân lại giống cô, nó không hiểu chuyện gì đã xảy ra, quay đầu lại nhìn Mộc Thanh kêu mấy tiếng.

Cả buổi trời Ly Mang không thấy Mộc Thanh đi tới lớn vồn bên cạnh mình, nên có chút không yên lòng. Thực ra hắn vẫn rất thích cảm giác cô đi loanh quanh bên cạnh mình. Cộng thêm cái lưỡi cuốc làm bằng xương có chút cùn, cho nên khiêng về muốn gặp cô một chút, thuận tiện lại mài lưỡi cuốc.

Hắn đến cửa động, thấy một cảnh tượng hắn không ngờ.

Ở bên trên ngọn lửa, có một phiến đá không biết đang nấu cái gì đó, đang ùng ục mà bốc khói trắng lên trên. Mộc Thanh của hắn đang cúi trần, nằm rạp ở trên mặt đất thổi lửa, bờ mông tròn trịa vênh lên hướng về phía hắn.

35. Chương 35

Mộc Thanh chăm chú nhóm lửa, tận lực muốn khống chế tốt thể lửa(*). Đột nhiên sợ đốt cháy nhỏ sẽ lãng phí thời gian. Nên nằm sấp xuống phòng má thối, bỗng nhiên cảm thấy eo của mình bị người nắm thật chặt.

Không cần quay đầu lại cũng biết là Ly Mang rồi.

Cô có chút không thuận theo tay của hắn vuốt ve từ trên eo của cô, đi qua dưới nách, chuyển đến ngực mình, sau đó quay đầu lại hướng về phía hắn nở nụ cười.

Ly Mang có chút ngây ra.

Cùng cô chung sống lâu như vậy, hắn biết rõ cô dường như đối với chuyện thân thể vào ban ngày này rất để ý. Cho nên ngoại trừ sáng sớm hàng ngày, lúc vừa mới tỉnh lại, thì hầu như hắn chưa từng thấy qua cái bộ dáng của cô như hiện tại, hướng chỉ còn là tư thế vừa rồi: Nằm bò trên mặt đất, cái mông nhếch lên cao cao, chỗ lõm xinh đẹp nhẹ nhàng ở giữa cái eo kia, rồi kéo dài đến mông, sau đó biến mất ở ngay giữa bờ mông, nhất là cái vết lõm ở giữa mông bị vải trên người cô che kín một nửa, vô cùng khiến cho người ta phải chú ý.

Cảnh tượng như vậy làm cho đầu óc của hắn có chút tê dại, không chút suy nghĩ nào tiến lên ôm lấy cô.

Bàn tay vừa thô, vừa to lại dày của hắn, chỗ quanh năm cầm mâu và tên mọc lên vết chai, chạm đến vòng eo vô cùng mềm mại của cô, khiến cho hắn không nhận được sinh ra một loại xúc động muốn bóp cái eo của cô.

Nhưng giờ phút này hắn ngăn ra là bởi vì lúc cô quay đầu lại, đã lộ ra nụ cười với mình: trên gương mặt bị lửa làm cho nóng đến mức giống như một bông hoa xinh đẹp, mắt sáng giống như là ánh sao ban đêm, nét mặt tràn đầy sự vui mừng không gì sánh bằng.

Hắn chưa từng nhìn thấy cô cười rực rỡ giống như bây giờ.

Mộc Thanh không ngờ Ly Mang sẽ lao tới vào lúc này. Thấy hắn ôm mình thì có chút ngại người, nhưng đầu có biết đến những cong cong queo queo trong đầu hắn lúc này. Chỉ do cô kìm nén không được sự vui vẻ của mình, cấp bách muốn chia sẻ với hắn nên uốn éo vài cái thoát khỏi cánh tay hắn, quay người bưng muối ăn vừa cạo được lên, dùng ngón tay chấm một ít đưa lên miệng hắn.

Ly Mang vô ý thức mà há miệng ngậm lấy ngón tay cô, dùng đầu lưỡi bao quanh lấy mút.

Mộc Thanh vốn cho là hắn ném được vị mặn sẽ kinh hãi, thấy hắn mút một hồi rồi mà mặt không có biểu lộ gì, ngược lại đổi thành dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn ngón tay của cô, đầu càng cúi càng thấp, ánh mắt nhìn mình mờ ám giống như bóng đêm thuần túy nhất, đột nhiên lúc này mới có chút hiểu rõ, chỗ đầu ngón tay bị hắn gặm cắn giống như xuất hiện một dòng điện, nhanh chóng men theo ngón tay thẳng tắp chạy đến trái tim của cô, nhịp tim giống như ngừng một chút.

Bỗng chốc, Mộc Thanh rút tay từ giữa hai hàm răng của hắn trở về, hơi có chút mặt đỏ tai hồng.

Hắn sẽ không phải tưởng rằng cô như bây giờ là muốn quyến rũ hắn chứ?

Ly Mang thấy mặt cô hơi đỏ lên, ánh mắt không nhận được nhìn xuống dọc theo cổ cô, từ từ ngừng lại ở phía dưới.

Hắn rất ít khi được cẩn thận nhìn qua thân thể cô ở dưới ánh sáng tự nhiên như vậy. Chỗ da ở ngực mềm mại lại đầy tính đàn hồi, nhũ tiem có màu của hoa tường vi, xinh đẹp và mềm mại, giống như cánh hoa được ngậm ở trong mật, khiến cho hắn nhận không được mà dọc theo cổ cô sờ xuống.

Nhịp tim của Mộc Thanh lại tăng tốc một hồi, nhịp thở theo sự tiếp xúc của hắn mà nhanh hơn. Khi hắn khom người cúi đầu ngậm ở trên, cô đột nhiên nghe thấy ở bên cạnh truyền đến tiếng lách tách lách tách vang lên rất nhỏ, lúc này mới tỉnh ngộ lại, có lẽ là nồi muối ăn thứ ba của cô đã nấu xong rồi, tinh thể bị nóng đang bắn ra khắp nơi.

Bây giờ cái gì cũng không quan trọng bằng muối ăn của cô.

Cô hô nhỏ một tiếng, đẩy Ly Mang ra.

Ly Mang thấy cô dập tắt lửa, dùng phiến đá cào ra một lớp gì đó màu trắng trắng còn lại, cạo vào trong cái sọ dừa trên tay cô, lúc này mới nhớ ra vừa rồi cô dùng đầu ngón tay chấm qua thứ này, để ỉnh ném thử mùi vị, sau đó mang về mặt mong đợi mà nhìn mình.

Hắn cố gắng muốn nhớ lại mùi vị ở trên ngón tay cô khi đó, nhưng hình như không có cái ấn tượng gì.

Thành thật mà nói, thực ra bây giờ hắn cũng không quá quan tâm cô đang làm cái gì. Chỉ cần cô thích, bất cứ cái gì cũng được. Chẳng qua vừa rồi vì bị cô đẩy ra mà hắn có chút rầu rĩ không vui.

Mùi vị của cô đánh thức giác quan toàn thân hắn, nhắc nhở hắn đã mấy ngày rồi không có thân mật với cô như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, cô chẳng những không có cái ý đó, ngược lại còn dùng một cái mảnh gỗ sạch sẽ khều một ít thứ kia, cười dịu dàng mà một lần nữa đưa đến bên miệng hắn, đôi mắt mong mong chờ chờ mà nhìn hắn.

Hắn không thể làm gì khác hơn là phải mở miệng ra.

Lần này không có ngón tay cô mê hoặc, hắn rốt cục cũng phân rõ được cái mùi vị này.

Vị của nó tương tự với canh máu. Nhưng đậm hơn rất nhiều, hơn nữa không có mùi.

Người phụ nữ của hắn không đến gặp hắn, không mặc áo, loay hoay chống hông lên, nằm ở trên mặt đất ra sức thổi lửa, chính là để làm ra thứ này.

Không tệ. Hắn cảm thấy khá tốt.

Hắn hướng về phía Mộc Thanh nhếch miệng cười.

Mộc Thanh có chút tròn tròn mắt.

Cô cho rằng hắn hẳn là sẽ rất kích động, cho dù không có kích động, ít nhất cũng phải vô cùng vui vẻ. Nhưng mà không ngờ được hắn lại chỉ có phản ứng như vậy. Cô thậm chí còn cảm thấy nụ cười cuối cùng kia của hắn chỉ là vì hòa theo ánh mắt mong chờ của cô lúc trước, nên mới miễn cưỡng lộ ra.

Được rồi. Hắn còn chưa được khai hóa(*). Không biết muối là một loại khoáng chất tốt đẹp cỡ nào. Chờ buổi tối ăn thịt bổ thêm chút muối, là hắn sẽ nhận ra sai lầm của mình.

*Khai hóa: mở mang, ý muốn nói Ly Mang chưa được mở mang đầu óc.

Cô quyết định tha thứ cho sự mít đặc của hắn.

Nhưng chỉ lần này thôi. Bây giờ hắn đừng mơ tưởng đến quyền lợi khác.

Ly Mang bị cô đuổi về cái chiến hào.

Áo của cô đã khô. Cô lập tức mặc vào. Cảm giác tốt hơn nhiều.

Cô lấy thịt thỏ và thịt ly miêu lúc trước rửa sạch đi, rồi cẩn thận sát vào một lớp muối để ướp. Nghĩ đến buổi tối, thịt nướng có mang theo vị mặn, miệng của cô lại nhịn không được chảy đầy nước miếng.

Cô đột nhiên nhớ tới tấm lưới được bố trí ở trong khe suối, hy vọng có thể có con cá có mắt không tròn mà cắm đầu vào rồi ra không được. Nếu như buổi tối lại có thêm cá nướng, vậy thì càng hoàn mỹ rồi.

Cô vội vàng chạy về phía dòng suối.

Thật không ngờ trong lưới lại thật sự có hai mươi, ba mươi con cá đang nhàn nhã bơi qua bơi lại, hồn nhiên không biết vận mệnh sắp tới là bị ướp thành cá muối, con lớn nhất nặng ước chừng hai, ba cân(*).

*Cân: một cân(TQ) = 1/2Kg

Mộc Thanh hết sức vui mừng, vội vàng thu lưới lại. Nhưng không may, quá trình cũng không thuận lợi. Lúc cô thu miệng lưới lại, thì bị mắc một cái mắt lưới, cá bị hoảng sợ bơi loạn tứ phía, vất vả một phen, chẳng những con to nhất chạy mất, mấy con khác cũng trốn thoát theo miệng lưới chưa kịp thu lại. Cuối cùng đợi tới khi cô kéo lưới lên, chỉ còn lại có bốn con đang nhảy qua nhảy lại ở bên trong.

Cô có chút uể oải, nhưng mà Tiểu Hắc thích tham gia náo nhiệt có lẽ là chưa từng thấy loại cá này, nên vô cùng hưng phấn, nó không nhịn được mà dùng vuốt chân chụp chụp con cá, thậm chí còn vươn miệng ra để cắn thử. Bị đau, con cá đột nhiên bật lên giãy dụa thoát khỏi miệng của nó, nó bị bất ngờ lại càng hoảng

sợ, bịch bịch một cái đã trốn ở phía sau chân Mộc Thanh, dè chừng thò đầu ra nhìn, sau đó thấy không có tính uy hiếp gì, lại xông lên, há miệng hung hăng cắn một cái.

Mộc Thanh đang chán nản, thì bị Tiểu Hắc làm cho vui vẻ. Nghĩ lại, dù sao cũng là lần đầu tiên, không có tay không mà về, thực ra cô còn phải đắc ý đấy.

Lúc trước Ly Mang không có vì phát hiện vĩ đại của cô là tìm ra muối mà cảm thấy kinh ngạc, đó là hẳn không biết. Đợi hẳn biết thêm chuyện này, nếu như lại không có biểu hiện gì vì cô đã bắt được cá thì cô sẽ thực sự không để ý đến hẳn nữa.

Cô ngồi xổm ở bên dòng suối, dùng đầu nhọn của phiến đá cạo vảy, moi ruột đi.

Dùng con dao quân đội cô treo ở trên quần có thể tốt hơn một chút, nhưng cô không nỡ dùng. Một món đồ như gia sản vậy, xem như bảo bối vẫn tốt hơn.

Lần đầu tiên mổ cá sống, nói rất thuận lợi thì đó là gạt người.

Thân cá trắng dị thường, lại không ngừng quẫy tới quẫy lui, miệng há ra không ngừng. Cô cắt một hồi, chỉ cắt đứt lớp da mà thôi.

Nhớ tới chị hàng xóm bán cá ở trong chợ thức ăn, trước khi mổ cá đều dùng sống sao mạnh mẽ đập xuống cho cá chết, hoặc là dùng sức ném con cá xuống đất. Cô nhìn sẽ cảm thấy không đành lòng, nhưng bây giờ định dùng cái loại phương thức dã man này.

Cô cầm tảng đá, nhắm mắt lại đập vào trên đầu cá.

Rốt cục cũng mổ xong bốn con cá, cô dùng nhánh cỏ xâu miệng cá lại, vô cùng cao hứng mà xách trở về động, xoa muối lên.

Mặt trời đã có chút ngả về phía tây.

Cô nhóm lửa lên một lần nữa, lấy thanh gỗ xuyên qua tảng thịt và cá ướm nhẹ đã được tắm qua muối, gác ở trên lửa để nướng.

Kỹ thuật nướng đồ của cô vẫn không được tốt lắm, nhưng Ly Mang chưa bao giờ ghét bỏ đồ được nấu dưới tay của cô, cô cũng tiện thể thăm dò tay nghề nấu nướng của mình không chút kiêng kỵ.

Con người luôn luôn không ngừng tiến bộ, đồ nướng hoặc là nói đồ nấu trong phòng bếp cũng giống nhau, cô tin chắc điểm này.

Thịt không ngừng xèo xèo tỏa ra dầu mỡ trong suốt, rơi vào trong lửa, lửa lại càng cháy mạnh.

Mộc Thanh đã nghe thấy được mùi thơm xông vào mũi.

Nướng thịt cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng mà rất kỳ quái, mùi thơm lần này ngửi được lại đặc biệt hấp dẫn.

Cô nghi ngờ đó chỉ là ảnh hưởng tâm lý của mình mà thôi.

Cá nướng đã chín trước rồi. Nhìn hai mặt khô vàng của nó mà cảm giác hương vị hẳn rất ngon. Cô bắt chắp bị phỏng, không nhịn được mà xé một miếng bỏ vào trong miệng ăn trước, nhai mấy cái.

Cái loại mùi vị quen thuộc từ đầu lưỡi từ từ lan ra, thẩm thấu vào từng lỗ chân lông toàn thân cô.

Giờ phút này, cô lại có cảm giác hạnh phúc rồi.

Cô vội vàng muốn cho Ly Mang tới chia sẻ loại hạnh phúc này.

Cô dúi lửa cho nó cháy nhỏ hơn, gác thịt lên phía trên, để cho chúng tiếp tục bị nhiệt lượng còn lại nướng tiếp. Chờ tới khi cô gọi Ly Mang trở về, chắc hẳn có thể ăn một bữa ngon lành rồi.

Lúc cô đi qua đó, chiến hào mà Ly Mang đào, so với cơ thể hẳn còn muốn sâu hơn. Cô thò đầu xuống gọi một tiếng, hẳn ngẩng đầu lên, ngoại trừ đôi mắt sáng lấp lánh thì cả người đều là mồ hôi và bụi bẩn, giống như là mới lặn ra từ trong vùng bùn.

Mộc Thanh che miệng cười ha ha hai tiếng, Ly Mang cũng không để bụng, bảo cô chờ thêm chút nữa sẽ đi ra.

Mộc Thanh ngồi ở bên cạnh, nhìn bùn đất ở đáy hồ bị hất lên không ngừng, đợi một lúc, cuối cùng Ly Mang cũng trèo lên từ cái thang cuộn của hắn.

Hắn cúi xuống thấy tay và người mình bám đầy bụi đất nên hướng về phía Mộc Thanh nở nụ cười. Mộc Thanh cười tủm tỉm mà đứng dậy, chỉ chỉ vào thác nước ở sau lưng hắn. Hắn quay đầu lại nhìn một cái, chợt một tay ôm lấy cô hướng về phía kia đi.

Mộc Thanh á một tiếng, ở trong ngực hắn giãy dụa mấy cái muốn xuống. Quần áo của cô ngày hôm nay vừa mới giặt qua, phơi khô, còn rất sạch sẽ, không muốn bị một thân bùn đất của hắn dính vào. Nhưng mà lúc này hắn rõ ràng đã trở nên không nghe lời, mở lớn bước chân, rất nhanh đã đến phía trước thác nước.

Thác nước ở đáy cốc này không có rộng lớn, hùng vĩ như chỗ con sông bị chặn dòng chảy mà bọn họ nhìn thấy lúc trước, nhưng ở trên vách núi cao hơn 10m, nghiêng nghiêng trút xuống vào trong hồ nước xanh biếc, ở giữa quanh co nhiều ngã, bị mỏm núi đá nhô lên đón lấy khiến bọt trắng như tuyết bay đầy trời giống như sương mù, vừa tới gần liền cảm thấy như đặt mình trong trận mưa phùn bay lất phất. Nắng chiều màu vàng nghiêng nghiêng chiếu tới, giống như mạ một lớp vàng mỏng manh, đẹp như huyền cảnh.

Ly Mang đặt Mộc Thanh ngồi lên tảng đá cạnh bờ hồ, còn mình thì tiện tay cởi đồ bọc ở trên người xuống rồi nhảy xuống nước. Trời chiều chiếu vào cái lưng màu đồng cổ của hắn, toàn thân giống như là hiện lên màu vàng. Bả vai rộng lớn, bắp thịt ở sau lưng rõ ràng, bờ mông cường tráng, Mộc Thanh nhìn thấy có chút ngẩn người, mãi tới khi hắn quay người lại hướng về phía mình vẫy tay, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại, che giấu mà nở nụ cười, lắc đầu.

Nước cũng không lạnh, nhưng ban ngày ban mặt như vậy cô thật sự có chút không quen. Lúc trước, khi còn ở trong khu quần cư, cô đã có kinh nghiệm sau khi tắm với hắn mấy lần, vì sau đó không tránh khỏi phát sinh quan hệ, nhưng đều là ở dưới ánh trăng. Bây giờ thiếu đi ma lực thôi miên của ánh trăng, cô cảm thấy không thoải mái.

Ly Mang thấy cô ngại ngần không chịu xuống nước, thì lên bờ đi đến bên cạnh cô, nắm chặt tay cô muốn ôm xuống nước.

“Chờ một chút... em... em cạo râu cho anh...”

Mộc Thanh đột nhiên sờ đến con dao bên hông mình, nhìn hắn nói.

36. Chương 36

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Tuyền Ly Mang chẳng qua là thuận miệng nhàn nhạt mà kêu a một tiếng, cũng không để ý bộ dạng hiện tại như thế nào, lúc này Mộc Thanh mới nhận ra là hắn nghe không hiểu lời của mình. Nhưng cô cũng không biết dùng lời như thế nào để có thể diễn tả với hắn cái ý tứ cạo râu này đã thấy hắn tháo giày ra khỏi chân cô, tay lại đưa về phía y phục của cô, lại vội vàng tháo bỏ mã tấu ở trên lưng quần hắn xuống, kéo tiểu đao ra.

Bên trên con dao Thụy Sĩ ngoại trừ dao chính còn có thêm dao nhỏ, mức độ sắc bén cũng không có thua dao chính, tuy nhiên lại rất thích hợp dùng để cạo râu mép của hắn.

Ly Mang thấy cô đột nhiên kéo thanh dao nhỏ ra ngoài rồi khoa tay múa chân trước mặt mình thì cho là cô nghịch ngợm lại đang đùa giỡn với mình, liền nắm lấy tay cô rồi lấy lại con dao về tay mình, cười híp mắt nhìn cô.

Sau khi Mộc Thanh suy nghĩ một chút liền đưa tay nắm lấy cằm râu của hắn, dùng ngón tay dán lên mặt của hắn làm động tác cạo râu.

Ly Mang lúc này hiểu ý của cô, đầu lập tức theo phản xạ mà ngửa ra phía sau, thoát nhìn dường như còn có chút khẩn trương.

Mộc Thanh hướng về phía hắn mà cười ngọt ngào một tiếng, dẫn hắn tới ngồi lên trên tảng đá bên đầm nước, lấy lại con dao từ trên tay hắn, cầm lưỡi dao lạnh như băng cẩn thận dán vào một bên mặt hắn .

“ngoa. , đừng lộn xộn. , cẩn thận lại cắt dính mặt của anh.”

Mộc Thanh vừa từ từ đẩy mạnh lưỡi dao, vừa nhỏ giọng mà dụ dỗ hắn.

Theo từng đường lưỡi dao đi qua cắt đứt chòm râu liền phát ra âm thanh xoẹt xoẹt rất nhỏ, khuôn mặt Ly Mang không ngừng hướng sang bên cách quay đi, khuôn mặt càng mang vẻ cứng nhắc, bộ dáng dường như hận không thể lập tức tránh né. Vẻ mặt này rơi vào trong mắt Mộc Thanh, mặc dù nụ cười của cô càng thêm ngọt ngào nhưng tay lại níu chặt tóc sau ót hắn hơn.

Cuối cùng cô cũng thành công rồi. Ly Mang không chịu nổi cô nửa bắt buộc nửa lừa gạt, một mảng chòm râu cuối cùng trên mặt hắn rốt cục cũng bay xuống.

Thời điểm trước đây mỗi khi cô nhầm chán lại tưởng tượng khuôn mặt thật của hắn ở dưới chòm râu kia, lúc này thật sự thấy được rồi thì liền quên cả việc thu lại dao trên tay, miệng khẽ mở ra.

Hắn so sánh với tưởng tượng của cô lúc trước còn trẻ hơn, da tay ngăm đen, cái cằm cương nghị ngay ngắn, đôi môi hơi dày, đường cong trên gương mặt tỏ vẻ cứng rắn , lúc ánh nắng buổi chiều chiếu rọi xuống, con ngươi biến thành màu hổ phách hơi đen một chút , giống như có thể thu vào tất cả ánh sáng ở xung quanh .

Ly Mang thấy cô soi mói nhìn mình như vậy, làn da ngăm đen trên mặt nổi lên vẻ xấu hổ mất tự nhiên, đầu khẽ nghiêng về phía phải giống như là muốn giấu diếm điều gì vậy.

Thật ra thì cô đã sớm thấy được, bên phải gương mặt hắn có một hoa văn nho nhỏ, ngay tại chỗ chòm râu mới cạo còn hiện lên màu xanh ở chỗ gốc râu.

Mới vừa rồi không thấy rõ, hai tay của cô liền vuốt lên khuôn mặt của hắn, nhích tới gần cẩn thận mà nhìn xuống .

Đây không phải là vết sẹo, thoát nhìn càng giống như là cái bớt trời sanh , mặt ngoài trơn nhẵn, hình dáng giống như một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt .

Cô đột nhiên phỏng đoán , có phải là hắn muốn che dấu cái ấn ký này đi mới để râu mọc đầy mặt như vậy, cho nên vừa rồi vội vã lộ ra cả khuôn mặt trước mặt mình hắn mới có vẻ khẩn trương bất an như vậy không?

Nhưng thành thật mà nói, cô thật sự cũng không cảm thấy cái bớt hình ngọn lửa nho nhỏ này có điểm nào xấu xí, chẳng những không làm xấu đi dung nhan của hắn còn khiến cho cô cảm thấy hắn tăng thêm một tia anh khí nữa .

A, Ly Mang của cô mặc kệ là thế nào thì vẫn tốt đẹp như vậy.

Cô duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve xuống ngọn lửa trên gương mặt hắn , nhìn vào ánh mắt hắn cười nói: “Nó rất đẹp, em thích.”

Lần này cô dùng tiếng nói của hắn nói.

Bất an trong mắt Ly Mang dần dần biến mất, hắn giơ tay lên sờ xoạng chiếc cằm đột nhiên trụi lủi của mình, rồi nhìn về phía cô nở nụ cười ngượng ngùng.

Mộc Thanh không nhìn được hướng tới cái bớt trên mặt hắn mà hôn một cái , ngay sau đó đột nhiên bị hắn ôm chặt lấy, giẫy dụa mấy cái đều không thoát thân ra được, lúc này cô mới có chút hối hận bản thân vừa rồi không nên khích lệ hắn như vậy .

Vật che ngực trên người cô dễ dàng bị hắn mạnh mẽ cởi xuống, chiếc cằm vừa cạo qua chưa thổi đi sạch sẽ, vẫn còn mấy gốc râu trên cằm chà qua da thịt non mềm của cô, hắn cuồng nhiệt mà hôn lên đôi môi cô, bàn tay thô ráp khẽ vuốt ve một đường từ từ xuống phía dưới làm cho thân thể cô không tự chủ được mà khẽ run lên. Muốn tránh đi nhưng lại không có chút khí lực nào, hắn không ngừng liếm láp dẫn xuống hai điểm hồng trên ngực cô, mạnh mẽ phóng túng giống như nhụy hồng dính sương sớm.

Cô bị nửa người của hắn đặt cố định bên trên một mảng cỏ mềm mại nơi bờ đầm, hơn phân nửa đôi chân dài trắng nõn ngâm trong nước, theo thác nước chảy xuống dập dờn mà có chút đong đưa, tràn đầy hấp dẫn, chính là sự hấp dẫn khi yêu trong nước.

Cô cảm giác được chân của mình bị một đôi tay có khí lực mạnh mẽ cầm lấy thật chặt, hắn đứng ở trong nước đang hôn dọc theo bắp đùi của cô mà hôn lên.

Nụ hôn của hắn dường như không có bất kì kỹ xảo gì, chẳng qua là tràn đầy nhiệt lượng cùng kích tình, khi hai má của hắn mang theo cảm giác đầm ấm của râu hường về phía mẫn cảm mềm mại nhất của cô không ngừng dẩy đưa, thời điểm hắn đưa chiếc lưỡi nếm thử nơi mềm mại của cô, cô rốt cục không nhịn được mà mơ hồ phát ra âm thanh rên rỉ tình tế say mê giống như vừa mới được kéo ra từ trong bình mật vậy .

Tiếng kêu của cô càng thêm ủng hộ hắn, hắn dời người lên cầm lấy đùi của cô hướng xuống dưới nước mà kéo xuống một chút, để cho nước ngâm tới bờ eo của cô, sau đó dùng tay nâng hông cô đưa ra khỏi mặt nước, khiến bọt nước từ thân thể cô trôi nhanh xuống, cuối cùng chỉ còn vài giọt trong suốt ở trên bụng cô giống như yêu mến thân thể trơn nhẵn nõn nà của cô mà không muốn rời đi, theo ánh nắng chiều phản xạ xuống lại càng giống như viên ngọc bảo thạch phát ra ánh sáng.

Hắn tham lam mà chăm chú nhìn trong chốc lát, rốt cục cũng vội vàng động thân hòa vào với cô .

Tuy cùng hắn làm chuyện này nhiều lần, nhưng Mộc Thanh đối với sự xâm lấn đầu tiên của hắn luôn có chút khó chịu, thậm chí là đau đớn, hiện tại cũng như vậy.

Hắn dường như thấy được vẻ mặt thống khổ của cô nên rất là ôn nhu đối đãi với cô, cho đến khi trong mắt cô tràn ngập một mảng nước long lanh, ngay cả khóe mắt đuôi lông mày cũng mang phong tình giống như nước hồ ở dưới người cô đang muốn giao động, lúc này hắn mới hít sâu một hơi, bàn tay to nắm đen dùng sức cầm hai chân cô mà rong ruổi.

Mộc Thanh bị nước ở phía dưới khiến cô dường như không thể tự chủ mà rung động, sau lưng phát ra âm thanh “lạch bạch, lạch bạch”, giác quan toàn thân của cô bị cảm giác mới lạ kì dị này chặt chẽ chiếm lấy, ngưỡng ngưỡng khó chịu lúc trước từ từ tiêu tán, dần dần chỉ khiến cô muốn gọi tên của hắn, bảo hắn không được dừng lại, nhưng âm thanh thật vất vả tràn ra miệng lại bị thể tiến công mãnh liệt của hắn dụng thành từng mảng nhỏ đứt quãng, dài dài ngắn ngắn cao cao thấp thấp.

Thời điểm cô đang thỏa thích cực độ thì lại cảm giác hắn chợt rời đi thân thể mình, thân thể của cô lại một lần nữa bị thả xuống nước.

Nước hồ không tiếng động ôn nhu chắc chắn bao vây thân thể cô , nhưng giờ phút này cô chỉ hi vọng xúc cảm chặt chẽ của hắn .

Cô bất mãn khẽ mở mắt ra, nhìn thấy thân thể hắn đang đứng thẳng, một ánh mắt tinh khiết như bảo thạch đang mang theo nụ cười mà nhìn mình.

Cô lẩm bẩm một tiếng, nhưng âm thanh lẩm bẩm còn chưa kịp biến mất liền biến thành tiếng kêu ngắn ngủi sợ hãi.

Cô đã bị hắn đảo lộn thân thể, bày ra tư thế giống hôm nay lúc cô đang nhóm lửa bị hắn bắt gặp được.

Hắn không chút do dự mà vọt đi vào. Tư thế này để cho hắn ngẫu nhiên gặp được nhưng lại mơ màng tới bây giờ.

Hắn thấy cô đang ở dưới người mình mái tóc dài vốn kết thành đuôi sam ở sau ót, giờ này đã sớm xoắn xết không chịu nổi, mái tóc khoắc lên vai từ đằng sau che đến trước người cô cùng với cỏ non xanh biếc bên dưới dây dưa một chỗ, phía sau lưng hiện lên đường cong thon thả theo nhịp điệu của hắn mà vô lực đong đưa.

Cô như vậy để cho hắn cảm thấy khoái cảm cùng thỏa mãn, đó là loại cảm giác giống như từng lỗ chân lông trên toàn thân đều có hơi thở sướng khoái, khoái cảm, là một loại mê luyện thật sâu khiến hắn từ nhỏ lớn lên trong rừng sâu trở nên mê mang không có cách nào thỏa mãn.

Hắn giữ cô thật chặt, càng thêm dùng sức, sau đó lại đem cô đảo lộn quay lại .

Ánh nắng buổi chiều dần dần mất đi sự chói chang, sương chiều cũng dần buông xuống .

Trong cổ của hần cuối cùng cũng phát ra một tiếng gầm trầm thấp , rớt cục dừng lại mà gục trên người cô.

Mộc Thanh không nói gì, chẳng qua là nhắm mắt lại yên lặng đếm từng nhịp trái tim đang nhảy lên của cô đã bị hần lấy mất, cảm nhận được sự tra tấn chính mình mới vừa rồi, sau khi khoái hoạt tột cùng qua đi thì toàn thân bủn rủn .

Hần quá nặng rồi, một khi bất động mà gục trên người cô thì cô lại có chút không thở nổi.

Cô chọc chọc sau lưng hần, muốn hần tự mình rời đi.

Đỉnh đầu đột nhiên bị vật gì đó đập một cái, hơi có chút đau. Quay đầu nhìn xuống chỗ có vật lạ ném tới, cô hoảng sợ trợn mắt đến ngây người.

Trên rừng cây cao cao cạnh đầm nước, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện chừng mười con khỉ, đang đối chiều ở trên cành cây, có ngồi, nhưng mười mấy con mắt đều hoàn toàn không ngoại lệ mà nhìn về hướng cô, cái thứ mới vừa rồi nện vào đầu cô chính là trái cây mà một con khỉ từ trên cây bỏ lại, đoán chừng là thấy bọn họ ngừng lại nên có chút bất mãn.

Mộc Thanh lập tức hét lên một tiếng, dùng sức đẩy Ly Mang.

Ly Mang ngẩng đầu, cũng phát hiện kẻ rình coi ở trên cây.

Để cho Mộc Thanh cảm thấy buồn bực chính là hần chẳng những không giúp mình, ngược lại còn cảm thấy buồn cười mà phá lên cười ha ha.

Cô vừa tức vừa thẹn.

Khỉ dĩ nhiên không phải là người, nhưng cho dù như thế nào thì vừa rồi mình và hần cũng làm đủ loại chuyện bị mười mấy ánh mắt không kém con người bao nhiêu nhìn thấy toàn bộ, cô cảm giác mặt mình đỏ lên giống như có thể nhỏ ra máu rồi, hung hăng mà đánh Ly Mang mấy cái, rồi cuống quýt cầm lấy quần áo của mình lúc trước bị hần cởi xuống.

Ly Mang không đành lòng thấy cô quần bách như vậy, cố nín cười liền lấy mấy cục đá hướng về đám khỉ trên cây ném tới, muốn ép chúng rời đi. Thế nhưng cử động này lại chọc giận đám khán giả vốn đang hăng hái bưng bưng kia, một trận tiếng kêu loạn xèo xèo vang lên, quả đại giống như mưa mà bay về phía hần, hai người né tránh không kịp, chống đỡ cũng không được liền cầm lấy quần áo mà chạy trốn. Chờ đến khi rớt cục tránh được đám khán giả không mời mà đến đó. Mộc Thanh lại thấy trên tay Ly Mang rõ ràng là thuận tiện bắt lấy mấy quả đại còn nói đó là món ăn phụ ban đêm. Nghĩ lại một màn hoang đường vừa rồi, cô không nhịn được, càng nghĩ càng buồn cười, cuối cùng cười đến nổi thiếu chút nữa thì nằm trên mặt đất, Ly Mang bất đắc dĩ không thể làm gì khác là ôm cô trở lại phòng trong động của hai người.

37. Chương 37

Đến cửa động, chớp mũi Mộc Thanh ngửi thấy một mùi khét lẹt như có như không, lúc này cô mới từ trong mộng tỉnh lại, vừa thét một tiếng a chói tai, vừa từ trên cổ tay đang buông lỏng của Ly Mang nảy xuống, chân trần vội vàng hấp tấp mà chạy vào.

Ánh sáng ở bên trong động vô cùng u ám. Ly Mang dùng nhựa cây quấn vào đầu cây thành cây đuốc cắm ở trong khe động, bên trong lập tức được chiếu sáng.

Gác ở trên đồng lửa là thịt nướng, một mặt của nó đã bị lửa đốt nám đen một mảnh, cá nướng trên bệ đá được gói lá đã bị mở ra và cũng chỉ còn một con, ba con còn lại đã không cánh mà bay mất rồi.

Bên tai Mộc Thanh nghe được một âm thanh chép miệng rất khả nghi, giống như đến từ phía sau bệ đá phát ra, cô lập tức ngó đầu ra dò xét, thấy cả người cùng chân trước của Tiểu Hắc đang đề lại cá nướng mà liếm mùi ngon trên đó, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu đối diện cùng Mộc Thanh, sau đó lập tức cúi đầu ăn nốt chỗ cá nướng còn dư lại đang được bảo vệ, giống như sợ cô tới đoạt lại vậy.

Thời điểm nhặt được Tiểu Hắc, Mộc Thanh còn suy nghĩ xem nó là động vật nhỏ có vú nào đó, sợ nó có thói quen ăn mà mẹ nó dạy lúc trước, cho nên mình cũng đem đồ nhai nát rồi bón nó ăn. Không nghĩ tới bây giờ nhất thời chưa chuẩn bị, nó thể nhưng nghe thấy được mùi cá nướng thơm liền tự mình tới đây ăn trộm.

Hàm răng trong miệng Tiểu Hắc cũng mới mọc ra đầy đủ thôi, nên ăn cũng không nhanh, chẳng qua là ba con cá ở dưới đất, tất cả đều bị nó gặm cắn qua, thoát nhìn còn thấy nước miếng sáng long lánh. Cho dù hiện giờ có đoạt lại từ trong miệng nó thì cũng không thể ăn được nữa rồi .

May là còn dư lại một con cuối cùng, Mộc Thanh lập tức tự an ủi mình, sau đó liếc nhìn đám thịt nướng đang thê thảm không nở nhìn.

Ly Mang đứng bên cạnh cô, cười hì hì mà nhìn gương mặt như khóc tang của cô.

Lần sau nếu như có tình huống tương tự nữa, bất kể Ly Mang có mê hoặc cô như thế nào thì cô cũng nhất định phải nhớ được trước tiên là đem đồ đi cất giấu ở chỗ Tiểu Hắc không với tới được, hơn nữa cũng phải dập hết lửa đi, điều này mới quan trọng.

Ly Mang đưa tay về phía cô muốn lấy dao, đại khái là muốn tự mình xử lý mấy khối thịt nướng bị cháy kia nhưng lại bị cô tránh đi. Cô muốn tự mình động thủ đưa cái mùi vị thịt mới lạ này vào miệng hẳn sau đó chờ hẳn khen ngợi.

Thịt nướng bị lửa đốt một mặt dù đã nám đen không thể ăn được nữa, nhưng mặt bên trên bởi vì được tàn lửa quay trong thời gian đầu nên phát ra màu vàng kim óng ánh, thoát nhìn không những có thể ăn vào miệng, hơn nữa còn hết hấp dẫn.

Cô dùng dao đem toàn bộ chỗ thịt nám đen cắt bỏ, để lại phần ngày mai , ý định ban đầu là muốn bỏ vào với muối nấu rồi để lên trên phiến đá mà cắt thành từng khối, lại nghĩ đến chỗ thịt của mình nấu ăn lúc còn nóng thì hương vị chắc cũng sẽ ngon hơn một chút cho nên liền đốt lửa lên , đem đám thịt sau khi lọc lại cùng với cá nướng còn lại, hơi nướng lại trên lửa một chút rồi cũng cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó dùng đôi đũa lựa một miếng cá non mềm nhất gấp lên cẩn thận mà đưa đến miệng Ly Mang.

Chiếc đũa này là do ban ngày cô thấy có cành nhỏ không dùng tới liền gọt thành hai cặp, cô bắt đầu lên kế hoạch từ bây giờ, sẽ bồi dưỡng Ly Mang có thói quen dùng đũa gấp đồ ăn cho thật tốt mà không phải trực tiếp đưa tay ra lấy, sau đó còn đem bàn tay đầy dầu mỡ mà lau chùi lên người .

Ly Mang dường như bị động tác tinh xảo của cô đối với hai trên tay kia hấp dẫn, ánh mắt cứ mãi nhìn ngó tay cô mà không có há mồm.

Mộc Thanh đem thịt cá đưa lên môi hẳn , hẳn há miệng ra rồi cắn nuốt vào.

Hắn nhai mấy cái, Mộc Thanh mở to mắt nhìn hẳn.

Hắn nuốt xuống. Nhưng nhận thấy hẳn cũng không có phản ứng đặc biệt gì, sau đó cùng với lúc ăn bình thường cũng không có gì khác biệt lắm.

Mộc Thanh có chút khó có thể tin, thiếu chút nữa cho là mình đã quên bỏ muối, cô không nhin được cũng gấp một miếng đưa vào trong miệng.

Có lẽ là do không bị hấp thụ bất cứ cái gì gây ô nhiễm, lại có thêm đầy đủ đồ ăn sung túc của thiên nhiên bên trong khe nước nên thịt cá vô cùng béo ngậy, hơn nữa lại có thêm một chút hương vị cá nướng, nhất là khi đầu lưỡi thường thức đến vị ngon mặn, khiến cô hận không thể tỉ mỉ thưởng thức đã vội nuốt vào trong bụng rồi .

Hắn làm sao có thể hoàn toàn không có phản ứng gì mà nuốt xuống như vậy.

Cô lại nhớ lại Trư Bát Giới lúc ăn nhân sâm.

Cô chưa từ bỏ ý định một, lần nữa chọn gấp lấy một khối thịt mập đầy tròn lẳn một chút thịt mỡ bóng loáng đưa đến trước mặt hẳn, vừa để cho hẳn há mồm, lại vừa như thật tội nghiệp mà nhìn hẳn rồi nhỏ giọng nói “Mùi vị không giống lúc trước như vậy, ăn vào thấy sao ?”

Dường như để hướng ứng cô, Ly Mang lè lưỡi liếm môi dưới của mình, chộp miệng mấy cái, đột nhiên hần giống như là phát hiện ra cái gì đó, một ngụm liền đem chỗ thịt trên đĩa của cô mà ăn vào, nhai mấy cái, sau đó ánh mắt của hần sáng lên.

Mộc Thanh rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Vậy là cái miệng lớn của hần rốt cục cũng cảm nhận được mùi vị đặc thù của thịt dùng muối ướp qua rồi.

Cô gần như là có chút tự hào mà ngẩng đầu lên, chờ tiếp nhận sự ca ngợi cùng với mừng rỡ và khâm phục của hần.

Nhưng mà không có, Ly Mang chẳng những không có khen cô, ngược lại còn đưa tay ra chộp lấy chỗ thịt trên phiến đá, ôm thịt đứng lên rồi ném trực tiếp vào trong miệng, không ngừng nhai nuốt, quai hàm vì nhai thịt mà phình ra, nhìn cô không ngừng a a mà gật đầu.

Hần lần đầu tiên theo cô giật đồ ăn, hơn nữa còn là dùng tay mà đoạt lấy !

Mộc Thanh khẽ nhắc nhở hần rồi dùng chiếc đĩa trên tay gõ xuống mu bàn tay hần, cố gắng ngăn trở hần nhưng hần mặc kệ, ngược lại hai tay càng thêm chuyển động.

Cô chỉ đành phải tạm thời buông tha cho ý nghĩ muốn cải tạo hần, mắt thấy thịt trên tấm đá đã thiếu đi một mảng lớn, cô thêm đến nỗi sâu tham ăn trong bụng cũng phải bỏ ra, cảm giác nhật nhèo trong miệng khiến nước miếng lại tràn ra.

Đồ chính là phải cướp mới ăn ngon hơn a.

Lần đầu tiên, hai người bọn họ tựa như đứa trẻ vậy, không ngừng hướng vào trong miệng mình mà nhét đồ ăn, sợ chậm sẽ không được ăn.

Còn một miếng thịt cuối cùng thì chiếc đĩa của cô không nhanh bằng tay của Ly Mang, bị hần đoạt đi.

Cô ai nha một tiếng, không thuận theo mà hướng hần há miệng ra.

Ly Mang lập tức ngừng lại, ngoan ngoãn cầm thịt trên tay mà đưa vào trong miệng cô.

Mộc Thanh mặt mày hớn hở liền hé miệng ra nhai mấy cái. Nhưng mà cô rất nhanh ngậm cả người.

Hần lại đưa đầu tới đây, thời điểm trên môi cô đang béo ngậy thì hôn một cái cực kì nhanh, đầu lưỡi nhân tiện quét qua hàm răng của cô rồi sau đó ngồi thẳng người, có chút đắc ý mà cười nhìn cô.

Hiện tại vẻ mặt hần nơi nào còn nửa phần tướng tá trầm ổn thường ngày, thoát nhìn rõ ràng là tính khí của đứa bé.

Trên mặt Mộc Thanh đỏ lên.

Lúc trước cô vẫn cự tuyệt cùng hần hôn môi. Bởi vì hần không muốn hàng ngày nghiêm túc dùng vật dụng này đánh răng giống như cô, cho dù bị cô bắt buộc thì thoát nhìn cũng chỉ làm qua loa cho xong thôi, cho nên thời điểm mỗi lần hần muốn hôn môi cô thì cô luôn luôn không để cho hần hôn .

Đoán chừng hần đối với việc này vẫn canh cánh trong lòng, cho nên mới vừa rồi lại thừa dịp cô chưa chuẩn bị mà đánh lén cô.

Nhưng cô không có cảm tức, ngược lại trong lòng lại có chút ngọt ngào.

Ừ. Lần sau có lẽ sẽ suy nghĩ dùng hôn môi làm trao đổi để cho hần tự giác dưỡng thành thói quen, mỗi ngày đánh răng cho thật tốt.

Vẫn còn mấy khối thịt cá nữa, Ly Mang cũng không hề đoạt cùng cô nữa mà đẩy tới trước mặt cô.

Bên cạnh bọn họ vẫn còn dư lại có mấy khối thịt. Nhưng đó là giữ lại để ngày mai ăn, hiện tại nếu muốn thoải mái ăn sạch, thì ngày mai vạn nhất vạn khí hần không tốt mà không sẵn được đồ tới thì cô sẽ phải theo hần chịu đói rồi.

Hần có thể một bữa, ăn được đồ ăn của ba ngày, nhưng cũng có thể ba ngày không ăn một bữa .

Nhưng cô thì không giống vậy. Hẳn hi vọng cô đi theo mình thì mỗi ngày đều có thể được ăn no, hưởng chi là mỹ vị lần đầu tiên hẳn được ăn như vậy .

Hắn thích nhìn bộ dạng thỏa mãn của cô , bất kể là lúc trước ở bên đầm nước hay là hiện tại.

Hắn nói với cô mình ăn no rồi, thịt cá còn dư lại đã ăn không nổi nữa.

Mộc Thanh nghe xong, cười híp mắt hướng trong miệng mình gấp một miếng nhỏ, sau đó lại gấp một miếng khác đưa đến miệng hắn. sau đó lại gấp ỉnh một miếng, hắn một miếng cho đến lúc toàn bộ thịt cá trên phiến đá được ăn sạch. Rồi lại chia nhau ăn trái cây.

Ăn thịt có vị mặn, sau đó lại có mấy trái cây thơm ngon tráng miệng khiến cô rất thỏa mãn.

Tiểu Hắc vẫn núp ở sau tảng đá găm cần chiến lợi phẩm của mình, hiện tại lạch bạch chạy đến bên cạnh Mộc Thanh, lè lưỡi liếm chỗ nước trái cây còn vương lại trên tay cô.

Hắn là cá bị dính nước mặn ăn nhiều liền khát nước, Mộc Thanh dứt khoát ném cho nó một trái cây lớn, để nó một mình cắn chơi.

Ánh sáng trên cây đuốc dần dần tối xuống. Ly Mang liền đứng lên.

Hắn bây giờ không thể nghỉ ngơi, đường hầm kia còn chưa có đào xong. Hôm nay nhất định phải đào cho xong, sau đó ngày mai hẳn có thể ra ngoài đi săn thú. Vì mùa đông dài đằng đẵng đầu tiên khi cô đi theo chính mình mà chuẩn bị, thời gian còn lại của bọn họ cũng không nhiều nữa.

Mộc Thanh một mực ở bên cạnh mà phụng bồi hắn, cô muốn giúp hắn làm chút gì đó nhưng hắn lại không cho. Cô không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên cạnh, thấp giọng ngâm nga hát cho hắn nghe.

Đúng lúc hiện tại có ánh trăng trung thu, đường hầm vừa rộng vừa sâu rốt cục cũng đào xong rồi, chờ sáng mai hẳn làm thêm công đoạn cuối cùng nữa, chính cảm những đoạn mâu thuẫn ngắn nhon rồi ngụy trang ở phía trên, sau này có cái gì xông nhằm vào chỗ này cũng sẽ không làm tổn thương được Mộc Thanh.

Một đêm này hai người bọn họ ôm nhau, đều ngủ rất ngon.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ly Mang bố trí tốt chỗ bày rạp xong liền vác cung tên cùng mâu nhọn và với mấy khối thịt nướng cô để trong túi da đeo bên hông, hắn liền đi ra ngoài săn thú.

Mộc Thanh cùng Tiểu Hắc một mực đưa hắn đến chỗ đầu bày rạp, cô nhét con dao vào túi da bên hông hắn, nhìn hắn đạp lên cái thang có chỗ gác của bày rạp rồi đi ra ngoài, lại thu cái thang giấu kỹ xong, bóng lưng cao lớn liền biến mất ở khúc quanh của vách núi .

Cây dao nhỏ như vậy đối với việc săn thú của hắn có lẽ không có trợ giúp gì lớn nhưng lại hơn được ở chỗ rất sắc bén. Cô chẳng qua là hi vọng có thể giúp hắn được một chút, khi hắn đi ra bên ngoài săn thú một mình mà không phải là giống như trước đây, còn có đồng bạn ở bên cạnh tùy thời chiếu ứng lẫn nhau.

Cô ra vẻ trấn định theo sát hắn nói không nên đi quá xa, cần trở về sớm, hắn nhìn thấu được tia sầu lo cất giấu trong đáy mắt cô nhưng hắn không nói gì, chẳng qua chỉ xoa nhẹ xuống mái tóc của cô, cười gật đầu một cái .

đường như trời sanh Ly Mang là thuộc về chốn rừng nhiệt đới này, là thợ săn cũng như chiến sĩ anh dũng nhất của cánh rừng, tự nhiên cũng là đứa con được ưu ái của rừng nhiệt đới.

Cô tự nói với bản thân như vậy.

Mộc Thanh hướng lên trời phun hơi thở hỗn loạn trong lồng ngực ra, bắt đầu công việc bận rộn cả ngày của mình.

Chuyện đầu tiên cô làm chính là đi đến chỗ đầm nước hôm qua nhặt lại chỗ trái cây mà bày khỉ bởi vì chưa thỏa mãn đã ném tới chỗ bọn họ, nhặt được cả một bao lớn trái cây. Mặc dù có bị dập một chút nhưng nếu rửa sạch phơi khô cũng không có ảnh hưởng gì nhiều. Ngoài sơn cốc có lẽ có nhiều trái cây thơm ngon hơn nhưng cô cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài, chỉ có thể ở nơi này tận lực thu nhặt thức ăn mà cô có thể tìm được thôi.

Bây giờ trải qua đêm hôm qua cũng không có rời đi, thoát nhìn giống như là một hộ gia đình lâu đời ở nơi này vậy. Thời điểm Mộc Thanh xoay người lại nhặt đã lập tức kinh động đến bầy vượn trên cành cây, chúng ríu rít nhô đầu ra hướng về phía cô mà xèo xèo khếch khếch rồi nhẹ nhàng nhếch miệng, thoát nhìn cũng không biết làm thế nào để có quan hệ tốt được. Đoán chừng là không hoan nghênh hàng xóm mới không mời mà tới là cô, vì quá nhiều cuộc sống bình tĩnh của bọn chúng. Nhưng Mộc Thanh thì ngược lại, cô đối với việc mình sau này có thể có nhiều hàng xóm như vậy rất là cao hứng, ít nhất thời điểm Ly Mang không có ở đây mà nghe được tiếng kêu của bọn chúng cho dù là tiếng kêu tức giận hay uy hiếp thì cô cũng không cảm thấy tịch mịch nữa.

Đại khái là do thời kì này thu được nhiều quả nên bầy khỉ này hết sức kén chọn, ở mặt đất phía dưới chạc cây nơi bọn chúng sống cũng rất nhiều trái cây, có một chút bị dập nát hoặc có dấu vết côn trùng cắn qua, nhưng phần lớn là dấu vết bị gặm cắn, có lẽ là bầy khỉ ăn được một ngụm thấy không dễ ăn liền tiện tay vứt bỏ. Cô vốn muốn nhặt hết mang về rửa sạch phơi khô, nhưng lại có chút lo lắng sợ bị bầy khỉ điên cổ này cắn qua rồi, không biết có mang theo bệnh khuẩn kì quái gì không nên rốt cục cũng bỏ qua ý nghĩ này, Sau đó cô chỉ đi đến chỗ nhánh cây thấp bé bên cạnh hái lấy chút ít trái cây mà cô có thể ăn được.

Gần tới buổi trưa, cô ăn mấy quả trái cây rồi ngồi xuống sửa chữa lại tấm lưới ngày hôm qua của mình, đem miệng lưới thu nhỏ lại, chỗ đầu gút cổ gắng làm cho tròn đẹp trơn, hơn nữa thêm chiều rộng thân lưới, sau đó lại lần bố trí ở chỗ dòng suối ngày hôm qua, chờ những con cá to béo tự chui vào lưới, loại lưới này dùng dây mây tươi đan lại có lẽ dùng không được bao lâu sẽ bị hỏng, nhưng ở nơi này cô không tìm được thứ vật liệu nào thích hợp hơn, cùng lắm nếu hỏng đi thì đan thêm một tấm nữa là được đây đã là lựa chọn tốt nhất rồi. thời điểm cô xuống nước bố trí lưới cô vẫn nhớ tới tối hôm qua Ly Mang hỏi cô bắt được cá như thế nào, khi cô dẫn hắn tới nhìn cái lưới, lúc ấy hắn còn lộ ra kinh ngạc rồi có vẻ mặt khen ngợi, khiến không nhịn được lại đắc ý một phen ở trong lòng.

38. Chương 38

Edit: Tiểu Ngân Beta: Tiểu Tuyên

Cẩn thận dùng hòn đá đem lưới ổn định lại cho vững chắc, Mộc Thanh liền cầm búa đá cùng vỏ cứng của quả dừa hướng phía bụi gai sau vách núi mà đi.

Tiểu Hắc đi theo cô một đoạn đường, chờ phát hiện là cô muốn hướng đến chỗ tắm bụi gai kia mà đi tới, đại khái nó đối với kinh nghiệm ngày hôm qua vẫn còn sợ hãi, cho nên chạy vòng quanh cô vài vòng kêu ngao ngao muốn ngăn cản lại, nhưng vì không ngăn được nên đành phải bám theo đuôi, cuối cùng cũng đi theo tới đây, chẳng qua là thời điểm cô chém mấy bụi gai kia để đào đất lấy muối tinh thì nó liền đứng xa xa mà nhìn, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ô ô trầm thấp.

Mộc Thanh góp nhặt vài thứ đồ vật hỗn độn cùng với muối tinh, hài lòng mà trở lại huyết động, thời gian một ngày này, cô không ngừng lặp lại hai sự kiện: nấu muối cùng với thu lưới. Đến lúc xế chiều, trừ muốn giữ lại mấy vỏ dừa dùng để lấy nước, thì mấy cái còn lại đều trang bị đầy đủ muối, cả ngày hôm nay thu lưới bắt cá, cô đếm cũng được tám mươi con, có đủ loại cá, nhiều nhất là loại cá lưng màu nâu đen, phần bụng màu trắng bạc, một số con lớn nhất còn lên tới vài cân. Cô ứng phó không được, không thể làm gì khác hơn là đem đặt ở trong bụi cỏ, chờ nó chết rồi lúc này mới cạo vẩy rạch bụng ra xoa muối, cùng với việc xử lí những con cá khác đều giống nhau, dùng cọc gỗ xuyên qua miệng cá treo lên phơi nắng. Thời điểm giết cá, cô còn muốn ngày nào đó chờ Ly Mang có rảnh rồi, liền sai khiến hắn đào ao nhỏ đi ra ngoài nuôi cá, như vậy chẳng những có cá ăn dễ dàng hơn mà lúc nào cũng có thể ăn cá tươi ngon.

Thời điểm mặt trời lặn về hướng tây, Mộc Thanh dần dần có chút không còn tâm tình làm việc, cô đem y phục bởi vì nấu muối mà dơ dáy đi giặt rồi phơi khô, sau đó mang theo Tiểu Hắc đến chỗ chiến hào kiên cố chờ Ly Mang trở lại.

Ly Mang cũng không để cho cô phải lo lắng lâu, lúc hoàng hôn buông xuống còn có một vài tia nắng chiều còn sót lại thì thân ảnh của hắn xuất hiện ở khúc quanh chỗ khe sâu có cửa vào.

Mộc Thanh hưng phấn mà kêu tên của hắn, hướng hắn quơ tay. Giống như hắn mới rời đi lúc sáng nay, mà có cảm giác như người chồng thật lâu rồi không về rốt cục cũng trở về vậy.

Thu hoạch của hân hôm nay cũng tương đối khá, hai con nhìn khá giống sơn dương (dê rừng)nhưng lại lớn hơn rất nhiều, bào tử hình dạng động vật, thêm một cành cây dài dùng trói gà rừng cùng chim rừng còn có một bao lớn trái cây cùng các loại rau dại cùng với nắm hân tiện tay ngắt được trên đường trở về, hân biết cô thích những thứ này .

Mộc Thanh giúp hân cầm lấy bao trái cây, thời điểm cô vươn tay ra Ly Mang liếc mắt liền thấy trên tay cô có mấy vết thương khá sâu, đó là do lúc cô giết cá không cẩn thận bị mũi nhọn trên phiến đá rạch đứt, đầu ngón tay cũng bởi vì cả một ngày ngâm nước nên có chút trắng bệch lại nhăn nheo .

Hân cầm lấy tay cô lộ ra vẻ đau lòng.

Mộc Thanh rút tay về làm như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt tươi cười một hồi rồi kéo hân đi vào trong động.

Đến Buổi tối. Ly Mang ngồi ở phía ngoài dựa vào ánh trăng để mài vũ khí cùng thạch đao (đao bằng đá) của hân, vũ khí chính là thứ khi săn thú hân cần dùng, thạch đao là để mài cho cô.

Mới vừa rồi thấy cô ban ngày đánh được nhiều cá như vậy, nhớ tới vết cạo rạch ở trên tay cô, hân cảm thấy rất là đau lòng. Tay cô mềm như thể trơn như thế, chỗ lòng bàn tay lúc bị hân nắm được đều mềm mại như không xương, hân thích cái cảm giác buổi tối khi đụng chạm da thịt với cô mang cho hân loại cảm giác này. Hân không muốn cô khổ cực như vậy. Thật ra thì cho dù cô cái gì cũng không làm, hân tin tưởng mình cũng có thể nuôi sống cô. Trong lúc ăn cơm hân không nhịn được đã nói với cô rồi, nhưng ánh mắt cô chỉ trong trẻo nhìn mình rồi cười, hân đối với nụ cười này của cô từ trước đến giờ không có cách nào ngăn cản , biết cô sẽ không thay đổi chủ ý mà nghe mình, liền muốn đem mã tấu trả lại cho cô, như vậy có thể giúp cô một chút nhưng cô lại nói không được. Hân không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là mài cho cô một thanh thạch đao sắc bén, thời điểm cô làm việc có thể thuận tay thêm một chút.

Mộc Thanh lấy ra một mảnh xương thỏ nhỏ mà ngày hôm qua cố ý giữ lại, ra bên ngoài kêu Ly Mang mài thành cây kim, lại dùng dao nhỏ khoan ở phần hơi rộng bên trên một cái lỗ nhỏ, một cây kim liền được ra đời. Cô vui mừng nhận lấy cây kim xương trở lại bên trong động, lấy ra ba lô của chính mình, dùng kéo chọn lựa vài tấm vải bọc ở bên trên khâu lại đường mai, từ từ dỡ vài tấm vải lớn nhỏ ra .

Cô muốn dùng những thứ vải vóc này làm ình một bộ áo ngực và quần lót nhỏ .

Thì ra là sau khi cái quần lót kia mất cô vẫn trong trạng thái chân không cho tới bây giờ (là cái trạng thái không mặc quần sịp ấy ạ) . Hơn nữa trên người không có áo ngực phụ trợ, chẳng những lúc đi đường chạy nhanh có cảm giác bất tiện, cô còn lo lắng thời gian lâu dài về sau ngực sẽ rủ xuống. Cô đem ba lô hủy đi, dùng vải bạt làm một kiểu áo lót dạng quần thắt nút mà lúc trước cô vốn có ý niệm trong đầu. Hiện tại có chút ổn định rồi nên thừa dịp buổi tối rảnh rồi cô liền động thủ .

Cô ngồi ở trước đồng lửa, đem vải vóc tháo ra bày trên mặt đất, cắt bỏ bên dưới trước, cô tỉ mỉ nghĩ làm sau để có thể cắt mà vừa tiết kiệm vải vóc lại vừa mặc được thoải mái, lấy tay ở trên đám vải so đo tới lại so đo đi, cứ như vậy liền bố trí mấy khối , cô cũng không dám tùy tiện hạ kéo cắt bỏ, vạn nhất cắt hỏng rồi thì cũng không có đồ bổ xung nữa. chờ rốt cục nghĩ được thỏa đáng cô liền đốt đuốc lên, một mặt theo như tưởng tượng ở bên trên vải vẽ ra hình dáng, sau đó dùng kéo cẩn thận cắt xuống .

Lúc Ly Mang tiến vào, đã gặp cô đang ở nơi đó may vá thành thạo. Tò mò cầm lên một khối bên cạnh mà cô đã vá tốt rồi, thoát nhìn cảm thấy có chút quen mắt, suy nghĩ xong mới nhớ tới có chút giống với vật nhỏ mà lúc trước cô hay mặc khi đi theo mình, chẳng qua là phía trước may thêm hai cái dây lưng, mà cái đồ đang vá trên tay cô còn kì quái hơn, có hai mảnh vải tròn trịa ở cùng một chỗ , giống như chụp vào hai cái bát.

Trong đầu người phụ nữ của hân luôn luôn có một chút suy nghĩ kì diệu mà hân cũng không thể tưởng được. Hân thấy nhưng không thể trách được cho nên cũng không tỏ vẻ gì cả, chẳng qua là ngồi bên người cô mà nhìn.

Mộc Thanh may xong cái dây trên vai, đem hai sợi dây dùng buộc chặt ở sau lưng cũng khâu vào, hai cái dây lưng còn lại thì kéo lên trên, cuối cùng cô còn cẩn thận dùng cây kim dày đem phủ lên cái khuy bên cạnh phòng ngừa cọng lông biến đổi, một cái áo nhỏ khá ái tự chế ra đời, cô lập tức cởi bỏ y phục bên ngoài, mặc thử vào.

Sau khi buộc lại hai cái dây ở sau lưng, cô thật đúng là có chút bội phục mình. Từ trước tới giờ việc may vá rút chỉ luồn kim cô đều không động tay đến, bây giờ lại biết làm chiếc áo nhỏ vừa dễ thương lại vừa người như vậy. Hơn nữa da thịt đụng chạm chỗ vải bạt kia làm như có chút mềm mại, chất liệu cảm giác cũng không tệ lắm.

Ly Mang nhìn chiếc áo nhỏ xinh xắn bao trùm hơn phân nửa chỗ ngực ngạo ngễ đầy đặn của cô, so với lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy chiếc quần lót nhỏ của cô còn muốn giật mình hơn, đồ vật giống hai cái chén kia thế nhưng lại úp vào chỗ này!

Hắn thẳng tắp ngó chừng cô nửa che che đầy đặn ở giữa người, chỗ giữa kia lại hiện ra một vết ngấn thật sâu trắng ngần như tuyết không nhúc nhích.

Mộc Thanh bị phản ứng của hắn chọc cho không nhìn được mà cười ha ha. Đang muốn cởi xuống định ngày mai tắm rửa lại mặc lên, thì hắn đã đưa tay tới cách lớp vải nặng nề bóp nhẹ mấy cái, sau đó lấy tay đưa ra sau lưng cô một chút cởi bỏ nút.

Có lẽ chiếc áo nhỏ này ban đầu phát minh ra chính là để cho nữ nhân mặc vào, sau đó lại làm cho người đàn ông của cô cởi bỏ nó xuống ?

Mộc Thanh bị hắn ôm đến chỗ ngủ , trong đầu lại toát ra một ý nghĩ như vậy.

Chỉ chớp mắt, bọn họ đã ở chỗ này định cư được hai tháng rồi, thời tiết đầu thu se lạnh dần dần biến thành cuối thu rét buốt, nhìn lại một lần ở nơi xa của mảnh rừng nhiệt đới, mặc dù vẫn là một màu xanh sâu thẳm nhợt nhạt nhưng lúc này ở giữa màu xanh đã thấm nhuộm vào từng mảnh vàng óng ánh.

Gần đây đã rất khó kiếm được nhiều trái cây tươi ngon như trước, còn lại một ít trái cây mọc ở đầu cành, tất cả không héo thì cũng có chút khô vàng. Nhưng Mộc Thanh lại không quá lo lắng vì cô đã tích trữ được rất nhiều cá khô , quả vỏ cứng ít nước, các loại rau dại phơi khô, nấm hương, còn có một chút rễ thực vật có chứa tinh bột đào được ở các vùng phụ cận. Ly Mang hầu như ngày ngày đều đi ra ngoài săn thú, mỗi ngày dù ít nhiều cũng có thu hoạch, lấy được nhiều thịt mà da lông các loại cũng ngày càng nhiều, những đồ này tính cả củi và lửa cũng đều bị Mộc Thanh thu gom để vào bên trong chỗ hẻo lánh lại tương đối nhỏ bé của động . Mộc Thanh đem bên trong quét dọn sạch sẽ , mỗi ngày ít nhất cũng đi dò xét hai đến ba lần, sờ sờ cái này, xem xem cái kia, tính toán xem có thể đủ cho cô cùng Ly Mang ăn trong bao nhiêu ngày.

Thấy cái động này càng ngày càng chứa nhiều đồ, trong lòng cô cũng có một loại cảm giác đầy đủ, ngay cả hương vị đồ vật ướp muối lúc trước khiến cô e sợ hiện tại lại làm cho cô hết sức thỏa mãn.

Đám da lông của bọn họ tích lại đang ở bên trong, Mộc Thanh thích nhất chính là loại da bào của động vật chết, cô nghe được Ly Mang đề cập đến những loại giống như da động vật chết này có thể thường xuyên bắt gặp được trong rừng, mùa hè bởi vì trời nóng, da lông cộp không dày, chỉ có một tầng nhung ngắn ngủi, hiện tại cũng có thể dùng làm quần áo mặc. Chờ khi trời lạnh thêm một chút thì lông da chúng cũng sẽ dày, bọn chúng phần lớn thường cư trú tránh đông là nhờ lớp da dày này chống lạnh .

Mộc Thanh chuyên tâm lột sạch tấm ra đi giặt rồi phơi khô, dùng phương pháp mà Ly Mang đã dạy cho cô, ngâm vào nước có hòa tro rơm rạ nấu một ngày một đêm sau đó đem da phơi khô, chẳng những sẽ phai mùi mà sờ lên còn có cảm giác mềm mại rất nhiều, sờ vào chỗ da lông kia cũng tương đối bền chắc, chỉ cần hai ba tấm như vậy là có thể ghép thành một tấm đệm lót, chỗ mà cô cùng Ly Mang nằm ngủ hiện tại chính là sử dụng da lông ghép lên thành đệm lót, phía dưới lót cỏ khô thật dày , buổi tối khi chen chúc nằm trong ngực hắn , phía dưới cũng mềm mại như lông tơ, không cần nhóm một đống lửa cũng cảm thấy rất ấm áp , hơn nữa y phục cô cùng Ly Mang mặc trên người chính là loại da mỏng giống như vậy, cũng rất thích hợp với thời tiết hiện tại.

Mấy ngày qua Mộc Thanh có chút phiền não. Mà lí do phiền não chính là bày khí hàng xóm ở ngoài cửa nhà cô.

Bầy khí này thoạt nhìn không có thói quen chứa đựng thức ăn, lúc trước thời điểm trái cây thịnh soạn thì cần một ngụm ném bỏ một ngụm cũng không đau lòng chút nào, hiện tại mắt thấy không có nhiều thức ăn như lúc trước thì bắt đầu đánh chủ ý lên đám thịt cá phơi nắng khô kia của Mộc Thanh. Mộc Thanh lúc đầu không hề biết, sau đó lại phát hiện đồ phơi bên ngoài luôn luôn bị hao hụt đi, cô còn cho là Tiểu Hắc ở

đồ quấy rối, chờ lúc dạy dỗ Tiểu Hắc thì lại thấy vẫn thiếu đồ đạc, để ý quan sát lúc này cô mới phát hiện là do bầy khỉ kia trộm đi.

Bầy khỉ ăn mặn, Mộc Thanh là lần đầu tiên hiểu được. Bọn chúng trộm ít đồ ăn còn chưa tính, phiền não nhất chính là dần dần bầy khỉ này càng lớn mật, chẳng những cầm đi đồ ăn còn mang đồ vứt cả lên mặt đất khiến chúng rối tinh rối mù, hơn nữa kỳ quái chính là Hầu Vương của bầy khỉ cũng không phải là một con khỉ đực nào đó như cô suy đoán lúc trước, mà là một con khỉ cái rất lớn lại vô cùng hung hãn. Có đôi khi cô tới đây đuổi, con khỉ mẹ thậm chí vừa mang theo khỉ con đi giải tán lập tức lại vừa hướng về phía cô mà nhe răng nhếch miệng lên uy hiếp. Đợi cô bận rộn những việc khác lại lập tức tụ tập tới đây, khiến cho cô liên tiếp mấy ngày đều không làm được gì, suốt ngày chỉ cùng bầy khỉ này chơi trò trốn tìm.

Tiểu Hắc lớn lên thật nhanh, đã sớm không cần Mộc Thanh cho ăn, chẳng qua hai tháng gần đây, đầu nó đã cao tới gần đầu gối của cô rồi, màu lông đen của nó so sánh với lúc vừa mới nhặt được thì bóng loáng lên rất nhiều, chờ trời tối trở lại, trong miệng còn mang theo một con thỏ đã bị cắn đứt cổ họng, lúc này Mộc Thanh mới kinh ngạc phát hiện ra không ngờ trong miệng nó lại đầy răng sắc.

Tiểu Hắc là loại động vật gì thì Mộc Thanh cũng có phỏng đoán qua, đầu tiên thì cảm thấy nó giống loài chó thời xưa, nhưng thoát nhìn lại không phải là rất giống, nếu như là con báo mà nói thì dường như lông lại không dài đến vậy, gần đây cô lại nhận định nó có điểm giống với sư tử hoặc hổ con, chẳng qua là lông nó biến dị thành màu đen mà thôi. Nhưng mà mấy ngày hôm trước, cô phát hiện bộ dạng của Tiểu Hắc dường như rất ngứa ở phần lưng, khi không chịu nổi nó thường hướng về phía đuôi của cô mà dùng sức cọ, về sau lại dứt khoát mà cọ lưng lên tảng đá. Cô còn sợ trên người nó có kí sinh trùng hoặc là con rận, nên bắt nó lại cẩn thận xem xét thì giật mình phát hiện phần gáy cùng lưng nó mơ hồ có mất điểm trắng nhú lên, giống như răng sữa đang nhú ra đầu nhọn. Lấy tay ấn xuống thì thấy rất cứng, cô nghĩ là sừng non đang muốn mọc lên nên gây cảm giác ngứa, vì thế nó mới liềm mạng cọ tới cọ lui.

Ở trên lưng Tiểu Hắc lại có sừng nhọn đang muốn dài ra. Điều này làm cho Mộc Thanh hết sức khiếp sợ.

39. Chương 39

Edit: Tiểu Ngân Beta: Tiểu Tuyền

Ở trong nhận thức của cô thì động vật mà trên lưng có sừng nhọn, cũng chỉ có ở thời khủng long, nhưng loại động vật này sáu bảy ngàn vạn năm trước thời kì kỷ Phấn Trắng (hay còn gọi là kỷ Crê_ta, kỷ đá vôi) ở giữa thời kì cuối cũng đã bị tận diệt tuyệt chủng rồi. Tiểu Hắc tuyệt đối không thể nào là khủng long được, huống chi làm gì có sinh vật nào lại là mình sư tử nhưng thân khủng long?

Vấn đề khôn nhiều này ở trong đầu Mộc Thanh không được bao lâu lại bị bầy khỉ kia kéo đi lực chú ý.

Hai ngày này vì phòng ngừa bầy khỉ quấy rối, cô dứt khoát tự mình ở lại miệng huyệt động phơi đám cá mới, như vậy tùy lúc đều có thể coi chừng, cái chỗ phơi thịt cá trên tấm đất trống cũ là để cô kiểm được nhiều củi hơn, hiện tại thời tiết đang dần lạnh xuống, khắp đây đó đều là cành lá vàng vọt héo úa, rất dễ dàng có thể kiếm một bó lớn, cô nghĩ bầy khỉ sẽ không ngay cả củi cũng trộm đi đâu a, cho nên yên tâm đi trở về, nhưng làm sao có thể nghĩ đến bầy khỉ đó thể nhưng vô lại tới mức trút giận lên đám củi lửa kia, chờ Mộc Thanh mang củi đốt đi ra phơi thì thấy được chỗ củi bị bầy khỉ ném loạn xà ngang lên còn bị vứt ngổn ngang đầy đất, thậm chí có mấy con khỉ còn tiểu lên trên đó, nhìn thấy cô tới chẳng những không chạy ngược lại còn nhặt củi hướng về phía cô mà quăng ra, miệng thì phát ra âm thanh xì xèo uy hiếp.

Mộc Thanh cảm giác mình thật sự tức giận rồi, chuyện bầy khỉ quấy rối cô vẫn không nói với Ly Mang, vì cảm thấy cũng không phải chuyện gì đặc biệt lớn, không muốn cho hắn thêm đa tâm, cùng lắm thì mình chạy đi xua đuổi nhiều thêm mấy lần là được. Chẳng qua nhìn bộ dáng bây giờ, bầy khỉ này càng ngày càng không đem cô để vào trong mắt, không chút kiêng kỵ. Nếu không cho chút giáo huấn thì mấy ngày nữa vạn nhất ở chỗ huyệt động giấu thức ăn kia bị bọn chúng phát hiện mà nói, chỉ sợ là sẽ tới đây mà tranh cướp, đến lúc đó một mình cô sợ là không cản được.

Mộc Thanh không dám hướng bầy khỉ mà ném đá xua đuổi, sợ bọn chúng lại ném vào mình, cô chỉ đi qua lấy cành củi lớn để xua đuổi, lúc này đột nhiên nghe thấy được phía sau vang lên một trận tiếng kêu.

Tiếng kêu này mặc dù trầm thấp nhưng lại kéo dài đầy uy nghiêm và tức giận. Mộc Thanh hết hồn quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra là Tiểu Hắc nghe tiếng mà chạy tới.

Hai chân trước của Tiểu Hắc dùng vai khẽ ép xuống, một đôi mắt ngó chừng bầy khỉ thật chặt, một bộ dạng vận sức chờ phát động.

Tiểu Hắc lại phát ra tiếng kêu như vậy khiến cho Mộc Thanh kinh ngạc không dứt. Cô vốn có thói quen nó bình thường trong lúc đi theo mình thì phát ra thanh âm ô ô trong cổ họng, cảm giác là nó vẫn đang làm nũng.

Bầy khỉ hiển nhiên là cũng giống như Mộc Thanh, bị thanh âm này cho kinh hãi. Rất nhanh, cũng không biết là con nào cầm đầu, tất cả bầy khỉ đều xèo xèo kêu loạn lên, hướng về phía cây đại thụ và bụi rậm hàng ngày bọn chúng thường sống liêu mạng chạy đi, đảo mắt liên leo lên cây, ở trên chạc cây gọi tới gọi lui, lộ ra vẻ có chút bất an.

Mộc Thanh vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới bầy khỉ này đều sợ sự tức giận của Tiểu Hắc. Quay đầu lại muốn thưởng cho nó, bình thường nó thích nhất là cọ trong ngực của mình để cho cô vuốt ve lông của nó .

Không biết có phải là do lần trước bị cô giáo huấn một trận oan uổng hay không mà khiến cho nó đối với việc chịu tiếng xấu oan uổng thay bầy khỉ đều canh cánh trong lòng. Tiểu Hắc thế nhưng lại gằm nhẹ một tiếng, cực kì nhanh mà chạy vội đến dưới tàng cây, chờ Mộc Thanh kịp phản ứng, đã thấy nó bò lên trên cây, tung người nhảy một cái có con khỉ con chạy trốn không kịp đã bị nó một ngụm cắn vào cổ.

Tiểu Hắc xuống khỏi cái cây, đem con khỉ trong miệng vút đến bên chân cô rồi dùng móng vuốt đè lại, sau đó ngẩng đầu nhìn cô rồi phát ra âm thanh khẽ gọi ô ô như bình thường, khi nghe còn thấy có mấy nính nọt lấy lòng, cái cổ con khỉ nhỏ đã hiện ra mấy dấu răng thật sâu, máu không ngừng trào ra, có thể là do sợ ngậy người, dù Tiểu Hắc đã thả nó ra, nó cũng không thử chạy trốn, chẳng qua chỉ co người lại run rẩy .

Mộc Thanh ngồi chồm hổm xuống, nâng cái vuốt của Tiểu Hắc lên nhìn, thấy được móng nhọn của nó bình thường ẩn núp trong bàn chân đệm thịt thật dày giờ phút này đều vươn ra bên ngoài rồi, giống như một cái móc sắt cân xứng vững chắc. Nói vậy mới vừa rồi là nó dùng móng vuốt này làm đỉnh leo lên cây khô kia. Cô đụng đến thì móng vuốt thì nó lập tức rút trở về .

Mộc Thanh xoa nắn đầu của Tiểu Hắc . Tiểu Hắc lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, cúi đầu tựa hồ muốn cắn đứt cái cổ của con khỉ con.

Bầy khỉ trên cây sau khi kinh hoảng qua đi liền hướng nơi này khếch khếch kêu loạn, nhưng mà cũng không dám xuống đây, chỉ có con khỉ mẹ kia là luống cuống bất an, liền từ trên chạc cây cao nhảy xuống, rơi xuống mặt đất lăn vài vòng, bất chấp cả đau đớn liền nhích tới gần chỗ Mộc Thanh rồi dừng lại, ánh mắt ngó chừng con khỉ con trên mặt đất, lo lắng khếch khếch kêu loạn .

Tiểu Hắc bị cắt đứt chuyện vui, lộ ra vẻ vô cùng khó chịu, nó ngẩng đầu nhìn con khỉ mẹ, trong cổ họng liền phát ra âm thanh trầm áp ồm ồm, tràn đầy ý uy hiếp.

Khỉ mẹ thoát nhìn có chút sợ hãi, nhưng không những không rời đi, ngược lại còn từ từ nhích tới gần, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Mộc Thanh, phảng phất như là có chút ít cầu xin sự thương xót vậy.

Mộc Thanh chợt hiểu. Con khỉ con bị Tiểu Hắc bắt được có lẽ là con của con khỉ mẹ này, cho nên con khỉ mẹ mới cố gắng quên mình mà nhảy xuống muốn cứu nó về.

Tiểu Hắc thấy con khỉ mẹ chẳng những không đi, ngược lại càng ngày càng đến gần, chợt gằm lên giận dữ, mở móng nhọn, lộ ra hàm răng trắng dày đặc làm bộ dáng sẽ phải hướng về phía con khỉ mẹ kia mà đánh tới.

Mộc Thanh vội vàng ôm lấy Tiểu Hắc từ phía sau. Sức lực của nó so với cô tưởng tượng còn muốn lớn hơn rất nhiều , thiếu chút nữa là tuột tay đi. Cô vội vàng quát một tiếng, Tiểu Hắc lúc này mới ngừng lại, quay đầu có chút ủy khuất mà nhìn cô.

Con khỉ mẹ như ở trong mộng mới tỉnh, theo trước người Tiểu Hắc mà kéo một chân con khỉ con, cơ hồ là nửa kéo nửa ôm trên mặt đất rồi nhảy lên cây, cùng với một tiếng gào thét bén nhọn, bầy khỉ như tàng hình vậy, thoáng cái liền biến mất ở trong bụi cây .

Phiên toái tạm thời coi như là giải quyết. Bầy khỉ mới vừa rồi ở trước cửa ăn thiệt thòi như vậy đoán rằng trong thời gian ngắn hẳn sẽ thu liễm đi một chút. Mộc Thanh không nghĩ tới Tiểu Hắc thường ngày luôn ham chơi mà khi phát ra hung ác lại có lực uy hiếp lớn tới như vậy, cô không nhận được liền dùng sức xoa nhẹ xuống lớp lông trên người nó, nghĩ tới sau này không biết có nên huấn luyện nó bớt tinh nghịch và làm vài chuyện có ích hay không?

Buổi tối Ly Mang trở lại, Mộc Thanh đem chuyện ban ngày nói lại một lần với hắn, sau đó liền chỉ vào mấy điểm trắng ở phần gáy cùng sống lưng của Tiểu Hắc cho hắn nhìn, tò mò nhìn hắn.

Bọn họ hiện tại đã có thể thuận lợi mà trao đổi bình thường, mặc dù có lúc cũng sẽ âm ỉ, nhưng vấn đề không lớn.

Cô nghĩ mình không biết Tiểu Hắc rốt cuộc là thuộc giống gì, nhưng hắn là người lớn lên từ trong rừng rậm hẳn là sẽ biết. Thấy Ly Mang đưa tay sờ qua sống lưng Tiểu Hắc, sau đó cũng mang vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên là cũng chưa từng thấy qua có loài thú nào giống như vậy.

Mộc Thanh có chút thất vọng. Nhưng rất nhanh lại không để ý tới nữa. Bất kể Tiểu Hắc là cái gì, dù sao thì sau này nó nhất định rất lợi hại, hơn nữa quan trọng nhất là nó chỉ nghe lời cô, cái này đủ rồi.

Ly Mang đưa tay ra mò lên chỗ sống lưng của Tiểu Hắc mà kéo tới, rồi nghiên cứu không ngừng. Đoán chừng Tiểu Hắc không thích lắm cái tên nam nhân đối xử có chút thô bạo này, liền kêu ngao ô một tiếng rồi bỏ đi, chạy tới chỗ bên cạnh Mộc Thanh nằm xuống, nghiêng đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Từ lần trước sau khi có chuyện kia phát sinh, bầy khỉ này quả thật mấy ngày liên tiếp đều đang hoảng không ít, thỉnh thoảng cũng có mấy con tới quấy rối đều bị con khỉ mẹ tới ngăn cản. Mộc Thanh thở phào nhẹ nhõm. Xem ra bầy khỉ quả nhiên là có chút thức thời, mấy ngày sau vào một buổi sáng sớm cô đưa Ly Mang ra ngoài săn thú xong, sau khi trở về liền phát hiện một đồng quả hạch ở cửa động, sững sốt một hồi, không biết làm sao tự nhiên chỗ này trống rỗng lại có thêm mấy thứ đồ này, chờ tới chỗ phụ cận cửa động thì thấy một đồng dấu chân của khỉ ngỗng ngang, lúc này cô chợt hiểu ra, thì ra là đám khỉ kia thừa dịp bọn họ không có ở đây liền đem mấy thứ này tới.

Khỉ mẹ biết cảm ơn. Điều này làm cho Mộc Thanh có chút cảm động. Dù sao trận xung đột này ban đầu cũng do mình và Ly Mang xông vào chỗ bọn họ ở trước, cô suy nghĩ một chút liền cầm một bao cá cùng thịt khô bỏ vào dưới cây đại thụ chỗ bọn chúng thường lui tới, sau đó rời đi.

Nhiều nhất cô cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Ngày thứ hai cô đi ngang qua nơi đó, phát hiện bao đồ kia không thấy, nhưng bầy khỉ trên rừng cây cũng biến mất theo, không biết là đi nơi nào.

Mộc Thanh liền tiếp mấy ngày nhìn quanh, cũng không trông thấy bầy khỉ.

Có lẽ đối với chúng mà nói, hiện tại thực vật nơi này cung cấp được chỉ còn là vỏ cây và lá cây thôi nên bọn họ đi tìm địa phương khác tốt hơn, cho nên lặng lẽ di chuyển chỗ ở sang nơi tốt hơn?

Không ngờ Mộc Thanh lại cảm thấy có chút buồn bã, nên chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Bao quả hạch mà bầy khỉ đưa tới cũng đều còn xanh, chưa chín. Mộc Thanh dùng hòn đá đem đập nát rồi cẩn thận bóc lớp thịt bên trong, thả lên trên phiến đá phơi khô đến khi có mùi thơm bay ra để làm đồ ăn vật.

Mộc Thanh bóc xong vỏ của quả hạch cuối cùng hình bầu dục, thì cảm thấy ngón tay có chút trắng mịn, liền đi đến chỗ bờ suối rửa tay, trên tay dính nước cô tùy ý chà chà vài cái thì kỳ tích xảy ra.

Trên tay cô cánh nổi lên bọt biển, giống như là bọt xà phòng vậy, mặc dù vô cùng nhỏ mịn nhưng thật sự là có chút giống như vậy.

Mộc Thanh một lần nữa kích động, lại chà thêm lần nữa, bọt kia liền nổi lên thêm một chút, đợi cô tẩy sạch chỗ bọt trên tay kia thì cảm thấy vô cùng sạch sẽ.

Mộc Thanh vội vàng trở về cửa động, đem đám nhân quả hạch vừa mới bóc ra kia mang ra ngoài đặt ở trong lòng bàn tay khê lau lau, bọt liền nổi lên trên, thậm chí còn có chút mùi thơm.

Cô cao hứng vô cùng.

Cái này có thể làm xà phòng a, hơn nữa bột trơn mịn tinh tế như vậy nếu dùng để gội đầu hay tắm rửa cũng không có vấn đề gì đi.

Cô vội vàng đổ cái đồng trái cây ra ngoài tìm nhưng thất vọng phát hiện ra là không trái nào có, một cái cũng không có.

Có lẽ thời điểm bấy giờ hái quả hạch thì đã vô tâm đem loại trái cây này hái lẫn vào mà thôi, nhưng sự vô tâm của bọn chúng lại khiến cho Mộc Thanh hết sức cảm kích.

Bọn chúng đã giúp cô một việc lớn.

Cô quyết định cho nó tên gọi là quả xà phòng.

Đội Ly Mang ra bên ngoài tìm rất nhanh liền mang về cho cô một bao đồ giống như vậy.

Lâu như vậy, lần đầu tiên cảm giác được thân thể của mình rốt cục được tắm rửa sạch sẽ, còn có thể ngửi thấy mùi thơm từ sợi tóc tỏa ra, cô cảm thấy rất thỏa mãn. Sau đó cô để cho Ly Mang cũng dùng loại quả xà phòng này để gội đầu, Ly Mang đầu tiên còn không muốn lại thấy cô mang kéo ra uy hiếp muốn cắt trụi tóc của hắn, hắn liền lập tức thỏa hiệp rồi.

Mộc Thanh ở bờ suối giúp hắn chải đầu tóc ướt nhẹ, cầm quả xà phòng bôi loạn lên, từ từ xoa bóp liền ra rất nhiều bọt mịn, sau đó lại dùng vỏ dừa múc nước trút xuống, ôn nhu giúp hắn xối nước, cuối cùng cũng còn cẩn thận chà xát gội rửa cả sau tai cho hắn.

Hắn giống như đứa bé vậy, nếu cô không tắm rửa cho hắn mà nói thì chính bản thân hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc rửa tới chỗ phía sau tai. Mỗi lần cô nhắc nhở, hắn luôn là ừ ừ gật đầu, nhưng sau khi đội cô kiểm tra, liền phát hiện hắn rất ngoan cường, căn bản là không có nghe lời cô.

Gội đầu xong, Ly Mang liền tự mình đứng trong khe nước mà tắm.

Bắt đầu thời tiết của đầu mùa đông rồi, hắn lại không sợ lạnh, không có việc gì liền ngâm mình tắm gội trong khe nước lạnh như băng lâu đến vậy, cô lại chỉ có thể sử dụng chiếc mai rùa lớn hắn lấy được từ bên ngoài để nấu nước tắm.

Mai rùa quá lớn, cơ hồ là to bằng cả một mặt bàn tròn lớn bày ra, dùng để nấu nước hoặc làm bồn tắm thì rất tốt, nhưng lại nghĩ nấu nước canh để hai người ăn thì lại quá lớn, dùng cũng không tiện, hơn nữa lại rất đầy, không dễ đun nóng.

Cô càng ngày càng cảm thấy vật chứa không đủ thì sẽ không tiện trong việc sử dụng. Hơn nữa quan trọng là cô không thể để inh cùng Ly Mang luôn ăn thức ăn quay trên lửa, trừ khẩu vị sẽ có vấn đề ra, đối với sức khỏe bản thân cũng không tốt.

Cô cần một vật để đốt nấu đồ ăn, cần cái chén, cái khay, cần có bình trữ nước.

Những thứ này lúc trước ở khu quần cư cô cũng có gặp qua, hắn là đồ gốm do bọn họ tự chế tạo.

Mộc Thanh chỉ biết, đồ gốm thì dùng bùn đất để đốt thành, nhưng trừ cái đó ra, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, chỉ hi vọng là Ly Mang biết phương pháp đốt.

Mấy ngày hôm trước cô đã thử cùng Ly Mang nói ra chuyện này. Lúc ấy hắn cũng không nói gì, nhưng liên tiếp mấy buổi tối đều dựa mình vào vách đá chỗ mặt lõm, nơi có đồng bùn lồi kia mà tìm cách, cuối cùng đã làm ra một đồ vật thoát nhìn có hình dáng cái lò, lúc này cô mới hiểu được hắn làm lò nung, muốn ở trong lò nung đất.

Cô có chút xấu hổ. Cô mới đầu cho là chỉ cần đem đồ gốm mới nặn đặt ở ngoài trời rồi mang củi tới đốt là được.

Nhìn thấy bếp lò, cô mới nghĩ đến đồng củi chồng chất ngoài kia, nếu dùng nó đốt lên giữa trời thì khẳng định độ nóng không cao bằng bên trong lò nung được, đồ vật nung ra mà không nung bên trong lò thì sẽ không bền chắc.

Dĩ nhiên, cô cũng không đem suy nghĩ vừa qua của mình cho Ly Mang biết, tránh bị hắn chê cười.

40. Chương 40

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Tuyền Mộc Thanh rất nhanh liền phát hiện chỗ đặt lò thoát nhìn có chút vấn đề. Trước đây mặc dù cô không có tiếp xúc qua việc nung đất, chỗ xây lò dạng gì nhưng cũng biết một chút. Nên khi nhìn thấy Ly Mang làm cái này, không phải là do cô có thói quen nhìn vật dựng thẳng nhưng mà kiểu nằm ngang này. Bên trái đào một cái hố sâu hình chữ nhật, đoán chừng là nơi tăng thêm củi cho lò nung, phía bên phải có buồng hình tròn chính hầm lò, chính giữa hai bên dùng một bức tường đất ngăn cách, chừa lại ba cái cửa lò để đốt lửa, trên đỉnh dùng bùn phong kín và..., có cái lỗ cửa dùng để khói bốc lên..

Chẳng lẽ hiện tại con người còn không có khái niệm dựng thẳng hầm lò để nung ? loại hầm lò xây ngang này chính là phương thức nung đồ theo thói quen mà họ tập được ? Nhưng cho dù là từ củi đốt được đầy đủ hay là đồ gốm được nung nóng mà nói, lò xây dựng hướng thẳng so với loại xây dựng ngang này rõ ràng là tốt hơn nhiều. Cho nên Mộc Thanh đem ý nghĩ của mình giải thích cho Ly Mang. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Mộc Thanh biết mình suy đoán không có sai. Lúc này còn không có chỗ xây lò dựng thẳng đứng.

Ly Mang thực sự là một người thạo việc. Một khi hiểu rõ được ý của Mộc Thanh, lập tức ở chỗ dựa vào vách đá kia bắt tay xây một lò nung xuống dưới đó, bên trên hầm lò dựng thẳng hướng lên, mất công sức mấy buổi tối mới dựng được kiểu lò nung mới dựa vào sườn dốc của vách đá kia.

Mộc Thanh không thể không nói Ly Mang thật sự là một người rất thông minh, loại lò theo hướng dựng thẳng đứng này cô chẳng qua chỉ là nói ra ý tứ một cách đại khái, những việc cụ thể liên quan đến việc sắp xếp lỗ khói, những chi tiết tỉ mỉ cũng do hắn từ từ mà làm ra, hơn nữa việc cô không ngờ tới là hắn còn làm ra một chút hạt cát làm hình thức lót đá làm chỗ trú dưới đáy lò. Cô suy nghĩ một chút chợt hiểu ra là làm như vậy để trong quá trình đốt lò chế gốm có thể nung nóng đồ gốm đều đều.

Chờ thời gian mấy ngày sau khi chỗ dựng lò làm xong, Mộc Thanh trừ bình thường làm một chút chuyện thì thời gian còn lại liền nổi lên việc nặn bùn , cô dùng đất sét đào dưới đất nặn thành một ít chén đĩa, các loại bình và chậu có thể tích lớn thì dùng cách Ly Mang biểu diễn phương pháp nhào nặn chà xát mà đem bùn nặn thành từng sợi nhỏ, quấn từng vòng chồng chất tạo thành hình dạng mình muốn, cuối cùng đem mặt ngoài làm bóng, như vậy liền thành hình và vững chắc kiên cố hơn, bùn phơi cũng không dễ dàng đổ vỡ, ngoại trừ hàng ngày dùng tới những thứ này, cô thậm chí muốn nặn thành bình hoa, gặp được bùn thừa như vậy dứt khoát liền nặn thành bộ dáng em bé a Phúc , ngũ quan đầy đủ, béo ục ịch thập phần đáng yêu.

Đợi đến lúc lò nung cùng chỗ bùn phơi đều hoàn thành, hôm nay Ly Mang cũng không có đi săn bắn, ở lại cùng Mộc Thanh đốt lò nung gốm.

Ngày này đối với Mộc Thanh mà nói vui vẻ giống như ngày lễ vậy. Định cư tới đây lâu như vậy, mỗi ngày Ly Mang cơ hồ đều sẽ đi ra ngoài săn thú. Trong lòng Mộc Thanh biết hắn muốn ở trước lúc tuyết rơi giá rét có thể tận lực trữ được nhiều thức ăn, để hai người bọn họ thoải mái vượt qua mùa đông, cô thương yêu hắn cực khổ , có khi mở miệng muốn cho hắn ở lại nghỉ ngơi , không cần liều mạng như thế, hiện tại thức ăn trừ bị, chỉ cần ăn tiết kiệm một chút là có thể để cho hai người bọn họ cùng Tiểu Hắc chịu đựng qua mùa đông hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn rồi, nhưng hắn lại luôn không nghe, vẫn đi sớm về trễ.

Hôm nay hắn rốt cục cũng không có đi săn thú nữa rồi, mà ở lại cùng cô tới chỗ dựng lò nung gốm, từ lúc bắt đầu buổi sáng, Mộc Thanh giống như đứa trẻ vui mừng mà đánh vào bên người Ly Mang, giúp đỡ hắn đốt củi bùng nước đưa cơm.

Chỗ lò nung vẫn đốt cho tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc này Ly Mang mới ngừng lửa,. Sáng sớm ngày thứ hai, Mộc Thanh thấp thỏm mà nhìn Ly Mang mở ra chỗ vị trí có cái lỗ đã dùng bùn lấp kín, từ bên trong lấy ra từng món từng món đồ.

Chén, cái mâm, cái muống, bình, bình hoa của cô, còn có đứa bé a Phúc mập mạp kia. Ngoại trừ lễ tế có mấy cái có vết rạn ra, thì những cái khác coi như là đã thành công rồi.

Mộc Thanh hưng phấn mà kêu một tiếng, tung người nhảy lên phía sau lưng Ly Mang, ôm thật chặt cổ của hắn .

Cô thật vui mừng, một loại vui mừng rất có cảm giác thành tựu . Thấy mình đích thân nhào nặn bùn, trải qua đốt lửa nung một ngày rồi lại làm lạnh một đêm, thật sự đã thành hình dạng của dụng cụ đồ đạc rồi.

Ly Mang cũng rất vui. Nhưng hẳn vui mừng là do lần này nung ra chẳng những tỉ số bị tổn thương thấp đi rất nhiều, mà âm thanh gõ vào cũng trầm hơn chút ít, hơn nữa dùng mặt ngoài của tảng đá chuốt qua hầu như không có để lại dấu vết gì, không giống như đồng dụng cụ được nung ra trước kia, dùng đồ chuốt qua phía ngoài sẽ dư lại một vết trầy xước.

Điều này nói rõ dùng loại lò nung mới này chế tạo dụng cụ so với lúc trước tốt hơn lại kiên cố hơn rất nhiều, hẳn liền lập tức nghĩ đến việc đem phương pháp mới này nói cho các tộc nhân của hắn biết, đột nhiên hắn ý thức được bây giờ mình đã không còn là người trong đám bọn họ rồi, trong lòng khẽ xẹt qua một tia phiền muộn.

Nhưng phiền muộn của hắn rất nhanh liền tan thành mây khói, Mộc Thanh đang treo ngược ở sau lưng của hắn hấp dẫn sự chú ý của hắn , hắn quay đầu lại nhìn cô với khuôn mặt tươi cười vô cùng rạng rỡ, gương mặt này so với lúc hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô thì đen hơn một chút, da thịt hiện tại có màu mật ong nhàn nhạt, hàm răng chính tề trắng như tuyết, lọt vào trong mắt hắn lại rất ấm áp, hắn không nhìn được liền ôm lấy hông của cô, sờ lại eo của cô, sờ tới sờ lui vẫn thấy nhỏ nhắn giống như trước.

Cô mỗi bữa cơm đều ăn ít như vậy không trách được vẫn không thể mập lên, sau này phải ép cô ăn nhiều thêm một chút, , như vậy mới có thể khỏe mạnh , bọn họ mới có thể sớm tự mình sinh thêm tiểu oa nhi được .

Hắn đã thấy cô nặn ra hình thù con nít kì quái lại hết sức mập mạp đáng yêu thì trong lòng đột nhiên nghĩ như vậy.

Mộc Thanh nào biết đâu được ý nghĩ trong lòng Ly Mang, sau khi cô tung tăng như chim sẻ xong cũng chỉ chú ý tới việc đem đám dụng cụ tới bên suối rửa sạch, đặt thật chỉnh tề trên bệ đá nơi bình thường cô hay thổi lửa nấu cơm, sau đó lại tìm một lùm cỏ lau vàng óang ánh có dáng cành lá rất đẹp mà cắm vào bình hoa, bày ở đầu giường nơi bọn họ ngủ, bên cạnh là A phúc mập mạp đang đứng.

Càng ngày càng có cảm giác là mái nhà rồi .

Mộc Thanh phủ tay đứng lên trên đám bùn cát, hài lòng mà đi ra ngoài .

Buổi tối cô dùng bình nấu một chút canh nấu thịt, cả trong động tràn ngập mùi thịt gà nấu nấu thơm ngát, chờ nấu xong, mùi vị súp ngon cùng với khoai nấu chín, chẳng những cô cùng Ly Mang ăn được ngon mà ngay cả Tiểu Hắc cũng đều cúi đầu trong chén chuyên dụng của nó khò khè liếm lấy đồ ăn bên trong.

Mộc Thanh đột nhiên cảm giác mình có chút mong muốn có một đứa con, là đứa con thuộc về cô và Ly Mang, trước đây cô vẫn cảm thấy để mình sinh con đến thế giới như vậy thì nó không có cách nào hưởng thụ đến những thứ giáo dục vật chất cao cấp mà cô cho là đương nhiên, đây là một chuyện vô cùng tàn nhẫn, đối với đứa con của cô cũng không công bằng cho nên trong lòng cô vẫn có chút mâu thuẫn. Nhưng hiện tại cô đột nhiên cảm giác được cho dù con của cô tương lai không thể hiểu được vi tích phân và tích phân là gì, không biết tới tàu con thoi , hay là đến già chỉ có thể giống như bậc cha chú mà sống trong rừng rậm, lấy săn thú mà sống thì lại có quan hệ gì đây? Phụ thân của hắn có thể dạy hắn đứng cầm bên bĩ, cô có thể dạy hắn cảm ơn và thỏa mãn, hắn sẽ phát triển rồi trưởng thành ở thế giới thuộc về hắn, cho đến khi hắn gặp cô gái mà mình yêu mến, giống như cha hắn gặp được mình vậy. Làm sao cô có thể chỉ vì yêu thích của mình mà tước đoạt toàn bộ quyền lợi mà hắn cần được hưởng thụ đây ?

Có hài tử, cuộc sống của cô cùng Ly Mang sẽ phong phú hơn, hai người bọn họ trên ý nghĩa mới thực sự là như chân với tay, nam nhân và nữ nhân.

Đêm nay là thời kỳ thụ thai tốt nhất của cô, cô liền sử dụng toàn bộ thể võ của bản thân quần lấy hắn, trong tiếng thổ dốc thân thể của hai người cũng phân không rõ là vui vẻ hay thống khổ, đầu lưỡi linh xảo chuyển động, trong một khắc nhẹ nhàng chạy tới trên thân thể của hắn bỗng nhiên mút lại trong khi hắn run rẩy đè nén chống đỡ đến gất gao .

Hắn cảm mái tóc dài phía sau lưng cô như muốn tự mình kéo cô đến mà nghiền nát, lại vừa giống như muốn để cho cái cảm giác nghiền nát này tới càng lâu một chút càng tốt, một vòng lại một vòng, thẳng đến khi

từng tiếng rên rỉ như sắp bị nghiền nát ra, hần mới buông lỏng tóc của cô, đem cô đặt tại dưới thân của mình.

Thời điểm Ly Mang rời đi nơi này sẵn thú đã ba ngày hai đêm.

Mộc Thanh cố gắng ngăn cản hần. Cô từng không dưới một lần mà nói cho hần biết , đồ bọn họ cất giữ đã có thể chống đỡ đến đầu mùa xuân rồi. Nhưng mà hần không nghe. Hần nói hần phát hiện tung tích của một con hổ rừng kiếm rất lớn. Nếu như có thể săn được thì đây chính là lần cuối cùng săn thú của hần, mùa đông này bọn họ không cần vì cái bụng mà rầu rĩ nữa, quan trọng hơn là có thể có một tấm da hổ cho cô chống lạnh. Ở nơi nóng bức của mùa hè cùng giá rét của mùa đông đều khủng bố giống nhau, da lông hiện tại cũng không đủ dày, hần lo lắng cô sẽ không qua được. Hần liên tục hướng cô bảo đảm mình sẽ không liều mạng, hần sẽ ở khu vực xung quanh chỗ con hổ thường lui tới mà thiết kế bẫy rập, hần sẽ bảo vệ mình thật tốt, thật cẩn thận .

“Để cho anh thử một chút đi. Anh có thể đối phó nó. Anh bảo đảm rất nhanh sẽ trở lại.”

Hần cảm vai của cô, nhìn ánh mắt của cô nói.

Mộc Thanh biết mình đã không cách nào ngăn cản hần.

Thường ngày mặc dù hần cũng bị cô sai sử giống như con quay chuyển động không ngừng, cái gì cũng đều nghe cô, nhưng cô cũng dần dần có chút hiểu, thật ra hần là một người vô cùng bướng bỉnh quả quyết, một khi xác định chuyện gì mà hần cho là chính xác, cho dù cô có dùng tới chín con bò to khỏe cũng không lay chuyển được ý của hần.

Cô chỉ có thể để cho hần mang theo Tiểu Hắc một đường cùng đi ra ngoài, đây là ranh giới cuối cùng của cô, cô hi vọng Tiểu Hắc ngày càng lớn có thể giúp đỡ hần một chút, như vậy cô cũng có thể yên tâm hơn chút ít .

Ly Mang cuối cùng cũng đón nhận sắp xếp của cô.

Đeo một túi da đầy tràn cũng với mã tấu được gọt đẽo vô cùng bén nhọn mà tiến lên, mấy cây mâu sắc bén cùng với một chút dây thừng là công cụ bố trí bẫy rập, Ly Mang liền mang theo Tiểu Hắc ra khỏi cốc.

Mộc Thanh ngăn chặn sự bất an trong lòng, bắt buộc mình càng không ngừng làm vài chuyện. Thu củi, bắt cá, dùng da lông đã có may vá giày mũ. Cô không dám buông tay xuống mà dừng lại, sợ dừng lại, mình sẽ không nhận được mà nghĩ đến Ly Mang, lo lắng cho an nguy của hần .

Có khi cô thậm chí có chút ít hận Ly Mang, cảm thấy hần căn bản không có vì cô mà suy nghĩ. Thứ cô cần nhất không phải là một tấm da hổ chống lạnh, mà là lúc hần ở bên người cô mang cho cô cảm giác an toàn .

Hần thoát nhìn rất là lạc quan, cô cũng tin tưởng năng lực của hần. Nhưng là. Chết tiệt, cô vẫn sợ hãi.

Lại một đêm đã tới rồi.

Mộc Thanh không cách nào ngủ được. Cô chỉ ôm bọc da thú mở to mắt. Phía ngoài bất kỳ tiếng động nhỏ bé nào cũng có thể làm cho cô nhảy dựng lên mà vội vàng chạy ra, nhưng lần lượt đều thất vọng mà trở về .

Thời điểm nửa đêm, cô đột nhiên cảm thấy từ phía dưới có một trận đùng đưa nhẹ.

Cô ngẩn ra, trên đỉnh hang động đã rào rào mà rơi xuống vô số sạn cùng các mảnh đá nhỏ.

Động đất.

Cô chợt giật mình bật dậy, ngay cả giày cũng không kịp mang liền hướng về phía chỗ đất trống bên ngoài mà chạy đi, thời điểm cô chạy ra khỏi động cô cảm thấy dưới chân đùng đưa càng thêm lợi hại, chân đứng không vững giống như cả người mình bị uống rượu say vậy, bên cạnh vách đá dựng đã không trụ được mà lăn xuống rất nhiều đá lớn đá nhỏ .

Cô cơ hồ là chạy như điên đến một mảnh đất trống rất rộng, dưới chân không đứng vững liền té một cái chút úp sấp lên trên mặt đất .

Cảm giác chấn động rất nhanh qua đi. Cả vùng đất khôi phục bình tĩnh. Nhưng bên tai Mộc Thanh lại nghe được từ nơi xa trong rừng rậm truyền đến từng trận tiếng kêu vang, hẳn là động vật sống ban đêm bị trận động đất mới vừa rồi làm chấn kinh nên phát ra dị động, những tiếng vang này kéo dài thật lâu mới từ từ lắng xuống .

Chưa ổn định được cảm giác hoảng hồn, qua một lúc lâu Mộc Thanh mới cảm nhận được mình rốt cục có sức để đứng lên, cô bước từng bước một thất thủ mà trở về bên trong động , mò tới cửa động của mình , mở đuốc ra soi lại hang động mới khê thở phào nhẹ nhõm.

Động đất mới vừa rồi không nghiêm trọng lắm, không có hủy hoại nhà của cô, chỉ là trên mặt đất có rất nhiều đá vụn và bùn cát rơi từ trên nóc xuống, đến chỗ chứa thức ăn bên cạnh của hang động, tình cảnh cũng không khác biệt lắm.

Cô sợ sẽ còn có dư chấn, nên chỉ bọc da thú ở trên người, liền đi ra ngoài đến chỗ đất trống vừa rồi ngồi chờ đến hừng sáng, cũng chờ Ly Mang trở lại.

Cô vì vậy mà lo lắng cho Ly Mang thêm một tầng . Nhưng rất nhanh liền an ủi mình, trận động đất này không nghiêm trọng lắm, nếu như cô không có chuyện gì, thì đối với hắn mà nói càng sẽ không có nguy hiểm. Hơn nữa chuyện ngoài ý muốn như vậy, cô tin tưởng hắn nhất định sẽ lập tức gấp rút mà trở về, bất kể hắn có sẵn được con mồi hay không?

Lần sau nếu như hắn còn dám mạo hiểm bỏ lại một mình cô, cô nhất định sẽ dùng cái cớ lần này mà gắt gao giữ hắn lại, không bao giờ cho hắn đi ra ngoài nữa.

41. Chương 41

Edit: Dao Dao Beta: Tiểu Tuyền Địa chấn đêm qua khiến iệng bầy rập được nguy trang phía trên sụp xuống, giống như từng cái từng cái miệng lớn trụi lủi, đem cô ngăn cách với bên ngoài.

Mộc Thanh quần da thú, ngồi ở trên một tảng đá lớn lăn từ đỉnh núi xuống để chờ Ly Mang.

Mặt trời trên bầu trời bao la dần dần lên cao chiếu đến đáy cốc, tỏa ra hơi ấm ngấm ngấm, nhưng bóng dáng của nó rất nhanh liền vội vã ra đi.

Mộc Thanh vẫn chờ đến khi sắc trời mờ mờ. Từng cơn lạnh đầu đông đánh tới, rứt cả cổ và cánh tay lại, cô cảm thấy rất lạnh, lúc này mới giặt mình thì một ngày đã trôi qua.

Ly Mang nhất định là đang trên đường gấp gấp trở về. Cả vùng đất sau khi giao động vừa xong, thì hắn nhất định qua trở về gấp. Chẳng qua là lộ trình quá xa, cho nên qua nửa đêm, lại qua một ngày, hắn vẫn còn chưa có trở lại.

Ngoài ra không có lý do nào khác nữa.

Cô hà hơi thở vào đôi tay đông cứng của mình, nhọc nhằn vịn theo tảng đá bò xuống, thiếu chút nữa là chân đứng không vững.

Chân cũng đông cứng hết rồi, mấy đầu ngón chân đều tê dại dường như đã không còn cảm giác nữa.

Cô ngồi dưới đất, cởi giày ra, từ từ xoa ngón chân của mình, chờ đến khi cảm thấy huyết khí lưu động dưới da, khôi phục chút ít tri giác, lúc này mới lại đứng lên.

Ly Mang nhất định sẽ trở lại. Cô đã một ngày không ăn gì rồi. Cần phải đi ăn một chút gì đó. Có năng lượng từ thức ăn, cô mới có sức lực tiếp tục chờ hắn.

Mộc Thanh vừa lảo đảo như vậy, vừa trở về bên ngoài động, muốn nhóm đống lửa. Lúc đánh lửa, tay cô không khống chế được nên bị đập trúng. Viên đá lửa trên tay phải nặng nề đập vào ngón cái tay trái, làm rách một mảng da lớn, máu lập tức chảy ra.

Mộc Thanh mắng một câu thô tục, rồi đem ngón cái đang chảy máu ngậm vào miệng mút mạnh, nhổ máu loãng ra ngoài.

Cô cảm thấy cơn đau từ tay mình. Nhưng cơn đau này giống như tơ mảnh, khẽ động làm tâm tình đang dần lạnh xuống tựa băng của cô tỉnh lại.

Cô nấu một vại lớn canh thịt với rau dại. Nói không chừng nửa đêm Ly Mang sẽ trở lại, khi đó nhất định là rất đói bụng, vừa lúc có thể để cho hắn ăn. Nếu như vẫn chưa trở lại. , không sao, còn dư thì giữ lại ngày mai cô ăn tiếp, sau khi ăn xong lại ngồi trên khối đá lớn chờ hắn.

Canh trong vại dần dần sôi, hơi nước bốc lên mù mịt, tràn ngập cả động ngoài, chớp mũi cô cũng đã ngửi thấy được mùi thơm của món canh thịt.

Cô cầm cái bát, dùng thìa lớn khuấy nước canh.

Đột nhiên cô nghe được một trận âm thanh lạch cạch nặng nề.

Âm thanh này cô rất quen thuộc. Là âm thanh móng vuốt của Tiểu Hắc cào vào đá lúc bốn chân chạm mặt đá khi chạy.

Cô chợt quay đầu lại, bàn tay trùng xuống thả lỏng, khiến cái vại trên đồng lửa rớt xuống, nước canh đổ vào đồng lửa, phát ra tiếng xèo xèo, ngọn lửa liền bị dập tắt.

Mộc Thanh không kịp đỡ cái vại, vút bỏ luôn cái thìa trên tay, gần như là nhảy dựng lên mà chạy ra ngoài. Vừa tới cửa động liền va phải một cái bóng đen, thiếu chút nữa là bị đụng ngã trên mặt đất.

Là Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nhảy lên thật cao chồm tới trước ngực cô, hai chân trước thân mật khoát trên vai của cô, đầu lưỡi ẩm áp ướt át liếm cổ và mặt của cô.

Mộc Thanh ôm Tiểu Hắc thật chặt.

Hôm nay nó cứng cáp và nặng hơn nhiều so với lúc nhặt được mấy tháng trước, cộng thêm nó lại ngo ngoay nên Mộc Thanh ôm không nổi, Tiểu Hắc bị tuột xuống.

Tiểu Hắc trở lại, còn Ly Mang đâu?

Cô bỏ qua Tiểu Hắc, nhanh chân chạy hướng cửa cốc. Ở tại chỗ quẹo vào, đầu cô đụng phải lồng ngực một người đàn ông.

Là Ly Mang.

Lồng ngực của hắn rất rắn chắc, cứng như vậy mà đụng vào khiến chớp mũi của cô có chút đau.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đang thở hào hển đứng trước mặt mình là Ly Mang, rất rõ ràng, mới vừa rồi hắn đã một đường chạy trở lại .

Có lẽ là cái mũi của mình thật bị đụng đau, không chỉ có đau, còn ê ẩm. Một giây sau, cô đã không khống chế được mình, nước mắt lã chã rơi xuống.

Cô chợt giơ tay lên, nắm thành hai quả đấm, liều mạng đấm vào ngực hắn, một đấm rồi lại một đấm, dùng hết sức lực toàn thân.

Ly Mang vẫn ôm thân thể của cô, mặc cho cô đánh mình, thấp giọng dụ dỗ cô, cho đến khi tay cô dần dần chậm lại, cuối cùng bám lên vai hắn, trèo lên trên cổ của hắn.

Cô kiễng chân, không để ý mặt mình đầy nước mắt, dùng sức kéo đầu hắn xuống hôn lên bờ môi của hắn.

Cô không dám thừa nhận một khắc trước, cô đang sợ. Sợ hắn bị thương, sợ hắn đi không trở về, càng sợ hắn sẽ chết ở bên ngoài, bỏ lại cô một người ở nơi này..., cho đến tuyệt vọng.

Cô hiện tại chỉ muốn hôn hắn, dùng cái này chứng minh hắn thật sự trở lại. Về phần đánh răng vân vân, hiện tại tạm thời để một bên đi.

Ly Mang chạm đến môi mềm mại của cô thì ngơ ngác một chút. Theo bản năng là muốn tránh đi.

Hắn còn nhớ rõ quy củ cô định ra, chưa đánh răng thì không cho phép hôn cô.

Hắn ở bên ngoài, đã mấy ngày không có đánh răng.

Nhưng hắn còn chưa kịp dịch chuyển khỏi thì cô đã lần nữa dùng sức đè đầu hắn xuống, lại một lần nữa cùng hắn dán lại với nhau. Không chỉ có răng môi đụng vào nhau, lưỡi của cô dò vào trong miệng hắn, cùng hắn quấn giao thật chặt, trao đổi nước miếng. Cho đến hai người đều không thể hô hấp, lúc này mới từ từ rời ra.

Cô bị Ly Mang ôm trở lại trong động, đặt ở trên đệm da thú. Sau đó thấp đuốc nhựa thông cắm trên khe ở thành động, bên trong bỗng chốc được chiếu sáng ngời.

Hắn đứng ở trước mặt cô, có chút ngây ngốc khi dùng bàn tay của mình lau vệt nước mắt trên mặt cô, đột nhiên phát hiện chỗ bị hắn chà qua trên mặt cô để lại một vết bẩn, liền rút tay trở về, có chút thẹn thùng cười cười quay đi.

Hắn muốn đi ra suối rửa tay, Mộc Thanh vội vàng khoác tay hắn cùng đi, giống như sợ hắn không trở lại. Tiểu Hắc không rõ tình hình cũng chạy theo, rồi cùng quay trở về.

Hắn để cô ngồi trở lại tấm da thú một lần nữa, không cho cô làm việc.

Mộc Thanh nhìn hắn đến động ngoài, đỡ dậy cái vại mới vừa rồi bị cô làm lật, đem nước canh còn dư lại chưa tới một phần ba ở bên trong đổ vào trong chén lớn. Sau đó nổi lửa, một lần nữa nấu cơm tối.

Hắn làm không quen tay, nên cầm thìa có chút vướng, nhưng mỗi một động tác theo ánh lửa chiếu rọi, lại thật tình như vậy, khiến cô ấm đến tận tim.

Buổi tối hai người thu thập thỏa đáng, Mộc Thanh nằm ở trong khuỷu tay hắn, ngửi mùi thơm ngát trong động lưu lại sau khi nấu nướng, hồi tưởng mấy hôm trước hắn ở bên ngoài.

Hắn nói hắn săn được một con hổ bằng cách dùng một tấm lưới, đó là làm theo cách bện lưới cá của cô.

Hắn trèo lên vách đá cắt lấy một loại dây leo để bện lưới. Cái loại dây leo này bề ngoài dài mảnh nhưng sống lâu năm, mấy năm mới có thể lớn được bằng ngón cái nên vô cùng bền bỉ. Hắn dùng dây leo đó bện một lưới lớn có thể thu nhỏ miệng lưới, rồi đào bẫy ở trên đường ra vào phải đi qua, để đến động hổ rằng kiếm, đem lưới giăng ở miệng bẫy, phía trên phủ một tầng cành lá có thể chịu sức nặng của môi, sau đó lại bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn biết quy luật nghỉ ngơi và săn mồi của hổ rằng kiếm, ban ngày thì nó không ra, nó chỉ ra ngoài hoạt động vào ban đêm. Cho nên ban ngày, hắn núp ở một chỗ an toàn gần đó nghỉ ngơi dưỡng sức, đến ban đêm hắn đem một con dê nhỏ bị thương trói lại để đó, chờ Hổ rằng kiếm đi ra ngoài. Chờ mãi đến tối ngày hôm qua, vì đói nên hổ rằng kiếm đã ra ngoài, thời điểm nó phát hiện con mồi, liền tung mình nhào lên, cành lá không chống đỡ nổi thể trọng khổng lồ của hổ rằng kiếm nên sụp xuống, Ly Mang vẫn trốn ở trên cây thu lưới cột chặt miệng lại, ra sức ném mạnh cây mâu sắc bén đâm vào bụng con hổ.

Nhưng con hổ rằng kiếm hung hãn dị thường, cho dù bụng bị cây mâu đâm vào nhưng vẫn gặm thét muốn bứt lưới ra. Dây leo bền chắc cũng bị móng nhọn của nó xé ra một lỗ hổng.

Lúc này Tiểu Hắc ban ngày vẫn lười biếng kéo không lên nổi tinh thần đã mau lẹ giống như tia chớp, chợt nhảy lên đỉnh đầu Hổ rằng kiếm, hướng về phía mắt mũi con cọp hung hăng cắn không tha. Hổ rằng kiếm bị đau nên dùng sức lăn lộn, Tiểu Hắc vẫn ghim chặt móng vuốt trên đầu hổ, con hổ bị vây chặt trong lưới dây leo giãy dụa rống giận, chân trước cào ra một rãnh to nơi đáy bẫy. Ly Mang tay cầm con dao Thụy Sĩ của Mộc Thanh, nhắm đúng thời cơ tung người nhào lên lưng hổ, một tay vững vàng ôm lấy cổ nó, giữ chắc để không bị nó hất văng ra, một tay kia dò tới cổ họng hổ đâm vào rồi cắt ngang qua, Hổ rằng kiếm bị cắt đứt cổ họng, vùng vẫy giãy chết chỉ chốc lát, rốt cục ngã xuống trong vũng máu.

Lúc này đã là lúc nửa đêm.

Hình thể con Hổ rằng kiếm này vô cùng khổng lồ, thậm chí còn nặng hơn con lần trước hắn và tộc nhân bắt được. Cho dù là Ly Mang khỏe như vậy, muốn dùng sức một mình mang nó về, cũng tuyệt không phải chuyện dễ dàng. Hắn biết mình đi ra ngoài đã chừng mấy ngày rồi, lại chậm chạp không về ngay, sợ Mộc Thanh lo lắng, đang định đem xác con hổ lột da tại chỗ, rồi mang theo da hổ cùng một phần thịt đi về trước, phần còn dư lại thì lần sau đến lấy. Đúng lúc này mây đen che lấp mặt trời, động đất đã xảy ra.

Cả vùng đất dao động trong chốc lát khiến Ly Mang lòng như có lửa đốt , hận không thể chấp cánh bay về nhà xem. Hắn dùng cành lá bao trùm xác hổ, phía trên phủ bùn đất chôn qua loa, hắn liền lập tức mang theo Tiểu Hắc chạy trở lại, cho đến lúc này mới về tới.

Mộc Thanh nghe thấy mà kinh tâm động phách, ngay cả thở cũng suýt không thở nổi. Cô thật thấy may mắn, là mình và Ly Mang đã gặp may như vậy. Chẳng những tránh thoát tai nạn động đất, còn bắt giết được con mồi, hơn nữa, hắn đã bảo đảm sau này không bao giờ ... vì bắt giết con mồi mà rời đi cô lâu như vậy, cho dù là có con mồi hấp dẫn hơn nữa. Hiện tại hắn đã biết, cái gì cũng không sánh bằng biết cô đang an toàn ở bên cạnh, cho hắn cảm giác an tâm.

Sáng sớm ngày thứ hai hắn đi ra ngoài, mang theo vũ khí cùng các loại công cụ, muốn đem xác hổ vận chuyển trở lại. Mộc Thanh cũng kiên trì muốn đi cùng. Cô nói mình có thể giúp hắn. Hắn do dự nhưng cuối cùng đã đồng ý.

Mộc Thanh nói không sai, cô quả thật có thể giúp hắn.

Con cạp khổng lồ quá mức, căn bản không cách nào dựa vào sức của một người mà mang toàn bộ về, trừ phi cắt bỏ một số bộ phận.

Nhưng mà Mộc Thanh đã nghĩ ra biện pháp.

Cô mang búa đá ra để cho Ly Mang chặt ít cây to bằng cổ tay, dùng nhánh cây bẫy con Hổ răng kiếm lên rồi đem những cây gỗ lót dọc thành hàng dưới thân thể nó, dùng cây còn gỗ nạy xác hổ cho nó lăn theo hàng cây gỗ lót phía bên dưới. Cứ như vậy, Ly Mang ở phía trước kéo dây thừng cột ở cây gỗ, cô ở phía sau bẫy cây lăn đuổi theo, Tiểu Hắc. Tiểu Hắc là đại công thần, cho nên có khi nó lười không muốn chạy nữa liền nằm ở trên hàng gỗ để lăn cùng xác hổ làm bạn , Ly Mang cũng rất cục nịnh không được nữa kéo lấy cổ nó ném ra xa.

Bọn họ chậm chạp đi ba ngày như vậy, rốt cục đã thành công đem con cạp chuyển trở về sơn cốc. Hơn nữa còn mang thêm vài con mồi nhỏ khác gặp ở trên đường. Mộc Thanh còn thuận tay lấy khối đá giống như hoá thạch. Mặc dù không dùng làm gì, nhưng làm đồ trang trí động của bọn họ cũng không tồi.

Xẻ xác hổ, đối với Mộc Thanh mà nói, lại là thời khắc mới lạ và kích động.

Lúc trước khi ở khu quần cư xẻ con cạp kia , cô cũng không có đi vây xem. Nhưng mà lần này, cô tận mắt nhìn thấy từng chi tiết.

Nhìn Ly Mang động tác thành thạo lột ra cả tấm da hổ, nghe âm thanh da thịt tách rời, cô đột nhiên nhớ lại lúc học trung học đầu bếp nọ mổ bò.

Cô nhìn Ly Mang tách rời xác hổ, vui vui vẻ vẻ rửa sạch cả tấm da hổ, nghĩ tới dùng da đầu hổ làm cho Ly Mang cái mũ, khi hắn đội lên nhất định rất uy phong. Lại vuốt ve lông mao dày nặng trên da hổ, nghĩ xem làm sao dùng da hổ làm quần áo chống lạnh.

Thời điểm cô muốn làm những việc này, đột nhiên nhớ lại trước kia mình ngay cả con cá cũng không dám giết. Nhưng mà hiện tại, cô mặt không đổi sắc nhìn từ đầu đến cuối, thậm chí cảm thấy âm thanh da thịt tách rời lúc Ly Mang lột da phát ra cũng dễ nghe như vậy.

Cô vì người đàn ông của mình có thể giết chết một đầu cự thú lớn mà kiêu ngạo, kiêu ngạo đơn thuần.

Cô cũng vì mình mà cảm thấy hài lòng. Cô cảm giác mình đã dần dần đủ để xứng đôi được với hắn, hoặc là ít nhất cố gắng theo hướng này, làm một phụ nữ người rừng chân chính.

42. Chương 42

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Tuyền

Da hổ lột ra được ngâm nước tro rơm rạ xử lý rồi, Mộc Thanh yêu thích không buông tay cứ sờ tới sờ lui, thật sự là không nỡ đem cắt làm quần áo, bởi vì nó thoạt nhìn quá hoàn mỹ. Đường vân đen nổi trên nền

sắc vàng bóng loáng, xem kiểu gì cũng thấy đẹp rực rỡ. Hơn nữa cộp thời xa xưa chẳng những răng dài, ngay cả lông cũng rất dài, trải ra xong lúc Mộc Thanh nằm trên đó, nửa người gần như đã bị lông dài che mắt.

Ở phía trên qua lại lần rất nhiều vòng cho đã nghiệm, cuối cùng cô quyết định đem nó treo ở vách động phía trên “Giường” của họ. Chờ đến lúc trời đông giá rét, nếu cô thật sự chịu không được giá lạnh rồi hãy nói. Huống chi cô cảm thấy đó cũng chỉ là ý của Ly Mang. Cô đã sớm không nghĩ rằng mình còn là cái người yếu ớt như trong tưởng tượng của hắn nữa.

Ly Mang không có ngày ngày đi ra ngoài săn thú, điều này làm cho Mộc Thanh thật vui vẻ.

Cô nhớ tới lúc trước, chính cô, còn có những người bên cạnh cô nữa, đều không nhận ra rằng, trừ ăn no mặc ấm, mỗi ngày còn phải vất óc tìm trăm phương ngàn kế để khiến tài khoản của mình nhiều thêm một con số 0, địa vị cao thêm một bậc, nên vĩnh viễn sẽ không thấy đủ.

Nhưng ở nơi này, Ly Mang nói, chỉ cần trữ đủ đồ ăn qua mùa đông, da lông cùng củi đốt, thì mọi người sẽ không đòi hỏi vô độ với cánh rừng này. Nếu không một ngày nào đó, thần linh trong rừng tức giận, cơn giận của nó không phải là lòng tham con người có thể gánh chịu được.

Lúc hắn nói lời này, Mộc Thanh cảm thấy hắn quả thực chính là một triết học gia, một triết học gia mạc nhứt trong lịch sử.

Cái sân sau khi trải qua động đất ngày hôm trước, đã mang đến chút thay đổi cho cuộc sống Mộc Thanh.

Bây giờ là đầu mùa đông, lượng nước của cái thác trên vách núi sau chỗ bọn họ ở mặc dù hơi ít, dòng suối cũng có chút thu hẹp, nhưng khác biệt cũng không quá lớn so với lúc trước. Có điều sau khi động đất, Mộc Thanh liền phát hiện mực nước trong khe mỗi ngày đều chậm rãi giảm xuống, lộ ra đá cuội trắng như tuyết ở hai bên, thỉnh thoảng còn có thể phát hiện một ít cá chết khô do không thích ứng kịp mực nước giảm xuống.

Lúc đầu Mộc Thanh có chút bận tâm, sợ cứ tiếp tục như vậy mạch nước của bọn họ có thể biến mất. Nhưng trải qua quan sát cẩn thận, lại phát hiện lượng nước từ thác nước chảy xuống không xê xích bao nhiêu với lúc trước, chẳng qua là khi hội tụ đến trong khe nước, mực nước cứ giảm xuống. Cách giải thích duy nhất là nước đã bị thấm xuống đất.

Mộc Thanh hoài nghi là cái sân đã bị nứt trong lần động đất trước, nên nước bị thấm thấu.

Cô gần như mỗi ngày đều đi xem. Sáu ngày sau, cô phát hiện mực nước trong khe xuống đến vị trí gần một nửa lúc trước, rốt cục đã ngừng lại.

Mộc Thanh đánh dấu mực nước trong khe xong. Mấy ngày sau lại đi xem, nhìn thấy vị trí này vẫn không đổi.

Hiện tại mặc dù mực nước thấp một nửa so với trước, nhưng đối với cuộc sống của bọn họ hẳn là không có ảnh hưởng lớn gì. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, cô lại phát hiện điều đáng mừng mới.

Hôm nay cô đang cùng Ly Mang mang xẻng đến chỗ đất hoang trước cửa động, tính toán diệt trừ cỏ hoang cây dại trên đó, làm lại đất, đợi vào đầu mùa xuân sẽ trồng một vài thứ. Lúc này Tiểu Hắc hồng học chạy tới.

Gần đây nó rất điên, ban ngày thường xuyên chạy ra ngoài giương oai, không tới trời tối thì nó không trở lại. Có khi trở lại trong miệng còn có vài con chim rừng hoặc thỏ hoang vân vân. Sớm như vậy đã trở lại, quả thật rất hiếm thấy.

Mộc Thanh đang bận rộn dùng xẻng gom cỏ héo, úa lại, tính ôm đi phơi, cho nên không đếm xỉa tới nó. Nhưng mà Tiểu Hắc thoát nhìn có chút khác thường. Phải nói là kích động, rung đùi đắc ý, dùng móng vuốt cào chân Mộc Thanh, trong cổ họng ngao ngao gọi. Cho nên Mộc Thanh cùng Ly Mang buông đồ trên tay xuống, đi theo nó ra ngoài.

Tiểu Hắc nhảy nhanh ở phía trước, chạy một đoạn đường, phát hiện người phía sau không có theo kịp, nó không thể làm gì khác hơn là lại quay đầu trở lại, cứ như thế năm sáu lần, bọn họ đã ra khỏi cốc.

Mộc Thanh ít đi ra ngoài, trừ hai ngày trước theo Ly Mang đi đến một mảnh rừng không xa lấy nhựa cây. Đó là lần cuối bọn họ lấy nhựa trong năm nay. Thời điểm hắc vừa tới nơi này không bao lâu, đã cạo một vỏ nhánh cây, làm nhựa cây từ từ chảy ra, chảy tới trong chậu đặt ở phía dưới, chờ lúc đoán là đầy thì phải đi thu lại. Dùng nhựa cây làm chất dẫn cháy cho đuốc, ánh lửa chẳng những kéo dài sáng ngời, hơn nữa có một loại mùi thơm nhàn nhạt, Mộc Thanh cảm thấy rất tốt.

Phương hướng Tiểu Hắc đi chính là rừng cây, ra khỏi cửa cốc bước thêm mấy phút đồng hồ thì đến trước một vách núi thấp, Tiểu Hắc ở phía trước đột nhiên ngừng lại, quay đầu có chút bất an hướng bọn họ cào cào.

Mộc Thanh cùng Ly Mang liếc nhau một cái, lập tức theo qua. Chờ vòng qua vách núi kia, Mộc Thanh giật mình há hốc mồm.

Cô nhớ rất rõ, mấy ngày hôm trước khi đi ngang qua nơi này, sau vách núi còn là một hồ đá, đáy của nó có cái khe nhỏ, đoán chừng là bị động đất làm ra. Nhưng mà hiện tại, xuất hiện trước mặt cô là cái ao nhỏ đang bốc hơi nóng, mặt nước còn đang không ngừng sủi bọt khí.

Suối nước nóng.

Cô vui mừng kêu lên một tiếng, chỉ mấy bước liền chạy đến bên suối.

Cô ngửi thấy được mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, nhưng cũng không gay mũi. Đem tay đưa vào bên suối dò xét độ ấm, nhiệt độ tựa như nước tắm mùa đông, đem lỗ chân lông toàn thân đều nở ra thư thái...

Nhìn quanh mình bằng tuyết giá lạnh, duy chỉ có nơi này vẫn nóng hôi hổi như cũ. Vừa thưởng cảnh tuyết, vừa ngâm trong suối nước nóng, là chuyện thích ý cỡ nào.

Mộc Thanh hưng phấn gần như cười lớn lên.

Cô không nghĩ tới, cảnh tượng trước đây đối với cô mà nói chỉ có thể dừng lại ở trong ảo tưởng, không ngờ đến nơi này lại biến thành thực tế, hơn nữa còn là một suối nước nóng đặc biệt thuộc về riêng cô!

Ly Mang hiển nhiên cũng cùng Tiểu Hắc giống nhau, đối với cái ao nước quái dị đột nhiên nhô ra này ôm thái độ cẩn thận. Cho nên mặc dù cô lần nữa ngoắc gọi bọn hắc tới đây, nhưng hai vị một lớn một nhỏ này cũng chẳng qua chỉ đến ngó chừng, cuối cùng Ly Mang thậm chí còn đi qua đem cô ôm trở lại, dường như sợ cô đứng không vững ngã xuống.

Sau khi trở về, Mộc Thanh cố gắng dùng phương thức dễ hiểu nhất giải thích với hắc. Cô nói, dưới đất có nước lạnh lưu động, cũng có nước nóng lưu động. Nước lạnh tràn ra mặt đất, chính là nước suối bình thường, còn nước nóng tràn ra, đó chính là suối nước nóng vừa rồi. Đây là trận động đất kia ép từ dưới đất ra, là một loại đền bù của thần rừng cho kinh sợ của họ. Cho nên bọn họ không cần hoài nghi, mà phải đi hưởng thụ.

Cô cảm thấy Ly Mang không có hoàn toàn tiếp nhận cái ao nóng đột nhiên nhô ra này. Nhưng mà hắc nghiêm túc nghe lời của cô, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Mộc Thanh cười hì hì nhéo cằm của hắc. Cảm thấy bộ dạng nghe lời hiện tại của hắc rất khả ái.

Kể từ khi phát hiện cái suối nước nóng này, trong sinh hoạt hàng ngày của Mộc Thanh lại thêm một hạng mục, đó chính là mang theo Tiểu Hắc đi qua xem xét tình hình bên dưới.

Đáy ao của suối nước nóng thoát nhìn còn đang không ngừng tràn thêm nước ra, diện tích mặt ao so với lần đầu tiên cô thấy lớn hơn một chút. Nhưng mà nhiệt độ vẫn không khác đi.

Trước khi xuống hồ ngâm, cô muốn bảo đảm nó thật có thể dùng để ngâm mình. Cho nên cô dùng bình lấy nước mang về, chờ làm lạnh rồi, đi bắt con cá trong khe nước thả vào. Mấy ngày đã qua, con cá vẫn còn đang bơi, cũng chưa có chết.

Cô đã vội vã muốn đi ngâm suối nước nóng rồi, dĩ nhiên nhất định phải lôi kéo Ly Mang cùng đi mới được.

Cái lạnh thật sự đã tràn tới.

Đây là cơn lạnh đầu tiên Mộc Thanh cảm nhận được ở nơi này.

Ly Mang ở khúc quanh giữa động trong và động ngoài làm một hàng rào gỗ, trát bùn chỗ khe hở giữa các cây gỗ, làm cửa ra vào còn treo da thú chống đỡ, dùng cái này đem giá lạnh chặn ở phía ngoài.

Nhưng vẫn lạnh.

Cô rất cục hiểu vì sao lúc trước Ly Mang nhất định phải kiên trì tìm cho cô một tấm da hổ như vậy.

Nếu như không có tường ẩm thật dài bọn họ chế tạo lúc trước, cô tin tưởng mình hiện tại đại khái chỉ có thể cả ngày bao quanh da hổ thật dày mà co rúm lại ở trước đồng lửa sưởi ẩm.

May là có tường ẩm.

Đó là trước khi giá lạnh kéo tới, có hôm cô đột nhiên nhớ tới tường ẩm của cư dân phương Bắc, nên đem ý nghĩ của mình nói cho Ly Mang biết. Ly Mang hiểu ý của cô, ngày thứ hai liền bắt đầu dùng đất sét tạo thành khối, bỏ trong lò đốt thành gạch, sau đó đem đất sét cùng chút nhựa cây lỏng dán lại, từ ngoài dọc theo vách động làm thành cái tường ẩm. Tường ẩm làm tốt, hắt lại đi rừng rậm thu thập phân và nước tiểu của một loại động vật. Loại phân và nước tiểu này cho dù khô lại, đường kính bình thường ước chừng cũng một thước, vung lớn cỡ một thước năm.

Mộc Thanh không biết phân này là của loài nào, nhưng khi đốt tường ẩm quả thật rất hữu hiệu. Ngọn lửa màu xanh đỏ, nhiệt lượng kéo dài, chỉ cần đốt mấy khối, lại thêm chút ít củi, cả tường ẩm sẽ nóng lên, đem bên trong động đốt rất ấm áp. Hơn nữa bởi vì đốt ở bên ngoài cửa, cho nên bên trong cũng không ngửi thấy chút mùi đốt phân khô nào.

Hiện tại chỉ cần không ra ngoài, nàng mặc áo sơ mi, lại thêm một lớp đồ da lông bình thường, cũng hoàn toàn không cảm giác được lạnh.

Tiểu Hắc thoát nhìn cũng rất hài lòng với tường ẩm này, buổi tối nó đem cái mai rùa đẩy tới gần, sau đó tung người nhảy vào nằm ở bên trong ngủ.

Có hôm Mộc Thanh nửa đêm nằm mơ, mộng mơ thấy Do Do. Cô bé đứng ở nơi đó, mắt to mỉm cười nhìn cô, vừa nói “Thái sát khách mục”.

Cô chợt tỉnh lại, đột nhiên vô cùng tưởng niệm ánh mắt sáng ngời của cô bé, còn có vẻ mặt Na Đóa cười ôn hòa.

Cô nhớ tới túp lều của khu quần cư. Phòng như vậy, cho dù có đốt chậu than đi nữa, thì bọn họ làm sao có thể đủ ngăn cản giá lạnh giống như bây giờ?

Cô vội vàng đánh thức Ly Mang bên cạnh.

Ly Mang mới đầu cho là cô gặp ác mộng, chờ nghe lời của cô xong chẳng qua chỉ cười cười.

Hắn nói cho cô biết, dưới mặt đất chỗ quần cư, trừ mấy cái hầm ngầm chứa thức ăn, còn có nhiều cái phòng ngầm rất lớn, xếp liên tiếp, dùng cây cối chống lên. Hàng năm đến lúc này, toàn bộ bọn họ sẽ dời xuống dưới đất, để mà tránh né giá lạnh bên ngoài.

Lúc này Mộc Thanh mới yên tâm.

Nhưng Ly Mang ở bên người cô thì trầm mặc lại.

Cô cảm thấy một tia trĩu nặng tỏa ra từ trên người hắn.

Cô nghĩ hắn là có liên quan tới lời nói vừa rồi của cô. Cô gọi lên nỗi nhớ của hắn đối với tộc nhân, tựa như cô đột nhiên nhớ tới Do Do cùng Na Đóa sau khi tỉnh mộng.

Cô cúi đầu thở dài, vươn ra cánh tay ôm lấy đầu của hắn, để cho hắn dán vào trong ngực cô. Trong bóng tối, cô vỗ nhẹ sau lưng hắn như dỗ hài tử, cho đến khi bên tai vang lên tiếng hắn hít thở đều đều trầm thấp.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, đã rơi gần nửa tháng. Thác nước cùng dòng suối đã sớm đông lạnh thành tượng băng, bị tuyết đọng dày chôn vùi, nhìn không thấy ra chút dấu vết nào.

Toàn bộ thế giới đã thành đại dương băng tuyết.

Ly Mang mỗi ngày khi ra ngoài cũng phải mặc kín như người Êt-xki-mô, đem tuyết trên con đường hướng từ nơi này thông ra ngoài dọn đi. Nếu không cái con đường này rất nhanh sẽ bị tuyết đọng thật dày phá hỏng.

Hiện tại hắn đã sớm không hề kiên trì và có thành kiến với cái Suối nước nóng kia nữa, ngược lại khi cô bởi vì sợ lạnh mà lười đi ra ngoài, hắn sẽ thường xuyên giặt dây cô đi qua đó, hơn nữa còn cung cấp dịch vụ hoàn toàn chu đáo: đem cô quần trong da hổ ôm qua, rồi lại ôm trở về. Chân của cô thậm chí không cần dính một mảnh băng tuyết. Dĩ nhiên hắn cũng muốn hồi báo: hắn thích gục ở bên thành ao, làm cho cô đứng ở phía sau hắn giúp hắn từ từ chà lưng.

43. Chương 43

Mộc Thanh phát giác tay mình vốn có một số chỗ vốn thô ráp nứt nẻ từ từ chuyển biến tốt đẹp, chỗ bắp chân vì lạnh và trời khô xuất hiện từng mảng da chết như vảy cá cũng biến mất, cô hoài nghi là do tác dụng của nước Suối nước nóng, dù sao cũng không còn việc gì làm, nên dứt khoát ba ngày hai bận đi ngâm, ngâm xong còn chưa đủ, cô gọi Ly Mang mang nước về mỗi ngày dùng rửa mặt, mát xa. Cũng không biết là có tác dụng thật sự hay là tại lòng tin, từ từ cô cảm thấy da toàn thân so sánh với lúc trước còn bóng loáng mịn màng hơn. Điều duy nhất làm cô có chút buồn bực là so sánh với trước kia đã mập lên một chút, đoán chừng nguyên nhân là do ngày ngày ăn thịt lại không vận động, nên mỡ chồng chất lên nhau. Chính cũng cô có chút bất mãn, nhưng mà Ly Mang tựa hồ rất mê muội, đem tinh lực không có chỗ dùng đặt trên người cô, vừa ôm lại hôn lại sờ mó dù thể nào cũng không đủ, cô liền bình thường trở lại. Dù sao hắn cũng không chê.

Mùa đông nơi này dường như kéo dài đến không có điểm cuối. Suối nước nóng tốt hơn nữa, cảnh tuyết đẹp hơn nữa, đều biến thành một loại sinh hoạt bình thường hàng ngày, cũng lộ ra vẻ có chút khô khan nhàm chán.

Sinh hoạt của Mộc Thanh quả thật nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi). Trừ ngâm Suối nước nóng, vui chơi giải trí, thỏa mãn Ly Mang tùy thời tùy chỗ thân thể ** (DD: nguyên bản nó đã thể này, mn tự tưởng tượng, tùy độ trong sáng của đầu óc), thời gian còn lại của cô là dùng dạy hắn tính toán, dạy hắn nói "I love you", dùng một loại đá trắng mềm vẽ ở trên vách động cho hắn xem hình xe hơi, máy bay, cùng đủ loại đồ dùng hiện đại khác, và không sợ phiền khi giải thích cho hắn, thậm chí đem những chuyện lúc mình làm hướng dẫn du lịch gặp phải nói cho hắn nghe, đương nhiên là khoa trương vô số. Thấy hắn bị sững sốt, cô mới có cảm giác như đang sống.

Thật ra cô chẳng qua là cần tìm một chút chuyện để làm, như vậy để tiêu thời gian.

Khi cô nghiêm trang nói cho hắn biết, tương lai có một ngày, người ta lao lực làm được máy móc, ngồi trên một loại công cụ có thể bay lên trời bay đến trên mặt trăng, phát hiện nơi đó trừ bề mặt gồ ghề cát đá, ngoài ra không có vật khác, Ly Mang vui vẻ cười lên ha hả, dùng sức vò rối tóc cô. Hắn nói trong đầu cô sao ngay cả ý nghĩ cổ quái như thế cũng nghĩ được. Nhưng mà rất thú vị. Hắn vô cùng thích nghe cô nói bừa như vậy. Cô bừa môi phản bác hắn, anh không tin, vậy anh cảm thấy cái đồ có thể nhìn thấy được rất xa em mang tới là thể nào? Còn có thanh dao sắc bén kia, đèn pin phơi ở dưới mặt trời liền có thể sáng lên. Anh không phải đã hỏi em là từ đâu tới đây sao? Em hiện tại nói cho anh biết, thật ra em đến từ cái thế giới có thể bay đến trên mặt trăng kia, vì không cẩn thận bị sét đánh đến nơi này, vừa lúc rơi vào trong cạm bẫy của anh. Nói không chừng có một ngày sét đánh xuống nữa, em liền đi trở về đó, lúc đó em sẽ không bao giờ ... trở về nữa.

Cô cười hì hì nói xong lời này, lập tức liền hối hận. Bởi vì cô nhìn thấy ánh cười trong mắt Ly Mang từ từ đọng lại và đông lạnh lên, trên mặt xẹt qua một tia bóng ma thoát nhìn có chút thương cảm.

Cô vô cùng hối hận, cho nên hôm đó ngậm miệng không có nhắc lại nửa phần về quá khứ của cô nữa. Buổi tối trong ánh sáng có chút u ám của cây đuốc chiếu rọi, cô rất dịu ngoan mà đem thân thể của mình dán ở bên người hắn, hi vọng để cho hắn quên mất lời vô ý của mình lúc ban ngày. Bởi vì từ khi cô nói lời kia, hắn liền mang xẻng đi xúc tuyết đến trời tối và vẫn trầm mặc cho tới bây giờ.

Hắn cảm nhận được cô cẩn thận lấy lòng, vẫn đưa tay sờ lên hông của cô, thăm dò xuống phía dưới, nhưng lực đạo mang theo chút trừng phạt.

Mộc Thanh khẽ bị đau, đập xuống vai hắn. Hắn chợt thò người ra giặt tấm da hổ trên vách động bên cạnh xuống, một nửa phủ lên giường đá chỗ bọn họ ngủ, một nửa phủ trên đất, hai tay nắm eo cô đem cô khiêng đến bên giường đá, làm cho cô đứng trên mặt da hổ, làm cô khẽ cong người rồi đem hai tay cô đặt dọc theo giường.

Mộc Thanh quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhưng hắn lập tức đem đầu cô đặt trên da hổ, một ngón tay đã từ sau dò vào nơi mềm mại trơn trượt giữa hai chân cô.

So với lúc trước, hiện tại hắn thân mật giống như mang theo tia lạnh lạnh, điều này làm cho Mộc Thanh có chút không quen, hơi bất an vặn vẹo thân thể, muốn cho hắn lui ra ngoài.

Hắn quả nhiên lui ra ngoài, có điều gần như đồng thời, hắn đã cứng rắn hướng đến chỗ mới vừa rồi bị kéo ra, từng đợt từng đợt trơn trượt mà đi vào, vừa vội vã lại mãnh liệt.

Mộc Thanh đứng yên không được, bị đụng đến cả người quỳ úp sấp trên da hổ.

Da hổ dày mềm mại chịu cô đụng phải, tay chân đầu gối của cô cũng không bị thương, nhưng chỗ kia bị hắn đụng đến có chút bị đau, hai chân không nhịn được khẽ run lên, trong cổ họng phát ra một tiếng giống như là cầu xin thương xót.

Ly Mang cúi người hôn lên phần gáy cô, bàn tay đưa đến trước cầm lấy nơi đầy da của cô, thân thể khẽ dừng lại.

Mộc Thanh dần dần động tình, không nhịn được lại vặn vẹo. Hắn rút cục thu tay về, cầm thật chặt hông của cô, rồi đi một chút rồi lại hung hăng tiến vào.

Mộc Thanh chui ở trên da hổ, cả khuôn mặt cơ hồ là lông hổ bị bao phủ, chẳng qua tiếng rên rỉ nhỏ vụn lại từng chút vang lên như nước nhỏ xuống. Đợi khi cả người cô gần như mềm nhũn nằm trên da hổ, Ly Mang vẫn ở trong cơ thể cô liên đảo tư thế, đem cô một lần nữa chặn ngang bẻ lên, làm cho cô ngồi ở trên bắp đùi của mình, hắn ngồi trên da hổ dưới đất, dựa lưng vào giường đá.

Mộc Thanh không còn sức nằm trong lòng ngực của hắn, mặt mày hàm xuân, thiên kiều bá mị, có chút ngán lệ.

“Rời đi ta sao? Ừ?”

Hắn nhìn mắt cô, cúi đầu hỏi một câu, chợt nhéo eo cô, từ dưới đi lên hung hăng đâm tới.

Mộc Thanh hét lên một tiếng, ngửa đầu nhắm mắt liều mạng lắc đầu, thừa nhận va chạm phảng phất như chìm ngập, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống.

Ly Mang ôm cổ cô, hôn lên môi cô.

Cây đuốc chiếu sáng trên tường lóe mấy cái cuối cùng, rồi dập tắt. Trừng phạt trên da hổ vẫn đang tiếp tục.

Ngày thứ hai nhìn đến chỗ da hổ bị hắn ép tới dấu vết loang lổ lông rối tinh rối mù trên mặt đất, cô đau lòng vô cùng. Lấy khối tuyết cạo qua cạo lại, lại dùng lược của mình chải cho suôn lại, thật khó khăn lắm mới khôi phục nguyên trạng.

Ly Mang không thích cô nói rời đi, cho dù hắn biết rõ cô chẳng qua là đang nói đùa mà thôi.

Hắn là người không biết nói đùa, chỉ biết nhận thức cố chấp như đầu gỗ.

Trải qua lần trừng phạt này, cho dù cô cảm thấy bị đè nén nhàm chán hơn nữa, cô cũng không dám cùng hắn nói giỡn như vậy nữa. Ngược lại cô bảo hắn kể chuyện xưa cho cô nghe.

Lúc này cô mới biết, thế giới của hần thì ra cũng tràn đầy sắc thái mỹ lệ.

Hần nói khi còn bé lần đầu tiên hần theo cha đi ra ngoài săn thú, hần đã biết cách làm thế nào để phân rõ đủ loại quả dại sinh trưởng trong rừng rậm. Chỉ nhìn qua một cái, thì chúng khá là giống trứng chim. Nhưng thật ra thì các loại đủ hình dáng, màu sắc rất khác biệt. Có đôi khi hần nghịch ngợm giẫm lên chúng, ép thịt quả từ vỏ quả bị vỡ ra, lúc sờ tay vào sẽ bị dính chặt, bỏ không ra. Có khi ăn xong, miệng biến thành màu xanh lam, nhiều ngày không phai. Hần phát hiện có một loại lạ nhất, trên đỉnh có một lỗ tròn, dùng đầu ngón tay sờ phía dưới, sẽ có một đám khói trắng từ lỗ tròn phun ra. Cho nên hần liền len lén hái một túi lớn về, đợi đến khi tâm trạng không tốt hoặc khi đói, sẽ làm chúng thoát hơi nước, cho đến khi co lại thành hình mặt nhai lại. Nhưng sau đó vì sơ ý bị cha bắt được, đánh ột trận, bởi vì đây không phải là hành động của một thằng con trai.

Hần còn nói cái khe họ đang ở, thật ra hần đã tới một lần lúc thiếu niên. Đó là khi hần và Dĩ Gia giấu điểm tộc nhân đi dò đường về phía đông, dọc theo con sông lớn mà vô tình phát hiện ra. Bọn họ muốn tìm ra điểm cuối của con sông. Kết quả lại phát hiện một mảnh thảo nguyên, đi qua thảo nguyên là đến núi, đi qua núi sẽ gặp biển lớn mênh mông, về phần hết biển lớn lại xuất hiện nơi nào, thì không có ai biết rồi. Trải qua lần đó, hần hiểu được thì ra là thế giới này cũng không chỉ có khi rừng rậm này, chẳng qua là hần chỉ luôn ở đây mà thôi. Sông lớn vĩnh viễn không có cuối, biển bên kia cũng không có cuối.

Sau đó hần và Dĩ Gia trở lại làng, trong lòng như có lửa đốt. Khi bị người lớn đánh vào mông, hần và Dĩ Gia đều tranh nhau nói là mình khuyến khích đối phương rời bỏ tộc đi ra ngoài, kết quả hai người cùng bị phạt ba ngày không được ăn gì, sau đó đói đến không chịu nổi, phải len lén bắt sâu nướng ăn, hần nở nụ cười ha ha, giống như đó là chuyện vô cùng thú vị.

Mộc Thanh nghe rất say mê, nghe hần nói đủ loại động vật cùng thực vật kỳ dị trong rừng rậm, không đến mấy ngày, buổi tối nghe hần kể chuyện xưa đã thành một bước không thể thiếu trước khi ngủ của cô.

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả sự chú ý của cô đã bị một chuyện khác thu hút.

Lúc mới tới nơi đây, cô có thói quen tính ngày, đếm xem đây là ngày bao nhiêu mình đến nơi này. Nhưng mà từ lâu cô không còn tính nữa. Biết đây là ngày bao nhiêu cô rời khỏi thế giới hiện đại đã không còn ý nghĩa gì với cô nữa. Giam mình trong sơn cốc qua mùa đông, thậm chí ngay cả kinh nguyệt của mình cô cũng chẳng rõ. Cho đến sáng nay thức dậy ra ngoài động rửa mặt, ngửi thấy mùi canh thịt mà Ly Mang dậy sớm nấu, đột nhiên cô cảm thấy khó chịu, nôn khan không ngừng, đến lúc ngừng lại được, mới mơ hồ nhớ khoảng cách lần kinh nguyệt trước khá xa.

Cô lập tức nghĩ tới việc mang thai.

Ly Mang đang ở bên ngoài xúc tuyết. Tuyết bị hất sang hai bên đường sắp cao ngang cửa động. Nghe được tiếng động bên trong, hần vội vàng đi vào xem chuyện gì.

Sắc mặt cô xám trắng khiến hần nhảy lên, vội vàng ôm cô trở vào trong động đặt lên trên giường, dùng da hổ bọc chặt cô lại, xoa xoa gương mặt của cô, hy vọng có thể khôi phục khí huyết bình thường.

Mộc Thanh cười túm tay hần lại, khiến hần yên tâm.

Cô rất muốn lập tức đem nghi ngờ của mình nói với hần. Nhưng lời đến khóe miệng lại nhin xuống.

Hay là chờ thêm một chút, đợi đến khi cô có thể hoàn toàn xác định rồi hãy nói với hần, tránh nhầm lẫn lại làm hần không vui.

44. Chương 44

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Tuyền

Mộc Thanh nhanh chóng phát hiện chuyện dấu hiệu giống mang thai, cơ bản không thể dấu hẩn được. Nguyên nhân trực tiếp nhất là buổi tối lúc hẩn muốn gần gũi cô, cô không để cho. Qua mấy lần, cô cũng chỉ còn cách nhỏ giọng bên tai hẩn nói tin này ra. Dĩ nhiên cuối cùng cô không quên nhấn mạnh “chẳng qua là có thể”. Nhưng có lẽ Ly Mang chỉ nghe cô nói nửa vế trước..., phía sau cơ bản là không lọt vào tai hẩn, hoặc là nghe thấy nhưng tự động bỏ qua. Sau khi ngu ngơ một chút thì hành động kế tiếp của hẩn dọa cô nhảy lên. Hẩn đột nhiên lấy tay chống xuống giường đá, lật người lộn xuống, đầu hướng xuống chân chĩa vào đỉnh động, sau đó nhìn cô cười ha hả.

Vậy mà hẩn lại dùng hành động trẻ con này diễn tả niềm vui của mình. Điều này làm cho Mộc Thanh vừa buồn cười vừa tức giận. Nhưng niềm vui thuần túy này của hẩn đã lây nhiễm sang Mộc Thanh. Trong lòng cô cũng chất đầy niềm hạnh phúc. Không nhịn được mà nghịch ngợm đưa tay chọc nách hẩn, Ly Mang sợ nhột liền tung mình xuống, hung hăng ôm chặt cô lại, hôn lên mặt cô.

Râu mép của hẩn mới cạo hôm qua, đoạn mới mọc ra cọ vào mặt cô nhột nhột, không nhịn được vừa cười vừa tránh né, nhưng trốn sao được hẩn, vừa thấy khả năng bị hẩn đè lại, vội vàng la hét cẩn thận đứa nhỏ, lúc này hẩn mới buông tha cô, chẳng qua vẫn không muốn buông tay, đổi thành một tay ôm cô ở bên người mình, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô.

Trận đùa này của hai người làm kinh động Tiểu Hắc đang ngủ bên tường ẩm. Tiểu Hắc chột chui ra khỏi mai rùa nhìn hai người chăm chú, nhưng mà sau đó lại nhanh chóng lười biếng chui trở vào. Thật sự cảnh này nó thấy nhiều rồi nên chẳng trách. Trừ nhìn thấy nam chủ nhân biểu diễn đứng chống ngược coi như mới mẻ, còn lại đều quá cũ rồi, không nâng dậy được hứng thú của nó.

Cô biết đúng là cô mang thai. Bởi vì bắt đầu từ hôm đó, ăn cái gì đối với cô mà nói là cả vấn đề lớn. Đừng nói ăn, có khi ngay cả ngửi thấy mùi thịt cá muối hoặc là súp nấu từ đồ khô cũng muốn nôn, quả vỏ cứng ít nước hoặc là rau dại thì tốt hơn chút ít. Cứ như vậy qua bảy tám ngày, tình trạng nôn nghén không có chút chuyển biến tốt đẹp. Cô biết đây là hiện tượng bình thường thời kì đầu mang thai, cho nên cũng không quá lo lắng, sau khi phun ra bao nhiêu lại ép mình ăn vào bấy nhiêu, hi vọng chịu đựng qua khoảng thời gian này thì tốt rồi. Nhưng Ly Mang vô cùng lo lắng, có khi ngược lại còn cần cô đi an ủi hẩn.

Mộc Thanh không chỉ khẩu vị không tốt, so với lúc trước còn sợ lạnh hơn. Hôm nay đang cuộn trong da hổ ngủ, đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo đập vào mặt. Mở mắt ra thấy Ly Mang vén rèm cửa lên đi vào, Tiểu Hắc sôi nổi theo sau. Nhìn thêm một chút, trên tay của hẩn đang xách hai con cá.

Cá dù đã bị đông cứng, nhưng liếc một cái là biết đồ tươi.

Mộc Thanh kinh ngạc ngó hai con cá kia. Không ngờ tới Ly Mang ra ngoài từ sáng sớm, là vì đi kiếm cá tươi.

Khe suối chỗ họ ở tương đối nhỏ nên đã sớm đông cứng toàn bộ, càng không có cá để bắt. Trừ phi hẩn giảm tuyết sâu đến bắp đùi đi hơn cả km đến con sông lớn phá băng bắt cá.

Mộc Thanh nhìn thấy trên tóc trên lông mày còn cả toàn thân hẩn dính tuyết chưa tan hết, trong lòng nóng lên, lời ra khỏi miệng trở thành nhẹ giọng oán giận: “Sao phải phí sức như vậy đi bắt cá làm cái gì? Tuyết dày như thế, nhỡ may. . . .” Phía dưới lại nói không ra.

“Địa hình này anh rất quen, không có chuyện gì. Em ăn đồ muối không vô, nên em đi kiếm đồ tươi.”

Ly Mang nói rất nhẹ nhàng, giống như không để ý lắm.

Hẩn nhanh chóng xoay người đi ra ngoài. Tiểu Hắc cũng vội vàng bận rộn chạy theo.

Mộc Thanh biết chắc là hẩn đi nấu súp cá tươi.

Kể từ sau khi biết cô mang thai, chuyện nấu cơm hẩn cũng ôm lấy,qua mấy ngày, nghiễm nhiên thành quen tay.

Khi hẩn đứng trước bếp canh chừng nồi súp cá, cô không nhịn được đến phía sau hẩn, yên lặng từ sau ôm lấy cổ hẩn, đem mặt mình dán lên cái gáy lạnh lẽo của hẩn.

Hẩn quay đầu lại nhìn cô cười, đẩy cô đi vào.

Cái gì là cơm tới há mồm, quần áo tới đưa tay, cuối cùng giờ Mộc Thanh cũng biết.

Cô vẫn nghĩ dạ dày mình sẽ càng khó chịu mùi vị cá tươi, cho nên khi hắt hằm súp cá, trong lòng liền mặc niệm bất kể thế nào cũng phải ăn vào, cho dù muốn ói, cũng phải đè xuống, đó là tấm lòng của hắt. Không nghĩ tới chờ hắt bùng đến trước mặt cô, nhìn thấy bồn màu đỏ đào đựng nước canh trắng sữa nóng hôi hổi, thịt cá trắng nõn cùng vài miếng rau khô xanh, và mấy miếng thịt muối màu, cô cảm thấy vị giác lại có cảm giác.

Cá dưới lớp băng trong ngày đông giá rét còn mập hơn lúc mùa hạ mùa thu, nước canh tươi ngon độ mặn vừa phải lại không thấy mùi tanh.

Khẩu vị Mộc Thanh tốt hơn, chốc lát đã ăn cả bồn thịt cá, cuối cùng cả một giọt súp cũng không chừa, rốt cục no đến đánh nấc. Ngẩng đầu, nhìn thấy Ly Mang đang nhìn mình cười, Tiểu Hắc thì đứng đó mồm há rộng chảy nước miếng, lúc này mới cảm thấy có chút không tốt. Thì ra là khẩu vị mình khi trước không tốt là giả, muốn ăn đồ tươi mới là thật.

Cho nên từ đó mỗi ngày Ly Mang đều đi bắt cá tươi cho cô, có khi may mắn..., còn có thể mang về vài con nhỏ đi ra ngoài kiếm ăn bị hắt bắt được. Thịt tươi ăn không hết liền để ở bên ngoài, chỉ cần không bị Tiểu Hắc trộm mất thì sẽ nhanh chóng đông lại, lúc muốn ăn mang vào rã đông là được.

Mộc Thanh cảm thấy hắt cực khổ, trong lòng có chút băn khoăn, ngăn cản mấy lần không được, cũng là không thể làm gì khác hơn là theo hắt. Chỉ có Tiểu Hắc là có biểu hiện thiện đối với những hành động mới của nam chủ nhân. Bởi vì nhờ vậy nó cũng dính phần, thỉnh thoảng có thể ăn thịt tươi ngon miệng mới mẻ.

Mộc Thanh chưa bao giờ mong ngóng mùa xuân thứ hai tới như bây giờ. Nếu mùa xuân đến... thực vật cung cấp cho bọn họ sẽ phong phú hơn rất nhiều, Ly Mang cũng không cần như bây giờ, mạo hiểm giá lạnh đi ra ngoài thỏa mãn dục vọng cái miệng của cô.

Hôm nay Ly Mang lại đi ra ngoài bắt cá, Tiểu Hắc yêu thích náo nhiệt cũng chạy theo qua. Thật ra thì hiện tượng nôn nghén của cô đã tốt lên nhiều, ăn những thứ khác cũng không ói nhiều. Nhưng hắt một lòng muốn cho cô ăn đồ tươi, cho nên chuyện này vẫn không ngừng diễn ra.

Mặc dù nôn nghén đã đỡ hơn một chút, nhưng cả người cô vẫn có chút mệt mỏi, không có chuyện gì liền muốn ngủ. Cho nên giờ cô cuộn trong da hổ ấm áp mềm mại nằm, tính ra Ly Mang cũng sắp về. Mí mắt nặng trĩu, ngáp một cái, đang lúc nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, thì đột nhiên cảm thấy phía dưới khẽ lung lay.

Chút rung động này vô cùng ngắn ngủi, chẳng qua la hai ba giây, khi cô ý thức được thì dư chấn đã dừng lại. Nếu không phải trên đỉnh có ít bụi đất rào rào đổ xuống, cô còn cho là mình gặp ảo giác.

Cô chợt tung mình ngồi dậy, theo bản năng là chạy ra ngoài. Chờ khi vén rèm cửa lên, cảm giác lạnh lẽo thấu xương va vào mặt, mới giật mình cố thể này chạy ra ngoài, chỉ chốc lát cô sẽ chết rét, vội xoay người lại đi lấy tấm da hổ. Khi ngón tay cô chạm đến tấm da mềm mại, chợt nghe thấy một trận âm thanh kì quái.

Cô không thể nói rõ đây là âm thanh gì. Nhưng nó đến từ đỉnh đầu của cô, hơn nữa càng ngày càng gần, mang theo áp lực gây sợ hãi cho người khác.

Đỉnh bị chấn động, cát đất lại bắt đầu không ngừng rơi xuống.

Mộc Thanh còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị một luồng xung lượng từ phía sau đánh úp, khiến cô đứng không vững phải ngã nhào lên giường. Khi cô quay đầu nhìn lại, mới hoảng sợ phát hiện một đồng tuyết lớn xông ào vào phía sau cô.

Đồng tuyết lấp đầy cả động ngoài, làm hàng rào ngăn giữa động ngoài và động trong, kéo dài đến động trong. Mộc Thanh bị tuyết làm sặc ho khan không ngừng. Cây đuốc đang cháy cắm trên thành động cũng đột nhiên tắt lịm.

Mộc Thanh rơi vào trong bóng tối.

Tiếng vang rất nhanh liền ngừng lại. Hết thấy đều khôi phục bình tĩnh.

Mộc Thanh đột nhiên hiểu một màn mới vừa xảy ra.

Dư chấn động đất nhanh chóng biến mất, nhưng lực lượng của nó tác động đến tuyết đọng chồng chất trên đỉnh núi. Vận khí của bọn họ không tốt, đóng tuyết trên đỉnh núi vừa lúc đổ sụp xuống, chôn lấp cả cửa động.

Trong nháy mắt này Mộc Thanh gần như ngừng hô hấp, trái tim nhảy lên ngay cả chính cô cũng nghe thấy.

Sau giây thất thần ngắn ngủi, cô lập tức khôi phục thần trí, lấy tay lục lại đèn pin bình thường vẫn để cạnh giường đá, run rẩy bật lên. Cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm cô lần nữa sợ hết hồn hết vía.

Động trong vốn rộng rãi, giờ đã bị tuyết chiếm gần một phần ba diện tích, trở nên nhỏ hẹp rất nhiều. Về phần động ngoài, đã hoàn toàn chôn trong tuyết.

Cô nhất định phải đi ra ngoài, nếu không, không khí còn sót lại sẽ bị tiêu hao sạch, cô nhất định sẽ chết tươi ở chỗ này.

Bên trong động không có công cụ gì có thể dùng để đào tuyết, cô giẫm lên đóng tuyết quá đầu gối, hai tay liều mạng bới tuyết hướng ra ngoài. Nhưng không lâu sau, tuyết dần dần chặt lại, tay cô đào không xuống, hơn nữa, tay đã đông đến đau nhức.

Cô bắt đầu thở hồng hộc, nhất định phải há mồm thở dốc mới cảm thấy thoải mái.

Cô rút cục ngưng động tác đào tuyết. Bởi vì cô nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

Trong động bị đóng chặt không khí có hạn, cô hoạt động mạnh, lại càng sẽ tăng nhanh đường khí tiêu hao. Cho dù trước khi đường khí hao hết sạch cô đào được tới cửa động, nhưng cửa động nhất định cũng bị chôn vùi trong tuyết. Cô không biết tuyết phía ngoài chôn dày bao nhiêu, nhưng từ lực tuyết tràn vào, tầng tuyết phía ngoài khẳng định không phải ít. Khi đó cho dù cô đến cửa động, cũng hít thở không thông mà chết, huống chi, chỉ dựa vào đôi tay thịt của cô, căn bản không thể đào tuyết lâu như vậy.

Trong lòng cô dần cuồng loạn lên, cảm giác cái lạnh như băng từ đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân. Nhiệt độ trong động đang giảm xuống kịch liệt. Đèn pin bởi vì lâu không được phơi nắng nạp điện nên ánh sáng đang yếu dần.

Cô tắt đèn pin, đem da hổ quần chặt trên người, từ từ nằm xuống.

Ly Mang hẳn là đã trở lại.

Việc bây giờ cô có thể làm, chính là lẳng lặng nằm tận lực giảm bớt tiêu hao đường khí, kéo dài tính mạng của mình, chờ Ly Mang đào từ ngoài vào.

Cô nhắm mắt lại, tận lực từ từ hô hấp, tận lực để cho tim đập bình tĩnh lại, tựa như cô đã nhập định (ngồi thiền). Mỗi khi cô cảm thấy mình bị bóng tối và cái tĩnh lặng khôn cùng ở xung quanh đè ép, cô liền bật đèn pin. Đèn pin chiếu ánh sáng như là ánh hoàng hôn, có thể khiến cô lần nữa có dũng khí.

Nhưng đường khí vẫn đang từ từ giảm bớt.

Không biết qua bao lâu, khi ánh đèn pin cũng không sáng lên nổi nữa, cô dần dần không còn cảm giác được sự tồn tại của tứ chi mình. Nhưng cô vẫn co lại, hết sức dùng cánh tay bảo vệ bụng, hi vọng nơi đó có thể ấm lên một chút, ấm thêm chút nữa.

Nơi đó đang thai nghén sinh mệnh chung thuộc về cô và Ly Mang.

Đầu của cô choáng váng nặng trĩu, rất muốn ngủ. Mí mắt khép hờ không thể mở ra.

Nhưng cô biết mình không thể ngủ.

Cô dùng răng cắn chặt lưỡi, đau đớn làm cho đầu óc cô gần như tỉnh táo lại chút ít.

Nhưng cô cuối cùng vẫn chống đỡ không nổi.

Mỗi lần hô hấp đều khó khăn như vậy. Cô giống như cá rời khỏi nước, đang khô dần, há to miệng, nhưng không tìm được nguồn nước thơm ngọt.

Màng nhĩ giống như căng sừng lên, cô nghe thấy có tiếng máu cọ rửa vành tai.

Cô nghĩ cô không chống đỡ nổi nữa.

Tại sao Ly Mang vẫn chưa về?

Một chút ẩm áp ướt át trên mặt liếm tỉnh cô. Giữa cơn mơ hồ, hình như cô nghe thấy tiếng thở hồng hộc của Tiểu Hắc.

Cô dùng sức mở mắt ra.

Vẫn là một mảnh bóng tối.

Nhưng gương mặt không ngừng bị liếm nóng ướt cũng rất chân thật. Sau đó cô cảm thấy mình bị thứ gì đó cắn y phục, dùng sức lùi đi.

Cô đưa tay sờ soạng, đụng phải một thân thể ẩm áp, lông xù.

Là Tiểu Hắc!

Cô ngọ ngoạy trên mặt đất, để Tiểu Hắc kéo, gần như là bò về phía trước.

Mặt cô đụng phải tường tuyết lạnh băng, đầu óc đột nhiên thanh tỉnh lại.

Cô hô hấp được không khí.

Lạnh như băng, nhưng mới mẻ.

Cô trợn to hai mắt, đưa tay về phía trước sờ soạng lung tung, mò tới một cửa động không lớn trên tường tuyết.

Cô vươn đầu đến trước cửa động, há to miệng tham lam hô hấp, phổi đang đau nhức như được an ủi, từ từ dịu dần lại.

Tiểu Hắc vẫn đang không ngừng đụng đụng lồng ngực của cô, thấp giọng kêu ô ô.

Cô ôm lấy thân thể ẩm áp của nó, đem mặt dán vào cổ nó.

Nhất định là Ly Mang sợ cô ở bên trong không hít thở được, cho nên trong khi đào tuyết thì để cho Tiểu Hắc bới một động nhỏ đi vào trước.

Lúc này cô nghe thấy một trận tiếng gọi truyền từ trong động nhỏ đến. Đứt quãng, không rõ ràng lắm, nhưng cô nghe thấy được.

Đó là tiếng Ly Mang, tràn đầy ý lo lắng.

Cô lập tức vươn đầu về phía cửa động, muốn đáp lại tiếng kêu của hắn, cho hắn biết cô còn sống.

Nhưng cổ họng của cô không cách nào phát ra âm đầy đủ, chỉ có thể kêu a a, Ly mang ở phía ngoài chắc chắn không nghe thấy, bởi vì cô lại nghe thấy hắn gọi cô, âm thanh lo lắng hơn.

Cô vội vàng mò tới bên giường, mò tới con dao kia, cắt một lọn tóc, kết lại, sau đó nhét vào trong miệng Tiểu Hắc.

Cô vỗ mông Tiểu Hắc, Tiểu Hắc kêu một tiếng, lập tức chui vào cái động mình vừa đào ra, bỏ lổm ngổm đi ra ngoài.

Cô một lần nữa bọc da hổ, mông lạnh tê cứng ngồi trên đồng tuyết bên cạnh.

Chờ Ly Mang thấy được bím tóc trong miệng Tiểu Hắc, sẽ biết đó là cô truyền tin cho hắn. Cô còn sống.

Da chân Ly Mang và da lông trên giày đã đông cứng lại dính chặt với nhau, rắn chắc như băng.

Mộc Thanh gần như ngâm nước mắt ngâm cả giày cả chân hắn trong mai rùa đựng nước ấm. Cuối cùng cô cũng giúp hắn cởi được giày, sau đó vừa sưởi ấm, vừa xoa bóp, hi vọng giúp chúng khôi phục máu lưu thông.

Khi hần nói hần cuối cùng cũng cảm nhận được tay cô đang xoa chân hần, cô hưng phấn mà nằm sấp xuống hôn nó một cái, sau đó vén áo, ôm chúng vào lòng, tiếp tục dùng lồng ngực mình sưởi ấm chúng.

Hần làm được tốt gấp mười lần cô mong đợi.

45. Chương 45

Chân Ly Mang tổn thương do giá rét đã để lại vết bầm thật dài, Mộc Thanh không cho phép hần bước xuống đất, đổi thành cô đi hầu hạ hần. Có lẽ bởi vì trẻ tuổi thể cường tráng, nên hần khôi phục rất nhanh, không có mấy ngày vết bầm đã biến mất, may mà cũng không để lại di chứng gì, chẳng qua trên mặt chân có từng cục màu đen. Có thể vì tự thấy xấu nên khi Mộc Thanh cẩn thận kiểm tra tình huống khôi phục của chân hần, hần có chút che giấu. Nhưng Mộc Thanh lại xem đó như huy chương anh hùng, không có hình vẽ nào đẹp hơn những dấu đen này.

Trận tuyết sập này ảnh hưởng nhỏ không đáng kể với thiên nhiên, nhưng đem đến cho Mộc Thanh và Ly Mang phiền toái không nhỏ. Tuyết từ trên đỉnh núi tràn xuống gần như đã chôn vùi nửa cái khe núi, tuyết gần chỗ cửa động chất cao như hai tầng lầu. Khiến lần đầu Mộc Thanh ra ngoài bị cảnh tượng đó dọa sợ, cô không làm sao tưởng tượng được, lúc ấy Ly Mang đến tột cùng đã làm thế nào mà một mình đào được một lối đi, đem cô từ cận kề cái chết kéo về.

Sau khi vết thương ở chân Ly Mang đã tốt, hai người bắt đầu bận rộn cào tuyết từ trong động ra, sửa lại cánh cửa bị đè sập, động chứa củi tất nhiên cũng không may mắn thoát khỏi, bị tuyết lấp đầy. Mấy hôm trước khi Ly Mang còn đang dưỡng thương, Mộc Thanh từng rút trong động tuyết ra chút củi cùng đồ dùng. Cô rất may mắn, lúc trước vì phòng ẩm đã dùng da dê phủ lên một phần củi. Giờ mặc dù ẩm một chút, nhưng vẫn có thể đốt được. Trừ đây ra thì lò đun súp, tường ẩm bọn họ xây theo vách đá bị vỡ tung, ngay cả một ít khay chén để ở động ngoài cũng bị đập vụn.

Mặt đất đóng băng, bây giờ họ không có cách nào có thể lần nữa đào đất để nung đồ. Tất cả chỉ có thể chờ đến mùa xuân khi không khí ấm áp hơn mới làm lần nữa.

Trí nhớ cuối cùng của Mộc Thanh về cái mùa đông này là ngồi trước ống lửa, Ly Mang ôm cô trong ngực, hai người bọc một tầng lại một tầng da lông sưởi ấm. Khi cô đã ngủ yên ổn, Ly Mang còn thỉnh thoảng gác đêm, sợ dư chấn xảy ra lần nữa.

Động đất không tái diễn nữa, sau đó cuối cùng có một ngày, mặt trời rực rỡ đã chiếu sáng xuống, kết thúc mảnh băng dày bám trên cửa tò vò của bọn họ, trụ băng cuối cùng cũng từ từ tan ra thành nước, nhẹ nhàng thẳng tắp nhỏ xuống.

Nước nhỏ giọt càng nhanh, Mộc Thanh nghe tiếng liên ra ngoài, dùng tay hứng được, đưa lên miệng liếm, rất lạnh, nhưng cô cảm thấy có chút ngọt.

Mùa xuân cuối cùng đã tới.

Mộc Thanh có loại cảm giác, khí hậu nơi này, không hề giống bốn kiểu bốn mùa đều đều như cô quen thuộc trước kia. Mùa xuân màu thu nơi này chẳng qua chỉ là giao mùa ngắn ngủi, đông hạ lại đối lập vô cùng. Một lần nữa bắt đầu dần ấm lên, gần như trong mấy ngày ngắn ngủi, băng tuyết đã tan ra với lượng lớn, ánh mặt trời chiếu lên trên người, cô cũng có thể cảm giác được cái ấm áp nhẹ nhàng.

Cô vô cùng thích sự sáng rỡ ấm áp như vậy, sau khi trải qua một thời gian khá dài đất trời tràn đầy băng tuyết như không có điểm cuối.

Khi chút tuyết đọng cuối cùng trong cốc tan đi, thác nước và dòng suối từ từ khôi phục dòng chảy, dòng nước tràn ra, mặt đất trải qua một mùa đông bị bao phủ bởi băng tuyết giống như chợt thức giấc, đủ loại cỏ cây diên cuồng đâm chồi ra khỏi đất. Giống như trong một đêm thế giới vốn màu trắng liền biến thành đại dương xanh biếc. Cỏ mần trầu (Yến ngọa thảo), cây ngô đồng (thứ đồng hoa), phấn cầu, cây mâm xôi dại (dã thảo môi thụ), môn núi đầy cây tường vi cùng đủ loại đỗ quyên Đây đều là tên Mộc Thanh

đặt cho chúng, chúng điên cuồng lan tràn ở trong khe núi. Rắn mối lớn nhỏ nằm trong bụi cây chờ bọ hung đi ngang qua, đủ loại chim khoác áo mới như hoa đang ca hát, ong rừng dài nhỏ, có hôm cô còn không cần thận đá trúng một chú thỏ tròn vo chưa kịp chạy, đáng tiếc cô chưa kịp ôm lấy, đã bị Tiểu Hắc bắt chợt phóng tới cắn một cái, sau đó không biết đã kéo đến đâu hưởng thụ.

Giờ Tiểu Hắc đã cao đến bắp đùi cô, so với con chó lớn nhất cô từng thấy còn to hơn mấy phần. Mấy điểm trắng sau gáy nó giờ đã thành hình tam giác dựng đứng như sừng, màu cũng đã chuyển thành nhạt, toàn thân đen bóng, uy phong như thần thú bên chân Phật trong tranh tét. Tất cả tinh lực và nhiệt tình của nó bị cả mùa đông dài đè nén giờ như bộc phát, nó gần như phát điên chạy ra bên ngoài, ngậm con mồi nhỏ bị nó bắt được lắc lư trước mặt cô, sau đó khoe khoang đi xung quanh cô, mong đợi cô thưởng.

Nhưng giờ Mộc Thanh không dám ôm nó cắt lông cho nó nữa, sợ tiếp xúc thân mật với Tiểu Hắc sẽ ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng.

Một màn bị nhốt kín trong sơn động lúc trước đã để lại bóng ma trong lòng cô. Mặc dù cuối cùng thời gian thiếu dưỡng khí đoán chừng không quá lâu, nếu không có khả năng cô vẫn chưa tỉnh lại, nhưng vẫn có chút bận tâm sợ sẽ tạo thành thương tổn trí mạng tới thai nhi. Cho tới hiện tại bụng cô đã nhô lên một chút, cô mới hơi yên tâm lại.

Cái thai trong bụng là hài tử chảy dòng máu của Ly Mang, nhất định tính mạng cũng sẽ ngoan cường, giống như phụ thân của nó. Cô nói với mình như vậy.

Mùa xuân tới, Ly Mang cũng trở nên bận rộn. Trừ đi ra ngoài săn thú, thời gian còn lại hẳn làm việc trong khe cốc. Trừ việc làm lại chỗ trú, đồ gốm đã bị hủy hoại trong mùa đông, còn phải xới đất. Bởi vì hẳn nghe Mộc Thanh nói muốn trồng hạt kê và khoai. Chỉ qua mấy ngày, mấy tảng đá lớn cũng đã bị lật ra ra ngoài để nhường đất lại cho cày cấy, xem ra có ít nhất ba bốn mẫu. Mộc Thanh đã tính, nhiều hơn sợ sau này không chăm sóc được, hơn nữa giờ cũng không có nhiều hạt giống tốt, trước cứ như thế đã.

Ban đầu lúc rời khỏi khu quần cư, cô có mang theo một bọc hạt kê, vẫn cẩn thận bảo quản tới giờ, chính là vì dùng làm hạt giống.

Cây kê so với thóc hiện đại nhỏ hơn một chút, thân cây thì lại cao hơn, sau khi trổ bông cũng giống hình bông lúa. Cô hỏi Ly Mang nơi này gieo giống như thế nào, nhưng Ly Mang lại vô đầu tỏ vẻ không biết. Cô thấy buồn cười. Có lẽ do hạn chế về công cụ hoặc sản lượng, việc trồng trọt còn dừng lại ở mức độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hơn nữa rất có thể đây chỉ là việc của phụ nữ, còn đàn ông đi săn đủ thịt mới là việc chính. Nhưng từ bây giờ, cô muốn từ từ khiến hẳn biết, một khi việc trồng trọt đạt đến một trình độ nào đó, hoàn toàn hơn hẳn việc săn thú, trở thành nguồn cung thực vật ổn định cho họ. Như vậy hẳn sẽ không vì cái ăn hàng ngày mà đi ra ngoài săn thú, để có nhiều thời gian đi làm những việc khác.

Quê cũ của Mộc Thanh ở nông thôn phía nam. Khi còn bé dù không làm qua, nhưng vẫn có bảy tám phần ấn tượng với việc đồng áng. Cô cẩn thận hồi tưởng, ngâm hạt kê trong nước ấm một ngày một đêm, đến ngày thứ hai liền mang giống đã ngâm đi cùng Ly Mang tới đất, bắt đầu gieo giống.

Ly Mang ngồi xổm xuống gieo giống, cô đi theo bên cạnh hẳn, chờ hẳn đào hố nông thì bỏ mấy hạt giống vào, rồi cô dùng công cụ phủ đất lên hạt giống. Ước chừng cách một bàn tay là một hố. Cứ như vậy tới khi hết hạt giống, ước chừng chưa tới một mẫu đất.

Mộc Thanh không khỏi có chút hối hận tại sao ban đầu mình không giấu nhiều hạt kê mang đi. Nhưng rất nhanh lực chú ý của cô dời đến khoai cần.

Lúc đầu đông năm ngoái bọn họ cất trữ rất nhiều củ khoai, bây giờ còn dư lại một chút. Vào đầu mùa xuân Mộc Thanh đã chọn ra một đồngkhoai no đủ, rồi phun chút nước vào, chất đồng chúng cạnh góc bếp lửa, dùng cành lá phủ lên trên, hôm trước nó đã mọc mầm. Cắt khối mầm ra, phủ từng tầng củ đã ngâm lên, đến bây giờ đầu mầm màu tím đã dài gần nửa đốt ngón tay rồi, phía dưới cụng như rễ trắng. Cô xem chừng không sai biệt lắm, lúc này sau khi có trận mưa xuống, một lần nữa mang mầm đưa Ly Mang đem gieo. Đất còn dư lại, cô với Ly Mang ra ngoài, tìm các loại rau dại có thể ăn, đào cả đất lên rồi dùng da thú bao lại đem về trồng. Thậm chí cô còn mang về cả một khúc gỗ mục lớn, bởi vì ở trên đó là nấm mới mọc. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là Ly Mang xem xét qua nấm này có thể ăn.

Lúc ấy là khi Mộc Thanh đoán đã vào tháng tư. Trong mảnh đất lớn đã trồng đủ thứ. Trừ kê và khoai gieo sớm nhất đã thành một mảng xanh, còn lại có thể hình dung như một mảng tạp nham. Hơn nữa mọc lên không tề, có chỗ vì dòi đi trồng thất bại nên đã chết. Nhưng cô không để ý. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, những thứ rau dại này trừ ăn ra, hiện tại trồng phần nhiều là để tích lũy kinh nghiệm. Chờ qua năm nay, cô cũng biết những giống nào sản lượng cao, thích hợp trồng, mùa xuân sang năm sẽ lựa chọn để gieo giống hoặc nhổ trồng.

Hiện tại khi Ly Mang đi săn thú, cũng không giết chết con mồi như những lần trước. Đối với các loại gia cầm nhỏ mà Mộc Thanh từng nhắc tới, hẳn tận lực bắt sống. Bởi vì cô nói cô muốn nuôi chúng.

Đầu tiên hẳn có chút không hiểu được với ý tưởng này của cô. Nhưng chờ nghe được những chỗ tốt cô liệt kê khi nuôi động vật nhỏ, như là khi cô muốn ăn thịt, có thể giết tùy lúc, hẳn không cần ra ngoài săn, lại ví dụ bọn họ có thể ăn trứng gà rừng, hoặc ấp nở thành gà con, sau này họ sẽ có thêm càng nhiều gà vân vân, hẳn lập tức cảm thấy tốt quá. Mặc dù nuôi chúng có chút phiền phức, nhưng như vậy sau này hẳn có thể dành nhiều thời gian ở bên cô và đứa nhỏ đang ngày càng lớn trong bụng cô, đây đối với hẳn mà nói có sức hấp dẫn rất lớn. Cho nên hiện tại Mộc Thanh đã có năm con gà mái rừng, hai con gà trống sắc lông rực rỡ, mấy con thỏ, còn có mấy con gia cầm hoang mà cô không biết tên. Cô cắt hết lông cánh của chúng, như vậy chúng không thể bay mất. Lại cùng Ly Mang làm rào quây quanh một mảnh cỏ tươi tốt gần vách núi, cho chúng vào đó. Kiến trong bụi cỏ rất nhiều, chúng có thể tự kiếm ăn.

Bờ rào trừ giam những con gà rừng này lại, còn ngăn chặn Tiểu Hắc ở ngoài. Mộc Thanh còn nhớ khi vừa bắt đầu, cô chỉ dùng dây cột chân gà ở ngoài cửa. Không nghĩ chỉ chột mắt, lại bị Tiểu Hắc nhào tới cắn chết từng con, sau đó rung đùi đắc ý đến tranh công trước mặt cô. Có lần giáo huấn trước, hiện tại cô không thể không phòng bị Tiểu Hắc. Cũng may Tiểu Hắc cũng có mắt nhìn lạnh lợi, kể từ sau chuyện lần trước, nó đã hiểu một đạo lý, đồ bên ngoài có thể cắn loạn, nhưng đồ trong nhà tuyệt đối không thể đụng vào, nếu không nữ chủ nhân sẽ tức giận. Cho nên bây giờ đối với bọn gà cách mình một cái rào, thấy nó hơi lại gần thì sợ run lên đã không có hứng thú.

Không bao lâu, danh sách chăn nuôi của Mộc Thanh nhanh chóng có thêm thành viên mới. Có hôm Ly Mang bắt được một con thú có hai sừng cuộn lại, nhìn rất giống cừu hoang. Lúc ấy móng nó đã bị thương, máu tươi đầm đìa. Mộc Thanh phát hiện nó lại là con cái, hơn nữa bụng phồng lên, giống như mang thai. Điều này khiến cô rất vui. Kêu Ly Mang lấy chút thảo dược cầm máu vết thương cho nó, hơn nữa còn đặc biệt nhốt nó trong một động nhỏ nuôi, mỗi ngày cho ăn cỏ non, nhiệt liệt mong đợi cừu con ra đời.

Sau đó tình cờ có một ngày, Mộc Thanh phát hiện các bạn khỉ hàng xóm của cô không biết lúc nào cũng đã dời đến. Con khỉ con nằm ngoài bị Tiểu Hắc cắn bị thương đã lớn lên, nhưng bởi trên móng thiếu một đám lông nên cô vẫn nhận ra.

Bây khỉ trở về làm cô vui vẻ mấy ngày.

Mộc Thanh cảm thấy cái khe này dần dần nóng nhiệt lên.

Đầu mùa hè, Mộc Thanh đã mang thai năm tháng.

Bây giờ da cô bị mặt trời phơi thành màu mật ong nhạt, bụng nhô lên, đầu đội mũ tre chính cô đan, người mặc váy ngắn da thú mỏng có thắt lưng, dưới chân mang dép quay kẹp.

Trừ mấy tháng đầu không thoải mái, thì mang thai cũng không khiến cô trở nên yếu đuối, ngược lại, cô cảm thấy mình hiện tại cường tráng lên rất nhiều. Hơn nữa cô thích màu da hiện tại, thoát nhìn xứng đôi với Ly Mang hơn.

Ly Mang thương cô bụng lớn, không để cho cô làm việc, một mình một tay gần như bao hết mọi việc. Nhưng lúc hẳn không ở đây, cô liền đi khe suối bắt cá, đến chỗ đất trồng nhỏ cỏ tươi nước, hoặc là vắt sữa cừu mẹ. Cô hi vọng có thể khiến lúc sinh con thuận lợi hơn một chút.

Vài ngày trước cừu mẹ đã sinh ra hai con cừu con. Trừ phần cừu con bú, mỗi ngày cô cũng sẽ vắt chút ít sữa đun lên uống. Dĩ nhiên, cừu mẹ đã tính không thuần phục sẽ không ngoan ngoãn cho cô vắt. Nhưng cô có cách. Cô kéo Tiểu Hắc đứng nhìn, cừu mẹ sẽ không nhúc nhích để mặc cô làm.

Tiểu Hắc thật rất có tác dụng.

Tối hôm đó, kết thúc một ngày làm việc, Mộc Thanh nằm trong khuỷu tay Ly Mang, từ từ miêu tả kết cấu nhà cửa với hắn.

Trên thực tế, trong đầu cô sớm đã có ý tưởng xây nhà. Hai lần động đất vào mùa đông năm ngoái vẫn còn khiến cô sợ hãi, sợ không biết lúc nào lại như vậy nữa, ở trong sơn động có chút khiến cô không yên lòng, hơn nữa sau khi mùa xuân tới cũng khá ẩm ướt, ở trong đó không quá thoải mái. Chặng qua lúc trước họ cứ như con quay, cho nên trì hoãn lại. Hiện tại cuộc sống dần đi vào quỹ đạo, Ly Mang cũng rồi rảnh hơn. Cô cảm thấy có thể bắt đầu nghĩ tới vấn đề này.

Ngôi nhà trong lí tưởng của cô giống như nhà sàn của dân tộc Thái (dân tộc Thái ở Vân Nam TQ, không phải dân tộc thái bắc), cô làm hướng dẫn viên du lịch mạng lưới, cho nên hiện tại cho dù nhắm mắt lại trong đầu cũng có thể hiện ra kết cấu nhà sàn. Nhà sàn cao hơn mặt đất, đông ấm hè mát, phòng ẩm tránh rung, lúc trước cô đã thấy không tệ.

Thật ra thì sở dĩ cô nghĩ tới dựng nhà sàn, là vì đầu xuân, có hôm Ly Mang đào về một ít măng, cô hỏi mới biết vùng này có rừng trúc, cho nên khi ấy liền nảy ra một ý: xây dựng nhà sàn kết hợp gạch và trúc. Cô biết điều kiện hiện có sẽ hơi khó khăn, nhưng chỉ cần nghĩ cách, nhất định có thể vượt qua. Cho nên tối nay nhất thời không nhịn được mà nói với hắn.

46. Chương 46

Edit: Vi Vi

Beta: Tiểu Tuyền

Ly Mang nghe rất chăm chú, gặp vấn đề gì không hiểu lắm, còn có thể hỏi lại mấy lần. Mộc Thanh thấy hắn rất hứng thú, mình cũng hứng thú theo, cực kỳ hưng trí xuống giường cầm đá trắng, mượn ánh sáng của cây đuốc vẽ bản quy hoạch sau khi cải tiến mà mình nghĩ lên trên vách động cho hắn.

“Nhà sàn chúng ta ở xây cao hơn mặt đất một chút, như vậy có thể tránh ẩm, côn trùng, rắn, v.v... không dễ đi vào, trời mưa to có nước đọng cũng sẽ không bị úng. Để kiên cố hơn tốt nhất là ở phía dưới đào xuống thành hố, gọi là móng, rồi đóng cọc gỗ xuống, sau đó mới bắt đầu xây nhà. Nhà thì ghép cây tre hoặc tấm gỗ rải lên trên đất, tường gạch, như vậy mùa đông sẽ ấm hơn, vì sao phải làm móng? Anh nghĩ xem, rễ cây đại thụ đâm vào trong đất càng sâu thì càng khó đổ, nhà ở cũng thế. Ừ, đây là cầu thang, cầu thang tương tự cái thang anh hay dùng để trèo lên cao, là cái giúp chúng ta leo lên phòng ở. Qua cầu thang là hành lang, phía trước có thể bắc một cái sân phơi... sân phơi có thể phơi đồ. Bên cạnh hành lang dùng làm nhà chính, ở giữa đặt ghế mây, sau đó con có thể bỏ chơi ở đây. Bên cạnh chính là phòng ngủ. Phòng ngủ là phòng chúng ta ngủ nghỉ, có thể chia làm mấy gian, hai chúng ta một gian, về sau chờ con ra đời trưởng thành, con cũng có một gian của mình... Đúng rồi, có lẽ là bắc lò sưởi ra bên ngoài gian nhà là được, như vậy vừa sạch sẽ vừa an toàn, bình thường, lúc em đang nấu cơm cho anh ăn ở đó, tốt nhất là thêm một bức tường ẩm thông đến phòng chúng ta, như vậy vào mùa đông sẽ ấm áp rồi, cuối cùng còn phải làm một hàng rào tre to ở bên ngoài, trước sau nhà đều trồng cây hoa...”

Lúc Mộc Thanh nói không ngừng, mặt mày hớn hớn, Ly Mang phía sau cô đầu tiên còn lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào nói một đôi lời, từ từ cũng có chút không yên lòng rồi, chẳng qua là sợ nhìn cô không nói tiếng nào. Mộc Thanh còn đang nghiên cứu làm sao để căn nhà của mình vừa giữ gìn ưu điểm của Thái gia trúc lâu (nhà sàn kiểu của dân tộc Thái), lại có thể cố gắng giữ ấm trong trời đông giá rét nói cả buổi không thấy hắn lên tiếng, không khỏi nghiêng mặt nhìn sang, lúc này mới phát hiện hắn nhìn chằm chằm vào bộ ngực lộ lên dưới lớp áo da thú không hề nhúc nhích.

Gần đây không chỉ eo và bụng cô to lên mà ngực cũng thế, áo nhỏ khả ái trước kia đã sớm không thể mặc nữa. Cô không thể làm gì khác hơn là dùng da thú chà thật mềm và mỏng làm hai cái mới, mong muốn có thể đỡ bộ ngực càng ngày càng phồng lên của mình. May mà trời không nóng lắm, tạm thời không cần lo lắng vấn đề làm mát. Lúc này thấy Ly Mang nhìn chằm chằm mình, bộ dạng trông mà thèm như vậy, liền

nhớ tới đã thật lâu không đáp ứng yêu cầu phương diện kia của hắn rồi. Hiện tại đã hơn năm tháng, hẳn là không thành vấn đề rồi, trong lòng vừa động, liền xoay người ngoắc ngoắc ngón tay về hướng hắn.

Ly Mang lập tức cúi người nhìn cô. Lúc này cô mới đưa tay ôm lấy cổ hắn, thổi một hơi vào lỗ tai hắn. Liền nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ngay bên tai mình, lúc này mới cười nhẹ nhàng nói: “Muốn em sao?”

Cô thấy ánh mắt Ly Mang sáng lên, nhưng rất nhanh lại ngượng ngùng nói: “Không phải em nói. không tốt cho con.”

“Anh ôn nhu chút. Ôn nhu là cái gì biết không? Chính là không nên quá dã man, không được đè lên bụng em, một điểm quan trọng nhất, còn phải làm cho em có cảm giác thật thoải mái rất thoải mái. . . . Như vậy sẽ không sao.”

Mộc Thanh nhìn hắn nghiêm trang nói, trong lòng thì đã cười ha ha rồi. Cô dám đánh cược, Ly Mang nhất định sẽ tin là thật, sau đó cô có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn hắn cung cấp cho phụ nữ có thai rồi.

Ly Mang sửng sốt một chút, rất nhanh liền vui vẻ ra mặt, thoáng chốc ôm lấy cô đi về bên giường, vừa đi còn vừa gật đầu lia lịa: “Ừ, nhất định không dã man, nhất định phải làm cho em rất thoải mái.”

Sáng hôm sau khi thức dậy, Mộc Thanh đã ngửi thấy mùi sữa cừu Ly Mang nấu. Gần đây hắn mới học vắt sữa. Nhớ tới sự dè dặt của hắn đêm qua, nửa đường tỉnh thoảng còn dừng lại hỏi cô thoải mái không, cuối cùng cả người đầy mồ hôi, so với lúc đánh nhau kịch liệt trước đây cũng không hơn thế này, cô không nhịn được nằm úp trên giường, vùi đầu nở nụ cười.

Ly Mang ăn sáng cùng cô xong, lập tức sắp xếp công cụ đi ra ngoài, để lại Tiểu Hắc ở bên Mộc Thanh. Thật ra thì đối với sự miêu tả của Mộc Thanh đêm qua, hắn vẫn chưa có ý niệm gì lắm, bởi vì đến cuối cùng căn bản là không nghe vào cô đang nói cái gì. Nhưng mà nếu cô tỏ ra hứng thú như vậy, tất nhiên hắn sẽ cố gắng làm theo ý cô. Hơn nữa căn cứ vào kinh nghiệm mấy lần trước đây, mấy ý nghĩ của cô mà hắn thấy hơi quái lạ thường thường đến cuối cùng đều không tệ lắm. Cho nên mấy ngày nay ngoại trừ săn bắn, hắn còn bận bịu chặt cây và tre, sau đó bó lại thành hàng kéo về giống như lần vận chuyển con hổ.

Chặt cây và tre cần dùng đến búa đá. Lúc Mộc Thanh vừa nghĩ tới đây, vẫn luôn nghi ngờ búa đá có thể dùng để đốn cây sao? Cho đến khi có một lần cô tận mắt nhìn thấy quá trình tỉ mỉ mài búa đá của các tộc nhân Ly Mang, lúc này cô mới kinh ngạc với tinh lực tiêu hao khi làm ra một chiếc búa đá. Vật liệu đá bọn họ chọn là nham thạch rắn chắc dưới lòng sông suối, Mộc Thanh suy đoán đó hẳn là dung nham, tính chất đá rắn đặc. Dùng một cái búa bằng đá dài cỡ bàn tay người cổ sức nên lên tảng đá mòn trên mặt đất, tấm đá to rơi ra dùng làm phôi thô, còn có cách đốt lửa xung quanh đá mòn khiến nham thạch nứt ra thành phiến đá thích hợp. Sau đó sẽ gõ lên hai mặt đá phôi thô không ngừng, bán thành phẩm cuối cùng được tạo ra có đường viền không đồng đều. Tiếp theo đó là chế tạo thô, người gõ dùng búa đá gõ nhẹ lên mép đá phôi thô, từ hai mặt tấm đá rơi ra vừa bằng vừa mỏng. Qua khâu này, búa đá trở nên mỏng hơn, hẹp hơn, đều hơn. Quá trình này bọn họ có mấy người cầm mấy búa đá với kích cỡ, hình dạng và độ cứng khác nhau chọn lựa theo yêu cầu khác nhau trong quá trình gõ đập. Gõ mỏng là khâu chế tạo búa đá cuối cùng, cần cẩn thận tỉ mỉ để tạo ra lưỡi búa đá, tạo thành búa đá hai mặt tam giác có đầu nhọn hoặc là một mặt thẳng đứng, một mặt thì đục một cái lỗ để làm cán búa, cái trước là dùng để chặt, cái sau dùng để gia công tạo hình vật liệu gỗ.

Mộc Thanh tính ra, hoàn thành ba khâu này phải tạo ra ít nhất mấy trăm hòn đá thừa to hơn hai cm, đây là còn chưa bao gồm rất nhiều mảnh vỡ càng bé hơn tới mức nhỏ li ti, hơn nữa sẽ có tỉ lệ sản phẩm hỏng nhất định. Sau khi gõ xong, còn phải tiến hành mài nhẵn và gắn cán, mới tính là hoàn thành toàn bộ quá trình chế tạo búa đá. Đá mài dùng để mài nhẵn là một khối đá ráp mịn được tìm từ trong thung lũng, mài đi mài lại trên búa đá. Búa đá sau khi mài xong dùng một cây khô hình chữ T hoặc cành cây to làm thành cán. Ngay cả việc cố định búa cũng vô cùng được chú ý. Miếng lót búa dùng vài miếng gỗ được gọt ra và vỏ cây nạo ra để giảm độ rung phát sinh trong quá trình sử dụng. Sau đó dùng vỏ cây cột lại, lấy miếng gỗ bổ ra từ dây leo để giữ chặt, rồi đem phiến gỗ cùng vỏ cây cột chặt chắn vào nhau. Lưỡi búa được mài sắc thường có thể dùng mấy giờ liên tục, mà một khi bị cùn, cũng rất dễ dàng mài đi mài lại trên đá mài.

Muốn chế tạo một chiếc búa đá tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên người trong tộc am hiểu việc này rất được mọi người kính trọng. Ly Mang chính là một trong số đó. Mặc dù như thế, nguyên liệu của công cụ quyết định nó dù sao cũng lạc hậu. Khi hắn chặt cây và tre hàng loạt giống như bây giờ, sẽ rất

cực khổ, bản thân hẳn chưa từng đề cập đến điểm này trước mặt cô, nhưng trong lòng Mộc Thanh luôn lấy làm tiếc, không biết sau này mình có thể phát hiện ra mỏ đồng thiếc ở đây không. Nếu thật có ngày như vậy, chờ hẳn có dao hoặc búa kim loại, làm mấy việc này sẽ thuận lợi hơn. Nhưng mà điều đó có lẽ rất xa vời, bởi vì thậm chí cô còn không biết nên tìm mạch khoáng thạch như thế nào.

Ly Mang vẫn bận rộn bảy tám ngày, cuối cùng trong thung lũng của bọn họ rốt cuộc cũng chất đống đầy đủ tre và khúc gỗ. Tiếp theo là nung gạch rồi, điều này cũng mất thời gian không kém gì chặt tre và gỗ. Ước chừng nửa tháng sau, rốt cuộc bọn họ có thể khởi công rồi. Hai người quanh quẩn trong thung lũng một vòng, cuối cùng quyết định xây nhà trên mảnh đất bằng phẳng đầy nắng cách thác nước không xa, ở đó bốn phía trống trải, cấu tạo vào tính chất đất đai đặc, ánh sáng dồi dào, gần nguồn nước nên vô cùng thích hợp.

Dựa theo tưởng tượng của Mộc Thanh, tầng dưới của nhà là tầng trống tương tự nhà sàn, phòng ngừa côn trùng, rắn và nước lụt xói mòn vào mùa mưa. Móng của Thái gia trúc lâu có chút đặc thù, một loại là để đá làm móng trên mặt đất, dùng hai mươi bốn cây tre hoặc gỗ trực tiếp chống lên trên đá vuông, cách mặt đất bảy tám thước nơi kết hợp thành xà nhà tạo phòng. Nhưng cô sợ không an toàn, cho nên bảo Ly Mang đào hố làm móng, dọc theo thành hố chôn cọc gỗ to nhỏ cao khỏi mặt đất, một cọc lại một cọc, chôn chắc rồi đắp gạch xây tường men theo cọc gỗ, cuối cùng một lần nữa lấp và đầm đất.

Bốn bức tường nhà sàn xưa nhất là dùng bè tre hoặc là nan tre làm thành, mùa hè tự nhiên mát mẻ, nhưng ở nơi này, khẳng định không cách nào chống chọi mùa đông giá lạnh, rạp khuôn là không được. Cho nên bọn họ bắt đầu men theo tường gạch xếp chồng gạch trên mặt đất.

Hỗn hợp để gắn các viên gạch với nhau, Mộc Thanh và Ly Mang cũng mất nhiều công suy nghĩ. Mùa đông năm ngoái lúc xây tường ẩm kia là dùng đất sét và nhựa thông trộn lên để gắn, lần này lại thêm một thứ nữa, chính là cái loại trái cây Ly Mang từng nói mấy lần rằng khi hái còn bé đã hái nhiều, giã vỡ ra sẽ dính chặt da người. Hiện tại là đầu hạ, tuy trái cây chưa kết trái, nhưng cây cối khi đập nát ra rồi cũng vô cùng dính, trộn đều với đất sét và nhựa thông, tuy rằng không thể so sánh với xi măng hiện đại, nhưng so với đất sét thêm nhựa gạo nếp dùng mà tường gạch đá cổ đại dùng, cũng xem như là không thua kém rồi.

Ba tháng sau, nhà của bọn họ đã xây xong rồi. Khi nhìn căn nhà mình và Ly Mang hoàn toàn là lần mò chậm rãi làm ra, Mộc Thanh không để ý cái bụng bầu tám tháng của mình, một tay ôm cổ Ly Mang muốn nhảy lên hôn gương mặt của hắn, Ly Mang sợ đến nỗi vội vàng ngồi xổm xuống để cô hôn đủ.

Người đàn ông của cô thật sự là càng vất vả công lao càng lớn.

Nhà không to, nhưng đủ cho bọn họ ở, hơn nữa hoàn toàn là dựa theo bố cục mà Mộc Thanh tưởng tượng ban đầu để bày biện. Cầu thang phía đông đi lên, sàn nhà là dùng cây tre bổ ra ép bằng cách để ngang dựng thẳng rải lên trên xà nhà, nóc nhà dùng ống tre hình trụ rỗng ở giữa chẻ nửa đặt song song sát vào nhau lợp lên, bên dưới chỗ nối các ống tre đặt ống tre ngửa lên trời, như cách lợp mái ngói, như vậy có thể hứng hết nước mưa chảy theo sườn nghiêng của nóc nhà, bên trên lại lợp một tầng chóp lá bện từ cỏ tranh cổ nển.

Vào mùa đông bọn họ có thể đổi thành dùng da thú lợp nóc nhà rải sàn nhà. Toàn bộ cột nhà dùng trúc thô, vách ngăn các phòng trong nhà cũng là phen trúc, tường gạch bốn xung quanh trước dùng đất sét chết lên cho bằng phẳng, rồi phủ phen to đan từ cây mây hoặc tre, như vậy trong nhà trông sạch sẽ hơn nhiều. Theo sát phòng ốc chính là lò sưởi, tường ẩm từ nơi này kéo dài vào trong phòng, chuẩn bị dùng để sưởi ấm vào mùa đông. Một đường ống nước dùng ống trúc nối với nhau dẫn từ thác nước thẳng tới bên cạnh lò sưởi, lúc cần nước thì rút cái nút đây cuối cùng ra là được, như vậy Mộc Thanh đã có hệ thống cung cấp nước cuộn cuộn không ngừng. Ly Mang thậm chí tự ý đổi hàng rào cô tưởng tượng ban đầu thành tường vây vừa rộng vừa cao, lý do là thế này, nếu hắn không ở nhà cô sẽ an toàn hơn chút. Tuy cảm thấy hơi sát phong cảnh nhưng Mộc Thanh vẫn phải thừa nhận hắn nói có lý. Cuối cùng bọn họ đào một hố to, dùng gạch thừa để làm thành một nhà xí kiểu ngồi chồm hổm, về sau ngoại trừ phân tro, cây cối rau dưa bọn họ trồng sẽ có thêm một nguồn phân ổn định mới.

Mùa nóng nhất trong năm đã tới. Ngày này bọn họ chuyển từ trong hang núi tới nhà. Mộc Thanh và Tiểu Hắc cực kỳ vui vẻ. Tiểu Hắc đẩy mai rùa tới góc phòng chính gần cửa sổ, từ nay về sau chỗ này là địa bàn mới của nó. Nó rất nhớ tình bạn cũ, hiện tại mai rùa đã không chứa được thân thể nó rồi, nhưng nó vẫn

không rời không bỏ, vẫn cứ chen vào trong. Thế nhưng chờ một thời gian nữa nó to hơn, Mộc Thanh dự định đuổi nó xuống tầng dưới ở, tránh cho trọng lượng của nó đè sập sàn gác. Tuy Ly Mang có vẻ cũng rất hài lòng, nhưng rất nhanh Mộc Thanh phát hiện, dường như hần không quen ở phòng ở có kết cấu như vậy, mấy đêm đầu trần trọc ngủ không yên. Cô không thể làm gì khác hơn là tìm mọi cách an ủi hần, đã qua hơn nửa tháng, lúc này hần mới từ từ thích ứng được.

Cây hạt kê mùa đầu tiên bọn họ trồng thu hoạch được rồi. Ly mang chế tạo ra liềm đá để thu hoạch hoa màu. Cuối cùng bọn họ thu được đầy hai sọt hạt kê. Sản lượng thực sự không cao lắm, nhưng Mộc Thanh thật rất vui, cô nghĩ chờ khi có kinh nghiệm phong phú rồi, thu hoạch hẳn chậm rãi tăng lên. Nghĩ tới thời tiết ẩm áp còn có thể duy trì trong thời gian rất dài, cho nên giữ lại một phần để ăn, phần còn lại bọn họ lại mang đi gieo, lần này mở rộng diện tích gấp đôi, Mộc Thanh hi vọng có thể thu hoạch hoa màu mùa thứ hai. Tiếp theo rễ khoai bắt đầu lan ra, thậm chí có chút còn mọc nổi lên trên đất. Sau khi đào được từng chuỗi từng chuỗi rễ khoai trên luống đất, Mộc Thanh vui mừng phát hiện có lẽ là bởi vì tính chất đất đai phì nhiêu, rễ khoai trồng lên không chỉ mập hơn mà cho vào miệng còn có vị đỡ chát hơn so với mọc hoang trước đây. Cô phần khởi hần lên, giống cây kê, lợi dụng mùa hạ nóng ẩm kéo dài lại trồng thêm mùa thứ hai.

Sắp tới thời gian sinh, Mộc Thanh từ từ trở nên bất an. Cô sớm đã chuẩn bị ình cây cỏ luộc qua để lót nằm. Chiếc áo sơ mi duy nhất sớm không nở mặc, giặt sạch cất đi, chuẩn bị sau khi sinh để cho con mặc. Áo sơ mi đã sớm mềm đến giãn ra, nhưng dùng cho trẻ sơ sinh mặc vẫn là tốt nhất.

Mặc dù cô năm lần bảy lượt nói với mình, cô không sợ đau, không sao, nữ nhân ở đây cũng đều sinh con như vậy, các cô thậm chí không có kéo để cắt đứt cuống rốn. nhưng mà vừa nghĩ đến mình sắp phải trải qua cảnh tượng này, vẫn không khỏi sợ hãi, có lúc lo nghĩ đến mức đến nửa đêm còn ngủ không yên.

Ly Mang rõ ràng chịu sự ảnh hưởng của cô, những ngày qua dứt khoát cũng không đi săn nữa, chỉ căng thẳng trông coi cô, nhìn cô vác bụng đứng trước hàng rào nhốt đám chim rừng để đếm số thành viên càng ngày càng đông đúc bên trong, đếm một lần lại một lần, thế nhưng mỗi lần kết quả đều khác nhau. Vì vậy cô quay lại oán giận với Ly Mang, đám gà rừng bên trong chạy tới chạy lui vui vẻ như vậy, hại cô không có cách nào đếm đúng, ngộ nhỡ ngày nào đó có con chạy trốn rồi cũng không biết.

Mộc Thanh cảm thấy còn tiếp tục như vậy, mình có lẽ sẽ không sao, nhưng Ly Mang có thể không đợi được con ra đời đã bị cô hành hạ chết rồi. Cho nên cô bắt đầu cố gắng khống chế tâm trạng của mình, ở trước mặt hần không cần nhần nữa, chỉ là không ngừng đi bộ vòng quanh thung lũng, mong muốn đến lúc đó có thể sinh sản thuận lợi.

Buổi tối, Mộc Thanh nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại nghe mùi thơm của thịt quả dưa hun lên mà Ly Mang vừa phơi nắng ở trên trần, pha thêm mùi thuốc nhàn nhạt, rất thoải mái, nhưng có hiệu quả đuổi muỗi rất tốt.

Ly Mang ở bên cạnh cô vẫn không nhúc nhích. Lúc cô cho là hần đã ngủ, hần đột nhiên tung mình đứng lên nâng mặt cô, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, hôn xuống trán cô.

Mộc Thanh có chút không hiểu nhìn hần.

“Anh đi tìm Na Đóa đến đây.”

Hần im lặng một lát, rốt cục mở miệng nói.

Trong nháy mắt này, trong lòng Mộc Thanh như nở hoa. Không ngờ hần lại nói ra lời cô đã nghĩ đến trước đó, nhưng vẫn thấy nói không nên lời.

47. Chương 47

Kể từ khi phát hiện mình mang thai, Mộc Thanh lại lần nữa khôi phục thói quen tính ngày. Nhưng bởi vì mùa đông năm ngoái trôi qua mơ hồ, ngày dừng kinh thực sự không chắc chắn, cho nên hiện tại cũng không

có cách nào tính chính xác ra mình cách ngày sinh dự tính, kết thúc thời gian 280 ngày mang thai còn bao nhiêu ngày, chỉ cảm thấy đại khái không quá nửa tháng nữa.

Cô nhớ năm ngoái mình và Ly Mang rời khỏi quần cư tới đây, bởi vì ngày đi đêm nghỉ, cho nên mất bảy ngày. Lần này dù hẳn đi cả ngày lẫn đêm rút ngắn thời gian xuống còn nửa thì ba, bốn ngày mới tới, sau đó không kể thêm việc đón Na Đóa đến, đại khái mất khoảng mười ngày. Ngộ nhờ cô sinh trong mười ngày này, đến lúc đó ngay cả Ly Mang cũng không có bên cạnh, vậy không phải là càng gay go sao?

Vừa nghĩ như thế, Mộc Thanh vừa nẩy sinh hưng phấn thoáng cái tiêu tan, có chút ảm ức mà nói lại ý nghĩ của mình cho hẳn.

“Vẫn là không cần đi.”

Cô quyết định thay Ly Mang đang do dự khi cô nói xong.

“Nhưng . . .” Ly Mang từ trên thảm thở dài, xoay người ngồi bật dậy rồi cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt có chút bất an, “Chỉ trách anh không sớm nghĩ đến.”

Mộc Thanh giơ tay lên nhẹ nhàng xoa dưới mắt hẳn, cười nói: “Na đóa bề bộn nhiều việc, có thể không ra được đây... Con của chúng ta nhất định sẽ ngoan ngoãn ra đời, em nhất định làm được. Vả lại, không phải là còn có anh ở đây nữa sao?”

Ly Mang thuận thế cầm tay cô, cúi người dán mặt mình vào cái bụng đã nhô cao của cô.

Như cảm nhận được XX đến từ cơ thể mẹ, Mộc Thanh đột nhiên cảm thấy máy thai, như có vật gì húc lên bụng cô, khiến bụng cô nhô lên một khối rồi sau đó trượt đi.

Cảm giác này rất kỳ diệu, cô vẫn rất thích, cảm thấy đó là con của bọn họ đang trao đổi bước đầu với cô.

Ly Mang cũng cảm thấy, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

“Đó là con của chúng ta đang chào hỏi anh đây. . .”

Cô cười nói.

Ly Mang lập tức cười ha ha, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng.

Hiện tại nhất định hẳn sắp nhanh chóng được làm cha rồi. Trong nháy mắt này, cô đột nhiên cảm giác đủ loại lo âu và lo lắng lúc trước của cô đều từ từ biến mất, một loại cảm giác mới là mong ngóng khát vọng một sinh mệnh mới giáng xuống giữa cô và hẳn, đang chậm rãi dâng lên trong lòng cô.

“Ly Mang, anh hi vọng đứa con đầu tiên của chúng ta là nam hay là nữ?”

Mộc Thanh kéo hẳn một lần nữa nằm xuống, đầu tựa vào vai hẳn, ôn nhu hỏi.

Ly Mang suy nghĩ, lộ ra vẻ bối rối, Mộc Thanh hỏi tới, hỏi lâu hẳn mới ấp úng nói: “Anh đều thích. . . nếu là nữ, sau này nó có thể sinh dưỡng càng nhiều con cho bộ lạc của chúng ta, nếu là nam, sau này anh sẽ dẫn nó đi săn thú, nó cũng có thể bảo vệ đệ đệ, muội muội của nó”

Mộc Thanh nhin không được cười lên, đưa tay vịn chặt lỗ tai hẳn: “Nữ cũng chỉ có thể dùng để sinh dưỡng con cái thôi sao?”

Ly Mang cười hì hì, không ra lời.

Sinh nở giống như sinh tồn, đối với người hiện tại là hai chuyện quan trọng nhất. Cho nên Ly Mang bị cô ép hỏi nên trả lời như vậy, cô thật sự cũng không tính truyền bá mấy lý luận phụ nữ không phải là bộ máy sinh con cho hẳn, chỉ như là vui đùa mà hơi nhéo lỗ tai hẳn mà thôi.

“Đúng rồi, em đã nghĩ ra tên của con chúng ta, anh nghe xem có được không?”

Ly Mang đột nhiên xoay người, nhìn cô thật tình nói.

Mộc Thanh cười bảo hẳn nói ra nghe xem.

“Nếu là nữ thì tên là Thái Mạc, là đám mây sau cơn mưa luôn treo trước mặt trời, đẹp như vậy, giống như em. Nếu là nam thì tên là A Ni Đạt, sức mạnh của nó thậm chí có thể xé mở bầu trời.”

Ly Mang nói xong, vẻ mặt mong đợi nhìn Mộc Thanh, chờ ý kiến của cô.

Thái Mạc, cầu vòng. A Ni Đạt, Thiểm Điện.

Ly Mang rất thích đứa con hần còn chưa gặp mặt, cho nên ngay cả tên cũng sẽ bắt nguồn từ hiện tượng thiên nhiên đến từ bầu trời thần bí nhất trong cảm nhận của hần.

Cầu vòng, Thiểm Điện.

Mộc Thanh đọc một lần, gật đầu với hần một cái. Dựa theo lệ thường của bọn họ, tên của con là do cha đặt.

Ly Mang nở nụ cười, lộ vẻ rất sung sướng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Mộc Thanh tỉnh lại trong tiếng chim hót bụi tai, đứng trên sân phơi của gian nhà nhìn dòng suối nhỏ từng bừng chảy qua ngoài bức tường vây của ngôi nhà, trong ánh nắng ban mai xuyên qua hàng vạn hàng nghìn khe lá, cô hít sâu một hơi, vừa biếng nhác vươn vai, hoạt động tứ chi dẻo dai, vừa chờ đợi bữa sáng. Ly Mang nói sáng nay nấu canh khoai sẽ cho thêm mật ong sữa cừu.

Ăn sáng xong, cô theo thói quen đi ra chuồng nuôi gà chim thu hoạch trứng, lấy thêm cỏ khô cho cừu, hơn nữa quét dọn phân, gom vào chôn dưới đất. Về sau những thứ này phân hủy rồi có thể làm phân bón. Non nửa năm qua, đám động vật lúc đầu kinh hoàng nóng nảy hiện tại đã bắt đầu quen với cuộc sống được nuôi dưỡng trong chuồng. Thậm chí có thể thả hai con cừu nhỏ mới sinh ra ngoài đi ăn cỏ, vào lúc hoàng hôn bọn chúng nhất định sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh mẹ chúng.

Trước đó để sinh sản thuận lợi, cô vẫn luôn chú ý tới làm việc vừa phải, mỗi ngày cô đều ôm mấy chuyện như vậy. Hơn nữa mấy tháng trước cũng rất chú ý ăn uống, cho nên chỉ cần kiên trì mấy ngày cuối cùng nữa, cô tin rằng hần sẽ không có vấn đề gì.

Làm xong những chuyện này, cô cảm thấy hơi toát mồ hôi. Xa xa nhìn thấy Ly Mang đang ngồi trên mặt đất mài cuốc đá dùng để cuốc đất. Đang muốn đi tới, lúc này đột nhiên nghe thấy phía cửa cốc mơ hồ vọng tới tiếng hô quát.

Có người xông vào!

Ly Mang đã ném đồ trên tay ra, nhắc vũ khí cầm trong tay, ra hiệu cho Mộc Thanh, bảo cô đừng ra, còn mình thì nhanh chóng đi ra phía cửa cốc.

Kể từ lúc cô và Ly Mang rời khỏi nơi quần cư đã được gần một năm, đây là lần đầu tiên xuất hiện người ngoài trong cuộc sống của bọn họ.

Không biết là ai tới. Mộc Thanh có chút căng thẳng. Cô cũng rất muốn đi qua xem kết quả, sợ Ly Mang một mình không ứng phó được. Nhưng hiện tại mình bụng nặng, nếu như người tới không tốt lành gì thì cô đi qua cũng chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho Ly Mang, cho nên cuối cùng cô đè nén bất an, vội vàng trở về nhà, lên cầu thang đứng ở chỗ sân phơi nhìn ra xa.

Sân phơi cao hơn tường rào một chút, cô có thể nhìn thấy đường tới cửa cốc.

Cái còi buộc trước ngực va vào cô, đột nhiên cô nhớ tới Tiểu Hắc, trong lòng vừa động.

Có phải là kẻ xông vào gặp phải Tiểu Hắc, cho nên mới phát ra tiếng hô quát như vậy? Nếu không, vô duyên vô cớ làm sao sẽ kêu la to tiếng.

Điều này làm cho trong lòng cô hơi bình tĩnh lại.

Tiểu Hắc đã một tuổi vừa cao lại khỏe mạnh, nếu chân sau đứng thẳng lên thậm chí đã cao tới ngực Ly Mang rồi. Có nó cùng Ly Mang, người bình thường hần rất khó nhích tới gần.

Mộc Thanh đang phỏng đoán thì đập vào mắt cô là bóng dáng mấy người.

Tiểu Hắc chạy trước tiên, thỉnh thoảng dừng lại quay đầu ra sau gầm nhẹ vài cái như đe dọa. Ly Mang đi theo phía sau, thoạt nhìn hần cười rất vui vẻ. Bên cạnh hần.

Mộc Thanh sợ ngây người.

Rõ ràng là phụ thân của Do Do và Hồ Xỉ, hơn nữa, Do Do đang được cha cô bé ôm, vừa như có chút sợ hãi nhìn Tiểu Hắc, vừa không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, tràn đầy vẻ kinh ngạc tò mò.

Hồ Xỉ không phải là đã chết rồi sao? Hơn nữa bọn họ làm sao sẽ tới đây, lại còn dẫn theo Do Do!

Sau giây phút khiếp sợ ngăn ngủi, Mộc Thanh đã quay đầu xoay người lại chạy xuống dưới cầu thang.

Mộc Thanh chạy ra sân, gọi to tên Do Do. Do Do lập tức nhìn thấy cô, hoan hô một tiếng, từ trong lòng cha cô bé tụt xuống dưới, vẫy tay chạy về phía cô.

Chân cô bé vẫn còn hơi khập khiễng, lúc chạy nhìn càng rõ rệt. Nhưng nụ cười trên gương mặt cô bé trong sáng hơn so với bất kỳ đóa hoa nào.

Mộc Thanh đi lên phía trước vài bước, giang hai tay muốn nghênh đón.

Tiểu Hắc nhìn thấy nữ chủ nhân tươi cười giang hai tay, tự cho là đang chào hỏi nó. Tâm linh bị thương của nó do bị xem nhẹ mấy tháng gần đây được an ủi rồi, gầm nhẹ ô ô một tiếng, chọt nhào về phía cô.

Nó còn nhớ rõ trước đây mình thường xuyên chơi loại trò chơi nhào lên liếm mặt với nữ chủ nhân, cô luôn rất vui vẻ, vừa trốn đầu lưỡi của nó, vừa cười khanh khách, cho đến khi mình bị nam chủ nhân xách lên ném sang một bên. Hiện tại thấy cô chào hỏi mình, một lòng chỉ nghĩ lấy lòng cô, nhưng không biết bây giờ mình đứng thẳng đã cao bằng cô rồi, huống chi cô còn to bụng.

Thứ lỗi cho nó. Tiểu Hắc thật sự là quá khát vọng ôn lại mộng uyên ương với nữ chủ nhân mỹ lệ rồi.

Cho nên ngoài ý muốn đã xảy ra.

Tiểu Hắc vẩy đuôi đắc ý lướt qua Do Do, tung người nhào về phía Mộc Thanh, Mộc Thanh tránh né không kịp bỗng chốc bị nó đụng ngã xuống mặt đất.

Ly Mang phản ứng nhanh chóng bước mấy bước qua đây, một tay xách Tiểu Hắc vẫn đang vui vẻ không ngớt vút sang một bên, chậm rãi nâng Mộc Thanh dậy, lo lắng nhìn cô hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Mộc Thanh vừa rồi vội vàng không kịp chuẩn bị, bị việc làm của Tiểu Hắc dọa sợ đến sắc mặt cũng hơi trắng bệch, hiện tại từ trên mặt đất được đỡ ngồi dậy, trừ cái hông hơi đau ra, còn lại đều ổn. Sợ Ly Mang lo lắng, cô vội vàng lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì.

Ly Mang lần nữa gạt Tiểu Hắc có ý đồ nhích tới gần ra, quát to một tiếng, lúc này Tiểu Hắc mới âm ức cúi đầu ô ô mấy tiếng, bò rạp ven đường nhìn nữ chủ nhân bị nam chủ nhân đáng ghét bế lên trên nhà.

Mộc Thanh quay đầu lại, thấy bị Do Do bị dọa sợ hết hồn còn đứng đó, liền nở nụ cười với cô bé. Lúc này Do Do mới tránh né Tiểu Hắc, vội vàng đi theo lên.

Vào buổi tối, bọn họ giết hai con gà rừng, bắt cá, nấu đầy một vại cơm kê chiêu đãi khách.

Dù là Do Do hay là hai người lớn, đều tỏ ra vô cùng hứng thú với tất cả mọi thứ ở trong thung lũng này. Nhà của bọn họ, các loài động vật bọn họ nuôi, đủ loại rau dưa trồng trong đất, còn có lưới dùng để bắt cá, vv... Tất cả mọi thứ đều mới mẻ như vậy. Tròn một ngày cũng chỉ nghe thấy tiếng Ly Mang liên tục giới thiệu cho bọn họ và tiếng cười vui vẻ mà Do Do phát ra lúc chạy nhảy.

Từ bọn họ, Mộc Thanh dần dần biết một vài chuyện trong bộ lạc.

Sau khi bọn họ rời đi, Dĩ Gia và Đồ Lỗ vì vị trí thủ lĩnh cãi nhau một thời gian ngắn. Có một ngày người của bộ lạc Cương Đột đột nhiên lần nữa đột kích báo thù, nhưng mà bị các tộc nhân do Dĩ Gia chỉ huy đã có chuẩn bị đánh lùi đi, một tù binh thú nhận lần trước là Đồ Lỗ âm thầm cấu kết với Cương Đột, thế nên mới biết hành tung của Đạt Ô rồi bắt cóc ông ta. Người phản bội thủ lĩnh chỉ có thể bị ném đá chết, cho dù hắn là con trai của Đạt Ô. Nhưng đêm trước khi bị hành hình, Đồ Lỗ bỏ trốn và không biết đi đâu. Dĩ Gia thành Đạt Ô mới, đồng thời đương nhiên sẽ ở cùng một chỗ với Nao Nao, con gái của Đạt Ô tiền nhiệm.

“Một thời gian trước Đạt Ô tìm ta, nói là rất nhớ người. Hắn bắt đầu sai chúng ta tìm khắp nơi, sau lại nói dọc theo sông lớn xuống phía dưới, đến chỗ đứt gãy có một sơn cốc, nói các người có thể sẽ đến chỗ này, bảo chúng ta sang đây xem. Cho nên ta và Hồ Xỉ tìm tới. Do Do biết ta muốn đi tìm các người, nên quần quýt nhất định muốn đi cùng, ta không lay chuyển được con bé, cho nên mang nó tới đây.”

Phụ thân của Do Do nói như vậy.

Ly Mang cười, sau đó nhìn về phía Hồ Xỉ, hai người không nói lời nào, nhưng vỗ vai lẫn nhau, phát ra tiếng cười sang sảng.

Chuyện xảy ra ngày đó, Mộc Thanh đã dò xét hơi thở của Hồ Xỉ, cứ cho là hắn đã chết rồi. Nhưng thật ra thì hắn vẫn chưa chết, chẳng qua là hơi thở quá yếu, mà cô lại tâm hoảng ý loạn, lúc này mới không cảm thấy được.

“Chỉ là ruột chảy ra ngoài chút ít, nhét trở về là xong. Hiện tại trừ khi ăn quá no, bụng sẽ trướng lên thì ta vẫn có thể giết cạp. Nhưng người làm cơm ăn thật ngon, ta liều mạng trướng chết cũng muốn ăn đủ!”

Hồ Xỉ vừa gặm thịt, vừa cười hì hì với Mộc Thanh.

Người thời đại này, mặc dù không có điều kiện chữa bệnh của đời sau, tuổi thọ bình quân cũng ngắn, nhưng đôi khi tính mạng cũng rắn thực sự khiến cô nhìn với cặp mắt khác xưa. Ở một mức độ nhất định, vũ khí phi kim loại lạc hậu đã cứu hắn một mạng.

Bởi vì sợ bọn họ ăn không quen thức ăn vị mặn, cho nên lúc nấu cơm, Mộc Thanh chỉ tăng thêm chút muối. Mặc dù không cảm thấy tốt giống như Ly Mang lần đầu tiên nếm thử, nhưng xem ra không có ý kiến gì với vị mới này. Chờ nghe Ly Mang nói loại vị này có thể thay thế máu động vật bọn họ thường uống, họ đều lộ vẻ không tin. Nhưng khi Mộc Thanh cũng nghiêm túc xác nhận, mặc dù phụ thân của Do Do không thể nào, nhưng Hồ Xỉ lập tức yêu cầu lúc trở về mang theo một chút. Mộc Thanh tự nhiên nhận lời.

Hắn và Ly Mang giống nhau, đều là người đàn ông thực sự.

Đêm đến, ba người đàn ông kê vai sát cánh đi ngủ trong hang núi, Mộc Thanh dẫn Do Do ngủ ở trong phòng của mình.

48. Chương 48

Edit: Vi Vi

Beta: Tiểu Tuyền

Quá nửa đêm, Mộc Thanh bắt đầu đau bụng sinh.

Lúc trước cô vẫn bị Do Do đang hưng phấn ôm cổ, nghe cô nhỏ giọng thì thầm với mình, cho đến sắp nửa đêm, hai người mới ngủ thiếp đi trong mệt mỏi cực độ. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, Mộc Thanh đã bị cơn đau bụng bất thành linh đánh thức.

Cô nghĩ cô hẳn là sắp sinh.

Lúc trước từng tưởng tượng vô số lần giờ khắc này đến, cô luôn cảm thấy mình sẽ sợ. Nhưng hiện tại khi thật sự đã tới rồi, cô lại rất bình tĩnh.

Cô nhin đau, nhẹ nhàng đánh thức Do Do bên cạnh, bảo cô bé đi gọi Ly Mang.

Mộc Thanh bảo Ly Mang đun nước, tháo cái kéo trên con dao Thụy Sĩ, bỏ vào đun.

Đau đến lúc có lúc không tập kích, có chút gian nan, nhưng cô cảm thấy còn có thể chịu được. Chờ khi Ly Mang mang nước nóng, kéo đã luộc qua, sợi mây nhỏ kể cả đệm cây cỏ cô đã chuẩn bị chu đáo từ trước đó, nhìn người đàn ông của mình sắc mặt trắng bệch, Mộc Thanh có chút không đành lòng. Ngay cả Do Do còn bình tĩnh hơn hẳn.

“Cháu có thể trợ giúp cô chứ?”

Cô nhìn Do Do hỏi.

Do Do nhếch miệng cười: “Có thể. Cháu đã thấy mẹ cháu sinh em trai nhỏ nhất rồi.”

Ly Mang và mấy người đàn ông khác cũng hoảng sợ giống mình đều bị đuổi ra khỏi phòng.

Nếu như không có Do Do đến, cô sẽ bảo Ly Mang ở lại giúp mình. Nhưng hiện tại cô thay đổi ý định.

Phụ nữ giàng chân sinh con, bất kể là cổ đại hay là hiện đại cô vốn sống, đều không để cho đàn ông nhìn tận mắt nhìn quá trình này. Cô cảm thấy vẫn có đạo lý riêng của nó.

Đầu tiên Ly Mang không chịu, nhất định muốn ở bên cạnh cô, nhưng cô rất kiên trì. Cuối cùng hắn không thể làm gì khác hơn là liên tiếp quay đầu lại đi ra ngoài, dựa theo ý của cô mà buông màn cửa xuống, dựa vào tường ngồi chờ ở phía ngoài. Ở trong nhà đối diện với hắn là hai người đàn ông đang cùng hắn hai mặt nhìn nhau. Không đúng, trong góc còn có Tiểu Hắc bị đánh thức vì không biết xảy ra chuyện gì nên cụp đầu mình trên mép mai rùa. Tám đôi mắt đang nhìn nhau.

Đau bụng sinh bây giờ còn chưa liên tục, khoảng mười phút đồng hồ một lần, kéo dài một hai phút, sau đó dịu đi. Mộc Thanh biết còn chưa tới lúc. Cô co rúc thân thể nằm trên tấm đệm cỏ thật dày, vừa nói chuyện với Do Do cố gắng phân tán lực chú ý của mình đối với đau đớn, vừa chờ thời khắc cuối cùng.

Rốt cục cô cảm thấy phía dưới nóng lên, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuôi ra ngoài. Đưa tay sờ soạng, một chất lỏng dính dính trong suốt bám trên đầu ngón tay cô.

Nước ối của cô đã vỡ, đang không ngừng chảy ra, sau đó đau bụng sinh bắt đầu trở nên liên tục.

Mộc Thanh hít một hơi thật sâu, bảo Do Do đỡ cô nằm ở trên gối, cố gắng mở hai chân của mình ra.

Phía chân trời đã lờ mờ sáng, khi sao mai xuất hiện ở chân trời phía đông, Mộc Thanh phát ra một tiếng hét to cuối cùng như dồn hết sức lực toàn thân, Ly Mang chờ ở ngoài nhin nửa đêm đã sớm sợ hết hồn hết vía cũng không chịu đựng nổi nữa, một tay vén màn cửa xông vào.

Hắn nhìn thấy thứ thịt thịt gì đó dính máu loãng nằm dưới thân cô, vật kia nhích tới nhích lui, còn phát ra tiếng khóc oa oa lạnh lẽo. Mà người phụ nữ của hắn đầu tóc ướt đầm như vừa lội từ trong nước ra, khi hắn gọi to tên cô, cô nhắm mắt lại, thậm chí ngay cả sức lực quay đầu cũng không có.

Hắn nhào tới bên cạnh cô, hoảng sợ vô mặt cô, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Mộc Thanh mở mắt ra, suy yếu cười với hắn, bảo hắn dùng áo sơ mi mình đã giặt sạch từ trước cắt thành hình cái khăn vuông, nhúng nước ấm lau người cho đứa bé. Nhưng chân hắn như nhũn ra, đối mặt với vật nhỏ thịt thịt đang không ngừng khóc nỉ non, cả hai tay đều run run. Trái lại Do Do ở bên cạnh đoạt lấy tấm khăn vải trên tay hắn, nhanh nhẹn nhúng nước lau sạch cơ thể cho đứa bé, sau đó dùng sợi mây đã luộc qua, buộc chặt chỗ cách rốn đứa bé khoảng ba cm, rồi dùng phương pháp Mộc Thanh đã dạy lúc trước cắt đứt.

Đợi Ly Mang ôm lấy cô thì liền rút cái đệm cỏ đã bị nhuộm bẩn dưới thân cô, thay bằng cái thảm sạch sẽ, Do Do ôm đứa bé được bao bởi đồ nhỏ mềm mại tới bên cạnh Mộc Thanh.

Là một bé trai. Tóc đen nhánh ướt nhẹp, mềm mại dán chặt vào đầu nó, con mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở vẫn đang không ngừng khóc nỉ non.

Mộc Thanh không nhin được đưa vú của mình mới dùng nước ấm rửa qua tới bên miệng nó. Thằng bé lập tức ngừng khóc, nỗ lực ngậm lấy không ngừng mút.

Mộc Thanh ngẩng đầu, thấy trên mặt và cổ Ly Mang nhễ nhại mồ hôi, đứng trước mặt mình, ngơ ngác nhìn một màn này, miệng khẽ mở ra.

“Em rất đói, muốn ăn đồ.”

Cô thần nhiên nở nụ cười với hắn.

Ly Mang lập tức chạy nhanh đi, giẫm chân đến mức sàn nhà dưới chân hắn rung kéo kẹt.

Mộc Thanh nhắm hai mắt lại, muốn nghỉ ngơi.

Đau đớn từ nửa đêm đến lúc bình mình sinh con ra, tổng cộng không quá bảy tám tiếng, cô biết mình đã vô cùng thuận lợi rồi, thuận lợi ngoài dự tính của cô. Nhưng tất cả thể lực của cô cũng đã theo một khắc

cúi cùng đứa trẻ trơn tuột ra khỏi cơ thể mà hao phí hầu như không còn gì, nên khi Ly Mang đưa đồ ăn tới, phát hiện là cô đã ngủ.

Phụ thân của Do Do và Hồ Xỉ lại qua một đêm, ngày thứ ba muốn cáo từ rời đi. Nhưng Do Do chết sống không muốn đi, cha của cô bé không thể làm gì khác hơn là để cô bé lại còn mình và Hồ Xỉ đi trước. Ly Mang vẫn đưa bọn họ ra ngoài rất xa mới trở về.

Lúc Ly Mang trở lại, Mộc Thanh đang nằm trên thảm nhìn tiểu Thiểm Điện bên cạnh.

Nó vừa bú no sữa, lại không chịu ngoan ngoãn ngủ đi, vãn vung tay vung chân nhích tới nhích lui. Không còn dáng vẻ nhiều nếp nhăn giống lúc mới sinh ra, chỉ mấy ngày ngắn ngủn, nó đã giãn ra, tóc dày rậm, cái mũi vểnh lên, tay nhỏ chân nhỏ vung chộp, Mộc Thanh nhìn thấy quả thực yêu đến tận tim.

Ly Mang đến cửa, cho tay và chân vào trong chậu nước rửa sạch, dùng chiếc khăn mây đặt bên cạnh lau đi nước đọng, mới nhẹ chân nhẹ tay đi vào, ngồi khoanh bên cạnh Mộc Thanh và Thiểm Điện.

“Bọn họ đi rồi, anh có muốn trở về không?”

Mộc Thanh giương mắt nhìn Ly Mang, như lơ đãng cười thuận miệng hỏi.

Ly Mang nhìn cô, suy nghĩ một lát.

Thấy hần im lặng thật lâu, Mộc Thanh đột nhiên có chút hối hận mình không nên hỏi cái này. Nhưng vào lúc cô muốn chuyển đề tài nói chuyện, thì đột nhiên hần lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Anh sẽ nhớ bọn họ, nhưng không muốn trở về.”

Hần nói chuyện luôn rất ngắn gọn, hiện tại cũng không ngoại lệ. Nói xong thì cúi người xuống, cẩn thận nhìn Thiểm Điện chăm chú.

Thiểm Điện vẫn còn chưa biết xoay người, nhưng từ khi sinh ra đã không chịu đành hoàng, ngay cả lúc nằm trong lòng Mộc Thanh bú sữa vẫn giống như heo con xoay đi xoay lại. Hiện tại tuy rằng nhắm mắt, nhưng vẫn nhét nắm tay bé nhỏ vào trong miệng không ngừng gặm ướm dề ra, Ly Mang thấy vậy không nhịn được đưa tay muốn kéo tay nó ra ngoài, rồi lại có chút không dám.

Từ khi Thiểm Điện sinh ra tới nay, Ly Mang vẫn không chạm vào con. Hần nói thân thể bé nhỏ của Thiểm Điện mềm mại quá, hần không dám động.

“Anh sờ sờ lỗ tai của con xem.”

Mộc Thanh khích lệ hần.

Thiểm Điện sinh ra được hai ngày thì cô đã phát hiện nó dường như rất thích mình xoa nắn lỗ tai nó. Cô thậm chí thường xuyên vừa cho nó bú sữa, vừa xoa xoa lỗ tai nó để dỗ nó ngủ.

Ly Mang dè dặt vươn tay. Khi bàn tay thô ráp của hần đụng chạm tới lỗ tai nhỏ nhắn non mềm của Thiểm Điện, cũng vào lúc hần nhẹ nhàng xoa nắn theo chỉ dẫn của Mộc Thanh, Thiểm Điện bắt đầu không ngừng duỗi chân.

“Con thích anh!”

Ly Mang bỗng chốc trở nên hưng phấn, lên tiếng cười ha ha.

Mộc Thanh không nói gì, chẳng qua là đi theo Ly Mang khẽ cười lên.

Đảo mắt hơn hai tháng đã trôi qua. Mộc Thanh cảm thấy vô cùng may mắn vì sữa của mình đầy đủ, cho nên không cần lo lắng vấn đề sữa mẹ. Sáng sớm hôm nay, trời còn hơi tối, cô tỉnh lại vì vú căng lên khó chịu, phát hiện Thiểm Điện vẫn ngủ say chưa tỉnh, định đứng lên đi bóp ra một chút, lại bị Ly Mang bên cạnh kéo về, sau đó không nói lời nào nằm úp trên ngực cô mút từng ngụm to, vừa mút vừa tươi cười nhìn cô đùa dai.

Mộc Thanh có chút xấu hổ, nhưng ngực lại cực kỳ nhạy cảm dưới môi lưỡi của hần và bắt đầu cứng lên, cô cảm giác được sữa của mình như phun ra, bên kia không được hần ngậm lấy đã không ngừng tràn ra chất lỏng trắng noãn, đặc biệt khiến cô khó mở miệng đó là giữa hai chân như ẩm ướt theo sự khiêu khích của

hắn, không khỏi thắm giọng bảo đừng một tiếng, rồi dấn vào sau lưng hắn, đẩy đầu hắn ra còn mình thì quay sang bên cạnh xử lý.

Ly Mang đứng dậy theo cô, từ phía sau âm thầm ôm eo cô, cúi đầu không ngừng hôn lấy gáy và tóc cô. Mộc Thanh đã cảm giác được bộc phát của hắn dán chặt phía sau mình. Chân cô thoảng cái mềm nhũn ra, được hắn đỡ đứng vững, sau đó xoay lại.

Trong ánh ban mai mờ mờ, hắn chỉ ôm eo cô, cúi đầu nhìn cô cười, con mắt lóe sáng lấp lánh, nhưng không nói lời nào.

Thật ra hắn muốn thân mật với cô, cô nhìn ra được, mặc dù hắn chỉ ôm cô cười như vậy.

Đã sinh con được hai tháng, trong khoảng thời gian này, cô rất cẩn thận tận dụng điều kiện có hạn ở nơi này cố gắng làm vệ sinh hậu sản ỉn, bản thân cô cảm giác đã khôi phục tốt rồi. Hiện tại hắn là có thể quan hệ cùng hắn được. Hắn cũng đã bị đè nén thật lâu.

Cô nở nụ cười, đưa tay ôm cổ hắn, kiễng mũi chân đang muốn hôn lên râu xanh mới nhú trên cằm hắn, phía ngoài dưới lông đột nhiên vang lên âm thanh tràn đầy vui mừng của Do Do: “Thanh Thanh, Thanh Thanh, hôm nay lại thu thêm ba quả trứng!”

Người nơi này trừ đối với cha mẹ có xưng hô cố định ra, thì thân thích các loại hoàn toàn không có xưng hô riêng, cho nên Do Do vẫn gọi cô là Thanh Thanh.

Sau khi đến đây, ngày nào Do Do cũng xuống sông mò cá, chần cừ ăn cỏ, vui vẻ như chuột rơi vào vại gạo, ôm đồm hết việc của Mộc Thanh vào sáng sớm trước đây. Cô bé thích nhất là việc nhặt trứng, mỗi ngày đều dùng phương pháp đếm mà Mộc Thanh dạy, ghi lại số trứng thu được trên vách núi đá. Hôm nay đại khái thu thêm mấy quả, cho nên hưng phấn mà đến đây báo cáo tin tức tốt.

Do Do qua đây, cũng không dừng lại, lập tức cầm trứng vừa nhặt được lại chạy vội tới hang núi nơi chứa thức ăn. Nhưng âm thanh của cô bé lại đánh thức Thiểm Điện, không sờ thấy ấm áp quen thuộc bên cạnh, Thiểm Điện lập tức dùng tiếng khóc nỉ non để gọi mẫu thân của mình trở lại. Mà Tiểu Hắc bị Ly Mang nhận định là vì cái nhảy chồm đến của nó khiến Mộc Thanh sinh sản trước thời gian, nên nó và cả cái mai rùa của nó, sớm đã bị đuổi xuống gian nhà tầng dưới ngủ. Tiểu Hắc bị giật mình tỉnh giấc cũng lập tức từ cửa cầu thang nhảy xuống, đón tia nắng ban mai run run cái cổ mình lên, bộ lông dài lờ lờ tỏa sáng, nó chạy nhanh ra xa xa, bắt đầu cuộc vận động buổi sáng mỗi ngày của nó.

Mộc Thanh đẩy Ly Mang ra, đi về phía Thiểm Điện muốn dỗ dành, nhưng khi quay đầu lại, thấy hắn vẫn lưu luyến nhìn mình, lập tức có chút không đành lòng, cho nên lại xoay người đi đến bên cạnh hắn, kéo cổ hắn xuống thấp, tiến đến bên tai thấp giọng nói một câu, hai mắt Ly Mang lập tức sáng lên, thật vui vẻ xuống lầu đến bên cạnh lò sưởi làm bữa sáng.

Bữa ăn sáng là cháo kê thêm trứng luộc.

Một ngày mới trong sơn cốc lại bắt đầu trong tiếng chim hót và tiếng nước suối chảy.

49. Chương 49

Đến tối, Thiểm Điện được nâng ngồi tắm rửa ở trong chậu gốm to mà Ly Mang nung riêng cho nó, Mộc Thanh thay cho bé chiếc áo ba lỗ và quần đùi mới làm, để thằng nhóc nằm trên thảm, Do Do ở bên cạnh chơi đùa với bé, bé vừa chảy nước miếng, vừa quơ tay đập chân, vô cùng đáng yêu.

Đến đây đã hơn một năm, cho tới nay vật liệu làm trang phục tốt nhất mà Mộc Thanh có thể tìm được vẫn là da động vật. Không dày giống với mùa đông, hiện tại dùng để làm quần áo chính là da tương tự như của con hoẵng vào mùa hè. Loại động vật này khi trời nóng lên, lông trên da sẽ rụng, lột ra dùng tro rơm rạ ngâm nước rửa sạch, cạo lông còn sót lại ở mặt ngoài, sau đó dùng chày gỗ giã nhiều lần, giã đến khi chỉ còn lớp da vừa mềm vừa mỏng là có thể cắt làm quần áo mùa hè rồi. Thậm chí tã cho Thiểm Điện dùng

buổi tối cũng là dùng miếng da loại này dằm rất nhiều lỗ nhỏ rồi may lại, bỏ cỏ khô đã luộc và phơi nắng qua , ngày hôm sau chỉ cần lấy cỏ khô bên trong ra, cầm mặt ngoài đã bẩn rồi đi giặt rồi phơi nắng là được. Thiểm Điện căn bản coi như thích ứng, ít nhất trong khoảng thời gian này, trên móng đất nhỏ không thấy mọc mẩn đỏ.

Không chỉ Thiểm Điện, hiện tại đồ Mộc Thanh mặc cũng là áo dây siêu ngắn may từ loại da này, coi như mát mẻ. Cô cũng khâu cho Do Do một cái, nhưng cô bé giống Ly mang, dường như quen với cách ăn mặc vốn dĩ hơn. Mộc Thanh mặc cho con bé, không lâu sau nó sẽ lên cởi ra, nhiều lần như thế, Mộc Thanh thấy buồn cười nên cũng kệ cô bé thôi. Xem ra thói quen của người một khi tạo thành thì trong khoảng thời gian ngắn là rất khó thay đổi. Tựa như cô không cách nào tiếp nhận mình trần truồng phía trên, Do Do cũng không cách nào để thân thể đã quen tự do bị quần áo ràng buộc.

Ánh nắng chiều rút lại hết ánh sáng chiều tà của nó, trời bắt đầu tối sầm lại. Do Do chạy bên ngoài cả ngày trời đã kiệt sức sớm nằm ngủ ở trong phòng vốn để cho Thiểm Điện. Mộc Thanh nằm trên thảm, để Thiểm Điện nằm bò trên ngực mình, vừa chơi đùa với bé, vừa nhìn Ly Mang. Hắn đang dùng cái khăn bên từ vỏ cây mây mềm mại nhúng nước lau chùi sàn nhà bằng tre. Chờ hắn vẩy khô tay đi chân trần giẫm lên sàn tre tiến đến nằm bên cạnh cô, cười nhìn cô đùa với Thiểm Điện. Từ từ, Mộc Thanh cảm giác được tay hắn dò vào bên hông mình, dò vào trong đồ lót của cô, vuốt ve da cô.

Đầu ngón tay của hắn như mang luồng nhiệt, khiến thân thể cô vừa xông qua lạnh dần dần lại có chút nóng ran. Khi rút cục hắn đi xuống dò xét vào vùng đất cỏ thơm, dùng ngón tay quần vòng quanh, cô nhất thời thất thần, cảm giác trên mặt ửng ửng, lúc này mới phát hiện là nước miếng của Thiểm Điện nhỏ lên mặt mình, cô không nhịn được giận dữ mà nói: “Thiểm Điện còn chưa ngủ đây.”

Hắn thấp giọng nở nụ cười, nặng nề néo cô, rút cục thả cô nằm ngang đến một bên, hai tay bắt chéo sau ót chờ cô.

Khi Thiểm Điện rút cục buông lỏng tay chân ngủ yên, Mộc Thanh lấy mảnh da thú đắp lên bụng bé. Ly Mang đã sớm chờ đến có chút vội vã một tay kéo cô qua, gần như có chút thô lỗ cởi quần lót trên người cô, đặt cô dưới thân mình.

Cuộc sống này. Nếu như cả đời đều thế, cô nghĩ cô cũng sẽ thỏa mãn

Trước khi kiệt sức thỏa mãn ngủ thiếp đi, Mộc Thanh mơ mơ hồ hồ mà nghĩ.

Kể từ sau khi phụ thân của Do Do và Hồ Xỉ rời đi, Mộc Thanh từng lo lắng một thời gian ngắn, sợ sự yên ả trong sơn cốc này sẽ bị việc đến và đi ngoài ý muốn của bọn họ phá vỡ. Cô đang phỏng đoán ý đồ thực sự của tân Đạt Ô của Khu quần cư khi tăng số người tìm kiếm bọn họ. Thế nhưng mãi đến khi Thiểm Điện hơn ba tháng tuổi, ngày ngày vẫn trôi qua lặng lẽ, cuộc sống của bọn họ cũng không vì có người ngoài đến ở lại trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà thay đổi. Mộc Thanh dần dần yên tâm. Có lẽ Di Gia chỉ đơn thuần muốn biết bọn họ ở đâu, lúc này mới phái người đến tìm kiếm cũng không chừng. Cô nghĩ như vậy.

Thời tiết dần dần lạnh lạnh rồi. Lần thứ hai Hạt kê và khoai tra trong đất cũng dần dần ngênh đón mùa thu hoạch. Khi Mộc Thanh đang chuẩn bị bắt đầu thu hoạch cùng Ly Mang thì trong thung lũng của bọn họ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Sau một trận mưa, có hôm Mộc Thanh đi quét dọn phân rơi trên mặt đất của đám khí dưới cây đại thụ. Chuyện như vậy, bình thường cách bảy tám ngày cô sẽ đi làm một lần. Thứ nhất là giữ vệ sinh sạch sẽ, thứ hai cũng xem như là thuận tiện thu gom chút phân bón cho đất.

Đám khí kể từ năm ngoái bị Tiểu Hắc đe dọa, mùa xuân năm nay lại quay về, sống yên ổn với một nhà của Mộc Thanh. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng có xảy ra chuyện đồ gì đó phơi bên ngoài bị đánh cắp, nhưng không nhiều lắm, cho nên Mộc Thanh cũng nhắm mắt mở một mắt.

Lúc Mộc Thanh quét phân, phát hiện phân khí lần này mềm thừa thốt hơn trước đây, như là bị tiêu chảy, hơn nữa khí trên cây cũng hơi kỳ lạ. Ngày thường lúc cô đến, thấy chúng nó đều chạy qua chạy lại, có lúc còn nghịch ngợm ném trái cây rồi nhả mặt với cô, hiện tại không chỉ ít khí hơn, phần lớn còn lại cũng mệt mỏi nằm gục trên thân cây, có mấy con khí mẹ còn khí con trong lòng, biểu cảm thoát nhìn có chút bị thương.

Mặc dù cảm thấy lạ, nhưng Mộc Thanh không suy nghĩ nhiều, gom phân đã quét vùi vào trong hố vốn có bên cạnh, rồi trở về. Nhưng mà kể tiếp không tới hai ngày, Do Do ngã bệnh rồi.

Đầu tiên cô bé chỉ là ăn không ngon, cả người thoát nhìn mệt mỏi, tiếp theo lại bắt đầu nôn mửa đi tả, trông mắt trắng trở nên vàng, không tới hai ba ngày đã nằm đó không còn sức lực rồi.

Mộc Thanh lòng như lửa đốt. Thời đại này gần như không có gì gọi là điều kiện chữa bệnh. Người lớn trẻ nhỏ sinh bệnh rồi, ngoại trừ uống chút thảo dược chế ra theo kinh nghiệm tổ tiên ra, thực sự chỉ có nghe theo mệnh trời.

Cô nấu các loại thảo dược do Ly Mang hái từ bên ngoài, lần lượt đút cho Do Do uống vào, nhưng hiệu quả quá nhỏ, Do Do chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại cả tứ chi cũng bắt đầu co giật. Mộc Thanh không dám rời khỏi cô bé, cả đêm trông chừng, không ngừng đút cho cô bé uống nước và thuốc, hi vọng cô bé có thể khỏi, nhưng mà không có chút hiệu quả nào. Hơn nữa càng gay go hơn là, sáng sớm hôm nay, cô phát hiện Thiểm Điện ngủ cùng Ly Mang trong phòng cũng có dấu hiệu như vậy. Cô cho nó bú sữa, nó lại ăn không vào, đa số đều nôn mửa ra, đi đại tiện cũng bắt đầu không bình thường. Không tới một đêm, tình hình càng trở nên nghiêm trọng, khóc không ngừng nghỉ. Một đứa bé bình thường ngoan như thế, hiện tại dở sao cũng không được.

Mộc Thanh hoảng loạn đến sắp nổi điên. Cô không ngủ không nghỉ canh giữ bên cạnh Do Do và Thiểm Điện. Không tới vài ngày, cả người gần như không ra hình người.

Ngày trước cô không tin quỷ thần, nhưng hiện tại cô tin. Nếu như không có sức mạnh siêu tự nhiên, cô làm sao có thể tới nơi này, cùng Do Do, còn có Thiểm Điện của cô kết nên quan hệ thân thiết như vậy?

Cô không có biện pháp rồi, chỉ có thể quỳ gối trên mặt đất vùi đầu, nhắm mắt lại khẩn cầu thần linh bảo vệ, khẩn cầu kỳ tích xuất hiện.

Lúc cô được Ly Mang ôm lấy từ phía sau, thì mặt đã đầy nước mắt. Cô dùng sức đánh ngực hần, cắn vai hần, mắng hần máu lạnh. Bởi vì hần bắt buộc cô đi nghỉ ngơi.

Ly Mang ôm cô thật chặt, đặt đầu cô vào ngực mình.

Mộc Thanh vùi vào lòng hần khóc nức nở, không dám nhìn tới dáng vẻ hốc hác của Do Do và Thiểm Điện.

Ly Mang không ngừng vỗ vỗ lưng cô, thấp giọng dỗ dành cô.

Mộc Thanh rất nhanh ngừng khóc. Cô nghe thấy tiếng yếu ớt của Do Do vang tới, rên rĩ nói khát nước.

Mộc Thanh nhanh chóng đẩy Ly Mang ra, đang muốn đi qua móm nước cho Do Do, đột nhiên cô dừng bước.

Cô đang nhớ lại đám khí kia.

Có phải là đám khí bị bệnh gì, sau đó lây bệnh sang cho Do Do và Thiểm Điện có sức kháng bệnh kém hơn không?

Cái bát trong tay cô rơi phịch một tiếng xuống sàn tre, vỡ thành mấy mảnh, cô xoay người gần như là điên cuồng mà chạy về phía đám khí sống trên cây đại thụ.

Ly Mang không biết xảy ra chuyện gì, bị cô dọa sợ hết hồn, vội vã theo sát.

Mộc Thanh thở hổn hển chạy tới dưới tàng cây của bầy khỉ, khi cô ngẩng đầu, liền ngây ngẩn cả người.

Đám khí mấy ngày hôm trước còn ồm yếu, hiện tại lại trở nên hoạt bát. Thấy cô tới đây, xèo xèo kêu loạn, bò qua bò lại trong cành lá.

Mộc Thanh ngơ ngác nhìn một hồi, đầu óc mụ mị mấy ngày nay đột nhiên tỉnh táo lại.

Đám khí sẽ không vô duyên vô cớ ngã bệnh tập thể, cũng sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên khỏe lên. Nhất định là trong trong mấy ngày nay, giữa bọn nó xảy ra chuyện gì đó.

Ly Mang đã chạy tới bên cạnh cô, thấy cô ngửa đầu kinh ngạc nhìn bầy khỉ, cũng ngẩng đầu nhìn theo một hồi, nhưng không hiểu ra sao đang muốn đỡ vai cô khuyên cô trở về, Mộc Thanh đột nhiên quát to lên: “Mau nhìn, bọn nó đang ăn cái gì kia?”

Ly Mang lại nhìn lên, vẫn không nhìn ra cái gì, Mộc Thanh cũng đã lẩm bẩm: “Không đúng. . . . Trước đây chưa từng nhìn thấy bọn nó ăn vật này, hiện tại đột nhiên ăn, nhất định là thứ này có hiệu quả. . . Ly Mang, Ly Mang, anh nhìn thấy chưa, nhanh đi tìm vật này! Nhanh đi!”

Ly Mang vẫn là có chút khó hiểu, nhưng hắn thấy được ngọn lửa hi vọng đột nhiên dấy lên trong mắt cô, phát sáng đến mức đôi mắt cô sắp bốc cháy rồi, đột nhiên hắn giống như là có chút hiểu được, chợt ngừng đầu cẩn thận nhìn con khỉ.

Hắn nhìn thấy đại đa số con khỉ trong miệng đều đang động đậy, như đang nhấm nuốt thứ gì. Nhìn kỹ lại, chân trước chúng nó nắm một cọng cỏ màu xanh ở giữa có màu tím, hắn là đang ăn loại này.

“Mau, nhanh đi tìm vật này, bọn nó ăn đấy! Do Do, Thiểm Điện có thể sẽ được cứu rồi!”

Mộc Thanh trong lúc nôn nóng dùng sức xô đẩy hắn.

Ly Mang vỗ vỗ cô như an ủi, đi tới dưới tàng cây lấy cọng cỏ còn thừa mà đám khỉ làm rơi xuống, nhìn kỹ rồi lại ngửi mùi, gặt đầu với Mộc Thanh một cái, sau đó chạy ra phía cửa cốc.

Mộc Thanh gần như là lết đôi chân run rẩy trở lại trong nhà. Cô rút nước cho Do Do xong nằm xuống, sau đó ôm Thiểm Điện đã khóc yếu ớt như mèo vào lòng, không ngừng vỗ về lưng bé, Thiểm Điện thỉnh thoảng vẫn co giật. Nó động một chút, lòng cô giống như bị dao cắt một chút.

Đến tối, Ly Mang rốt cục đã trở lại, mang về một sọt cọng cỏ to. Hắn nói là leo lên vách núi mà đám khỉ thường lui tới hái được.

Mộc Thanh lập tức nấu một nồi nước đặc, để Ly Mang rút cho Do Do uống một bát, còn cô dùng thìa rút cho Thiểm Điện uống.

Do Do uống rồi, từ từ ngủ thật say, Thiểm Điện lại uống không trôi, cô rút hóp nào, bé nôn ra hóp đó, dù bị mũi bé lại ép xuống, cũng rất nhanh lại nôn ra.

Mộc Thanh đã gấp đến độ nước mắt lưng tròng rồi.

Ly Mang đón lấy Thiểm Điện từ trong lòng cô, bảo bản thân cô uống.

Lúc này Mộc Thanh như mới vừa tỉnh mộng, vội vàng đổ nước ra bát.

Nước sắc ra là màu xanh thẫm, đắng chết đi được, cô không ngừng uống hết bát này đến bát khác, mãi đến khi Ly Mang cũng thấy không đành lòng, dè cái bát trong tay cô xuống.

Vào nửa đêm, Thiểm Điện đói bụng tội độ rốt cục nức nở bắt đầu từ từ bú sữa của cô, mặc dù cũng nôn ra một phần, nhưng hắn là ăn vào một chút.

Thiểm Điện rốt cục cũng ngủ thật say.

Ly Mang vẫn ôm Mộc Thanh rúc trong lòng hắn cho đến hừng sáng.

Lúc bình minh, khi Mộc Thanh thức giấc, theo bản năng liền nhào tới bên cạnh Do Do và Thiểm Điện.

Trong mấy ngày qua lần đầu tiên, Thiểm Điện hô hấp đều đều và điềm tĩnh, mà Do Do bên cạnh nó cũng đã mở mắt ra, nhìn cô.

Dưới ánh ban mai, sắc mặt của cô bé vẫn tái nhợt, nhưng trong đôi mắt lần nữa khôi phục sức sống.

“Thanh Thanh. . . .”

Cô bé dùng giọng nói khàn khàn mà yếu ớt gọi cô.

Mộc Thanh kích động đến rơi nước mắt, cô quay đầu lại muốn chia sẻ niềm vui với Ly Mang, lúc này mới giật mình khi thấy hắn ngồi tựa vào vách tường nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Mấy ngày Do Do và Thiểm Điện ngã bệnh, mỗi khi cô bối vì tuyệt vọng mà nôn nóng, thậm chí nổi cáu với hần, hần luôn yên lặng ôm cô, để cô mặc sức trút giận.

Đã mấy đêm hần không ngủ ngon rồi, đêm qua lại ngồi bế cô cả đêm, nhất định là cực kỳ mệt mỏi.

Cô đi tới trước mặt hần ngồi xồm xuống, vỗ nhẹ nhẹ mặt hần.

“Sao rồi?”

Ly Mang lập tức tỉnh dậy, cả người giật bắn lên, thoát nhìn hốc mắt cũng hõm sâu.

“Bọn họ khá hơn chút rồi . . .” Nước mắt trong mắt Mộc Thanh vừa rồi còn chưa khô, lại tiếp tục trào ra rồi, “Ly Mang, cảm ơn anh.”

Ly Mang như trút được gánh nặng thở ra một hơi, đưa tay xoa nhẹ mặt mình, cười nói: “Thật tốt quá. . . . Anh sẽ đi nấu thuốc. Em quá cực khổ rồi, đi nằm nghỉ nữa đi.” Vừa nói liền chống tay trên mặt đất muốn đứng lên, nhưng a một tiếng, chân mày khẽ nhíu lại.

Mộc Thanh biết hần nhất định là cảm thấy chi dưới bị tê rần. Ôm cô ngồi một đêm như vậy, không tê dại mới là lạ.

Cô cầm gối đầu của mình tới đây, đặt trên sàn nhà, đè hần xuống.

“Anh ngủ một giấc ngon đi, em sẽ đi nấu thuốc.”

Giọng điệu của cô rất nhẹ nhàng, nhưng hàm chứa mùi vị mệnh lệnh đáng tin.

Ly Mang nghe theo lời của cô, nằm xuống.

Mộc Thanh đi xuống thang lầu, khi đến lò sưởi, nổi lửa nấu thuốc, cảm giác phía sau có cái gì đang nhẹ nhàng liếm bờ vai mình.

Là Tiểu Hắc.

Mấy ngày qua quá áp lực rồi, cô thậm chí đã quên sự tồn tại của Tiểu Hắc.

Cô ôm chặt cổ Tiểu Hắc, dán mặt vào cái cổ chắc nóng hổi của nó.

Tiểu Hắc như cảm nhận được niềm vui của cô, nên quỳ sấp xuống, để cô dựa vào thân thể mình.

Nước thuốc sắc xong, Mộc Thanh chờ nguội bớt rồi bưng lên trên lầu dứt cho Do Do uống một bát to, còn mình cũng uống đầy một bụng. Xuống lầu nhìn thấy Tiểu Hắc còn đang quanh quẩn gần đó, tâm niệm vừa động, ngoắc gọi nó tới đây, đè đầu nó lại, mạnh mẽ cũng rót chút ít vào, khiến cho Tiểu Hắc đợi cô buông lỏng tay, bịch một cái bỏ chạy thật xa, gọi cũng gọi không được.

Ly Mang ngủ thẳng đến tối.

Trong lúc này, Mộc Thanh dứt cho Do Do uống thuốc mấy lần, cho Thiểm Điện bú mấy lần, rồi đổi tã.

Khi Ly Mang tỉnh lại, nhìn thấy Do Do đã nằm ở đó, cười hì hì chơi đùa với Thiểm Điện đã tỉnh ngủ, lỗ mũi của hần nghe thấy mùi thịt bay đến từ phía dưới lò sưởi.

Mộc Thanh đang nấu cơm tối cho hần.

Những ngày như cơn ác mộng rút cục đã trôi qua.

Lại nghỉ ngơi chừng mấy ngày, Do Do và Thiểm Điện rốt cục đã hoàn toàn khôi phục sức khỏe.

Sau khi khỏe lại, Do Do tỏ vẻ rầu rĩ không vui. Mộc Thanh biết cô bé hần là nhớ nhà.

Chỗ tốt hơn nữa nhưng không có người thân bên cạnh, thời gian dài cũng sẽ mất đi mùi vị, hướng chỉ là sau khi trải qua một trận bệnh nặng như vậy.

Sau khi hỏi ý cô bé, Ly Mang quyết định đưa cô bé trở về.

50. Chương 50

Edit: Vi Vi

Beta: Tiểu Tuyền

Ước chừng nửa tháng sau, Ly Mang và Mộc Thanh cùng nhau rời khỏi thung lũng, đưa Do Do trở về, Tiểu Hắc cũng đi ra ngoài theo.

Kế hoạch ban đầu là một mình Ly Mang đưa Do Do, nhưng suy nghĩ đến đi mất khoảng mười ngày, mà cây kê đã chín bị hoãn lại mấy ngày nay phải thu hoạch đã, cho nên hai người chỉ có thể bận bịu thu hoạch. Chờ tất cả đều ổn thỏa rồi, hôm sau Ly Mang muốn đưa Do Do lên đường thì nửa đêm đột nhiên lại nói không yên lòng một mình Mộc Thanh ở lại chăm Thiểm Điện. Sau khi bàn bạc, cuối cùng quyết định cứ đi ra ngoài cả, mang cả Tiểu Hắc theo luôn.

Đi cùng Ly Mang ra ngoài, Mộc Thanh vốn cũng mong muốn. Nếu đã sinh sống trong thời đại rừng nhiệt đới này rồi, cô không có khả năng sẽ vĩnh viễn sống trong căn nhà nhỏ bé ở một góc sơn cốc đó, tránh né hiểm ác đáng sợ trong thế giới rừng rậm. Điều duy nhất có chút không yên lòng chính là Thiểm Điện, sợ bé chịu không nổi khổ khó bên ngoài. Nhưng thấy kể từ sau khi khỏi bệnh, chỉ chưa tới nửa tháng, bé chẳng những có thể tự mình vững vàng ngẩng cổ lên, ôm trên tay cảm thấy cũng đầy đặn lên không ít. Nghĩ đến chỉ cần trên đường chú ý nhiều hơn, cộng thêm có Ly Mang và Tiểu Hắc ở bên cạnh, hẳn là không có vấn đề gì. Cho nên rốt cục cô đã quyết định như vậy. Nhưng vì bảo đảm trên đường không hề sai sót, cô vẫn chuẩn bị một chút.

Từ đầu mùa xuân đến bây giờ, hơn nửa năm qua, trên tay cô đã chứa rất nhiều đủ loại da động vật. Mộc Thanh lựa một ít, cắt ngay ngắn, dùng kim xương và sợi mây khâu các tấm da với nhau.

Ly Mang và Do Do đầu tiên nhìn thấy cô và cái loại túi to đặc biệt này, thì không biết là cái gì. Chờ khi Mộc Thanh lấy mấy cây gậy tre đều đều từ trong đồng tre còn dư lại khi làm nhà, chỉ bảo Ly Mang dùng dằm điều dây mây bó đồng gậy tre lại, làm thành một dàn giáo đầu nhọn cao không tới đầu người, sau đó móc trúc to đã khâu xong lên đó, thì hai người họ đều vẫn chưa hiểu ra sao.

Mộc Thanh nói cho bọn họ biết cái này gọi là lều, ban ngày dễ gấp lại, còn tiện mang theo bên người, buổi tối thì mở ra, người ngủ bên trong có thể tránh ngủ ngoài trời gió lạnh, để tiện ra vào, cô còn cố ý để lại lỗ hổng hình vuông, có thể treo một cái rèm cửa bằng da thú. Lúc này hai người mới hiểu ra. Ly Mang còn tốt, hẳn sớm đã quen việc thỉnh thoảng cô lại cho ra một ít đồ mới mẻ. Nhưng Do Do sờ soạng cái lều rất lâu, nhìn Mộc Thanh với ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Suy nghĩ đến bây giờ là trời thu mát mẻ, sợ ban đêm hơi lạnh. Mộc Thanh dứt khoát lại dùng da dầy hơn may thành ba chiếc túi ngủ, nhỏ cho Do Do, hai cái to thì một cho Ly mang, một cái ỉnh và Thiểm Điện. Lại cắt tất cả lương thực vào trong hang núi, dùng đá đập kín cửa hang. Cuối cùng đuổi đám chim rừng hoang đang nuôi trong chuồng lên trên lều cỏ, cung cấp đủ cỏ khô, hơn nữa trong chuồng vốn cũng có bãi cỏ, cây cỏ mùa thu ngày càng nhiều, dự đoán có thể duy trì mười ngày nữa. Cừu nuôi trong hang động cũng bỏ đủ cỏ khô. May mà những động vật này vẫn còn dã tính bẩm sinh, ăn no rồi sẽ ngừng ăn, không giống như động vật trong nhà đời sau, chỉ cần có thức ăn thì cứ ăn đến no chết mới thôi.

Chờ toàn bộ công tác chuẩn bị đều ổn thỏa rồi, sáng sớm hôm nay, người một nhà ra khỏi cốc, lên đường ngược dòng sông lớn đi lên khu quần cư.

Mùa thu rừng nhiệt đới tuy ngăn ngủi, nhưng bớt nước mưa và cái nóng khắc nghiệt mùa hè, trời trong xanh như là bảo thạch tinh khiết nhất, ánh mặt trời rực rỡ, cộng thêm hành trình không vội, cho nên trên thực tế chỉ cần Mộc Thanh có tâm trạng, hoàn toàn có thể coi lần đi ra ngoài này là đi bộ du lịch đường xa.

Ly Mang gánh rất nặng, vai trái vác cái túi to căng phồng đựng cái lều, thức ăn và muối ăn mang cho các tộc nhân, vai phải khiêng mười cây gậy tre làm chân lều, vũ khí đương nhiên cũng mang theo bên người. Lều tuy nhỏ đến mức chỉ có thể chứa vừa bốn người bọn họ nằm song song, nhưng vì da dày, thể tích lúc gấp vào lại không tính là nhỏ, trọng lượng cũng nặng. Cho nên Mộc Thanh từ chối đề nghị muốn công Thiểm Điện trên lưng mình của Ly Mang, cô dùng một cái túi khâu từ da thú quần Thiểm Điện vào trước người mình, bên trên còn đội lên một cái mũ có thể vén lên, che Thiểm Điện kín đáo. Thế mà thẳng nhóc

này lại không ngoan ngoãn, ngồi vào túi da xoay trái xoay phải, thỉnh thoảng lấy tay đẩy cái mũ che kín tầm mắt mình, tò mò nhìn trái nhìn phải, khiến Mộc Thanh buồn cười không dứt.

Do Do từ trước đến giờ cũng rất hiểu chuyện, biết lần này bọn họ đặc biệt đưa mình trở về. Mặc dù có chút lưu luyến cuộc sống nơi này, nhưng nghĩ đến rất nhanh sẽ gặp lại người nhà đã xa cách gần mấy tháng, cô bé vẫn hết sức vui vẻ, chủ động muốn giúp cầm đồ. Mộc Thanh không lay chuyển được cô bé, để cô cầm cái giỏ cô vốn mang theo, bên trong chính là đồ ăn cho ngày hôm nay đã phân ra cho tiện.

Dĩ nhiên hưng phấn nhất trong đoàn người phải kể tới là Tiểu Hắc. Bình thường mặc dù nó cũng thường xuyên lén lút đi chơi, nhưng cùng cả một nhóm người đi xa giống như bây giờ vẫn là lần đầu, hưng phấn mà chạy tới chạy lui trước sau Mộc Thanh. Không bao lâu đại khái là bọn họ đi chậm quá không đã nghiền, nó tung chân cực kỳ nhanh biến mất trong rừng, một lúc lại chui ra bên cạnh mình, lắc lắc cây cỏ lá khô không biết từ đâu dính lên mình nó, hoặc là bỏ lại một con vật nhỏ vừa bị nó cắn.

Khứu giác và thính giác của Tiểu Hắc cực kỳ bén nhạy, Mộc Thanh hoàn toàn không lo lắng nó chạy lạc.

Đến tối, bọn họ dừng lại ở một chỗ bên cạnh con sông. Đoàn người để đồ xuống. Ly Mang chọn một chỗ bằng phẳng tránh gió, cắm cố định gậy tre trên đất rồi nhanh chóng dựng cái giá, che phủ lều lên, bốn góc dùng dây thừng buộc cố định, bên trong cũng trải một tầng thảm dùng da thú khâu thành, một cái lều giản dị thế là được dựng lên rồi. Ban đêm bọn họ ngủ ở trong, Tiểu Hắc thì nằm sấp bên ngoài canh giữ.

Thú dữ khổng lồ trong rừng rậm đều có tập tính ban ngày ẩn nấp, đêm ra ngoài, hơn nữa nơi có nước dễ dàng thu hút thú dữ khác đến, cho nên nửa đêm Ly Mang dậy nhiều lần, thấy Tiểu Hắc cũng không có rời đi, chẳng qua là nằm sấp xuống mặt đất sát lều, vừa nghe thấy tiếng động của hắc lập tức cảnh giác ngẩng đầu, đôi mắt lóe ra ánh vàng lợt trong bóng đêm, lúc này hắc mới có chút yên lòng, khích lệ sờ soạng bộ lông dài trên đầu nó.

Chuyến đi xem như là nhàn nhã như vậy gần mười ngày, rốt cuộc đã đến gần chỗ bộ lạc của Ly Mang ở trước kia.

Đối với Mộc Thanh, một chuyến đi này có cảm giác hoàn toàn khác với chuyến ngược hướng hơn một năm trước. Khi đó cô vừa bị tộc nhân của Ly Mang đuổi ra, theo Ly Mang không rời không bỏ mình xuôi dòng sông lớn đi về hướng đông, có một tia cảm giác mờ mịt đối với tương lai không thể xua đi. Nhưng mà lần này thực sự rất thả lỏng, thậm chí có thể gọi là vui sướng. Cô đã có gia đình của mình, có một người đàn ông hết lòng với mình có thể tin tưởng gửi gắm cả đời, còn có một đứa con máu mủ ruột thịt. Cô căn bản không lo lắng lần này trở về, sẽ khiến tộc nhân của Ly Mang lần nữa bao vây xua đuổi cô. Bởi vì Ly Mang đã nói, hắc sẽ không tiến vào khu quần cư, chỉ ở cánh rừng phía ngoài dùng tiếng hú mà hắc và phụ thân của Do Do đã quy ước riêng lần trước để báo tin. Chờ khi ông ấy đi ra đón Do Do và muối ăn bọn họ mang đến, hắc sẽ dẫn cô lập tức trở về.

Càng đến gần khu quần cư, không vui mừng giống với Do Do, Mộc Thanh phát hiện Ly Mang càng ngày càng trở nên trầm lặng, mím chặt môi, cái khe giữa cằm càng thêm sâu

Cô sống chung với hắc lâu như vậy, tự nhiên biết đây là vẻ mặt bất giác lộ ra lúc tâm trạng hắc nghiêm túc.

Dù sao Ly Mang cũng khác với cô. Có lẽ đây chính là nỗi sợ hãi khi về đến quê hương của hắc sao?

Đúng lúc hoàng hôn, bọn cô dừng ở ngoài bìa rừng quen thuộc, Ly Mang hú mấy tiếng nhịp nhàng lạnh lạnh, rất nhanh, mơ hồ ở một phía cánh rừng khác từ khu quần cư vọng tới tiếng vang.

Hắc chọn một tảng đá bằng phẳng, bảo cô cỡi Thiểm Điện xuống ngồi ở phía trên nghỉ ngơi, còn mình yên lặng nhận lấy Thiểm Điện.

Thiểm Điện mặc dù còn chưa nặng lắm, nhưng đeo đã lâu, bả vai cô vẫn hơi nhức mỏi.

“Anh. Nếu như nhớ thì đưa Do Do đi vào cũng được. Em có thể chờ ở đây, có Tiểu Hắc ở đây sẽ không có chuyện gì.”

Mộc Thanh vừa xoa vai của mình, vừa hơi mỉm cười nhìn hắc mà nói.

Ly Mang run run một chút, nhưng ngay sau đó cũng cười, đơn giản nói: “Bọn họ chưa chắc muốn gặp anh.”

Mộc Thanh cười ha ha một tiếng, đón Thiểm Điện từ trong tay hắn trở về dịu bé ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng lắc lắc chân trêu đùa con. Thiểm Điện phát ra tiếng cười a a, hấp dẫn lực chú ý của Ly Mang, hắn cũng ngồi xổm bên cạnh Mộc Thanh, có chút ngốc cùng nhau đùa Thiểm Điện.

Không lâu sau, Do Do đột nhiên hoan hô chạy về phía trước, Tiểu Hắc ở bên cạnh lập tức xù lông, vận sức chờ phát động. Đây là tư thế công kích quen thuộc nó bày ra khi nhìn thấy người xa lạ.

Mộc Thanh nâng mắt nhìn lên, thấy trong rừng xuất hiện bóng dáng Na Đóa và phụ thân của Do Do, hai người đang vội vã chạy về đây. Trong lòng bỗng chốc vui mừng, vội vàng quát Tiểu Hắc, rồi từ trên tảng đá đứng lên, ôm Thiểm Điện cùng Ly Mang nghênh đón.

51. Chương 51

Editor: Tiểu Ly

Đã hơn một năm không gặp, thoát nhìn bề ngoài của Na Đóa cũng không thay đổi nhiều lắm so với lúc trước. Có lẽ cô ấy đã nghe người đàn ông của nhà mình nói qua về chuyện Mộc Thanh sinh con, cho nên bây giờ nhìn thấy cô ôm Thiểm Điện, ngược lại cũng không kinh ngạc lắm, chỉ lộ ra vẻ cao hứng, tiến lên trêu đùa Thiểm Điện, bắt đầu hỏi thăm chuyện này sang chuyện khác.

Do Do nhìn thấy mẫu thân ôm liền lấy đùi mẹ cô bé thật chặt, Na Đóa dường như oán trách mà đẩy đẩy đầu cô bé ra. Có lẽ là do sinh hoạt gian khổ, lúc trước trong cuộc sống ở khu quần cư, Mộc Thanh rất ít khi nhìn thấy cô ấy có cử chỉ thân mật gì với các con của mình. Bây giờ xô đẩy như thế này, thực sự là đã lộ ra một tia yêu thương cùng thích thú.

Thế nhưng Mộc Thanh rất nhanh lại cảm thấy được bây giờ Na Đóa thực ra là đang cố gắng bày ra nét mặt tươi cười. Giữa lông mày cô ấy ẩn chứa sự lo lắng. Đang do dự xem có nên hỏi cô ấy nguyên nhân hay không thì cha của Do Do đứng ở một bên đã nói ra với Ly Mang.

Ở bên trong khu quần cư đang lan tràn ra một tai họa đáng sợ. Trong thời gian gần đây bọn nhỏ đều lần lượt xuất hiện triệu chứng giống như bị thổ tả, thuốc của Vu bà cũng không có cách nào ngăn cản được. Ban đầu chỉ là một số ít, đến bây giờ đã lan tràn hơn một nửa, em của Do Do lại không may mắn thoát khỏi, mặc cho Na Đóa hết lòng chăm sóc, nguyên một đám bọn họ vẫn bị nhiễm bệnh, ngày một suy yếu hơn. Người lớn đã không đi ra ngoài săn bắn hái lượm nhiều ngày rồi. Bọn họ đều tin rằng đây là sự trừng phạt của thần rừng, mỗi đêm đều phải đốt lửa tế thần, hy vọng sự thành tâm của bọn họ có thể làm cho thần linh thu hồi lửa giận đã giáng xuống trên đầu bọn nhỏ. Thế nhưng tất cả đều vô ích. Mới ngày hôm qua thôi, đứa bé xuất hiện triệu chứng sớm nhất kia đã chết đi. Bi thương cùng sợ hãi đang bao phủ khắp nơi này.

Na Đóa nghe người đàn ông của mình nói chuyện với Ly Mang, nụ cười trên mặt chậm rãi cứng lại, cuối cùng kim nén không nổi cảm xúc, hai tay che khuôn mặt, nước mắt từ giữa những ngón tay đen sạm đi của cô từ từ rỉ ra.

Mộc Thanh và Ly Mang cực kỳ nhanh chóng liếc nhau một cái, hai người đều có chút kinh ngạc. Họ thật sự không ngờ, bọn trẻ ở bên trong khu quần cư lại cũng xuất hiện triệu chứng giống như bệnh của Thiểm Điện và Do Do trước kia. Cô nguyên bản vẫn cho rằng nguyên nhân là do những con khỉ kia, bởi vì không khí từ những nơi lân cận truyền đến làm cho Do Do và Thiểm Điện bị lây bệnh. Nhưng bây giờ xem ra cô đã nghĩ oan ấy con khỉ kia rồi. Chuyện này có thể là do sức miễn dịch của những đứa trẻ yếu kém nên bị khí độc từ bên trong rừng mùa thu tại nơi sinh tồn truyền vào mà sinh ra bệnh.

Để đề phòng ngộ nhỡ có gặp lại, lúc đi ra Mộc Thanh đã để vào trong túi da của Ly Mang một ít loại thảo dược màu xanh tím này. Lúc này Ly Mang đã lấy ra, đưa cho ba của Do Do, rồi nói ra ngay chuyện của Do Do và Thiểm Điện, lại để cho người trong tộc nhanh chóng ngắt lấy loại thực vật bình thường chỉ sinh trưởng ở vách núi này.

Na Đóa cùng người đàn ông của cô mặc dù có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng trên mặt đã lộ ra nét hưng phấn, lập tức nắm chặt thảo dược rồi đi về phía khu quần cư. Bố của Do Do đi được vài bước, đột nhiên trở lại giữ chặt Ly Mang, nhờ hấn dẫn đường cho bọn họ đi tìm.

Ly Mang lập tức đồng ý. Đột nhiên hấn nhớ tới lời hứa của mình với Mộc Thanh trước khi đến, bỗng chốc lại có chút khó xử, nhìn về phía cô.

Mộc Thanh gật đầu với hấn.

Ly Mang nghĩ đơn giản hấn, đi đến bên người Mộc Thanh áy náy nói nhỏ: “Chỉ sợ tối nay đi sẽ không kịp về. Buổi tối mọi người tạm thời ở lại chỗ của Na Đóa...”

Mộc Thanh lắc đầu: “Em và Thiểm Điện, còn có Do Do cũng ở đây. Anh giúp em dựng lều lên là được rồi.”

Ly Mang khẽ giật mình, cho rằng cô vẫn còn có chút tức giận, liền đến gần cô nhỏ giọng năn nỉ bên tai: “Lại một đêm... Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh muốn ở lại giúp đỡ... Anh cũng sẽ nói với Dĩ Gia, bọn họ sẽ không làm khó em...”

Mộc Thanh hơi buồn cười.

Sở dĩ cô muốn ở bên ngoài, chính là do suy xét đến khí độc gây ra bệnh. Tuy Do Do và Thiểm Điện có bị bệnh qua một lần và đã khỏi hấn, nhưng vẫn không xác định được là trong cơ thể của bọn họ đã có miễn dịch hay chưa, sợ đi vào đó chẳng may lại bị nhiễm lần nữa, cho nên mới đề phòng như vậy. Cô cũng không giấu diếm, lập tức nói ra ý nghĩ của mình, cuối cùng nhắc nhở hấn phải nhanh một chút bắt đầu đưa những đứa trẻ bị nhiễm bệnh cách ly với những người khác, để tránh bệnh lại lây lan ra phạm vi lớn.

Ly Mang liền tin tưởng cô ngay, cũng không chậm trễ nữa, gọi ba Do Do cùng với mình dựng lều lên cố định ổn thỏa rồi, sau đó quay lưng về phía bọn Na Đóa, chìa tay ra nhẹ nhàng dùng ngón tay cái của mình xoa xoa trên trán Mộc Thanh, dặn dò Tiểu Hắc trông coi thật kỹ, lúc này mới xoay người cùng bọn họ vội vàng rời đi.

Trời cũng đã sắp tối, Na Đóa đưa thức ăn tới.

U sầu trên khuôn mặt cô cũng chưa biến mất hoàn toàn, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước. Cô nói Ly Mang tìm Dĩ Gia, lại bảo hấn tập trung những đứa trẻ bị bệnh lại một chỗ, tạm thời bố trí cho ở bên ngoài khu quần cư, để lại mấy người lớn để chăm sóc. Ban đầu Dĩ Gia có do dự một chút, nhưng sau khi nghe nói là ý của Mộc Thanh, liền ngay lập tức đồng ý. Bây giờ Ly Mang và Dĩ Gia đã mang theo một đám đàn ông đốt đuốc đi tìm cái loại thảo dược thường ngày rất ít nhìn thấy này suốt đêm rồi. Hồ Xỉ bị phái đến đây để canh gác cả đêm cho Mộc Thanh.

Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy hấn đang ngồi dựa vào gốc cây lớn ở ven rừng cách đó không xa, thả vù khí trên mặt đất. Hấn vẫn đang nhìn về phía này, bất giác ánh mắt của Mộc Thanh, dường như có chút xấu hổ. Mộc Thanh cười với hấn, vẫy tay ra ý cảm ơn.

Tuy đã có Tiểu Hắc rồi, nhưng có thêm Hồ Xỉ trông coi bên cạnh, cô thực sự cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Màn đêm buông xuống. Na Đóa phải đi về khu cách ly chăm sóc những đứa trẻ bị bệnh nên vội vàng tạm biệt rời đi. Đêm thu càng khuya, sương xuống càng nhiều. Mộc Thanh đem cái túi ngủ vốn dùng cho Ly Mang ra trước mặt Hồ Xỉ, bảo hấn ban đêm có thể nằm vào đó nghỉ ngơi một chút. Nhìn thấy biểu cảm hết kinh ngạc lại đến cảm kích của Hồ Xỉ, Mộc Thanh có chút băn khoăn. Thật ra người nên cảm kích hấn phải là cô mới đúng.

Do Do đã ngủ bên trong túi ngủ của cô bé rồi. Thiểm Điện vừa mút sữa tươi, vừa híp mắt ngủ, chỉ là miệng vẫn ngậm lấy nhũ hoa của Mộc Thanh không nhả, thỉnh thoảng vẫn nhấm nháp vài cái. Mộc Thanh xoa nhẹ lên trán của bé, nhẹ nhàng đem nhũ hoa của mình rút ra khỏi miệng của bé.

Mộc Thanh có chút ngủ không yên. Nhắm mắt lại là nghĩ đến Ly Mang bây giờ đang ở nơi nào. Đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng gầm gừ trầm thấp từ trong cổ họng của Tiểu Hắc.

Chắc là có chuyện gì xảy ra rồi.

Mộc Thanh từ trong túi ngủ bò ra, vén rèm lều vải lên thò đầu ra.

Cô có chút kinh ngạc.

Không ngờ Nao Nao lại đứng dưới một gốc cây lớn cách đó không xa, ánh trăng xuyên qua kẽ hở của cành lá chiếu vào người cô ta. Thoạt nhìn cô ta có chút trong trẻo mà lại lạnh lùng.

Cô ta dường như còn muốn lại gần hơn một chút, chẳng qua là sợ Tiểu Hắc bên cạnh lều, nên lúc này mới dừng bước. Hồ Xỉ đang đứng bên cạnh cô ta, nhỏ giọng nói chuyện với cô ta, chắc là đề nghị cô ta trở về. Thế nhưng cô ta vẫn không nhúc nhích chút nào.

Mộc Thanh do dự, liền xoay người khoác thêm một chiếc áo khoác da, đầu ngón tay chạm đến vật cứng ở bên trong túi áo, lúc này mới xoay người đi ra từ bên trong lều vải.

Cô không hiểu rõ nhiều lắm về Nao Nao, nhưng có một chuyện cô biết rất rõ, bây giờ nếu như mình không đi ra, cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ đấy.

“Cô đến tìm tôi sao?”

Mộc Thanh vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, rồi đợi đến lúc nó ngồi xuống, lúc này mới nhìn về phía Nao Nao bình tĩnh hỏi thăm.

Nao Nao nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, thân thể khẽ chuyển động, dường như muốn đi về phía Mộc Thanh.

Hồ Xỉ lộ ra vẻ lo lắng. Có lẽ trước khi đến đây hắn đã được dặn dò là không được để Nao Nao đến gần nơi đây, cho nên định ngăn cản một lần nữa.

“Cút!”

Nao Nao không hề liếc hắn lấy một cái, quát to một tiếng rồi cứ tiếp tục đi về phía trước. Nhưng rất nhanh liền bị Hồ Xỉ dùng giáo nhọn trên tay ngăn cản.

Về tức giận hiện lên trên mặt Nao Nao, ngay lúc cô giơ tay muốn đánh Hồ Xỉ, thì Mộc Thanh lại bảo Hồ Xỉ buông tay ra.

“Có lẽ cô ta có chuyện muốn nói.”

Cô mỉm cười nói với Hồ Xỉ.

Nao Nao hừ một tiếng, vượt qua lều vải, đi đến dòng sông cách đó không xa. Đi vài bước, thấy Mộc Thanh không đi theo cô ta, liền quay đầu lại khiêu khích hỏi: “Thế nào? Cô không dám đi đến? Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

Mộc Thanh nở nụ cười, chậm rãi đi cùng cô ta tới đó, đứng tại dòng suối, khoảng cách giữa hai người là một gang tay.

“Tại sao cô lại trở về?”

Im lặng nhìn chằm chằm ánh sáng bàng bạc lấp lánh dưới mặt suối một lúc, Nao Nao đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộc Thanh giật mình, nhưng cô vẫn chưa trả lời, Nao Nao đã tự mình nói tiếp: “Cô bị cha tôi mang vút lại trong rừng, tôi đã nghĩ rằng từ nay về sau tôi rất cuộc cũng sẽ không phải nhìn thấy khuôn mặt này của cô rồi. Thế nhưng cô lại trở về! Cô còn mang Ly Mang đi! Hắn là người đàn ông của tôi!”

Lúc cô ta nói câu nói đầu tiên, Mộc Thanh vốn cho là cô ta muốn vặn hỏi về lần trở về này của cô. Nhưng cô lại ngay lập tức biết được, cô ta thật ra chỉ muốn biết về những chuyện của năm ngoái.

“Bây giờ hắn là người đàn ông của tôi rồi.”

Mộc Thanh rất bình tĩnh nói.

Nao Nao dường như không nghĩ tới cô có thể trả lời như vậy. Nghiêng đầu liếc xéo cô một cái, lúc này mới hừ một tiếng mà nói: “Thật ra tôi vẫn quá mềm lòng rồi. Lúc trước nếu tôi bảo cha tôi giết chết cô thì tốt rồi. Nếu như vậy sẽ không có chuyện phiền toái sau này.”

Mộc Thanh nhìn cô ta một cái, phỏng đoán trong đáy lòng cô lúc trước ngẫu nhiên được chứng thực rồi. Nhưng bây giờ cái này đối với cô đã không còn quan trọng nữa, thật sự không quan trọng. Cô chỉ quan tâm chuyện có liên quan tới Ly Mang thôi.

“Đồ Lỗ đã muốn hại Ly Mang, cô biết không?”

Cô đột nhiên hỏi.

Lời nói của Nao Nao rất nhanh liền đông cứng lại... rồi bắt đầu: “Không, tôi không biết! Lúc tôi năn nỉ cha vứt cô ra xa xa, chỉ là trùng hợp bị Đồ Lỗ nghe được, nên mới xảy ra tất cả những chuyện sau này. Nếu như tôi biết được, tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn đi chịu chết? Lúc trước tôi không biết. Nhưng bây giờ tôi đã biết, trong lòng tôi, hắn còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ, Dĩ Gia so với hắn còn kém. Nếu lòng ngực hắn có cấm duệ mâu, tôi nguyện ý thay hắn ngăn cản. Tôi thật hy vọng có thể có cơ hội như vậy, như vậy hắn có thể biết rõ tôi là người đối xử tốt nhất với hắn!”

Giọng nói của cô ta ngày càng sôi nổi, đôi mắt dưới ánh trăng sáng giống như ngôi sao trên bầu trời đêm.

Mộc Thanh nhẹ thở dài: “Dĩ Gia, đạt ô mới của các cô, hắn mới là người đàn ông của cô, cô nên đối xử tốt với hắn.”

Nao Nao cười lạnh: “Hắn không cần tôi tốt với hắn. Hắn chỉ có tính toán và dã tâm thôi. Chuyện kia, cô cho rằng hắn không dính líu gì sao? Hắn biết rõ mưu đồ của Cương Đột và Đồ Lỗ, chẳng những không ngăn cản, thậm chí tôi còn hoài nghi hắn cũng có đá thêm một cước. Cha tôi chết rồi, hắn cùng Đồ Lỗ tranh nhau làm đạt ô. Giống như hai con sói tham lam, từ từ cắn xé lẫn nhau. So với Đồ Lỗ, hắn lợi hại hơn, hắn cướp được đến miệng. Nhưng nếu như Ly Mang vẫn còn, làm sao có thể đến lượt hắn làm đạt ô? Nếu như Ly Mang trở thành đạt ô, thì tôi chính là nữ nhân của hắn! Cho nên tôi hận cô, cô – cái đồ quái nhân này không biết từ đâu chui ra mang đến tai họa cho tộc nhân của tôi và Ly Mang!”

Ánh mắt của cô ta bắt đầu trở nên mơ màng, Mộc Thanh có chút cảnh giác, đang muốn đứng xa cô ta ra một chút, thì cô ta đã đột nhiên nhào về phía Mộc Thanh, một tay nắm chặt tóc dài buộc sau ót của cô, túm cô đè xuống dưới khe nước.

Sức của Nao Nao khỏe, lại dùng toàn bộ sức lực, cả khuôn mặt Mộc Thanh bị cô ta ép tới ngâm dưới mặt nước, nhất thời chưa chuẩn bị, bị uống nước vào, vô cùng khó chịu.

“Cô lại còn sinh con cho Ly Mang? Cô – đồ nữ nhân xấu xa! Con của cô sẽ bị Cáp Lạp mang đi, hắn sẽ phải chịu nguyên rửa...”

Nao Nao vừa dùng sức nhấn, vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi.

Ở đây, Cáp Lạp là cách xưng hô đối lập với thần linh, cùng loại với ác quỷ. Bọn họ đều rất kính sợ, thậm chí sau khi cúng tế thần linh cũng không quên dâng tặng vật tế cho Cáp Lạp, khẩn cầu nó có thể rời xa bộ lạc của mình.

Tại ở phía trên mặt nước của Mộc Thanh đã nghe thấy tiếng Nao Nao nguyên rửa, máu sôi sùng sục, sờ thấy một tảng đá ở bên dòng suối, bèn hung hăng trở tay ném tới phía bên trên.

Nao Nao kêu thảm một tiếng, đột nhiên buông lỏng cánh tay đang giữ chặt Mộc Thanh ra, giơ tay che kín cái trán của mình.

Mộc Thanh vượt nước trên mặt mình xuống, quay người vội vàng đẩy Nao Nao chưa kịp chuẩn bị ngã ngửa ra mặt đất.

“Thiểm Điện là con của tôi và Ly Mang! Cho dù là cái gì cũng đừng hòng thương tổn hắn, cô đừng hòng, Cáp Lạp cũng đừng hòng!”

Thoáng một cái, Mộc Thanh đã giơ chân ngang ra đè lại trên người Nao Nao, lấy cây dao từ trong túi áo da ra ngoài, mạnh mẽ kéo lưỡi dao ra ngoài, kề sát trên mặt Nao Nao, hung dữ nói.

Lưỡi dao lạnh như băng, mang theo ánh trăng lướt qua mặt Nao Nao. Cô ta bị dọa đến nhất thời mất hồn, ngay cả cái trán đau nhức cũng quên rồi, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nháy mắt đã trở nên y hệt như hung thần của Mộc Thanh, đột nhiên nức nở nghẹn ngào khóc lên.

Cô ta càng khóc càng kịch liệt, nước mắt không ngừng chảy ra hai bên khóe mắt, thoát nhìn như một đứa trẻ lạc đường bị tổn thương.

Mộc Thanh thở dài, thu dao của mình lại, chậm rãi từ trên người cô ta đứng lên.

Lúc này Hồ Xỉ và Tiểu Hắc nghe tiếng mà đến.

Biểu lộ của Hồ Xỉ thoát nhìn vạn phần kinh ngạc, Tiểu Hắc lại nhào tới nằm bên người Nao Nao đang nằm trên mặt đất, há mồm không ngừng ngửi mặt cô, trong cổ họng phát ra tiếng gầm grừ grừ.

Trán của cô ta đã chảy ra vết máu tí ti, nhất định là Tiểu Hắc đã ngửi thấy được.

Nao Nao hẳn là bị những chiếc răng sắc lộ ra của Tiểu Hắc dọa rồi, quát to một tiếng, rồi trở mình bò lên từ trên mặt đất, không để ý nước mắt nước mũi trên mặt, thét lên một tiếng chói tai rồi hướng về phía khu quần cư mà chạy tới.

Mộc Thanh vội vàng kêu Tiểu Hắc còn muốn chạy đuổi theo lại, hướng tới Hồ Xỉ đang có chút bận tâm không rõ ràng lắm nở nụ cười.

Một đêm bình yên trôi qua. Lại một ngày nữa qua đi. Lúc chạng vạng tối, người ra ngoài hái thuốc cuối cùng cũng đã trở về. Các cô gái đã lo lắng chờ đợi từ lâu lập tức nấu thuốc nước thật đặc, để cho từng đứa trẻ nhiễm bệnh uống vào.

Ban đêm, Ly Mang và Mộc Thanh vẫn ngủ lại ngay tại chỗ, dự định sáng sớm hôm sau rời đi.

Ly Mang nói Dĩ Gia là đạt ô tốt, dẫn đầu leo lên trên vách đá dày đặc rêu xanh trơn ướt. Hắn nhất định có thể dẫn đầu người trong tộc vượt qua ngày tốt lành.

Lúc hắn nói lời này, vẻ mặt vô cùng chân thật, từ tận đáy lòng.

Hôm nay lúc ban ngày, liên tiếp có mấy cô gái trong tộc tới, một số thì đứng xa xa mà nhìn vài lần, một số cũng đã đi tới tò mò hỏi thăm bọn hắn về chuyện trong núi, trước đó các cô hẳn đã được nghe cha của Do Do và Hồ Xỉ nói qua. Mộc Thanh đều rất kiên nhẫn trả lời từng cái một. Trừ việc nhấn mạnh tầm quan trọng của muối ra, cô cũng không có ý khuyên bọn họ mở rộng canh tác nông nghiệp như mình, chăn nuôi động vật nhỏ. Thói quen trăm ngàn năm truyền thừa đã ăn sâu bén rễ, dung nhập vào trong máu của bọn họ, trừ Ly Mang nghe lời cô ra, cô không cho rằng người trong tộc ở đây sẽ dễ dàng vứt bỏ cách sống của bản thân.

Nao Nao thật ra ngay từ đầu cũng không muốn làm gì. Có lẽ cô ta chỉ cần phát tiết phần hận bên trong nội tâm của mình mà thôi, Mộc Thanh cảm thấy như vậy. Cho nên trước mặt hắn, cô cũng không nhắc đến chuyện đêm qua Nao Nao tới đây.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, bọn họ đã đứng dậy. Mộc Thanh ngồi trước đồng lửa nấu bữa sáng. Đồ dùng nhà bếp cùng đồ ăn đều là Na Đóa mang tới ngày hôm qua, còn lại đều dễ dàng làm bữa điểm tâm. Do Do ôm Thiểm Điện ngồi một bên, nhìn Ly Mang tháo dỡ lều và cây gậy trúc gói lại. Cô bé biết rõ một lát nữa bọn họ sẽ rời đi rồi, cho nên vẻ mặt có chút lưu luyến không rời.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, dọn dẹp đồ đạc xong, Mộc Thanh đem cái túi ngủ của Do Do cho cô bé, nhìn cô bé bước từng bước rồi ngoảnh đầu lại, biến mất trong rừng, lúc này mới cùng Ly Mang đưa theo Tiểu Hắc lặng lẽ rời đi.

Nửa đêm ngày hôm qua, Na Đóa kích động đến mức nói năng lộn xộn, chạy đến nói cho bọn họ biết, thoát nhìn mấy đứa nhỏ đã có chuyển biến tốt đẹp rồi. Cô nói mọi người trong tộc đều vô cùng cảm kích, sáng mai muốn nói lời cảm tạ với bọn họ, lại muốn bọn họ ở lại luôn chỗ này, đừng đi nữa.

Mộc Thanh vốn lo lắng Ly Mang sẽ có chút không ổn, suy đoán rằng hắn có phải vì mình quen với cuộc sống trong khe núi hơn mới quyết định rời đi hay không. Thế nhưng cả ngày thoát nhìn hắn rất nhẹ nhàng, điều này làm cho cô có thể lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Đợi đến buổi tối, lúc bọn hắn nằm trong lều vải, cô cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi về cảm nhận của hắn về lần rời khỏi người trong tộc này.

Ly Mang im lặng một lúc, thò tay qua lớp ngăn cách của túi ngủ khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

“Em thích cuộc sống bên trong khe núi, cho nên ta cũng thích. Huống hồ...” Hắc dừng lại một chút rồi thấp giọng nói: “Anh ở lại, sẽ chỉ làm Dĩ Gia phân tâm. So với anh, hắc còn tài giỏi hơn, anh hi vọng hắc có thể toàn tâm toàn ý làm một đạt ô tốt, mà không phải phòng bị với anh.”

Mộc Thanh có chút kinh ngạc. Cô vốn cho rằng Ly Mang cái gì cũng không biết. Bây giờ xem ra, hắc có lẽ vẫn luôn biết hết mọi chuyện, chỉ là trước mặt cô, hắc chưa bao giờ nói đến mà thôi.

Cô bò ra từ bên trong túi ngủ, tìm kiếm khuôn mặt hắc rồi hôn xuống.

Mộc Thanh có chút nhớ nhung những động vật mà cô đã nuôi, cho nên lại bước nhanh hơn trên đường trở về. Đến trưa ngày thứ ba, nắng ban ngày có nóng một chút, sợ Thiểm Điện chịu không nổi, bọn họ bèn đứng ở dưới bóng râm của một cây lớn mà hóng mát.

Thiểm Điện có lẽ cũng có chút đói bụng, mỗi lần bị ôm từ trong túi da ra, đều không ngừng giơ tay hướng về phía ngực Mộc Thanh. Mộc Thanh chọn khối đá bằng phẳng ngồi xuống, vừa cho Thiểm Điện bú sữa mẹ, vừa ăn chút lương khô và trái cây thỉnh thoảng Ly Mang đưa tới bên miệng. Phóng tầm nhìn ra xa, có một con sông lớn cách đó không xa, bên trong nước chảy ào ào, thỉnh thoảng lại kéo theo gỗ nát và cành cây trôi theo dòng nước xiết.

Nghỉ ngơi tốt rồi, Mộc Thanh đặt Thiểm Điện vào lại túi da buộc trên người mình, lúc dọn dẹp đồ đạc xong, đang chuẩn bị xuất phát một lần nữa thì đột nhiên nghe thấy phía trước vang lên một loạt tiếng động kỳ quái, hỗn độn mà nặng nề, giống như có một nhóm lớn động vật có móng và sừng chạy trốn dẫm đạp trên mặt đất mà phát ra. Rất nhanh, một đoàn rắn mối lao điên cuồng dọc theo bờ sông xuất hiện trước mặt họ.

Loại thú này thân hình ục ịch, cũng có bốn chân giống như thằn lằn, miệng rất ngắn, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh dài, mà ánh mắt và lỗ mũi cứ vểnh lên trời. Chúng thích sống ở bờ sông, lấy cỏ làm thức ăn, cho nên dọc theo bờ sông, người ta có thể thường xuyên thấy chúng nhàn nhã ăn cỏ. Nhưng một nhóm như vậy, lại bị hoảng sợ mà lao điên cuồng, bèn ướm bắn tung tóe từ bốn vó, Mộc Thanh vẫn là phải quay đầu lại để nhìn. Cô không khỏi nhìn về phía Ly Mang.

Ly Mang hơi híp mắt nhìn xuống, lập tức thấp giọng bảo cô trốn đi.

Mộc Thanh có chút vội vàng, bởi vì thoát nhìn vẻ mặt của hắc rất nghiêm trọng. Cô lập tức ẩn náu vào rừng cây phía sau. Ly Mang quát nhẹ một tiếng làm cho Tiểu Hắc hưng phấn ngóc đầu dậy, cũng thuận thể núp bên cạnh cô.

Đàn rắn mối đi qua rất nhanh. Nhưng cảnh tượng xuất hiện tiếp theo lại làm cho Mộc Thanh kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

Một đám đàn ông, ít nhất bảy tám chục người, trên tay bây giờ đang cầm các loại vũ khí xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Có liếc mắt liền thấy được mấy gương mặt quen thuộc trong đám người, đó là Đồ Lỗ và Hắc Ba trong bộ tộc Cương Đột. Những người còn lại cô chưa từng nhìn thấy. Nhưng bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó chính là mặt đen cồi trần, thoát nhìn mang theo một cỗ khí thế tà ác. Chỉ điều này thì cũng thôi, cái làm Mộc Thanh giật mình nhất chính là, những người này lại đang cùng nhau xua đuổi một đàn dã thú.

Đây là một loại quái thú thân báo, đầu chim tước, móng vuốt hổ, đuôi rắn, trong miệng mọc đầy loại răng nhỏ bén nhọn như dao găm mọc lòi ra ngoài, mắt lộ ra ánh sáng đỏ như máu. Tuy đã cách xa đến mười bước chân, Mộc Thanh vẫn có thể ngửi thấy được cái loại mùi vị tanh tưởi đến ác độc phả vào mặt.

“Khu Thú tộc! Bọn họ sao lại ở cùng nhau!”

Mộc Thanh nghe thấy Ly Mang ở bên cạnh ồ lên một tiếng, rồi thốt ra mà nói như vậy.

Giống như cảm nhận được cô đang lo lắng, Ly Mang lập tức thò tay ôm vai cô, cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: “Khu Thú tộc là thứ bị thần linh vứt bỏ, là bộ tộc tà ác bị Cáp Lạp xua đuổi. Phù thủy tương truyền nhiều thế hệ của bọn hắc có sử dụng một loại năng lực gọi là thương âm ác thú, nghe nói lúc phù thủy của bọn hắc lên đàn trúc cầu nguyện, người đối diện cùng ác thú này trong giây lát sẽ bị mất đi thần trí, mặc cho bọn họ sử dụng. Nhưng từ trước đến nay bọn hắc đều không thể ở chung với bộ tộc khác. Đồ Lỗ và người của Cương Đột ở cùng một chỗ cũng không có gì lạ, làm sao lại đi cùng Khu Thú tộc...”

Giọng hắn đang nói đột nhiên đứt đoạn.

Mộc Thanh cũng đã nghĩ tới.

Bọn họ lại đi về phía khu quần cư!

Mộc Thanh lập tức cảm thấy Ly Mang ở bên cạnh đang căng thẳng toàn thân! Gần như tại cùng giây phút đó, hắn đã nắm lấy hai vai Mộc Thanh, nhìn cô rồi vội vàng nói: “Người trong tộc của anh gặp nguy hiểm. Anh phải trở về chiến đấu cùng một chỗ với bọn họ, ít nhất cũng phải để cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng trước khi Khu Thú tộc đến nơi...”

Hắn càng nói càng chậm, đến cuối cùng cũng đã có chút chần chừ.

Mộc Thanh hiểu rõ hắn nghĩ đến mình và Thiểm Điện. Hắn không bỏ rơi mẹ con cô được.

Lòng cô có chút trầm xuống, nhưng rất nhanh liền giương mắt lên nhìn hắn gật đầu.

“Gần đây có rất nhiều hang động. Em sẽ tìm một cái để ẩn náu tạm thời. Lương khô cũng đủ để em ăn nhiều ngày. Còn có Tiểu Hắc bảo vệ em. Anh đi đi. Em sẽ luôn ở nơi này chờ anh trở về.”

Cô sẽ không vì mình và hắn có thể bình bình an an ở trong khe núi cho đến khi chết già mà ép buộc hắn ở lại, mặc dù cô rất muốn làm như vậy. Ly Mang... Ngoại trừ thuộc về cô và Thiểm Điện, hắn quả thật còn là chiến sĩ rừng rậm, trong cơ thể của hắn vẫn luôn luôn chảy dòng máu giống như người trong tộc của hắn.

Cô sớm đã học xong phép tắc trong rừng này. Giống như một bài thơ lúc trước cô đã học qua có nói, Ly Mang sẽ là cây sồi cạnh đồng thân sắt của cô, mà cô là cây bông gòn sóng vai cùng hắn, chẳng những cùng hưởng trời xanh mây hồng, lại càng phải cùng sẻ chia sấm sét giông tố. Cô lúc trước cũng đã tự nói với chính mình, cô sẽ trở thành một nữ chiến sĩ trong rừng làm cho hắn cảm thấy kiêu ngạo, cô vẫn đang luôn luôn cố gắng.

Ly Mang nhìn cô một lúc, mạnh mẽ giang tay ôm cô và Thiểm Điện ở bên trong túi da trước ngực cô vào lòng, hôn xuống trán cô như mưa, sau đó buông ra rất nhanh.

“Anh sẽ tìm hang động phù hợp cho em trước. Em ở đó chờ anh trở về.”

Hắn đỡ cô đứng lên

52. Chương 52

Editor: Tiểu Ly

Giống như ngửi thấy được mùi gì khác thường, một con thương âm đột nhiên rời khỏi đội ngũ, chạy tới hướng của bọn Mộc Thanh.

Xuyên qua khe hở giữa rừng cây, Mộc Thanh trông thấy nước bọt không ngừng chảy ra giữa răng nhỏ của nó. Sợ kinh động đến nó, bọn họ cũng không rời khỏi đó ngay lập tức, vẫn nín thở dừng lại ngay tại chỗ.

Thương âm đi đến dưới cái cây mà bọn họ vừa dừng chân nghỉ ngơi, cúi đầu ngửi trên mặt đất một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác giống như xuyên qua cả rừng cây chiếu đến người bọn họ. Đã có một vài con thương âm khác theo tới phía sau nó, người của Khu Thú tộc cũng đã phát hiện ra nơi này có việc bất thường, có người đã đi tới.

Ly Mang tay cầm duệ mâu thật chặt, ngay sau khi hắn đẩy Mộc Thanh lên một cây lớn, dặn dò cô không được đi ra ngoài, Tiểu Hắc một bên đã sớm không kìm nén được mà gào thét một tiếng, phóng nhanh như một tia chớp, nhảy tót ra ngoài, rừng cây phía trước bị cán đổ một mảng lớn kêu răng rắc.

Tiểu Hắc có thể nhảy được rất cao, lúc phóng xuống đụng ngã con thương âm có vóc người chỉ cỡ khoảng một phần hai của nó, móng vuốt sắc bén tiện thể đâm vào trong lưng tạo thành mấy rãnh máu thật sâu. Thương âm bị đau kêu gào lên một tiếng, lộn mấy vòng trên mặt đất muốn đứng lên, Tiểu Hắc lại không

cho nó cơ hội, một lần nữa nhảy lên thật mạnh mẽ, trước khi nó đứng vững đã một nhát cắn đứt cổ họng của nó, máu tươi tanh tưởi bỗng chốc phun tung tóe ra.

Tiểu Hắc chiến đấu chấm dứt rất nhanh gọn, nhưng Đồ Lỗ nghe thấy tiếng động, lúc chạy đến nơi thấy Ly Mang và Mộc Thanh, vẻ mặt biểu lộ tràn đầy kinh ngạc. Mặt hắn trầm xuống, nhỏ giọng nói mấy câu với một người đàn ông giống như thủ lĩnh của Khu Thú tộc. Người đàn ông kia nhìn chằm chằm vào Ly Mang một lúc, rồi nói với người bên cạnh một tiếng: “Bắt lấy hắn!”, lập tức liền có mấy người xua thương âm tụ tập lại đi qua, mà bên cạnh thi thể con vừa bị Tiểu Hắc giết chết, một vài con thương âm khác đã nhào tới xé xác ăn thịt đồng loại của mình.

Mấy con thương âm tiến lên phía trước đánh tới. Trong nháy mắt, Ly Mang đã chắn trước người Mộc Thanh, duệ mâu trong tay đã đâm trúng một con thương âm tiến đến gần hắn, nó nổi giận gầm lên một tiếng rồi lùi ra xa. Nhưng rất nhanh, những con còn lại đã nhào tới, mấy con đang xé cái thi thể kia ra để ăn thịt cũng bị xua đuổi tiếp tục xông tới, khóe miệng vẫn còn dính máu tươi lại, trong mắt lóe lên vàng sáng của sự hung ác tham lam.

Tiểu Hắc đột nhiên vọt trở lại trước người Ly Mang, hai cái chân trước không nhúc nhích, con mắt hiện ra ánh sáng màu vàng nhìn chằm chằm thương âm, rống lên một tiếng thật dài, thật hùng hồn mà đanh thép. Tiếng rống này làm kinh động cả một đàn chim lớn trong cánh rừng gần đó, một loạt tiếng vỗ cánh cùng tiếng kêu lo lắng vang lên rất to.

Mộc Thanh đã từng nghe qua tiếng kêu như vậy. Đó là năm ngoái, lúc nó tấn công đám khỉ trong khe núi cũng phát ra một tiếng kêu như thế. Bây giờ cũng đã cách gần một năm, uy nghiêm bao trùm bên trong tiếng rống này càng lớn, đó là loại uy nghiêm không cho phép xâm phạm, trên tất cả các loại uy nghiêm.

Mộc Thanh sợ Thiểm Điện nằm bên trong túi da sẽ sợ hãi mà khóc, vội vàng muốn cho hắn bú sữa, cúi đầu đã thấy hai mắt hắn đang mở to tròn, vẻ mặt lại có vài phần chăm chú.

Mấy cái thương âm ở gần đã sợ đến bất động nằm sấp trên mặt đất, sắc mặt của đám người đang xua đuổi cũng có phần hơi trắng bệch, đã lùi về sau mấy bước, đề phòng nó hướng về mình mà đánh tới.

Thế bao vây tấn công tạm thời bị ngăn chặn.

“Ngồi lên Tiểu Hắc đi mau! Về đến nhà chờ anh!”

Ly Mang quay đầu lại hướng Mộc Thanh, kêu to một tiếng, tay vỗ vào trán Tiểu Hắc, quát to một tiếng: “Đi!”

Tiểu Hắc mắt nhìn thương âm trước người, lại quay đầu lại nhìn Mộc Thanh, tựa hồ có chút không chắc chắn về ý định của nam chủ nhân.

Mộc Thanh giống như run rẩy, tay kéo cái còi ở bên trong ngực ra, thổi một tiếng. Tiểu Hắc lập tức chạy qua chỗ cô. Giống như cô từng cười qua nó lúc trước ở trong khe núi, bò lên trên lưng của Tiểu Hắc, hai tay dùng sức bắt lấy phần trên phía sau cái sừng gai của nó, đem Thiểm Điện nằm trong cái túi da ở trước người vòng ra phía sau sống lưng, vững vàng dựa trên vai cô, rồi bị Tiểu Hắc mang đi chạy nhanh về phía trước.

Lúc cô quay đầu lại, cảnh cuối cùng cô được nhìn thấy là một mình Ly Mang bị thương âm vây quanh thành một vòng, bên ngoài còn có người của Khu Thú tộc tay cầm cung tên.

Hắn sẽ không có chuyện gì đâu. Cái thủ lĩnh của Khu Thú tộc kia chỉ là gọi người bắt lấy hắn mà thôi.

Mộc Thanh không ngừng tự nói với bản thân mình như vậy, thế nhưng nước mắt cô vẫn không nhịn được mà lăn chã rơi xuống.

Giống như cảm nhận được nữ chủ nhân trên lưng đang đau khổ, Tiểu Hắc giảm tốc độ chậm lại, cuối cùng dừng lại.

Mộc Thanh khóc một lúc rồi cũng lau nước mắt, bởi vì Thiểm Điện trước người cô đang lộ ra có chút lo lắng sốt ruột.

Cô bế Thiểm Điện ra cho bé uống sữa, chờ bé ngủ thiếp đi lần nữa mới bỏ bé vào túi da buộc trở lại trên người mình, một lần nữa bỏ lên lưng Tiểu Hắc.

Cô phải vừa đi về sông lớn lúc này vừa phải nhìn xuống.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve dưới mặt Tiểu Hắc, vỗ vỗ đầu nó, làm cho nó quay đầu trở về hướng vừa rồi. Sợ Tiểu Hắc chạy quá nhanh sẽ làm Thiểm Điện vừa ăn no bị ối, cho nên cô cho Tiểu Hắc chạy chậm chậm lại. Đợi đến lúc trở về, đã là hoàng hôn rồi. Ánh chiều tà như máu, đọng ở phía thượng du sông lớn hướng núi cao phía chân trời, nhuộm đỏ thắm cả nửa mặt sông.

Giống như suy nghĩ của cô, nơi đó đã không có ai nữa rồi.

Trên mặt đất, trong bụi cỏ, khắp nơi tràn ngập một đồng dấu chân cùng vết móng chân giẫm đạp hỗn độn, còn có thi thể của hai người Khu Thú tộc và năm sáu con thương âm nằm ngổn ngang, giống như đã bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt yết hầu. Cây dao đó lúc ấy Ly Mang đặt trong túi da mang trên người.

Khắp nơi đều là màu máu đỏ tươi, trong không khí tràn đầy mùi tanh làm cho người ta buồn nôn.

Không nhìn thấy thi thể của Ly Mang, Mộc Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, thế nhưng rất nhanh, cô đã bị thu hút bởi một vết máu thật dài trên mặt đất. Vết máu loang lổ kéo dài một đường, kéo một đường thẳng dài hơn chục bước đến bờ sông. Trong bụi cỏ bên bờ sông, một cây đuê mâu cắm nghiêng trên mặt đất.

Đó là cây mâu Ly Mang đã từng dùng, ngay cả bên trên chuôi mâu cũng dính đầy vết máu loang lổ.

Cô hiểu rất rõ Ly Mang, hẳn tuyệt đối sẽ không thể nào khoanh tay chịu trời mà đi theo bọn họ được.

Như vậy rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì? Ly Mang, bây giờ hẳn ra sao rồi?

Mộc Thanh giống như ngây ra mà nhìn dòng sông đang không ngừng chảy về hướng đông trước mặt mình, cho đến khi cô cảm nhận được một luồng hơi nóng trên mu bàn tay mình truyền tới.

Đó là Tiểu Hắc khẽ liếm nhẹ tay cô, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ô ô trầm thấp.

Mộc Thanh bỏ lại lên lưng Tiểu Hắc, thẳng dọc theo bên cạnh bờ sông lớn hướng phía dưới mà đi, đôi mắt không ngừng rà soát mặt sông cùng hai bên bãi sông.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cô không tin Ly Mang cứ như vậy mà biến mất, trừ phi cô tìm được thi thể của hắn.

Đến lúc trời tối, lúc cô trong tình trạng kiệt sức trở về điểm xuất phát, tại rừng cây lúc đầu cô và Ly Mang ẩn náu, cô tìm được bọc hành lý tùy thân của bọn hắn. Đồ Lỗ và người của Khu Thú tộc chắc hẳn đã nóng lòng chạy đi, cho nên cũng không khám xét hay kiểm tra đến những vật này.

Cô nhóm một đồng lửa, tùy ý dựng lều vải hình tam giác lên, đợi Thiểm Điện nằm ở bên trong túi ngủ thiếp đi mới một mình ngồi ở cửa lều vải, ngây ngốc nhìn cái cán mâu bị cô rút trở về đang đặt ngang ở trên mặt đất trước mặt.

Câu nói sau cùng Ly Mang nói với cô là bảo cô trở về nhà chờ hắn. Nhưng hắn sẽ trở về sao?

Bầu trời đêm mùa thu một mảnh sâu thẳm, trăng tròn phủ ánh sáng vàng óng ánh treo một góc trên nền trời đêm.

Mộc Thanh cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Cô nhất định phải đi đến khu quần cư báo tin tức ọi người, đuổi đến báo tin trước khi Đồ Lỗ và người của Khu Thú tộc đến. Tốc độ của Tiểu Hắc, bọn họ đi bộ tuyệt đối không cách nào sánh bằng được.

Sở dĩ cô làm như vậy, tất nhiên là vì một nhà của Na Đóa, nhưng càng quan trọng hơn còn là vì Ly Mang.

Hắn cho rằng đó là trách nhiệm của hắn. Thế nhưng bây giờ hắn đã không còn khả năng để tiếp tục gánh vác trách nhiệm này, vậy hãy để cho cô thay hắn đi hoàn thành. Đây là một việc duy nhất mà bây giờ, cô – với tư cách là người đàn bà của hắn có thể giúp đỡ được hắn.

Những mảnh thú cớ lớn trong rừng đều có thói quen ban ngày ẩn náu chờ đến ban đêm mới đi ra, sợ trên đường gặp phải, cho nên cô phải dựa vào Tiểu Hắc ngay tại chỗ, lại giữ cho đồng lửa bùng cháy cho đến rạng đông.

Sau khi trời hửng sáng, cô đứng dậy sắp xếp lương khô và một ít đồ dùng cần thiết thành một cái gói nhỏ, gánh ở phía sau, sau đó dùng cành lá bao trùm lên những đồ vật còn lại có cả cây mâu của Ly Mang.

Trước khi đi, cô dùng những hòn đá nhỏ, xếp thành bức vẽ ký hiệu mũi tên hướng về phía khu quần cư trên mặt đất.

Cô nghĩ vạn nhất Ly Mang có thể may mắn thoát khỏi, hẳn nhất định sẽ đến nơi này xem xét trước tiên. Cũng giống như cô bây giờ.

Cô thả Thiểm Điện vào bên trong túi da ở trước người, cười lên lưng Tiểu Hắc để xuất phát.

Tiềm lực của con người, có đôi khi đúng là vô hạn. Ngoại trừ việc dừng lại cho Thiểm Điện uống sữa mẹ, cho Tiểu Hắc ăn ít thịt nướng, Mộc Thanh giống như đều không ngừng mà chạy đi dọc theo bờ sông lớn.

Cô vốn có chút lo lắng Thiểm Điện sẽ không chịu đựng nổi xóc nảy như vậy, lúc khởi hành không dám để cho Tiểu Hắc chạy quá nhanh, về sau cô mới phát hiện ra Thiểm Điện không những khỏe mạnh, ngược lại bộ dáng vô cùng hưng phấn, lúc này cô mới yên tâm lại.

Đã đi đường nửa ngày, đến giữa trưa ngày thứ hai, cô thấy được những dấu vết còn mới trên mặt đất: phân và nước tiểu động vật còn mới, cùng tàn khối, tro tàn còn lưu lại của đồng lửa đã cháy hết, cô biết được người của Khu Thú tộc có lẽ vừa từ nơi này đứng dậy xuất phát, bây giờ có lẽ đang ở phía trước, cách mình không xa, liền xua Tiểu Hắc đi vòng qua trong rừng bên cạnh, vội vàng đuổi trước bọn hắn.

Mộc Thanh và Ly Mang rời khỏi khu quần cư, cho đến nơi gặp phải Khu Thú tộc, ước chừng bằng một nửa chặng đường từ khu quần cư đến thung lũng của bọn họ, nếu không nghỉ ngơi hai đêm, bọn họ có thể đi đến nửa ngày thứ hai mới tới nơi. Nhưng bây giờ dựa vào tốc độ và thể lực của Tiểu Hắc, trong vòng một ngày đến lúc chạng vạng tối, cô đã có thể đến nơi.

Cô lại để cho Tiểu Hắc tự đi đến nơi gần đó săn mỗi thứ giãn gân cốt.

Cho đến lúc cô lê cái thân thể mệt mỏi giống như rã rời đi qua cánh rừng, đi vào khu quần cư kia, trông thấy khói bếp từng đợt bên trong, khắp nơi là tiếng hoan hô vui mừng của bọn nhỏ.

Cảnh tượng này cô đã vô cùng quen thuộc.

Mọi người trong tộc của Ly Mang nhìn thấy cô. Kinh ngạc rất nhanh đã qua đi, những người phụ nữ nhao nhao bỏ mọi việc đang làm trong tay xuống, lao qua chỗ cô, tranh nhau dùng tay sờ trán cô, chăm sóc Thiểm Điện trong ngực cô.

Đúng lúc Thiểm Điện tỉnh dậy. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy nhưng hắn không luống cuống chút nào, bàn tay mập mập nhỏ bé nắm lấy cái viền của túi da, trong miệng không ngừng bi bô.

Mộc Thanh đột nhiên cảm thấy có chút ghen ngào. Nếu như Ly Mang ở đây, thấy Thiểm Điện như vậy, hẳn nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Do Do và Na Đóa đang ở cách đó không xa, phát hiện rối loạn tại đây, thấp thoáng nhìn thấy Mộc Thanh đang bị vây quanh, vừa kinh ngạc lại vừa hưng phấn mà chạy tới.

Mộc Thanh rất nhanh đem chuyện Đồ Lỗ và người của Khu Thú tộc đang đi về đây nói ra.

“Bọn hắn sẽ đến đây rất nhanh, bảo đạt ô của các người chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Toàn bộ lập tức lặng ngắt như tờ, trong mắt mọi người đều đã hiện lên sự sợ hãi. Rất nhanh đã có người vội chạy đi phòng lớn ở chính giữa khu quần cư báo tin tức.

Dĩ Gia cùng một vài người đàn ông khác vội vàng chạy tới.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau một năm rời khỏi nơi đây Mộc Thanh nhìn thấy Dĩ Gia. Liếc nhìn về hắn, Mộc Thanh có chút cảm giác lạ lẫm, rất nhanh cô đã phát hiện ra đó là bởi vì nụ cười giống như lúc trước trên gương mặt hắn đã không còn, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng ẩn trên khuôn mặt.

Thoạt nhìn hần đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Mộc Thanh kể lại mọi chuyện vừa rồi với hần một lần nữa, nói hết số người cùng số lượng thương âm của đối phương.

Hần xem ra cũng không nghi ngờ, do dự, chỉ hỏi: “Ly Mang đâu?”

Trong lòng Mộc Thanh đau xót, nhưng rất nhanh đã mỉm cười nói: “Hần có chuyện khác, nhưng rất nhanh sẽ đi tới đây. Hần nói với ta, muốn tới cùng kẻ vai chiến đấu với các người.”

Dĩ Gia cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn mặt cô một lát, quay đầu nhỏ giọng bàn bạc cùng mấy người đàn ông ở bên cạnh, lúc này mới nói với một số người phụ nữ đang lộ ra có chút hoảng sợ mà xúm lại với nhau: “Dĩ Phát nói trong rừng phía sau núi có một cái hang có thể chứa được người, các người tạm thời mang theo đồ ăn và bọn trẻ ẩn náu phía sau núi đi. Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, đều không được qua đây, cho đến khi chúng ta đi đón các người!”

Dĩ Phát chính là cha của Do Do.

Mấy người phụ nữ bắt đầu thút thít khóc lóc, cũng có người cắn răng nguyên rửa, sau một lúc ầm ĩ, từng người vội vàng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Mộc Thanh lúc này mới cảm giác mình có chút đứng không vững, còn có cảm giác Thiểm Điện ở trước người cũng bắt đầu trở nên nặng nề, làm cho cô có chút không thở nổi. Ngay lúc cô cảm thấy chân mình đã đứng không nổi, Dĩ Gia và Na Đóa giống như đồng thời cùng vọt tới trước mặt cô, giơ tay về phía cô.

Mộc Thanh vịn lấy tay Na Đóa, gắng sức hít thở lấy không khí, cái cảm giác choáng váng này mới qua đi.

Dĩ Gia dừng lại, có chút ngượng ngùng mà rút cánh tay trở về.

Na Đóa gỡ Thiểm Điện từ trên người Mộc Thanh xuống, tự mình ôm lấy, Mộc Thanh đi theo cô.

Lúc cô đi qua chỗ của Dĩ Gia, đột nhiên nghe thấy hần đang gọi tên cô phía sau lưng.

Cô quay đầu lại.

“Người trong tộc tôi có lẽ đều biết ơn cô. Cô lại giúp đỡ chúng ta một lần nữa.”

Dĩ Gia nhìn cô, nghiêm túc chậm rãi nói.

Mộc Thanh khẽ cười: “Tôi nên làm vậy mà. Các người đều là người cùng tộc với Ly Mang.”

Nói xong lời này, cô quay đầu, rất nhanh vượt qua Na Đóa.

Dĩ Gia nhìn bóng lưng của cô, hơi có chút mất mát.

Thật ra vừa rồi hần còn muốn nói rằng sắc mặt cô rất khó nhìn, lại muốn dẫn dò cô nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Nhưng cuối cùng hần lại không nói ra.

Kỳ thật cho dù hần có nói, có lẽ cô cũng sẽ không cảm kích. Hay có thể nói là cô vốn không cần sự quan tâm của hần.

Thoạt nhìn cô yếu đuối như vậy, nhưng hành động của cô, lại luôn làm cho hần không cách nào tưởng tượng được, cho dù là lúc trước, hay là bây giờ.

Lúc hần hơi giật mình, đã bị tiếng cãi lộn của người trong tộc làm bình tĩnh. Lúc này hần mới lắc đầu, chuyện quan trọng nhất của hần bây giờ, là cùng những chiến sỹ của hần nghĩ ra phương pháp đối phó với kẻ thù.

Mộc Thanh đã không còn sức để ngay lập tức quay trở về nhà nữa. Huống hồ cô còn ôm hy vọng, hy vọng có thể ở nơi này chờ Ly Mang xuất hiện.

Chỉ cần hần còn một hơi thở, hần nhất định sẽ chạy tới nơi này. Cô hiểu rõ hần hơn ai hết.

Chỗ mà những người phụ nữ và bọn trẻ tạm thời nương thân chính là cái hang núi mà lúc trước cô đã ở tạm qua hai đêm.

Tất cả mọi người đều đến đây, kể cả Nao Nao. So sánh với lần trước, cô ta tỏ ra rất bình tĩnh, chỉ ngồi ngẩn người ở trước cửa hang núi.

Đêm đến, đợi tiếng người ầm ĩ dần dần lắng xuống, lúc này phần lớn mọi người đều đã đi vào giấc ngủ, Na Đóa ngủ ở bên cạnh người Mộc Thanh đột nhiên cầm tay cô nói.

“Ly Mang rốt cuộc thế nào rồi?”

Cô nhỏ giọng hỏi.

“Anh ấy bảo em chờ ở đây.”

Mộc Thanh chỉ chậm rãi nói như vậy.

“Em đã mệt mỏi lắm rồi, mau đi ngủ đi. Hắn nhất định sẽ đến.”

Áp sát trong bóng tối, một lúc lâu sau, vang lên tiếng Na Đóa thấp giọng thở dài.

Ngày hôm sau ban ngày bình yên trôi qua. Màn đêm lại phủ xuống. Ngay lúc mấy người phụ nữ nóng nảy lo lắng vây quanh những người đàn ông phụ trách bảo vệ, yêu cầu bọn hắn đi qua thám thính tin tức, hướng khu quần cư đột nhiên âm ỉ chiếu rọi một mảnh ánh lửa.

Lửa càng lúc càng lớn, cuối cùng, giống như đã chiếu sáng nửa bầu trời đêm.

Khoảng cách từ nơi này đến khu quần cư cũng không tính là xa, nhưng cũng không phải là gần. Các cô không nghe được tiếng động từ nơi đó, nhưng mọi chuyện thì mọi người đều biết rõ, chiến tranh có lẽ đã xảy ra.

Không có ai nói tiếp, ngay cả những đứa trẻ cũng im lặng, mọi người đều trông ngóng nhìn về hướng kia.

Không biết đã qua bao lâu, khi ánh lửa dần dần vụt tắt, mấy người phụ nữ lại bắt đầu lo lắng, một số người đã bắt đầu khóc lóc thút thít, một số người ồn ào, số khác cúi đầu trên mặt đất cầu xin thần linh.

Mộc Thanh dựa vào thành động, ngồi trên đồng rơm chồng chất đã được lột da thú, vừa cúi đầu cho Thiểm Điện bú sữa, vừa nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai của bé.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận xao động, giống như có người tới báo tin, dường như tất cả mọi người đều vọt hết ra ngoài, Na Đóa vốn luôn ở cùng cô cũng cực kỳ nhanh đẩy đám người ra mà luồn lách đi ra ngoài. Không lâu sau đó, Mộc Thanh chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một trận hoan hô, thỉnh thoảng cũng có tiếng khóc rống.

Chắc là đã đánh lui Khu Thú tộc? Sau đó có những tiếng khóc rống kia, chắc hẳn là phát ra từ những người phụ nữ bị mất đi người thân. Mỗi lần chiến tranh qua đi, sẽ luôn có tiếng khóc như vậy. Cho dù là chiến thắng hay là thất bại. Mộc Thanh yên lặng trầm suy nghĩ.

Thiểm Điện ăn no xong đã ngủ rồi. Mộc Thanh đứng dậy nhẹ nhàng đặt bé ở bên người, giật khối da thú đắp lên cho bé.

Lúc này, ngoài động đột nhiên yên tĩnh trở lại, cửa động vốn đầy áp người cũng đã giãn ra thành một con đường.

Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn lên.

Một người đàn ông cao lớn hướng về phía cô mà đi tới.

Cho dù bước chân của hắn hơi tập tễnh, mặt mũi và khắp người tràn đầy máu đen, nhưng nhờ đồng lửa đang bùng cháy ở cửa động chiếu rọi, cô vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Đó là Ly Mang.

Hắn lướt qua nhiều người như vậy, vượt qua Nao Nao đang ngây ngốc nhìn hắn, đi thẳng về phía cô.

53. Chương 53

Thân hình Ly Mang lao đảo một cái, lúc đứng trước cô cách còn có vài bước thì người đã lung lay sắp đổ. Mộc Thanh nhào tới ôm lấy hân trước khi thân thể rắn chắc của hân sắp sửa đổ ập xuống. Nhưng hân thật sự quá nặng, cô chẳng những không đỡ được hân, ngược lại bị hân đè xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, Ly Mang nhào tới trên người cô.

Bên dưới là đá nham cứng rắn, phía sau lưng cô bị cộm đến mức đau nhức, nhưng cô căn bản là không chú ý tới. Giờ phút này, toàn bộ lực chú ý của cô đều ngừng tại người đàn ông đang nằm sắp trên người cô lúc này.

Mùi máu tươi dày đặc trên người hân, nhưng mùi hương kia lại khiến cho cô muốn rơi nước mắt, những giọt nước mắt tuôn rơi chỉ vì cô đang hạnh phúc đến tột cùng.

Hai tay run rẩy, cô đỡ cái đầu nặng trĩu của Ly Mang, ôm vào trong lòng mình, nhờ ánh sáng yếu ớt ở trong hang động mà tham lam ngắm nhìn gương mặt hân, nhẹ nhàng gọi tên hân.

Ly Mang mở mắt ra, ánh mắt của hai người giao nhau cùng một chỗ, quần lấy nhau chặt chẽ không cách nào xê dịch nửa phần.

“Anh đã trở về...”

Đôi mắt long lánh, hân nhếch miệng nở nụ cười với cô để lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Mộc Thanh nhìn hân một lúc lâu, đột nhiên dùng sức hung hăng đánh vào sau lưng hân.

“Anh là đồ tồi..., mỗi lần đều bỏ em lại một mình..., lần sau anh còn dám như vậy, em sẽ chết cho anh xem...”

Cô vừa đánh hân, vừa vụng về mà mắng, mà chửi hân, một dòng nước âm ẩm không ngừng tuôn ra từ trong mắt cô.

Ly Mang rên lên một hồi khe khẽ, cơ bắp trên mặt hơi vặn vẹo, lúc này Mộc Thanh mới giật mình nghĩ tới chắc hân mình đánh trúng miệng vết thương của hân, vội vàng ngừng tay. Nhưng ngay lập tức, hân đã dùng sức nắm lấy hai tay của cô, đè cô xuống mà ôm thật chặt trên mặt đất, hơi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô cảm thấy hân giống như có lời gì muốn tự mình nói ra, cô bèn nín lặng mà chờ đợi, cửa động đã sáng lên ánh sáng của bó đuốc, Dĩ Gia đã mang người đi tới.

Giờ phút này, ở cửa động nhiều ánh mắt cùng nhau nhìn bọn họ như vậy, lại yên ắng như một thế giới không tiếng động, ngoại trừ tiếng tách tách của bó đuốc đang cháy hừng hực phát ra.

Ly Mang buông tay cô, hôn lên cánh môi mềm mại của cô, rồi nở một nụ cười với cô, lúc này mới dùng sức chống đỡ thân thể của mình, lăn từ trên người cô xuống dưới, ngửa mặt nằm trên mặt đất mà thở dốc. Người trong tộc của hân lúc này mới bình thường trở lại, tràn vào.

Ly Mang bị thương không nhẹ, ở phía sau lưng, chỗ cánh tay và bắp đùi, miệng vết thương càng nghiêm trọng hơn, sau khi bị khiêng trở về khu quần cư, Mộc Thanh và Na Đóa lại thay phiên nhau chăm sóc thương thế của hân, thay thuốc cho hân. Người trong tộc của hân đối xử với hân và Mộc Thanh cực kỳ thân thiện, mỗi ngày đều mang con mèo có thịt tươi ngon nhất sẵn được ở bên ngoài đến biếu.

Ở nơi này, dũng sĩ vĩnh viễn sẽ nhận được sự tôn kính. Mà Ly Mang lại càng xứng đáng là dũng sĩ được tôn trọng như vậy.

Ngày đó lúc hân ở trong trận đánh kịch liệt cắn xé lũ thương âm và chém giết bọn người Khu Thú tộc, tên vu sư đi theo bọn họ nhìn thấy ấn ký hình ngọn lửa trên mặt hân, đột nhiên giống như khát máu mà hưng phấn hân lên, lớn tiếng kêu gào đòi bắt hân lại để mang về, bởi vì hân chính là vật tế sống tốt nhất cho Cáp Lạp.

Địa vị của vu sư bình thường rất cao, nhất là trong bộ lạc như Khu Thú tộc. Thừa dịp lúc người của đối phương đang bị vu sư thu hút sự chú ý, Ly Mang một tay cầm dao, một tay nắm mâu, dùng lưỡi dao sắc bén cắt đứt cổ họng hai người của Khu Thú tộc đứng gần hân nhất, động tác nhanh như chớp khiến bọn

hắn bất ngờ không kịp chuẩn bị, xé rách vòng vây tạo một lối thoát, bước mấy bước liền tung người nhảy vào dòng sông lớn.

Hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn bị thương âm cần mất da thịt ở một vài chỗ trên người, máu không ngừng chảy ra, cứ bơi được một đoạn trong nước, bám lấy mấy mảnh gỗ mục trôi dạt trên mặt nước, bị nó kéo trôi thẳng xuống hạ du, cuối cùng bị kẹt cùng với mảnh gỗ kia trong một bụi cỏ trong chỗ nước bên cạnh bờ sông, ý thức dần dần có chút mơ hồ, cho đến nửa đêm mới tỉnh lại, sau khi ăn qua loa một ít mầm cỏ dại và cây lau bên bờ sông, lúc này mới chậm rãi khôi phục chút sức lực, bèn lộn ngược trở về thượng du, nơi xảy ra sự việc.

Hắn biết sau này Mộc Thanh nhất định sẽ trở lại đó mà nhìn kết quả cuối cùng. Nhìn thấy cảnh tượng đầm máu như vậy, cô có thể cho rằng hắn đã chết mà đau lòng hay không?

Ý nghĩ này làm cho hắn vẫn luôn chạy đi mà không ngừng nghỉ. Đến rặng đông thì rốt cuộc hắn cũng chạy tới, ngay lập tức hắn đã phát hiện ra gần nơi trước kia bọn hắn ẩn náu còn dấu tích tro tàn của một đồng lửa đã cháy hết cùng một bọc hành lý bị cành lá che lại. Lúc hắn ngồi dưới đất lục ra xem xét, thấy bên trong còn lương khô, hắn đã ngấu nghiến ăn lấy từng ngụm, ánh mắt hắn lại bị một bức vẽ chỉ dùng mấy hòn đá nhỏ chồng chất lên hấp dẫn.

Đó là một cái mũi tên, phương hướng của nó chỉ vào chính xác là phương hướng nơi hắn và người trong tộc của hắn ở lại.

Hắn biết rõ cái này nhất định là của cô để lại. Cô làm ra ký hiệu như vậy, chẳng lẽ là muốn nói cho hắn biết cô đã thay hắn đi báo tin tức ọi người trong tộc?

Hắn hơi có chút khó tin, nhưng cảm xúc nhiều hơn lại là vô cùng cảm động.

Hắn nghĩ rằng hắn phải nhận được bao nhiêu sự quan tâm của thần rừng, thì ngài mới có thể đưa một người phụ nữ tuyệt vời như vậy đến ở bên cạnh hắn.

Hắn cảm giác được lực lượng trước kia chảy trong cơ thể hắn đã biến mất lại một lần nữa chậm chạp bùng lên. Hắn lấy tro tàn từ đồng lửa cô đã đốt còn lại, bôi bừa bãi lên miệng mấy vết thương trên người do bị ngâm nước mà sưng vù đến trắng bệch, tiện tay cầm lương khô còn lại và chuôi duệ mâu này, lại men theo dấu vết còn lưu lại dọc đường của người Khu Thú tộc mà đuổi theo. Buổi tối ngày hôm sau, hắn chạy tới đúng lúc người của Khu Thú tộc và tộc nhân của mình đang xảy ra chiến đấu vô cùng kịch liệt.

“Đạt ô và cha ta, bọn hắn chặn đường bọn người xấu tại một cái khe núi bên trong cánh rừng phía ngoài, bắn bọc mũi tên đã bôi mỡ đốt lên bắn về phía bọn hắn. Trên người mấy con thương âm kia bị bắt lửa, gào thét chạy toán loạn khắp nơi, hóa ra chúng cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết. Đạt ô độ sức cùng kẻ phản bội thần linh – Đồ Lỗ, lại có mấy kẻ khốn nạn xông tới, cha ta bọn họ lúc ấy đều đang đánh nhau cùng người xấu, không thể qua giúp đỡ được, mất thấy đạt ô sẽ gặp nguy hiểm, Thanh Thanh, cô đoán xem chuyện gì xảy ra? Một mũi tên đang cháy rừng rực xé gió bắn về phía Đồ Lỗ đang hướng đạt ô mà chém tới, bắn trúng tim hắn ngay từ sau lưng, đạt ô thừa cơ giết chết hắn. Thanh Thanh, cô có biết là ai bắn mũi tên đó không? Chính là cha của Thiểm Điện. Hắn bắn mũi tên, lại ở cùng một chỗ với đạt ô giết người xấu, đánh lùi người xấu. Thanh Thanh, cha của Thiểm Điện thật đúng là dũng sĩ rồi, cha ta bí mật nói với bọn ta, trước đây hắn lại là dũng sĩ đệ nhất trong bộ lạc của chúng ta!”

Ở bên trong gian lều của Na Đóa, Do Do mặt mày hớn hởi nói, mấy đứa em của cô cũng đều mang vẻ mặt sùng bái mà nhìn Ly Mang đang ngồi dưới đất.

Mộc Thanh tủm tỉm cười nhìn về phía Ly Mang.

Hắn được một đứa bé ca ngời như vậy, mặt cũng hơi đỏ lên. Cũng may từ bé lớn lên, da hắn vốn đen, cũng không dễ làm cho người khác chú ý nhiều, chỉ là thấy Mộc Thanh nhìn mình như vậy, giống như hơi ngượng ngùng mà nở nụ cười, thuận tay nhận lấy Thiểm Điện trong tay Mộc Thanh, cho bé ngồi trên đùi mình mà chơi đùa với bé.

Mộc Thanh đi vòng quanh phía sau hắn, kiểm tra vết thương lớn nhất phía sau trên lưng hắn, cẩn thận thoa thuốc nước cho hắn.

Hắn thật sự rất khỏe mạnh, chẳng qua cũng chỉ chăm sóc vài ngày, những vết sưng trên miệng vết thương cũng đã dần biến mất, nghỉ ngơi vài ngày, có lẽ hoàn toàn sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.

Làm cho Mộc Thanh có chút buồn cười đó chính là, Ly Mang vậy mà lại vô cùng nhớ nhung mấy con động vật nhỏ được nuôi trong khe núi, vết thương còn chưa khỏi toàn bộ đã la hét phải đi, nói nếu còn ở lại thêm nữa chỉ sợ chờ bọn họ trở về, mấy con động vật đã bỏ trốn hoặc chết đói hết, nông trường của cô cũng sẽ không còn nữa.

Cái từ nông trường này là hắn học được từ Mộc Thanh, lúc ấy Mộc Thanh miêu tả cho hắn một bức tranh vẽ hình ảnh có cây dâu có cá có ngỗng có cả đứa trẻ con mập mạp, khách tới dùng cơm có lúa gạo có gà, còn nói đợi sau này bọn hắn thu hoạch kê trong đất, nếu có thừa, cô sẽ thử cất rượu cho hắn uống. Hắn hỏi rượu là cái gì, Mộc Thanh miêu tả nói giống như cái loại chất lỏng màu vàng chảy ra từ thân cây trước kia hắn đã từng uống, nhưng hương vị so với cái kia đậm đà hơn rất nhiều. Mặc dù hắn vẫn lơ mơ hiểu được, nhưng thoạt nhìn vẫn còn rất lạ lẫm, cũng thoáng một cái nhớ kỹ được cái từ nông trường kia.

Tuy rằng Mộc Thanh cũng hơi nhớ nhung, nhưng trong mắt cô, thương thế của Ly Mang so với những con gà con dê kia quan trọng hơn rất nhiều. Bắt buộc phải ở lại hai ngày, thấy hắn nóng lòng muốn về nhà mà quay cuồng như một mũi tên vậy, miệng vết thương nhìn cũng lên vảy, thu nhỏ miệng lại một chút rồi, cuối cùng cô cũng đồng ý.

Tuy rằng lần trước Dĩ Gia mang theo người của bộ tộc hỏa thiêu thương âm, giết Đồ Lỗ cùng một ít người Khu Thú tộc xâm phạm, cuối cùng đánh đối phương bị thương hoảng sợ mà bỏ trốn, xem như là đại trận toàn thắng, nhưng bên mình cũng có không ít người bị thương, cho nên những ngày này mọi người đều bận rộn giải quyết tốt hậu quả của chuyện đã xảy ra. Trong thời gian đó Dĩ Gia cũng có tới thăm Ly Mang mấy lần. Nghe nói ngày mai bọn họ sẽ rời đi, hắn vội vàng chạy tới, biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

“Trong khu rừng này, tính cả thảo nguyên, tổng cộng có tất cả mười mấy cái bộ lạc lớn nhỏ. Ở lại đi, cùng ta quản lý người của bộ tộc chúng ta. Để cho chúng ta trở thành bộ lạc cường đại nhất trên mảnh đất này, một ngày nào đó, người khác sẽ phải ngẩng đầu lên mà nhìn chúng ta!”

Hắn nhìn Ly Mang rồi nói như vậy, biểu hiện trên khuôn mặt vô cùng thành khẩn.

Ly Mang nhìn Dĩ Gia một lát, hai tay nắm chặt bờ vai của hắn: “Cậu sẽ là một đấng oai hùng. Người trong tộc có cậu che chở, nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Tuy rằng sau này tôi không thể kề vai chiến đấu cùng cậu, nhưng chúng ta sẽ vĩnh viễn là anh em tốt, vẫn giống như lúc còn bé!”

Lúc hắn nói xong lời này, Mộc Thanh để ý thấy vẻ thất vọng lộ ra trên khuôn mặt của hắn, nhưng sau khi thất vọng, cô lại cảm thấy hắn giống như đang nhẹ nhàng thở ra, cũng giống như cô.

Thật ra cô cũng hiểu suy nghĩ của Dĩ Gia.

Dĩ Gia cũng không nói gì thêm nữa. Chỉ là khi đêm xuống, ở bên trong khu quần cư lại đốt đồng lửa lớn một lần nữa, mọi người trong tộc lấy rất nhiều món ăn mang tới cho Mộc Thanh và Ly Mang tiến hành bữa tiệc thịnh soạn nhất. Sáng sớm hôm sau, Dĩ Gia và Hồ Xỉ, cả nhà của Na Đóa, còn có những người trong tộc khác đưa hai người bọn họ đi ra ngoài, giao hẹn sau này sẽ thường xuyên qua lại thăm hỏi lẫn nhau, lúc này mới lưu luyến chia tay.

Mộc Thanh có chút tiếc nuối, thật ra tận sâu trong lòng cô vẫn hy vọng cả nhà Na Đóa có thể cùng bọn họ đi đến định cư trong khe núi, nếu nói như vậy, vậy mới là hoàn toàn tốt đẹp. Nhưng cô cũng biết chuyện này có chút không thực tế. Khe núi của bọn họ mặc dù tốt, nhưng trong mắt cả nhà Na Đóa, nơi tốt thế nào cũng không thể so sánh với quê hương nơi nhiều thế hệ đã ở lại, cùng mọi người đối mặt với mọi khó khăn, cùng liên kết với nhau trở thành bộ lạc thị tộc, đó là rừng cây nơi bọn họ lớn lên, nơi mà tâm hồn bọn họ thuộc về... Trừ Ly Mang ra, hắn là người khác biệt, bị một người ngoại tộc đến từ bên ngoài như cô dụ dỗ đi ra ngoài. Có lẽ hắn đối với bộ tộc và người trong tộc của hắn còn có tình cảm, nhưng đây chẳng qua chỉ là một loại tình cảm không thể phai mờ đã ăn sâu bén rễ vào trong lòng từ lúc sinh ra. Mà ở cái khe núi kia, trong mỗi ngõ ngách đều có lưu lại dấu vết của hắn và cô tự tay mài qua, bọn hắn vui vẻ sống chung tại đó, ở trong khe núi trải qua muôn ngàn khó khăn gian khổ, chỗ đó mới đúng là quê hương chính thức trong suy nghĩ của hắn đi.

Ly Mang cuối cùng cũng quay lại nhìn thoáng qua về hướng khu quần cư, lại để cho Mộc Thanh tháo Thiểm Điện xuống, đeo cả túi da của hắn ở trước người mình, vác trên lưng bọc hành lý mà người trong tộc đã chuẩn bị cho bọn họ, nở một nụ cười với cô, đón ánh sáng mặt trời cùng cô, một lần nữa đi về hướng đông. Nghe thấy tiếng Mộc Thanh thối còi kêu, Tiểu Hắc không biết từ nơi nào nhảy ra, vui sướng theo sát sau lưng. Những ngày Ly Mang dưỡng thương, ban ngày nó đi khắp nơi giương oai, đến lúc trời tối liền chạy đến gần cánh rừng mà lần trước nó và Mộc Thanh qua đêm ở bên ngoài, nghe nói cũng bởi vì nó đột nhiên nhảy lên mấy cái đến bên dòng suối, đứng phía sau lưng mấy người phụ nữ đang giặt quần áo rửa đồ đạc, dọa các cô sợ đến vứt bỏ đồ vật trên tay rồi thét chói tai mà chạy như điên một đường mà quay trở về.

Đường trở về cũng rất thuận lợi, đây là đêm cuối cùng mà bọn hắn phải trải qua ở bên ngoài, ngày mai lại đi một ngày, có lẽ là trước khi trời tối, bọn hắn có thể trở về nhà của mình.

Đến chạng vạng tối, những tầng mây lớn màu xám nặng nề áp sát phía trên rừng rậm, làn gió thổi qua cũng mang theo chút hơi nước bao trùm nơi đây. Đoán rằng buổi tối sẽ có một trận mưa, lúc Ly Mang dựng lều vải, hắn cố ý dựng tại mặt đất nơi có địa thế tương đối cao, lại có tầng tầng cành lá đan xen vào nhau, lúc này mới trải da thú ra làm đệm, lại dùng lá cây to lớn tạm thời tết buộc trùm lên trên đỉnh lều để tránh mưa lớn thấm rỉ vào bên trong. Thậm chí, hắn còn dùng cành lá cùng cái túi da lớn vốn để chứa đồ vật của bọn họ kia, kéo căng ra dựng một cái lều vải đơn sơ cho Tiểu Hắc che mưa gió.

Đêm đến, quả nhiên mưa rơi xuống, càng rơi càng lớn. Đêm phủ đen lên thế giới bên ngoài, đen đến giống như đưa bàn tay lên cũng không thấy rõ được năm ngón tay, trong lều vải thấp bé nhỏ hẹp nhưng lại mang một bức tranh ấm áp. Mượn ánh sáng của đèn pin, hai người nằm sấp cùng chơi đùa với Thiểm Điện nằm ở giữa hai người bọn họ. Thiểm Điện vừa ăn no, tinh thần còn rất tốt, con mắt mở ra giống như chuông đồng, nhìn Ly Mang không ngừng làm mặt quỷ mà khanh khách cười. Bây giờ bé đã có thể cười ra tiếng rồi. Chờ đến lúc bé bắt đầu ngủ, Mộc Thanh ôm bé chui vào bên trong túi ngủ, tắt đèn pin rồi dỗ dành bé ngủ.

Thiểm Điện rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, Mộc Thanh nghe tiếng mưa rơi tí tách và tiếng khò khè trầm thấp thỉnh thoảng do Tiểu Hắc phát ra bên ngoài, lại bị một mối lo đi đường cả ngày đánh úp xuống, dần dần đã có chút buồn ngủ, đột nhiên cảm thấy Ly Mang ở bên cạnh đang thò tay thăm dò mình.

“Tối ngủ chung cùng anh đi.”

Ngay lúc Mộc Thanh quay lại nắm lấy tay hắn, hắn lại nhỏ giọng dè dàng nói ra.

54. Chương 54

Edit: Mèo

Beta: Tiểu Tuyền

Mộc Thanh thân thể sạch sẽ mềm mại chui vào túi ngủ cùng hắn. Cái túi kia nếu chứa hai người bọn họ, thì có chút chật chội nên hai thân thể gần như là bị quần sát lại với nhau.

Mộc Thanh uốn éo mấy cái trong lòng hắn, rồi tự tìm tư thế thoải mái dễ chịu nhất, lúc này mới kề sát cổ của hắn thở một hơi thật dài.

Trong bóng tối Ly Mang ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve lên mái tóc dài của cô xoa trên cánh tay hắn.

Cô chờ hắn mở miệng, cô nghĩ hắn hẳn là có lời gì muốn nói cùng cô, nhưng mà một lúc lâu, hắn lại vẫn im lặng.

“Ly Mang, anh biết anh lớn bao nhiêu không?”

Mộc Thanh đột nhiên hỏi.

Cái vấn đề này có khi khôn nhiều (vây khôn + quấy nhiễu) cô, nhưng cô vẫn quên hỏi hắn. Hiện tại đột nhiên nghĩ tới, cho nên liền hỏi.

Vào hoàn cảnh trong một đêm cuối mùa thu chỉ còn tiếng mưa rơi ngoài lều cùng tiếng hít thở bên trong lều lại hỏi một loại vấn đề này, thật sự là không thích hợp rồi.

Cô cảm giác được hấn dường như hơi ngẩn người một chút, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười.

Hấn kéo một cái tay của cô tới, vuốt nhẹ trong lòng bàn tay của cô, sau đó từ từ gấp từng ngón từng ngón tay cô xuống, gấp xong một tay, lại kéo qua một cái tay khác của cô, sau đó lại lập lại, sau hai lần như thế, hấn ngừng lại, nhưng cũng không buông tay cô ra, chỉ thấp giọng nói:

“Anh nhớ được có một năm khi còn bé, lúc tuyết đọng bắt đầu tan ra, thời điểm mầm non nhú lên từ mặt đất một lần nữa, mẹ anh cứ cầm tay của anh gấp năm ngón tay anh xuống như vậy, nói cho anh biết đây là từ sau khi sinh anh trong rừng rậm mới bắt đầu năm lần tuần hoàn, anh cũng cùng trưởng thành với chúng. Sau đó mẹ anh lại mất, nhưng anh vẫn còn nhớ bà đã từng nói. Nếu như nhớ không lầm, lúc mẹ lần đầu tiên nhìn thấy em, là vừa lúc tất cả ngón tay hai bàn tay gấp lại hai lần luân phiên. Dùng con số lúc trước em dạy anh mà nói, thì lúc anh gặp em, vừa lúc đã trải qua hai mươi lần trong rừng nóng lạnh thay phiên như vậy, đúng không?”

Mộc Thanh nằm ở lồng ngực của hấn, trộm cười.

“Vậy em bao lớn?”

Hấn nghĩ tới, cho nên hỏi cô như vậy.

Mộc Thanh e hèm một cái, lắc đầu. Hấn có hỏi, cô cũng không nói. Nhưng lòng hiếu kỳ của hấn rõ ràng đã bị gợi lên, vào lúc hấn muốn mở miệng lần thứ ba, cô đã dùng miệng mình giành trước ngăn chặn cái miệng của hấn,

Thật lâu, lúc hai người rốt cục tách ra, nhưng hấn còn ôm thật chặt cô, hấn đột nhiên thấp giọng nói: “Thật ra thì anh muốn nói với em, bắt đầu từ bây giờ, bất kể xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ không bỏ lại em và Thiểm Điện nữa. Anh thề với thần linh trong rừng.”

Mộc Thanh nhớ lại lúc cô bị hấn đặt dưới thân ở trong cái sơn động bên ngoài khu quần cư kia, lúc phía ngoài có người tiến vào, lúc ấy hấn nhìn mình dường như muốn nói gì đó.

Bất kể phát sinh cái gì, sau này hấn nhất định sẽ không bỏ lại cô và Thiểm Điện nữa, đây chính là lời lúc ấy hấn muốn nói với cô sao?

Cô không hề nói nữa, chỉ hôn hấn lần nữa trong bóng tối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộc Thanh còn có chút tham ngủ nhưng cảm giác một chân mình hơi hơi bị nâng lên, sau đó có thứ cứng rắn gì đó liền thẳng tắp từ dưới hông cô húc vào trong thân thể của cô, lấp đầy cô trong nháy mắt, bỗng chốc cô bị loại kích thích mãnh liệt này đánh thức, quay đầu lại nhìn phía sau thấy Ly Mang dán chặt sau lưng mình đang chống đầu, vẻ mặt nhìn mình đang cười xấu xa.

Mộc Thanh đã đau lưng rồi, uốn éo mấy cái, thân thể dựa vào cạnh túi ngủ, đẩy hấn ra. Nhưng hấn thoát nhìn cũng không có định bỏ qua cho cô, tiếp tục dựa sát tới, thật chặt đẩy lấy hông cô. Trong túi ngủ không gian quá nhỏ, cô không tránh thoát được nên thoáng một cái bị hấn chiếm lĩnh, hơn nữa còn xoay người đè trên người cô.

“Đừng. Tối hôm qua đã mệt chết rồi. , hôm nay còn phải đi đường.”

Mộc Thanh nằm úp sấp ô ô mà kháng nghị. Cô thật hối hận tối hôm qua mình lại nghe lời như vậy. Cùng ngủ trong một cái túi ngủ nhỏ như thế với hấn, thật sự là cái chủ ý rất ngốc. Cô hoài nghi hôm nay mình sẽ không đi đường nổi rồi.

“Để anh công em.”

Hấn thấp giọng nở nụ cười, dùng râu cằm dài đến má của mình cọ lên phần gáy trơn bóng và sau tai nàng. Hấn biết đó là nơi nhạy cảm của cô, mỗi lần hấn làm như vậy, cô sẽ mềm hóa thành một ao nước, mặc hấn chơi đùa.

Lần này cũng vậy, hần chưa cọ được mấy cái, cũng đã nghe thấy trong cổ họng cô phát ra mấy tiếng rên rỉ khe khẽ nhỏ vụn, đứt quãng, âm thanh này treu chọc đến nỗi hần càng khó nhin hơn, chợt dùng sức đẩy một cái, Mộc Thanh a hét lên một tiếng.

Hần rất hài lòng, đang lúc hần muốn tiếp tục cố gắng để cô phát ra càng nhiều là âm thanh dễ nghe như vậy, đột nhiên có chút chán nản ngừng lại nằm ở trên người cô, thở dài.

Mộc Thanh nhin không được bật cười lên, dùng sức từ dưới người hần thoát thân ra, leo ra khỏi túi ngủ.

Thiểm Điện bị âm thanh thét chói tai mới phát ra vừa rồi của cô đánh thức, bé mở mắt ra nghiêng đầu nhìn bọn hần, trong miệng càng không ngừng y y nha nha.

Mộc Thanh ôm Thiểm Điện từ trong lều đi ra ngoài, mưa đã sớm ngừng, không khí trong lành ẩm ướt, sương mù dưới ánh mặt trời đang từ từ biến mất. Tiểu Hắc đột nhiên từ trong rừng xông ra, phốc một cái ném dưới chân cô một con gà rừng, sau đó dùng sức giữ một cái bọt nước trên bộ lông của nó lập tức văng khắp nơi, Mộc Thanh tránh né không kịp, dính đầy người và khuôn mặt cô. Cô cười vỡ xuống đầu Tiểu Hắc, cho nó đi qua một bên hưởng dụng bữa ăn sáng, còn mình thì nhìn Ly Mang dõ lều vải xuống thu thập hành trang.

Nghĩ đến hôm nay là có thể trở lại thung lũng, Mộc Thanh có chút hưng phấn, đau lưng mệt mỏi lúc buổi sáng dường như biến mất gần hết. Ly Mang nói công cô về nhà, cô quay đầu lại cười một tiếng, đã đi đầu xuất phát về phía trước.

Gần tới buổi trưa, sắp đến nơi vách núi cắt ngang con sông lớn, hai người liền dừng chân nghỉ ngơi.

Mộc Thanh cảm thấy có chút khô nóng, liền đến bờ sông rửa mặt và tay.

Nước sông mùa thu không giống giữa hè mãnh liệt nhiều mưa như vậy, hơn nữa nước cũng trong xanh rất nhiều. Mộc Thanh ngồi xổm ở bên bờ sông, cúi đầu hất nước lên mặt cảm thấy rất mát mẻ. Đang muốn rửa đến cánh tay thì thỉnh thoảng nhìn thấy dưới mặt nước trôi mấy thứ gì đó thật dài màu trắng tròn tròn giống như rắn, bị làm cho sợ đến nhảy lên, thất thanh kêu to, làm cho Ly Mang ở phía sau cách đó không xa đang ôm Thiểm Điện sợ đến không nhẹ, chạy vài bước đến bên người cô, đợi lúc cô mang về mặt trắng bệch chỉ vào thứ dưới nước để cho hần nhìn, Ly Mang liền phá lên cười, đem Thiểm Điện giao cho cô, còn mình thì cúi người chụp tới, nguyên lai là đoạn thân cây sinh trưởng ở bờ sông, có thể là bị gãy rớt vào trong sông nên ngâm nở lớn, lộ ra gần bên trong giống như sợi râu cây ngô màu trắng, đang không ngừng nhỏ nước tí tách trên tay hần.

Ly Mang đem đoạn thân cây kia tiện tay ném đi, nhưng vẫn nhìn cô cười không ngừng. Mộc Thanh thấy mình cư nhiên bị một nhúm nhánh cỏ hù dọa thành như vậy, cũng có chút ngượng ngùng, liếc hần một cái quay người bỏ đi. Mới vừa đi hai bước thì dưới chân lại đột nhiên chậm lại.

Cái loại đồ vật có gân màu trắng, có thể chính là sợi dây cô từng nghĩ tới trước đây vô số lần không?

Thời điểm vừa tới nơi này cô vì quần áo mình mặc sau này mà rất buồn phiền, Mộc Thanh cũng từng nghĩ tới có thể tìm được sợi dây đại hay không, dùng sợi dây tới bện thành vật liệu may mặc. Nhưng cô chưa từng thấy cộng dây, đến nó lớn có cái dạng gì cũng không có khái niệm, cô đã hỏi Ly Mang vài lần nhưng hần cũng mờ mịt không biết, hiển nhiên lúc này con người còn không có học được việc lợi dụng dây đại, cộng thêm sau đó cô lại từ từ quen may vá các loại quần áo da thú ình, nên cái ý nghĩ này cũng chậm rãi tiêu tan. Hiện tại vô tình ở trong nước phát hiện những thứ màu trắng có gân này, nếu quả thật đúng là sợi dây mà nói..., vậy cũng chính là đập phá thiết hại vô mệnh xử, được đến toàn bộ không uống công phu (tìm kiếm hoài không thấy, bỗng nhiên vô tình có được tất cả).

Mộc Thanh đem Thiểm Điện liền thả lại trên tay Ly Mang, còn mình một lần nữa trở về bờ sông, đem vài đoạn thân cây mới vừa rồi đã được ngâm cầm đi ra ngoài, bóc đi lớp da lưu lại phía trên, ở trong nước rửa sạch mấy lần, trôi đi vết nước bùn bẩn dính bám vào ở phía trên, đến cuối cùng, trên tay của cô còn dư lại mấy bó sợi xơ trắng sáng mềm mại.

Đây chính là sợi dây đại.

Mộc Thanh hưng phấn kêu một tiếng, cực kỳ nhanh từ trong nước mò ra đám sợi dây còn lại mà bắt chước làm theo, cuối cùng dùng dao găm cắt lấy một bó dây to.

Cô đem sợi dây mới mẻ bên lại, sau đó để ở chóp mũi mình ngửi, sợi dây rửa sạch tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt.

” Lá cây và rễ của thứ này đã nát có thể đánh tan vết sừng độc trên người, anh ở bên ngoài thường xuyên nhìn thấy, chẳng qua là không có chú ý thân cây ở trong nước ngâm nở sẽ ra vật như vậy. Em cầm cái này làm cái gì?”

Ly Mang nhìn trên bó dây trên tay cô, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Cái này a. Cái này sau này có thể làm quần áo, dệt màn, dệt thảm, còn có thể xoắn lại thành dây thừng rất bền chắc, làm ra cái túi lớn chứa đồ vật. rất nhiều tác dụng.”

Mộc Thanh cười híp mắt đáp, trong lòng thật sự có chút cảm thán, nếu như không phải là trùng hợp bọn chúng sinh trưởng ở bờ sông, đúng dịp bị gió hoặc cái ngoại lực gì khác bẻ gãy mà ngâm ở trong nước sông làm mất một lớp da bên ngoài, sau đó cô lại đúng dịp đến nơi này rửa mặt rửa tay thì cho dù qua thật lâu nữa, chỉ sợ cô cũng sẽ không biết loại thực vật xem ra hết sức bình thường nở ra hoa màu vàng này chính là sợi dây.

Trước đây cô chưa từng kéo qua sợi dây, càng đừng nói tới dệt vải, nhưng cô từng thấy quá một số cụ bà dân tộc thiểu số ở trước mặt du khách biểu diễn thủ công kéo sợi cổ xưa tinh khiết, cho nên cô cũng không lo lắng, chỉ cần có sợi dây, ở trong mùa đông thật dài kế tiếp, cô có rất nhiều thời gian chậm rãi nghiên cứu.

Thời điểm gần chạng vạng tối, bọn họ rốt cục bước chân vào sơn cốc, phía sau kéo theo một bó lớn thân dây được cắt tối. Ly Mang còn đáp ứng giúp cô thu thập hạt giống. Có hạt giống, sang năm thời điểm mùa xuân tới, cô có thể một mình một cái nương rãnh đi trồng cây dây.

Ly Mang lo lắng lúc đầu quả nhiên ứng nghiệm. Lúc Mộc Thanh mới rời đi, kế hoạch ước chừng là trong vòng nửa tháng trở về , cho nên dựa vào thời gian chuẩn bị cỏ khô cho động vật. Hiện tại ngày trở về quá trễ, phát hiện mảnh gỗ hàng rào ngăn cừu ở cửa động đã bị húc ngã trên mặt đất, cừu bên trong bỏ trốn mất dạng, bết bát hơn chính là cái lều cỏ cho nhóm đã cắm ở đại khái bị gió đánh sụp, lật ra một góc hàng rào, gà rừng chim núi bên trong chạy trốn không còn một con, ngay cả trong đất còn dư lại một lứa rau dại cuối cùng, mấy phiến lá cũng bị vết gặm cắn chông chênh.

Mộc Thanh vội vàng lại đi kiểm tra sơn động mình chứa đựng hạt kê và thức ăn, thấy cửa động như trước, cho nên đồ vật bên trong tất cả vẫn hoàn hảo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nghĩ đến không thấy mấy động vật kia, trong lòng vẫn có chút đau lòng. Ly Mang nhìn ra được nên nghĩ cách dụ dỗ cô vui vẻ, đang định hứa mình ngày mai liền bắt đầu thừa dịp cuối mùa thu bắt thêm nhiều động vật nhỏ cho cô nuôi thì đột nhiên nghe thấy phía trước phăng phất truyền đến tiếng kêu của đám gà rừng có chút hoảng sợ, hai người ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiểu Hắc đang uy phong lẫm lẫm đuổi mấy con gà rừng không biết bị nó từ nơi nào tìm được trở lại.

Mộc Thanh vui mừng quá đỗi, vội vàng gọi Ly Mang sửa xong hàng rào, sau khi lần nữa nhốt đám động vật nhỏ Tiểu Hắc đuổi về, lúc này mới nhớ tới là đi phụ cận tìm một chút, cho nên lôi Ly Mang, hai người vây quanh thung lũng mấy lần, đầu tiên là ở dưới bụi gai bắt trở về hai con, lại trong khe núi nhỏ thấy mấy con, buồn cười nhất chính là có mấy con thể nhưng bay lên cây. Đại khái là lâu dài không cất bỏ lông cánh, nó đã dài ra chút ít, cho nên có thể bay một đoạn khoảng cách. Cuối cùng bọn họ phải cầm lưới cá, lúc này mới đem nhóm đã cầm trên cây bắt trở lại. Sau đó Mộc Thanh bắt đầu đếm, so với số lượng trước kia, mặc dù thiếu gần một nửa, nhưng cuối cùng có thể tìm về nhiều như vậy, cô cũng tương đối hài lòng.

Thời điểm màn đêm mau phủ xuống, ngay cả mấy con cừu không thấy cũng thanh thoi trở lại trong sơn động của bọn chúng. Thì ra là bọn chúng đã đem nơi này trở thành hang ổ của mình, vài ngày trước bắt quá là ăn sạch cỏ khô bên trong, lúc này mới húc lật hàng rào đi ra ngoài, ở kiếm ăn ở trong thung lũng. Hiện tại trời sắp tối rồi, nên trở về cái nhà mình đã ở thật lâu kia.

Mùa đông rất nhanh sẽ tới . Qua mùa đông này, mảnh đất này liền nghênh đón một vòng sinh mệnh tuần hoàn mới.

55. Chương 55

“Vút.”

Một cái mũi tên lông vũ mang theo tiếng gió thẳng tắp mà bắn về phía một con sói đứng cách đó không xa đang nhìn chung quanh. Cơ hồ là ở cùng thời khắc đó, đến từ phương hướng khác một mũi tên cũng bắn tới, hai mũi tên ngay ngắn cắm vào cổ con sói, sói kêu gào một tiếng rồi ngã xuống.

Một bé trai đem cung treo phía sau lưng chính mình rồi nhanh chóng hướng phía con sói trúng tên chạy tới.

“Chờ một chút!”

Thời điểm lúc hần sắp đến chỗ phụ cận con sói, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói của một người phụ nữ.

Bé trai dừng bước, xoay người lại cười hì hì nhìn người phụ nữ đang tách cành lá dày đặc ra hướng mình bước tới.

Trên người cô mặc kiểu váy ngắn liền lệch nghiêng vai đơn giản, tóc dài tết thành một cái đuôi sam tùy ý buông ở phía sau, hai chân trần trụi, làn da toàn thân lộ ra bên ngoài có màu mật ong làm nổi bật lên ánh mắt đen nhánh hữu thần, làm cho cả người cô thoát nhìn có tư thế oai hùng bùng bùng. Trên tay cô cầm một cái cung nỏ xanh đậm, bên hông đeo túi da đựng tên, sẵn bước hướng đứa bé trai kia đi tới.

“Thiểm Điện, mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi hả? Con còn nhỏ, không nên một mình chạy đến đây. Vạn nhất nếu đụng phải mãnh thú làm sao bây giờ?”

Cô đến trước mặt bé trai, giận tái mặt trách cứ.

“Mẹ, mẹ nói sai rồi. Mấy ngày hôm trước cha mới vừa nói con đã đủ tám tuổi, đã là người lớn, cha còn tặng con cây cung đây! Sói ăn cỏ con nuôi, con muốn giống như cha bắn chết nó!”

Bé trai được gọi là Thiểm Điện lộ ra vẻ không phục lắm, chống nạnh đầu hếch lên trả lời với mẹ.

Người phụ nữ đang bị chính đứa con của mình trả lời chính là Mộc Thanh.

Mộc Thanh nhìn gương mặt Thiểm Điện bị mặt trời chói chan phơi ngăm đen tràn đầy bộ dạng không phục, liền nghiêm mặt hù dọa hần: “Con nghe lời cha con như vậy, thì mấy ngày nữa cả nhà chúng ta đi thảo nguyên Lãng Đạt, mẹ sẽ kêu cha, mang theo đệ đệ Phích Lịch, sẽ cho con ở lại giữ nhà. Xem cha con còn mang con đi theo hay không!”

Ánh mắt Thiểm Điện xoay tròn, bỗng chốc nhào vào trên người Mộc Thanh cọ qua cọ lại, cười hì hì nói: “Mẹ thông minh như vậy, tại sao lại nói sai rồi? Mẹ suy nghĩ một chút xem con nghe cha, cha nghe lời mẹ, vậy cuối cùng con không phải là vẫn nghe lời của mẹ sao? Mẹ nhất định phải mang con đi!”

Khuôn mặt căng cứng của Mộc Thanh không nhịn được mà bật cười.

Thiểm Điện hoan hô một tiếng, xoay người lôi kéo Mộc Thanh đi qua hướng con sói trúng tên ngã xuống đất kia.

Lúc này hình thể sói so sánh với chó nuôi bình thường trong nhà lớn hơn nhiều, thân thể cường tráng bền chắc, tứ chi ngắn mảnh, thoát nhìn càng giống linh cẩu, nhưng miệng há rất lớn, đoán chừng ngay cả xương cũng có thể cắn nát. Gần đây quanh quần bên cạnh thung lũng của bọn họ thường xuất hiện một đám sói như vậy, mấy ngày hôm trước thậm chí có một con không biết từ nơi nào lẩn vào trong thung lũng, cắn chết mấy con gà rừng và thả Thiểm Điện nuôi. Thiểm Điện tính tình trẻ con liền mang thù, đoạn thời gian trước luôn một mình len lén chạy ra ngoài muốn đi bắn chết sói. Bị Mộc Thanh phát hiện liền dạy dỗ ột trận rồi nhốt hai ngày, hôm nay mới thả ra, cô quay người lại, chỉ thấy đứa con trai nhỏ năm tuổi Phích Lịch nện bước hai cái chân ngắn mập mập tới đây, nãi thanh nãi khí (âm thanh như trẻ con đang bú) mà tổ cáo, nói anh trai đã chuẩn em đi ra ngoài không mang theo hần chơi. Mộc Thanh không yên lòng, lúc này mới ra ngoài tìm. Thời điểm tìm được vừa lúc nhìn thấy hần giường cung muốn bắn một con sói mới gặp, sợ sói không bị bắn chết mà cản trở lại, nên cô cũng bất chấp cái khác, tự mình cũng vội vàng rút ra mũi tên cài vào cung bắn ra một mũi.

Nơi cổ họng Sói cắm vào một mũi tên trúc sắc bén màu xanh thật sâu. Một mũi tên khác chỉ cắm trên bụng.

Thiểm Điện dùng sức rút ra hai mũi tên, giơ lên trước mặt Mộc Thanh hoan hô nói: “Mẹ, mẹ lại thua rồi. Mẹ nhìn con bắn vào cổ họng của nó này, còn mẹ thì lại chỉ bắn trúng bụng của nó. Cha nói, một thợ săn giỏi, thời điểm bắn chết con mồi nhất định phải một mũi tên bắn trúng cổ họng của nó, như vậy mới không cho nó cấn ngược lại. Mẹ bắn bụng nó, hơn nữa cắm vào cũng không sâu, làm sao có thể bắn chết sói? Có điều mẹ là phụ nữ, cha nói, đàn ông trong rừng rậm phải bảo vệ phụ nữ. Mẹ có con và cha bảo vệ, tên bắn ra qua qua loa loa cũng không có sao.”

Mộc Thanh nghe trong miệng hần đột nhiên nói ra câu ngày hôm trước mình đã dạy “Cũng qua qua loa loa”, một chuỗi ngôn ngữ của Ly Mang và ngôn ngữ của cô hỗn loạn, lộ ra vẻ có chút chẳng ra gì cả, mà tuổi còn nhỏ khi nói lời ở phần sau không ngờ trịnh trọng giống như một tiểu đại nhân, lại luôn mồm cha cha, cô cố nén cười, gật đầu ừ theo hần, rồi ngắt vài miếng lá cây lau đầu tên bị dính máu sói, đem tên tiện tay cắm trở về túi da bên hông.

Mộc Thanh khom lưng muốn nhắc con sói kia lên, Thiểm Điện đã giành trước một bước xách ném lên vai của mình, hướng Mộc Thanh cười đắc ý.

Mộc Thanh nhìn con trai cao cơ hồ đã cùng mình sống vai, trước mắt hiện lên bộ dáng hần khi còn bé mới lớn được mấy tháng, trong lòng không khỏi hơi có chút cảm xúc.

Ngày tháng trôi đưa, lúc mình vừa tới nơi này phảng phất như là ngày hôm qua, thoáng một cái không ngờ đã trải qua tám năm.

Cô lấy ra dây đeo có cái còi trước ngực ra thổi lên, rất nhanh, một đại gia hỏa toàn thân đen bóng cực kỳ nhanh từ trong bụi cây nhảy ra ngoài, nhào tới trước mặt cô.

“Tiểu Hắc!”

Thiểm Điện đem sói trên vai ném xuống mặt đất, hai tay ôm lấy đầu Tiểu Hắc sờ bộ lông nó, thân mật mà đem mặt của mình cùng nó cọ tới cọ lui, Tiểu Hắc có chút ghét bỏ mà nghiêng đầu, nhưng vì không tránh thoát, lúc này mới phảng phất như rất bất đắc dĩ tùy ý hần cọ. Chờ Thiểm Điện cọ đủ rồi, liền tung người nhảy lên lưng nó, lúc này nó mới dùng sức lắc lắc đầu, lông ở trên đầu mới vừa rồi bị Thiểm Điện làm cho rối loạn lập tức liền suông xuống.

Tiểu Hắc hiện tại trên đầu có hai cái sừng nhỏ như sừng trâu, lông trên thân và cục bứu sừng ở phía sau gáy bóng loáng tỏa sáng, một đôi mắt màu vàng vào ban đêm thoát nhìn tựa như hai cái đèn lồng. Trong nhà Mộc Thanh hiện có ba tấm da hổ, trừ tấm sớm nhất kia, còn dư lại hai tấm cũng là huy chương chiến tích quang huy của Tiểu Hắc. Có lần lúc nó và Ly Mang cùng nhau đi ra ngoài săn thú, ngoài ý muốn đã gặp gỡ đến hai con Cọp Răng Kiếm. Bị quấy nhiễu con cọp nổi điên lên, bổ nhào lên tới tấn công. Thừa dịp Tiểu Hắc đấu với hai con hổ, Ly Mang giương cung lên, dò xét bắn vào mắt con cọp, cuối cùng hợp lực với nhau đem hai con cọp giết chết. Trận chiến ấy Tiểu Hắc mặc dù bị thương, nhưng khí thế vương giả vô địch từ đó tự nhiên mà thành, trong rừng rậm đừng nói động vật tầm thường, coi như là mãnh thú nghe thấy được nó phát ra tiếng kêu tất cả đều tránh không kịp.

Mộc Thanh cầm con sói mới vừa rồi bị Thiểm Điện ném trên mặt đất lên, tự mình cũng giơ chân ngồi ở phía sau Thiểm Điện. Đợi cô ngồi ổn rồi, Tiểu Hắc lập tức hướng thung lũng tung mình chạy đi.

Chiến hào năm đó Ly Mang đào ở lối đi của miệng hang đã sớm biến mất, thay vào đó là tường đá lấp kín dựng lên cao dựa vào hai bên vách núi, ở giữa có treo phiến cửa gỗ thô, phía trên có hai sừng dùng dây đay bện thành dây thừng cùng dây leo lâu năm trên vách núi xoắn lại mà thành dây thừng thô treo lên hoặc để xuống.

Tiểu Hắc thật nhanh nhảy vào cánh cửa này, vọt tới trước phòng, lúc này mới dừng chân lại. Mộc Thanh từ trên người nó đi xuống, theo thói quen ôm cổ nó hôn xuống tỏ vẻ cảm tạ. Cùng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, Tiểu Hắc đối với loại thân mật của cô rất là hoan nghênh, trong cổ họng phát ra trận âm thanh ôn nhu ư ư. Phích Lịch đang ngồi ở trên thang lầu trông ngóng, nhìn thấy bọn họ trở về, rất cao hứng mà vỗ tay chạy tới, trong miệng không ngừng la hét “Tầm tầm”.

Phích Lịch nói tắm, cũng không phải là gọi Mộc Thanh tắm rửa cho nó, mà là nó và anh trai Thiểm Điện cùng nhau đi tắm với Tiểu Hắc.

Mộc Thanh thì vẫn có thói quen định kỳ tắm cho Tiểu Hắc, bằng không để lâu, sẽ bốc mùi. Tiểu Hắc trước đó không có thói quen này, lúc cô nhấc nó xuống nước một cái, sẽ bỏ trốn mất dạng, nhưng nhiều năm như vậy rồi, chính nó dần dần cũng yêu thích sạch sẽ, cách mấy ngày là sẽ phải xuống nước một lần. Từ trước cũng là Mộc Thanh tự tắm và chải lông cho nó, hiện tại Thiểm Điện và Phích Lịch lớn dần, vào chàng vạng tối mùa hè thế này, hai đứa bọn hắn thường xuyên cùng Tiểu Hắc nghịch nước trong dòng suối nhỏ.

Mộc Thanh nhìn Tiểu Hắc mang theo hai đứa bé của mình hướng dòng suối nhỏ trước mặt cách đó không xa để bơi nghịch nước, nhớ tới Ly Mang còn đang ngâm sợi dây, cô vội vã đi qua muốn phụ làm việc. Chuyển qua ngọn núi nhỏ trong liếc thấy mặt đất trên bờ đê bên cạnh vũng hồ chất đầy bó dây được buộc lại. Cái này là do bọn họ trồng khi bắt đầu vào mùa thu sẽ cắt xuống, chuẩn bị ngâm ủ ở trong nước.

So với ban đầu phát hiện cái chủng loại dây kia... tương đối thô cứng, bọn họ bây giờ lại có thêm một giống. Đó là một loại sợi dây sau này mới phát hiện tách bỏ màu nâu non, ngâm ủ ra sợi dây mềm mại tinh tế, dệt ra vải bố vừa thoáng mát vừa hút mồ hôi, hơn nữa lại vô cùng mềm mại. Hiện tại vấy bẩn và quần lót Mộc Thanh mặc trên người chính là dùng vải bố này làm. Cho nên hiện tại hàng năm bọn họ đều trồng hai loại dây này, một loại dùng để dệt dây thừng dệt thảm vân vân, một loại dùng để làm quần áo, vải bố dư ra thì dự trữ. Dĩ nhiên quần áo phần lớn cũng là Mộc Thanh tự mặc. Ly Mang, Thiểm Điện và Phích Lịch ba cha con nhiều nhất là mặc quần cụt chạy loạn đầy đất. Muốn cho bọn hắn vào mùa này mặc quần áo, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Mộc Thanh nhích tới gần chồng dây, thấy Ly Mang đang đứng ở trong ao sâu tới eo giơ cao búa đá ra sức đóng cọc. Nửa người trên lộ ra khỏi mặt nước với làn da màu đồng cổ và cơ bắp rắn chắc, phía trên đỉnh đầu đặc một tầng giọt nước, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lờ lờ tỏa sáng, không biết là mồ hôi hay là bọt nước bị văng lên người.

Đã nhiều năm như vậy rồi, hắn vẫn còn trẻ tuổi anh tuấn, tràn đầy sức mạnh cùng nhiệt tình như vậy, cùng với lúc ban đầu bọn họ gặp nhau không kém bao nhiêu.

Ly Mang ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Thanh đứng ở bên cạnh bờ đê của vũng ao đang nhìn mình, thì hướng cô cười, dùng sức đánh xuống một cái cọc gỗ cuối cùng, bọt nước bắn tung tóe, sau đó lội nước đi lên bờ, vừa đem một bó dây ở trên mặt đất đã buộc tốt xuống dưới nước, cột vào cái chốt mới vừa rồi đóng tốt trên mặt cọc gỗ trong vũng ao, vừa hỏi cô đã đi nơi nào.

“Thiểm Điện vụng trộm lén chạy ra ngoài, em sợ con gặp nguy hiểm nên đi ra ngoài tìm nó, vừa lúc nhìn thấy nó bắn sói, em cũng bắn một mũi tên, trúng bụng sói đó!”

Mộc Thanh cao hứng kể, nên không có chú ý tới giọng điệu của mình ở câu cuối cùng còn có chút đắc ý và khoe khoang nho nhỏ. Thật ra đại khái cô hi vọng Ly Mang có thể khen tài bắn cung của cô. Mặc dù cô so với Ly Mang lớn hơn năm tuổi, nhưng mấy năm gần đây nhất, hai người liên phảng phất như đổi chỗ, Ly Mang càng ngày càng trầm ổn, mà cô ở trước mặt hắn giống như càng sống ngày càng nhỏ.

Nhưng Ly Mang nghe lời của cô nói, không những không có khen cô, ngược lại còn khẽ nhíu mày, từ trong nước đứng thẳng lưng nhìn cô nói: “Thiểm Điện đã không có nhỏ rồi, nó sắp cao bằng em đó. Nó muốn đi bắn sói, thì em cứ cho nó đi. Không cần lúc nào cũng lo lắng như vậy mãi. Tài bắn cung của nó rất tốt, so với anh năm đó khi còn bé còn tốt hơn. Lúc anh bằng tuổi nó, cũng đã mình một mình đi ra ngoài bắn sói, mẹ anh chưa bao giờ ngăn cản anh.”

Mộc Thanh có chút chán nản mà nhìn hắn.

Cô thừa nhận hắn nói có chút đạo lý, các bé trai trong rừng rậm của bọn họ có lẽ cũng từng bước trưởng thành để làm một dũng sĩ hợp cách như vậy. Nhưng để cho Thiểm Điện mới tám tuổi một mình đi ra ngoài, cô không yên lòng. Mặc dù cô cũng biết sức lực của hắn không nhỏ, lúc kéo cổ tay có thể dễ dàng đánh bại cô, thậm chí cô kiên trì không tới năm giây. Nhưng mà cô vẫn không yên lòng.

Cô trầm mặc, dùng cái này để tỏ vẻ bất mãn của mình.

Ly Mang khom lưng đem một bó dây cột vào cái chốt ở trên mặt cọc gỗ dưới nước, một hồi lâu không nghe thấy tiếng của cô, ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện cô tức giận.

Hắn lắc đầu cười, một lần nữa lội từ dưới nước lên, dùng tay dính bùn của mình ở cái trán cô quệt một vết gạch ngang, lúc này mới cúi đầu nhìn cô nói: “Thanh, so với Thiểm Điện, thật ra anh lo lắng cho em hơn. Một mình em đi ra ngoài càng nguy hiểm hiểu chưa. Sau này không nên đi ra ngoài một mình. Cho dù là muốn tìm Thiểm Điện thì nói với anh, anh đi tìm là được.”

Tất cả bất mãn cùng ủy khuất của Mộc Thanh lập tức theo cái đụng chạm và giải thích của hắn tan thành mây khói.

“Em kêu Tiểu Hắc cùng nhau đi.”

Cô khẽ nói.

Ly Mang cười ha hả, trong ánh mắt nhìn cô tràn đầy cưng chiều: “Tiểu Hắc cũng không được. Trước khi tài bắn cung của em không luyện đến lúc anh hài lòng, thì em không thể đi ra ngoài một mình. Nhớ kỹ nhé?”

56. Chương 56

Edit: Gà

Beta: Tiểu Tuyên

Mộc Thanh đối với lời nói của hắn có chút xem thường.

Đã ở trong thung lũng này tám năm, các khu rừng lớn nhỏ ở lân cận, cô đã sớm đi theo Ly Mang chạy không biết bao nhiêu lần, dù là nhắm mắt lại cũng có thể quay trở về. Hướng chỉ cô vẫn còn có chút lòng tin đối với tài bắn cung khổ luyện mấy năm của bản thân. Nhưng nếu Ly Mang đã nói như vậy, cô cũng không cật mạnh nữa, chỉ gật đầu ừ một tiếng, khom lưng muốn giúp hắn đem bó dây đẩy xuống dưới hồ, lại bị Ly Mang ngăn cản.

“Để anh, em đừng làm gì cả.”

Một tay hắn kéo bó dây, đi về phía ao nước.

“Vậy em đi nấu cơm cho bọn anh.”

Mộc Thanh cười, quay đầu, bước chân nhẹ nhàng đi về phía ngôi nhà.

Tòa nhà năm đó dựng lên, sau nhiều lần sửa chữa xây rộng hơn, ở bên cạnh đã có thêm mấy gian phòng dùng để chứa đồ, nhìn từ phía xa nối liền thành một khối, trông giống như nông trang của một hộ nông dân.

Mộc Thanh lau sạch vết bùn vừa bị Ly Mang quệt lên trán, sau đó đi tới cạnh bếp nấu cơm, nấu một nồi cơm thật to, rồi ép hạt mè lấy dầu để xào một khay trứng và rau, lại quay một chậu thịt hươu thật to. Ba đàn ông trong nhà này thuộc kiểu không thịt không vui, cho nên trong các bữa ăn hàng ngày, thịt là món ăn không thể thiếu được. Nhìn xem thời gian cũng không còn sớm nữa, liền cho nhỏ lửa lại, đi ra ngoài, đến bên dòng suối tóm hai đứa con mải mê chơi đùa nghịch nước, vui vẻ đến quên cả trở về nhà kia, kéo lên bờ. Lòng trên người Tiểu Hắc run lên, cũng chậm rì rì theo sau trở về.

Sau khi đắp xong chiếc trụ làm bằng sợi gai cuối cùng, Ly Mang đi đến dòng suối ở bên cạnh tẩy đi bùn đất trên người, rồi lên bờ đi về nhà. Vừa tới cửa, đã ngửi thấy mùi vị thơm ngon của thức ăn, lúc này mới cảm giác bụng có chút đói, bước chân nhanh hơn đi vào trong.

Ăn cơm tối xong, sau khi thu thập thỏa đáng, tắm rửa xong xuôi, mặc vào y phục buổi tối rộng rãi, Mộc Thanh đi đến phòng hai đứa con trai, theo tiến độ ngày hôm qua tiếp tục giảng cho bọn chúng đôi chút về

phương diện thiên văn địa lý, bởi vì hai tiểu tử đối với phương diện này cảm thấy vô cùng hứng thú, khác hẳn với lúc cô dạy bọn chúng viết chữ, thường thường mới viết vài chữ đã nháp nhồm không yên.

Hôm qua cô giảng cho bọn chúng về động đất núi lửa, hôm nay nói đến mặt đất dưới chân chính là hình cầu, giống như quả bóng cao su mà cô làm cho chúng chơi, Thiểm Điện rất nghiêm túc hỏi: “Mẹ, nếu là như vậy, con từ nơi này đi về phía trước, đi mãi, cuối cùng sẽ trở về nhà của chúng ta, có phải vậy không ạ?”

Mộc Thanh đối với ý nghĩ của bé tỏ vẻ đồng ý, nhưng lại nói cái này chỉ đúng về mặt lý thuyết, còn trong thực tiễn thì không có khả năng.

Thiểm Điện vừa dừng lại, Phích Lịch năm tuổi lại nói: “Mẹ, nếu nói như vậy, những người ở bên dưới chúng ta là đầu hướng xuống dưới chân hướng lên trên, đây không phải là rất khó hay sao? Hơn nữa liệu bọn họ có bị rớt khỏi Địa Cầu không ạ?”

Mộc Thanh dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là lại nói về lực hút của trái đất.

Thật ra thì hiểu biết của cô đối với mấy loại kiến thức này cũng chỉ ở mức sơ sơ, dưới sự truy hỏi kỹ cặn kẽ bằng một thái độ chịu khó ham học hỏi của hai con trai, cô rốt cuộc giờ cơ trắng đầu hàng, vội vàng kết thúc buổi học.

Thiểm Điện và Phích Lịch chưa có được đáp án vừa ý đã bị bắt đi ngủ thì có chút bất mãn làm mặt quỷ đối với cô, đột nhiên nhìn thấy cha đang khoanh hai tay trước ngực tựa vào cạnh cửa nhìn, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn bò lên giường. Mộc Thanh kéo chiếc chăn vải gai đắp kín bụng cho cả hai, mở cửa sổ, kiểm tra hương thảo chống muỗi đốt ở trong chậu, sau đó thối tắt cây nến đang cháy ở giữa phòng, cây nến này được làm từ mỡ động vật và nhựa cây tùng hương trộn với nhau đổ vào ống trúc, xong xuôi cô mới đi ra ngoài.

Vào những thời điểm như vậy, Ly Mang cũng sẽ thường xuyên đến nghe cùng, có đôi khi là vì trấn áp hai đứa con trai nghịch ngợm, có đôi khi chính hần cũng cảm thấy rất hứng thú.

Ly Mang đưa tay theo thói quen khoác ở eo cô, đi về phía ban công.

Ban công này là về sau mới xây, bốn phía là lan can, ở giữa đặt một chiếc ghế tre rất lớn đủ để cho hai người nằm. Đêm hè nóng bức, bọn họ thường xuyên lại ở chỗ này hóng mát.

Đêm nay trăng rất đẹp, làn gió thổi qua cũng mang theo cảm giác mát mẻ dịu êm, xua đi cái nóng gay gắt của ban ngày. Ly Mang kéo Mộc Thanh nằm ở trên ghế trúc, hai người nói một chút về việc chuẩn bị đồ cho chuyến đi đến thảo nguyên Lãng Đạt hai ngày tới, sau đó hần liền im lặng.

Tay của hần vẫn nắm lấy tay cô, theo bản năng dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của cô, còn đôi mắt lại nhìn chăm chăm lên vầng trăng phía trên bầu trời, nửa ngày cũng không chớp mắt.

Mộc Thanh cảm thấy hần đang có tâm sự. Cô phỏng chừng cũng biết hần đang suy nghĩ cái gì nên cũng không lên tiếng, chỉ lặng yên ngồi ở bên cạnh hần.

Một năm trước, cha của Do Do và mấy người khác trong tộc khi đến nơi này có đem theo một tin tức.

Người của bộ tộc tới đây chỉ để nấu muối. Trong mấy năm nay, theo định kỳ bọn họ sẽ có người đến đây ở vài ngày, chờ nấu đủ lượng muối ăn, sẽ trở về khu quần cư của mình.

Đó là lần cuối cùng bọn họ tới đây nấu muối. Bọn họ nói người trong bộ tộc phát hiện ở nơi khác cũng có loại muối tương tự với muối ở trong thung lũng này. Sau lần lấy muối này, về sau bọn họ sẽ qua bên kia đốt luyện.

Cái này đối với người trong bộ tộc đúng là một tin tức tốt. Nhưng vào đêm trước khi bọn họ rời đi, Ly Mang dùng rượu mà Mộc Thanh mới ủ thử để chiêu đãi bọn họ, cha của Do Do đột nhiên nói:

“Đạt Ô muốn bắt đầu kế hoạch mà hần đã chuẩn bị từ rất lâu. Người trong bộ tộc, ủng hộ có, mà phản đối cũng có. Nhưng có vẻ như tâm ý hần đã quyết, ai cũng không thể làm hần thay đổi.”

Hần chỉ nói một câu như vậy, nhưng lại khiến cho bầu không khí trầm xuống.

Mộc Thanh cũng ở đó. Cô tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cha Do Do.

Dĩ Gia, hắn đã đợi gần mười năm, rốt cuộc cũng nên bắt đầu bước lên hành trình hoàn thành giấc mộng của mình sao?

Đây là ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu cô khi nghe những lời nó của cha Do Do.

Một cơn gió thổi qua, mang theo hương thơm hoa mộc hoang dã. Mộc Thanh hít thật sâu mùi hương này, tựa đầu vào bên cạnh cánh tay Ly Mang, nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng xảy ra thật lâu trước đây, khi Dĩ Gia đến sơn cốc này của cô và Ly Mang.

Đó là tám năm trước, sau khi kết thúc cuộc chiến với Khu thú tộc, cô và Ly Mang rời khu quần cư trở về nhà, qua ước chừng nửa tháng, có một ngày, Dĩ Gia đột nhiên tới đây.

Hắn đến khiến Mộc Thanh rất kinh ngạc, nhưng Ly Mang lại vô cùng cao hứng, nhiệt tình tiếp đãi hắn.

Dĩ Gia vừa hứng thú nhìn đất vườn của bọn họ, cái loại giống ở trong đất, vật nuôi ở trong chuồng, lò lửa cao lớn dựng đứng, vừa cẩn thận hỏi thăm Mộc Thanh gần như tất cả mọi thứ. Mộc Thanh dĩ nhiên là nói cho hắn những gì mà chỉ mình cô biết, cách làm vườn, trồng lương thực rau cỏ, chăn nuôi gia súc gia cầm hoặc tiến hành chăn thả, những cái này so với phương thức kiếm sống bằng săn bắn hái lượm truyền thống của bọn họ tiến bộ hơn rất nhiều. Bởi vì, một khi quy mô dần dần được hình thành, cuộc sống chẳng những có bảo đảm, con người rảnh rỗi sẽ có thời gian đi làm chuyện khác, ví dụ như các loại phát minh sáng tạo. Giống như cô và Ly Mang, chờ một hai năm nữa, bọn họ có thể hoàn toàn thoát ra khỏi cuộc sống hái lượm, săn bắn.

Dĩ Gia thoát nhìn vô cùng tán đồng ý tưởng của cô, đợi sau khi cô nói xong, hắn lại trầm tư, rồi đột nhiên hỏi mượn thanh mã tấu kia.

Khi Ly Mang cùng hắn chém giết ở khu Thú Tộc, hắn đã được nhìn thấy loại vũ khí có chuôi ngắn nhỏ nhưng lực sát thương lại vô cùng lớn này.

Ly Mang lập tức đưa cây dao cho hắn.

Dĩ Gia dùng ánh mắt kinh diễm xem xét cây dao, yêu thích xem tới xem lui không buông tay, thử độ cứng rắn và sắc bén, cuối cùng, đến lúc trả lại cho Ly Mang thì nhìn Mộc Thanh hỏi: “Phẩm chất như vậy, tôi trước giờ chưa từng gặp. Cô có biết nguồn gốc của nó không?”

Giọng điệu của hắn là hỏi thăm, nhưng ánh mắt nhìn Mộc Thanh lại là chắc chắn.

Dao là từ chỗ Mộc Thanh, hắn tự nhiên rõ ràng điểm này.

Khi mà Mộc Thanh còn đang do dự thì hắn lại bắt chợt nở nụ cười: “Tôi chỉ là đang nghĩ, nếu như chúng ta có thể tìm được loại vật liệu có phẩm chất giống nó là không có khả năng. Nhưng bọn họ có thể thử đi tìm một loại khoáng thạch màu xanh biếc ở trên núi, đem đặt ở trong lò nung, nung tới nóng chảy ra, cuối cùng có thể sẽ thu được một loại là nước đồng. Dem nước đồng đổ này đổ vào khuôn đúc đã làm sẵn, đợi đến khi chất lỏng đông lại thì đập bỏ khuôn đúc, sẽ thu được dụng cụ mong muốn. Loại vật liệu này dù không thể sánh bằng thép, nhưng nếu so với gỗ đá thì không cần nói cũng biết.”

Mộc Thanh cũng cười, sau khi ngẫm nghĩ, liền nói cho hắn biết, loại vật liệu dùng làm cây dao này gọi là thép. Việc chế tạo ra các loại dụng cụ có phẩm chất giống nó là không có khả năng. Nhưng bọn họ có thể thử đi tìm một loại khoáng thạch màu xanh biếc ở trên núi, đem đặt ở trong lò nung, nung tới nóng chảy ra, cuối cùng có thể sẽ thu được một loại là nước đồng. Dem nước đồng đổ này đổ vào khuôn đúc đã làm sẵn, đợi đến khi chất lỏng đông lại thì đập bỏ khuôn đúc, sẽ thu được dụng cụ mong muốn. Loại vật liệu này dù không thể sánh bằng thép, nhưng nếu so với gỗ đá thì không cần nói cũng biết.

57. Chương 57

Cô còn nhớ rất rõ, sau khi Dĩ Gia nghe cô nói xong ngay lúc đó, vẻ mặt của hắn có thể dùng từ cực kỳ hưng phấn để hình dung. Hắn lập tức hỏi Mộc Thanh vô cùng cẩn thận căn kẽ. Chờ đến khi Mộc Thanh một lần nữa miêu tả lại cho hắn xong, Dĩ Gia một mình đi tới bờ suối, ngồi ở trên tảng đá nhìn xuống dòng suối, trầm mặc hồi lâu.

“Ly Mang, người phụ nữ của anh là từ trên trời xuống, anh nhất định phải coi trọng cô ấy, tránh để ột ngày nào đó cô ấy ở bên cạnh anh biến mất.”

Mộc Thanh còn nhớ rõ, vào lúc hấn rời đi, có nửa đùa nửa thật nói với Ly Mang một câu như vậy.

Ly Mang lúc ấy cười ha ha lên, ở trước mặt hấn dùng sức ôm vai của cô.

Sau khi Dĩ Gia rời đi, đã nhiều năm không đặt chân tới thung lũng của bọn họ nữa. Nhưng tin tức về hấn và khu quần cư, thông qua những người trong tộc qua lấy muối không ngừng mà truyền tới.

Mùa xuân thứ hai sau khi Dĩ Gia trở về, bắt đầu cho người trong tộc vỡ đất làm vườn, một vùng đất đai rộng lớn dùng để trồng hạt kê và các loại rau quả mùa vụ (luân canh), hơn nữa học theo phương thức chăn nuôi của Mộc Thanh.

Hành động của hấn lúc đầu không nhận được sự ủng hộ của người trong tộc, nhưng hấn vẫn cương quyết thi hành, để ột nhóm người đi săn bắn hái lượm như cũ, giữ lại một nhóm người nguyện ý trồng trọt chăn nuôi. Qua vài năm, đã dần dần phát huy hiệu quả, lương thực tùy thời đều có thể cung cấp, súc vật dùng để mổ giết cũng nhiều hơn, địa bàn khu quần cư dần dần mở rộng, thậm chí người ngoại tộc nghe danh cũng tới tìm nơi nương tựa. Hấn cũng học theo bọn Mộc Thanh, dùng gạch đá đầu gỗ để xây dựng phòng ốc. Hơn nữa, khoảng hai năm trước, Ly Mang và Mộc Thanh đã nhận được một phần lễ vật đặc biệt từ Dĩ Gia.

Đó là một thanh khảm đao (dao pha, dao bầu, chuyên dùng để chặt cây) làm bằng chất liệu mới lạ trước nay chưa từng thấy. Màu sắc ám trầm, mặt ngoài thô ráp, nhưng rất cứng, sau khi chặt bỏ một gốc cây lớn, chỗ lưỡi đao cũng chỉ hơi uốn vào một chút.

Hổ Xỉ khi đem khảm đao tới vô cùng hưng phấn.

Hấn nói với Ly Mang, trong thời gian mấy năm qua, Đạt Ô vẫn phái người đi khắp nơi tìm loại khoáng sản màu xanh biếc mà Mộc Thanh miêu tả, nhưng không có kết quả. Có điều hấn vẫn không bỏ cuộc, cho đến có một ngày, sau một trận mưa lớn, khi mọi người đang tìm kiếm ở một ngọn núi, sườn núi bị nước mưa cọ rửa qua, trên mặt đất lộ ra các khối đá vụn mà xanh biếc, cúi xuống xem xét thì đúng là nó.

Tìm được khoáng thạch rồi, dụng cụ bằng đồng đầu tiên mà bọn họ đúc được là một cái chén, sau đó là nồi, chõ, cốc, cào, cuối cùng bắt đầu đúc đao, thương.

“Loại vật này rất tốt, nhưng hơi mềm, chế tạo cái cốc còn tạm được, chứ đúc các loại đao lớn hơn một chút, sau khi chém cái gì xong có đôi khi còn phải vứt xuống đất, lấy chân dẫm lên chỗ bị cong cho phẳng ra. Ly Mang, cậu cũng biết đấy, trước đây có những lúc khi chúng ta nướng con mồi, trên mặt đất có đá màu đen chảy ra một loại chất lỏng trắng sáng long lanh như nước, đến khi lửa tắt, nó sẽ cứng lại. Có một lần khi đang luyện đá lục thạch (quặng đồng), ý tưởng của ta đột phát, nếu như cho loại đá màu đen này vào luyện cùng, kết quả sẽ ra cái gì đây? Sau đó ta liền đi làm. Cậu đoán xem thế nào? Loại này cùng với chất lỏng màu trắng chảy ra kia khi dung luyện với nhau tạo ra thanh đao cứng hơn trước rất nhiều! Loại đao như vậy, sau khi chém xong, không còn phải dùng chân giẫm bằng những chỗ bị cong nữa. Dùng tốt lắm! Đạt Ô bảo ta mang tới cho bọn cậu. Hấn nói đây là công lao của mấy người.”

Lúc ấy Ly Mang có vẻ như rất thích cây đao nặng trĩu này, cùng Xỉ Hổ thảo luận vấn đề cứng mềm của đao. Mộc Thanh đứng ở bên cạnh đầy lòng lại xẹt qua một tia bất an.

Cô biết đây mới là đao đồng thau chân chính. Dùng hỗn hợp đồng và thiếc dung luyện ra đao đồng xanh. Cứng rắn sắc bén, trong thời kỳ đồ đá này mà nói, nó có lực sát thương cực lớn.

Năm đó cô không nói với Dĩ Gia điểm này, có lẽ là vì lúc ấy cô quên mất, cũng có lẽ là trong tiềm thức cô không muốn nói cho hấn biết, khoáng thạch xanh biếc phải đúc cùng thiếc mới có thể tạo thành dụng cụ bằng đồng xanh cứng rắn. Nhưng dù cô chưa nói, hiện tại, vẫn bị bọn họ trong lúc vô tình phát hiện ra.

Đao cho tới bây giờ chính là hung khí. Cô không thích.

Hương hoa mộc lại một lần nữa thoảng qua. Ly Mang đột nhiên đưa tay kéo Mộc Thanh tới bên cạnh, để cho cô tựa lên trên vai của mình.

“Anh đang nghĩ gì thế.”

Mộc Thanh hỏi hần.

Ly Mang do dự, thấp giọng nói: “Đã lâu rồi không có tin tức của người trong tộc. Không biết bọn họ hiện tại như thế nào.”

Hần không nói thêm gì nữa, đột nhiên nhướng mày, nhìn cô hỏi ngược lại: “Còn em?”

Mộc Thanh đưa tay xoa cằm hần, nở nụ cười: “Em đang nghĩ chuyện chúng ta nói tối hôm qua.”

Ly Mang sững sốt, đột nhiên cười ha ha, hai tay vừa thu lại, ôm cô từ trên ghế nhảy dựng lên, đi nhanh về phía phòng bọn họ.

“Ồi, anh làm cái gì thế!”

Mộc Thanh bị hần dọa sợ hết hồn, co người đá lung tung, tay đâm vào lồng ngực hần.

“Anh muốn bọn Thiểm Điện sớm có thêm em gái Thái Mạc. Chẳng phải tối qua em đã bảo tên hay như vậy mà không dùng thì thật đáng tiếc sao?”

“Nhưng tối hôm qua chúng ta mới.”

“Đúng lúc thừa dịp mấy ngày nay cố gắng nữa, không được phép lười biếng.”

Mộc Thanh không giãy giụa nữa, đưa tay ôm hần.

Năm năm sau khi sinh hài tử thứ hai Phích Lịch ra, sợ hài tử nhiều một mình một người chăm sóc không nổi, cho nên Mộc Thanh rất cẩn thận thỉnh cầu hần, nói sau này khi hai người ở chung một chỗ, có thể tận lực tránh vài ngày thời kỳ nguy hiểm của cô hay không? Ly Mang lập tức đồng ý. Mấy năm qua hần vẫn luôn tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, Mộc Thanh cũng như ý nguyện không mang thai nữa. Nhưng mà gần đây, không biết có phải do ngay cả Phích Lịch cũng không còn dính cô như trước nữa hay không, khiến cô cảm thấy có chút mất mát, nhớ tới trước đây thật lâu Ly Mang có đặt một cái tên cho con gái mà vẫn chưa dùng tới, nếu cô không nhân lúc hiện tại sinh, đợi sau này lớn tuổi sẽ rất nguy hiểm, cho nên tối hôm qua nửa thuận miệng nửa cố ý than thở với hần. Ly Mang nghe cô nói có ý định sinh con thì cao hứng được không ngừng, ôm lấy cô xem xét một phen thì đúng là đã tới thời điểm tốt nhất, lãng phí thì sẽ lại phải chờ tới tháng sau, kết quả tự nhiên là ra sức gieo trồng cày cấy.

Sáng sớm Mộc Thanh tỉnh lại, nhẹ nhàng đẩy cánh tay Ly Mang đang khoác ở trên mình ra, từ trên giường bước xuống. Sau khi rửa mặt rồi nấu một bữa sáng đơn giản xong, cô lên lầu cởi giày, chân không đi về phía lan can, từ trong góc lấy ra một chiếc đệm hình chữ nhật dẹt từ sợi đay, trải trên mặt đất, khoan khoái ngồi lên trên, trong làn gió mát cùng tiếng chim líu lo bắt đầu luyện yoga.

Thói quen này bắt đầu từ sau khi sinh con trai thứ hai Phích Lịch. Khi đó vì muốn khôi phục vóc người, cô bắt đầu quay trở lại với yoga mà mình đã từng tập qua. Sau khi luyện tập một thời gian, cô phát hiện ra rằng sáng sớm tập yoga, chẳng những có thể lấy lại tinh thần sau một đêm ngủ say, mà ngày đó thân mình cũng trở nên tràn trề sức sống, vì thế cô liền kiên trì luyện tập. Thân hình của cô sau khi sinh hai con chẳng những không biến dạng mà còn trở nên mềm dẻo hơn, có vẻ như trường kì kiên trì luyện tập yoga có tác dụng rất lớn.

Qua nửa giờ, trên người cô cũng đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, cô chuyển sang tư thế đứa trẻ quỳ trên thảm thả lỏng nghỉ ngơi. Nhắm mắt lại, vào lúc đang cảm thấy thoải mái, thì một bàn tay mang theo lửa nóng sờ vào hông cô.

Mộc Thanh không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Đang muốn đứng dậy, sống lưng đã bị đè xuống không thể động dậy, phía sau truyền tới tiếng cười trầm thấp.

Mộc Thanh quay đầu, đưa tay gạt bàn tay to đang chu du ở trên người cô ra, hờn dỗi nói: “Đừng làm loạn, em nghe thấy tiếng bọn nhỏ ở phía dưới. Còn phải chuẩn bị xuất phát nữa đây.”

Ly Mang ừm một tiếng, cô cho là hần nghe lọt được, không nghĩ tới kế tiếp hần lại bế cả người cô lên, đi vào trong phòng.

Đợi đến khi Mộc Thanh thu thập xong đi xuống, đã nhìn thấy Ly Mang đang buộc mấy bao tải to lên trên lưng Thạch Trảo Mã. Thiểm Điện và Phích Lịch đang cao hứng chơi đuối bắt với Tiểu Hắc, nhìn thấy Mộc Thanh đi ra thì reo hò chạy tới, trái phải kéo lấy cô.

Thạch Trảo Mã là tên mà Mộc Thanh đặt cho loài động vật này. Hình dáng của nó không khác biệt lắm so với ngựa ở hiện đại, nhưng trên chân có móng vuốt nhìn giống như tảng đá, nên gọi như vậy. Đây là một loại động vật ăn cỏ trên thảo nguyên Lãng Đạt, tốc độ chạy trốn cực nhanh, bình thường rất khó bắt được. Năm ngoái khi bọn họ đi qua, vừa lúc có một người dân bản xứ săn được một con, bởi vì đã tính khó thuần phục nên đã bị thương người, họ đang muốn giết nó, Mộc Thanh nhìn thấy liền ngăn cản rồi trao đổi với họ. Trong rừng rậm cây cối chen chúc, ngựa chạy trốn không nhanh được, cô xem nó có thể chở được vật nặng. Về phần đã tính khó thuần phục thì vô cùng đơn giản, sau khi nó bị Tiểu Hắc nổi giận gầm lên một tiếng rồi tung người nhảy lên trên lưng nó ghì xuống mặt đất, từ đó nó liền trở nên ôn thuận hơn rất nhiều, khi Tiểu Hắc đến gần thậm chí bốn vó nó còn phát run. Nhưng bây giờ tình huống đã khác hơn, đều đã trở thành trợ thủ đắc lực của nhà bọn họ.

“Mẹ, mẹ với ba thật chậm, không đúng, mẹ còn chậm hơn cả ba! Con với em đã đợi lâu lắm rồi!”

Thiểm Điện vừa kéo Mộc Thanh đi về phía trước, vừa bĩu môi trách cô.

Mộc Thanh mang bộ dáng oán trách nhìn về phía Ly Mang, hắn lại giả bộ không nhìn thấy, chỉ lo đặt vào trong bao tải trên lưng ngựa rừ rừ đá và vài bọc muối, đây là đồ mang tới thảo nguyên Lãng Đạt để trao đổi.

Lúc Thiểm Điện được bốn tuổi, cũng vào mùa này, Ly Mang dưới sự năn nỉ của Mộc Thanh, một nhà ba người mang theo Tiểu Hắc dọc theo sông lớn đi về hướng đông, tới thảo nguyên mà hắn đã từng đề cập tới với Mộc Thanh. Mộc Thanh chỉ muốn mở mang kiến thức đối với thế giới bên ngoài mà thôi, không nghĩ tới khi đến vùng đất giáp ranh giữa thảo nguyên và rừng rậm, vô tình phát hiện một bộ lạc gọi là bộ lạc Lộc Khảm. Đó là một bộ lạc lớn ước chừng khoảng bốn năm trăm người, dựa vào du săn (du canh du cư và săn bắn) mà sống. Nhưng lúc ấy nơi đó lại náo nhiệt vô cùng. Thì ra vào cuối mùa hạ hàng năm, người của rất nhiều bộ lạc lân cận sẽ mang đặc sản của mình đến đây để trao đổi, để đáp ứng nhu cầu cần thiết hàng ngày, vừa là trao đổi vật phẩm, vừa gặp gỡ giao lưu. Bọn họ vừa lúc gặp phải, sau khi biết nơi đó có phong tục như vậy, hằng năm vào thời điểm này họ sẽ lên đường đi một chuyến. Rừ rừ đá và muối Ly Mang mang tới đã trở thành đồ vật hết sức được hoan nghênh, bọn họ lấy cây cung, lông chim rực rỡ, da thú hoặc ngọc tới để trao đổi. Mộc Thanh rất thích chuyến đi mỗi năm một lần này. Đối với cô, đây hoàn toàn có thể xem là chuyến du lịch gia đình hằng năm, trừ trao đổi, quan trọng hơn là để Thiểm Điện và Phích Lịch tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không từng trải cũng không phải là chuyện tốt. Thiểm Điện chính là dùng phương pháp như vậy quen biết với mấy đứa nhỏ trong bộ tộc Lộc Khảm, năm ngoái lưu luyến không rời nói tạm biệt, hẹn năm nay gặp lại, nên nó đã sớm chuẩn bị mấy chiếc cung đặt vào trong gùi, đợi đến lúc đó đưa cho bọn họ. Thấy cha mẹ chậm chạp không xuất hiện, lúc này mới gấp gáp như vậy, nếu không phải khi trước bị cha nghiêm lệnh không cho phép tùy ý xông vào phòng ngủ của bọn họ, chỉ sợ hắn sớm đã xông vào rồi.

Ly Mang thấy Mộc Thanh bị các con quấy rối, liền đi tới dùng một tay như xách một con gà nhắc hắn lên đặt trên lưng ngựa, lúc này mới nở nụ cười Mộc Thanh, thấp giọng hỏi: “Mẹ không? Còn có thể đi đường chứ?”

Mộc Thanh liếc hắn một cái, không thèm để ý, tự mình đi về phía trước. Ly Mang trêu chọc không có gì vui, sờ sờ đầu, cũng cười hì hì đi theo sát bên cạnh. Hai người kiểm tra một lần cuối cánh cửa lồng nhốt đám động vật nhỏ cùng hàng rào mới dựng lên, thấy cũng không có vấn đề gì, lúc này mới chuẩn bị lên đường.

Bọn họ lần này đi ra ngoài, dựa theo kinh nghiệm năm trước, đại khái cần hai mươi ngày. Bởi vì có rất nhiều kinh nghiệm của năm trước, cho nên sau này Mộc Thanh đã nghĩ ra biện pháp mới. Cô bảo Ly Mang dựng lên một cái khung, còn cô thì dùng dây mây cùng dây gai bện lại thành một cái lưới rất lớn phủ lên cái khung, giống như chim núi trong vườn thú vậy. Sau này hàng năm khi bọn họ muốn đi ra ngoài, sẽ xua đám động vật nhỏ vào đó, bên trong để cỏ khô đầy đủ, cộng thêm trên mặt đất vốn là có bụi cỏ, chờ đến lúc bọn họ trở về, bình thường sẽ không có vấn đề gì lớn. Về phần đàn cừu thì càng không thành vấn đề, chỉ cần dựng một cái cửa treo ở lối vào cốc, bọn chúng ban ngày đi ra ngoài, buổi tối sẽ trở lại trong động. Hạt kê ngoài ruộng đã thu hoạch rồi, chỉ còn một ít rau và dây khoai, vườn tược thì dùng rào vây lại, đàn cừu sẽ không vào gặm phá.

Cửa treo cách một tiếng nặng nề thả xuống, Ly Mang dắt ngựa, hai đứa con trai lập tức ngồi xuống, Mộc Thanh đi theo bên cạnh, cả nhà bốn người mang theo Tiểu Hắc hướng về phía mặt trời lên đường.

Tiểu Hắc đã sớm không còn giống như lúc nhỏ, mỗi lần xuất hành đều chạy tới chạy lui. Nó hiện tại nên từng bước trầm ổn, không nhanh không chậm theo sát ở bên người Mộc Thanh.

Bảy tám ngày sau, cây cối dọc theo hai bờ sông lớn dần dần thưa thớt, bọn họ sắp đến gần bộ tộc Lộc Khảm trên thảo nguyên Lãng Đạt. Càng đến bộ tộc Lộc Khảm, Mộc Thanh và Ly Mang lại càng thấy kỳ quái. Vào thời điểm này năm ngoái, bọn họ ở trên đường thường xuyên có thể đụng phải những người Lộc Khảm mang vật phẩm tới đổi giống như bọn họ. Nhưng năm nay, cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không nhìn thấy một người nào.

Đến buổi tối, rốt cuộc bọn họ đã tới Lộc Khảm.

Người Lộc Khảm vô cùng nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Hàng năm bọn họ đều dựng lều cỏ cho những khách đường xa tới đây trú tạm. Khi đám người Mộc Thanh tới, phát hiện nơi đó đã có một vài người từ các bộ tộc trên thảo nguyên, nhưng từ trong phía rừng rậm đi ra, cho đến lúc này chỉ có mỗi cả nhà bọn họ.

Mấy người mấy năm trước cũng có quen biết, cho nên lúc nhìn thấy Ly Mang, mấy người đàn ông đều lộ ra vẻ vô cùng cao hứng, rồi rít tiến lên dùng phương thức của mình để chào đón. Thiểm Điện và Phích Lịch cũng không thấy bóng dáng đâu, chắc là đi tìm đám bạn nhỏ của mình rồi, thẳng cho đến lúc trời tối đen, mới được mấy người trong bộ lạc Lộc Khảm đưa về.

“Gần đây cũng không biết có chuyện gì xảy ra, các vùng xung quanh đều không yên ổn, thường xuyên có vài con mãnh thú không biết từ chỗ nào xông tới, mấy ngày hôm trước có con báo, thiếu chút nữa cắn chết một người trong tộc chúng tôi. Ban đêm chúng ta sẽ an bài người canh thú, mấy người bảo bọn nhỏ đừng có chạy ra ngoài.”

Người Lộc Khảm tốt bụng dặn dò Ly Mang.

Bởi vì có bọn họ nhắc nhở, cho nên lúc vào đêm, Ly Mang bảo Mộc Thanh mang theo hai con trai ngủ ở bên trong, còn hắn thì nằm ở bên ngoài, ở bên cạnh đặt giáo sắc và cung tên. Mặc dù có cây khảm đao đồng xanh Dĩ Gia đưa tới, nhưng hắn vẫn quen dùng vũ khí của mình hơn. Tiểu Hắc không có ở bên cạnh bọn họ. Sợ nó đến đây sẽ quấy nhiễu người nơi này, giống như năm ngoái, khi tiến vào nơi ở của người Lộc Khảm, nên để cho nó tự rời đi.

Gần nửa đêm, Mộc Thanh bị tiếng ngáy như sấm rền của mấy người đàn ông ở lều cỏ bên cạnh làm thức giấc. Nhớ tới hương muỗi đốt trước khi ngủ chắc là sắp tắt rồi, liền đứng dậy đốt một chậu mới, lúc này, chợt nghe thấy phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm rú.

Buổi đêm tĩnh mịch, âm thanh này nghe qua đặc biệt chói tai. Rất nhanh Mộc Thanh lại nghe thấy một trận tiếng gọi hô hoán xua đuổi, hẳn là tiếng của mấy người gác đêm trong tộc Lộc Khảm.

Ly Mang lập tức vọt dậy, hướng về phía phát ra âm thanh đuổi theo. Nhưng chưa được mấy bước đã dừng lại, quay đầu lại ý bảo Mộc Thanh không nên đi ra ngoài, tay cầm giáo sắc đứng ở phía ngoài. Lúc này mấy người ở những lều cỏ bên cạnh cũng lục tục tỉnh lại, tay chân luống cuống cầm vũ khí theo sau Ly Mang.

Một trận âm thanh sột soạt truyền tới, một con gì đó từ trong bụi cây phía trước lều cỏ của bọn họ đột nhiên xông ra.

Đó là một con dã thú có thân hình lớn như con báo, dưới ánh trăng sáng, toàn thân như được phết một lớp sơn màu đỏ thẫm mỹ lệ, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng, đốm văn trên thân uốn lượn như dòng nước, mạnh mẽ mà ưu mỹ, có vẻ như là con cái.

Báo hồng hẳn là bị người Lộc Khảm xua đuổi, hoảng hốt chạy loạn đến chỗ này. Đột nhiên nhìn thấy nhiều người như vậy, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ mang theo sự uy hiếp. Thấy người đứng ở phía trước không hề lui về phía sau, ngược lại còn giơ cây giáo lên, nó có vẻ như bị chọc giận, đột nhiên bỏ nhào tới người đứng ở trước nhất, Ly Mang.

Mộc Thanh kinh hô một tiếng.

Tiếng kêu của cô còn chưa dừng lại, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rống giận quen thuộc.

Đó là tiếng của Tiểu Hắc. Nó ở bên ngoài dạo chơi đã trở lại!

Trong tiếng rống giận dữ, Tiểu Hắc đã giống như một tia chớp đen nhào tới con báo hồng, hai con đụng vào nhau, phát ra một trận tiếng vang nặng nề của da thịt chạm vào nhau.

So với Tiểu Hắc, hình dáng của báo hồng kia nhỏ hơn rất nhiều, bỗng chốc bị đâm vào nó lăn lộn trên mặt đất vài vòng. Chờ nó ổn định lại, nhìn thấy Tiểu Hắc oai phong lẫm liệt đứng ở trước mặt, thì có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh, lại cũng rống lên một tiếng, nhe hàm răng trắng xóa đánh về phía nó.

Có vẻ như những năm gần đây, lần đầu tiên Tiểu Hắc gặp phải đối thủ sau khi đánh một hiệp vẫn chưa chạy trốn, cơn giận của nó hiển nhiên đã bị khơi ra, nó giơ hai chân trước lên, gần như là đứng thẳng dậy, giống như một ngọn núi nhỏ đè con báo kia xuống, một ngụm cắn gáy nó.

Báo hồng bị đau rên rỉ một tiếng, dùng sức thoát khỏi Tiểu Hắc đang ở trên lưng, dùng lực giống như một cơn gió chuẩn đi mất, Tiểu Hắc sao có thể bỏ qua được, gầm nhẹ đuổi theo.

Một màn này khiến cho người Lộc Khảm chạy tới xem cùng với người ở bên cạnh cả kinh trợn mắt há mồm, đến lúc biết được mãnh thú như từ trên trời giáng xuống là của nhà Ly Mang, đều hiện lên vẻ mặt vừa sợ hãi vừa ao ước.

Rối loạn qua đi, mọi người dần dần tản ra. Mộc Thanh đem Thiểm Điện và Phích Lịch đã sớm bị đánh thức, đang thò đầu ra xem quay trở về ngủ, Ly Mang thì đi xung quanh xem xét một vòng, thấy không có gì dị thường, mới trở về.

Mộc Thanh cũng không lo lắng cho Tiểu Hắc. Con báo hồng kia tuy hung hãn, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Tiểu Hắc. Một mình nó cũng có thể đối phó được. Nói không chừng mùa đông năm nay cô còn có thể có một chiếc áo lông đỏ. Con vật kia thân mình như được quét lên một lớp sơn màu đỏ, dưới ánh trăng xinh đẹp vô cùng, sờ lên chắc hẳn rất thoải mái.

Cả nhà bọn họ ở Lộc Khảm hai ngày, người của các bộ tộc trên thảo nguyên gần như đều đã đến. Năm ngoái, họ biết có mười mấy bộ tộc ở trong rừng, thế nhưng không hề có tộc nào tới. Cho đến ngày thứ tư giao dịch bắt đầu, một người của bộ lạc Bỉ Mã mới vội vàng chạy tới

58. Chương 58

Edit: Gà

Beta: Tiểu Tuyền

Người của Bỉ Mã tộc này là tay không tới, cái bọn họ mang tới nhưng là một tin tức khiến người ta khiếp sợ.

Dĩ Gia mang theo các chiến binh Đồng Thanh của mình càn quét bộ lạc của bọn họ. Đàn ông chống đối lại đều bị giết, đàn ông còn lại và phụ nữ cùng hài tử bị bắt làm tù binh.

“Bộ lạc của chúng ta đã không còn. Mấy người chúng ta là thừa lúc hỗn loạn trốn ra được. Vũ khí trên tay bọn họ thật đáng sợ, ta tận mắt nhìn thấy người trong tộc ta bị một cây đao chém bay đầu, đầu lăn tới bên cạnh chân ta, máu phun lên trên trời, bắn vào trên người ta. . . .” Một người Bỉ Mã nói, lúc này đây dường như vẫn còn kinh hồn táng đảm, đôi môi có chút run rẩy, “Các bộ lạc ở gần họ chắc cũng rơi vào tình trạng giống chúng ta. Bọn họ một ngày nào đó sẽ bị thần linh trừng phạt. . . .”

“Chúng ta trốn thoát, đem tin tức báo cho các bộ lạc ở phụ cận, để cho bọn họ nói với tất cả người trong bộ lạc biết rõ. Hiện tại cũng muốn nói cho các người biết, sau này, rừng cây và thảo nguyên, chỉ sợ sẽ không thể thái bình! Người của bọn họ càng lúc càng đông, nếu như mọi người không liên hợp lại, chờ bọn họ thôn tính tiêu diệt hết các bộ lạc trong rừng rậm, một ngày nào đó bọn họ cũng sẽ đem quân tiến tới đây!”

Tin tức người Bỉ Mã đem tới giống như ôn dịch, nhanh chóng lan truyền trong đám người. Không ai còn có tâm tư đi trao đổi vật phẩm với người khác nữa, sau một hồi nghị luận tranh cãi âm ỉ, từng người tản đi khắp nơi, vội vàng trở về bộ lạc của mình.

Bọn họ hẳn là vội vã đi truyền lại tin tức.

Trong núi một ngày, ngàn năm trên đời.

Đây chính là cảm giác ngay lúc đó của Mộc Thanh.

Năm ngoải lần đầu tiên từ trong miệng cha của Do Do nghe được câu nói liên quan đến Dĩ Gia kia, Mộc Thanh liền suy nghĩ, dã tâm của hắn đã bùng phát lên, chỉ sợ sẽ không cách nào ngăn chặn nữa. Có lẽ từ trước hắn vẫn có dã tâm như vậy, chỉ là vẫn còn thiếu hụt đất đai phù hợp. Hiện tại, một khi đã có đất đai, nó giống như cỏ dại điên cuồng mà sinh trưởng tràn lan.

Cô cảm thấy hoang mang vô cùng.

Nếu như cô chưa từng xuất hiện ở nơi này, cho dù Dĩ Gia lên làm Đạt Ô, mỗi ngày đều bận rộn vì chuyện đói no, chỉ với dã tâm trong cốt tủy kia của hắn, phải chăng hắn vĩnh viễn đều không có điều kiện đi tấn công người khác? Người nơi này hiển nhiên sẽ tiến bộ, trồng trọt sẽ phát triển, vũ khí rồi sẽ được chế tạo, thời kỳ đồ đồng cuối cùng cũng sẽ tới, nhưng ít ra sẽ không nhanh như vậy, nhanh chóng giống như một quái thai dị dạng sinh trưởng.

Cô nhìn về phía Ly Mang.

Ly Mang không biết tâm tư của cô, còn tưởng rằng cô bị dọa sợ, liền khoác lên vai cô, an ủi vỗ về mấy cái.

Tiểu Hắc từ sau buổi tối đuổi theo con báo hồng kia, vẫn chưa trở về. Điều này có chút bất thường. Mộc Thanh không yên lòng, cùng Ly Mang đến phụ cận tìm rất nhiều lần, cái còi thổi đến sắp nát rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của nó đâu. Trong lòng Mộc Thanh có chút trống trải, giống như bị mất cái gì đó, khổ sở đến đêm cũng ngủ không yên, luôn chú ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài, có chút gió thổi cỏ lay cũng phải nhòm dậy xem xét, nhưng mỗi lần đều là thất vọng. Làm bạn nhiều năm như vậy, trong lòng cô, Tiểu Hắc đã cùng Thiểm Điện và Phích Lịch đều như nhau. Cuối cùng chỉ có thể hi vọng nó đã trở về nhà.

Thiểm Điện và Phích Lịch lần nữa lưu luyến cáo biệt những người bạn của mình, theo cha mẹ lên đường trở về.

Trên đường trở về, Ly Mang vẫn trầm mặc. Cả Thiểm Điện và Phích Lịch đều cảm thấy áp lực từ cha mẹ, so với lúc đi ra đã im lặng hơn rất nhiều.

Khi đi tới gần lối vào sơn cốc, Ly Mang đột nhiên trở nên cảnh giác, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Mộc Thanh không hiểu nhìn về phía hắn, hắn chỉ vào bụi cỏ ven đường, tới gần cô, khẽ thấp âm thanh nói: “Nơi này có dấu vết người đi qua.”

Mộc Thanh cũng lập tức trở nên khẩn trương. Không biết tại sao, cô đột nhiên nghĩ tới Dĩ Gia. Nghĩ lại, có chút cười thầm chính mình đa tâm, Dĩ Gia hiện tại hẳn không đến mức đi gây khó dễ cho bọn họ.

Đằng sau bụi cây ở không xa phía trước truyền tới một loạt âm thanh sột soạt. Ly Mang để Mộc Thanh và bọn trẻ chờ ở chỗ này, một mình đi về phía phát ra âm thanh kia.

Bụi cây đột nhiên bị vạch ra, lộ ra khuôn mặt của một người.

“Tất!”

Ly Mang bật thốt lên.

Chương 58

Người đó đúng là cha của Do Do!

Cha của Do Do nhìn thấy cả nhà bọn họ, trên mặt lộ nụ cười mừng rỡ, hướng phía sau kêu một tiếng, thoáng cái xuất hiện mười mấy người.

Na Đóa, Do Do cùng với các anh chị em của mình, còn có vài người quen của bọn họ.

Mộc Thanh mừng rỡ, chạy tới ôm lấy Do Do.

Cô bé hiện giờ đã trở thành một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, so với bộ dạng lúc bé có chút biến đổi, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như vậy. Bởi vì mấy năm nay cô bé thỉnh thoảng cũng cùng cha tới nơi này, cho nên Mộc Thanh nhìn một cái là nhận ra cô bé.

Na Đóa cũng cười đi tới, Mộc Thanh buông Do Do ra, ôm chặt lấy cổ cô.

Ly Mang dẫn các tộc nhân đường xa tới đây đi về phía thung lũng. Thiểm Điện và Phích Lịch cao hứng xoay người bỏ nhào xuống, lập tức liền mang theo đám em của Do Do và đám trẻ con của mấy gia đình chạy ra bên ngoài giương oai, những buồn bực ở trên đường vì thế mà bị quét sạch, người lớn ở trong phòng thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của bọn nhỏ từ bên ngoài truyền vào.

Mộc Thanh để ý thấy bọn họ đều đeo gùi trên lưng, giống như chuyển nhà đi vậy.

Cảm giác đầu tiên của cô là khu quần cư đã xảy ra chuyện.

Tả và mấy đàn ông đồng hành sau khi đơn giản nói chuyện sau, vẫn cứ nhìn Ly Mang, giống như có chuyện gì khó mở miệng.

Mộc Thanh và Ly Mang liếc mắt nhìn nhau một cái, đang muốn mở miệng hỏi thăm, vừa lúc Na Đóa thẳng thắn nói ra:

“Bọn ta đã không còn chỗ để đi nữa rồi, sau này chúng ta phải nương nhờ nơi này rồi.”

Ly Mang kinh ngạc nhìn về phía Tả. Hắn cười khỏ, từ từ nói ra ngọn nguồn.

Bọn họ đã rời khỏi bộ lạc, đến nơi này chờ cả nhà cô trở về, đã đợi được chừng vài ngày rồi.

Tất cả xuất phát từ việc tranh chấp trong bộ lạc.

Đầu mùa hạ, Dĩ Gia mang theo các đàn ông trong tộc đi công kích bộ lạc Cương Đột. Ban đầu do Đồ Lỗ xúi giục và liên hợp với khu Thú Tộc nhằm trên người bộ tộc của Dĩ Gia cắn một ngụm thịt béo, nhưng đã sớm nguyên khí đại thương, đến khi bị bọn họ công kích thì đã hoàn toàn biến mất khỏi rừng rậm. Trừ bỏ số ít ngoan cố chống lại thì bị giết, còn phần lớn đều đã bị sáp nhập vào bộ lạc của bọn họ.

Tả cũng tham dự cuộc chiến này. Lúc đó hắn chỉ cho rằng đó chỉ là một cuộc chiến báo thù bình thường bởi vì bọn họ thường xuyên bị kẻ địch lâu năm này công kích. Nhưng tiếp theo hắn phát hiện có gì đó không đúng.

Sau khi kết thúc cuộc chiến Dĩ Gia chỉ huy, ngay sau đó lại bắt đầu tấn công bộ lạc thứ hai. Đó là bộ lạc ở cách bọn họ khoảng một ngày đi đường.

Nghi vấn cũng từ sau cuộc chiến này mà phát sinh.

Tả nghĩ không ra bọn họ tại sao lại phải tấn công hủy diệt bộ lạc đời đời cư trú ở bên cạnh bọn họ, giết đàn ông phản kháng của bọn họ, thu đàn ông và phụ nữ, trẻ nhỏ đầu hàng. Mặc dù bọn họ trong lúc bình thường không hay lui tới, nhưng vẫn luôn chung sống hòa bình với nhau.

Hắn và vài người khác cũng có nghi vấn như vậy nên cùng các trưởng lão đi chất vấn Dĩ Gia.

Đạt Ô trước giờ vẫn được người trong tộc tôn trọng vô điều kiện, nhưng vẫn có vài trưởng hợp, quyền uy của hắn bị vài vị trưởng lão khiêu chiến.

Nhưng lần này, Dĩ Gia lại mặc kệ. Thái độ của hắn rất cương quyết.

“Mong muốn của ta chính là để cho cuộc sống tất cả mọi người có thể tốt hơn so với hiện tại. Trước khi đạt được mong muốn này, ta sẽ không nói thêm cái gì. Hiện tại, ta chỉ muốn nói cho các người biết, chiến đấu như vậy sau này sẽ thường xuyên xảy ra, mỗi người các người cũng nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Thái độ của hắn đã chọc giận trưởng lão, trưởng lão vẫn cứ tiếp tục theo hắn nói đạo lý.

Dĩ Gia triệu toàn bộ những người đàn ông trong tộc tới.

“Các người có ai nghi ngại quyết định của ta, hiện tại có thể đứng ra rời đi. Nếu như lưu lại, từ nay về sau, ta không bao giờ muốn nghe tranh luận giống như ngày hôm nay nữa!”

Một Dĩ Gia thành thực, đã sớm không phải là chàng trai năm đó ở bên dòng suối cùng các thiếu nữ liếc mắt đưa tình. Uy danh của hắn càng ngày càng lớn. Lời nói của hắn giống như một khối đá ném xuống mặt nước, vấy ra cột sóng cao tới cả ngàn thước (ý nói lời nói của hắn rất có trọng lượng).

Các tộc nhân vốn đang xì xào to nhỏ lập tức im bật, hai mặt nhìn nhau.

Mấy năm qua Dĩ Gia lên làm Đạt Ô, bộ lạc của bọn họ ngày càng trở nên hùng mạnh, đây là sự thật không thể bàn cãi. Hắn hiện tại khuếch trương, dĩ nhiên sẽ vấp phải chất vấn của những người ở phái ôn hòa như Tả, nhưng vẫn có một số không nhỏ tộc nhân không hề phản đối. Hiện tại hắn nói như vậy, những người vốn phản đối, bao gồm trưởng lão, cũng không lên tiếng nữa.

Rời khỏi bộ lạc một mình đi ra ngoài, sẽ phải đối mặt với khốn cảnh như thế nào, mỗi người bọn họ đều rất rõ ràng.

Cuối cùng lựa chọn rời đi chỉ có mấy nhà bọn họ.

Dĩ Gia quả thật không hề làm khó bọn họ. Chẳng qua lúc Tả là người đầu tiên đứng ra nói muốn đi, nhìn hắn một hồi lâu, trên mặt có chút hoảng hốt, giống như nhớ ra cái gì đó.

Khi hắn phát tay để cho bọn họ rời đi, chẳng những chấp thuận cho bọn họ mang đồ đạc trong phòng đi, còn chuẩn bị lương khô cho bọn họ.

“Ly Mang, ta nguyện ý sống cuộc sống tốt đẹp mà Đạt Ô nói, trong mấy năm qua, hắn đã khiến cho cuộc sống của chúng ta tốt hơn gấp ngàn lần, chúng ta rốt cuộc không cần mỗi ngày phải đi ra ngoài săn thú, cùng dã thú tranh đoạt miếng ăn. Ta đã cảm thấy rất hài lòng rồi. Ta không thích như bây giờ đi tấn công người khác, giết đàn ông phản kháng của bọn họ, đoạt phụ nữ của bọn họ. Làm như vậy, chúng ta so với bọn Cương Đột trước đây có khác gì nhau? Hơn nữa, cậu biết không, Đạt Ô thế nhưng lại qua lại với khu Thú Tộc. Ta không thích giao thiệp với Cáp Lạp. Cho nên, ta lựa chọn rời đi.”

Cuối cùng, Tả nói một câu như vậy.

Sau một lúc im lặng ngẩn ngui, Ly Mang đang ngồi khoanh chân trên thảm, đứng dậy, tiến lên ôm hắn, rồi theo thứ tự lần lượt ôm những người đàn ông khác.

Đó là ý tứ hoan nghênh ý.

Tả nhìn thoáng qua Mộc Thanh ở bên cạnh, do dự, thấp giọng nhìn Ly Mang nói: “Đạt Ô hẳn là sẽ biết bọn ta tới nơi này của mấy người. Không biết như vậy liệu có mang đến phiền toái ấy người không?”

Khi hắn nói như vậy, Na Đóa cùng mấy người phụ nữ khác đều nhìn về phía Mộc Thanh.

Mộc Thanh hướng các cô mỉm cười lắc đầu. Ly Mang hào sảng cười lớn lên, vỗ vỗ bả vai Tả: “Mấy người chính là người nhà của bọn ta. Nơi này cũng chính là nhà của mọi người. Cho dù có phiền toái, chúng ta cũng cùng nhau chống đỡ!”

Na Đóa và người của những nhà khác đến khiến cho thung lũng này trở nên náo nhiệt hơn. Bởi vì không có đủ chỗ để chứa nhiều người như vậy, người hai nhà tạm thời chen chúc ở mấy căn phòng bỏ trống của bọn họ, còn có một phòng nằm trong động của ngọn núi lớn kia vốn định dùng để chứa đồ, cho nên hiện tại việc đầu tiên bọn họ phải làm là đi nung gạch để xây cất phòng ở. Ngay cả phụ nữ cùng trẻ nhỏ cũng tham gia giúp một tay, bầu không khí vội vã, sức sôi ngất trời.

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua, gạch nung cũng đã ổn ổn, gỗ và tre cũng đã được đốn mang về, tất cả đã chuẩn bị đầu vào đó.

Hôm nay, kết thúc một ngày lao động, buổi tối chờ Thiểm Điện và Phích Lịch chơi đùa cả một ngày kiệt sức lăn ra ngủ, Mộc Thanh trở về phòng mình, cô ngủ không yên, chạy xuống dưới lầu lấy mai rùa của Tiểu Hắc, nương ánh trăng ở bên dòng suối tẩy rửa.

Ly Mang biết cô lại đang nhớ Tiểu Hắc, đi theo cô đến bên dòng suối, ngồi xổm ở bên cạnh cô.

Cái mai rùa kia từ lâu đã không chữ nổi Tiểu Hắc, nhưng về sau vẫn là món đồ chơi nó yêu thích nhất. Nó vẫn thường xuyên dùng chân trước không ngừng xoay tròn chiếc mai, hoặc là gặm cắn vài cái. Trải qua nhiều năm như vậy, đã trở nên vô cùng tàn tạ, khắp nơi đều là dấu vết bị gặm cắn.

Mộc Thanh rửa sạch mai rùa, đem đặt lên trên một tảng đá lớn để hong khô.

Ly Mang thở dài, cầm tay cô.

“Ngủ thôi. Nó sẽ trở lại mà.”

Hắn cầm tay cô quay trở về phòng.

Mộc Thanh ồm một tiếng, theo hắn quay trở về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Thanh giống như bình thường đi nấu đồ ăn sáng, lúc xuống tới bếp, đã thấy Na Đóa đang bận bịu ở đó. Nhìn thấy Mộc Thanh lại đây thì cười đẩy cô ra ngoài.

Na Đóa đối với mấy loại thiết bị tân tiến ở nơi này cực kỳ tò mò, nhất là cái ống trúc dẫn nước thật dài kia, thích vô cùng, ngày thứ hai tới đây liền giành lấy việc nấu nướng.

Mộc Thanh cũng cười. Cô đoán chừng Na Đóa cũng không hơn cô bao nhiêu tuổi, nhưng bởi vì quanh năm cực khổ làm việc, cộng thêm da đen, cho nên thoát nhìn có vẻ già dặn. Mặc dù chị ấy là chị của Ly Mang, nhưng nhiều lúc, cô cảm thấy Na Đóa giống như mẹ của mình vậy, thành thực ổn trọng, đối với cô vô cùng yêu thương. Từ nay về sau có chị ấy làm bạn, Mộc Thanh cảm thấy rất hạnh phúc, giống như bên cạnh có thêm một trưởng bối.

Ly Mang cũng giống như bình thường dùng chiếc dây thừng có lắp ròng rọc kéo chiếc cửa gỗ lớn đặt ở trên đường vào cốc ra. Sau vài tiếng lạch cạch, ken két, cửa gỗ được mở ra, hắn đang định buộc chặt dây thừng cố định cửa, trước mắt đột nhiên hiện lên một bóng đen to lớn, bổ nhào về phía hắn. Định thần nhìn lại, dĩ nhiên là Tiểu Hắc!

Ly Mang rất bất ngờ.

Tiểu Hắc hơn mười ngày không thấy trở lại, mặc dù hắn không đến nỗi lo lắng như Mộc Thanh, nhưng vẫn có chút nhớ nhung. Hiện tại thấy nó đột nhiên xuất hiện, sau khi vui mừng, lại nghĩ đến phản ứng của Mộc Thanh khi biết chuyện này, trong lòng thì càng cao hứng, vội vàng cố định trụ cửa gỗ, dùng sức xoa nhẹ đầu Tiểu Hắc. Đang muốn đi vào nói tin tức tốt này cho Mộc Thanh, lại nghe thấy phía sau hình như có tiếng động gì đó, quay đầu nhìn lại, lập tức ngăn người.

Tiểu báo toàn thân một màu đỏ thẫm đang ở ngoài cửa gỗ, nó đi đi lại lại có chút bất an. Nhìn kỹ, rất giống với con vật bọn họ gặp qua đêm đó ở Lai Khảm.

Khi Mộc Thanh thở không ra hơi chạy theo Ly Mang tới thì bị một màn này làm cho kinh sợ.

Tiểu Hắc đang nằm ở phía ngoài cửa gỗ, cùng một con báo màu hồng chụm tai và gáy vào với nhau. Hai con không ngừng cọ xát thân thể, thoát nhìn vô cùng thân mật.

Mộc Thanh ngơ ngác nhìn một lúc, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Đã làm bạn với Tiểu Hắc tám chín năm, Mộc Thanh tận mắt nhìn nó từ một chú chó nhỏ hay nhào vào lòng cô dần dần trưởng thành, trở thành một chú chó cao lớn dũng mãnh, uy phong lẫm liệt. Tiểu Hắc chẳng những đã cứu cô, lại còn là trợ thủ đắc lực của Ly Mang, cảm tình của cả nhà bọn họ đối với nó vô cùng sâu đậm. Cô biết Tiểu Hắc thuộc loại động vật to lớn có vú như sư tử, đến năm sáu tuổi sẽ bắt đầu động dục. Nhưng Tiểu Hắc vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, trước đó cô cũng có chút khó hiểu, có đôi khi thậm chí có đuổi nó ra ngoài, hi vọng nó có thể ở bên ngoài tìm được một bạn tình thích hợp, nhưng mỗi lần nó đều đến đêm là quay về, thử vài lần đều như thế, về sau cũng mặc kệ nó. Xem ra bây giờ, kỳ trưởng thành của Tiểu Hắc vừa tới, sau đó trùng hợp đụng phải tiểu mẫu báo đủ khiến cho nó hứng thú này, khi ra ngoài đuổi bắt không biết xảy ra chuyện gì, kết quả là đem tiểu mẫu báo vốn là đối thủ hung hãn bắt cóc về? Như vậy chắc hẳn khoảng thời gian ngắn vừa rồi, đều là ở bên cạnh tiểu mẫu báo này.

Thời kì trưởng thành càng muộn, tức là tuổi thọ sẽ càng lâu? Như vậy Tiểu Hắc sẽ không giống như sư tử và hổ, nhiều nhất chỉ có thể sống được hai mươi ba mươi năm?

Mộc Thanh trong lòng thật sự là tám phần cao hứng, hai phần khổ sở. Cao hứng chính là Tiểu Hắc rốt cuộc đã tìm được bạn đời thân thiết, Tiểu mẫu báo trẻ tuổi xinh đẹp mà vô cùng hung hãn, cùng nó hết sức xứng đôi. Hai phần khổ sở kia cũng hết sức vi diệu (khó nói, không hiểu nổi), giống như con trai mình rốt cuộc đã cưới vợ, tuy rằng đây là điều mà người mẹ hàng đêm hy vọng, nhưng lại sợ con trai chỉ nghe lời vợ, không còn thân thiết với mình như trước.

“Tiểu Hắc!”

Mộc Thanh rất cực không nhịn được nhẹ nhàng kêu một tiếng.

59. Chương 59

Tiểu Hắc nghe thấy tiếng nói của Mộc Thanh, lập tức dừng lại động tác thân mật với tiểu mẫu báo, thoáng cái từ trên mặt đất đứng lên, chạy nhanh tới chỗ Mộc Thanh.

Thân thể của nó to lớn như con trâu, thời điểm nó nhào tới, Mộc Thanh bất ngờ bị hai chân trước của nó kìm ở trên mặt đất. Nó đại khái cũng biết thể trọng của mình đối với nữ chủ nhân quá to lớn, cho nên lập tức buông lỏng ra móng vuốt, chỉ vươn đầu lưỡi mềm mại nóng ẩm, liếm tới liếm lui trên mặt Mộc Thanh. Mộc Thanh cảm thấy vừa ẩm ướt lại vừa ngứa liền cười khanh khách né tránh.

Đã rất lâu rồi bọn họ không thân thiết như vậy. Đại khái là tách ra nhiều ngày chợt gặp lại, lúc này mới lại xuất hiện một màn đã lâu chưa làm này.

Cảm giác mát mát trong lòng Mộc Thanh cũng dần biến mất.

Tiểu Hắc chính là Tiểu Hắc, sẽ không vì tìm được bạn gái mà quên mất cô.

Cô tiếp tục đùa giỡn với Tiểu Hắc, Ly Mang ở một bên dường như có chút mất hứng, tiến lên đẩy đầu của Tiểu Hắc ra, giải cứu Mộc Thanh ra khỏi miệng lưỡi của nó.

Ly Mang vẫn giống như trước kia, nhìn thấy cô và Tiểu Hắc quá thân mật, dấm chua sẽ bay loạn khắp nơi.

Mộc Thanh được Ly Mang đỡ từ mặt đất đứng lên, đang cười cười giơ tay lau đi nước miếng vừa rồi bị Tiểu Hắc dính lên, một màn ngoài ý muốn đã xảy ra.

Tiểu mẫu báo mới vừa rồi còn một mực chần chờ đứng ở ngoài cửa gỗ không hề tiến vào, lúc này chợt nhảy lên đi vào, nghe rằng xong thẳng về phía Mộc Thanh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm trầm thấp mang theo uy hiếp.

Tốc độ của nó cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã nhảy tới trước mặt Mộc Thanh.

Mộc Thanh còn đang lau nước miếng, bị tiểu mẫu báo đột ngột xông tới, kinh sợ đến ngây người, quên cả tránh né, mắt thấy móng vuốt sắc nhọn của nó sắp tới gần cô, Ly Mang mạnh mẽ ôm lấy cô, tránh sang bên cạnh, nhưng móng vuốt của tiểu mẫu báo vẫn xẹt qua cánh tay và phía sau lưng hần.

Mẫu Tiểu Báo một kích rơi vào không khí, dường như có chút không cam lòng, ổn định thân hình lại muốn nhào đầu về phía này, Tiểu Hắc mới vừa rồi bị Ly Mang đẩy ra đột nhiên rống lớn một tiếng. Tiểu mẫu báo có vẻ bị kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Tiểu Hắc, có chút do dự rồi dừng lại.

Lúc này Tiểu Hắc đã đánh tới, đem tiểu mẫu báo đặt ở phía dưới, hai con lăn lộn cào cào lẫn nhau, phát ra một loạt tiếng gầm gừ.

Mộc Thanh biết đây là phương thức trao đổi bình thường của mãnh thú, dù là chơi đùa hay đánh nhau, bình thường bọn chúng đều lăn lộn cắn xé lẫn nhau. Tiểu Hắc hiện tại cần phải dạy dỗ vị bạn gái có chút lỗ mãng này. Nhưng giờ cô cũng không có thời gian đến xem chúng, cánh tay và lưng Ly Mang vừa rồi đã bị móng vuốt của tiểu mẫu báo làm cho bị thương, mặc dù chỉ là thương ngoài da, nhưng miệng vết thương dài vẫn rỉ máu. Có lẽ Ly Mang cảm thấy loại vết thương như thế này chẳng đáng kể gì, nhưng cô vẫn gấp gáp kéo hần trở về phòng, giúp hần xử lý miệng vết thương.

Trong gia đình của bọn họ lại có thêm một thành viên, đó chính là bạn gái Tiểu Hắc, tiểu báo đồ thối trẻ tuổi mà hung hãn kia. Mộc Thanh đặt tên nó là Tiểu Hồng. Cái tên này thực sự không được hay ho lắm, cô cũng biết vậy. Nhưng cùng Tiểu Hắc lại hết sức xứng đôi, cho nên cứ gọi như vậy. Đám người Ly Mang không biết được mức độ phổ biến của cái tên này ở các đời sau, nhất trí cho là rất êm tai. Mộc Thanh cười mà không nói.

Nghĩ đến dã tính của Tiểu Hồng, sợ nó quấy nhiễu vật nuôi ở bên trong, hơn nữa, thành thật mà nói, bản thân Mộc Thanh cũng có chút sợ không biết lúc nào sẽ bị nó nhảy lên cắn một ngụm, cho nên bảo Ly Mang ở bên cửa lớn dựng một chiếc lều tranh, đem mai rùa của Tiểu Hắc tới, để cho bọn chúng tạm thời trú ở đó. Vả lại, sự việc ngoài ý muốn lúc mới gặp mặt kia, Mộc Thanh đoán là vì cô và Tiểu Hắc thân mật, rơi vào trong mắt Tiểu Hồng, có lẽ nó cũng giống như Ly Mang, bất mãn khi vật sở hữu của mình bị chia sẻ với người khác, lúc đó mới nổi giận xông lên muốn giáo huấn cô. Cho nên khi vẫn chưa cùng nó thân quen, Mộc Thanh quyết định cẩn thận cách xa Tiểu Hắc, ngay cả thói quen bình thường là đi tìm kiếm lông thú cũng bỏ nốt.

Ngày đó sau khi Mộc Thanh kéo Ly Mang rời đi, Tiểu Hồng đoán chừng đã bị Tiểu Hắc giáo huấn một trận, cho nên trong mấy ngày kế tiếp đều vô cùng ngoan ngoãn, theo sát bên cạnh Tiểu Hắc. Ban ngày trừ bỏ theo Tiểu Hắc ra ngoài, tha về vài con mồi, thời gian còn lại thì lười biếng ghé vào bãi cỏ nơi có ánh mặt trời chiếu tới, thỉnh thoảng giúp Tiểu Hắc liếm láp bàn chân hoặc là cái sừng ở đằng sau gáy nó, một đôi mắt xinh đẹp mở to, toát ra vẻ dịu dàng, thân thiết.

Nhiều người nên sức cũng lớn hơn, sau khi mùa thu qua đi, ở bên cạnh phòng ở của bọn họ đã dựng thêm được mấy gian, nối liền với nhau, mấy nhà bọn Na Đóa đều chuyển vào. Bởi vì trong mấy năm qua, Dĩ Gia ở trong bộ lạc cũng đã xây dựng không ít nhà ở làm từ hỗn hợp gạch và tre gỗ, cho nên phòng ốc như vậy bọn họ hiện tại cũng không thấy lạ lắm gì.

Dựa vào động vật nuôi được và lương thực dự trữ, mấy nhà bọn chắc hẳn có thể vượt qua mùa đông năm nay. Nhưng xuất phát từ thói quen, sau khi giải quyết xong vấn đề chỗ ở, đất vườn đang trong thời kì ngừng gieo trồng, đám người Ly Mang và Tả lại cùng nhau đi ra ngoài săn bắn, dự trữ càng nhiều lông và thịt ủa đông sắp tới.

Sau giờ ngọ trời trong xanh, mấy người đàn ông không ở nhà, Tiểu Hắc cùng Tiểu Hồng đang vui đùa ở sườn núi cách đó không xa, Mộc Thanh dẫn theo mấy người phụ nữ và đám trẻ con đi thu lông cừu.

Cừu của Mộc Thanh, đầu tiên là từ một cừu mẹ và hai cừu con, mở rộng dần thành một bầy cừu, chính là nhờ Ly Mang ở mùa xuân năm thứ hai bắt được một con cừu đực, bầy cừu lúc này mới từ từ mở rộng hơn, hiện tại đã có vài chục con. Chúng hẳn là tổ tiên cừu Argali (hay cừu aga, sống ở vùng Tây Bắc, Hoa Bắc,...Trung Quốc), sừng có hình xoắn ốc, mùa thu chính là thời điểm lông trên người chúng dày nhất, Mộc Thanh sẽ cắt đám lông này, kéo thành sợi dùng để may áo lông.

Con dao Thụy Sĩ đã cũ lắm rồi, mặt trên dùng để cắt lông thì hơi nhỏ chút, cho nên Mộc Thanh bắt đầu chuyển sang dùng vỏ trai ở trong sông lớn để cắt. Vỏ trai gõ thành hình cong như lưỡi câu, lưỡi dao mài ở trên mặt đá vừa bóng loáng vừa sắc bén, khi cắt, túm lấy một nắm lông thật dày trên người con cừu, đem con dao nhẹ nhàng xoay quanh, một nắm lông cừu đã lấy xuống.

Đàn cừu đã sớm bị lừa vào sau hàng rào. Mộc Thanh đi vào bắt lấy một con, làm mẫu cho đám người Na Đóa. Trong bộ lạc mặc dù cũng có nuôi cừu, nhưng chỉ dùng giết thịt, da lột ra dùng làm áo chống rét. Việc cắt lông cừu như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên đều lộ ra vẻ mặt tò mò. Sau khi nhìn một lúc, họ lấy Bạng đao mà đám đàn ông đã mài thật tốt ra, học theo bộ dáng của Mộc Thanh, bắt đầu đi cắt. Bởi vì thủ pháp không quen, một cô gái hình như làm cừu bị đau, khiến nó nổi giận, giơ móng chân đập về phía sau, khiến cô bị ngã chống vó trên mặt cỏ, đám người Na Đóa cười nghiêng ngả, Mộc Thanh cố nén cười, đi tới đỡ cô ấy dậy, kiên nhẫn lại làm mẫu thêm lần nữa, hướng dẫn cách sử dụng Bạng đao (đao làm từ vỏ trai). Mấy người phụ nữ dần quen tay hơn, bắt đầu tự đi cắt lông cừu, đem lông cừu cắt được bỏ vào trong túi vải bố mang theo. Khi cắt lông cừu phát ra âm thanh xoạt xoạt rất dễ nghe, Mộc Thanh rất thích nghe loại âm thanh này.

“Thanh Thanh, tại sao trên lông cừu lại có các ký hiệu khác nhau?”

Do Do cắt xong lông của một con cừu, đột nhiên hỏi.

Mộc Thanh cười cười.

Sở dĩ cô đánh ký hiệu trên người con cừu, là để khi tách ra nuôi nhốt có thể dễ dàng phân biệt, phòng ngừa cừu mẹ trong lúc động dục quan hệ với cừu đực có cùng huyết thống, nếu vậy cừu con sinh ra sẽ khó mà sống được, dù có nuôi được, cũng rất gầy yếu.

Vào mùa thu năm cô bắt đầu nuôi dưỡng cừu, có một ngày phát hiện cừu mẹ bắt đầu luống cuống bất an, mới đầu còn tưởng nó có chỗ nào không thoải mái nên kéo Ly Mang đi kiểm tra, chờ hần cưỡi hì hì kéo một chân sau của cừu mẹ ra, cho cô xem chỗ dưới sưng đến sung huyết, lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra là cừu mẹ lại động dục. Trong hai con cừu con có một con là đực, hình như cũng trưởng thành rồi, sợ cừu mẹ cấp bách làm loạn, vội vàng đem cừu đực con tách ra nhốt lại, lại để cho Ly Mang ra ngoài tìm kiếm vài ngày, rốt cuộc cũng bắt về một con cừu đực, lúc này vấn đề chung thân đại sự của cừu mẹ mới được giải quyết.

Theo số lượng cừu dần tăng lên, từ đó về sau cô đều lưu ý, phát hiện bắt đầu từ giữa mùa hè cho đến đầu mùa đông, cừu mẹ không mang thai cách mỗi nửa tháng sẽ động dục một lần, nhất là vào cuối hè đầu thu, đây là thời điểm tập trung đông nhất. Mỗi khi động dục, phía dưới sẽ bị sung huyết, không ngừng vẫy đuôi, cao giọng kêu mị mị, thậm chí có khi cưỡi lên người cừu mẹ khác, khi tới gần cừu đực sẽ không ngừng cọ xát, lúc ấy cô đột nhiên lại nghĩ tới vấn đề sinh sản cận huyết. Cho nên bắt đầu từ đó, cô tiến hành tách ra nuôi nhốt. Kinh nghiệm của cô là một con cừu đực ước chừng có thể ứng phó được với hai mươi cừu mẹ, cho nên số lượng cừu đực không cần nhiều lắm. Mỗi khi phát hiện cừu mẹ có dấu hiệu động dục, sẽ nhốt nó chung với một con cừu đực không cùng huyết thống, đợi đến khi kết thúc mới thả ra. Cừu non sinh ra đánh lên đó một ký hiệu, chính là để tránh sinh sản cận huyết. Hơn nữa đồng cỏ và nguồn nước dồi dào, cừu con của bọn họ đều béo mập khỏe mạnh, lấy sữa lấy lông đều cực kỳ tốt.

Mộc Thanh chậm rãi giải thích cho Do Do nghe, đầu tiên cô bé có vẻ không hiểu, yên lặng nghĩ một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên cười nói: “Em biết rồi! Giống như mẹ nói với em, sau này em sẽ ở chung với một người đàn ông, nhưng người đàn ông này không thể là người trong nhà chúng ta!”

Mộc Thanh thấy buồn cười.

Do Do nói xong lời này, dần dần im lặng, cúi đầu tiếp tục cắt lông cừu.

Mộc Thanh nhìn đôi tay thon dài của cô bé linh hoạt cắt lông cừu, khen ngợi cô bé, nói: “Do Do thông minh giỏi giang, sau này nhất định sẽ có một người đàn ông tốt ở bên cạnh em.”

Do Do nở nụ cười, một nụ cười rực rỡ vô cùng.

Những cô bé giống như Do Do ở trong bộ lạc, chỉ cần tới quỳ thủy, bình thường đều đã có người đàn ông của chính mình, thậm chí là có hài tử. Do Do mang theo đôi chân có chút tật từ từ lớn lên, chỉ cần không chạy, lúc đi bình thường tuy có nghiêng ngả đôi chút, nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện ra. Lúc trước trong bộ lạc có một người đàn ông trẻ tuổi nhìn trúng cô bé. Hai người chỉ cần dưới đài tế của bộ lạc nhận lời chúc phúc của tộc trưởng và vu nữ (bà mo). Không ngờ một thời gian sau, bọn họ bắt được phụ nữ ở bộ lạc khác, người đàn ông kia coi trọng thiếu nữ to lớn. Tiếp theo liền xảy ra chuyện cha Do Do mang theo cả nhà rời khỏi bộ lạc.

Những chuyện này cũng là mấy ngày hôm trước Mộc Thanh nghe Na Đóa nhắc tới, trong lòng có chút thương tiếc Do Do, cho nên vừa rồi mới cố ý khen ngợi cô bé. Thấy cô bé đầu tiên là im lặng nhưng rất nhanh sau đó đã vui vẻ cười đùa, như vậy chuyện kia cũng không ảnh hưởng lớn tới cô bé lắm, lúc này mới yên tâm.

Cắt lông cừu mất khoảng thời gian ba ngày. Toàn bộ lông cừu thu hoạch được mọi người cho vào bao vải bố, ngâm ở trong dòng suối cho sạch sẽ rồi đem đi phơi khô, sau đó Mộc Thanh chỉ đám người Na Đóa cách kéo sợi. Trước tiên đem lông cừu xếp thành đồng, chà xát ềm ra, sau đó một tay cầm cột, tay kia không ngừng chà xát xe sợi vải lông đã nhuyển ra, quần ở trên một con suốt làm bằng sứ, dưới đáy con suốt dùng một viên đá dạng dẹt để cố định, đem con suốt giống như con quay xoay tròn, con suốt liền đem sợi lông mềm quần chặt thành sợi vải, chờ xe tới một trình độ nhất định, đem sợi vải cuốn lại là được rồi.

Loại phương pháp kéo sợi đơn giản này, là lúc Mộc Thanh xem một bà cụ người dân tộc thiểu số biểu diễn trước mặt du khách, không có gì khó khăn, các dụng cụ cần thiết cũng vô cùng nguyên thủy, chỉ gai của cô

cũng là dùng phương pháp như vậy để kéo ra, trải qua nhiều năm, tay nghề đã vô cùng thuần thục. Đám người Na Đóa so với cô còn giỏi hơn, chỉ nhìn cô biểu diễn có mấy lần, rất nhanh đã học được.

Mùa đông đã tới.

Năm nay, tuyết không rơi dày như năm ngoài, trong thung lũng cũng tràn ngập sinh khí trước nay chưa từng có.

Ngày hai mươi tháng mười hai, đây là căn cứ vào lịch vạn niên/lịch dựa theo ngày mà Mộc Thanh chế định ra.

Khi cô mới tới nơi này từng có thói quen tính toán thời gian ngày tháng, sau lại quên mất, đến khi mang thai đứa con đầu tiên, cô lại khôi phục thói quen tính ngày. Sau khi sinh Thiểm Điện vào cuối hạ, vì để nhớ kỷ sinh nhật của con, cô đem ngày đó định làm ngày lập thu mừng tám tháng tám, lại làm theo biên niên sử của cổ đại, lấy năm cô mới tới nơi này gặp Ly Mang đặt là Ly Mộc năm thứ nhất.

Dựa theo lịch ngày của cô, bây giờ ngày hai mươi tháng mười hai, Ly Mộc năm thứ chín.

Hôm nay là sinh nhật con trai Phích Lịch của cô, rất đúng dịp, lại còn có thể gặp được sự kiện khiến cho người ta càng cao hứng.

Tiểu Hắc vào hôm nay làm ba ba, hơn nữa là ba ba của hai bé con.

60. Chương 60

Edit: Gà

Beta: Tiểu Tyên

Bắt đầu từ hôm qua, Tiểu Hồng không ngừng liếm thân thể của mình, liếm xong thân thể, thậm chí đi liếm cái lều mà nó và Tiểu Hắc vẫn ở. Mộc Thanh suy đoán là nó muốn liếm láp sạch sẽ nơi mà tiểu bảo sắp sinh.

Trừ liếm ra, Tiểu Hồng cũng lộ ra vẻ vô cùng nôn nóng bất an, đến buổi tối, nó không ngừng đi tới đi lui trong lều, thỉnh thoảng dùng móng vuốt dùng sức đập lên lớp đệm bằng cỏ khô trên mặt đất, hoặc nằm ngửa bụng lên trên. Đầu tiên nó còn để cho Tiểu Hắc ở bên cạnh, đến sau nửa đêm, cũng không biết làm sao, đột nhiên cúi kính cẩn xé Tiểu Hắc, đuổi nó ra ngoài. Bình thường Tiểu Hắc ở trước mặt nó luôn uy phong凛冽, lúc này có vẻ rất cam chịu, gằm nhẹ chạy ra ngoài, canh chừng ở đồng tuyết bên ngoài.

Từ sau khi Tiểu Hồng đến đây, trừ bỏ lúc đầu có chút nóng nảy, có vài lần cắn mấy con cừu định tới gần địa bàn của nó ra, sau đó cũng dần vào khuôn phép, phần lớn thời gian, Mộc Thanh thấy nó chẳng những cùng Tiểu Hắc như keo như sơn, hơn nữa còn dễ dàng tha thứ Phích Lịch ở trước mặt nó chạy tới chạy lui cười Tiểu Hắc chơi đùa. Nhìn thấy nó hung dữ như vậy, đoán chừng là sắp sinh rồi, cho nên ngay cả Tiểu Hắc cũng không được phép tới gần. Nghĩ vậy, cô liền kéo bọn Thiểm Điện, Phích Lịch cùng mấy đứa trẻ khác vẫn đang canh giữ dóm vào trong lều cỏ không chịu đi, lúi đi chỗ khác, để lại cho nó một khung cảnh yên tĩnh.

Sáng sớm hôm nay, đám người lớn mang theo bọn trẻ vội vàng chạy tới trước lều, phát hiện Tiểu Hồng vẫn chưa sinh, Tiểu Hắc vẫn còn đang đứng ở phía ngoài, trên người đã phủ một lớp tuyết thật dày, nhìn thấy đám người Mộc Thanh chạy tới, lúc này mới dùng sức giữ lông, giữ đi một thân tuyết trên người, ánh mắt lại vẫn chăm chú nhìn Tiểu Hồng ở bên trong.

“Ôi trời, sắp sinh, sắp sinh rồi!”

Na Đóa vừa kêu to một tiếng, Mộc Thanh lập tức nhìn sang.

Tiểu Hồng từ trên mặt đất đứng lên dạng hai chân sau ra, một vật nhỏ đen thui rơi ra ngoài, nó hướng lên trời rống lớn một tiếng.

Tiểu Hắc bỏ nhào về phía trước, khi đến trước lều cỏ thì ngừng lại.

Mọi người đều hoan hô, tranh nhau muốn vào xem, Mộc Thanh cũng rất cao hứng, nhưng sợ quá nhiều Tiểu Hồng nên vội vàng ngăn cản bọn họ.

Lần đầu tiên làm mẹ, Tiểu Hồng có chút khần trương, ở bên người cục cưng xoay tới xoay lui, giống như không biết phải chăm sóc như thế nào. Nhưng rất nhanh hẳn là xuất phát từ mẫu tính, đem nhau thai và máu ăn luôn, sau đó cắn đứt cuống rốn, bắt đầu không ngừng liếm bé con. Chỉ sau một lát, vật nhỏ kia đã loạng choạng đứng dậy, lúc này mắt nó vẫn chưa mở, chuyện thứ nhất khi đứng lên là xoay loạn khắp nơi, đi tìm vú mẹ để bú sữa. Tiểu Hồng nằm trên mặt đất dùng miệng đem nó đến bên cạnh, chuyển tới bụng mình, bé con tìm được vú mẹ, lập tức tham lam mút từng ngụm, trong cổ họng còn phát ra âm thanh ô ô, giống như âm thanh Tiểu Hắc phát ra lúc Mộc Thanh mới nhặt được nó.

Khi bé con đang bú sữa mẹ, Tiểu Hắc muốn nhảy vào, nhưng Tiểu Hồng vẫn không để cho nó tới gần, bỏ lại bé con mới bú được một nửa, lại bắt đầu đi tới đi lui, giống như tâm thần không yên.

“Chắc là vẫn còn một con nữa.”

Không biết Ly Mang tới đây từ lúc nào, cười nói với Mộc Thanh. Hẳn trước đây có đỡ đẻ cho cừu mẹ, nên cũng có chút kinh nghiệm.

Ước chừng một canh giờ sau, con thứ hai rốt cuộc cũng đi ra, khác với con đầu tiên, lông toàn thân là màu hồng phấn nhàn nhạt, nhỏ hơn một chút so với con trước, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp. Chờ hai con đều vây quanh bụng Tiểu Hồng bú sữa, lúc này nó rốt cuộc chịu để cho Tiểu Hắc tới gần. Chỉ là khi Mộc Thanh muốn đi vào thu đám cỏ khô có dính máu đen, nó vẫn hướng về phía cô phát ra tiếng phì phì trong mũi, thoát nhìn không vui vẻ gì. Hẳn là xuất phát từ tâm lý muốn bảo vệ hai vật nhỏ trong lòng, cho nên cảnh giác rất cao, Mộc Thanh thử mấy lần, thấy nó phản ứng rất lớn nên bỏ cuộc, đám người lớn mang theo mấy đứa trẻ vẫn chưa xem đã quay về trong phòng. Đi vài bước, đến khi quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Hắc đang đứng ở bên cạnh nó, cúi đầu dịu dàng liếm gáy nó, trong cổ họng phát ra âm thanh khò khè, nghe giống như là đang an ủi nó.

Hai bé con của Tiểu Hắc, mặc dù còn không biết là đực hay cái, nhưng Mộc Thanh chuẩn bị kỹ tên cho bọn chúng. Con lớn gọi là Bồ Lai Khắc, nhỏ gọi là Lạp Đức, ý là màu đen và màu đỏ. Cô đổi với hai cái tên mình nghĩ ra này rất hài lòng, ít nhất so với Tiểu Hắc Tiểu Hồng nghe phong cách hơn rất nhiều.

Đến buổi tối, Mộc Thanh nấu một bát mì mừng sinh nhật Phích Lịch, lại đáp ứng chờ đến lúc Tiểu Hồng bụng lỏng, sẽ cho bé nhận nuôi con nhỏ màu phấn hồng Lạp Đức, lúc này mới đỡ được tiểu thọ tinh được vui vẻ hơn.

Tuyết rơi suốt một ngày một đêm rốt cuộc đến buổi tối thì ngừng lại. Mộc Thanh đi ra ngoài, nhìn thấy Ly Mang cùng mấy người đàn ông đang men theo cây thang treo lên bên trên mái nhà, dọn sạch đi lớp tuyết đọng. Cô đứng ở phía dưới ngửa đầu nhìn một hồi, cầm lấy cây cào cào tuyết đọng trên mặt đất sang một bên, cho đến khi lộ ra một cái lối nhỏ có thể đi lại được. Trong cổ đột nhiên có vài bông tuyết rơi từ trên mái nhà xuống, hàn ý từng chút một theo cổ đi xuống, cô không khỏi rung mình một cái.

Ly Mang rất nhanh ngừng làm việc, theo cái thang đi xuống, ôm Mộc Thanh, đặt một nụ hôn ở trên trán cô, thấp giọng cười hỏi: “Lạnh không?”

Mộc Thanh lắc đầu. Ly Mang kéo đôi tay có chút đông cứng của cô đặt vào trong vạt áo của mình, ôm lấy cô đi vào trong phòng, có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc ao nước kia quá, không hiểu sao lại đột nhiên trở nên nóng như vậy.”

Cái hẳn nói chính là suối nước nóng ở bên ngoài kia. Nó là từ rất nhiều năm trước đột nhiên xuất hiện sau một cơn địa chấn, đã qua nhiều mùa đông, nơi đó chính là thiên đường nhỏ của vợ chồng bọn họ. Nhưng mùa đông năm nay, bọn họ phát hiện nhiệt độ của nước trong suối nước nóng đột nhiên tăng cao, hiện tại đã lên tới gần nhiệt độ sôi, từ xa nhìn lại nơi đó tràn ngập hơi nước, người bình thường căn bản không có cách nào xuống nước, một ngụm suối nước nóng vì thế mà không giảm nhiệt độ.

Mộc Thanh cũng cảm thấy đáng tiếc, thở dài, cánh tay vòng qua ôm lấy thân thể ấm áp của Ly Mang, cùng hẳn trở về phòng. Đi vào trong nhà Ly Mang lập tức lấy bầu rượu vẫn đặt ở trong nước ấm ra, rót cho cô

một ngụm rượu kê (rượu ủ từ hạt kê, cũng giống như rượu gạo, ngô...), bản thân hắn cũng uống một hớp, rồi lại đút cho cô một ngụm. Đợi đến khi một bầu rượu đã bị hai người lần lượt uống sạch, Mộc Thanh dần dần cảm thấy ấm bụng hơn.

“Mấy ngày hôm trước nghe em kể chuyện xưa về các vị thần cho bọn nhỏ, trừ thần cây ra, chẳng lẽ cõi đời này còn có các thần khác?”

Thời điểm hai người thu thập xong, chen chúc nằm chung một chỗ, Ly Mang hỏi cô.

Hắn hiện tại cũng giống như bọn Thiểm Điện, ngày càng thích nghe Mộc Thanh kể vài câu chuyện xưa kì quái chưa từng nghe qua, thậm chí buổi tối trước khi đi ngủ, chỉ cần không phải quá mệt mỏi, bằng không sẽ quần lầy cô bắt kể chuyện xưa rồi mới chịu đi ngủ.

Hôm nay tâm tình cô rất tốt, cộng thêm mới vừa rồi uống rượu, hiện tại mặc dù nằm, cả người nhẹ nhàng bay bổng, giống như đang treo lơ lửng ở trên không trung.

“Cục cưng, trừ thần cây của anh ra, thần tiên trên cõi đời này mà anh không biết còn nhiều lắm!” Mộc Thanh cười ha ha, đưa tay nắm lấy hai má hắn, trái phải trêu chọc hắn, dùng xưng hô mà thỉnh thoảng lúc thân mật hắn gọi cô. Nhưng cô không thích xưng hô thế này, nên thỉnh thoảng vẫn dùng nó làm quà đáp lễ cho hắn.

Ly Mang đem bả cả người cô lên, mặt đối mặt đặt ở trên người mình, kéo đầu cô xuống, tiến hành hôn môi. Mộc Thanh ngửi thấy trong hơi thở của hắn phảng phất mùi rượu nhàn nhạt, thì cảm thấy cả người càng thêm lơ lửng, thật vất vả từ hắn trong khuỷu tay ngẩng đầu lên, thở hồng hộc nói: “Không phải anh muốn nghe chuyện xưa về các vị thần khác sao, rốt cuộc có còn muốn nghe hay không?”

Ly Mang cười, buông lỏng ra đối với kiềm chế đối với cô. Mộc Thanh xoay mình xuống dưới, cuộn mình nằm ở bên cạnh người hắn, lúc này mới kể cho hắn nghe về chuyện Thượng Đế tạo ra loài người và vườn địa đàng (thiên đường).

“Trời đất vào thuở sơ khai, Thượng Đế dùng bùn để nặn thành người, thổi vào trong mũi hơi thở của sinh mệnh, tạo ra người sống có linh khí. Thượng Đế đặt tên cho hắn là Adam. Adam rất cô độc, cho nên Thượng Đế quyết tâm tạo cho hắn một người yêu, nhân lúc hắn đang ngủ say liền gỡ xuống một cây xương sườn của hắn, dùng gốc cây xương sườn tạo thành một người phụ nữ, gọi là gọi Eve. Khi Thượng Đế dẫn Eve đến trước mặt Adam, Adam lập tức biết người phụ nữ này cùng sinh mệnh bản thân có liên hệ, trong lòng hắn tràn đầy hạnh phúc, bất thốt lên rằng: “Đây chính là xương trong xương, thịt trong thịt của ta!” Cho nên đàn ông và phụ nữ vốn là một thể, vì vậy đàn ông và phụ nữ sau khi lớn lên đều phải rời cha mẹ, cùng đối phương kết hợp, hai người trở thành một thể.”

Mộc Thanh nói tới đây, quay đầu nhìn Ly Mang. Hắn đang chăm chú nhìn cô, cẩn thận lắng nghe.

“Thượng Đế lại ở phương Đông tạo ra Vườn Địa Đàng (vườn Eden), đặt bọn họ vào đó để bọn họ vui chơi. Nơi đó khắp trên mặt đất đều trải đá quý, tràn đầy cây cối hoa cỏ, tươi tốt vô cùng, hoa quả trên cây còn có thể ăn được. Adam cùng Eve ở trong khu vườn thuộc về chính bọn họ, cung nhau yêu thương, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc.”

“Chuyện xưa đã nói xong, như thế nào?”

Mộc Thanh cười hỏi.

Ly Mang im lặng một lúc, đột nhiên dùng sức ôm ghì cô vào trong ngực.

“Có phải em muốn nói, anh là Adam, còn em chính là Eve, em được thần linh dẫn tới trước mặt anh, chúng ta cả đời sống hạnh phúc cả đời ở trong khu vườn địa đàng này, có phải vậy không?”

Mộc Thanh dùng sức gạt đầu một cái, lần nữa hôn lên mặt của hắn.

Câu chuyện Vườn Địa Đàng của cô chỉ dừng ở đây, sẽ không có phần sau Thiên đường đã mất*. Cô tin tưởng vào điểm này.

*Thiên đường đã mất, tên tiếng Anh: Paradise Lost

Mùa đông đã qua.

Mùa đông này trôi qua vô cùng yên lành, tràn ngập hạnh phúc. Mộc Thanh cảm thấy phần lớn không khí hân hoan là này do hai tiểu sinh mệnh mới Bồ La Khắc và Lạp Đức mang tới. Hai bé con còn chưa đầy ba tháng, lớn là anh trai, nhỏ là em gái, lông xù mũm mĩm, một đen một hồng, thoát nhìn giống như hai quả bóng nhỏ, đáng yêu vô cùng.

Sau khi băng tuyết tan, đường ra bên ngoài vừa khai thông, Ly Mang và Tả đã ra ngoài một chuyến.

Suốt một mùa đông, bọn họ không có bất kỳ tin tức nào từ bên ngoài. Trên mặt Ly Mang mặc dù không có biểu hiện gì, nhưng Mộc Thanh biết trong lòng hẳn thật ra vẫn có chút bận tâm. Cho nên hiện tại hẳn muốn đi ra ngoài thăm dò tin tức, Mộc Thanh cũng không nói gì. Chỉ là cô đối với Dĩ Gia có chút lo lắng.

Bọn họ đi ra ngoài ước chừng nửa tháng. Lúc trở lại, đi theo phía sau có mấy người hình như là người ngoại tộc.

Bọn họ mang đến tin tức, kỳ thực Mộc Thanh cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm. Bộ lạc của mấy người này vừa mới bị Dĩ Gia tiêu diệt, bọn họ trốn thoát, gặp được Ly Mang và Tả đang đi hỏi thăm tin tức. Bởi vì không có nơi để đi nên theo bọn họ lại đây.

Dĩ Gia bị băng tuyết mùa đông ngăn trở một thời gian khá dài, cước bộ ở mùa vạn vật hồi sinh này lại tiếp tục hùng dũng tiến về phía trước, không chút do dự.

Sau khi Ly Mang từ bên ngoài trở về vẫn mặt mày ủ ê, tâm trạng nặng nề.

Mộc Thanh cùng hẳn chung sống nhiều năm như vậy, tâm tư của hẳn hiển nhiên không thể giấu cô được.

Cô không hy vọng đưa ra quyết định mà cô phỏng đoán kia, nhưng cô lại có cảm giác là, cuối cùng hẳn nhất định vẫn cứ làm như vậy, cho dù cô ngăn trở, cô nghĩ, hẳn cũng sẽ không nghe cô.

Cho nên chỉ một ngày sau đó, khi hẳn nói với cô, hẳn nhất định phải đi tìm Dĩ Gia, cô cũng không ngạc nhiên.

Cô chẳng qua chỉ nhìn hẳn, rất bình tĩnh nói với hẳn, cô muốn cùng đi với hẳn.

61. Chương 61

Edit: Midori

Beta: Tiểu Tyền

Đầu tiên là Ly Mang không đồng ý. Nhưng cuối cùng hẳn cũng đồng ý.

Tính tình hai người bọn họ thật ra rất giống nhau. Luôn kiên trì với những gì mình cho rằng đúng, rồi lại thỏa hiệp lẫn nhau.

Đem bọn nhỏ giao lại cho Na đoá. Mộc Thanh chỉ nói với bọn họ rằng có việc phải đi ra ngoài một chuyến, có thể sẽ mất chút ít thời gian mới trở về.

Trước khi đi, một lần nữa cô lấy ra con dao Thụy Sĩ kia.

Mười năm rồi, con dao đã cũ rồi, chỗ uốn cong có một chút vết gỉ, nhưng lưỡi dao vẫn sắc bén như cũ.

Cô chấm dầu, đem nó chà lau đến sáng long lánh, cuối cùng Ly Mang âm thầm ở trên lưỡi dao thoa một ít độc rắn, lúc này mới xếp lại dùng mảnh vải bố bọc lại giấu ở trên người. Hơn nữa cô còn mang theo Tiểu Hắc đi cùng.

Hiện tại trí nhớ của cô về Dĩ Gia đã có chút ít mơ hồ. Nhưng có một điều có thể khẳng định, hẳn nhất định đã sớm không còn là người đàn ông ngày đó nữa.

Thành thật mà nói cô có một chút khản trương. Loại cảm giác này càng đi đến gần khu quần cư càng bộc lộ mãnh liệt hơn.

Hình dạng của khu quần cư đã không giống như trí nhớ ban đầu của cô nữa rồi, phải nói là tìm không được nữa điểm dấu vết năm đó. Không nói khoa trương một chút nào, Mộc Thanh có một loại ảo giác, cô cảm giác mình một lần nữa vượt qua thời không.

Dưới chân của cô đứng chính là mặt đường đá xanh bằng phẳng, cuối mặt đường đá xanh, là một tòa kiến trúc to lớn dùng chất liệu giống nhau là đá vuông cùng gỗ thô dựng lên, vây quanh kiến trúc này, phủ khắp bốn phía từ trong ra ngoài là tất cả các phòng lớn nhỏ san sát nhau dường như nhìn một cái không thấy điểm cuối, ở giữa các phòng ốc lớn nhỏ là các con đường ngang dọc đan chéo nhau, thỉnh thoảng có thể thấy mọi người đi tới đi lui, hoặc là làm việc, hải tử ở tại trong đó đuổi theo nhau chơi đùa náo nhiệt.

Giống như một thị trấn nhỏ, nếu như hai bên đường có nhiều tiếng gào to mua bán của con người thì không sai chút nào.

Bọn họ bị mang đi về phía giữa của tòa kiến trúc to lớn kia, nam nữ hai bên đều ngừng việc làm trên tay, ngẩng đầu nhìn bọn họ. Phần lớn cũng là người xa lạ, nhìn trong ánh mắt của bọn họ mang theo tò mò cùng nghi ngờ. Thỉnh thoảng có mấy gương mặt dường như giống nhau, nhưng sau khi ngẩng ngửi kinh ngạc cùng ngỡ ngàng qua, cũng chỉ đứng ngay tại chỗ nhìn bọn họ mà thôi.

Đầu tiên Mộc Thanh từ chối ở lại phía ngoài với Tiểu Hắc cùng nhau chờ hắn, mà cô cố ý tiến vào. Hiện tại theo bản năng cô ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn đi bên cạnh. Hắn đang mang theo cô sải bước về phía trước, mặt mũi kiên định, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Điều này làm cho cô đột nhiên có cảm giác an tâm rất nhiều.

Nhanh chóng đến bậc thang cao cao trước kiến trúc đá xanh, một nam nhân mặt râu quai nón từ bên trong đi ra.

Rất giống với Ly Mang lúc trước, hơn phân nửa khuôn mặt của hắn đã bị râu quai nón che kín, nhưng mà ánh mắt lấp lánh đó khiến Mộc Thanh liếc nhìn một cái vẫn có thể nhận ra được.

Hắn là Dĩ Gia.

Dĩ Gia thấy được bọn họ liền dừng bước, Ly Mang cũng ngừng lại. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Dĩ Gia đột nhiên hướng Ly Mang bước nhanh tới, rồi ôm lấy vai hắn, hai nam nhân ôm lấy nhau, vỗ vai đối phương, cùng nhau nở nụ cười.

Bọn họ hẳn đã làm bằng hữu từ thuở nhỏ. Hiện tại bây giờ gặp mặt, cũng xử sự giống như là bạn bè cũ xa cách lâu ngày mới gặp lại.

Dĩ Gia vô cùng nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Còn tự mình mang theo bọn họ đi một vòng lãnh địa của hắn, hướng bọn họ giới thiệu diện tích đất đai của hắn, mùa thu hoạch trái cây, một phần tộc nhân của bộ lạc hắn.

Thời gian chỉ mới mười năm, lúc Mộc Thanh ở đây số người của họ chưa lên tới hai trăm mà giờ đây đã phát triển lên tới mấy ngàn chi chúng.

Đất đai bọn họ phân chia ngăn nắp, bọn họ đào giếng, trong vườn trồng trọt cây ăn quả rau dưa, nuôi nhốt chăn thả súc vật, bọn họ cũng chế ra rượu. Thời điểm tiến vào trong tòa kiến trúc đá xanh này, Mộc Thanh thậm chí ở trên tường thấy được một bộ khô giáp bằng đồng thau, bên cạnh treo muôn hình muôn vẻ đao rìu cung nỏ có tính chất giống nhau, ngay cả tới chén bát chiếu đĩa bọn họ cũng là khay bát bằng đồng thau.

Dĩ Gia tựa hồ đối với đồng thau có một loại tình yêu gần như cuồng liệt, cho nên mới phải làm cho chỗ mình ở khắp nơi đều tràn đầy hơi thở kim khí của đồng thau.

Bốn góc có dựng cây đuốc khổng lồ đang cháy hừng hực, đem đại sảnh trở nên sáng rực.

Mộc Thanh ngồi xuống ở da thú trên mặt đất, bên trong mâm lớn trước mặt vừa đưa lên thịt nướng đến vàng óng ánh, cô chỉ thoáng ăn hết hai phần liền dừng lại.

Đối diện với cô, Ly Mang cùng Dĩ Gia đang ngồi đối mặt nhau, ăn thịt khối lớn, uống rượu ngụm lớn, vẫn không ngừng nói chuyện cũ của bọn họ, thỉnh thoảng phát ra một trận tiếng cười.

Bên cạnh cô, Nao Nao đang ngồi nơi đó, lạnh lùng nhìn Ly Mang cùng Dĩ Gia, thỉnh thoảng còn quét mắt qua cô một cái.

Nao Nao so với mười năm trước thoát nhìn già đi rất nhiều, cho dù từ lúc cô tiến vào đây cô ta cũng chưa có cười qua, Mộc Thanh vẫn nhìn thấy được mấy nếp nhăn rất sâu ở khóe mắt cô ta.

Mộc Thanh không để ý tới thái độ của Nao Nao, cô chỉ liên tục nhìn về phía Ly Mang nơi đó.

Hai người đàn ông vẫn một mực nói chuyện, hẳn là uống rất nhiều rượu, khuôn mặt dưới ánh sáng chiếu rọi của ngọn lửa hiện lên màu đỏ thuần túy, thoát nhìn rất hưng phấn.

“Chỗ này của ta thế nào? So sánh với chỗ của cậu không kém chứ?”

Dĩ Gia đột nhiên nhìn về phía Mộc Thanh, hướng cô giơ lên bình rượu bằng đồng đầy rượu trên tay mình, uống một hơi cạn sạch.

Đó là một bình rượu hình chim, Mộc Thanh có thể nhìn thấy nó hết sức tinh xảo.

Mộc Thanh bưng lên bình rượu đồng trước mặt mình, lại uống một hớp, rồi khẽ cười.

Dĩ Gia tựa hồ đối với phản ứng của cô có chút không vừa ý, hẳn từ chỗ ngồi dưới đất đứng lên, hướng phía cô đi tới, thời điểm gần đến trước mặt cô, đột nhiên hắn dừng bước, quay đầu hướng về phía Ly Mang hỏi: “Cậu có biết đồ tôi yêu mến nhất là cái gì không?” Không đợi Ly Mang trả lời, hắn lập tức phá lên cười, “Là đồng thau. Đồ tôi yêu mến nhất chính là đồng thau! Tôi thích ngửi thấy mùi vị của nó, thích chạm tới mặt ngoài lạnh như băng của nó, khi nó đem đến cho tôi cảm giác say mê, nó để cho tôi mê muội, tôi đã hoàn toàn bị nó chinh phục!”

Lúc hắn nói lời này, trên gương mặt Nao Nao một mực không có chút gợn sóng đột nhiên lộ ra vẻ mặt căm hận, căm hận này thậm chí làm cho gương mặt cô ta có chút vặn vẹo.

“Vì vậy tôi nên làm thế nào để cảm tạ cô đây, Mộc Thanh?”

Hắn nhìn về phía Mộc Thanh, không coi ai ra gì mà nhìn chằm chằm cô chốc lát, trong con ngươi chiếu rọi ra tia sáng rực lửa, lờ lờ bay múa.

“Tôi nên làm thế nào để cảm tạ cô, Mộc Thanh?” Hắn lặp lại một lần, thấy chung quanh đều không tiếng động, đột nhiên hắn phá lên cười, “Gần đây tôi thường nghĩ, nếu như trước đây rất sớm, thần để cho ta gặp được cô trước, mà không phải lão bằng hữu Ly Mang của ta, vậy hiện tại sẽ như thế nào?”

Im lặng.

Trong đại sảnh trống trải một mảnh im lặng.

Nao Nao phảng phất giống như không nghe thấy, buông lỏng mí mắt không nhúc nhích, lại khôi phục vẻ mặt lãnh mạc như ban đầu.

Tim của Mộc Thanh đập nhanh đến dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cô nhìn Dĩ Gia với vẻ mặt không tin tưởng.

Dĩ Gia không có né tránh ánh mắt của cô, nói xong câu này, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm cô như thế.

Mộc Thanh ngẫm sơ soạn cây dao giấu ở trên người, nhìn thấy Ly Mang đa ở đối diện cô bỗng nhiên đứng lên, đá ngã mấy chén rượu nhỏ lăn vòng quanh cái đĩa trên mặt đất, hướng Mộc Thanh đi tới.

“Em đi ra ngoài đi.”

Hắn nhìn Mộc Thanh nói như vậy, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, nhưng cô cảm thấy toàn thân hắn đều căng thẳng, tản mát ra hơi thở phần nộ.

Cô do dự rồi khẽ gật đầu một cái.

Nao Nao đã đi ra bên ngoài.

Tấm màn rơi xuống rồi, cái gì phải tới rốt cuộc đã tới.

Thời điểm cô đang đi ra khỏi đại sảnh này, trong lòng có một thoáng mờ mịt ngẩn ngui. Nhìn Nao Nao đầu cũng không quay lại sau khi biến mất trong bóng đêm phía trước, cô không có rời đi, quay người lại đứng ở ngoài cửa. Xuyên qua một góc hở của tấm nân, từ nơi này vẫn có thể thấy tình cảnh bên trong.

Cô siết chặt lấy cây dao trên người. Cái còi ở trong ban đêm yên tĩnh này sẽ phải truyền âm thanh đi rất xa, Tiểu Hắc mới có thể nghe thấy được.

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, ai cũng không nói gì, nhưng mặt mũi càng ngày càng vặn vẹo, trong không khí hết sức căng thẳng dường như chuẩn bị nổ tung.

Ly Mang đột nhiên đi đến bên tường, từ phía trên tường tháo xuống hai thanh đao, đem một thanh trong đó ném xuống dưới chân Dĩ Gia.

Thanh đao nặng nề đập vào mặt đất, nảy lên rồi vang lên âm thanh trầm muộn, cuối cùng trở về trong yên tĩnh.

“Chúng ta đã rất nhiều năm không có đánh qua rồi.”

Ly Mang nói.

Dĩ Gia khom lưng, nhặt đao dưới chân mình lên, một tay nắm lấy chuôi, một tay sờ qua lưỡi đao lạnh như băng. Về mặt giống như là vuốt ve người yêu của mình.

Hắn không nói chuyện, chẳng qua chỉ hướng về phía Ly Mang giơ đao lên. Hai người không hẹn mà cùng rống lớn một tiếng, rồi lao vào nhau.

Thời điểm Dĩ Gia dùng đao chiến đấu qua lại không ngừng, thoát nhìn vô cùng thuận tay. Ly Mang dường như có chút ít không quen với vũ khí nặng nề này, mà Dĩ Gia thì dẫn chém giết vang lên tiếng gió, sau khi hắn né tránh mấy hiệp, đao trên tay cuối cùng bị Dĩ Gia đánh một kích nặng nề bay xuống mặt đất, cả người cũng té ở trên mặt đất.

“Lão bằng hữu, cuộc sống ôm phụ nữ đã lâu rồi, đối với đàn ông mà nói quả thật không tốt chút nào!”

Dĩ Gia nở nụ cười, hai mắt hưng phấn mà lờ lờ tỏa sáng, vừa chế nhạo, vừa cầm đao ở hai tay, hướng vào đầu Ly Mang trên mặt đất nặng nề bổ xuống tới.

Sắc mặt Ly Mang trầm xuống, nhanh nhẹn trước khi đao rơi xuống đã lăn sang bên cạnh né tránh.

Thanh đao nặng nề chém vào đá xanh trên mặt đất, phát ra tiếng vang như tiếng nổ tung, mặt đất bị đánh nứt ra mấy đường nhỏ.

Dĩ Gia một kích không trúng, lập tức bắt kịp muốn tiếp tục chém xuống, Ly Mang đã cầm đao lại, ngăn cản nhất chém. kia.

Hắn là hắn tìm được cảm giác dùng đao rồi, đánh thêm hiệp sau, sắc mặt Dĩ Gia có chút nghiêm túc và bắt đầu cẩn trọng.

“Keng” một tiếng vang lên, lần này là đao trên tay Dĩ Gia bị đánh văng ra ngoài, lại chưa đợi hắn có cơ hội phản kích, một quyền của Ly Mang đã nặng nề đem hắn đánh ngã trên mặt đất, thời điểm khi hắn cố gắng bậc nửa người lên, thì lưỡi đao lạnh như băng đã đặt ở trên cổ họng của hắn.

Đây là một trận vật lộn vô cùng tiêu hao thể lực, hai người hiện tại đều đang kịch liệt thở dốc, nhưng ánh mắt cả hai nhìn lẫn nhau chưa từng biến mất qua.

“Dừng lại hành động của cậu đi! Cậu có biết bao nhiêu người đã bởi vì cậu mà không có nhà để về không?”

Lưỡi đao của Ly Mang đè nén trên cổ Dĩ Gia.

Dĩ Gia nhìn chằm chằm Ly Mang ở trên cao, đột nhiên phá lên cười.

Hắn cười rất nhiều, đến nỗi khiến cho lưỡi đao cắt vào chỗ da cổ phập phồng bên ngoài của hắn, máu đã thấm thấu ra ngoài.

“Lão bằng hữu, trừ phi một đao của cậu lúc này chặt xuống đầu của tôi, nếu không tôi sẽ không dừng lại ! Cho đến đạt thành tâm nguyện của tôi”

Ly Mang hẳn là vô cùng tức giận, cho nên cây đao trên tay của hắn lại ấn xuống thêm chút ít, nhìn máu dọc theo lưỡi đao từ từ rỉ ra.

“Tại sao? Tâm nguyện của cậu là cái gì, chính là không ngừng đi tấn công người khác, giết đàn ông phản kháng, đoạt lương thực và phụ nữ của người khác sao? Vậy cậu cùng Cương Đột lúc trước có cái gì khác nhau?”

Dĩ Gia từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

“Ly Mang, cậu còn nhớ rõ rất nhiều năm trước kia, chuyện lần đó chúng ta đánh nhau không? Khi đó tôi đã nói, cậu vĩnh viễn sẽ không làm được một Đạt Ô chân chính! Không sai, bây giờ những gì mà cậu chứng kiến chính là tôi không ngừng tấn công mọi người trong bộ lạc khác, giết đàn ông phản kháng, đoạt phụ nữ và lương thực, nhưng mà tôi không giống với Cương Đột. Hắn chỉ vì ăn uống, còn tôi lại muốn có một ngày tập hợp lại tất cả các bộ lạc trên thảo nguyên và tầm rừng rậm này, cậu còn nhớ phụ thân của cậu không, vào lúc cậu còn nhỏ ông ấy vì chống ngoại tộc xâm phạm nên đã bị giết chết. Nếu như tôi làm được chuyện này, vậy thì sự công kích lẫn nhau không ngừng nghỉ giữa các bộ lạc đến thời đại này sẽ phải dừng lại, tất cả mọi người sẽ có cuộc sống ổn định, điều này chẳng lẽ không phải là một ý nghĩ vĩ đại hay sao? Việc tôi làm hiện tại, chẳng qua là cách cần thiết để đạt tới cái ý nghĩ vĩ đại này mà thôi!”

Hắn càng nói càng hưng phấn, gần như là khàn cả giọng, trong mắt lóe ra ánh sáng mộng ảo.

“Chờ đạt thành mục đích rồi, sau đó mọi người đều quy phục cậu, cúi lạy ở dưới chân của cậu, đúng không? Đây mới là mục đích cuối cùng của cậu đúng không?”

Ly Mang lạnh lùng mở miệng.

Dĩ Gia sửng sốt, nhưng ngay sau đó ha hả nở nụ cười: “Ly Mang, cậu quả nhiên là cùng tôi lớn lên, cái gì cũng không thể gạt được cậu. Cậu nói quả thật không sai. Nhưng mà chỉ cần tôi quy định ra những phép tắc cách công bình nhất, để cho từng người ở dưới sự che chở của tôi vượt qua ngày tháng thật tốt, thì lại có quan hệ gì đây? Tôi cho cậu biết, cho dù không có tôi, sau này vẫn sẽ có một người khác đi làm việc mà hôm nay tôi đã làm. Tôi không biết sẽ mất bao lâu, nhưng sớm muộn sẽ có một ngày như thế, bất kì ai cũng không cách nào ngăn cản nó đến! Hiện tại cậu giết tôi, nơi này sẽ loạn thành một bãi, bộ lạc vốn đã quy thuận tôi sẽ một lần nữa làm phản, khi đó người chết bởi chém giết sẽ nhiều thêm nữa! Khi đó rừng rậm cùng thảo nguyên mới chính thức không có an bình vĩnh viễn!”

Ly Mang khẽ nhún vai, dường như có chút ít do dự.

“Lão bằng hữu, lấy sự hiểu biết của tôi đối với cậu, cho đến lúc này cậu mới nghĩ đến đây ngăn cản tôi, tôi thật sự có chút ngoài ý muốn. Ôm nữ nhân đã lâu, cậu mặc dù còn có thể đánh ngã tôi, nhưng cậu quả nhiên đã không còn là thợ săn nhạy bén nhất nữa. Cậu phản ứng quá chậm. Mũi tên cậu bắn ra còn có thể quay lại lúc đầu được sao?”

Dĩ Gia nói xong, cả người bỗng chốc ngửa mặt nằm ở trên mặt đất, chẳng hề để ý mà lau máu không ngừng chảy ra từ cổ của mình, chỉ hướng về phía Ly Mang cười lạnh.

62. Chương 62

Edit: Midori Beta: Tiểu Tylen Mộc Thanh nhìn một màn kinh tâm động phách (* chấn động lòng người) bên trong, trong lòng bàn tay đang nắm đã sớm ướt đẫm mồ hôi. Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên dồn dập ở phía sau, khi ánh lửa tiến tới gần, cô quay đầu nhìn lại, thấy kẻ mang người chạy đến đúng là Hồ Xỉ.

Hồ Xỉ nhìn thấy Mộc Thanh, sau khi sửng sốt xong liền vội vàng xông vào bên trong.

Ly Mang vẫn chế trụ Dĩ Gia ở trên mặt đất, chẳng qua là lưỡi đao trên tay đã lấy ra khỏi cổ họng của hắn.

Hồ Xỉ cùng các tộc nhân xông tới bên cạnh, có người kinh sợ, nhưng bị Hồ Xỉ ngăn cản.

Ánh mắt Ly Mang ngược lên, cùng Hồ Xỉ bốn mắt nhìn nhau.

Hắn từ từ buông lỏng Dĩ Gia ra, dùng sức đem lưỡi đao còn dính máu ném trên mặt đất rồi đứng dậy.

Dĩ Gia đẩy người tiến lên đỡ mình ra, tự mình đứng lên.

Ly Mang không nhìn lại Dĩ Gia, nhưng mà hướng Hồ Xỉ gật đầu một cái, rồi xoay người đi ra ngoài. Có mấy người dường như muốn ngăn cản, nhưng nhìn lại Dĩ Gia, thấy hắn chỉ đứng ở nơi đó, sắc mặt âm trầm nhìn bóng lưng của Ly Mang, nên có chút do dự lui trở lại.

“Ly Mang, Bộ Lạc thảo nguyên cùng rừng rậm đã liên kết lại rồi, tôi với bọn họ có lẽ rất nhanh sẽ có một cuộc đại chiến. Sau khi cuộc chiến này xảy ra, nếu như là tôi thua, vậy chúng ta vẫn bình an vô sự. Nhưng nếu như tôi thắng, tôi cho cậu biết, cốc của cậu cùng những người mà cậu thu nhận kia cuối cùng cũng phải quy phục tôi!”

Vào thời điểm Ly Mang sắp bước ra khỏi đại sảnh, Dĩ Gia đột nhiên hướng về phía bóng lưng của hắn lớn tiếng nói như vậy.

Ly Mang dừng bước, quay đầu nhìn Dĩ Gia một cái.

“Nếu như tôi không muốn thế thì sao?”

Dĩ Gia lại phá lên cười, liếc nhìn hướng Mộc Thanh ở bên ngoài. Từ góc độ này của hắn, dễ dàng có thể thấy được chỗ của cô đang đứng.

“Cậu cuối cùng cũng không thắng được tôi. Bất kể là con người hay là vũ khí. Mặc dù cậu cũng biết cách luyện đồng thau thì thế nào, nhưng tòa núi đá xanh này đã bị tôi phái người ngày đêm trông chừng. Tôi bỏ ra thời gian năm sáu năm, hầu như đã tìm kiếm từng góc ngách ở đây, mới tìm được một chỗ như vậy. Sẽ không thể nào có núi đá xanh thứ hai nữa!”

Nói xong lời này, Dĩ Gia đột nhiên hướng Ly Mang đi nhanh tới, nhìn chằm chằm vào ấn kí ngọn lửa trên mặt hắn một lúc, nhích tới gần giảm thấp âm thanh xuống nói: “Vu sư Khu Thù Tộc nói cho tôi biết, cái ấn ký trên mặt cậu, là ấn ký vương giả, Hmm là kẻ tệ sống tốt nhất. Hắn bảo tôi nếu nhìn thấy cậu liền giết đi. Nhưng tôi không tin những thứ này. Nếu tôi đạt thành tâm nguyện, thì cậu chính là đối thủ cho cuộc chiến đấu cuối cùng của tôi. Ta muốn đập lên thì thể những người mà cậu bảo hộ để tiến vào cốc của cậu, để cậu phải cam tâm tình nguyện cúi đầu với tôi, thừa nhận tôi mới thật sự là vương giả!”

Giọng nói Dĩ Gia ép xuống rất thấp, trừ Ly Mang ra, thì Mộc Thanh ở bên ngoài cũng chỉ nghe được đứt quãng một chút.

Cuối cùng phải chấp niệm thế nào, mới có thể để cho người kiêu ngạo như hắn dây dưa với Ly Mang, vừa là bằng hữu từ nhỏ của hắn, cũng là đối thủ mà hắn muốn cúi đầu xưng thần?

Ly Mang nhìn chăm chú Dĩ Gia chốc lát, cuối cùng vẫn không nói gì, quay đầu bước ra khỏi tòa kiến trúc màu xanh.

Mộc Thanh hướng hắn ngênh đón. Hắn cầm tay cô, phát hiện lòng bàn tay cô ướt nhẹp, không những không có buông ra, ngược lại còn cầm thật chặt.

Người phía bên ngoài đã vây đầy nơi này, nam nữ già trẻ, đều ở đây lặng yên nhìn bọn họ.

Ly Mang mang theo Mộc Thanh hướng bọn họ đi tới. Mỗi một bước hắn đi tới, bọn họ lại tách ra một chút, cho đến khi đến cuối con đường đá xanh.

Lúc bọn họ đi tới lối vào, đã kinh ngạc khi nhìn thấy Tả cùng mấy người đàn ông ở cùng bọn họ, lúc này đã đi ra ngoài, trên tay bọn họ cầm ngọn đuốc đang cháy, về mặt có chút nóng, Tiểu Hắc đang ngồi ở bên cạnh. Nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, liền nghiêng thân chạy nhanh tới, còn lộ ra chút kích động.

Trở lại trong sự bất ngờ, Ly Mang thoát nhìn cũng vô cùng kích động, dùng sức kéo tay bọn họ.

Mộc Thanh cũng bỗng chốc hiểu ra.

Có lẽ bọn họ đã sớm biết mình và Ly Mang muốn đi tới đâu, cho nên mới lặng lẽ bám đuôi đi theo tới đây.

Có lẽ bọn họ thật sự không thể giúp cái gì, nhưng mà khi mình và Ly Mang từ đây đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ đang đợi với khuôn mặt ân cần cùng vẻ mừng rỡ chân thành, cô vẫn cảm thấy một cổ tình cảm ấm áp từ đáy lòng tự nhiên sinh ra.

Kích động quay trở lại chỗ dòng sông lớn kia, ở phía trước cách nơi đó không xa chính là nhà của cô cùng Ly Mang. Vào thời điểm rẽ ngoặt sang con đường khác, cô không nhận được mà xoay người nhìn về phía tòa núi đá xanh theo lời Dĩ Gia nói.

Ở phía xa xa ngọn núi này rất cao, thời điểm cô ở trong cốc lúc trước, cũng có thể thấy đỉnh núi cao ngất của nó. Đường viền của dãy núi quen thuộc đến nỗi nhắm mắt lại cũng có thể hiện ra, chỉ là đến giờ cô mới biết nơi đó có mỏ đồng mà thôi.

Cô đột nhiên có chút sợ hãi, yên lặng nhìn nó rồi không nhúc nhích.

Ở đường viền của dãy núi, xuất hiện một gò đất nhỏ hình tròn lạ. Vô cùng chậm rãi, nhưng lúc trước không có cái gò đất nhỏ này, cô rất khẳng định chuyện này.

Ly Mang cùng đám người của Tả thấy cô ngơ ngác đứng đó, đều dừng bước, theo tầm mắt của cô nhìn lại, nhưng cũng nhìn không ra cái gì, liền cúi đầu nghỉ ngơi nhìn cô.

Mộc Thanh ngăn chặn bất an trong lòng, nhìn bọn họ miễn cưỡng cười cười, cô xoay người theo Tiểu Hắc tiếp tục đi tới phía trước.

Thời điểm bọn họ trở lại cốc, việc đầu tiên Mộc Thanh làm chính là đi đến bên bờ suối nước nóng.

Lần đầu tiên cô cùng Ly Mang phát hiện nước suối sôi trào cách đây đã mấy năm, bây giờ miệng ao kia vẫn như vậy, mực nước thoát nhìn so với lúc trước không khác lắm.

Mộc Thanh mang theo đầy bụng nghi ngờ trở về cốc.

Liên tiếp có người mới ở đồng bằng tìm tới sơn cốc của bọn họ.

Mỗi khi có người mới tìm tới nơi này, có nghĩa là lý tưởng của Dĩ Gia lại tiến thêm về phía trước một bước.

Ly Mang cùng đám đàn ông trong cốc trở nên vô cùng bận rộn. Do trên đường thông cốc khẩu của bọn họ cần phải xây dựng đủ loại chướng ngại chắc chắn, tăng cường vật ngăn cách, càng không ngừng chế tạo cung nỏ vũ khí mới cùng đá lăn.

Gần thời điểm mùa hè đến, Mộc Thanh phát hiện mình có thai. Trong bụng này là một sinh mệnh mới, là hy vọng chung thật lâu của cô cùng Ly Mang, cho nên khi nó đến đã khiến cho Ly Mang vô cùng hưng phấn, thậm chí so sánh với thời điểm cô lần đầu tiên mang thai Thiểm Điện còn hưng phấn hơn.

Nhưng Mộc Thanh thì càng lo lắng hơn.

Lo lắng của cô cũng không phải đến từ Dĩ Gia, mà là sự biến đổi của ôn tuyến cùng gò núi tròn trên đỉnh ngọn núi đá xanh.

Cô cùng Ly Mang trở lại từ bộ lạc của Dĩ Gia cách đây cũng đã nửa năm rồi, Mộc Thanh dường như không để ý Ly Mang bọn họ vì có thể sắp phải chiến đấu mà làm các loại chuẩn bị lắm. Cô một mực chú ý đến miệng ôn tuyến cùng núi đá xanh.

Nước suối cùng mực nước hiện tại đang nhanh chóng giảm xuống, theo cái tốc độ này, không cần nửa tháng là có thể thấy được đáy. Bây giờ trên vách đá đã lộ ra nguồn suối trên mặt nước, hơi nước nóng hổi không ngừng bốc lên trên, cô đã không có cách nào nhích tới gần, trong không khí chung quanh nó tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc, mà cái gò đất nhỏ kia, bây giờ càng ngày càng cao, dường như muốn ngang bằng cùng ngọn núi cao nhất lúc đầu rồi.

Xế chiều hôm nay, Mộc Thanh đi cùng với Thiểm Điện một nửa từ chỗ nước suối rồi quay trở về, thì gặp được Ly Mang ở đối diện. Hắn dường như đang tìm cô. Thấy cô trở lại, trên mặt liền lộ ra tươi cười. Mộc Thanh nhìn ra được, hắn có lời gì đó muốn nói với cô. Vừa lúc, cô cũng có lời muốn nói.

Miệng nước ao đã hoàn toàn khô cạn, đáy ao rạn nứt lộ ra một khe hở rộng như bàn tay, từ bên trong không ngừng tỏa ra hơi nước nóng bỏng.

“Đang giận anh sao? Anh thấy em gần đây luôn có bộ dạng tâm sự rất nặng nề. Buổi tối ngủ cũng không ngon. Anh vẫn bề bộn nhiều việc, chờ rảnh rồi chút ít, anh nhất định sẽ cả ngày ở bên cạnh em.”

Ly Mang mang cô ngồi trên sân thượng căn nhà của bọn họ, hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lên bụng cô, ánh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt có chút tái nhợt của cô.

Mộc Thanh lắc đầu, hít một hơi thật dài, giương mắt nhìn Ly Mang, cuối cùng liền nói: “Chúng ta nhất định phải rời bỏ nơi này, đi được càng xa càng tốt, hơn nữa hiện tại liền khởi hành.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng vẻ mặt Ly Mang lại giống như nghe được tiếng nổ, kinh ngạc nhìn cô.

“Em. Tại sao?”

Cuối cùng hần hỏi như vậy.

“Núi lửa, cái tòa núi đá xanh của Dĩ Gia kia có thể là một ngọn núi lửa. Nó sắp nổ rồi. Ta không thể khẳng định, nhưng mà rất có khả năng này. Cho nên chúng ta đã không thể ở lại chỗ này nữa.”

Mộc Thanh nói rất là rõ ràng.

“Núi lửa.”

Ly Mang lập lại một lần cái âm tiết xa lạ này, vẻ mặt vẫn nhìn cô không hiểu.

Mộc Thanh thở dài, đem núi lửa giải thích cho hần biết, hơn nữa nói cho hần biết về miệng suối nước nóng và gò đất tròn nhỏ trên núi đá xanh ngày càng biến hóa.

Ly Mang theo giải thích của cô, sắc mặt trở nên càng ngày càng nghiêm túc, thậm chí là trầm trọng .

“Ly Mang, chúng ta ở chỗ này đã ở nhiều năm như vậy, nơi này khắp nơi đều lưu lại dấu chân của chúng ta, em thật sự là không nỡ. Cho nên em vẫn hi vọng đây chỉ là suy đoán sai lầm của em, nên lúc trước mới cố nén mà không có nói cho anh biết. Nhưng bây giờ đã không được nữa. Cho dù chỉ có khả năng rất nhỏ, chúng ta cũng phải bỏ tất cả nơi này rồi đi. Chúng ta không thể dùng tánh mạng của mình để đánh cược. Cho nên rời đi thôi, nhanh chóng!”

Tay của Ly Mang vẫn để ở trên bụng của cô, nhưng mà đã dừng vuốt ve.

“Anh không tin lời của em sao? Núi lửa một khi bộc phát. Nó thật sự vô cùng kinh khủng. Cho dù nham thạch nóng chảy không tràn tới chỗ chúng ta, nhưng tro bụi cũng đủ làm cho chúng ta hít thở không thông, thậm chí chôn vùi nơi này, chúng ta cách nó quá gần.”

Ly Mang lắc đầu.

“Anh tin tưởng em. Lời của em mặc dù thường xuyên khiến anh có chút ngoài ý muốn, nhưng anh biết em tuyệt đối sẽ không nói nhảm. Anh sẽ phải đi nói ối người nơi này biết, chúng ta chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi đây”

Hần đã đứng lên, sải bước hướng xuống thang lầu.

Mộc Thanh nhẹ nhàng thở ra, cô cũng đứng lên, vịn lan can sân thượng hướng phía tây nam nhìn ra xa.

Núi đá xanh yên lặng nằm ở chỗ đó, nơi của cô chính là hướng đông bắc của nó, mà Bộ Lạc của Dĩ Gia thì ở hướng tây bắc của nó.

Biết tin tức đáng sợ này rồi, dường như tất cả mọi người sợ đến ngáy người, ai cũng không có tâm trạng làm việc, họ bỏ lại công việc trên tay tụ tập lại bên người Ly Mang cùng Mộc Thanh.

Hơn nửa năm đã qua, nơi này của bọn họ đã có gần một trăm người.

Có người trong mắt tràn đầy sợ hãi, có người khóc rống không dứt, nhưng phần lớn mọi người đều kinh nghi bất định (ngạc nhiên, nghi ngờ), thoát nhìn còn chưa tin tưởng lắm.

Mộc Thanh hoàn toàn hiểu cảm giác của bọn họ. Thật ra thì không chỉ bọn họ, ngay chính cô ban đầu cũng không muốn tin tưởng kết luận như vậy.

Vứt bỏ quê hương mình yêu mến, lên đường chạy nạn, hoàn toàn không biết phía trước đợi chờ bọn họ là cái gì. Chuyện như vậy, không người nào có thể dễ dàng tiếp nhận.

Mộc Thanh kiên nhẫn lần lượt hướng bọn họ giải thích, cho đến ngày thứ ba, Ly Mang quả quyết lên tiếng, hẳn đã quyết ý muốn ngày mai sẽ lên đường, lúc này mới kết thúc lựa chọn khó khăn này.

Không có ai phản đối nữa rồi, cho dù trong lòng bọn họ muốn hay là không muốn. Mỗi người đều lặng yên rời đi, trở lại nhà của mình thu lại đồ dùng. Có ít nhà, thậm chí còn không thu dọn hoàn toàn.

Phía ngoài sắc trời đã đen. Thiểm Điện cùng Phích Lịch cũng không nghịch ngợm giống ngày thường, chỉ là yên lặng ngồi chung một chỗ, nhìn thân ảnh mẫu thân mình bận rộn đi tới đi lui.

Mộc Thanh thu thập lại đồ nhất thiết phải mang đi, từng cái bỏ vào bên trong bao tải to. Trừ những món đặc biệt như là chuỗi dây chuyền làm từ hàm răng động vật mà trước đây thật lâu thật lâu Ly Mang đã tặng cho cô, còn có một cái chính là váy ngắn bằng da con rắn. Mặc dù cô hầu như không có mặc qua cái váy da này, nhưng mà nó chứa đựng rất nhiều hồi ức. Cô không nỡ vứt bỏ.

Thời điểm gần nửa đêm, cuối cùng cô cũng thu thập xong đồ. Đỗ hai đứa con trai đi ngủ xong lúc này mới ngồi ở phía ngoài sân thượng, có chút ngẩn người nhìn ánh trăng trên đầu.

Ở trong cốc một mảnh tĩnh lặng.

Những động vật được nuôi bị giết gần hết, nhưng không thu hoạch hoa màu, một nửa trái cây non kết trái, chỉ có thể vĩnh viễn ở đây.

Cô nghe được ở phía sau vang lên tiếng bước chân, nhưng cô không quay đầu lại.

Sau một khắc, cô đã bị Ly Mang từ sau ôm vào trong lòng.

Ly Mang dường như là cuồng liệt hôn lấy tai cùng một bên gương mặt cô, hơi thở nặng nề phả vào trên mặt của cô.

Nửa năm này, ban ngày hẳn thường xuyên cùng mấy người đàn ông nơi này ở cùng nhau, ban đêm thật khuya sau khi cô đã ngủ hẳn mới có thể nhẹ nhàng nằm ở bên người cô. Hẳn đã thật lâu không có cuồng nhiệt hôn cô giống như bây giờ.

Mộc Thanh quay đầu lại, thời điểm hôn lại hẳn mới phát hiện trên mặt mình đã bị nước mắt làm ướt.

Ly Mang nhẹ giọng dỗ dành cô, ôm lấy cô đi vào trong phòng của bọn họ.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người và người nhà mình cùng nhau đeo bọc hành lý, tụ tập đến trước phòng của Ly Mang và Mộc Thanh.

Thật sự phải rời đi mảnh đất này rồi.

Thời điểm đêm qua Ly Mang nói với cô, để cho cô mang theo hài tử cùng Tả, Na Đóa bọn họ đi trước đến thảo nguyên Lăng Đạt ở phía đông. Hẳn sẽ đuổi theo các cô.

Trước khi đi, hẳn nhất định phải đem tin tức này đưa tới trong bộ lạc của Dĩ Gia. Tin tức đưa đến nơi thì hẳn liền lập tức rời đi, bất kể bọn họ có tin tưởng hay không.

Hẳn một lần nữa nói xin lỗi với cô. Nhưng lại bị Mộc Thanh hôn lên môi của hẳn.

Cô nói với hẳn, hẳn không cần nói xin lỗi với cô, cô yêu một người đàn ông như vậy.

Cuối cùng khi nhìn thoáng qua từng khu vườn của bọn họ, ở thời điểm chuẩn bị xuất phát, Tả đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, thoát nhìn sắc mặt có chút trắng bệch.

Hẳn là người chịu trách nhiệm gác đêm hôm qua.

Hẳn mang đến một tin tức xấu, cốc của bọn họ đã bị người của Dĩ Gia bao vây lại.

Đây là chuyện đã xảy ra đêm qua.

Tin tức đáng sợ này làm cho bọn họ chấn động hoàn toàn không thua gì tin núi lửa mấy ngày hôm trước, sau một hồi hỗn loạn, Ly Mang và Tả cùng một vài nam nhân khác đến cốc khẩu đi điều tra kết quả.

Bọn họ đã bị bao vây ba ngày ba đêm.

Dĩ Gia không tấn công bọn họ, chỉ là vây bốn phía xung quanh giống như thùng sắt. Một khi có người cố gắng đi tới gần lối ra, thì sẽ bắn tên đầy trời, tiếp theo sau đó án binh bất động.

Mộc Thanh đoán rằng chắc là Dĩ Gia dùng ống nhòm của cô, nên bây giờ mới có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống trong cốc khẩu như vậy.

Người trong cốc dần dần trở nên có chút luống cuống bất an. Khắp nơi đều có thể nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng mà bí ai.

Mộc Thanh cảm thấy rất rõ ràng .

Có lẽ Dĩ Gia đã thật sự hoàn thành nguyện vọng của hắn, hắn có năng lực như thế. Hiện tại, hắn chỉ là làm những gì hắn đã nói lúc trước, và đang chờ Ly Mang phục tùng hắn.

Bây giờ hắn không tấn công, chỉ vì muốn lấy đi ý chí của con mồi ở trong lồng giam mà thôi. Đó là một loại sự khinh thường của thợ săn, khi cho rằng mình sắp đắc thủ trước con mồi.

Mộc Thanh cũng dần dần nôn nóng, cô đang lo lắng núi lửa bộc phát, cả đêm không có cách nào ngủ được.

Thời điểm ngày thứ tư, vào thời điểm nhất định phải đánh vỡ cục diện vô vọng này, Ly Mang đã đưa ra quyết định.

Đó là một quyết định đặc biệt mạo hiểm cùng với một chút hương vị anh hùng can đảm.

Hắn không mang binh khí, cũng không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, một mình sải bước đi về phía lối đi cốc khẩu nơi tường rào cao đã được củng cố, kéo cửa treo ra, sau đó hướng cốc khẩu lớn tiếng hô.

Hắn muốn cùng Dĩ Gia nói chuyện với nhau.

Không khí yên lặng dường như cả gió cũng biến mất.

Ly Mang hô xong lời nói, vẫn đứng ở nơi đó.

Mộc Thanh không dám nháy mắt, sợ mình một khi chớp mắt, lúc mở ra đã là mũi tên đầy trời rơi xuống.

Ở thời điểm mắt của cô mở gần như đau nhức đến rơi lệ, thì phía ngoài cuối cùng đã có câu trả lời.

Cuối lối ra cốc khẩu, xuất hiện một bóng người, hắn đang hướng phía Ly Mang đi tới.

Đó là Hồ Xỉ

Hồ Xỉ đến truyền đạt lời của Dĩ Gia.

Hắn nói người ở bên trong chỉ cần đi ra ngoài quy thuận hắn, hắn cũng sẽ không làm khó. Hắn dùng thần linh của hắn thề.

Lời của Hồ Xỉ khiến cho người bị bao vây mệt nhọc ba ngày ba đêm mà nói là một chấn động không nhỏ.

Người nơi này, trừ Tả cùng hai nhà khác đến đây đầu tiên, còn lại đều đến từ những bộ lạc khác, cũng là do thời điểm bị Dĩ Gia tấn công trốn thoát không chỗ nào có thể nương tựa nên mới tới đây. Một số người trong bọn họ, đối với lời của Ly Mang cùng Mộc Thanh về núi lửa vốn còn bán tín bán nghi, nên rời khỏi đây, chỉ là lựa chọn bắt buộc. Bây giờ bỗng nhiên thông báo trước mặt bọn họ còn có một con đường khác mở ra, nơi đó là một bộ lạc lớn mạnh, sau này sẽ có cuộc sống an bình. Đây mới thật sự là hấp dẫn không nhỏ.

Ước chừng có gần một phần hai người mang theo bọc hành lý đêm qua thu thập xong đi ra khỏi phiên cửa gỗ kia. Còn lại không đến năm mươi người.

Ly Mang không có ngăn cản bọn họ.

Hắn chỉ là rất bình tĩnh nói cho Hồ Xỉ biết, nơi này có lẽ sẽ có một trận núi lửa bộc phát, bảo Hồ Xỉ đem tin tức đó nói cho Dĩ Gia biết. Còn đem lời của Mộc Thanh sau khi giải thích về núi lửa nói lại một lần với hắn ta biết, cuối cùng hắn nói thêm một câu: “Nói cho cậu ấy biết, đây là Mộc Thanh nói.”

Hổ Xỉ dường như là không thể tin được sau khi nghe xong lời của Ly Mang. Hắn không do dự, chỉ là nặng nề vỗ xuống vai của Ly Mang rồi nhanh chóng rời đi.

Lại một ngày đã qua. Bao vây của bên ngoài vẫn không rời đi. Nhưng người trong cốc càng ngày càng ít, đến thời điểm buổi tối, đã bỏ đi hết còn lại không tới hai mươi người.

Có lẽ Dĩ Gia căn bản là không tin. Hắn còn đang cùng Ly Mang dây dưa, chờ Ly Mang bị giày vò đến lúc phải chịu đi ra ngoài hướng mình khuất phục.

Mộc Thanh lo lắng gần như muốn nổi điên. Có đôi khi thậm chí cô còn nghĩ, Ly Mang cứ như vậy đi ra ngoài hướng Dĩ Gia cúi đầu được rồi. So với tánh mạng, thì những thứ gì khác có lẽ không quá quan trọng nữa.

Ly Mang đã liên tiếp vài đêm không chợp mắt rồi, quần thâm nơi hốc mắt rất lớn.

Mộc Thanh biết hắn đã bắt đầu đầu đầu tranh.

Nếu như hắn chỉ có một mình, cô biết hắn nhất định sẽ kiên trì đến phút cuối cùng, cho dù chết trong sơn cốc này, hắn cũng vĩnh viễn sẽ kiên định như vậy.

Nhưng bây giờ, ngoại trừ bản thân hắn, hắn còn có cô, Thiểm Điện với Phích Lịch của bọn họ, Tả, Na Đóa, Do Do và những người còn ở lại, còn có một nhà Tiểu Hắc.

Lấy tôn nghiêm của hắn, đi đổi lấy tính mạng của bọn họ, cô nghĩ hắn có thể sẽ khuất phục.

Nhưng mà cô lại không đành lòng nhìn thấy điều này. Thật sự không đành lòng.

Cho nên vào cái đêm mà Ly Mang tập hợp mọi người còn ở lại, thời điểm khó khăn muốn mở miệng nói gì đó, tim của Mộc Thanh khẽ thắt chặt lại.

Cô đang muốn rơi lệ.

“Cha, con biết cách để chúng ta đi ra ngoài như thế nào? Con mới vừa nghĩ tới!”

Thiểm Điện đột nhiên quát to lên.

Thời điểm hừng sáng, đoàn người bọn họ tính cả một nhà Tiểu Hắc, đã lướt qua mấy cái thung lũng, dọc theo sông lớn đi về phía đông.

Bọn họ nhất định phải cảm ơn các bạn Hầu tử hàng xóm.

Là bọn chúng mang một con đường sống cho bọn hắn, cho dù hiện tại nhóm Hầu Tử ấy có thể bởi vì nhạy cảm hơn so với con người, vài ngày trước đã từ nơi này biến mất từ lâu.

Nhóm Hầu tử bình thường sống ở trên mảnh cảnh lá rậm rạp sau chỗ gấp của vách núi, không ngờ trong đó lại ẩn giấu một sơn động, cửa động cũng không lớn, nhưng đủ để cho người đi qua, cả Tiểu Hắc cũng chen chúc đi tới. Thời điểm mùa hè trước cửa động đều là cảnh lá, vào mùa Thu đông thì dây leo cây lâu năm héo rũ cùng tuyết đọng, cho nên Mộc Thanh từ đầu đến cuối mới không có phát hiện chỗ này.

Cái động này là do mấy năm trước Thiểm Điện thỉnh thoảng hay bò lên trên cây tre chọc Hầu Tử phát hiện, quanh co vòng vèo đi một hồi, lại phát hiện nó thông ra phía ngoài cốc. Nhớ tới Mộc Thanh thường xuyên trông chừng không để cho hắn đi ra ngoài, cho nên hắn liền che giấu lại, không nói cho ai biết cả, để mình có thể thỉnh thoảng len lén từ nơi này chuẩn bị đi chơi. Về sau Mộc Thanh đối với hắn dần dần có chút buông lỏng, hắn có thể từ cốc khẩu ra vào, vì thế dần dần quên mất cái lối đi ở đây. Cho tới bây giờ hắn mới chợt nghĩ tới.

Trong động khắp nơi đều là dấu vết phân và nước tiểu của nhóm Hầu tử lúc đi qua để lại, có chút thối, nhưng bây giờ, nó lại là một con đường sinh tồn.

Ước chừng nửa tháng sau, đoàn người bọn họ đi tới thảo nguyên Lãng Đạt.

Lộc Khảm đã là một mảnh hoang vu, không thấy dấu vết con người.

Từ nơi này nhìn lại, núi đá xanh cao cao chỉ còn là đường viền mơ hồ. Nơi này chắc là một mảnh đất đã là tương đối an toàn. Nhưng Mộc Thanh vẫn không yên lòng, vẫn dọc theo sông lớn theo hướng vào thảo nguyên tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi tiến vào thảo nguyên, mấy ngày liên tiếp đều có chấn động nhỏ. Mỗi lần đều rất yếu ớt, hầu như chỉ là run nhẹ khiến mọi người chỉ khẽ có cảm giác chao đảo thôi. Mộc Thanh suy đoán không biết có phải là núi đá xanh muốn phun trào thật rồi hay không?

Vào một buổi trưa của mấy hôm sau, lúc mặt trời chói chang nhô lên cao, không khí oi bức khác thường. Mộc Thanh lại cảm thấy một trận động đất nữa, bên cạnh Ly Mang cùng với Do Do và Na Đóa bọn họ cũng cảm thấy. Bố Lai Khắc cùng Lạp Đức hoảng sợ bất an chui vào trong lòng mẫu thân của bọn chúng là Tiểu Hồng, cách đó không xa một đám Thạch Trảo Mã bị hù dọa, chạy như điên qua, cuốn lên bụi đất đầy trời.

Mộc Thanh dừng bước, hoảng sợ nhìn về phương hướng phía sau.

Một đám mây khổng lồ hình thù kì quái đột nhiên bay lên từ đỉnh núi đá xanh, giống như là một gốc cây từng khổng lồ vươn ra bên cạnh vô số cành lá, đang hướng lên trời từ từ lan tỏa, gần như che lấp một nửa bầu trời.

Một tiếng nổ thật lớn.

Cách khoảng ít nhất vài chục km, bọn Mộc Thanh vẫn có thể nghe được, thậm chí màng nhĩ đều có chút bị chấn động.

Cái miệng gò đất tròn kia đột nhiên giống như bị mở nắp ra, nham thạch nóng chảy phun cao đến ngàn thước, hơi nước nồng đậm trong nháy mắt bay lên trên không trung vụn nát, đem trời đầy che lấp đi giống như ngày tận thế đã tới. Ngọn lửa nhanh như tia chớp không ngừng mà phun ra, bụi núi lửa và đá lửa cùng mảnh vụn cuộn cuộn mà bay xuống như mưa to trút nước.

Đây là phóng thích cơn tức giận tới từ chỗ sâu nhất trong tâm trái đất. Ở rất nhiều năm trước, có lẽ còn trước cả lúc Mộc Thanh và Ly Mang tới cái cốc kia phát hiện ra suối nước nóng, nó đã bắt đầu yên lặng làm công tác chuẩn bị, cho tới bây giờ, cuối cùng nó mới phun trào ra.

Mộc Thanh cả kinh đến sắc mặt trắng bệch, gần như không đứng yên được mà muốn té ngã trên đất, may là được Ly Mang ôm lấy.

Bên cạnh của bọn hắn, tất cả mọi người đều đã ngồi ở trên mặt đất, ngây người như phỗng, thậm chí ngay cả khóc đều quên mất.

Bộc phát dữ dội như vậy vẫn kéo dài thật lâu, Mộc Thanh đoán có lẽ ít nhất cũng nửa giờ, lúc này mới bắt đầu từ từ yếu bớt, nhưng mà hàng loạt đám mây lớn hình nấm lại càng tụ càng nhiều, đó là bụi núi lửa. Cuối cùng, thậm chí ngay cả bọn họ ở đây cũng có thể nghe thấy được mùi vị của cái không khí bị đốt trọi, trên gương mặt của mỗi người đều bao phủ một tầng tro thật mỏng.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm miệng núi lửa còn đang càng không ngừng phun ra hơi nước thì đoàn người bọn họ vẫn tiếp tục đi hướng Đông. Lại qua nửa tháng, dãy núi phía trước mắt thấy gần như đưa tay là có thể chạm đến. Lúc này ở phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la.

Mộc Thanh quay đầu nhìn lại, kinh ngạc mà thấy phía sau của bọn hắn có một đám người đuổi kịp, số lượng ước chừng hơn một trăm. Bọn họ chạy tới trước mặt Mộc Thanh trước, liền lập tức hướng cô quỳ xuống, trên gương mặt sợ hãi vẫn còn dính đầy bụi đất đen nhánh.

Bọn họ kể lại những chuyện xảy ra sau khi bọn họ biết.

Dĩ Gia bao vây ở đáy cốc gần mười ngày sau, cuối cùng không nhịn được đã phái người tiến vào xem xét. Lúc này mới phát hiện bên trong đã sớm không có ai. Hắn nghĩ không ra bọn họ cuối cùng là rời đi như thế nào, cuối cùng chỉ có thể dẫn người rời đi, trở lại bộ lạc của hắn.

Hắn hiện tại đã là Vương chân chính.

Nhưng mà tin tức về núi lửa lan truyền rất nhanh chóng, hầu như tất cả mọi người đang bàn luận về chuyện này, có người xì mũi coi thường, có người bán tín bán nghi. Cuối cùng sau mấy ngày động đất nhẹ liên tiếp, đã có người bắt đầu lục tục len lén rời đi, hướng về phía thảo nguyên chạy tới.

Mới đầu Dĩ Gia đối với tin tức kia là xì mũi coi thường, khi phát hiện có người chạy trốn, bắt về nói là sẽ nghiêm trị. Nhưng sau khi động đất vài lần, hẳn đường như cũng có chút tin, nên không hề đi ngăn cản người khác nữa.

” Lúc chúng ta len lén rời đi, Đạt Ô vẫn không rời đi, vợ của hắn cũng không đi. Sau đó như thế nào thì chúng ta cũng không biết. Trận tai nạn đáng sợ này là thần rừng rậm trừng phạt đối với mọi người chúng ta, nhưng bởi vì có các người, chúng ta mới tránh được. Chúng ta vẫn dọc theo dấu vết các người để lại mà đuổi tới đây, hôm nay cuối cùng cũng đuổi kịp. Sau này hãy dẫn chúng ta đi với. Các người đi nơi nào, chúng ta cũng sẽ đi nơi đó!”

Bọn họ hướng về phía Mộc Thanh và Ly Mang nói như vậy.

Qua một đêm này, ngày mai, bọn họ có thể đi qua ngọn núi này, xuyên qua dãy núi bao quanh đối diện với thế giới chưa biết đến.

Mộc Thanh tựa vào trên vai Ly Mang, cảm nhận được nhịp đập của sinh mạng bên trong cơ thể mình, ngửa đầu nhìn những vì sao trên bầu trời.

Trên đỉnh đầu các ngôi sao đang tỏa sáng rực rỡ.

Trong lòng của cô đột nhiên hiện lên một câu nói như vậy.

Dĩ Gia, hắn kiêu ngạo vì một tay hắn đã sáng lập ra vương quốc đồng thau xa xa vượt qua khỏi thời đại này, có lẽ thật sự đã bị chôn vùi dưới bầu trời đầy sao này trong cơn giận dữ của tạo hóa.

Cô đột nhiên có chút thương cảm. Trong đầu cô xẹt qua tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

Thời điểm khi đó, hắn ở trong sự bình chọn Đạt Ô của các tộc nhân đã bị bại bởi Ly Mang. Lúc đó hắn còn trẻ, bờ môi trên gương mặt mím thật chặt, ánh mắt rất sắc bén.

Có lẽ hắn thật sự là một thiên tài, thiên tài có trí khôn xa xa vượt qua thời đại này.

Thiên tài chân chính vĩnh viễn cũng là cô độc, thậm chí là điên cuồng .

” Vườn địa đàng của chúng ta đã không còn”

Ly Mang đem cô ôm lại thật chặt vào trong lòng ngực của mình, hôn lên trán của cô.

“Không, lòng của chúng ta ở nơi đâu, thì vườn địa đàng ở nơi đó.”

Mộc Thanh ôn nhu hôn trả lại hắn, thở dài, ở trong lòng ngực của hắn từ từ ngủ thiếp đi.

63. Chương 63: Cái Đuôi Chó (Một)

Edit: Midori Beta: Ly Ly

Gần đây ta có chút phiền não.

Tất cả mọi thứ đều đang dựa theo mong muốn của ta mà tiến hành từ từ. Vương quốc trong lý tưởng của ta, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì tương lai sẽ trải dài trùng điệp dưới chân ta, hơn nữa rất có thể không cần phải đợi đến tương lai xa xôi.

Thật lâu trước đây, ta vốn cho rằng muốn thực hiện tất cả điều này, sẽ mất rất nhiều thời gian, thậm chí đến lúc tóc ta trắng xoá hay sắp chết cũng không có cách nào thực hiện được. Nhưng bây giờ, chỉ mới mười lần giao mùa, ta đã làm được.

Từ đời này qua đời khác, tổ tiên ta đã lưu truyền rất nhiều chuyện anh hùng xa xưa khiến cho chúng ta – những thế hệ sau đều kính ngưỡng, thậm chí đến nay những hình ảnh bọn họ đã chiến đấu anh dũng với đã

thú và giấc ngoại xâm vẫn còn in trên vách đá dựng đứng ở phía sau núi khu quần cư, cho dù mưa gió ăn mòn, đã sớm mờ hồ không rõ, tuy vậy bọn họ cũng chưa từng bị chúng ta quên mất.

Nhưng ta biết, chỉ có ta mới có thể trở thành anh hùng chân chính.

Một khi ta đạt thành tâm nguyện của mình, làm được những chuyện chưa từng có vị tổ tiên nào làm được trên mảnh đất đai rộng lớn khôn cùng này, thì rất nhiều rất nhiều năm về sau, thậm chí khi xương cốt của ta bị nát vụn trong bùn tìm không được nửa phần dấu vết, thì tên của ta nhất định vẫn được người đời sau khen ngợi không dứt.

Ta nghĩ ta chắc chắn sẽ thỏa mãn. Đời người như vậy, còn có thể cầu hay sao?

Nhưng gần đây ta phát hiện, ta cũng không vui sướng giống như lúc trước ta tưởng tượng. Lúc nửa đêm, một mình ta nằm trong căn phòng rộng lớn được làm bằng đá xanh, gỗ thô và trúc, ta thường xuyên giật mình tỉnh giấc, trước mắt là một mảnh đen kịt.

Bên cạnh ta luôn có nữ nhân, nhưng ta không cho phép các cô bước vào tòa nhà này, ngoại trừ Nao Nao.

Cô là đặc biệt, cô đã làm bạn với ta nhiều năm như vậy. Mặc dù như thế, vào ban đêm, ta vẫn thích nằm một mình trong mảnh đen kịt đó.

Trong bóng đêm, linh hồn của ta lại càng tự do bay lượn hơn.

Thỉnh thoảng, ta cũng hoài niệm về khoảng thời gian sống trong khu quần cư lúc trước, nhớ đến những tia sáng của ánh trăng chiếu xuyên qua lều, nhưng hoài niệm như vậy đều vô cùng ngắn ngủi.

Hiện tại, đây mới thực sự là tất cả những thứ ta muốn, ta biết.

Ngày đó, hắc mang theo cô ấy xuất hiện trước mặt của ta.

Bọn họ tới rất đột nhiên, nhưng ta cũng không quá kinh ngạc, bởi vì ta vẫn luôn ở đây chờ đợi ngày này.

Ta sẽ giải thích với Ly Mang, nhưng hắc không hiểu được ta. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa ta và hắc.

Nhiều khi hắc sẽ làm một số chuyện hắc tự cho là đúng, nhưng theo ta đó lại là những chuyện rất nực cười.

Cũng giống như lần này, hắc muốn tới ngăn cản ta khuếch trương dã tâm và tiến tới phía trước.

Lúc nhìn thấy bọn họ, ta rốt cuộc cũng hiểu được vì sao mà mình không vui.

Ta nhanh chóng leo lên đỉnh núi, gần như tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ta, nhưng sâu trong nội tâm, hai người mà ta muốn chinh phục nhất, cho tới bây giờ bọn họ vẫn không bị ta chinh phục.

Ly Mang là bạn thời niên thiếu của ta, là bằng hữu sau khi lớn lên, hắc không có đầu óc giống ta, cũng không có tài năng như ta, nhưng hắc lại lần lượt đánh bại ta, điều này khiến ta không giải thích được, cũng vô cùng không phục.

Mộc Thanh, nữ nhân này giống như thần tiên trên trời, trước khi ta kịp biết đến cô, thì cô đã trở thành người của Ly Mang, sau này khi ta đã nhận thức cô một cách rõ ràng, thì khoảng cách giữa cô và ta đã xa lại càng xa.

Thì ra chính là như vậy, thật lâu thật lâu trước kia, hai người này đã trở thành dấu ấn trên linh hồn ta, đâm vào lòng ta, khiến ta thường xuyên cảm thấy thống khổ bất an.

Trong một khắc khi nhìn thấy bọn họ lần nữa, trong lòng ta thật sự rất kích động. Ta cần hai người đó phải thừa nhận vương quốc mà ta mới sáng lập ra, ta càng khát vọng hai người kia thừa nhận tất cả những gì mà ta sáng lập ra.

Ta muốn thấy bọn họ phải cúi đầu trước ta.

Vì vậy ta giống như khoe khoang mà dắt bọn họ đi khắp lãnh địa của ta, giới thiệu tất cả những đồ vật mới mà ta có.

Rất nhiều thứ ở đây, mặc dù lúc bắt đầu, là do ta học được từ người phụ nữ tên Mộc Thanh kia, nhưng cũng có nhiều thứ, do ta và các tộc nhân của ta dùng đầu óc và đôi tay của mình sáng tạo ra.

Năm đó cô nói với ta, chỗ tốt của mở rộng nông nghiệp và chăn nuôi gia súc là mọi người sẽ thoát khỏi cảnh mỗi ngày vất vả ngược xuôi vì miếng ăn, như vậy mới có thể phóng thích sức sáng tạo của con người.

Lúc đó có lẽ ta còn chưa hiểu rõ những lời cô ta nói, nhưng về sau ta bắt đầu hiểu ra, cô ta nói vô cùng đúng.

Chúng ta đã có đầy đủ khẩu phần lương thực, cuối cùng không cần mỗi ngày đều phải đi săn thú hái quả nữa. Trước kia, sự ảo tưởng và sáng tạo của tổ tiên luôn bị đè nén, nay bỗng chốc bộc phát. Trong lãnh địa của ta, dường như mỗi ngày đều xảy ra biến hóa mới.

Dĩ nhiên thứ khiến cho ta mê muội nhất chính là đồng thau. Ta ham mê chế tạo đủ loại đồ đồng thau tinh mỹ (tinh xảo + đẹp đẽ), thậm chí ta còn sai người lấy số đo của ta để chế tạo một bộ khôi giáp.

Ta thích bộ đồ mới này, nó lạnh như băng, nhưng cứng rắn, mỗi khi ta mặc khôi giáp trên người mình, ta đều thấy tâm huyết dâng tràn khắp toàn thân, khí tức này khiến cho tim ta đập nhanh hơn, máu ở trong thân thể dưới khôi giáp tuôn trào không ngừng. Ta biết đây là sáng tạo vĩ đại nhất trong thời đại này, ta sùng bái nó, giống như sùng bái thần mặt trời trên đầu ta.

Ta biết rõ mục đích chuyến đi này của Ly Mang, nhưng nếu hắn không nói ra trước, thì ta sẽ không đề cập đến. Ta chiêu đãi hắn và cô ta giống như chiêu đãi lão bằng hữu xa cách lâu ngày gặp lại.

Ta và hắn vừa uống rượu, vừa nhắc lại những chuyện cũ trước đây, ngoài mặt chúng ta đều rất vui vẻ, dường như đây chỉ là một bữa tiệc rượu vì xa cách lâu ngày gặp lại.

Thỉnh thoảng ta thường nhìn về phía cô ấy đang ngồi đối diện với ta.

Đã nhiều năm như vậy, cô ấy thoát nhìn cũng không có biến hóa gì lớn, ngồi ở chỗ đó, đoan trang trầm tĩnh, so với Nao Nao lạnh lùng, sắc sảo bên cạnh, tạo nên sự tương phản mãnh liệt.

Ta lại một lần nữa thu hồi ánh mắt từ trên người cô ấy, sau đó đúng lúc nhìn thấy Ly Mang cũng đang đưa mắt về phía cô ấy, bọn họ bốn mắt nhìn nhau, đó là một loại trao đổi không tiếng động nhưng ăn ý với nhau, giống như trao đổi linh hồn.

Nhất định là do ta đã uống quá nhiều rượu, giờ khắc này trong lòng ta đột nhiên giống như bị ma quỷ khống chế. Ta thể nhưng lại gờ bình rượu đi về phía cô, uống rượu xong rồi, còn đi về phía cô, bật thốt lên một câu nói, mà nó vốn dĩ nằm ở nơi đen tối nhất trong đầu của ta.

Ta nói, nếu như thật lâu trước kia, người đầu tiên cô gặp là ta, chứ không phải là Ly Mang thì bây giờ sẽ như thế nào?

Thật ra đây là một câu hỏi vô cùng buồn cười, bởi vì bản thân ta đã sớm biết đáp án rồi.

Nếu như khi đó ta thật sự gặp được cô trước, cô cũng sẽ không trở thành tất cả của ta. Ta không thể nào giống như Ly Mang, yêu một phụ nữ lại có thể yêu đến trình độ thuần túy như vậy.

Nhưng ta thật sự rất hâm mộ chuyện này, ta đã tái diễn giả thiết ban đầu rất nhiều lần, đến nỗi bây giờ phải bật thốt lên tại đây.

Lời của ta khiến cô vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn bất an liếc nhìn Ly Mang ở phía sau ta.

Không biết tại sao, về mặt bây giờ của cô khiến ta đột nhiên nhớ lại chuyện của nhiều năm trước kia, tại vì ta mà cô phải vứt quần lót của mình xuống dòng suối.

Ta nghĩ nhất định cô sẽ không nói chuyện này với Ly Mang, khi nghĩ đây là bí mật nho nhỏ mà vĩnh viễn chỉ có hai người, ta và cô biết, ta lại cảm thấy có chút hưng phấn.

Công khai khiêu khích cô ở trước mặt Ly Mang như vậy, ta lại càng cảm thấy hưng phấn hơn.

Ly Mang đột nhiên đứng bật dậy, đi về phía ta, bước chân tăng gấp đôi so với lúc hắn đi với ta đến chỗ đối ẩm.

Ta vẫn xem nhẹ Ly Mang.

Mấy năm gần đây ta không ngừng chinh phạt, còn hấn lại lui về ẩn cư ở một góc, ta cho rằng cuối cùng ta cũng có thể kìm chế hấn dưới lưỡi đao của ta.

Nhưng ta sai lầm rồi, cuối cùng người bị kìm chế lại là ta.

Một khắc kia ta thật sự rất tức giận, nhưng đồng thời cũng vô cùng mất mát.

Quả nhiên hấn muốn ta ngừng việc chém giết lại.

Một yêu cầu vô cùng buồn cười, mặc dù ta đang bị vây trong hoàn cảnh xấu, thậm chí lưỡi đao đã cắt vỡ cổ họng ta, nhưng ta vẫn không nhận được cười nhạo hấn.

Ta nghĩ hấn đúng là không hiểu ta, không sao, cô ấy đang đứng ở ngoài cửa nhất định có thể hiểu, thay vì nói ta đang nói cho hấn nghe, không bằng nói là ta nói cho cô ấy nghe.

Có thể được cô hiểu, đối với ta mà nói, có lẽ mỗi khi ta nhớ lại chuyện này sẽ không làm cho ta có cảm giác cô đơn lạnh lẽo nữa.

Bọn họ đi rồi.

Trước khi đến, có lẽ Ly Mang luôn cho rằng ta sẽ không bao giờ giết hấn, cũng giống như khi ta bị hấn kìm vào cổ họng, ta cũng tuyệt không hề lo lắng hấn sẽ dùng một đao cắt đứt cổ ta.

Đây chỉ là cuộc chiến giữa ta và hấn thôi.

Ta xem hấn là đối thủ, nhưng ta không muốn hấn chết.

Khi hấn sắp bước ra khỏi tầm mắt của ta để đi tới trước mặt cô ấy, rốt cuộc ta vẫn không nhận được phải nói ra những lời trong lòng mình.

Ta muốn ở thời khắc cuối cùng trước khi leo lên đến đỉnh núi, sẽ nhận được sự khuất phục của bọn họ.

Bọn họ nghe được, sau đó rời đi.

Giờ khắc này, đột nhiên ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bóng ma ở tận đáy lòng đã hành hạ ta thật lâu, rốt cuộc cũng được thả ra ngoài, ta chỉ cần tiến đến mục tiêu của ta là được rồi.

Với đồng thau sắc bén của ta, các chiến sĩ không thể nào chống đỡ được, chỉ khoảng nửa năm sau, trong cuộc đại chiến cuối cùng, ta đã phá hủy hoàn toàn các lực lượng chống lại ta, chỉ còn dư lại một phần không đáng kể.

Ta vẫn còn phải làm một chuyện, đó chính là thung lũng của hấn và cô.

Gần như chưa kịp nghỉ ngơi, ta nhanh chóng dẫn các chiến sĩ của ta tới bên ngoài cửa thung lũng của bọn họ, bao vây bọn họ ở bên trong.

Ta cũng không vội tấn công bọn họ, bây giờ ta có rất nhiều thời gian, ta có thể từ từ chờ đợi bọn họ. Trong khi chờ đợi, ta sẽ làm tiêu hao tinh thần và sức chịu đựng của bọn họ.

Ta không cho phép bọn họ đi đến gần lối ra, một khi phát hiện, liền bắn tên bay đầy trời để bức họ quay trở lại.

Ta rất hưởng thụ quá trình này.

Đến buổi sáng ngày thứ tư, ta thấy một thân ảnh đi về phía cửa thung lũng, hấn không mang theo bất kì thứ gì để bảo vệ bản thân, cứ thế sải bước về phía trước, nói là muốn nói chuyện với ta.

Đó là Ly Mang, hấn không hề sợ mũi tên của ta, cũng có thể nói hấn biết ta nhất định sẽ không bắn tên vào hấn.

Nhưng cho dù là thế, có thể thân nhiên đi tới như vậy, cũng là một chuyện không hề dễ dàng, cho nên ta có chút kính nể hấn, nhưng điều này càng khiến cho ta muốn chinh phục hấn hơn.

Ta vốn muốn đáp lại lời của hắn, nhưng ta chú ý tới vẻ mặt của hắn khi nói chuyện với người đứng đầu ở đó, đây không phải là vẻ mặt của một người khuất phục nên có.

Ta đã từng nói với bản thân mình, lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta, nhất định hắn phải khuất phục ta.

Cho nên ta liền thay đổi chú ý, ta bảo Hồ Xỉ đi qua.

Hồ Xỉ là chiến sĩ anh dũng của ta, là hộ vệ trung thành của ta, trong lúc chiến đấu từng dùng thân thể của mình ngăn cản công kích cho ta, nhưng hắn cũng là bằng hữu tốt của Ly Mang, cho nên bảo hắn thay mặt ta qua đó là thỏa đáng nhất.

Hồ Xỉ truyền lời giúp ta..., ta hoan nghênh bất kì người nào ở trong thung lũng đến quy thuận ta.

Lời này quả nhiên lôi kéo được một nhóm người.

Tuy ta không thêm để ý những người này, nhưng việc này đối với ta lại là một tin tức tốt.

Sợ hãi và tuyệt vọng sẽ ảnh hưởng, một khi có người kiên trì không được bước ra bước đầu tiên, kế tiếp sẽ có rất nhiều người làm theo, đến cuối cùng, khi ở bên trong chỉ còn lại Ly Mang và cô ấy, lúc đó bọn họ sẽ có cảm tưởng gì?

Ý nghĩ này lại một lần nữa làm cho ta vô cùng hưng phấn, đến nỗi ngay cả tin tức Hồ Xỉ mang về cho ta, ta cũng không rảnh để ý đến.

Khi hắn trở về, có chút kinh hoảng nói với ta: “Ly Mang nói, nơi này rất có thể sẽ có một trận núi lửa bộc phát. Núi lửa chính là núi đá xanh, phía dưới của núi đá xanh có nham thạch nóng chảy thành dung dịch đậm đặc nóng bỏng, nó sẽ phá tan đỉnh núi, sau đó bộc phát ra, hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh. Hắn nói bọn họ đang chuẩn bị rời đi, bảo chúng ta nên nhanh chóng rời đi. Đúng rồi, hắn còn cố ý bảo ta nói cho người biết, việc này là do Mộc Thanh nói.”

Đây là lần đầu tiên ta được nghe miêu tả về núi lửa, tổ tiên của ta chưa từng đề cập qua chuyện trên mảnh đất này đã từng xảy ra tai nạn như vậy, cho nên ta không tin, nhất là khi nghe câu nói cuối cùng của Hồ Xỉ.

Ta biết cô là một phụ nữ vô cùng thông minh, có lẽ cô cũng biết mình đối với ta có chút lực ảnh hưởng. Ta đang suy nghĩ, chuyện này có thể là do cô muốn ta rời khỏi đây nên mới cố ý thêm dệt ra lời nói dối như thế?

Cuối cùng ta quyết định bỏ qua, ta muốn tiếp tục chờ đợi đến cùng.

Tiếp tục có người từ bên trong đi ra, nhóm người cuối cùng đi ra nói, bên trong chỉ còn lại cả nhà bọn họ và nhóm tộc nhân đầu tiên của ta theo đến nơi này.

Ta càng chắc chắn hơn, nhưng khi đến ngày thứ mười, bên trong vẫn im ắng không chút tiếng động nào, ta rốt cuộc cũng không nhịn được, phái người đi vào xem xét.

Hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, bên trong đã không còn một bóng người, bọn họ đã biến mất không để lại một chút dấu vết nào.

Đây vốn là chuyện không thể nào, ngay cả những người đi ra từ bên trong cũng nói, cửa thung lũng này là lối ra vào duy nhất.

Ta tức giận đến mức muốn nổi điên, ở đây nhất định có cửa khác để thông ra ngoài, chỉ là những người đó cũng không biết mà thôi.

Ta muốn tự mình đi bắt bọn họ về, bọn họ nhất định sẽ đi tới thảo nguyên Lãng Đạt. Nhưng lúc này tin tức về núi lửa đã nhanh chóng lan tràn bên trong lãnh địa của ta, nơi đây không có cách nào để giữ sự yên lặng như trước nữa, bắt đầu có người bởi vì sợ hãi mà lặng lẽ chạy trốn.

Ngay lúc ta mới hoàn thành tâm nguyện, ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Hơn nữa, ta cũng tuyệt không tin núi đá xanh của ta lại là nguồn gốc mang tai họa đến ọi người, là lực lượng hủy diệt mọi thứ. Chuyện này thật sự rất buồn cười, trong lòng của ta, nó là nơi thần thánh nhất, tất cả những gì ta có được hôm nay đều do nó ban tặng.

Ta tạm thời không rảnh bận tâm đến hấn và cô, ta không ngừng phái người đi bắt những người đã chạy trốn trở về, trừng phạt bọn họ, nhằm ngăn chặn những người có tâm tư sợ hãi giống như bọn họ.

Nhưng cuối cùng ta phát hiện ra, ta không có cách nào ngăn cản được, nhất là sau khi mấy lần liên tiếp xảy ra địa chấn nhẹ.

Trên mảnh đất này, địa chấn cũng không phải chuyện hiếm có gì, với lại mấy trận địa chấn này lại còn vô cùng yếu ớt, chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng ở thời khắc hiện tại, nó lại mang theo dấu hiệu của điềm xấu, dường như là biểu hiện rõ ràng của cái gì đấy.

Địa chấn lại tiếp tục xảy ra trong vòng vài ngày, càng ngày càng có nhiều người bỏ trốn, ta đã không còn tâm tư để ngăn cản bọn họ.

Ta bắt đầu nhìn thẳng vào những lời mà ngày đó Hồ Xỉ nói với ta.

Chẳng lẽ tất cả những gì nữ nhân kia nói đều là sự thật? Đất dưới chân ta đang giẫm đạp thật sự mang theo một lực lượng tuân chảy đáng sợ, một khi bộc phát sẽ có thể phá hủy tất cả?

Ta không tin, hoặc có thể nói là ta không muốn tin.

Lúc ta dẫn theo chiến sĩ của ta trải qua thời gian gần mười năm, chỉ còn một chút nữa là có thể thành lập vương quốc đồng thau mà ta luôn tha thiết ước mơ, sao vương quốc của ta lại có thể bị phá hủy bằng phương thức như vậy?

Điều này thật sự quá tàn khốc, bây giờ trong lòng ta tràn đầy phẫn nộ.

Ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này một bước. Nơi này chính là đất đai của ta.

Cho dù núi đá xanh kia thật sự là núi lửa, cho dù nó thật sự tức giận phá hủy tất cả, ta cũng sẽ không rời đi, ta muốn bảo vệ mơ ước và đất đai thuộc về ta, ta tình nguyện bị hủy diệt chung với nó.

Lúc trước trong bộ lạc người ra người vào tấp nập, bây giờ tĩnh mịch im ắng

Đã có khá nhiều người bỏ đi, nhưng vẫn còn nhiều người ở lại.

Bọn họ hẳn là không tin sẽ có tai nạn như vậy, hoặc có thể nói bọn họ không nỡ vứt bỏ tất cả những thứ ở đây, nên mới lựa chọn không tin.

Ta đã không còn quan tâm đến việc bọn họ đi hay ở lại nữa.

“Tại sao ngươi không đi?”

Ta nhìn Hồ Xỉ đứng trước mặt, hỏi hấn.

Hấn nói: “Người là đạt ô của ta, người ở đâu thì ta sẽ ở đó.”

Lúc hấn nói những lời này, vẻ mặt tự nhiên, không có chút do dự.

“Ngươi và ta không giống nhau, ngươi có thể đi.”

Ta nói với hấn.

Hấn không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng đứng đó, ánh mắt trông về ngọn núi đá xanh ở nơi xa.

Hiện tại, ngay cả ta cũng đã nhận ra sự khác thường của núi đá xanh. Nó có một đỉnh núi cao cao nhô lên, quỷ dị lạ thường.

Ta không thể không thừa nhận chính núi đá xanh này đã tạo cho ta lý tưởng, nhưng bây giờ, nó cũng đang hủy diệt đi lý tưởng của ta.

Lúc ta xoay người, thoáng nhìn thấy một thân ảnh khác.

Đó là Nao Nao, người từ nhỏ lớn lên bên cạnh ta cũng là người phụ nữ làm bạn với ta mười năm nay.

Cô cũng không đi, chỉ đứng ở nơi đó, dùng ánh mắt đen nháy của cô nhìn chăm chăm vào ta.

Cô đã sớm không còn trẻ nữa, duy chỉ có cặp mắt kia vẫn giống như thời thiếu nữ, đen nhánh tỏa sáng, có điều đã lâu rồi ta không được nhìn thấy ánh sáng vui vẻ tỏa ra từ đôi mắt kia, lâu đến nỗi ta cũng quên mất lần trước ánh mắt cô lộ ra tia sáng vui vẻ là khi nào.

Giờ khắc này, trong lòng ta đột nhiên lại sinh ra một ít tình cảm mềm mại.

Ta biết trong lòng của cô chứa một người khác, giống như cô cũng biết trong lòng của ta cũng chứa một người không phải cô.

Mười năm này, ta không hề để ý đến cô, chẳng qua theo thói quen luôn có cô ở bên cạnh làm bạn mà thôi.

Nhưng tại sao bây giờ cô lại không rời đi? Đối với cô mà nói, ta không phải là một nam nhân tốt.

Ta vốn định vẫy tay, gọi cô tới đây, nhưng ta đột nhiên thay đổi chủ ý, ta đi về phía cô, đứng trước mặt cô.

“Tại sao không rời đi?”

Ta lặp lại câu hỏi vừa mới hỏi Hồ Xỉ.

Mới đầu cô không nói, chẳng qua chỉ yên lặng nhìn ta, cuối cùng trên mặt cô lộ ra một tia cười lạnh.

“Anh cảm thấy tôi còn chỗ nào để đi sao?”

Cô hỏi ngược lại ta.

Đêm nay, lần đầu tiên ta mở miệng bảo cô ở lại trong phòng ta, phụng bồi ta. Cô dường như không nghe thấy, vẫn đứng dậy muốn đi khỏi đây.

“Ở lại đi. Tôi hi vọng cô ở bên cạnh tôi.”

Ta gần như cầu khẩn cô.

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nghe ta dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện với cô, cô có chút chần chờ dừng bước, sau đó quay đầu lại nhìn ta.

Ta đưa tay về phía cô, cô từ từ đi về phía ta, ta chợt cầm tay cô, kéo cô vào lòng, sau đó ôm chặt lấy cô.

Thân thể của cô thật ấm áp, trong thoáng chốc khiến cho ta có cảm giác dường như mình được trở về thời niên thiếu.

Khi đó cô là con gái của Đạt ô nên rất kiêu ngạo, ta bị cơ thể trẻ tuổi của cô hấp dẫn, có một hôm thừa dịp cô không chú ý, liền ôm chầm lấy cô từ phía sau. Lúc đầu, có lẽ cô tưởng ta là Ly Mang, nên cười khanh khách, chờ tới khi quay đầu lại, phát hiện là ta, liền trừng mắt, thẳng tay tát ta một cái.

Có lẽ bắt đầu từ một khắc ấy, trong lòng ta sinh ra ý nghĩ nhất định phải chen ép Ly Mang.

Ta cười, nhắc lại đoạn chuyện cũ này với cô.

Ta cho là cô đã quên hết rồi, không nghĩ tới cô vẫn còn nhớ, cô trầm mặc một hồi, đột nhiên cắn mạnh lên vai ta một cái, sau đó bật khóc, nước mắt chảy trên thân thể của ta, cảm giác nóng hổi.

Trước kia cô là một nữ nhân rất nhiệt tình, chỉ có điều về sau, sự nhiệt tình của cô bởi vì đủ thứ chuyện nên bị đóng băng lại. Hiện tại nước mắt nóng hổi của cô chẳng những chảy trên thân thể của ta, mà còn chảy vào lòng ta.

“Tôi hận đồng thau, ánh mắt của anh khi nhìn đồng thau, giống như đang nhìn tình nhân của mình. Hiện tại nếu như bọn chúng thật sự bị hủy diệt, tôi sẽ rất vui vẻ.”

Cô nói với ta như vậy.

Nếu như là trước đây, ta nghe nói như vậy, nhất định sẽ tức giận, thế nhưng bây giờ ta lại không có cách nào để nổi giận.

“Thật xin lỗi.”

Đến cuối cùng, ta nói với cô như vậy.

Vào giữa trưa ngày thứ hai, đất dưới chân ta đột nhiên lại dao động.

Thời gian của lần dao động này không giống với những lần dao động trước đó. Nó tới rất mạnh lại kịch liệt, những tòa nhà gần phòng ta đều đã sụp đổ, ta không thể đứng thẳng người, thoáng cái liền ngã trên mặt đất, bên tai dường như nghe được tiếng nước lũ chảy dưới lòng đất nổ vang.

Rất có thể là cảm giác của ta bị sai, nhưng ta biết, cuối cùng thời khắc này thật sự đã đến gần.

Cuối cùng, ta nhìn thoáng qua núi đá xanh, trên đỉnh núi đang dâng lên một đám mây khổng lồ. Ta chưa bao giờ nhìn thấy đám mây xinh đẹp mà quý dị như vậy.

Trong lãnh địa của ta, chắc những người còn lại cũng cảm thấy ngày tận thế đã đến, họ sợ hãi kêu lên, sau đó chạy tứ tán khắp nơi.

Ta bò dậy từ trên mặt đất, rồi đi vào tòa kiến trúc cao lớn của ta.

Ta mặc khôi giáp đồng thau của ta vào một cách chỉnh tề, sau đó có chút khó khăn ngồi xuống cái ghế trong đại sảnh.

Trên đầu gối của ta là cây đao mà lúc trước ta dùng để đánh trận.

Nao Nao và Hồ Xỉ xuất hiện trước mặt ta, Nao Nao nhào tới bên người ta, ôm chặt lấy ta.

Hồ Xỉ vẫn giống như bình thường, cầm đao canh giữ ở cửa.

Tiếng nổ mạnh giống như trời long đất lở vang lên bên tai ta, cả tòa nhà khẽ lay động.

Hủy diệt ta cùng với vương quốc đồng xanh của ta, là thần tức giận, chứ ta không thua ở trên tay của bất cứ người nào.

Cho nên ta vẫn là vương giả.

Ta không hối hận về tất cả những gì mình đã làm, duy nhất chỉ có một điều, ta thật xin lỗi người phụ nữ ở bên cạnh ta trong thời khắc cuối cùng này.

Cuối cùng, bốn phía xung quanh ta bị sương mù nóng rực, đen đặc bao phủ, ta không nhìn thấy bất kỳ vật gì, khi ta trút hơi thở cuối cùng, trong lòng ta nghĩ như vậy

64. Chương 64: Cái Đuôi Chó 2

Tên của ta là Thái Mạc, bình thường cha hay gọi ta như vậy, nhưng cũng có khi mẹ sẽ gọi ta Tiểu Thái Hồng, mẹ nói ta là ngọn gió xinh đẹp nhất trên bầu trời.

Ở trong mắt của ta, cha chính là núi, cho dù Hùng Ưng có giương đôi cánh bay thật cao, thì cũng không có cách nào vươn tới núi cao. Cha vô cùng yêu ta, nhưng người lại thường xuyên nâng ta lên cao, sau đó dùng râu mép trên mặt của người châm ta, vừa đau vừa ngứa, ta rất không thích, hơn nữa có nhiều lúc, ta còn thay mẹ lo lắng, bởi vì không chỉ một lần, ta len lén thấy cha cũng dùng râu mép của người châm mẹ, nhưng rất kỳ lạ, mẹ chẳng những không ghét, ngược lại bộ dạng thoát nhìn rất cao hứng.

Ừ, người lớn rất kì lạ, nên ta nghĩ, chỉ cần cha không châm ta là tốt rồi, để cho người đến châm mẹ đi, mặc kệ bọn họ.

Ta có hai ca ca, một người tên là Thiểm Điện, một người tên là Phích Lịch. Thiểm Điện ca ca là thiếu niên sắc sảo nhất trong thôn chúng ta. Mặc dù bây giờ chúng ta đã không cần dựa vào sắc sảo để duy trì cuộc sống, nhưng ngay cả ta cũng biết, một thợ săn giỏi, luôn luôn được mọi người ở trong thôn tôn kính. Thiểm Điện ca ca của ta chính là một thợ săn giỏi được mọi người tôn kính, huynh ấy lớn lên rất cao, lúc huynh ấy đứng trước mặt ta, ta phải ngẩng đầu nhìn lên, sức của huynh ấy cũng rất lớn, mỗi khi trong thôn có người xây nhà, người khác phải hai người mang một cọc gỗ, còn huynh ấy thì một tay ôm một cây. Các tỷ tỷ trong thôn, mỗi khi Thiểm Điện ca ca nhìn các cô, mặt các cô liền chuyển sang hồng, ánh mắt tỏa sáng, một số người còn có thể xấu hổ mà chạy mất

Ừ, các tỷ tỷ này thật sự rất kì lạ, lúc Thiểm Điện ca ca nhìn ta, ta sẽ không đỏ mặt, càng không chạy mất, ta muốn Thiểm Điện ca ca ôm lấy ta, nâng ta lên cao, huynh ấy tốt hơn cha nhiều vì huynh ấy không có râu mép.

Một tiểu ca ca khác của ta tên là Phích Lịch, người này, ta thật sự rất không thích hắn! Hắn chỉ mới mười hai tuổi mà thôi, nhưng lại là một đứa trẻ xấu xa, cả ngày giả vờ giống như người lớn dạy dỗ ta, hơn nữa luôn kéo bím tóc của ta. Thứ khiến ta coi thường nhất là hắn suốt ngày ở trước mặt ta khoe khoang, giống như mình hiểu biết rất nhiều ấy. Nhìn thấy con bướm bay qua liền nói con bướm là từ sâu biến thành, một trận gió thổi qua liền nói do không khí chuyển động tạo thành, những thứ này không phải đều là do mẹ dạy hắn sao? Nhưng cũng có nhiều lúc ta rất bội phục hắn, hắn rất khéo tay, thường xuyên làm một số đồ chơi thú vị cho ta chơi, ví dụ như con chim nhỏ bằng gỗ trên tay ta hiện giờ, chỉ cần ấn vào cái đuôi là nó có thể chuyển động cánh lên xuống. Dĩ nhiên, ta sẽ không nói cho hắn biết ta bội phục hắn, bây giờ hắn đã đủ kiêu ngạo rồi, nếu cho hắn biết nữa, hắn nhất định sẽ bay lên tới trời!

Ta còn có một đám người nhà rất đặc biệt, đó chính là cả nhà Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc rất lớn rất lớn, toàn thân là một bộ lông dài màu đen, phần gáy có một dãy sừng dựng thẳng đứng, lúc nó đứng lên cao lớn như một bức tường, khi nó chạy lại nhanh như tia chớp, vô cùng uy phong. Cha mẹ đều rất yêu quý nó, có đôi khi, thậm chí ta cảm thấy bọn họ xem nó như con của mình. Ta thích nằm trên lưng của nó, để nó mang ta đi chơi, nó chưa bao giờ làm ta bị ngã. Nhưng Tiểu Hồng lại không giống vậy, có lẽ Tiểu Hồng cảm giác mình rất đẹp, cho nên rất kiêu ngạo, mỗi lần ta muốn bò lên lưng của nó, nó liền tỏ vẻ rất không vui, nhất định phải khiến ta ngã trên mặt đất, nó mới cao hứng. Bố Lai Khắc và Lạp Đức là con của bọn nó, mẹ nói bọn nó chỉ lớn hơn ta một tuổi, nhưng thoát nhìn bọn nó lớn gần bằng cha mẹ ta. Bố Lai Khắc lớn lên rất giống cha của nó, có điều trên gáy không có sừng, toàn thân Lạp Đức màu vàng kim, lòe lòe tỏa sáng dưới ánh mặt trời, có lần mẹ nói nó giống như tơ lụa, ta lập tức hỏi mẹ tơ lụa là cái gì, mẹ sững sốt, sau đó liền nở nụ cười, nói cho ta biết, đây là một loại tên gọi của tơ do tằm sâu phun ra, sau đó đem dệt thành vải, khi sờ vào vô cùng mềm mại. Mẹ còn nói sau này đợi khi mẹ bắt được con sâu như vậy, mẹ nhất định sẽ làm cho ta một cái váy thật đẹp bằng tơ lụa.

Mẹ là người thông minh nhất, biết rất nhiều thứ mới lạ, giống như loại sâu có thể nhả tơ này vậy. Ừ, ta hi vọng mẹ có thể sớm bắt được nó, như vậy ta mới có thể được mặc váy làm bằng tơ lụa.

Ngoại trừ cả nhà chúng ta ra, trong thôn còn có rất nhiều người, bên cạnh nhà chúng ta chính là nhà của cô Na Đóa. Cô đối với ta rất tốt, còn có Do Do tỷ tỷ, trước đó không lâu, tỷ ấy vừa mới sinh tiểu bảo bảo, đây là bảo bảo thứ hai của tỷ ấy rồi. Mỗi khi tiểu bảo bảo được sanh ra, toàn bộ người trong thôn sẽ đến chúc mừng giống như ăn tết vậy, lần này cũng không ngoại lệ. Lúc ta chạy đi xem, tiểu bảo bảo mềm mại, núc ních nằm bên cạnh Do Do tỷ tỷ, giống như một con khỉ con, thật khó coi. Nhưng thoát nhìn dáng vẻ của Do Do tỷ tỷ rất hạnh phúc, còn tỷ phu trẻ tuổi thì cười ngây ngô không ngừng, cho nên ta đương nhiên sẽ không nói tiểu bảo bảo khó coi, trong lòng ta biết vậy là được rồi.

Giới thiệu mọi người trong nhà ta xong rồi, bây giờ nên nói đến thôn của chúng ta. Thôn của ta tên là Thái Mạc, trước kia ta luôn cảm thấy kì lạ, tại sao tên thôn lại giống với tên của ta? Sau đó mẹ kể cho ta một câu chuyện xưa, ta mới hiểu rõ nguyên nhân.

Mẹ nói lúc ta còn ở trong bụng của mẹ, năm đó quê hương của bọn họ xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ, bọn họ chỉ có thể rời nhà đi, một lần nữa tìm kiếm chỗ thích hợp để dừng chân. Ta vẫn cứ cùng mẹ lên đường như thế, bọn họ luôn đi về phía mặt trời, đi liền mấy tháng, sau đó có một ngày, mẹ đột nhiên cảm giác ta ở trong bụng làm ầm ĩ muốn đi ra, bọn họ không thể làm gì khác hơn là tạm thời dừng bước.

Mẹ sinh ta ra, cha vô cùng vô cùng vui mừng, bởi vì rất nhiều năm trước cha đã chọn sẵn cho ta một cái tên rất hay, nhưng ta vẫn chậm chạp không chịu tới. Hiện tại ta rốt cuộc cũng đi tới cuộc sống của bọn họ, cha lập tức gọi ta là Thái Mạc, bởi vì thân thể của mẹ có chút suy yếu, cho nên cha và những người đi theo cha tạm thời dừng chân ở nơi này, muốn đợi mẹ dưỡng tốt thân thể lại tiếp tục lên đường. Cha đau lòng mẹ vất vả, nên muốn dùng thịt hầm canh ẹ uống, vì vậy cha ra ngoài săn thú, lúc đuổi theo một con nai, cha chạy men theo con suối, khi đi qua chân núi, liền nhìn thấy một hồ nước xinh đẹp.

Khi đó là mùa thu, hồ nước ngũ thải tân phân(nhiều màu sắc), rừng cây phản chiếu trên mặt hồ xanh ngát, khi ánh mặt trời chiếu xuống, giống như bảo thạch lòe lòe tỏa sáng. Cha liền bị cảnh sắc xinh đẹp như vậy

hấp dẫn, lập tức trở về nói với mẹ và những người khác, mọi người một đường đi theo cha, vừa thấy liền yêu nơi này, không bỏ đi được, cho nên bọn họ quyết định dừng chân tại đây, bắt đầu cuộc sống mới.

Cha mẹ và những người khác đều cảm thấy vì ta đến nên bọn họ mới phát hiện ra cái hồ xinh đẹp này, thế là họ nhất trí lấy tên của ta đặt tên cho nơi này, vì vậy ta trở thành người giỏi nhất trong làng của chúng ta. Ta thật sự rất đặc ý, ta đoán có lẽ vì nguyên nhân này nên tiểu ca ca Phích Lịch của ta mới luôn khi dễ ta, hẳn thật là một tiểu quý hẹp hòi.

Mấy ngày qua, ca ca Thiểm Điện của ta gặp phải chút chuyện phiền toái. Phiền toái bắt đầu chính là do mấy tỷ tỷ ở trong thôn ta, bởi vì ca ca của ta, thậm chí cha mẹ ta thiếu chút nữa đã xảy ra tranh cãi.

Ủ, chuyện là như vậy.

Trong thôn chúng ta có một tỷ tỷ tên là Hà, tỷ ấy thật sự rất đẹp, có đôi khi ngay cả ta cũng bị nụ cười của tỷ ấy mê hoặc, nhưng mê thì mê, ta vẫn không thích tỷ ấy, bởi vì ta phát hiện dường như Thiểm Điện ca ca rất thích tỷ ấy. Hà vẫy vẫy tay với ca, gương mặt của ca lập tức đỏ bừng, sau đó lại đi đến chỗ của tỷ ấy giống như một kẻ ngốc, ngay cả ta ở phía sau gọi ca, ca cũng không nghe thấy.

Cho nên ta không thích Hà, không có chuyện gì ta liền nhìn chằm chằm tỷ ấy và ca ca, lo lắng một ngày nào đó, ca ca của ta sẽ biến thành ca ca của tỷ ấy. Ta sẽ mất đi một ca ca tốt, chỉ còn lại một tiểu ca ca thích khi dễ ta, ta không muốn như vậy.

Có một ngày, Hà vẫy vẫy tay với ca ca, cho nên ta liền len lén đi theo qua đó, núp sau một cây đại thụ, giắt mình phát hiện Thiểm Điện ca ca của ta thế nhưng lại dùng râu mép của huynh ấy châm vào mặt của Hà! Giống như cha của ta thường châm vào mặt của mẹ!

Thật ra nói như vậy cũng không đúng, Thiểm Điện ca ca của ta không có râu mép giống cha ta, nhưng bộ dáng của bọn họ thật sự rất giống nhau.

Ta rất tức giận, Thiểm Điện ca ca của ta chỉ có thể đối với ta như vậy, tại sao huynh ấy lại có thể đối với cô gái khác như thế? Cho nên ta lập tức chạy về nhà, len lén nói những điều ta nhìn thấy được với cha mẹ.

Cha nghe xong, bộ dạng không sao cả, chẳng qua chỉ cười ha ha, nói Thiểm Điện đã trưởng thành rồi. Nhưng mẹ lại có chút mất hứng, lập tức làm ầm ĩ với cha, nói Thiểm Điện ca ca mới mười sáu tuổi, tại sao có thể yêu đương sớm như vậy?

Yêu đương? Đây là lần đầu tiên ta nghe được từ này, ta không biết nó có nghĩa gì, sau khi suy nghĩ kỹ, ta chợt hiểu hiểu ra, thì ra động tác châm râu mép chính là yêu đương.

haizz, ta không thích yêu đương.

Cha vừa cười vừa nói Thiểm Điện ca ca đã không còn nhỏ nữa, bây giờ huynh ấy chỉ thấp hơn cha nửa cái đầu, nhưng mẹ lập tức cắt đứt lời cha..., nói hiện tại cho dù Thiểm Điện ca ca có cao hơn cha, thì mẹ cũng không cho phép huynh ấy yêu đương sớm như vậy! Sau đó mẹ tức giận nhìn cha nói, có phải trước kia anh cũng yêu đương sớm như vậy không? Cho nên bây giờ mới mặc kệ con trai?

Cha lập tức nói không ra lời, mặt có chút đỏ.

haizz, cha đáng thương. Trước kia ta không biết bọn họ như thế nào, nhưng hiện tại, ta chỉ thấy mẹ luôn khi dễ cha.

Cha nháy mắt với ta, ta biết cha bảo ta đi ra ngoài, mặc dù ta rất không muốn, nhưng ta là con gái nghe lời nhất của cha, cho nên ta rất biết điều mà đi ra ngoài. Nhưng đi không được bao xa, ta liền len lút quay trở lại, núp sau khe cửa, nhìn vào bên trong.

Cha đang ôm mẹ, lại yêu đương!

Không có ý nghĩa.

Ta xem một lúc, liền bỏ đi, đi tìm Thiểm Điện ca ca của ta.

Lúc Thiểm Điện ca ca trở lại, bộ dáng tươi cười, thoát nhìn rực rỡ giống như ánh mặt trời. Hẳn nhìn thấy ta, lập tức bế ta lên, ném lên cao sau đó giơ tay đón lấy, ta cảm thấy vừa kích thích vừa sợ hãi, liền cười

khánh khách. Nhưng không biết tại sao, ta có chút chột dạ, aizz, ai kêu mới vừa rồi ta lại đi tố cáo chuyện của Thiểm Điện ca ca với cha mẹ đây!

Thiểm Điện ca ca quả nhiên bị mẹ hung hăng dạy bảo một trận, mẹ còn phạt huynh ấy mỗi ngày phải đi ra ngoài chặt cây, nhất định phải chặt đủ năm mươi cây mới được về nhà.

Ta thoáng cái liền vô cùng hối hận, mặc dù ta không muốn Thiểm Điện ca ca bị Hà cướp đi, nhưng ta cũng không muốn huynh ấy phải cực khổ như bây giờ, mỗi khi huynh ấy về tới nhà đều một thân mồ hôi, thoát nhìn bộ dạng mệt chết đi được, cho nên có một ngày ta rốt cuộc không nhịn được liền thừa nhận với huynh ấy, chính ta đã mật báo chuyện của huynh ấy.

Sau khi nói xong, ta có chút lo lắng, ta sợ Thiểm Điện ca ca tức giận sẽ không để ý ta. Nhưng huynh ấy chỉ nở nụ cười, đưa tay nhéo lỗ mũi của ta, tiếp theo sau đó lại cố gắng chặt cây.

Huynh ấy thật sự là một ca ca tốt.

Lúc mảnh đất trống phía sau nhà ta bị đóng cây của Thiểm Điện ca ca để chặt kín, rốt cuộc mẹ cũng bảo huynh ấy không cần chặt nữa.

Mẹ nói sẽ dùng những cây này xây nhà mới cho Thiểm Điện ca ca, chờ khi ca đủ mười tám tuổi, sẽ cho ca và Hà ở cùng nhau trong căn nhà này.

Thiểm Điện ca ca nghe nói như thế, trong nháy mắt huynh ấy lại bế ta ném lên trời.

Aizz, ta thật khổ sở, Thiểm Điện ca ca của ta rốt cuộc vẫn bị Hà đoạt đi!

Sau khi trải qua sự dạy dỗ này, ta âm thầm hạ quyết tâm, ta nhất định phải lớn nhanh một chút, lớn lên còn đẹp hơn so với Hà, đến lúc đó, ta sẽ đoạt lại Thiểm Điện ca ca của ta.

Hai năm sau, Thiểm Điện ca ca của ta rốt cuộc cũng cùng với Hà tiến vào nhà mới. Ngày bọn họ vào ở nhà mới, mọi người trong thôn chúng ta đều đến chúc mừng bọn họ, vô cùng náo nhiệt. Nhưng sau khi mọi người tản đi, ta thấy trông mắt của mẹ đột nhiên đỏ lên, cha liền ôm lấy mẹ, thấp giọng dỗ dành.

Ở nơi này một năm, cha mẹ của ta đột nhiên nói cho ta biết một chuyện, bọn họ phải trở về quê hương xem một chút.

Ta sống sót thật lâu, lúc này mới nhớ tới những lời trước kia mẹ nói với ta, nhưng quê hương của bọn họ không phải đã bị một tai nạn đáng sợ hủy diệt rồi sao, bây giờ còn có cái gì đẹp để xem nữa?

Mẹ nói từ lâu rồi mẹ và cha vẫn muốn trở về xem một chút, chẳng qua trận tai nạn kia kéo dài quá lâu, qua nhiều năm như vậy, chắc là bây giờ đã hoàn toàn yên ổn, cho nên bọn họ nhất định phải trở về xem sao.

Cha mẹ, hai ca ca của ta, đương Tả, còn có ta, đúng rồi, còn có Tiểu Hắc, chúng ta cùng nhau lên đường.

Thật ra bọn họ vốn không chịu mang ta đi theo, nhưng ta không ngừng năn nỉ cha, cha rất hay mềm lòng, rốt cuộc cũng bị ta thuyết phục, vì thế ta thuận lợi trở thành cái đuôi bám theo, đương nhiên phần lớn thời gian, đều do cha ôm hoặc công ta.

Ta rất hiếu kì muốn biết quê hương của cha mẹ ta trông như thế nào, còn có trận tai nạn mà bọn họ nói kia nữa, rốt cuộc là có ý gì?

Có lẽ sắp đến gần quê hương của cha mẹ ta rồi, bởi vì ta chú ý tới biểu hiện trên mặt của mọi người càng ngày càng ngưng trọng, thậm chí là bi ai.

Ta cũng càng ngày càng hiếu kỳ, nhưng ta lại không dám hỏi.

Dù sao cũng sắp đến rồi, chờ đến nơi..., ta tự nhiên sẽ biết thôi.

Lúc chúng ta bắt đầu lên đường là mùa hè, cho đến mùa thu, khí trời chuyển lạnh, ta cuối cùng cũng đặt chân lên mảnh đất mà cha mẹ ta luôn gọi là quê hương.

Lúc ta bị cha ôm đứng trên một sườn núi cao, nhìn xuống phía dưới, ta kinh ngạc há to miệng.

Dưới chân của ta là mảnh đất như thế nào a, khắp nơi đều là những hòn đá bị nám đen và tầng tầng lớp lớp bùn đất màu đen cao thấp không bằng nhau, trụi lủi mà kéo dài xuống tận phía dưới, thỉnh thoảng trong

đồng đá vụn và đồng đất bùn đó lại chui ra một hai bụi cỏ dại. Cảnh tượng hoang vu như vậy, kéo dài đến dưới chân núi rất xa rất xa.

Đỉnh của ngọn núi này, giống như bị đào đi, chỉ để lại một đường cong cong.

Ta cảm giác tay của cha ôm ta chặt hơn, thậm chí ta có chút đau nhức.

Nhưng ta không lên tiếng.

Ta biết tâm tình của cha, cha nhất định vô cùng khổ sở, bởi vì ta thấy trong mắt cha ẩn ẩn lệ quang.

Ở trong mắt ta, cha vĩnh viễn là người kiên cường oai hùng nhất, nhưng cha cũng sẽ khóc!

Ta kinh ngạc lần nữa, ta vội ôm lấy cổ cha thật chặt.

Trên mặt của Mẹ và dưỡng Tử Phi cũng lộ ra vẻ vô cùng khổ sở, thậm chí ngay cả Thiểm Điện ca ca cũng vậy.

Chỉ có Phích Lịch ca ca và ta, hai người chúng ta đều có chút kinh ngạc, không giải thích được.

Một mảnh đất hoang vu đến mức dường như không có sự sống như vậy, lại chính là quê hương mà cha mẹ bọn họ luôn nhớ mãi không quên?

Sau đó, từ từ ta rút cuộc cũng hiểu rõ, nơi này vốn là một mảnh rừng rậm bao la, từ nhỏ cha ta đã sống ở đây, nhưng sau đó bởi vì một ngọn núi, tên là núi đá xanh bỗng dưng bộc phát núi lửa, mọi thứ ở đây liền bị phá hủy. Dung nham nóng hổi tràn xuống mảnh đất ở gần nó, những hòn đá bị nám đen mà ta đã từng nhìn thấy chính là những thứ còn sót lại sau khi núi lửa phun trào trên mặt đất, những thứ bùn đất màu đen kia là bụi núi lửa từ từ lắng lại, bị nước mưa dội lên, bụi núi lửa mới lắng xuống lần nữa, chồng lên những vết tích lần trước, quá trình này cứ diễn ra liên tục trong thời gian mấy năm, cho đến khi núi đá xanh hoàn toàn phát tiết xong cơn phần nộ của mình, mảnh đất này mới quay về sự yên lặng ban đầu.

“Nơi này đã từng trải qua một thời văn minh huy hoàng, nhưng hiện tại, tất cả mọi thứ, nền văn minh ấy và cả những linh hồn sáng tạo ra nền văn minh ấy đều bị chôn cất ở phía dưới. Có thể nó sẽ bị chôn cất vĩnh hằng như thế, nhưng cũng có thể ở rất nhiều rất nhiều năm về sau, nó sẽ được một hậu nhân nào đó vô tình phát hiện ra, lúc đó nó lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Khi đó, nó sẽ mang một bộ mặt khác, hoặc cuối cùng vẫn là một đồng đất cát”

Đây là những lời mà lúc chúng ta rời khỏi nơi đó, mẹ ta đã nói.

Lúc ấy ta nghe không hiểu lắm, nhưng ta vẫn ghi nhớ cẩn thận, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-co-y-dien>